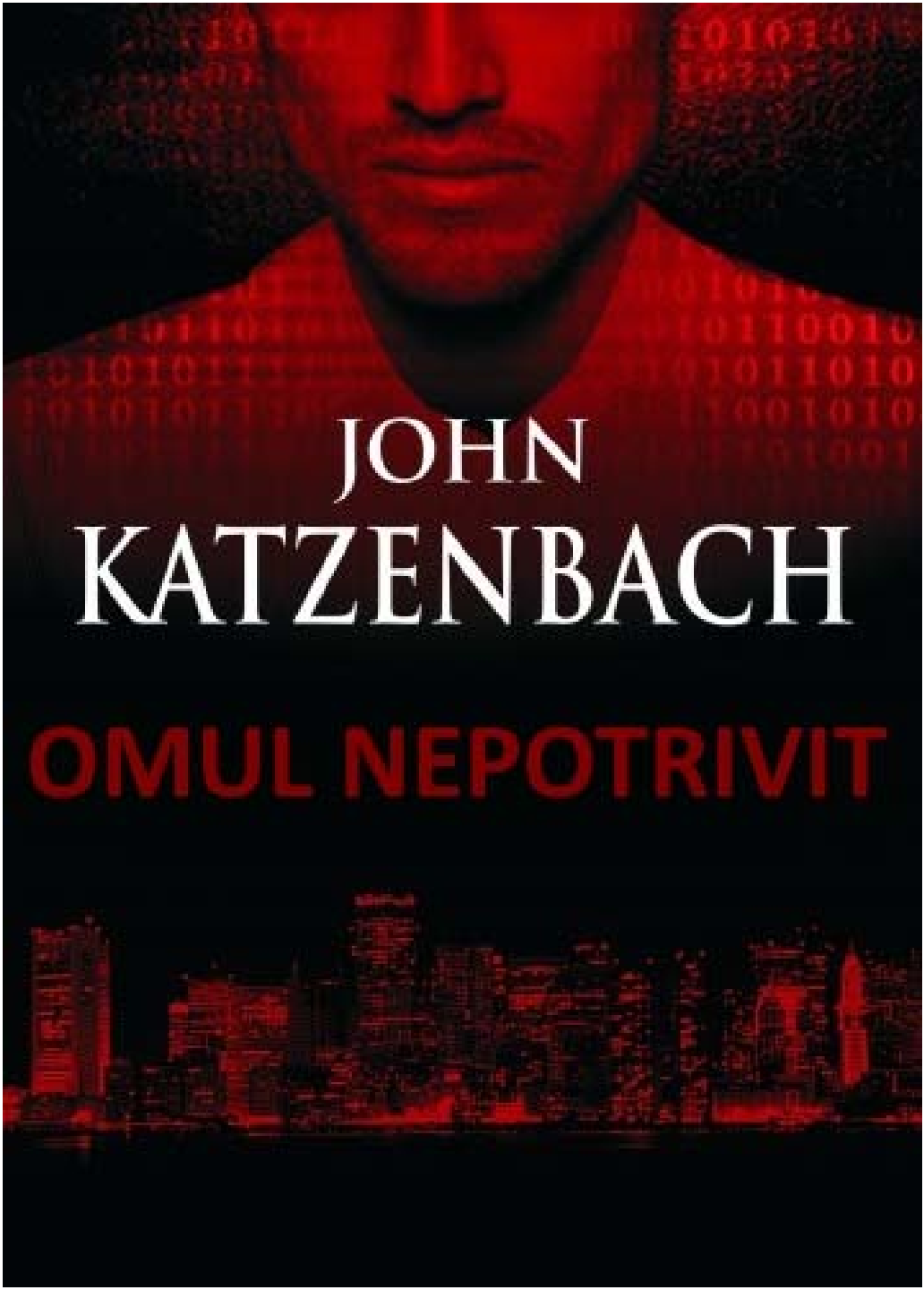
JOHN
KATZENBACH
OMUL NEPOTRIVIT

John Katzenbach

OMUL NEPOTRIVIT

Traducerea ADANIA FOLEA

editura rao, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KATZENBACH, JOHN
Omul nepotrivit / John Katzenbach;
trad.: Adania Folea, Lingua Connexion
- Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-235-7

I. Folea, Adania (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
www.raobooks.com www.rao.ro

JOHN KATZENBACH
The Wrong Man
John Katzenbach, 2006

Traducere din limba engleză ADANIA FOLEA
Lingua Connexion

RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-235-7

Pentru suspecții obișnuiți: soția, copiii și câinele.

— Vrei să auzi o poveste interesantă?

— Bineînţeles.

— Bine. Dar mai întâi trebuie să-mi promiţi un lucru, şi anume că nu vei spune nimănui de unde ai auzit-o. Iar dacă o vei spune vreodată cuiva, indiferent de locul unde te vei afla şi indiferent de circumstanţe, va trebui să o redai în aşa fel încât să nu furnizezi nici cel mai mic indiciu cu privire la mine ori la persoanele din această povestire. Nimeni nu trebuie să ştie că povestea e reală. Nimeni nu trebuie să fie în măsură să-i descopere adevărata sursă. Toţi trebuie să fie convinşi că e doar o născocire, la fel ca restul poveştilor tale. Pură ficţiune.

— Sună foarte dramatic. Despre ce fel de povestire e vorba?

— E o poveste cu crime. Totul s-a întâmplat cu câţiva ani în urmă. Pe de altă parte, nu uita, poate că nu s-a întâmplat nimic în realitate. Vrei să auzi povestea?

— Da.

— Atunci promite-mi.

— Bine. Îţi promit.

Ochii ei aveau o expresie ciudată, trădând îngrijorarea. În glas avea o notă de neliniște profundă, de parcă presimţea ceva rău. Se aplecă în faţă, trase cu putere aer în piept şi zise:

— Se poate spune că totul a început din clipa în care el a găsit scrisoarea de dragoste.

1
Profesorul de istorie și cele două femei

Încă din prima clipă când și-a aruncat privirea pe scrisoarea descoperită în sertarul de la biroul fiicei sale, unde zăcuse mototolită și îndesată printre șosetele de sport, Scott Freeman și-a dat seama că urma să moară cineva.

Nu era genul de senzație pe care s-o poți defini într-o clipită, dar cu toate acestea sentimentul care îl cuprinse era copleșitor, ca de primejdie iminentă, și o răceală nefirească i se strecură în suflet. Rămase țintuit locului, în timp ce privirea îi alerga febril pe foaia de hârtie:

> Nimeni n-ar putea să te iubească așa cum te iubesc eu. Nimeni, niciodată. Suntem sortiți unul altuia și nimic nu va putea să ne despartă. Nimic. Vom fi împreună pe vecie. Într-un fel sau altul.

Scrisoarea nu era semnată.

Fusese tipărită pe o coală de hârtie obișnuită. Literele erau înclinate într-o parte, într-un stil oarecum arhaic. N-a reușit să găsească plicul în care fusese trimisă, așa că nu cunoștea adresa expeditorului și nu exista nici măcar o ștampilă poștală de unde să-și înceapă investigațiile. Puse scrisoarea pe birou și încercă să-i netezească îndoiturile, cutele ce îi dădeau un aspect grav, amenințător. Citi încă o dată cuvintele de pe foaie și încercă să-și spună că sunt inofensive. O declarație de dragoste demnă de milă, nimic mai mult decât o pasiune trecătoare încolțită în inima vreunui coleg de-al lui Ashley, o orbire de moment pe care ea

dorise s-o țină secretă doar așa, dintr-un romantism copilăresc, greșit înțeles. „Fii serios, își spuse, nu faci decât să exagerezi."

Dar nimic din ce și-ar fi spus în momentul acela nu ar fi putut alunga fiorul înghețat din sufletul său.

Scott Freeman nu se considera a fi un om pripit sau iute la mânie, nici ușor influențabil. Obișnuia să ia în considerare toate premisele unei decizii, cântărind fiecare aspect al vieții sale de parcă era vorba de fațetele unui diamant, examinat la microscop. Profesia de dascăl i se potrivea ca o mănușă; avea părul lung și vâlvoi - amintindu-i de tinerețea sa, pe care și-o trăise la sfârșitul anilor 1960 -, îi plăcea să umble în blugi și încălțăminte sport și cu o jachetă uzată de catifea, cu petice de piele la coate. Avea o pereche de ochelari pentru citit și încă una pentru condus și nu mergea nicăieri fără să le aibă la el pe amândouă. Se menținea în formă practicând zilnic exerciții fizice, fie alergând pe-afară atunci când era vreme bună, fie cu ajutorul aparatelor de fitness în timpul iernii, care părea să nu se mai sfârșească în New England. Făcea toate astea, în parte, ca să compenseze momentele în care bea din greu de unul singur, de preferință whisky cu gheață pe care îl „condimenta" cu o țigară de marijuana. Scott se mândrea cu modul său de a preda, care îi permitea să se lanseze zilnic în discursuri bombastice, pe care le revărsa, pe un ton plin de emfază, asupra auditoriului numeros. Era îndrăgostit de materia pe care o preda și aștepta de fiecare dată venirea lunii septembrie cu mare nerăbdare, dar și cu un strop de cinism, la fel ca majoritatea colegilor săi de la facultate. I se părea că viața sa e teribil de monotonă și se temea că asta îl face să acorde prea mare importanță amănuntelor de natură istorică, drept pentru care din când în când își permitea niște gesturi oarecum bizare, cum ar fi, de pildă, cumpărarea unui Porsche 911, vechi de zece ani. În afară de zilele în care ninsoarea îl împiedica să-l conducă, era nedespărțit de el, iar dinăuntru răsuna mereu muzică rock-and-roll, dată la maximum. Mai avea și o camionetă uzată, pe care o folosea iarna. Din când în când, avea câte o relație, dar numai cu femei de vârsta lui, care nu aveau prea mari așteptări de la el, consacrându-și astfel adevărata pasiune

echipelor Red Sox, Celtics şi Bruins[1], precum şi echipelor sportive din cadrul facultăţii.

Se considera un om obişnuit, cu o viaţă banală, şi uneori se gândea că în toată viaţa sa de adult nu avusese parte decât de trei aventuri adevărate: o dată, în timp ce împreună cu nişte prieteni făcea expediţii în caiac şi vâsleau de-a lungul coastei stâncoase, în Maine, un curent puternic îl despărţise de tovarăşii săi şi se trezise dintr-odată singur, înconjurat de ceaţă, plutind vreme de mai multe ore într-o lume cenuşie a tăcerii. Singurul sunet care se auzea era murmurul valurilor ce se loveau de marginile de plastic ale caiacului şi, din când în când, plescăitul unei foci sau al unui delfin care ieşea la suprafaţa apei. Frigul şi umezeala îl învăluiau tot mai tare, înceţoşându-i vederea. A înţeles că se afla în pericol şi că situaţia putea să devină extrem de gravă, dar cu toate astea îşi păstrase calmul şi aşteptase până când o barcă a Pazei de Coastă îşi făcuse apariţia prin ceaţa deasă ce-l învăluia. Căpitanul îi spusese că în tot acel răstimp se aflase la doar câţiva metri distanţă de un curent extrem de puternic, care, după toate probabilităţile, l-ar fi înhăţat, trăgându-l în larg, astfel că, după ce fusese salvat, se simţise mult mai înspăimântat decât în clipele când se aflase efectiv în primejdie.

Aceasta fusese una dintre aventurile sale. Celelalte două au fost mai de durată. La vârsta de optsprezece ani, pe când era proaspăt intrat la facultate, în anul 1968, Scott refuzase să fie scutit de armată pe motiv că era student, căci considera inacceptabil din punct de vedere moral ca alţii să se expună unor pericole, în timp ce el ar fi stat la adăpost. Entuziasmul său năvalnic a fost privit cu admiraţie la vremea respectivă, dar impetuozitatea i-a fost spulberată în clipa în care a primit o scrisoare din partea comisiei de recrutare. Cât ai bate din palme, se trezise recrutat, instruit şi trimis pe nepusă masă la o unitate de luptă în Vietnam. Vreme de unsprezece luni servise într-o unitate de sprijin logistic. Sarcina lui era aceea de a transmite coordonatele primite prin radio comandantului bateriei de artilerie, care regla înălţimea şi distanţa de tragere, după care dădea ordin de tragere, iar

[1] Red Sox, Celtics, Bruins - renumite echipe de baseball, baschet, respectiv de hochei pe gheaţă care activează în S.U.A. (n. tr.).

şuieratul tunurilor era mai ascuţit şi mai puternic decât orice bubuit de tunet pe care îl auzise vreodată. Mai târziu, avusese coşmaruri la gândul că luase parte la uciderea unor fiinţe umane, chiar dacă nu în mod personal, şi, trezindu-se în toiul nopţii, se întreba câţi or fi murit: zeci, sute sau poate nici unul. Se întoarse acasă după un an de zile, fără să fi împuşcat cu mâna sa nici un om.

După ce îşi încheie serviciul militar, se ţinu departe de maşinaţiunile politice ce păreau să fi captat atenţia întregii naţiuni şi se cufundă în studiile sale cu o determinare care îl surprindea chiar şi pe el. După ce luase parte la război, fie doar şi indirect, istoria îi aducea alinare, căci pe tărâmul ei deciziile erau de mult luate, iar pasiunile, de mult apuse. Nu vorbise nimănui despre timpul petrecut în armată, astfel încât acum, ajuns la mijlocul vieţii şi inspirându-le celor din jur un respect tăcut, se îndoia că vreunul dintre colegii săi de catedră avea măcar habar că el fusese în război. Într-adevăr, deseori avea impresia că totul fusese doar un vis, un coşmar probabil, şi că anul acela înecat în luptă şi moarte era o amintire vagă, înceţoşată, ireală.

A treia aventură din viaţa sa fusese, ştia prea bine, Ashley.

Scott Freeman luă scrisoarea şi, cu ea în mână, merse şi se aşeză pe marginea patului lui Ashley. Pe pat erau trei perne, şi una dintre ele, decorată cu o inimă, era cea pe care i-o dăruise el de Ziua îndrăgostiţilor, în urmă cu mai bine de zece ani. Mai erau şi doi ursuleţi de pluş, pe care ea îi botezase Alphonse şi Gaston, precum şi o cuvertură veche, pe care o avea de când se născuse. Scott privi cuvertura şi îşi aduse aminte că, în săptămânile premergătoare naşterii lui Ashley, se petrecuse un lucru amuzant: amândouă viitoarele bunici îi dăruiseră copilului încă nenăscut câte o cuvertură. Cea de-a doua, din câte ştia el, se afla pe un pat similar, într-o cameră asemănătoare, în casa mamei ei.

Privirea sa făcu înconjurul camerei. Un perete întreg cu fotografii înfăţişând-o pe Ashley împreună cu prietenele ei; o mulţime de fleacuri decorative; bileţele acoperite cu scrisul ei cursiv şi ordonat, de adolescentă. Erau tot felul de afişe cu sportivi şi poeţi, un poem

înrămat, de William Butler Yeats[2], şi care se sfârşea cu următoarele cuvinte: „Suspin să te sărut, căci tre' să recunosc, ştiu că-ţi voi duce lipsa când vei fi crescut mare". Era poemul pe care el i-l dedicase în ziua când împlinise cinci ani şi pe care i-l şoptise de multe ori la ureche seara, la culcare, în timp ce ea aluneca în lumea viselor. Erau şi fotografii cu diverse echipe de fotbal şi de softball din care făcuse parte de-a lungul timpului, precum şi o poză înrămată înfăţişând-o în ziua balului de la sfârşit de an şcolar. Poza surprindea cu o precizie fantastică perfecţiunea acelui trup adolescentin, învăluit în rochia ce acoperea toate curbele acelea apărute peste noapte parcă, cu părul căzându-i într-o simplitate desăvârşită pe umerii goi şi cu pielea strălucind de prospeţime. Scott Freeman realiză că avea în faţa ochilor o adevărată colecţie de amintiri, vârsta copilăriei era acolo prezentă într-o manieră tipică, o cameră asemănătoare, probabil, cu a oricărei alte adolescente, dar în acelaşi timp unică în felul ei. Istoria evoluţiei unei fete de la copilărie la maturitate.

Era acolo şi o fotografie cu toţi trei, făcută pe când Ashley avea şase ani, probabil cu vreo lună înainte ca mama ei să-l părăsească. Fuseseră atunci împreună în vacanţă la mare şi, privind poza, i se păru că zâmbetele de pe chipurile lor erau oarecum nefireşti, nereuşind să mascheze întru totul tensiunea din familia lor. În ziua aceea, Ashley construise un castel de nisip împreună cu mama ei. Fluxul şi valurile mării le năruiseră toate eforturile, culcând la pământ întregul edificiu, în ciuda freneziei cu care săpaseră şanţuri şi ridicaseră ziduri de protecţie.

Cercetă cu privirea pereţii, masa şi biroul, fără să descopere cel mai mic indiciu că ar fi fost ceva în neregulă. Asta îl îngrijoră şi mai mult.

Scott îşi aruncă din nou privirea pe scrisoare.

Nimeni n-ar putea să te iubească aşa cum te iubesc eu.

Scutură din cap. „Asta e o afirmaţie neadevărată", se gândi. Toată lumea o iubea pe Ashley.

---

2 William Butler Yeats - poet şi dramaturg de origine irlandeză, una dintre figurile proeminente ale literaturii secolului XX. (n. tr.).

Ce-l îngrozea era gândul că o persoană chiar putea să creadă în simţămintele exprimate în scrisoare. Pentru o clipă, încercă din nou să-şi spună că se purta prosteşte din cauza grijii sale excesive faţă de Ashley. Nu mai era o adolescentă, terminase chiar şi facultatea. Era pe punctul de a se înscrie la un curs de istoria artei, în Boston, şi avea deja viaţa ei.

Era nesemnată. Asta însemna că ea ştia cine e autorul scrisorii. Anonimatul era în cazul acesta la fel de sugestiv ca o semnătură, oricare ar fi fost ea.

Lângă marginea patului lui Ashley se afla un telefon roz. Ridică receptorul şi formă numărul ei de mobil.

Îi răspunse la al doilea târâit.

— Bună, tată! Ce s-a întâmplat?

Glasul ei deborda de tinereţe, entuziasm şi încredere. Asta îl făcu să răsufle uşurat, de parcă i s-ar fi luat brusc o piatră de pe inimă.

— Ce mai faci? o întrebă. Am vrut doar să-ţi aud vocea.

Sesiză o uşoară ezitare la celălalt capăt al firului.

Asta nu-i plăcu.

— Nu cine ştie ce. La şcoală e bine. La urma urmelor, munca e tot muncă. Dar ştii şi tu asta. De fapt, nu pare să se fi schimbat mai nimic de săptămâna trecută, când eram acasă.

Scott trase adânc aer în piept.

— Nu prea am dat cu ochii de tine. Şi n-am avut timp să stăm de vorbă. Voiam doar să mă asigur că totul e-n regulă. N-ai probleme cu noul şef sau cu vreunul dintre profesori, nu-i aşa? Ai mai primit vreo veste cu privire la cursul la care te-ai înscris?

Din nou, o scurtă pauză.

— Nu. Chiar nici una.

El tuşi sec.

— Dar cu băieţii cum stai? Cu bărbaţii, de fapt. Ai ceva să-mi spui în privinţa asta?

Răspunsul nu veni imediat.

— Ashley?

— Nu, spuse ea pe un ton grăbit. Nimic, chiar nimic. Nimic special. Nimic care să-mi dea bătaie de cap.

Scott aşteptă, dar ea nu mai adăugă nimic.

— Vrei să vorbim despre ceva anume? insistă el.

— Nu. Nu prea. Hei, tată, ce-i cu tot interogatoriul ăsta?

Îi adresă această întrebare cu o lejeritate ce făcea notă discordantă cu îngrijorarea lui.

— Vreau doar să știu cum îți merge. Viața ta are un ritm galopant, îi spuse. Așa că uneori simt pur și simplu nevoia să alerg să te prind din urmă.

Ea râse, dar râsul sună oarecum fals.

— Ei bine, bătrâna ta mașină e destul de rapidă.

— N-ai nimic să-mi spui în mod special? repetă el și în clipa următoare se încruntă, dându-și seama că ea avea să-i remarce insistența.

Răspunsul veni prompt.

— Nu. Îți mai spun o dată. De ce mă întrebi asta? E totul în regulă?

— Da, da, sunt bine.

— Dar mama? Și Hope? Sunt bine și ele, nu-i așa?

Își ținu respirația pentru o clipă. Modul familiar în care vorbea despre partenera mamei sale îl descumpănea de fiecare dată, cu toate că știa că asta n-ar mai trebui să-l surprindă după atâția ani.

— Mama ta e bine. Amândouă sunt bine, cred.

— Atunci de ce m-ai sunat? E ceva ce te neliniștește?

Aruncă o privire la scrisoarea din fața lui.

— Nu, nici vorbă. N-am nici un motiv special. Te-am sunat doar așa, să schimbăm două vorbe. Și, oricum, știi bine că asta e sarcina unui tată: suntem mereu neliniștiți. Ne facem griji. Ne imaginăm cele mai cumplite scenarii. Tragedii, disperare, necazuri pândesc la tot pasul, în mintea noastră. De-asta suntem atât de îngrozitor de plicticoși și dezagreabili.

O auzi râzând, iar asta îl făcu să se simtă un pic mai bine.

— Uite ce e, sunt pe punctul de a intra în muzeu, așa că n-o să mai am semnal în curând. Dar mai vorbim, bine?

— Sigur. Te iubesc

— Și eu te iubesc, tată. Pa!

Așeză receptorul în furcă gândindu-se că uneori tăcerea e mai grăitoare decât vorbele. Și, de data aceasta, avea senzația că în spatele tăcerii se ascundea un pericol.

Hope Frazier o urmărea cu atenţie pe mijlocaşa echipei adverse. Tânăra jucătoare avea tendinţa să avanseze prea mult în partea sa de teren, lăsând-o descoperită pe apărătoarea din spatele ei. Adversara ei directă, jucătoarea lui Hope, o placa strâns, dar nu îşi dăduse încă seama că ar putea să profite de jocul riscant al acesteia ca să iniţieze un contraatac. Hope făcu câţiva paşi spre marginea terenului - cu intenţia de a cere o schimbare -, dar apoi se răzgândi. Îşi scoase un carneţel din buzunarul de la spate şi un creion minuscul din jachetă şi mâzgăli ceva pe hârtie. Un lucru pe care avea de gând să îl comunice fetelor la antrenament. În spatele său se auzi un murmur venit dinspre banca de rezerve; jucătoarele erau obişnuite să vadă carneţelul cu pricina făcându-şi apariţia din senin. Uneori, notiţele însemnau laude şi aprecieri, alteori, se lăsau cu dojeni aspre la antrenamentul din ziua următoare. Hope se întoarse către fete.

— Mai observă cineva ce văd eu?

Urmă o scurtă ezitare din partea fetelor. „Fete de liceu, gândi ea. Acum sunt ţanţoşe de nu le ajungi cu prăjina la nas, ca în clipa următoare să intre-n pământ de timide". Una dintre fete ridică mâna.

— Da, Molly. Ce ai observat?

Molly se ridică şi arătă cu degetul spre mijlocaşa echipei adverse.

— Tipa asta ne dă bătăi de cap pe partea dreaptă, dar am putea să profităm de nesăbuinţa ei…

Hope bătu din palme.

— Categoric!

Le văzu pe celelalte fete zâmbind. Scăpaseră de scandal pe ziua de mâine.

— OK, Molly, treci să te încălzeşti şi intri pe teren. O înlocuieşti pe Sarah la centru, preiei controlul mingii şi încerci să faci ceva în zona aia.

Hope merse şi se aşeză pe bancă în locul lui Molly.

— Priviţi terenul, doamnelor, spuse ea încet. Urmăriţi imaginea de ansamblu. Jocul nu înseamnă doar mingea din faţa ochilor, ci şi spaţiu, timp, răbdare şi pasiune. E ca la şah. Trebuie să transformi o vulnerabilitate într-un avantaj.

Auzi murmurul tribunelor crescând în intensitate şi îşi ridică privirea. Avusese loc o ciocnire undeva la capătul celălalt al terenului şi

observă mai multe persoane gesticulând energic şi cerând arbitrului să dea cartonaş galben. Un tată vizibil înfuriat se repezise la marginea terenului, agitându-şi braţele vehement. Hope se ridică şi făcu vreo doi paşi înspre linia de tuşă, încercând să priceapă ce se întâmplase.

— Doamnă antrenoare…

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe arbitrul de tuşă făcându-i semn cu mâna.

— Cred că au nevoie de dumneavoastră…

Îl observă pe antrenorul echipei adverse îndreptându-se aproape în pas alergător spre locul incidentului, aşa că o porni şi ea rapid într-acolo, înşfăcând din mers o sticlă de Gatorade[3] şi trusa medicală pe care le avea în geantă. Puţin mai încolo se afla Molly.

— Molly… Am pierdut faza. Ce s-a întâmplat?

— S-au ciocnit cap în cap, doamnă. Am impresia că pentru Vicky n-a fost mare lucru, dar cealaltă fată s-a lovit rău.

Pe când ajunse la locul accidentului, jucătoarea ei se ridicase deja în şezut, însă cealaltă zăcea pe jos, şi Hope o auzi plângând înfundat. Se îndreptă mai întâi spre eleva sa.

— Vicky, eşti teafără?

Fata dădu din cap că da, dar avea o expresie speriată. Încă se căznea să tragă aer în piept.

— Te doare ceva?

Vicky scutură din cap. Câteva jucătoare se strânseseră în jurul lor, dar Hope le trimise să-şi reia poziţiile.

— Crezi că eşti în stare să te ridici?

Vicky încuviinţă din nou, iar Hope o luă de braţ şi o ajută să se ridice în picioare.

— Vino să te aşezi un pic pe bancă, îi spuse pe un ton calm.

Vicky dădu să se împotrivească, dar Hope o strânse de braţ mai cu putere.

La marginea terenului, în apropiere, părintele cel furios vorbea pe un ton răstit, adresându-i diverse invective antrenorului echipei adverse. Încă nu ajunsese să recurgă la obscenităţi, dar Hope ştia că nu mai avea mult până în punctul acela. Se întoarse spre el.

---

[3] Gatorade - băutură folosită de sportivi pentru prevenirea deshidratării (n. tr.).

— Haideți să ne calmăm, îi spuse. Știți care sunt regulile cu privire la limbajul injurios.

Bărbatul își ridică privirea spre ea. Hope îl observă deschizând gura - ca și cum ar fi vrut să spună ceva dar se opri brusc. Pentru o clipă, păru pe punctul de a-și da frâu liber mâniei. Se văzu pe chipul său că face un efort de voință să se stăpânească, astfel încât se mulțumi să-i arunce o privire, după care se întoarse pe călcâie și plecă. Celălalt antrenor ridică din umeri, iar Hope îl auzi mormăind ca pentru sine: „Ce idiot". O luă pe Vicky și, sprijinind-o, porniră încet spre capătul celălalt al terenului. Fata era încă ușor amețită, dar reuși să îngaime:

— Tata își iese din minți.

Cuvintele fură rostite pe un ton atât de simplu și de îndurerat, încât Hope înțelese instantaneu că incidentul de adineauri însemna mult mai mult decât o simplă accidentare pe teren.

— Poate ar fi bine să stăm puțin de vorbă săptămâna asta, cândva după antrenament. Sau poți veni la mine în birou când ai un pic de timp liber.

Vicky scutură din cap.

— Îmi pare rău, doamnă antrenoare. Nu pot. N-o să mă lase.

Asta era problema.

Hope o strânse ușor de braț.

— Găsim noi o soluție până la urmă.

Spera să aibă dreptate. În timp ce Vicky luă loc pe bancă și o altă jucătoare intră în locul ei pe teren, Hope se gândi că nimic nu e drept, nimic nu e echitabil, nimic nu e corect pe lumea asta. Aruncă o privire la marginea cealaltă a terenului, unde ședea tatăl lui Vicky, la o oarecare distanță de restul părinților, cu brațele încrucișate, cu privirea fixă, de parcă număra secundele cât fiica sa stătea pe tușă. Hope înțelese în momentul acela că ea era mai puternică, mai rapidă, mai instruită probabil și în mod cert mai experimentată în privința sportului. Obținuse toate licențele ca să profeseze ca antrenoare, urmase tot felul de cursuri de instruire și, dacă li s-ar fi dat o minge, l-ar fi făcut de rușine pe individul acela, amețindu-l cu jocul ei de picioare și cu schimbările bruște de ritm. Ar fi putut să-și etaleze toate abilitățile, precum și numeroasele trofee și diplome, dar totuși nimic din toate astea n-ar fi avut nici o însemnătate. Hope se simți năpădită

de un val de mânie şi de frustrare, pe care şi-l înăbuşi numaidecât, la fel cum procedase de fiecare dată. În timp ce se gândea la toate astea, una dintre jucătoarele ei reuşi să scape de una singură pe partea dreaptă şi, cu o mişcare rapidă, de o măiestrie aproape imperceptibilă, şută cu putere dincolo de apărătoarea echipei adverse. Hope îşi dădu seama că, în timp ce întreaga echipă sărea şi ţipa frenetic de bucuria golului, victoria era probabil singurul lucru care o menţinea pe linia de plutire.

Sally Freeman-Richards rămase la ea în birou, aşteptând în lumina palidă de octombrie, după ce secretara sa şi cei doi avocaţi, partenerii săi, îşi luaseră la revedere şi plecaseră spre casele lor, prin traficul ce se aglomera odată cu venirea serii. În anumite perioade ale anului, îndeosebi toamna, soarele asfinţea brusc, prăbuşindu-se parcă dincolo de clopotniţele albe ale bisericii episcopale aflate la marginea campusului universitar, iar în cădere îşi revărsa lumina orbitoare în birourile situate pe partea aceasta a clădirii. Era o perioadă capricioasă, neliniştitoare. Lumina aceasta inocentă era primejdioasă; de mai multe ori se întâmplase ca studenţii, ieşind de la ultimele cursuri şi traversând grăbiţi strada, să fie loviţi de maşini ai căror şoferi nu văzuseră bine din cauza acestei lumini orbitoare. De-a lungul anilor, ea observase acest fenomen din ambele posturi, o dată ca apărător al unui şofer ghinionist, altă dată dând în judecată compania de asigurări, în numele unui student care fusese victima unui astfel de accident, în urma căruia se alesese cu ambele picioare rupte.

Sally urmări cu privirea razele de soare ce-i invadaseră biroul, alungând orice umbră şi proiectând pe pereţi siluete stranii, imposibil de identificat. Îi plăceau aceste momente. „E ciudat, se gândi ea, că lumina, care pare atât de inofensivă, poate să ascundă în ea atâta pericol. Totul e să nu te afli în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit."

Oftă şi se gândi că această constatare definea, cel puţin într-o oarecare măsură, esenţa legii. Îşi plimbă privirea pe suprafaţa biroului ei şi făcu o grimasă la vederea maldărului de dosare şi plicuri îngrămădite într-un colţ. Avea acolo cel puţin o jumătate de duzină de cazuri, unul mai plictisitor şi mai nesuferit ca altul. O casă scoasă la licitaţie. Despăgubiri pentru un accident de muncă. Un litigiu banal

între doi vecini asupra unei parcele de teren. În alt colţ al biroului, într-o cutie separată, îşi ţinea dosarele mai interesante, cele care reprezentau, de fapt, fundamentul şi motivaţia profesiei sale. Acestea se refereau la alte lesbiene din zonă. Erau tot felul de cazuri, de la adopţie până la desfacerea căsătoriei. Chiar şi un caz de ucidere din neglijenţă, în care ea avea rolul de apărător secund. Se ocupa de cazurile ei cu profesionalism, solicitând onorarii rezonabile şi încurajându-şi clienţii, motiv pentru care se considera, în cel mai bun caz, un fel de avocat al sentimentelor neînfrânate. Era conştientă că era vorba şi de un oarecare simţ al revanşei sau al datoriei, dar nu îi plăcea să mediteze asupra propriei vieţi la fel de profund cum era adesea silită s-o facă în cazul altora.

Luă un creion şi deschise unul dintre dosarele nesuferite, dar imediat îl împinse la o parte. Azvârli creionul înapoi în cana pe care scria „Cea mai bună mamă din lume". Se îndoia sincer de adevărul acestor cuvinte.

Sally se ridică spunându-şi că nu existau motive să mai stea la birou să muncească la o oră atât de târzie şi tocmai se întreba dacă Hope o fi ajuns acasă şi s-o fi apucat de pregătit cina, când sună telefonul.

— Sally Freeman-Richards la telefon.

— Bună, Sally, sunt Scott.

Fu uşor surprinsă să audă vocea fostului ei soţ.

— Bună, Scott. Tocmai mă pregăteam să plec…

Scott îşi imagină cum arăta biroul ei. Probabil totul era curat şi ordonat, se gândi, nu ca învălmăşeala din al lui. Îşi trecu rapid limba peste buze, gândindu-se cât de mult îi displăcea faptul că ea îşi păstrase numele lui - argumentul ei fusese acela că lui Ashley avea să-i fie mai uşor aşa -, dar îşi reluase şi numele ei de fată.

— Ai un moment liber?

— Pari îngrijorat.

— Nu ştiu. Poate că ar trebui să fiu. Poate că nu.

— Care e problema?

— Ashley.

Sally Freeman-Richards îşi ţinu respiraţia. Conversaţiile cu fostul ei soţ erau de regulă cât se poate de concise şi la obiect, gravitând în jurul unor chestiuni minore rămase nerezolvate după divorţ. Cu trecerea

anilor, după despărţirea lor, Ashley rămăsese singurul lucru care îi mai lega, astfel încât discuţiile lor erau în general legate de deplasarea acesteia dintr-o casă în cealaltă sau de taxele de şcolarizare şi de asigurarea la maşină. Relaţia lor se detensionase totuşi într-o oarecare măsură de-a lungul timpului, astfel încât aceste chestiuni se rezolvau într-o manieră lejeră şi eficientă. Nu discutau mai deloc despre transformările pe care le suferiseră amândoi ori despre motivele acestor transformări; era, se gândea ea câteodată, ca şi cum, în amintirea şi în percepţia fiecăruia dintre ei, vieţile lor încremeniseră în momentul divorţului.

— Ce s-a întâmplat?

Scott Freeman ezită. Nu ştia exact să pună în cuvinte ceea ce-l deranja.

— Am găsit o scrisoare îngrijorătoare printre lucrurile ei, îi spuse.

Fu rândul lui Sally să ezite.

— Ce căutai prin lucrurile ei?

— Asta n-are nici o importanţă. Important e c-am găsit-o.

— Nu sunt sigură că n-are nici o importanţă. Ar trebui să-i respecţi intimitatea.

Scott simţi că se înfurie instantaneu, dar hotărî să se stăpânească.

— Şi-a uitat nişte şosete şi ceva lenjerie şi voiam să i le pun la loc în sertar. Am văzut scrisoarea. Am citit-o şi m-a tulburat. Nu trebuia să o citesc, probabil, dar am făcut-o. Poţi să-mi spui cum vrei, Sally.

Sally nu spuse nimic, deşi mai multe replici îi veniră în minte imediat. În schimb, îl întrebă:

— Ce fel de scrisoare era?

Scott îşi drese glasul, o manevră pe care o folosea în clasă ca să câştige timp, apoi spuse simplu:

— Ascultă, şi îi citi scrisoarea.

Când termină de citit, la celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea.

— Nu pare chiar atât de grav, spuse Sally într-un târziu. Pare să aibă un admirator secret.

— Un admirator secret. Sună aşa de demodat, ca din epoca victoriană.

Ea îi ignoră sarcasmul, rămânând tăcută.

Scott aşteptă o clipă, apoi o întrebă:

— După toată experienţa ta, având în vedere cazurile cu care te-ai confruntat, nu ţi se pare că scrisoarea asta e opera unui nevropat? Poate chiar obsedat? Ce fel de om scrie o astfel de scrisoare?

Sally trase adânc aer în piept şi, fără să spună nimic, îşi puse aceeaşi întrebare.

— Ţie ţi-a spus ceva? Ceva, orice, de genul ăsta?

— Nu, insistă Scott. Tu eşti mama ei. N-ar veni la tine dacă ar avea probleme cu vreun bărbat?

Cuvintele acestea rămaseră parcă suspendate în mintea ei, stârnind o tensiune electrizantă între ei. Nu voia să-i răspundă.

— Ba da. Cred că da. Dar n-a făcut-o.

— Păi, când a fost acasă, n-a spus nimic? N-ai observat nimic ciudat în comportamentul ei?

— Nu, nici una, nici alta. Dar tu? A stat câteva zile la tine…

— Nu. De-abia am văzut-o. A fost să-şi viziteze nişte colegi de liceu. Ştii cum e, a plecat pe la ora cinei şi s-a întors la două noaptea, a dormit până a doua zi la prânz, după care s-a învârtit prin casă până seara, când a luat-o de la capăt.

Sally Freeman-Richards trase adânc aer în piept.

— Ei bine, Scott, spuse ea încet, nu ştiu dacă merită să îţi baţi atâta capul pentru treaba asta. Dacă are vreo problemă, mai devreme sau mai târziu o să vină să stea de vorbă cu unul din noi. Poate ar fi bine să o lăsăm în pace până atunci. Şi nu ştiu dacă are rost să presupunem că există vreo problemă înainte să aflăm asta direct de la ea. Cred că exagerezi.

„Ce reacţie convenabilă”, se gândi Scott. Foarte confortabil. Foarte degajat din partea ei. Şi pe deplin în concordanţă cu felul lor de-a fi şi cu locul unde trăiau. Dar total greşit, după părerea lui.

Ea se ridică şi se îndreptă spre bufetul în stil antic aflat într-un colţ al sufrageriei ca să îndrepte o farfurie de porţelan expusă pe raft. Făcu apoi un pas în spate ca s-o privească, încruntându-se uşor. De undeva din depărtare se auzeau nişte copii jucându-se gălăgioşi, însă înăuntru, în cameră, discuţia noastră continuă pe un ton liniştit, dar încărcat de tensiune.

— De unde anume știa Scott că ceva nu e-n regulă? întrebă ea, repetând ceea ce o întrebasem eu mai devreme.

— Chiar așa. Scrisoarea, așa cum ai spus chiar tu, putea să însemne orice. Fosta lui soție a fost suficient de deșteaptă încât să nu se repeadă să tragă vreo concluzie.

— O abordare tipică pentru un avocat, cu alte cuvinte? continuă ea.

— Dacă vrei să spui prudentă, da.

— Și înțeleaptă, nu crezi? întrebă ea. Își flutură mâna prin aer, ca pentru a-mi alunga neliniștea. Știa, pur și simplu. Poți să-i spui instinct, dacă vrei, dar mi se pare o explicație prea simplistă. E reminiscență a simțului animalic ce sălășluiește în interiorul fiecăruia dintre noi, știi tu, ca atunci când ai senzația că ceva nu e-n regulă.

— Mi se pare cam exagerat.

— Chiar așa? Ai văzut vreunul dintre documentarele alea despre animale realizate în Parcul Național Serengeti, din Africa? Când camera surprinde o gazelă ridicându-și capul, cuprinsă brusc de neliniște? Prădătorul nu se vede nicăieri prin apropiere, și totuși…

— În regulă. Să spunem că îți dau dreptate pentru moment. Dar tot nu știu…

— Ei bine, mă întrerupse ea, poate ai pricepe dacă l-ai cunoaște pe tipul respectiv.

— Da. Presupun că asta m-ar ajuta. La urma urmelor, nu e aceeași problemă cu care s-a confruntat și Scott?

— Ba da. La început, desigur, chiar nu a știut nimic. Nu avea nici numele individului, nici adresa, nici vârsta, nici descrierea, nici permisul de conducere, nici cardul de asigurări sociale, nici informații legate de locul său de muncă. Nimic. Tot ce avea era o declarație de dragoste așternută pe o coală de hârtie și un sentiment profund de neliniște.

— De teamă.

— Da. De teamă. Și nu era o teamă rațională, după cum ai subliniat. Era singur cu teama lui. Nu-i așa că asta e cea mai cumplită formă de neliniște? Un pericol nedefinit și necunoscut. Se afla într-o situație dificilă, nu-i așa?

— Așa e. Majoritatea oamenilor n-ar face nimic într-o astfel de situație.

— S-ar zice că Scott nu e ca majoritatea.

Am rămas tăcut, iar ea trase adânc aer în piept înainte să continue.

— Dar, dacă el ar fi știut în momentul acela, chiar la început, cu cine avea de-a face, poate că ar fi fost… se opri.

— Cum?

— Pierdut.

2
Un om neobișnuit de furios

Acul artistului în tatuaje bâzâia cu o insistență care îl ducea cu gândul la o viespe ce se învârte în jurul capului. Omul cu acul era aplecat asupra sa, un bărbat robust, plin de mușchi, având ambele brațe acoperite, până sus, la umeri, cu tatuaje colorate ce se întrepătrundeau asemenea lujerilor de viță-de-vie, și i se încolăceau în jurul gâtului, sfârșindu-se cu doi colți de șarpe dedesubtul urechii stângi. Se aplecă de mijloc, de parcă ar fi avut de gând să se roage, cu acul în mână. Dădu să se apuce de lucru, dar șovăi și, ridicându-și privirea, întrebă:

— Ești sigur că vrei asta, omule?

— Sunt sigur, răspunse Michael O'Connell.

— N-am mai făcut nimănui un astfel de tatuaj.

— Există un început în toate, spuse O'Connell pe un ton dur.

— Omule, sper că știi ce faci. O să te doară o bună bucată de vreme.

— Întotdeauna știu ce fac, îi răspunse O'Connell.

Scrâșni din dinți de durere și se rezemă de spătarul scaunului. Își coborî apoi privirea spre individul mătăhălos care începuse să-i execute tatuajul. Michael O'Connell își alesese o inimă roșie ca sângele străpunsă de o săgeată neagră, din care picurau niște lacrimi de sânge. În centrul inimii aveau să fie inscripționate literele AF. Lucrul cel mai neobișnuit la acest tatuaj era locul unde avea să fie realizat. Îl privi pe artist cum se chinuia. Era mai greu pentru acesta să deseneze inima și inițialele pe talpa dreaptă a lui O'Connell decât îi era lui Michael să-și țină piciorul în aer, nemișcat. În timp ce acul îi străpungea pielea, O'Connell aștepta și se gândea. Era un loc extrem de sensibil. Locul unde gâdili un copil sau unde îți dezmierzi iubita. Sau cu care strivești

un gândac. Era locul cel mai potrivit pentru avalanșa de sentimente care îl năpădeau, îi trecu prin minte.

Michael O'Connell era un bărbat fără prea multe legături cu lumea exterioară, însă puternic încătușat într-un univers lăuntric care îl ținea captiv cu frânghii, sârme și lacăte de fier. Avea mai bine de un metru optzeci înălțime și un păr des, negru și cârlionțat. Era lat în umeri și îngust în șolduri, ca urmare a nenumăratelor ore de antrenament. În timpul liceului, practicase luptele libere, așa că se antrena ridicând greutăți. Știa că are o înfățișare atrăgătoare, că e irezistibil când ridică din sprâncene și când umblă agale, cu un aer absent, de hoinar. Afișa un soi de neglijență în vestimentație, care îl făcea să pară familiar și prietenos; prefera hainele sport celor din piele, căci în felul acesta aducea mai mult a student și evita să poarte orice ținută care semăna cu hainele pe care le purtase odinioară, cum erau, de pildă, blugii strâmți sau tricourile cu mâneci mulate pe braț. Mergea pe Boylston Street înspre Fenway, iar vântul de dimineață îl învăluia în adierea sa. Plutea în aer un miros de noiembrie și o mână de frunze căzute se amestecară cu praful străzii, iscând un mic vârtej purtat de vânt. Simțea parcă în aer un gust de New Hampshire, care îi amintea de tinerețea sa.

Piciorul îl durea, dar era o durere plăcută.

Creatorul de tatuaje îi dăduse două pastile de Tylenol și îi aplicase un bandaj steril peste desen, dar îl avertizase pe O'Connell că avea să-i fie greu să păsească pe tatuaj. Dar nu conta, indiferent cât avea să sufere în următoarele zile.

Se afla destul de aproape de campusul Universității Boston și știa în zonă un bar care se deschidea dimineața devreme. Mergea șchiopătând, așa că o luă pe o străduță lăturalnică, puțin încovoiat de spate, încercând să țină sub control valurile de durere electrizantă ce îi urcau de-a lungul piciorului la fiecare pas. „Este oarecum ca un joc, își zise în sinea sa. La pasul ăsta o să simt durerea până la gleznă. La pasul următor, până sus la gambă. Oare o să-mi ajungă până la genunchi sau și mai sus?" Deschise ușa barului și rămase pe loc câteva clipe, ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul din încăperea îmbâcsită de fum.

La bar stăteau doi bărbaţi mai în vârstă, care-şi sorbeau băuturile aplecaţi deasupra paharelor. „Clienţi de-ai casei”, se gândi el. Oameni ale căror nevoi se reduceau la un dolar şi o duşcă de alcool.

O’Connell se îndreptă spre bar, azvârli nişte mărunţiş pe tejghea şi i se adresă barmanului.

— O bere şi o tărie, spuse.

Barmanul mormăi ceva, îi turnă cu mişcări pricepute un pahar de bere, având grijă ca gulerul de spumă să fie cât mai subţire, şi în alt pahar îi turnă două degete de whisky. O’Connell dădu pe gât dintr-o singură sorbitură tăria care îi arse gâtlejul, apoi luă o înghiţitură de bere. Făcu semn cu mâna către pahar.

— Încă un rând, spuse el.

— Să văd mai întâi banii, îi răspunse barmanul.

O’Connell împunse aerul cu degetul arătător.

— Încă un rând.

Barmanul nu răspunse. Spusese deja ce avea de zis.

Lui O’Connell îi veniră în minte o grămadă de replici pe care ar fi putut să i le dea individului şi care ar fi dus, negreşit, la o încăierare. Simţea cum adrenalina începea să-i pulseze în urechi. Era unul dintre momentele acelea în care nici măcar nu-i păsa dacă lua bătaie, era vorba pur şi simplu de o modalitate de a-şi descărca nervii. Simţea o plăcere îmbătătoare când lovea cu pumnii pe cineva, mai ameţitoare chiar decât alcoolul. Ştia că asta avea să-l facă să uite complet de durerea ce-i pulsa în picior, umplându-l totodată de energie în următoarele câteva ore. Îl fixă cu privirea pe barman. Individul era mai în vârstă decât el, avea chipul palid şi o burtă impresionantă. „N-ar fi cine ştie ce provocare”, se gândi O’Connell, simţind cum muşchii, deja tensionaţi, i se contractă, plesnind parcă de energie şi cerşind eliberarea. Barmanul îl privi precaut; după atâţia ani în spatele tejghelei se pricepea să descifreze expresia feţei unui om care îi dădea de înţeles ce avea să urmeze.

— Nu crezi că sunt în stare să-mi plătesc consumaţia? îl întrebă O’Connell.

— Trebuie să mă asigur, îi răspunse barmanul.

Făcuse un pas în spate, iar O’Connell observă că cei doi bărbaţi de la bar se făcuseră mici de tot, la capătul tejghelei şi priveau, chipurile, la

tavanul înnegrit de fum. Şi ei trecuseră, nu o dată, prin acest gen de conflicte.

Îşi mută din nou privirea la barman. Omul era prea în vârstă şi asistase în viaţa lui la prea multe scandaluri prin colţurile întunecoase ale speluncilor mizere, ca să poată fi luat prin surprindere. Şi, în clipa aceea, O'Connell îşi dădu seama că barmanul avea cu siguranţă la îndemână un mijloc de apărare. O bâtă de baseball din aluminiu sau poate un baston dintr-acelea de cauciuc cu mânerul de lemn. Poate ceva chiar şi mai periculos, cum ar fi un pistol de nouă milimetri, cu mânerul nichelat sau unul de calibrul 12. „Nu, îşi zise, de nouă milimetri nu poate fi." Era prea dificil de încărcat. Ceva mai rudimentar, mai de modă veche, cum ar fi unul de calibrul 38, preferat de poliţişti, cu piedica de siguranţă decuplată, încărcat cu aşa-numitele gloanţe de tip *wadcutters*[4], ca efectul să fie şi mai distructiv pentru victimă, minimalizând, în acelaşi timp, prejudiciile materiale. Ar trebui să şi-l ţină undeva ascuns, dar totuşi la îndemână. Nu credea că ar fi reuşit să se repeadă la barman cu vreun cuţit, peste tejghea, înainte ca acesta să apuce să-şi ia arma.

Aşa că, ţinând cont de toate astea, se mulţumi să ridice din umeri. Se răsuci şi îşi aţinti privirea asupra individului care şedea la bar câţiva metri mai încolo.

— La ce te holbezi, bătrân nenorocit? se răsti înfuriat.

Omul evită să-l privească în ochi.

— Mai vrei un rând? îl întrebă barmanul.

O'Connell observă că acesta îşi ţinea mâinile sub tejghea.

Râse.

— Nu într-o speluncă împuţită ca asta.

Se ridică şi părăsi barul, în timp ce în urma sa se aşternu tăcerea. Îşi promise să revină cândva aici, iar gândul acesta îl umplu de satisfacţie. „Nu există nimic mai plăcut în viaţă, îşi zise, decât să stai pe o margine de prăpastie şi să te apleci înainte, puţin câte puţin." Furia era ca un drog pentru el; în doze moderate, îl făcea să simtă că pluteşte. Însă din când în când simţea nevoia să se lase în voia ei; să-i dea frâu liber, ca să simtă că trăieşte din plin. Îşi privi ceasul de la mână. Era trecut puţin

---

4 *Wadcutters* - gloanţe special concepute pentru obiective de hârtie (n. tr.).

de ora prânzului. Câteodată, Ashley îşi lua sendvişul cu ea în parc şi îl mânca sub un copac, în compania câtorva colegi de cursuri. Era un loc de unde o putea urmări în voie, fără riscul de a fi observat. Se gândi să meargă până acolo să verifice.

Michael O'Connell o cunoscuse pe Ashley din pură întâmplare, cu vreo şase luni în urmă. El lucra pe atunci cu jumătate de normă ca mecanic auto la o benzinărie de pe şoseaua de centură Massachusetts Turnpike. În timpul liber, urma cursuri de tehnologia informaţiei şi, la sfârşit de săptămână, lucra ca barman într-un local frecventat de studenţi, din apropierea Universităţii Boston. Ea şi colegele ei de cameră tocmai se întorceau cu maşina dintr-o excursie petrecută la schi, când i se sparse cauciucul de pe spate din dreapta, din cauza drumului plin de hârtoape, lucru care se petrecea frecvent în timpul iernii. Colega ei reuşise să aducă maşina până la benzinărie, unde O'Connell îi înlocuise cauciucul spart. Când cardul Visa al colegei fusese respins, din cauza cheltuielilor excesive de peste weekend, O'Connell apelase la propriul card pentru a plăti cauciucul, un act de generozitate care îl transformase într-un fel de bun samaritean în ochii celor patru fete din maşină. Acestea nu ştiau că respectivul card fusese furat, aşa că intrase cu uşurinţă în posesia adreselor şi numerelor lor de telefon. Fetele îi promiseseră că aveau să facă rost de bani până la mijlocul săptămânii următoare şi, la rugămintea lor, se arătase dispus să meargă după ele. Cauciucul cel nou şi manopera de înlocuire costaseră 221 de dolari. Nici una dintre fetele din maşină nu realizase în clipa aceea că era o sumă de-a dreptul infimă primită în schimbul faptului că-i permiseseră lui Michael O'Connell să intre în vieţile lor.

Pe lângă o înfăţişare atrăgătoare, O'Connell era înzestrat cu o vedere extrem de ascuţită. Nu-i fu greu să recunoască silueta lui Ashley de la mai bine de un cvartal depărtare, aşa că se furişă după trunchiul unui stejar bătrân, fără să o scape din ochi. Ştia că n-avea să-l observe nimeni; se afla prea departe, zona era foarte aglomerată, maşinile circulau din toate direcţiile, iar lumina soarelui de octombrie era orbitoare. De asemenea, era conştient de faptul că avea abilitatea de a se confunda cu mediul ambiant, asemenea unui cameleon. Chiar se gândea că ar fi trebuit să se facă actor, atât de uşor îi era să se dea drept altcineva.

În baruri prăpădite, printre beţivi şi infractori de cea mai joasă speţă, juca rolul de tip dur. Apoi, cu la fel de multă uşurinţă, în Bostonul înţesat de studenţi, putea să treacă drept un student ca oricare altul. Rucsacul pe care îl purta cu el, plin până la refuz cu texte listate pe computer, contribuia la crearea acestei impresii. Michael O'Connell socotea că e în stare să treacă cu măiestrie de la un rol la altul, bazându-se întotdeauna pe neatenţia oamenilor, care nu stăteau să-l examineze mai mult de câteva secunde.

„Dacă ar face-o, îşi spuse, s-ar îngrozi."

Continuă să privească atent, identificând-o pe Ashley cu uşurinţă după părul ei blond-arămiu. Vreo şase tineri şedeau în cerc şi îşi mâncau prânzul, râzând şi povestind între ei. Dacă ar fi fost şi el printre ei, n-ar fi scos o vorbă. Se pricepea la minciuni şi la inventat poveşti credibile despre sine, de unde venea şi cu ce se ocupa, dar într-un grup îi era mereu teamă ca nu cumva să meargă prea departe, să spună ceva aiurea şi să-şi piardă credibilitatea la care ţinea atât de mult. Cu un singur interlocutor, unul ca Ashley, nu îi era deloc greu să fie seducător şi să inspire compasiune.

Michael O'Connell privea de la distanţă, iar sentimentul de furie se amplifica încet-încet în sufletul său.

Era o senzaţie familiară, una pe care o agrea şi o detesta deopotrivă. Era diferită de furia pe care o resimţea atunci când se pregătea să intre în arena de lupte sau când intra în conflict cu şeful, peste tot unde lucrase, ori cu administratorul clădirii unde locuia, ori cu bătrâna din apartamentul vecin care îl deranja cu pisicile ei şi cu privirile ei iscoditoare. Putea să se ia la harţă cu tot felul de oameni, ba chiar să împartă pumni, fără ca asta să însemne câtuşi de puţin pentru el. Dar sentimentele sale faţă de Ashley erau cu totul altceva.

Ştia că o iubeşte.

Privind-o de la distanţă, de unde nu exista riscul să fie observat şi recunoscut, simţi cum sângele începe să-i clocotească în vine. Încercă să se destindă, dar nu reuşi. Îşi mută privirea de la ea, căci era prea dureros să o vadă, dar în clipa imediat următoare şi-o întoarse din nou, pentru că durerea de-a nu o vedea era şi mai cumplită. De fiecare dată când râdea, dându-şi capul pe spate, cu părul unduindu-i-se seducător în jurul umerilor, de fiecare dată când se apleca în faţă, ca să asculte ce-

i spunea vreun coleg, îl arunca într-o stare vecină cu agonia. Ori de câte ori se întindea şi îşi trecea neglijent mâna peste braţul cuiva, gestul ei îi străpungea inima asemenea unui cuţit rece.

Michael O'Connell o privi şi preţ de aproape un minut avu impresia că o să se sufoce.

Ea îi alunga orice alt gând.

Îşi duse mâna la buzunarul de la pantaloni, unde îşi ţinea cuţitul. Nu era un briceag din acelea elveţiene multifuncţionale pe care le aveau în rucsac toţi studenţii din Boston. Era un cuţit cu lama pliabilă, lungă de zece centimetri, pe care îl furase dintr-un magazin specializat din Somerset. Era greu, ca de plumb. Cuprinse cuţitul în palmă şi îl strânse cu atâta putere încât, deşi lama era pliată înăuntrul mânerului, îi străpunse totuşi carnea. „Un pic de durere în plus, îşi zise, ajută la limpezirea minţii."

Lui Michael O'Connell îi plăcea să aibă cuţitul la el, pentru că asta îl făcea să se simtă un tip periculos.

Uneori, avea impresia că trăieşte într-o lume aflată într-o permanentă evoluţie. Studenţii, precum Ashley, treceau cu toţii printr-un proces de transformare în persoane noi, altele decât erau în prezent. Facultatea de drept pentru avocaţii în devenire. Facultatea de medicină pentru cei care doreau să devină medici. Şcoala de artă. Cursuri de filozofie. Ore de limbi străine. Cursuri de cinematografie. Cu toţii erau în drum spre ceva. Pe punctul de a deveni cineva.

Câteodată îşi dorea să se fi înrolat în armată. Îi plăcea să creadă că abilităţile sale şi-ar fi găsit menirea într-o unitate militară, asta dacă superiorii săi ar fi reuşit să-i treacă cu vederea incapacitatea de a se supune ordinelor. Poate că ar fi trebuit să încerce să intre în CIA. Ar fi fost un spion excepţional. Sau un asasin plătit. I-ar fi plăcut o astfel de meserie. Un fel de James Bond. I s-ar fi potrivit de minune.

Se părea însă că îi fusese sortit să devină un criminal; îşi dădea seama de asta. Mai mult ca orice îi plăcea să se joace cu pericolul. De la distanţa la care se afla, observă o oarecare agitaţie în sânul grupului pe care îl urmărea. Aproape la unison, tinerii se ridicară şi îşi neteziră veşmintele, fără nici o altă preocupare decât să râdă şi să se distreze.

El porni în urma lor, înaintând încet şi, atent să nu se apropie prea mult, se amestecă printre ceilalţi trecători şi aşteptă până când Ashley şi ceilalţi urcară câteva trepte şi intrară într-o clădire.

Ultima ei oră de curs se încheia la patru şi jumătate, ştia prea bine. Apoi avea să stea încă două ore la muzeu, unde era angajată cu un sfert de normă. Se întrebă dacă avea vreun plan în seara asta.

El, unul, avea. Întotdeauna avea.

— Dar e ceva ce nu înţeleg.

— Ce anume? Tonul ei era plin de răbdare, ca al unei profesoare care are de-a face cu un elev mai încet la minte.

— Dacă tipul ăsta…

— Michael. Michael O'Connell. Un nume frumos, irlandez. Un nume destul de des întâlnit în Boston. Trebuie că sunt vreo mie de oameni cu numele ăsta din Brockton până-n Somerville. Te duce cu gândul la băieţii de altar care împrăştie tămâie, la corul bisericii şi la artificierii de pe vremuri care suflau în cimpoi îmbrăcaţi în kilturi. Sau la Ziua Sfântului Patrick[5].

— Dar nu acesta este numele lui adevărat, nu-i aşa? E doar o parte a puzzle-ului, corect? Dacă ar fi să fac investigaţii, n-aş găsi nici un Michael O'Connell, nu-i aşa?

— Poate că da. Poate că nu.

— Îmi faci sarcina mai dificilă decât e nevoie.

— Chiar aşa? Nu eu trebuie să decid asta? Poate nădăjduiesc că vei ajunge în punctul în care nu-mi vei mai pune întrebări şi te vei descurca de unul singur, din dorinţa de a afla adevărul. Deja ştii destul cât să te apuci de treabă, cel puţin. Ar fi bine să începi să pui cap la cap ceea ce ţi-am spus eu cu ceea ce descoperi singur. Pentru asta îţi spun tot ce-ţi spun. Şi ca să îţi îngreunez un pic sarcina. Ai folosit cuvântul puzzle. E un cuvânt potrivit.

Tonul ei sunase categoric. Dacă voise să fie ironică, vocea ei nu trăda lucrul acesta.

---

5 Ziua sfântului Patrick - sărbătoare religioasă internaţională care se celebrează în data de 17 martie. Sărbătoarea e dedicată sfântului Patrick, Sfântul patron al Irlandei, precum şi instaurării religiei creştine în această ţară. (n. tr.).

— În regulă, am spus eu, haide să mergem mai departe. Dacă individul ăsta, Michael, ducea o viaţă dubioasă, căţărându-se tot mai sus pe scara infracţionalităţii, care era rolul lui Ashley în toată tărăşenia? Adică mă gândesc că ea ar fi trebuit să-l citească pe tipul ăsta în două secunde, nu-i aşa? Era o tânără bine-crescută şi instruită. Cu siguranţă participase la cursuri sau la prelegeri referitoare la sociopaţi şi alţi indivizi periculoşi. La naiba, doar există o secţiune cu privire la ei chiar şi în manualele de liceu. În ordine alfabetică, ceea ce înseamnă că obsedaţii vin înainte de bolile venerice. Prin urmare, ar fi trebuit să-l identifice cu uşurinţă. Apoi să fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca să scape de el. Tu sugerezi aici o iubire obsesivă. Dar individul ăsta, O'Connell, pare a fi un adevărat psihopat, iar…

— Un psihopat în curs de perfecţionare. În faşă. În devenire.

— Ei da, văd asta, dar de unde vine obsesia lui?

— Bună întrebare, răspunse ea. Întrebare care are nevoie de un răspuns. Dar ar fi nechibzuit din partea ta să crezi că Ashley, în pofida numeroaselor ei calităţi, ar fi echipată cu cele necesare pentru a face faţă problemelor pe care le-ar putea stârni un individ de teapa lui Michael O’Connell.

— Ai dreptate. Dar ea ce părere avea despre relaţia asta?

— Că era ca o piesă de teatru. Doar că nu-şi dădea seama ce fel de piesă.

3
O tânără care nu bănuiește nimic

La două mese mai încolo de locul unde stătea Ashley Freeman împreună cu alte trei prietene, şase membri ai echipei de baseball a Universităţii Northeastern discutau cu însufleţire despre prestaţia celor de la Yankees şi Red Sox[6], fiecare dintre ei susţinând, într-un limbaj presărat cu trivialităţi, superioritatea echipei favorite. Poate că Ashley ar fi fost deranjată de gălăgia lor asurzitoare, dar în cei patru ani de facultate petrecuse suficient timp în barurile frecventate de studenţi din Boston, încât să fie obişnuită cu astfel de dispute. Câteodată se lăsa cu îmbrânceli sau chiar cu încăierări mai serioase, dar de cele mai multe ori participanţii sfârşeau prin a se lansa în torente de obscenităţi. Deseori se emiteau presupuneri dintre cele mai fanteziste cu privire la practicile sexuale bizare ale jucătorilor de la Yankees sau Red Sox. Animalele de la fermă erau pomenite de multe ori cu prilejul acestor născociri pe teme sexuale.

De cealaltă parte a mesei, prietenele ei se angajaseră într-o conversaţie aprinsă. Vorbeau despre faptul că la Harvard se deschisese o expoziţie cu faimoasele schiţe ale lui Goya având ca temă ororile războiului. Câţiva dintre ei o porniseră cu trenul spre capătul celălalt al oraşului, unde era expoziţia, şi contemplaseră copleşiţi de tulburare desenele alb-negru ce redau suferinţa, asasinatele, torturile şi agonia războiului. Ashley constatase cu surprindere că, deşi în desene se observa clar deosebirea dintre soldaţi şi civili, nici unul dintre aceştia nu se putea refugia în braţele anonimatului. Şi nici unul nu se afla în siguranţă. „Moartea, se gândi ea, are propriul mod de a scoate lucrurile

[6] Yankees şi Red Sox - echipe celebre din campionatul american de baseball (n. tr.).

la lumină. Zdrobește spiritul fără să țină cont de vreun criteriu, de vreo clasificare umană. E neînduplecată."

Se foi în scaunul ei oarecum stingheră. Imaginile vizuale și în mod special imaginile violente o tulburau profund încă de când era mică. Acestea persistau neplăcut în amintirea sa, fie că era vorba de Salomeea contemplând capul lui Ioan Botezătorul într-o reprezentare renascentistă dătătoare de fiori, fie de mama lui Bambi încercând să scape de vânătorii aflați pe urmele ei. Până și crimele groteşti din filmul *Kill Bill,* al lui Tarantino[7] îi insuflau o stare de neliniște.

Partenerul ei din seara respectivă era Will, un absolvent de psihologie cu părul lung și lățos, care se apleca peste masă în timp ce vorbea, căutând să își lipească umărul de brațul ei. Atingerile subtile jucau un rol important în procesul de curtare, observă în sinea ei.

Senzațiile de genul acesta, dacă erau împărtășite de ambii parteneri, puteau conduce la ceva mai intens. Nu era prea lămurită în legătură cu ceea ce simțea față de el. Era, evident, un tânăr inteligent și părea curtenitor la adresa ei. Mai devreme îşi făcuse apariţia la apartamentul ei cu o jumătate de duzină de trandafiri, care, spusese, reprezentau pe plan psihologic echivalentul unui card de indulgenţă; cu alte cuvinte, avea voie să rostească sau să facă orice gest incomod sau stupid, iar ea trebuia să-l ierte cel puțin o dată. O duzină de trandafiri, mai adăugase, ar fi fost prea mulți; ea ar fi descifrat semnificaţia gestului său, pe când jumătate de duzină implica deopotrivă o promisiune nerostită și un anumit grad de mister. Ea găsise amuzantă toată această explicaţie și sinceră, probabil, așa că la început fu înclinată să-l placă, dar nu peste multă vreme îşi dădu seama că era puțin cam plin de el și prefera să vorbească despre sine mai degrabă decât să-l asculte pe cel de lângă el, iar asta o făcu să-și piardă interesul.

Ashley își îndepărtă părul de pe față și încercă să se concentreze la spusele interlocutorului ei.

— Goya urmărea să șocheze. Voia să le arunce în față realitatea războiului politicienilor și aristocraților, care romanțau situaţia. S-o facă de necontestat…

---

7 Quentin Tarantino - cunoscut actor și regizor american (n. tr.).

Ultimele cuvinte din comentariul lui se pierdură, acoperite de zarva izbucnită la o masă învecinată:

— Îți spun eu la ce se pricepe Derek Jeter. Se pricepe să stea îndoit de mijloc…

Ashley zâmbi în sinea sa. Parcă era blocată într-o versiune tipic bostoniană a zonei crepusculare, prinsă la mijloc între plebe, de-o parte, și elită, de cealaltă parte.

Continuă să se foiască pe scaun, păstrând o distanță neutră menită să nu-l descurajeze, dar nici să nu-l încurajeze pe Will, și se gândi că fusese întotdeauna teribil de ghinionistă în dragoste. Se întrebă dacă lucrul acesta avea să se schimbe cu timpul, cum se întâmplase în atâtea alte aspecte ale procesului de maturizare sau era, mai degrabă, o prefigurare a viitorului său. Simțea că urma să i se întâmple ceva, dar nu știa exact ce anume.

— Da, dar problema e că, oricât de mare ar fi șocul provocat de revelarea, prin intermediul artei, a adevăratei naturi a războiului, el nu reușește să pună capăt acestuia, ci duce doar la proslăvirea artei în sine. Dăm năvală să contemplăm *Guernica*[8] și ne minunăm de profunzimea perspectivei redate, dar oare simțim cu adevărat ceva față de țăranii aceia supuși bombardamentelor? Ei sunt persoane reale, care chiar au existat cândva. Moartea lor a fost reală. Dar adevărul lor trece azi în plan secund, e subordonat artei.

Erau cuvintele lui Will, distinsul ei partener. Ashley socoti că era o observație întemeiată, dar, în același timp, una politic corectă pe care ar fi putut-o emite încă un milion de studenți înzestrați cu un anumit standard moral. Ashley aruncă o privire înspre gălăgioșii jucători de baseball. Stimulată de alcool, ciondăneala lor era exuberantă. Simți în inimă un sâmbure de îndoială. Îi plăcea să stea la Fenway cu o sticlă de bere în față. Adora să hoinărească pe coridoarele Muzeului de Arte Frumoase. Pentru câteva clipe, se întrebă căreia din cele două tabere îi aparținea.

---

8 *Guernica* - cunoscut tablou aparținând lui Pablo Picasso, care înfățișează bombardarea orașului cu același nume, în timpul Războiului Civil din Spania, la 6 aprilie 1937. (n. tr.)

Ashley îi aruncă lui Will o privire cu coada ochiului, presupunând că acesta avea impresia că cel mai sigur mod de a o seduce era s-o bombardeze cu remarci pompoase, intelectuale. Era o mentalitate tipică absolvenților de facultate. Se hotărî să-l deruteze un pic.

Ashley își împinse brusc scaunul în spate și se ridică în picioare.

— Hei! strigă ea. Băieți, de unde sunteți? De la colegiu? De la Universitatea din Boston? De la Northeastern?

Jucătorii de la masa alăturată amuțiră. „Dacă o fată frumoasă se adresează unui grup de bărbați tineri, se gândi Ashley, le captează atenția fără doar și poate."

— Northeastern, răspunse unul dintre ei, ridicându-se pe jumătate și făcând o plecăciune ușoară în direcția ei, un gest de curtoazie din Orientul îndepărtat, cu totul neobișnuit într-un bar de scandalagii.

— Ei bine, să ții cu Yankees e ca și cum ai ține cu General Motors sau cu IBM, sau cu Partidul Republican. În schimb, să-i susții pe cei de la Red Sox e pură poezie. La un moment dat în viață, fiecare trebuie să își aleagă drumul pe care vrea să meargă. Mă opresc aici.

Băieții de la masa alăturată izbucniră unii în hohote de râs, alții în strigăte, chipurile, de revoltă.

Will se lăsă pe spătarul scaunului, rânjind.

— Asta, spuse el, a mers direct la țintă.

Ashley zâmbi și își spuse că, la urma urmelor, tipul nu era chiar nesuferit.

Pe vremuri, când era o tânără naivă, avea impresia că e mai bine să fie directă. Fetele directe, socotea ea, se pot ascunde.

La începuturile adolescenței sale, trecuse printr-o fază dramatică, când se afla în război cu toată lumea: avea certuri violente cu mama sa, cu tatăl său, cu profesorii, cu prietenele, purta haine largi și lăbărțate, în culori pământii, își vopsea părul negru ca pana corbului, cu șuvițe roșii-sângerii, asculta un rock agresiv, bea cafea neagră, cocheta cu fumatul și visa la tatuaje și piercinguri. Faza aceasta durase doar vreo două luni de zile, suficient încât să-i afecteze rezultatele școlare, atât pe cele din clasă, cât și pe cele de pe terenul de sport. De asemenea, o făcuse să-și piardă câțiva prieteni, iar cei care îi rămăseseră alături o priveau cu îngrijorare.

Spre mirarea sa, în perioada aceea tulbure singurul adult cu care putea să stea de vorbă într-o manieră cât de cât civilizată era Hope, partenera de viaţă a mamei sale. Faptul acesta o surprinsese din cauză că, în adâncul inimii, Ashley îi atribuia acesteia o mare parte din vină pentru divorţul părinţilor săi şi de multe ori chiar le spunea prietenelor ei că o urăşte pe Hope din acest motiv. Neadevărul respectiv o deranja, în parte pentru că ştia că făcea astfel de afirmaţii mai mult de bravadă, ca să le facă pe plac prietenelor sale, iar gândul că ar putea să judece la fel ca ele, fie chiar şi în cea mai neînsemnată privinţă, o neliniştea. După hard rock şi stilul gotic, traversă o perioadă de snobism, când era ahtiată după popularitate, după care a urmat faza de sport intensiv şi, mai apoi, vreo două-trei săptămâni de regim vegetarian dus la extrem, timp în care mâncă doar tofu şi legume. Cochetă cu actoria o vreme, jucând acceptabil rolul lui Marian, bibliotecara din *The Music Man,* umplu pagini întregi de jurnal cu cugetări pline de sentimentalism, se identifică, pe rând, cu Emily Dickinson[9], Eleanor Roosevelt [10] şi Carry Nation[11], cu mici accente împrumutate pe ici, pe colo de la Gloria Steinem[12] şi Mia Hamm[13]. Participă la construirea unei case împreună cu organizaţia Habitat for Humanity [14] şi odată merse, împreună cu cel mai cunoscut traficant de droguri de la ea din liceu, până în oraşul vecin ca să aducă o cantitate

---

9 Emily Dickinson - poetă americană care a trăit între anii 1830 şi 1886, a cărei lirică avea drept teme dragostea, singurătatea, moartea, (n. tr.)

10 Eleanor Roosevelt (1884-1962) - Prima-Doamnă a Statelor Unite ale Americii, soţia preşedintelui Franklin Delano Roosevelt, una dintre cele mai influente femei din secolul XX. (n. tr.)

11 Carry Nation - militantă de frunte a mişcării pentru temperanţă *(temperance movement,* lb. engl.), desfăşurate în SUA la începutul secolului XX, în cadrul căreia se susţinea reducerea consumului de alcool. (n. tr.)

12 Gloria Steinem - jurnalistă americană, reprezentantă energică a mişcării de emancipare a femeilor, desfăşurată între anii 1960 şi 1970. (n. tr.)

13 Mia Hamm - fostă jucătoare americană de fotbal, a înscris cele mai multe goluri la nivel internaţional decât oricare alt jucător, bărbat sau femeie, din istoria fotbalului. (n. tr.)

14 Organizaţie internaţională care se ocupă cu construirea de locuinţe pentru oamenii săraci, cu ajutorul muncii voluntarilor de pretutindeni. (n. tr.)

oarecare de cocaină, fapt surprins de camerele de supraveghere ale poliției, care luă numaidecât legătura cu mama ei. Sally Freeman-Richards se înfurie teribil, o pedepsi pentru mai multe săptămâni, țipă la ea spunându-i că avusese un noroc chior că nu fusese arestată și că avea să-i fie foarte greu să-i recâștige încrederea. Pe de altă parte, Hope și tatăl ei traseră niște concluzii mai blânde, conștienți de faptul că era vorba de răzvrătirea tipică unui adolescent; ba mai mult, el își aduse aminte de unele lucruri de-a dreptul nesăbuite pe care le săvârșise în tinerețe, ceea ce o făcu să râdă și avu darul de a o liniști. Deși nu socotea că era predispusă la a intra în bucluc, Ashley era conștientă de faptul că, din când în când, se aventura pe teritorii riscante, iar faptul că nu pățise nimic până atunci era cu adevărat o binecuvântare. Adesea se gândea la ea ca la lutul de pe roata olarului, învârtindu-se întruna, supusă modelării, așteptând ca suflarea fierbinte a cuptorului să-i dea forma finală.

Simți că plutește în derivă. Nu se dădea în vânt după slujba ei de la muzeu, unde ajuta la catalogarea exponatelor. Era o muncă monotonă, care presupunea să stea tot timpul cu ochii pe calculator, într-o cămăruță înghesuită. Nu știa nimic sigur cu privire la cursul de istoria artei la care se înscrisese și uneori îi trecea prin minte că alesese acest domeniu doar pentru că se pricepea să mânuiască penița, cerneala și pensula. Asta o tulbura profund, căci, asemenea multor tineri, era de părere că trebuie să facă doar ceea ce îi place, lucru cu privire la care nu era încă lămurită pe deplin.

Părăsiră barul, iar Ashley își înfășură haina mai strâns în jurul trupului, înfrigurată de răcoarea serii. Își dădu seama că ar trebui să îi acorde mai multă atenție lui Will. Era un tip arătos, curtenitor și părea să aibă simțul umorului. Mergea alături de ea cu un pas ușor săltat care i se părea ciudat, dar care ar fi trebuit, probabil, să-i trezească interesul. Pe de altă parte, era însă conștientă că mergeau așa de o bucată de vreme și mai aveau doar cincizeci de metri până să ajungă la apartamentul ei, iar el nu-i pusese încă nici o întrebare. Se decise să joace un mic joc. Dacă avea s-o întrebe ceva interesant, era dispusă să se mai întâlnească cu el. Dacă însă avea să-i propună pur și simplu să urce la ea în apartament, era hotărâtă să-i facă vânt.

— Ce crezi, spuse el dintr-odată, când băieții de la bar se înfierbântă așa cu privire la baseball, o fac pentru că le place sportul ăsta sau pentru că le place pur și simplu să se certe? La urma urmelor, nu există un singur răspuns, e vorba doar de loialitatea față de o echipă sau alta. Iar loialitatea necondiționată nu are rost să fie supusă unei polemici, nu-i așa?

Ashley zâmbi. Tipul merita o a doua întâlnire.

— Desigur, adăugă el, dragostea pentru Red Sox ar trebui probabil să fie studiată ca anomalie psihologică în cadrul unor seminarii avansate.

Ea râse. Da, cu siguranță, avea să mai iasă cu el.

— Uite că am ajuns, spuse Ashley. M-am simțit bine în seara asta.

Will o privi.

— Poate că am putea încerca data viitoare să petrecem o seară mai liniștită. Cred că ar fi mai simplu să ne cunoaștem fără să fim deranjați de gălăgie și de comentarii referitoare la preferințele lui Derek Jeter în materie de sex, cum ar fi biciuri de piele, jucării erotice și tehnici de utilizare a acestora.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Ashley. Mă suni tu?

— Cu siguranță am să te sun.

Ea făcu un pas și, urcând prima treaptă spre apartamentul ei, își dădu seama că îl ținea încă de mână. Atunci se întoarse și îl sărută prelung. Fu un sărut cast, căci își trecu aproape imperceptibil limba peste buzele lui preț de-o clipă. Un sărut încărcat de promisiuni, care făgăduia să fie urmat de altele asemenea lui, dar nu în seara aceea. El păru să priceapă mesajul, spre bucuria ei, căci se dădu cu un pas înapoi, făcu o plecăciune adâncă în fața ei și, asemenea unui curtean din secolul al optsprezecelea, îi sărută dosul palmei.

— Noapte bună, spuse ea. Realmente m-am simțit bine.

Ashley se întoarse și intră în clădire. Dincolo de ușa de sticlă, își întoarse capul și aruncă o privire în urma sa. O dâră îngustă de lumină de la becul de deasupra ei se prelungea dincolo de ușa de la intrare, iar Will stătea chiar la marginea cercului luminos de un galben palid, ce se pierdea în spatele său, înghițit numaidecât de noaptea neagră ca smoala, tipică pentru New England. O umbră îi străbătea chipul asemenea unei săgeți de întuneric. Dar fără să ia în seamă această

imagine sumbră, ea îi făcu semn cu mâna şi o porni către apartamentul ei, mulţumită de faptul că nici măcar pentru o clipă nu se gândise la eventualitatea unei aventuri de-o noapte, practică extrem de răspândită în cercurile studenţeşti din care încă făcea parte şi ea. Scutură din cap. Ultima oară când cedase unei astfel de tentaţii fusese de-a dreptul îngrozitor, iar telefonul tatălui ei de mai devreme îi adusese aminte de asta. Însă, în timp ce-şi căuta cheia de la apartament, îşi alungă rapid toate amintirile urâte legate de eşecurile din trecut, preferând să se concentreze asupra amintirii acestei seri plăcute.

Se întrebă cât avea să dureze până ce Will avea s-o sune şi să obţină din partea ei promisiunea unei noi întâlniri.

Will Goodwin zăbovi o vreme în întuneric după ce Ashley dispăru în spatele uşilor de sticlă. Se simţi năpădit de un val de entuziasm, de o exaltare neobişnuită la gândul acestei seri, precum şi al celor ce aveau să urmeze.

Era copleşit. Prietena unui prieten de-al său, cea care îi dăduse numărul de telefon al lui Ashley, îl informase că aceasta era frumoasă şi deşteaptă, şi un pic misterioasă, dar realitatea îi întrecea chiar şi cele mai îndrăzneţe fantezii. În ceea ce-l privea, avea senzaţia că reuşise să evite în ultimul moment eticheta de „plictisitor".

Înfiorat de briza răcoroasă, Will îşi afundă mâinile în buzunarele hanoracului şi o porni din loc. În aer plutea un iz de ceva vechi, imuabil, ca şi cum fiecare fior pe care i-l dădea răcoarea serii era neschimbat, iar răcoarea de octombrie era aceeaşi pentru toate generaţiile de tineri care străbătuseră vreodată străzile din Boston. Simţi cum i se înroşesc obrajii la amintirea felului cum se încheiase seara şi o porni grăbit spre staţia de metrou. Mergea cu paşi mari, picioarele sale lungi străbătând cu repeziciune trotuarele. Era şi înaltă, pe deasupra, se gândi el. În jur de un metru şi şaptezeci de centimetri, estimă el, cu o siluetă zveltă, de manechin, care ar ieşi în evidenţă şi dacă ar purta blugi şi un tricou lăbărţat din bumbac. Se întrebă cu oarecare surprindere, în timp ce traversa strada, strecurându-se printre maşini, cum de nu era asaltată de bărbaţi. Probabil că trecuse printr-o relaţie nefericită sau prin alt fel de experienţă negativă, presupuse. Hotărî să nu-şi mai bată capul pe tema asta şi să fie mulţumit de norocul care se abătuse asupra lui,

scoţându-i-o în cale pe Ashley. În munca sa, se gândi, totul ţinea de gradul de probabilitate şi predicţie. Nu era convins că statisticile din studiile sale clinice asupra cobailor erau valabile şi cu privire la apariţia lui Ashley în viaţa lui.

Will zâmbi în sinea sa şi coborî în salturi treptele către staţia de metrou.

Metroul din Boston, la fel cum se întâmplă în multe oraşe, îi insuflă o senzaţie ciudată, ca de pe altă lume, călătorului care, trecând de crucea rotitoare, se cufundă în această lume subterană. Luminile sclipesc din loc în loc pe pereţii îmbrăcaţi în gresie alburie; umbrele se furişează printre pilonii de oţel. În aer pluteşte un zumzăit constant, de la trenurile care vin şi pleacă, huruind în întuneric. Nu există nici o legătură cu lumea de afară; aceasta a fost înlocuită de un univers incoerent, în care vântul, ploaia, ninsoarea şi strălucirea soarelui, toate par să aparţină altei lumi şi altui timp.

Trenul său îşi făcu apariţia cu un scrâşnet strident, iar Will se urcă grăbit, împreună cu alte zece-douăsprezece persoane. Lumina din interiorul metroului aşternea pe chipurile pasagerilor o culoare păstoasă, bolnăvicioasă. Preţ de câteva clipe, îşi studie tovarăşii de drum; unii se ascundeau în spatele ziarelor, în timp ce alţii citeau o carte sau priveau în gol. Îşi lăsă capul pe spate şi-şi închise ochii pentru o secundă, lăsându-se legănat de mersul balansat al metroului precum un copilaş în braţele mamei sale. Avea s-o sune a doua zi, îşi spuse, s-o invite în oraş. Îşi răscoli mintea în căutarea unor subiecte de discuţie cât mai captivante. Se întrebă unde s-o ducă. La cină şi apoi la un film? Prea previzibil. Avea senzaţia că Ashley era genul de femeie care îşi doreşte ceva special. Poate o piesă de teatru? Un club de comedie? Şi apoi o cină târzie într-un loc select, altul decât obişnuitele fast-fooduri cu burgeri şi bere. Dar fără snobisme, îşi zise. Un loc liniştit. Aşadar, aveau să meargă undeva să se distreze, iar apoi într-un loc romantic. Poate că nu era cel mai impresionant program cu putinţă, se gândi, dar era rezonabil.

Metroul ajunse în staţia unde trebuia să coboare. Urcă în salturi treptele şi ieşi la suprafaţă, mergând grăbit, dar distrat, pe stradă. Luminile din Porter Square străpungeau întunericul, creând iluzia că scuarul ar fi fost animat, deşi în realitate era pustiu. Vântul rece îl făcu

să se înfioare în timp ce ieşea din scuar, luând-o pe o străduţă lăturalnică. Locuinţa lui se afla la patru blocuri distanţă. Începu să-şi frământe mintea, încercând să decidă la ce restaurant avea s-o ducă.

Auzi un câine lătrând şi îşi încetini paşii, brusc alarmat. Undeva în depărtare, sirena unei ambulanţe spărgea liniştea nopţii. În blocurile şi duplexurile dimprejur doar câteva ferestre pâlpâiau de la ecranele televizoarelor, dar majoritatea erau cufundate în întuneric.

Will auzi un zgomot uşor venind de undeva de pe aleea din dreapta sa şi se întoarse într-acolo. Dintr-odată, văzu o siluetă întunecată năpustindu-se asupra sa. Luat prin surprindere, făcu un pas înapoi şi îşi ridică braţul, ca să se apere, gândindu-se că ar trebui să strige după ajutor. Însă lucrurile se petrecură prea rapid, şi panica sa nu ţinu decât un moment, abia apucând să sesizeze că avea să i se întâmple ceva. O ţeavă de plumb se abătu asupra sa, tăind aerul cu un şuierat ca de sabie şi îl lovi direct în frunte.

Mi-au trebuit aproape şapte ore de căutări ca să descopăr numele lui Will Goodwin în *The Boston Globe.* Desigur, numele era altul, iar titlul articolului era POLIŢIA ÎL CAUTĂ PE AUTORUL JAFULUI COMIS ASUPRA UNUI ABSOLVENT DE COLEGIU şi în josul paginii era relatat incidentul, investigat de secţia locală de poliţie. Relatarea cuprindea doar patru paragrafe şi conţinea foarte puţine informaţii utile, printre care faptul că victima, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, suferise răni grave şi se afla în stare critică la spitalul Mass. General. Tânărul fusese găsit în zorii zilei de către un trecător care îi zărise trupul însângerat abandonat în spatele unor containere de gunoi de pe o alee. Poliţia solicita ajutorul eventualilor martori din zona Sommerville care văzuseră sau auziseră ceva suspect.

Asta era tot.

Nu se mai scrise nimic despre incident în zilele şi săptămânile care urmară. Încă o mostră de violenţă urbană, remarcată cu apatie, consemnată la dosar şi la fel de rapid uitată, înghiţită de permanenta avalanşă de informaţii de ultimă oră.

Mi-au trebuit încă două zile de dat telefoane în stânga şi-n dreapta ca să aflu adresa lui Will. Cei de la Biroul Absolvenţilor din cadrul Colegiului Boston îmi comunicară că acesta nu-şi încheiase cursul la

care se înscrisese şi îmi furnizară adresa lui, undeva în suburbia Concord. Numărul de telefon nu figura nicăieri.

Concord e o zonă încântătoare, cu case impunătoare, în stil clasic. Are un parc central inundat de verdeaţă, o bibliotecă publică impresionantă şi un liceu, iar zona centrală abundă de magazine de lux. Pe vremea când eram tânăr, am vizitat împreună cu copiii mei câmpurile de luptă din împrejurimi şi le-am recitat faimosul poem al lui Longfellow[15]. Din nefericire, Concordul, la fel ca multe alte oraşe din Massachusetts, neglijează istoria, trecând-o în plan secund, în favoarea progresului. Însă casa în care locuia tânărul Will Goodwin era o casă veche în stil colonial, construită în mijlocul naturii, lipsită de luxul ostentativ al locuinţelor moderne. Era situată la o oarecare distanţă de drumul principal, la capătul unei alei cu pietriş, lungi de vreo cincizeci de metri. În grădina din faţă, cineva plantase flori. Pe frontispiciul casei, vopsite cu un alb scânteietor, am remarcat o placă micuţă pe care era inscripţionat anul 1789. Pe unul dintre zidurile laterale se afla o uşă ce avea construită în faţa ei o rampă de lemn, pentru accesul unui scaun cu rotile. M-am îndreptat spre intrarea principală şi am bătut precaut la uşă, învăluit de parfumul florilor de hibiscus din apropiere.

O femeie slăbuţă, cu părul cărunt, dar nu îndeajuns de în vârstă ca să fie bunică deschise uşa.

— Da, cu ce vă pot ajuta? mă întrebă ea.

M-am prezentat şi i-am cerut scuze că apar aşa, pe nepusă masă, explicându-i că îmi fusese imposibil să sun înainte din cauză că nu găsisem numărul de telefon. I-am spus că sunt scriitor şi că fac investigaţii în legătură cu o serie de crime care fuseseră comise în urmă cu câţiva ani în regiunea Cambridge-Newton-Sommerville. Mi-am cerut permisiunea să-i adresez câteva întrebări legate de Will sau, şi mai bine, să vorbesc cu el personal.

Deşi surprinsă, femeia nu-mi trânti uşa în nas.

— Nu ştiu dacă vă putem ajuta, îmi spuse pe un ton politicos.

---

15 Longfellow, Henry Wadsworth - poet, educator şi lingvist american care a trăit între anii 1807 - 1882. (n. tr.)

— Îmi pare rău dacă v-am luat prin surprindere, i-am răspuns. Vreau doar să vă pun nişte întrebări.

Scutură din cap.

— El nu…începu ea, dar se opri numaidecât, privindu-mă cu atenţie.

Buza de jos începu să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— A fost…încercă ea să continue, dar fu întreruptă de o voce venită dinăuntru.

— Mamă? Cine e?

Femeia ezită o clipă, neştiind exact ce să răspundă. Am aruncat o privire în spatele ei şi am văzut un bărbat tânăr, aşezat într-un scaun cu rotile, ieşind dintr-o cameră laterală. Chipul său avea o expresie ştearsă, vlăguită, iar părul castaniu şi neîngrijit, lung până la umeri îi stătea vâlvoi. O cicatrice rozalie în formă de Z, îi brăzda fruntea în partea dreaptă, ajungând până aproape de sprânceană. Braţele sale păreau suple şi musculoase, dar pieptul îi era scobit, aproape descărnat. Avea mâinile mari, cu degete lungi şi frumoase şi, privindu-l, am avut, ca prin vis, viziunea a ceea ce fusese el cândva. Se îndreptă spre noi în scaunul său.

Mama lui îmi aruncă o privire.

— A fost cumplit de greu, îmi spuse încet, pe un ton surprinzător de prietenos.

Roţile de cauciuc scârţâiră când scaunul se opri.

— Bună ziua, mă salută el, deloc ostil.

I-am spus cum mă numesc şi i-am explicat pe scurt că mă interesează amănunte legate de agresiunea care îl lăsase infirm.

— Agresiunea comisă asupra mea? întrebă, dar era evident că nu aştepta un răspuns, căci continuă numaidecât. Nu cred că a fost un eveniment deosebit. Un jaf obişnuit. Oricum, nu prea am mare lucru să-ţi spun. Am stat două luni în comă. Şi acum, iată-mă…

Făcu semn cu mâna spre scaunul de sub el.

— Poliţia a arestat pe cineva?

— Nu. Nici când mi-am recăpătat cunoştinţa n-am fost de prea mare ajutor. Nu-mi pot aminti nimic din noaptea aceea. Nici un amănunt. Pe undeva e ca şi cum ai apăsa pe tasta de ştergere la computer şi ai vedea cum toate literele unui text dispar una după alta. Ştii că ele se găsesc

probabil undeva în calculator, dar nu le poţi găsi. Au fost şterse, pur şi simplu.

— Te întorceai acasă de la o întâlnire?

— Da. N-am mai întâlnit-o deloc după aceea. Nici nu-i de mirare. Eram o epavă. Cum sunt şi acum.

Râse încetişor şi apoi zâmbi strâmb.

Am clătinat din cap.

— Poliţiştii n-au descoperit prea mare lucru, hm?

Scutură din cap.

— Păi, doar câteva amănunte destul de ciudate.

— Ce anume? l-am întrebat.

— Au prins în Roxbury nişte puşti care încercau să folosească cardul meu Visa. Câtva timp, au crezut că s-ar putea ca ei să fi fost autorii jafului, dar până la urmă s-a dovedit că nu era aşa. Se pare că tinerii îmi găsiseră cardul aruncat lângă un tomberon.

— Bine, dar cum…

— Pentru că altcineva mi-a găsit undeva în Dorchester portofelul neatins, cu toate actele de identitate - ştii tu, permisul de conducere, legitimaţia de student, cardul de asigurări sociale, de sănătate, toate astea -, la kilometri distanţă de tomberonul unde a fost găsit cardul de credit. Ca şi cum făptaşul ar fi împrăştiat lucrurile pe care le-a luat de la mine prin tot Bostonul. Zâmbi. Cam la fel cum a făcut şi cu creierul meu.

— Ce ai de gând să faci acum? l-am întrebat.

— Acum?

Will îi aruncă o privire mamei sale.

— Acum nu fac decât să aştept.

— Să aştepţi? Ce anume?

— Nu ştiu. Şedinţele de recuperare de la Centrul pentru Traume Craniene. Ziua când mă voi putea ridica din scaunul ăsta. Altceva nu prea am ce să fac.

Am făcut un pas înapoi, iar femeia dădu să închidă uşa.

— Hei! spuse Will. Ce crezi, o să-l găsească vreodată pe individul care mi-a făcut asta?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Dar, dacă voi afla ceva, o să te anunţ.

— Mi-ar plăcea să-i ştiu numele şi adresa, rosti încetişor. Aş vrea să mă ocup de asta eu însumi.

4
O conversație mai cu tâlc decât orice cuvinte

„Atunci când săvârșești o infracțiune, își zise O'Connell, totul e să scapi de orice indiciu care te-ar putea incrimina. Dacă nu vrei să fii prins, raționa el, trebuie să înlături toate indiciile evidente. Ori cel puțin să le ascunzi în așa fel, încât să nu-i sară în ochi vreunui detectiv nătâng." Zâmbi în sinea sa și își închise ochii pentru o secundă, lăsându-se legănat de mersul metroului. Se simțea încă invadat de o energie electrizantă. Agresarea fizică a unei persoane îi inducea o senzație bizară de serenitate, chiar dacă mușchii îi erau încă încordați. Se întrebă dacă violența fizică avea să i se pară mereu atât de seducătoare.

La picioarele sale zăcea o geantă ieftină din pânză albastră, ale cărei curele îi atârnau lejer de braț. Înăuntru avea o pereche de mănuși de piele, încă una de mănuși chirurgicale din cauciuc, o țeavă de cincizeci de centimetri lungime, în genul celor folosite de instalatori, și portofelul lui Will Goodwin, căruia nici măcar nu-i știa numele.

Cinci obiecte, se gândi O'Connell, care însemnau cinci stații de metrou diferite.

Știa că dă dovadă de o precauție excesivă, dar își spuse că asta avea să-i fie de folos. Țeava era fără îndoială pătată cu sângele celui pe care îl lovise. La fel și mănușile de piele. Bănuia că și hainele sale aveau pe ele fibre de material străin, ca și pantofii săi sport, dar în dimineața următoare, cât mai devreme, avea să le spele temeinic la mașină cu apă caldă. În felul acesta avea să înlăture orice indiciu care ar putea să-l lege de victimă. Geanta de pânză urma să fie aruncată într-un

tomberon din Brockton, iar ţeava de plumb, pe un şantier de construcţii din centru.

După ce va extrage banii, portofelul va fi abandonat la o groapă de gunoi la o staţie din Dorchester, iar cărţile de credit urmau să fie împrăştiate pe unele străzi din Roxbury, unde spera că nişte copii de culoare le vor ridica şi folosi. Bostonul era încă divizat din punct de vedere rasial şi el credea că aceşti puşti nu vor fi condamnaţi pentru ceea ce făcuse el.

Mănuşile chirurgicale pe care le purtase pe dedesubtul celor de piele puteau fi făcute nevăzute fără nici o problemă în drum spre casă. Mai ales dacă avea să le îndese într-un tomberon din apropierea spitalelor Mass. General, Brigham sau Women's unde, chiar dacă ar fi fost găsite, n-ar fi atras atenţia.

Se întrebă dacă era posibil să-l fi ucis pe individul acela care o sărutase pe Ashley.

Existau mari şanse. Prima lovitură îl nimerise în zona tâmplei; auzise osul crăpând. Bărbatul se prăbuşise ca fulgerat, izbindu-se în cădere de un copac, spre norocul său, căci asta înăbuşise zgomotul impactului cu solul. Chiar dacă cineva ar fi auzit ceva şi, mânat de curiozitate, ar fi tras cu ochiul pe fereastră, n-ar fi putut să-l zărească nici pe el, nici pe tipul care o sărutase pe Ashley, din pricina trunchiului copacului şi a maşinilor parcate în dreptul lor. Fusese o nimica toată să-l târască înapoi, în umbra aleii. Loviturile pe care i le aplicase mai apoi cu pumnii şi cu picioarele durară doar câteva secunde.

O explozie de violenţă sălbatică, de intensitatea unui orgasm. Anticipase înfiorat momentul, apoi explodase şi, în cele din urmă, îşi regăsise calmul. După ce aruncase trupul inert în spatele unor containere de metal, sustrăsese portofelul omului, îşi vârâse arma artizanală în geanta de pânză şi, umblând repede, se pierduse în întuneric, luând-o către staţia de metrou Porter Square.

Totul fusese incredibil de simplu. Brusc. Nebănuit. Fantastic.

Se întrebă preţ de două-trei secunde cine o fi fost individul. Ridică din umeri. De fapt, n-avea nici o importanţă. Nici măcar nu-l interesa cum îl cheamă. Peste o oră sau două, singura fiinţă care ar putea să indice vreo legătură între el şi tipul de pe alee avea să fie la ea acasă,

adormită, fără să aibă habar de tot ceea ce se petrecuse în seara aceea. Dacă avea să-şi dea seama la un moment dat, poate că avea să meargă la poliţie. Se îndoia de lucrul acesta, dar exista o astfel de posibilitate, oricât de mică. Însă ce le-ar fi putut spune? În buzunarul lui se afla cotorul unui bilet la cinema. Nu era un alibi foarte bun, dar ar fi acoperit totuşi momentul sărutului, iar pentru poliţistul care, probabil, ar fi privit-o cu neîncredere de la bun început ar fi fost de-ajuns, mai ales după ce portofelul şi cardurile de credit aveau să fie găsite împrăştiate prin tot oraşul.

Se lăsă pe spate, ascultând huruitul metroului, acea muzică bizară produsă de roţile de metal care alunecau pe şine.

Era aproape ora cinci dimineaţa când Michael O'Connell făcu ultimul popas înainte de a se întoarce acasă. Alese o staţie la întâmplare şi coborî învăluit în ultimele umbre ale nopţii undeva în zona cartierului chinezesc, aproape de centrul financiar. Majoritatea magazinelor erau închise încă, iar trotuarele, pustii. Nu îi fu prea greu să găsească un telefon public funcţional. Trupul îi fu scuturat de un fior din cauza frigului dimineţii. Îşi trase pe cap gluga de la hanorac, ceea ce îl făcu de nerecunoscut. Semăna cu un călugăr. Acţionă rapid. Nu voia ca vreo patrulă de poliţie întârziată, care îşi făcea ultimul rond pe străduţele înguste să-l zărească, să-l oprească şi să-l ia la întrebări.

O'Connell introduse cincizeci de cenţi în aparat şi formă numărul lui Ashley.

Telefonul sună de cinci ori înainte ca ea să răspundă cu vocea toropită de somn.

— Alo?

El nu spuse nimic, ci o lăsă câteva secunde să se trezească de-a binelea.

— Alo? întrebă ea din nou. Cine-i acolo?

Îşi aminti de rudimentarul telefon fără fir pe care îl avea Ashley la căpătâiul patului. Nu era dintr-acelea sofisticate, capabile să afişeze identitatea apelantului. Nu că ar fi contat, oricum.

— Ştii bine cine e, spuse pe un ton şoptit.

Ea rămase tăcută.

— Ți-am mai spus. Te iubesc, Ashley. Suntem sortiți unul altuia. Nimeni nu poate să intervină între noi.

— Michael, nu mă mai suna. Vreau să mă lași în pace.

— Nu-i nevoie să te sun. Eu sunt tot timpul cu tine.

Apoi închise telefonul, înainte să apuce ea s-o facă. „Cea mai bună amenințare, își zise în sinea lui, nu e cea rostită în cuvinte, ci cea sugerată subtil."

Se crăpa de ziuă când ajunse, în cele din urmă, înapoi în apartamentul său.

Câteva pisici de-ale vecinilor hoinăreau prin holul clădirii, mieunând și scoțând tot felul de alte sunete enervante. Una își scoase ghearele la apropierea lui. Bătrâna care locuia pe același palier cu el avea mai bine de douăsprezece pisici, poate chiar douăzeci, pe care le striga pe nume și le lăsa pe hol farfurioare cu mâncare, pentru eventualitatea în care le prindea foamea în timpul hoinărelilor lor nocturne. *„A aparține,* își zise el, e un termen relativ."

Pisicile păreau să vină și să plece după bunul lor plac. Bătrâna le pusese chiar și o tăviță într-unul din colțurile coridorului, ca să-și facă nevoile, lucru care făcea ca în bloc să plutească un miros greu, respingător. Pisicile îl cunoșteau pe Michael O'Connell, iar el le cunoștea, la rândul lui, și nu le agrea câtuși de puțin, la fel cum n-o agrea nici pe stăpâna lor. Le socotea niște animale inutile, niște paraziți. Îl făceau să strănute, să lăcrimeze și-l priveau cu neîncredere ori de câte ori intra în clădire. Iar el nu putea suporta să-i urmărească cineva îndeaproape venirile și plecările.

O'Connell vru să-i tragă un șut motanului aflat în imediata sa apropiere, dar rată. „Mi-am pierdut îndemânarea", își zise. Acesta era rezultatul unei nopți lungi, dar palpitante. Motanul se făcu nevăzut împreună cu tovarășele sale, în timp ce el descuie ușa apartamentului. Privirea îi fu atrasă de o pisică solitară, cu blana tărcată, care zăbovea lângă farfurioara cu mâncare. Probabil era nou-venită ori tâmpită de-a dreptul, de nu-și luase tălpășița odată cu suratele sale, care îi știau de frică. Bătrâna avea să se trezească abia peste vreo oră sau mai târziu și, în plus, nu stătea prea bine cu auzul. Aruncă o privire în lungul coridorului. Nu se zărea nici unul dintre locatari. Nu putea să înțeleagă

cum de nimeni nu se plângea de pisici. Îşi ura toţi vecinii pentru asta. Un cuplu mai vârstnic din Costa Rica, care vorbea o engleză stricată. Un portorican care lucra ca mecanic şi care, bănuia O'Connell, îşi suplimenta veniturile comiţând diverse furturi şi spargeri ocupa şi el un apartament. La etaj, locuia o pereche de studenţi care, din când în când, umpleau tot coridorul cu un miros pătrunzător de marijuana şi un agent de vânzări cu părul cărunt şi faţa pământie, care îşi petrecea timpul liber văitându-se şi înecându-şi amarul în băutură. În afară de reclamaţiile referitoare la pisici, pe care i le adresa administratorului - un tip în vârstă, cu unghiile veşnic murdare de noroi şi un accent indescifrabil, care detesta în mod vădit să fie deranjat cu diverse nemulţumiri - O'Connell nu intra în contact cu nici unul dintre ei. Se întreba dacă vreunul dintre locatari îi ştia măcar numele. Era un loc fără pretenţii, banal, ponosit şi neprietenos, pentru unii, capăt de drum, pentru alţii, o etapă tranzitorie. În orice caz, emana un aer de instabilitate care lui îi plăcea. Privi la pisică în timp ce deschise uşa şi se întrebă dacă bătrâna ţinea evidenţa felinelor.

Se îndoia că ar şti cu precizie câte are.

Ori că i-ar simţi lipsa vreuneia dintre ele.

Se aplecă cu o mişcare fulgerătoare şi înhăţă de mijloc pisica cea tărcată. Aceasta mieună o singură dată şi îl zgârie, luată prin surprindere.

El îşi privi zgârietura roşie de pe dosul palmei. Firicelul acela de sânge avea să-i uşureze mult planurile.

Ashley Freeman se băgă din nou în pat.

— Am încurcat-o, îşi spuse ea cu voce tare.

Rămase pe gânduri, aproape nemişcată, până când lumina soarelui se revărsă în camera sa, pătrunzând prin storurile mate ce dădeau încăperii un aer jucăuş, de fetiţă. Privea ţintă cum o rază de lumină se deplasa încet de-a lungul peretelui din faţa sa. Acolo atârnau câteva dintre propriile ei lucrări, nişte schiţe în cărbune executate la şcoală după model. Una destul de reuşită după părerea ei, înfăţişa trunchiul unui bărbat, iar alta spatele unei femei, unduindu-se senzual pe fundalul alb al colii de hârtie. Mai era şi un autoportret de-al ei, mai

neobişnuit, prin faptul că desenase în detaliu doar jumătate din chip, cealaltă jumătate rămânând obscură, de parcă ar fi fost în umbră.

— Asta nu e cu putinţă, spuse ea, de data asta şi mai tare.

Desigur, îşi zise în sinea sa, nu ştia despre ce era vorba. Nu încă.

Am sunat-o mai târziu în ziua aceea. Nu mi-am pierdut timpul cu amabilităţi şi fleacuri introductive, ci am întrebat-o direct:

— Cum a luat naştere obsesia lui Michael O'Connell?

Ea oftă.

— Asta va trebui să descoperi singur. Nu-ţi aduci aminte cum e să fii tânăr, pătimaş şi să te trezeşti dintr-odată în mrejele unei pasiuni nemaitrăite până atunci? O aventură de-o noapte, o şansă de neratat. Sau eşti atât de bătrân, încât nu-ţi mai aminteşti cum e să ai impresia că totul e posibil?

— Ai dreptate. Îmi amintesc, am răspuns, probabil puţin cam grăbit.

— Era o singură problemă. Astfel de întâmplări sunt de regulă inofensive, stânjenitoare în cel mai rău caz. Greşeli care te fac să te înroşeşti ca racul sau lucruri pe care le ţii secrete şi nu le destăinui nimănui altcuiva. Dar în cazul ăsta situaţia stătea altfel. Ashley, într-un moment de slăbiciune, făcuse o greşeală, iar apoi se trezise prinsă în capcană. O capcană letală pe nume Michael O'Connell.

Am rămas puţin tăcut, după care am spus:

— L-am găsit pe Will Goodwin. Doar că numele lui nu este Goodwin.

Ea ezită o clipă, căutându-şi parcă cuvintele.

— Bun. Probabil că ai învăţat o lecţie importantă. Cel puţin percepţia ta despre, ca să zic aşa, *potenţialul* lui Michael O'Connell cred că a devenit mai clară în urma acestei întâlniri. Dar nu de-aici a început toată povestea şi probabil nici nu se va termina aici. Nu ştiu. Asta tu trebuie să descoperi.

— Bine, dar…

— Trebuie să te las acum. Îţi dai seama că, într-un fel, te afli în acelaşi punct în care se găsea Scott Freeman înainte ca situaţia să devină… ei bine, nu ştiu care ar fi cuvântul cel mai potrivit. Tensionată? Dificilă? El ştia câte ceva, dar nu prea mult. De fapt, ceea ce-l neliniştea cel mai tare era tocmai absenţa informaţiilor. Era de părere că s-ar putea ca Ashley să fie în pericol, dar nu ştia exact ce fel de pericol. Nu

știa cine, unde sau când, cu alte cuvinte n-avea răspuns pentru nici una dintre întrebările pe care și le pune orice om de îndată ce se simte amenințat. Singurul punct de pornire al lui Scott Freeman era o mână de indicii care îl intrigau și îl puneau pe gânduri. Știa că acesta nu era nici începutul și nici sfârșitul. Era asemenea unui om de știință cufundat într-o ecuație, încercând să afle în ce direcție s-o apuce pentru găsirea soluției.

A făcut o pauză, iar eu am simțit pentru prima dată un fior rece.

— Trebuie să plec, spuse ea. Mai vorbim noi.

— Dar…

— Nesiguranța. Un cuvânt simplu. Dar care dă naștere unor lucruri îngrozitoare, nu-i așa? Desigur, la fel se întâmplă și cu siguranța prostească. Asta e dilema de fapt, nu-i așa? Să treci la fapte. Sau să nu treci. O întrebare la fel de interesantă de fiecare dată, nu crezi?

5
Cel fără Nume

Intrând pe uşa din faţă a casei, Hope bătu instinctiv din palme de două ori. Numaidecât auzi lipăitul labelor câinelui ei, care îi venea în întâmpinare alergând din sufragerie, unde îşi petrecea timpul zgâindu-se pe geam şi aşteptând-o să se întoarcă acasă. Sunetele îi erau foarte familiare: mai întâi o bufnitură, însemnând că patrupedul sărea jos de pe canapeaua pe care nu avea voie atunci când era de faţă cineva care să-i poată spune nu, apoi scrâşnetul ghearelor sale pe podeaua de lemn când, în fugă, aluneca şi deranja covorul oriental şi, într-un final, năvălea în antreu într-un galop nebun. Era momentul când ştia că trebuie să lase din mână ziarele sau sacoşa cu cumpărături, pregătindu-se să-l întâmpine.

„Nu există nimic pe lumea asta, se gândi ea, mai emoţionant decât felul cum te întâmpină un câine." Se lăsă în genunchi pe podea, iar căţelul o linse pe faţă, în timp ce mişca energic din coadă, lovind peretele. Toţi cei care au căţei, observă Hope, ştiu că, indiferent ce se întâmplă, câinele dă din coadă de fiecare dată când te vede că intri pe uşă. Al ei era un amestec ciudat de rase. Un medic veterinar îi spusese odată că era cu siguranţă progenitura nelegitimă a unui golden retriever şi a unui pit bull, de unde blana scurtă şi gălbuie, nasul turtit, loialitatea fără margini - minus agresivitatea nesuferită a pit bull-ilor - şi un grad de inteligenţă care uneori o lăsa chiar şi pe ea cu gura căscată. Îl luase de la un adăpost unde fusese lăsat de când era pui, iar când îl întrebase pe îngrijitorul de acolo cum se numeşte, acesta îi răspunsese că nu fusese încă botezat, chipurile. Aşa că, dându-şi frâu liber creativităţii, Hope îi zise Cel fără Nume.

Când era pui, îl învăţase să îi aducă mingile de fotbal la sfârşitul antrenamentelor, imagine care le amuza de fiecare dată pe fetele din echipa pe care se întâmpla să o antreneze la momentul respectiv. Cel fără Nume aştepta răbdător pe bancă, cu un rânjet prostesc pe faţă, până în clipa când ea îi făcea semn cu mâna. Atunci se năpustea în teren şi începea să rostogolească mingile, împingându-le cu nasul şi cu labele din faţă, grăbindu-se să le aducă la ea, care îl aştepta cu geanta pregătită. Obişnuia să le spună jucătoarelor sale că, dacă ar învăţa să controleze mingea la fel de bine precum Cel fără Nume, ar ajunge campioane.

Acum era mult prea bătrân, nu mai vedea şi nici nu mai auzea prea bine şi, în plus, suferea de artrită, aşa că i-ar fi fost probabil peste puteri să strângă atâtea mingi. De aceea nici nu-l mai lua aşa de des cu ea la antrenamente. Nu-i plăcea deloc să se gândească la ziua când avea să-şi afle sfârşitul. Îl avea alături de tot atâta vreme de când o avea şi pe Sally Freeman.

De multe ori se gândise că n-ar fi reuşit să rămână cu Sally dacă n-ar fi fost Cel fără Nume, pe vremea aceea doar un pui. Puiul acela fusese cel care le silise, pe ea şi pe Ashley, să-şi găsească un numitor comun. „Câinii, se gândi ea, reuşesc să facă astfel de lucruri fără nici un efort." În perioada de după divorţ, când Sally şi Ashley veniră să locuiască împreună cu ea, Hope se trezi nevoită să facă faţă indiferenţei unui copil de şapte ani.

Toată furia şi suferinţa resimţite de Ashley trecură nebăgate în seamă de Cel fără Nume, care se bucura peste poate de sosirea în casă a unui copil, mai ales a unuia cu energia lui Ashley. Astfel că Hope o însărcină pe fetiţă să-l antreneze şi să-l instruiască, fapt care se lăsă cu urmări nu prea îmbucurătoare - câinelui îi plăcea la nebunie să aducă lucruri, dar în privinţa mobilierului se arăta complet nepăsător. Şi astfel, discutând despre progresele şi eşecurile câinelui, ajunseseră mai întâi la armistiţiu, apoi la înţelegere şi în cele din urmă la o comuniune care reuşi să învingă multe dintre barierele ce le despărţeau.

Hope îl scărpină pe Cel fără Nume după urechi. Îi datora mult mai mult decât îi datora el ei, se gândi.

— Ţi-e foame? îl întrebă. Vrei ceva mâncare?

Cel fără Nume lătră o dată. „Ce întrebare stupidă pentru un câine, își zise ea, dar cu siguranță se bucură s-o audă.” Intră în bucătărie și luă de pe jos bolul câinelui, gândindu-se ce să pregătească de cină pentru ea și Sally. Ceva apetisant, hotărî. O bucată de somon, garnisit cu sos de chimen și risotto. Era o bucătăreasă excelentă și se mândrea cu creațiile ei culinare.

Cel fără Nume stătea în șezut și dădea din coadă bucuros de ce avea să urmeze.

— Noi doi suntem la fel, tu și cu mine, îi spuse ea câinelui. Amândoi așteptăm ceva. Diferența e că tu știi că e vorba de cină, pe când eu nu știu ce va urma.

Scott Freeman aruncă o privire în jurul lui și se gândi că în viață sunt momente în care singurătatea te lovește absolut pe nepregătite.

Se tolănise în vechiul lui fotoliu Queen Anne și privea pe fereastră cum întunericul se furișa printre ultimele frunze ale lui octombrie. Avea de corectat niște lucrări, de pregătit o lecție, de citit un material - manuscrisul unui coleg de-al său, care sosise în poștă din partea editurii University Press, iar el figura printre recenzenții lucrării respective - și, în plus, îl așteptau cel puțin cinci cereri din partea unor conferențiari universitari care îi solicitau sfatul cu privire la selectarea temelor de curs.

Pe lângă toate astea se ocupa și de propria lucrare, un eseu referitor la natura ciudată a luptelor din cadrul Războiului de Independență[16], care uneori erau caracterizate de o cruzime sălbatică, iar alteori ofereau exemple de cavalerism medieval, cum a fost, de pildă, gestul lui Washington de a-i restitui unui general britanic câinele pierdut de acesta în toiul bătăliei de la Princeton.

„Am atâtea de făcut”, se gândi. Apoi își zise cu voce tare, deși era singur.

— Ai de lucru până peste cap.

---

16 Războiul de Independență sau războiul revoluționar american - război purtat între anii 1775 și 1783, între Regatul Marii Britanii și revoluționarii celor treisprezece colonii britanice din America de Nord, care au declarat independența acestora, formând entitatea statală numită Statele Unite ale Americii. (n. tr.)

Dar în momentul acela nimic nu conta.

Reflectă la asta şi îşi dădu seama că, de fapt, *era posibil* ca nimic să nu conteze.

Depindea de felul cum avea să acţioneze în continuare.

Îşi luă ochii de la fereastră, unde lumina după-amiezii începea să pălească, şi răscoli din priviri încăperea, în căutarea scrisorii pe care o găsise în biroul lui Ashley. Citi fiecare cuvânt pentru a suta oară şi se simţi la fel de tulburat ca prima dată. Apoi rememoră fiecare propoziţie, fiecare inflexiune a vocii ei, fiecare nuanţă din convorbirea purtată cu ea la telefon.

Scott se lăsă pe spate şi închise ochii. Ce trebuia să facă era să încerce să se pună în locul lui Ashley. „Doar îţi cunoşti fiica, îşi spuse în sinea sa. Ce se întâmplă?"

Această întrebare îl puse pe gânduri.

Primul lucru, stărui el, era să descopere cine scrisese biletul. În cazul acesta ar putea să-l verifice singur pe individ, fără să se amestece în viaţa fiicei sale. Dacă era iscusit, putea să tragă o concluzie cu privire la insul respectiv fără să implice pe nimeni - sau, cel puţin, pe nimeni care ar putea să-i dea de ştire lui Ashley că el îşi bagă nasul în viaţa ei. În momentul când avea să descopere că scrisoarea era pur şi simplu o declaraţie ciudată şi deplasată, şi atâta tot, cum spera el să stea lucrurile, avea să se liniştească, dându-i lui Ashley libertatea de a se retrage de sub „lupa" atentei lui supravegheri şi de a-şi vedea de viaţă. De fapt, ar putea probabil să facă toate investigaţiile fără să le implice nici măcar pe mama lui Ashley ori pe partenera de viaţă a acesteia. O variantă pe care o prefera de departe.

Întrebarea era de unde să înceapă.

Unul dintre marile beneficii ale studierii istoriei, îşi spuse, era descoperirea modului în care acţionaseră oamenii cei mai de seamă de-a lungul veacurilor. Scott ştia că, în adâncul inimii, el avea un sâmbure de romantism care îl făcea să iubească ideea de a lupta până la capăt, chiar şi în situaţiile când pare că nu mai există nici o speranţă. Filmele şi romanele sale preferate se înscriau în acest tipar şi era conştient de faptul că toate aceste poveşti aveau o notă de candoare infantilă care venea în contradicţie cu brutalitatea extremă a circumstanţelor istorice respective. Istoricii sunt nişte oameni

pragmatici. Calmi şi calculaţi, îşi zise el. Vorba „Tâmpiţi", care se pare că fusese rostită la Bastogne[17], şi-o aminteau mai bine romancierii şi regizorii de filme. Istoricii, în schimb, preferau să dea atenţie degerăturilor şi sângelui vărsat pe câmpul de bătălie, cu toată disperarea exasperantă a acelor momente.

Avea convingerea că îi transmisese acest romantism năvalnic şi lui Ashley, care îi moştenise pasiunea pentru povestirile istorice şi îşi petrecea ore în şir citind *Little House on the Prairie*[18] şi romanele lui Jane Austen[19]. Se întreba dacă nu cumva lucrul acesta contribuise, măcar parţial, la formarea caracterului ei încrezător.

Simţi pe limbă un gust acid, de parcă ar fi băut ceva amar. Detesta ideea că el fusese cel care o învăţase să fie încrezătoare, sigură pe sine şi independentă, iar acum, că ea îşi însuşise aceste trăsături, era profund tulburat.

Scott scutură din cap şi rosti cu voce tare:

— Acum exagerezi de-a binelea. Nu ştii nimic sigur. De fapt, nu ştii nimic şi punct.

„Începe cu începutul, insistă el. Fă rost de un nume."

Dar cum să facă asta fără ca fiică-sa să afle? Trebuia să facă investigaţii fără să fie prins.

Simţindu-se întrucâtva ca un infractor, se întoarse şi urcă scările din căsuţa lui de lemn, îndreptându-se spre fostul dormitor al lui Ashley. Avea de gând să scotocească peste tot, în speranţa de a găsi vreun indiciu, cât de mic, cu privire la autorul scrisorii. Simţi un ghimpe de vinovăţie când trecu de pragul uşii şi se întrebă pentru o clipă de ce trebuia să profaneze camera fiicei sale ca să ajungă să o cunoască mai bine.

Sally Freeman-Richards îşi ridică privirea din farfurie şi spuse încet:

---

17 Bastogne - oraş din Belgia, un loc important de desfăşurare a Ofensivei din Ardeni în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.)

18 *Little House on the Prairie* - serie de cărţi pentru copii scrise de Laura Ingalls Wilder şi publicate pentru prima oară între anii 1932 şi 1943 (n. tr.)

19 Jane Austen (1775-1817) - romancieră engleză din perioada romantică previctoriană (n. tr.)

— Știi, am primit în după-amiaza asta un telefon foarte ciudat de la Scott.

Hope mormăi ceva neinteligibil și se întinse după pâine. Era obișnuită cu felul indirect al lui Sally de a deschide anumite subiecte. Câteodată avea impresia că aceasta rămăsese o enigmă pentru ea, chiar și după atâția ani; în sala de judecată emana forță și agresivitate, pentru ca apoi, în intimitatea căminului, să devină aproape timidă. Hope reflectă la numeroasele contradicții din viețile lor. Contradicțiile generează tensiuni.

— Părea îngrijorat, spuse Sally.

— Îngrijorat pentru ce?

— Pentru Ashley.

La auzul acestor cuvinte, Hope lăsă cuțitul jos din mână.

— Pentru Ashley? Cum așa?

Sally șovăi o clipă.

— Se pare că, în timp ce umbla printre lucrurile ei, a dat peste o scrisoare care l-a tulburat.

— Dar ce căuta prin lucrurile ei?

Sally zâmbi.

— A fost prima întrebare pe care i-am pus-o și eu. Minții remarcabile gândesc la fel.

— Și?

— Păi, nu mi-a dat un răspuns deslușit. El voia să discutăm despre scrisoare.

Hope ridică ușor din umeri.

— OK, despre ce fel de scrisoare e vorba?

Sally se gândi puțin, după care îi puse următoarea întrebare:

— Ei bine, ți s-a întâmplat vreodată, vreau să zic pe vremuri, când erai la liceu sau la facultate, să primești o scrisoare de dragoste, știi ce vreau să spun, în care să ți se declare devotamentul neștirbit, iubirea veșnică, pasiunea nemărginită și alte afirmații de genul „nu pot trăi fără tine”?

— Păi, să știi că n-am primit așa ceva. Dar cred că știu motivele pentru care nu am primit. A găsit ceva de genul ăsta?

— Da. O declarație de dragoste.

— Ei bine, sună destul de inofensiv. De ce crezi că l-o fi afectat atât de profund?

— Nu știu, cred că e vorba de tonul scrisorii.

— Și anume, întrebă Hope, puțin plictisită, ce fel de ton avea scrisoarea?

Sally chibzui un pic înainte să răspundă, o prudență tipic avocățească.

— Părea… nu știu… *posesiv.* Și oarecum obsedat. Știi tu, genul acela: „Dacă nu poți să fii a mea, n-o să fii a nimănui". După părerea mea, Scott îi acordă prea multă importanță.

Hope dădu din cap în semn de încuviințare. Își alese cuvintele cu grijă:

— Probabil că ai dreptate. Pe de altă parte, adăugă cu voce joasă, n-ar fi o greșeală și mai mare să subestimăm o scrisoare de genul ăsta?

— Ce vrei să spui, că Scott are dreptate să fie îngrijorat?

— N-am spus asta. Am spus doar că ignorarea unui lucru se întâmplă rareori să fie soluția corectă.

Sally zâmbi.

— Acum vorbești ca un consilier comportamental.

— Chiar *sunt* consilier comportamental. Așa că nu mi se pare extrem de deplasat ca, din când în când, să mă exprim ca atare.

Sally făcu o pauză înainte să continue:

— N-am avut intenția să transform discuția asta într-o ceartă.

Hope clătină din cap.

— Te cred.

În realitate, nu era tocmai convinsă de asta, dar prefera să răspundă cu prudență.

— Uneori, am impresia că, de fiecare dată când se ivește în discuție numele lui Scott, ajungem să ne certăm dintr-un motiv sau altul, remarcă Sally. Chiar și după atâția ani.

Hope scutură din cap.

— Ei bine, atunci hai să nu mai vorbim despre Scott. La urma urmelor, adevărul e că nu prea mai avem cine știe ce legături cu el, nu-i așa? Totuși, face parte din viața lui Ashley și, prin urmare, trebuie să ne raportăm la el din perspectiva asta. Și oricum, chiar dacă eu și Scott nu ne înțelegem prea bine, asta nu înseamnă automat că-l consider nebun.

— Bine, mi se pare corect, spuse Sally. Dar cum rămâne cu scrisoarea…

— Ți s-a părut că în ultima vreme Ashley ar fi absentă sau distantă, sau altfel decât în mod obișnuit?

— Știi și tu la fel de bine. Răspunsul e *nu.* Doar dacă n-ai observat tu ceva.

— Cred că nu mă prea pricep să detectez vibrațiile sufletești ale fetelor tinere, replică Hope, deși știa că afirmația aceasta nu era câtuși de puțin adevărată.

— Și crezi că eu mă pricep? replică Sally.

Hope ridică din umeri. Conversația părea să nu ducă nicăieri și nu-și dădea seama dacă era vina ei. O privi pe Sally, aflată de cealaltă parte a mesei, și realiză că între ele exista o tensiune căreia nu-i putea găsi explicația. Era ca și cum ar fi privit la un șir de hieroglife incrustate în piatră. Parcă vorbea un limbaj care ar fi trebuit să-i fie clar, dar pe care pur și simplu nu-l putea înțelege.

— Data trecută când Ashley a fost aici, ai remarcat la ea ceva diferit?

În timp ce aștepta răspunsul lui Sally, Hope revăzu cu ochii minții toate gesturile lui Ashley de pe durata ultimei sale vizite. Tânăra năvălise cu toată verva și siguranța de sine care o caracterizau de fiecare dată, având, ca de obicei, mii de planuri de viitor. Câteodată prezența ei era la fel de năvalnică precum un uragan. Era înzestrată cu un dinamism ieșit din comun.

Sally scuturǎ din cap, zâmbind.

— Nu știu, spuse ea. A făcut o grămadă de lucruri și s-a întâlnit cu tot felul de persoane. Colegi de liceu pe care nu-i mai văzuse de ani buni. Părea să nu aibă timp de bătrâna și plictisitoarea mamă. Ori de consoarta bătrânei și plictisitoarei sale mame. Și cred că nici de bătrânul și plictisitorul ei tată.

Hope încuviință din cap.

Sally își împinse scaunul în spate.

— Știi ce, haide să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Dacă Ashley are o problemă, poate că o să sune să ne ceară sfatul sau ajutorul. Să nu ne alarmăm degeaba, bine? Îmi și pare rău că am deschis subiectul. Dacă Scott n-ar fi fost atât de supărat… De fapt, nu supărat, ci preocupat. Cred că devine puțin paranoic la bătrânețe. Ca toți oamenii,

de altfel, nu-i așa? În ce-o privește pe Ashley, ei bine, ea e plină de energie. Cel mai bun lucru pe care îl putem face e să ne dăm la o parte și s-o lăsăm să-și găsească propriul drum.

Hope încuviinţă.

— Ai vorbit ca o mamă înțeleaptă.

Începu apoi să strângă vasele, dar când se întinse să apuce unul din paharele de vin, din acelea cu picior lung, sticla i se sparse în mână, iar piciorul se rupse pur și simplu și căzu, împrăștiindu-se în zeci de cioburi la contactul cu dușumeaua, își privi mâna și văzu că vârful arătătorului îi sângera. Preț de o clipă, urmări cum sângele se adună și mai apoi i se prelinge în palmă, fiecare nouă picătură conturându-se la colțul tăieturii în ritmul bătăilor inimii sale.

Se uitară la televizor o bucată de vreme, după care Sally spuse că merge la culcare. Era un simplu anunț, nicidecum o invitație, și nu fu însoțit nici măcar de obișnuitul sărut pe obraz. Hope răsfoia distrată eseurile pe care ar fi trebuit să le studieze, dar nu omise să o întrebe pe Sally dacă avea să-și facă timp să vină la două-trei meciuri de-ale ei în săptămânile următoare. Sally îi dădu un răspuns evaziv în timp ce urca scările spre dormitorul pe care îl împărțeau la etaj.

Hope se lăsă pe speteaza canapelei și-și coborî privirile spre Cel fără Nume, care se apropiase, târându-și labele pe podea. Când auzi curgând apa în baia de deasupra, lovi ușurel cu palma canapeaua, invitându-l pe cățel să se cațăre lângă ea. Nu făcea niciodată lucrul acesta de față cu Sally care dezaproba lipsa de respect a patrupedului față de mobilierul din casă. „Lui Sally îi place ca fiecare să-și aibă locul bine stabilit", se gândi ea. Locul câinilor e pe podea. Al oamenilor, pe canapea. Cu cât mai puțină dezordine, cu atât mai bine. Deformație profesională. Slujba ei era să elimine orice confuzie și orice conflict și să facă să triumfe rațiunea în orice situație. Să stabilească reguli și parametri, să determine cursul acțiunilor și să definească lucrurile.

Hope nu era la fel de sigură că ordinea înseamnă libertate.

Ei, una, îi plăcea un oarecare grad de dezordine în viață și socotea că are un sâmbure de rebeliune în firea sa. Îl scărpină alene pe Cel fără Nume, care dădu din coadă de câteva ori, cu ochii închiși. O auzi pe

Sally mişcându-se sus, după care dâra de lumină proiectată pe scări de veioza din dormitor dispăru.

Hope îşi lăsă capul înapoi pe speteaza canapelei şi se gândi că relaţia lor scârţâia poate mai tare decât îşi închipuia, cu toate că i-ar fi fost greu să găsească motivul precis. I se părea că în ultimul an petrecut împreună Sally trăise într-o lume a ei, cu mintea în altă parte mai tot timpul. Se întrebă dacă era posibil ca dragostea dintre doi oameni să moară la fel de brusc precum s-a născut. Expiră încet, foindu-se pe canapea şi lăsă ca grijile legate de partenera sa să fie înlocuite de teama pentru Ashley.

Ea nu-l cunoştea pe Scott atât de bine; vorbise cu el doar de vreo cinci-şase ori în cei aproape cincisprezece ani, lucru destul de neobişnuit, trebuia să recunoască. Îşi formase impresiile în general sub influenţa lui Sally şi a lui Ashley, dar nu-l credea genul de om care să acţioneze pripit, cu atât mai puţin pentru un lucru atât de neînsemnat precum o scrisoare de dragoste anonimă. În profesia sa, atât în cea de antrenor, cât şi de consilier la o şcoală privată, Hope văzuse atât de multe relaţii periculoase, încât era îndreptăţită să fie îngrijorată.

Îl scărpină din nou pe Cel fără Nume, dar acesta nu schiţă nici o mişcare.

Era de aşteptat, se gândi ea, ca o persoană cu preferinţele ei sexuale să-i considere pe *toţi* bărbaţii nevrednici de încredere. Dar, pe de altă parte, era conştientă de rănile pe care le puteau provoca emoţiile scăpate de sub control, în mod special în cazul tinerilor.

Ridicându-şi privirea, se uită în tavan, de parcă ar fi vrut să pătrundă dincolo de plăcile de rigips, să-şi dea seama la ce se gândea Sally în timp ce stătea întinsă în pat. Sally suferea de insomnie, ştia asta. Chiar şi după ce reuşea să adoarmă, se foia şi se răsucea în aşternut ca şi cum ar fi avut coşmaruri.

Hope se întrebă dacă Ashley avea şi ea probleme cu somnul. Asta era o întrebare la care îşi dădu seama că ar fi bine, probabil, să afle răspunsul. Dar habar n-avea cum putea să-l afle.

Hope nu ştia că în momentul acela pe Scott îl frământa aceeaşi întrebare.

Bostonul are însuşirea de a se transforma precum un cameleon, fapt care îl face diferit de alte oraşe. Într-o dimineaţă strălucitoare de vară pare să debordeze de energie şi de idei. Emană prin toţi porii un aer de învăţătură şi cultură, de durabilitate, de istorie. O impetuozitate ce îţi deschide înainte o vastă paletă de posibilităţi. Dacă te plimbi însă pe aceleaşi străzi într-un moment când totul e învăluit în ceaţa venită din port sau când în aer pluteşte un iz de chiciură, sau atunci când rămăşiţele murdare ale ultimei zăpezi inundă străzile, vei constata că Bostonul devine un loc rece, neprietenos, de o duritate ce te trimite cu gândul la o lume mult mai întunecată.

Am urmărit cu privirea umbra după-amiezii târzii furişându-se încet de-a lungul lui Darmouth Street şi am simţit valul de aer fierbinte revărsându-se dinspre râul Charles. Nu vedeam apa din locul unde mă aflam, dar ştiam că e la doar câteva blocuri depărtare. Newbury Street cu magazinele sale ultramoderne şi galeriile elegante se află în apropiere. La fel şi Colegiul de Muzică Berklee care umple trotuarele din zonă cu muzicieni aspiranţi de toate genurile: rockeri, punkişti, cântăreţi de folk, pianişti în devenire. Cu părul lung, cu părul ţepos, cu părul vopsit în toate culorile. Am văzut şi un boschetar care mormăia ceva de unul singur pe o alee. Stătea rezemat de un zid, legănându-se înainte şi-napoi, ascuns în umbră. Probabil că auzea mai multe voci în capul său sau un vaiet continuu, cine ştie. L-am lăsat în urmă. Pe strada vecină, un BMW îi claxonă pe câţiva studenţi care treceau strada printr-un loc interzis, după care acceleră puternic, scrâşnind din roţi.

Am rămas pe gânduri pentru o clipă, zicându-mi în sinea mea că ceea ce face ca Bostonul să fie un loc unic este abilitatea acestui oraş de a asimila simultan atât de multe curente diferite. Având la dispoziţie atâtea identităţi diferite din care să aleagă, nu era de mirare că Michael O'Connell se aciuase aici.

Nu-l cunoşteam prea bine încă. Dar începeam să intuiesc ce fel de om este.

Fără îndoială, Ashley se confrunta cu acelaşi mister.

6
O prefigurare a evenimentelor viitoare

Rămase în pat până aproape de ora prânzului, incapabilă să se mişte, până când lumina soarelui invadă încăperea, iar străzile oraşului se umplură de larma obişnuită, dincolo de ferestrele apartamentului ei. Privi o vreme afară, pe geam, de parcă ar fi vrut să se convingă că în mijlocul acelei forfote şi agitaţii neîntrerupte lucrurile n-aveau cum să se abată prea mult de la normalitate. Îi urmări cu privirea pe trecătorii care se aflau în raza ei vizuală, umblând pe trotuare încoace şi-ncolo. Nu recunoscu pe nimeni şi totuşi i se părea că-i cunoaşte pe toţi. Cu toţii se înscriau în tipare uşor de identificat. Omul de afaceri. Studentul. Chelneriţa. Toţi păreau să aibă un scop precis, într-o lume pe care ea nu reuşea s-o atingă. Fiecare mergea într-o direcţie bine determinată, către o destinaţie anume.

Ashley se simţi ca o insulă în mijlocul acelei mări de oameni. În clipa aceea îşi dorea să fi avut o colegă de apartament sau o prietenă bună. O persoană căreia să i se confeseze, care să şadă pe pat, alături de ea, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai, gata să râdă ori să plângă, ori să-şi exprime preocuparea faţă de nevoile ei. Cunoştea o grămadă de oameni în Boston, dar nici unul nu-i era suficient de apropiat, încât să-i poată încredinţa povara sa, în special o povară precum Michael O'Connell. Avea sute de prieteni, dar nici unul adevărat. Se întoarse spre biroul ei, plin cu lucrări neterminate, cărţi de istoria artei, un laptop şi câteva CD-uri. Scotoci printre ele până când găsi o bucăţică de hârtie pe care erau mâzgălite nişte cifre.

Apoi, trăgând adânc aer în piept, Ashley formă numărul lui Michael O'Connell.

Telefonul sună de două ori înainte ca acesta să răspundă.

— Da?

— Michael, sunt Ashley.

Făcu o pauză, timp în care domni liniștea. Își dori să-și fi pregătit dinainte ce avea să spună, să-și fi ales niște cuvinte imperative și afirmații categorice. În loc de asta, simți cum o năpădesc emoțiile.

— Nu vreau să mă mai suni, izbucni ea.

El rămase tăcut.

— Azi-dimineață când m-ai sunat, dormeam. M-ai speriat cumplit.

Se aștepta să-l audă exprimându-și regretul. O scuză, poate, sau o explicație. Dar nu auzi nimic din toate astea.

— Te rog, Michael.

Tonul ei sună de parcă i-ar fi cerut un serviciu.

El nu răspunse nimic.

Ea continuă, poticnindu-se:

— Uite ce e, a fost o singură noapte. Atât. Ne-am simțit bine, am băut câteva pahare și lucrurile au mers puțin mai departe decât ar fi trebuit, deși nu regret, nu vreau să spun asta. Îmi pare rău dacă mi-ai interpretat greșit sentimentele. Nu putem să ne despărțim prieteni? Fiecare să-și vadă de drumul lui.

Îi putea auzi respirația la celălalt capăt al firului, dar el nu scotea nici un cuvânt.

— Prin urmare, spuse mai departe, conștientă de faptul că vorbele ei sunau din ce în ce mai jalnic, mai disperat, nu-mi mai trimite scrisori, mai ales ca aceea de săptămâna trecută. Tu mi-ai trimis-o, nu-i așa? Sunt convinsă. Știu că ești foarte ocupat și ai o grămadă de treburi pe cap, iar eu sunt prinsă cu munca mea și încerc să-mi văd de școală, așa că n-am timp pentru o relație serioasă în momentul ăsta. Știu că mă înțelegi. Am nevoie de libertate. Adică amândoi suntem prinși într-o mulțime de lucruri, pur și simplu nu e momentul potrivit pentru mine și sunt convinsă că nici pentru tine. Înțelegi asta, nu-i așa?

Întrebarea ei pluti în aer, întâmpinată doar de o tăcere mormântală. Ea percepu această tăcere ca pe o dovadă de încuviințare din partea lui.

— Apreciez din toată inima faptul că m-ai ascultat, Michael. Și-ți doresc tot binele din lume, sincer. Și poate cândva, în viitor, vom putea să fim prieteni. Dar nu acum, bine? Îmi pare rău dacă te dezamăgesc. Dar, dacă într-adevăr mă iubești așa cum spui, atunci vei înțelege că

am nevoie să-mi văd de viaţă şi nu pot să mă implic în ceva serios în momentul de faţă. Nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viitorul, dar în clipa asta pur şi simplu nu pot mai mult, OK? Mi-ar plăcea să terminăm povestea asta în termeni amicali, vrei?

Îi auzea respiraţia la celălalt capăt al firului. Inspira şi expira normal, netulburat.

— Uite ce e, spuse ea, glasul ei căpătând o notă exasperată şi întrucâtva disperată, adevărul e că noi doi nici nu ne cunoaştem. S-a întâmplat o singură dată, când amândoi eram puţin băuţi, nu-i aşa? Cum poţi să spui că mă iubeşti? Cum poţi afirma astfel de lucruri? Că ne potrivim perfect? Asta e o nebunie. Că nu poţi trăi fără mine? N-are nici o noimă. Nici un sens. Tot ce vreau e să mă laşi în pace, bine? O să găseşti pe altcineva, pe cineva cu care să te potriveşti, ştiu asta. Dar nu sunt eu persoana aceea. Te rog, Michael, lasă-mă în pace! Ai înţeles?

Michael O'Connell nu rosti nici un cuvânt. Doar râse. Râsul său suna înfundat, de parcă venea din altă lume, deşi cuvintele ei nu avuseseră nimic amuzant, nici măcar ironic. Ashley se cutremură, îngrozită.

Apoi el închise telefonul.

Preţ de câteva secunde rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi pe receptorul din mâna sa, întrebându-se dacă discuţia de adineauri chiar avusese loc. Pentru o clipă nici nu fu sigură că el *se aflase* măcar la celălalt capăt al firului, dar apoi îşi aminti că rostise totuşi un cuvânt, unul singur. Era convinsă că fusese vocea lui, chiar dacă nu-l cunoştea aproape deloc. Închise cu grijă telefonul şi privi în jurul ei cu teamă, de parcă se aştepta să se năpustească cineva asupra ei. Auzea zgomotele înfundate venite din stradă, dar asta nu-i diminuă sentimentul de totală singurătate care i se furişase în suflet.

Ashley se prăbuşi pe marginea patului, simţindu-se dintr-odată epuizată, cu lacrimile îngrămădindu-i-se la colţurile ochilor. Se simţea mică de tot.

Nu înţelegea prea bine ce se petrece, dar avea sentimentul că lucrurile tocmai căpătaseră viteză, precipitându-se într-un ritm periculos - încă nu scăpaseră de sub control, dar nu mai era mult până acolo. Se şterse la ochi şi-şi spuse că e cazul să-şi vină în fire. Încercă să adopte o atitudine dură şi hotărâtă care să ia locul senzaţiei de neputinţă.

Ashley scutură din cap cu putere.

— Ar fi trebuit să-ţi pregăteşti discursul, îşi spuse ea cu voce tare.

Auzindu-şi propria voce, care răsună bizar în spaţiul îngust al micului său apartament, îi dădu o senzaţie de neliniște. Încercase să pară puternică - cel puţin aşa sperase -, însă glasul îi sunase neputincios, rugător, tânguitor, astfel spus opus felului ei de a fi. Se forţă să se ridice din pat. „Fir-ar a dracului de treabă", mormăi ea, după care adăugă: „Ce porcărie nenorocită". Urmă o avalanşă întreagă de obscenităţi, împroşcând în jurul ei toate cuvintele murdare care-i trecură prin minte într-un şuvoi de furie şi frustrare. Într-un final, încercă să se liniştească.

— El este doar un ticălos, rosti cu voce tare. Ai mai avut de-a face cu ticăloşi şi înainte.

Ştia instinctiv că nu avea dreptate. Cu toate acestea se simţea puţin mai bine acum, că auzise hotărârea şi agresivitatea din propria voce. Se uită în jur, găsi un prosop şi o porni hotărâtă spre baie. În câteva secunde se dezbrăcă şi intră sub duş. În timp ce stătea sub jetul de apă fierbinte, se gândi că discuţia avută cu Michael O'Connell o făcea să se simtă murdară, aşa că se frecă cu săpun până când pielea i se înroşi, de parcă ar fi încercat să înlăture un miros neplăcut sau o pată dificilă, care refuza să se dezlipească de ea în ciuda oricărui efort.

Când ieşi de sub duş şterse aburul de pe oglindă şi se privi drept în ochi. „Gândeşte-te la un plan, îşi spuse. Ignoră-l pe ticălos şi te va lăsa în pace." Inspiră adânc şi-şi flexă braţele. Îşi plimbă privirea peste propriul trup, contemplând curba sânilor, abdomenul plat, picioarele suple. Era în formă, avea un tonus bun şi arăta bine, se gândi. Se considera o persoană puternică.

Ashley merse în dormitor şi începu să se îmbrace. Simţea nevoia să poarte ceva nou, ceva diferit, ceva ce nu mai purtase până atunci. Îşi băgă laptopul în geantă, apoi verifică dacă avea bani în portofel. Planul ei pentru ziua respectivă era cam acelaşi ca întotdeauna: avea să studieze la biblioteca muzeului, printre mormanele de lucrări de istoria artei, după care avea să meargă la serviciu. Avea de studiat mai multe hârtii şi se gândi că aranjarea textelor, a gravurilor şi a reproducerilor după lucrări celebre avea s-o ajute să şi-l scoată din minte pe Michael O'Connell.

Încredinţată că nu uitase nimic, îşi luă cheile şi deschise uşa apartamentului.

În clipa următoare, se opri.

Privi pe hol şi se simţi străbătută de un fior rece ca gheaţa. Avu impresia că se sufocă.

Pe peretele din faţa uşii sale erau lipiţi doisprezece trandafiri.

Trandafiri veştezi. Ofiliţi şi descompuşi.

În timp ce privea cu ochii mari de uimire, o petală roşie ca sângele, înnegrită pe margini se desprinse şi căzu pe podea, de parcă ar fi fost smulsă de forţa privirii lui Ashley, nu suflată de o pală de vânt. Tânăra privi neajutorată buchetul de flori ofilite.

Scott şedea la birou, în micul său cabinet de la colegiu, învârtind un creion între degete şi se întreba cum ar putea cineva să-şi vâre nasul în viaţa copilului său, aproape ajuns la vârsta maturităţii, fără să deranjeze. Dacă Ashley ar fi fost încă adolescentă sau mai tânără, ar fi putut să adopte faţă de ea o atitudine categorică şi intimidantă, cerându-i să-i mărturisească totul, chiar cu riscul de a stârni lacrimi şi insulte şi toate celelalte manifestări obişnuite într-o confruntare dintre un părinte şi copilul său. Ashley era însă tocmai la graniţa dintre tinereţe şi maturitate, aşa că nu ştia exact cum să procedeze. Şi cu fiecare secundă care trecea fără să facă nimic devenea tot mai îngrijorat.

Trebuia să fie subtil, dar eficient.

Rafturile din jurul lui erau pline cu texte istorice, printre care şi o copie prost înrămată a Declaraţiei de Independenţă.

Trei fotografii cu Ashley îi împodobeau biroul şi peretele din faţa acestuia. Cea mai grozavă era o poză făcută în timpul unui meci de baschet, pe vremea când Ashley făcea parte din echipa liceului. Avea o figură concentrată, iar părul blond-arămiu prins în coadă de cal plutea parcă în aer, imaginea fiind surprinsă tocmai în momentul în care Ashley sărea după minge, câştigând-o din mâinile a două adversare. Mai avea o poză, pe care o ţinea însă în sertarul de sus al biroului. Era o fotografie de-a lui de pe vremea când avea doar douăzeci de ani, cu puţin mai tânăr decât era fiica sa în momentul de faţă. Stătea aşezat pe o ladă cu muniţie, în apropierea unui morman de obuze ce sclipeau în

soare, în spatele mortierei de 125 de milimetri. Cascheta zăcea jos, la picioarele sale, iar el fuma o ţigară - o idee destul de proastă, cu atâta armament exploziv în jurul său. Avea o privire istovită, absentă. Câteodată Scott se gândea că această fotografie era probabil singurul lucru care îi rămăsese de pe vremea când fusese în război. O înrămase, dar o ţinuse secretă. Din câte îşi amintea, nu i-o arătase nici măcar lui Sally, nici chiar înainte să se fi născut Ashley, când se socoteau încă îndrăgostiţi. Pentru o clipă încercă să-şi aducă aminte dacă Sally îl întrebase vreodată ceva despre perioada cât fusese în război. Se foi în scaun. Gândul la evenimentele din trecut îi dădea o stare de agitaţie. Îi plăcea să analizeze trecutul altor oameni, însă nu şi pe al lui.

Scott se legănă înainte şi-napoi.

Începu să-şi deruleze în minte, pentru a câta oară, cuvintele din scrisoare. Dintr-odată îi veni o idee.

Una dintre trăsăturile lui Scott, pozitivă şi negativă în aceeaşi măsură, era incapacitatea sa de a arunca vreo carte de vizită sau vreo bucăţică de ziar pe care erau notate nume şi numere de telefon. Era o adevărată obsesie. Fu nevoit să scotocească aproape jumătate de oră prin sertarele şi dosarele din birou, dar în cele din urmă găsi ceea ce căuta. Spera că numărul de telefon era încă valabil.

La al treilea ţârâit al telefonului auzi o voce familiară.

— Alo?

— Susan Fletcher?

— Da, cine e?

— Susan, sunt Scott Freeman, tatăl lui Ashley… mai ţii minte, din primii doi ani de facultate…

Urmă un moment de ezitare la celălalt capăt al firului, după care persoana în cauză îşi aminti.

— Domnul Freeman, desigur… a trecut ceva vreme de-atunci.

— Ce repede trec anii, nu-i aşa?

— Grozav de repede. Doamne sfinte, ce mai face Ashley? N-am mai văzut-o de luni de zile.

— De fapt, tocmai în legătură cu Ashley te-am sunat.

— E vreo problemă?

Scott ezită o clipă.

— S-ar putea să fie.

Susan Fletcher era o tânără plină de vioiciune, animată permanent de o sumedenie de planuri şi idei ce se regăseau pe biroul şi în computerul ei. Era mică de statură, cu părul negru, excesiv de sârguincioasă şi cu o energie fără limite. Fusese „recrutată" de banca First Boston de îndată ce absolvise colegiul şi acum lucra în cadrul departamentului de planificare financiară.

Stătea la fereastra micului său birou, privind la avioanele care aterizau unul după celălalt pe aeroportul Logan. Conversaţia cu Scott Freeman o neliniştise puţin şi nu ştia exact cum să procedeze, deşi îi dăduse acestuia toate asigurările că avea să se ocupe de situaţie.

Susan ţinea la Ashley, cu toate că trecuseră aproape doi ani de când vorbiseră ultima dată. Fuseseră colege de cameră în primul an de colegiu şi la început amândouă constataseră cu uimire că erau teribil de diferite, pentru ca mai apoi să fie şi mai uimite văzând că se înţeleg atât de bine. Rămaseră colege de cameră şi în cel de-al doilea an, după care fiecare se mută în afara campusului universitar. Asta duse, inevitabil, la răcirea relaţiei dintre ele, deşi de fiecare dată când reuşeau să se întâlnească se simţeau foarte bine împreună. În prezent, nu mai aveau prea multe în comun; dacă ar fi fost să se mărite şi ar fi trebuit să-şi aleagă o domnişoară de onoare, Ashley nu s-ar fi numărat printre candidate. Cu toate acestea, nutrea o afecţiune profundă faţă de colega ei de cameră de altădată. Sau, cel puţin, aşa considera.

Aruncă o privire spre telefon.

Din motive pe care nu le putea identifica, se simţea oarecum stânjenită de rugămintea tatălui lui Ashley. Spus în modul cel mai simplist, acesta îi ceruse să facă pe spionul. Pe de altă parte, poate că era vorba pur şi simplu de o grijă părintească excesivă. Putea să dea un telefon, să se asigure că totul era în regulă şi apoi să-l sune pe Scott Freeman, şi toată lumea şi-ar fi văzut mai departe de treabă. Iar beneficiul colateral avea să fie reluarea legăturii cu o prietenă veche, ceea ce nu strică niciodată.

Dacă avea să se lase cu rezultate neplăcute, acestea aveau să-i privească pe ei doi, tată şi fiică. Aşa că, învingându-şi sâmburele de îndoială din suflet, puse mâna pe telefonul de pe birou şi, aruncând o

ultimă privire afară, la primele semne ale înserării, formă numărul lui Ashley.

Telefonul sună de cinci ori înainte să-i răspundă cineva, tocmai în momentul când Susan se gândea că va trebui să-i lase un mesaj.

— Da?

Vocea prietenei ei era tăioasă, spre mirarea lui Susan.

— Hei, fată liberă, ce mai faci?

Era porecla lui Ashley din primul an de colegiu şi o rosti pe un ton familiar. Singurul curs la care participaseră amândouă era unul despre poziţia femeii în secolul XX şi într-o seară, după ce băuseră câteva beri, căzură de acord că *om liber*[20] suna sexist şi inadecvat, iar *femeie liberă* suna prea pretenţios, aşa că *fată liberă* era termenul cel mai potrivit.

Ashley aştepta în stradă, în faţa restaurantului Hammer & Anvil, cu gulerul jachetei ridicat din cauza vântului tăios, având senzaţia că frigul caldarâmului îi pătrunde prin tălpile pantofilor. Ştia că ajunsese cu câteva minute mai devreme la întâlnire. Susan nu întârzia niciodată. Pur şi simplu nu-i stătea în fire să se lase aşteptată. Ashley aruncă o privire la ceas, moment în care auzi un claxonat strident venind din stradă, chiar din spatele ei.

Susan Fletcher îi zâmbi ştrengăreşte prin geamul deschis al maşinii.

— Hei, fată liberă! strigă ea cu un entuziasm neprefăcut. Doar nu credeai c-o să te fac să m-aştepţi, nu-i aşa? Intră şi ocupă o masă. Eu o să parchez undeva mai încolo. Ajung în maximum două minute.

Ashley îi făcu cu mâna şi rămase privind maşina care se îndepărta. O maşină nouă, luxoasă, îşi zise ea. Şi roşie. O văzu pe Susan intrând într-o parcare supraetajată situată cam la un bloc distanţă. Ashley se îndreptă spre uşa restaurantului.

Susan urcă până la al treilea nivel, unde se aflau mai puţine maşini, şi-şi parcă Audi-ul cel nou într-un loc izolat, unde nu existau prea multe şanse ca altcineva să parcheze lângă ea şi să-i zgârie portiera. Avea această maşină de doar două săptămâni; părinţii ei, mândri de fiica lor, plătiseră jumătate din preţ, iar cealaltă jumătate o plătise ea,

---

20 În limba engleză termenul pentru om şi bărbat este acelaşi *(man),* de unde şi refuzul celor două personaje de a recurge la expresia *free-man* (n. tr.)

aşa că n-avea de gând să lase ca îmbulzeala din centrul Bostonului să-i distrugă aspectul strălucitor, impecabil.

Activă sistemul de alarmă, după care o porni spre restaurant. Mergea rapid, preferând să coboare pe scări şi în câteva minute ajunse la restaurant. Îşi dădu jos haina şi se îndreptă spre masa la care o aştepta Ashley cu două beri la draft în faţă.

Cele două tinere se îmbrăţişară.

— Bună, colega! spuse Susan. A trecut multă vreme.

— Ţi-am comandat o bere, dar acum, că ai ajuns o femeie de afaceri de succes şi Wall Street-ul îţi este la picioare, mă gândesc că un whisky cu gheaţă sau un martini sec poate ar fi fost mai nimerit.

— În seara asta bem bere. Ash, arăţi grozav!

„Nu e chiar aşa", îşi zise Susan în sinea sa. Prietena ei de altădată era palidă şi avea o expresie neliniştită, agitată.

— Serios? se miră Ashley. Sincer, nu cred.

— Ce te frământă?

Şovăind, Ashley ridică din umeri şi aruncă o privire în jur, prin restaurant. Era plin de lumini strălucitoare şi de oglinzi. La masa învecinată se toasta, la o alta doi îndrăgostiţi îşi şopteau vorbe dulci. Conversaţiile animate ale celor de la mese produceau un zumzet vesel. Toată atmosfera locului îi dădea sentimentul că ceea ce i se întâmplase în dimineaţa aceea se petrecuse într-un univers paralel, straniu. În clipa aceea se simţea complet detaşată, rămânându-i în suflet doar o presimţire calmă, lipsită de griji.

Oftă.

— Ah, Susie, am cunoscut un ticălos. Asta-i tot. M-a cam băgat în sperieţi. Dar ies eu şi din asta.

— Te-a băgat în sperieţi? Ce-a făcut?

— Păi, n-a *făcut* nimic concret, mai mult a sugerat. Spune că mă iubeşte, că eu sunt aleasa lui. Nu vrea pe nimeni alta. Nu poate trăi fără mine. Dacă nu pot fi a lui, nu voi fi a nimănui. Toate tâmpeniile de genul ăsta. N-are nici o noimă. A fost doar o aventură de-o noapte, o întâmplare regretabilă. Am încercat să-i spun cât mai delicat că nu vreau să continuăm. Speram că a înţeles mesajul, dar azi, când am ieşit din casă, am dat peste un buchet de flori pe care mi le-a lăsat la uşă.

— Aa, flori, păi ăsta e un gest de-a dreptul galant.

— Flori uscate.

Pentru o clipă, aceste cuvinte o lăsară pe Susan fără replică.

— Asta nu-i deloc galant. De unde știi că erau de la el?

— Nici nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi de la altcineva.

— Și ce ai de gând să faci?

— Ce să fac? O să-l ignor pe ticălos. Va renunța până la urmă. Toți renunță, mai devreme sau mai târziu.

— Bun plan, fată liberă. Se pare că te-ai gândit mult până să ajungi la concluzia asta.

Ashley râse, deși nu era nimic amuzant.

— O să găsesc eu o soluție. Mai devreme sau mai târziu.

Susan făcu o grimasă.

— Vorbești ca în primul an de colegiu, când te-ai înscris la cursul ăla de analiză matematică. Dacă îmi aduc bine aminte, așa ai procedat și la examenul de semestru, și la cel de sfârșit de an, când ți-ai dat seama că materia ți-e străină.

— Mai bine n-aș fi fost așa de pricepută la matematică în liceu. Mama a fost cea care m-a îndrumat greșit. Dar și-a învățat lecția. Din clipa aceea nici măcar nu m-a mai întrebat ce cursuri am de gând să urmez.

Cele două tinere își apropiară capetele și începură să râdă. „E atât de reconfortant, se gândi Ashley, să-ți revezi o veche prietenă, care acum face parte dintr-o lume diferită de a ta, dar cu toate astea își aduce aminte de vechile glume, oricât de mult timp ar fi trecut."

— Ah, gata, nu mai vreau să vorbim despre ticălos. Am mai cunoscut un tip, care pare foarte de treabă. Sper să mă mai sune.

Susan zâmbi.

— Ash, primul lucru pe care l-am constatat pe vremea când locuiam împreună a fost faptul că băieții te sunau întotdeauna.

N-o mai întrebă nimic, nici măcar nu află numele lui Michael O'Connell. „Dar, într-un fel, își zise în sinea sa, aflase destul sau aproape destul. Flori veștejite."

În stradă, la ieșirea din restaurant, după ce mâncaseră și băuseră pe săturate și râseseră în neștire la vechile lor glume, Ashley își îmbrățișă prietena îndelung.

— A fost nemaipomenit să te văd, Susie! Ar trebui să ne întâlnim mai des.

— Sună-mă de îndată ce îţi clarifici situaţia cu şcoala. Poate reuşim să ne întâlnim regulat, o dată pe săptămână, iar tu, cu sensibilitatea ta de artistă, o să mă îmbărbătezi când mă plâng de stupizii mei şefi şi de planurile lor inepte.

— Mi-ar plăcea mult.

Ashley se dădu un pas înapoi, încercând să străpungă cu privirea întunericul nopţii. Cerul era senin de tot şi, dincolo de luminile străzii şi de acoperişurile clădirilor, îşi imagina stelele ce punctau bolta albastră de deasupra.

— Mai vreau să-ţi spun un singur lucru, Ash, zise Susan în timp ce se scotocea prin buzunare în căutarea cheilor de la maşină. Sunt un pic îngrijorată în legătură cu tipul ăsta care nu-ţi dă pace.

— Michael? Michael Ticălosul, spuse Ashley făcând cu mâna un gest de nepăsare. Nici măcar ea nu credea ce spune. Scap eu de el în câteva zile, Susie. Indivizii de genul lui au nevoie de un *nu* categoric, după care se vaită o vreme, până când intră în vreun bar cu amicii lor şi convin cu toţii că femeile, fără excepţie, sunt nişte nenorocite, şi asta e tot.

— Sper să ai dreptate. Totuşi, ar însemna că nu-ţi sunt prietenă dacă nu ţi-aş spune că poţi să mă suni oricând ai nevoie. Zi sau noapte. Dacă tipul ăsta nu dispare.

— Mulţumesc, Susie. Apreciez grija de care dai dovadă. Dar n-ai de ce să te neliniştești.

— Ah, adu-ţi aminte, fată liberă, că îngrijorarea e principala mea calitate.

Râseră amândouă, se îmbrăţişară încă o dată şi apoi, cu un zâmbet, Ashley se întoarse şi-şi văzu de drum, păşind agale în lumina reclamelor de la intrările în magazine şi restaurante. Susan Fletcher rămase o vreme privind-o cum se îndepărta, după care se răsuci pe călcâie şi porni în direcţia opusă. Nu ştiuse niciodată prea bine ce era în mintea lui Ashley. Prietena ei avea o doză de naivitate amestecată cu un rafinament misterios. Nu era de mirare că băieţii erau atraşi de ea. Cu toate astea, observă Susan, ea rămânea detaşată şi evazivă. Până şi felul în care păşea, alunecând parcă în umbră, părea oarecum de pe altă lume. Susan trase adânc în piept aerul rece al nopţii, simţind pe

buze gustul gerului. Era puţin jenată de faptul că nu-i spusese prietenei sale că Scott fusese cel care îi sugerase ideea unei întâlniri şi că, de fapt, telefonul din seara aceea nu fusese deloc întâmplător. Înaintă puţin, stânjenită la gândul că nu fusese pe deplin sinceră cu prietena ei. Totodată, o nemulţumea faptul că nu aflase prea mare lucru de raportat tatălui acesteia. „Michael Ticălosul, îşi zise în sinea sa. Şi un buchet de flori veştede."

Era vorba ori de un incident neînsemnat, ori de ceva înfricoşător, iar Susan nu-şi putea da seama care variantă era adevărată. Şi nu ştia pe care din ele să i-o comunice lui Scott Freeman.

Pufni zgomotos, nemulţumită, şi porni cu paşi repezi spre parcarea aflată la o stradă distanţă. Avea în mână cheile de la maşină, de al căror breloc agăţase un spray pentru autoapărare, ca să-i fie la îndemână în caz de nevoie. Susan nu era o femeie fricoasă, dar ştia că un pic de prudenţă nu strică niciodată. Îşi dorea să fi fost încălţată cu nişte pantofi mai practici. În timp ce păşea, auzea sunetul tocurilor ei pe caldarâm, acoperit de zgomotele străzii. Şi totuşi, în clipa aceea era copleşită de un sentiment de singurătate, de parcă ar fi fost singurul om de pe stradă, din centru, din tot oraşul. Şovăi un pic, aruncând o privire de jur împrejurul ei. Nu se vedea nici o persoană pe trotuar. Se opri şi se uită pe geamurile restaurantului din apropiere, dar nu văzu nimic din cauza draperiilor coborâte. Trase aer în piept şi se întoarse.

Nimeni. În spatele ei, strada era pustie.

Susan scutură din cap. Îşi zise că faptul că vorbise despre ticălosul ăla era motivul pentru care se simţea atât de neliniştită. Inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul îngheţat al nopţii. Flori veştede. Ceva din expresia asta o tulbura profund, făcând-o să păşească şovăielnic. Se opri din nou. Era speriată şi înfrigurată. Îşi strânse pardesiul în jurul trupului şi porni mai departe, înaintând cu paşi repezi prin întuneric.

Îşi întoarse capul în stânga şi-n dreapta şi, deşi nu văzu pe nimeni, avu senzaţia că era urmărită. Îşi zise că nu se află nimeni pe urmele ei, dar asta n-o linişti nicidecum, aşa că grăbi pasul şi mai tare.

După câţiva paşi, avu senzaţia ciudată, acum şi mai intensă, că cineva o urmărea. Din nou şovăi, rotindu-şi privirea de jur împrejur şi cercetând ferestrele clădirilor din apropiere, în căutarea unor ochi care

era convinsă că-i urmăreau fiecare pas. Din nou, nu văzu nimic care să-i justifice senzaţia de teamă ce o sufoca şi îi dădea fiori.

„Păstrează-ţi mintea limpede", îşi spuse. Şi din nou grăbi paşii, astfel încât acum mergea cu toată viteza pe care i-o îngăduiau pantofii ei cu tocuri. Avea senzaţia că dăduse greş în seara asta, că-şi încălcase propriile reguli de securitate şi se lăsase speriată, punându-se singură într-o poziţie vulnerabilă. Atâta doar că nu vedea în jurul ei nici o ameninţare, ceea ce o făcu să se grăbească şi mai tare.

Susan se dezechilibră şi alunecă, dar reuşi să se redreseze. Îşi scăpă însă poşeta. Se aplecă şi strânse în grabă rujul, stiloul, un carneţel şi portofelul, care se împrăştiaseră pe trotuar. Le îndesă pe toate înapoi în poşeta pe care şi-o atârnă din nou pe umăr.

Intrarea în parcare se afla la doar câţiva paşi şi aproape că o luă la fugă înspre uşile de sticlă. Se năpusti pe coridorul îngust, răsuflând greoi. Puţin mai încolo, lipită de zidul de zgură, se afla cabina paznicului, care avea grijă să colecteze taxa de parcare la ieşirea fiecărei maşini. Susan se întrebă dacă ar auzi-o cineva, în cazul în care ar striga după ajutor.

Se îndoia. De fapt, nu era sigură că i-ar sări cineva în ajutor chiar dacă ar auzi-o.

Susan se dojeni singură. „Vino-ţi în fire. Mergi mai departe. Nu te mai purta ca un copil."

Aruncă o privire fugară înspre casa scărilor. Acolo era întuneric şi plin de umbre.

Se întoarse în cealaltă direcţie, apăsă pe butonul liftului şi aşteptă. Rămase cu ochii aţintiţi la şirul de beculeţe ce indicau coborârea ascensorului. Etajul al treilea. Al doilea. Etajul întâi. Parter. Cu o ultimă trepidaţie, uşile se deschiseră huruind.

Ea dădu să facă un pas înainte, apoi se opri.

Un bărbat cu hanorac şi căciulă de schi, ferindu-şi faţa, ca să nu poată fi văzut, se năpusti afară din lift, mai-mai s-o doboare. Susan simţi că i se taie respiraţia şi se clătină pe picioare.

Îşi ridică mâna ca pentru a se apăra de o lovitură, dar silueta ţâşnise deja pe uşa ce dădea în casa scărilor, dispărând în beznă atât de rapid, încât abia apucă să observe ceva. Individul purta blugi. Căciula de schi era neagră, iar hanoracul, albastru-închis. Asta era tot ce apucă să vadă.

Nu ar fi putut să spună dacă era înalt sau scund, robust sau slăbănog, tânăr sau bătrân, alb sau negru.

— Doamne Dumnezeule, icni ea cu voce tare. Ce naiba a fost asta?

Ascultă cu atenţie câteva secunde, dar nu auzi nimic. Pe cât de iute apăruse intrusul, pe atât de repede şi dispăruse, iar ea se simţi şi mai singură ca înainte.

— Isuse, repetă ea.

Îşi simţea inima bătându-i nebuneşte, iar tâmplele îi pulsau de la adrenalină. Teama părea să i se fi strecurat până în străfundul fiinţei, înghiţind orice raţiune, orice judecată, până şi conştiinţa de sine. Susan Fletcher se căzni să-şi recapete controlul. Îşi forţă propriul trup să se supună voinţei sale. Picioarele. Braţele. Mâinile. Îi ceru inimii să se potolească, la fel şi tremurului din gâtlej, dar îşi pierduse încrederea în propria voce.

Uşile ascensorului începură să se închidă şi Susan întinse mâna brusc, oprindu-le. Intră în lift poticnindu-se şi apăsă pe butonul cu numărul 3. Simţi o oarecare uşurare când uşile se închiseră, izolând-o de exterior.

Liftul scârţâi şi trecu de etajul întâi. Apoi, la etajul doi încetini şi se opri. Uşile se deschiseră cu o uşoară trepidaţie.

Susan îşi ridică ochii din pământ şi dădu să scoată un ţipăt, dar de pe buze nu-i ieşi nici un sunet.

Bărbatul care ţâşnise adineauri din lift stătea acum în faţa uşilor. Aceiaşi blugi. Acelaşi hanorac. Dar acum căciula de schi îi era trasă peste faţă, ca o mască, aşa că nu i se vedeau decât ochii aţintiţi asupra ei. Ea se dădu un pas înapoi, lipindu-şi spatele de peretele liftului. Se făcu mică de tot, aproape prăbuşindu-se sub privirea intensă, sfredelitoare a bărbatului. Era ca o undă palpabilă de teamă, care o dezechilibra, ameninţând s-o doboare, s-o sufoce. Vru să facă ceva, orice, ca să se apere, dar se simţi dintr-odată neputincioasă. Ca şi cum omul cu mască ar fi fulgerat-o cu privirea, orbind-o. Scoase câteva sunete neinteligibile, vrând să strige după ajutor, dar nu reuşi.

Omul cu mască nu se clinti.

Nu înaintă spre ea, ci rămase pe loc, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Susan se înghesui într-unul din colţurile liftului, cu braţul ridicat ca o pavăză, în faţa capului. Avea senzaţia că se sufocă.

El rămase în continuare nemişcat. Doar o privea fix, de parcă ar fi vrut să-i memoreze chipul, veşmintele, privirea înspăimântată. Apoi şopti: „De-acum te cunosc”.

În clipa următoare, la fel de neaşteptat, uşile ascensorului începură încet să se închidă.

Am sunat-o din nou şi de data aceasta n-am mai simţit acea tensiune apăsătoare. Vocea ei era ciudat de inexpresivă, de parcă ştia pe dinafară întrebările pe care aveam să i le pun, ca şi răspunsurile la întrebări. Parcă urmam un scenariu prestabilit.

— Nu sunt sigur că înţeleg comportamentul lui Michael O’Connell. Credeam că încep să-i intuiesc modul de gândire, dar apoi…

— A făcut un gest la care nu te-ai fi aşteptat?

— Da. Florile veştejite, am impresia că transmit un mesaj evident, dar…

— Nu crezi că uneori lucrurile pe care le înţelegem şi le anticipăm ne sperie mai mult decât cele necunoscute?

Avea dreptate. Făcu o pauză, după care continuă:

— Aşadar, Michael nu a acţionat întocmai cum ţi-ai fi închipuit tu. Nu-ţi dai seama că scopul lui era să-i inducă teama?

— Păi, ba da, dar…

— Ca ea să se simtă absolut neajutorată, cuprinsă de spaimă în momentul respectiv, iar apoi, într-o clipită, să se facă nevăzut.

— Cum aş putea fi sigur că *a fost* chiar Michael O’Connell? am întrebat-o.

— N-ai cum. Dar dacă bărbatul cu masca de schi din parcare ar fi avut de gând s-o violeze sau s-o jefuiască, nu crezi că ar fi trecut la fapte? Condiţiile erau perfecte pentru a-şi duce intenţiile la îndeplinire. În schimb, cineva care are alte planuri acţionează în chip neobişnuit şi imprevizibil.

Cum răspunsul meu întârzie, ezită un pic, de parcă ar fi chibzuit la propriile afirmaţii.

— Poate ar fi bine să analizezi nu doar *ceea ce* s-a întâmplat efectiv, ci şi impactul celor întâmplate…

— De acord. Dar îndrumă-mă în direcţia corectă.

— Susan Fletcher era o tânără inteligentă şi hotărâtă. Era înzestrată cu spirit practic, prudentă, pricepută în multe privinţe. Dar era paralizată de spaimă. O teamă atât de intensă poate să aibă acest efect. Teroarea e un sentiment cumplit, dar şi efectele terorii sunt la fel de mutilante. Clipele acele petrecute în lift au făcut-o să se simtă extrem de vulnerabilă. De neajutorată. În condiţiile astea, a fost anihilată posibilitatea oricărui ajutor pe care ea i l-ar fi putut da lui Ashley în zilele care au urmat.

— Cred că înţeleg…

— O persoană dotată cu calităţile sale, care ar fi putut să fie un sprijin preţios pentru Ashley, a fost dată la o parte într-o clipită. Simplu. Eficient. Înspăimântător.

— Da…

— Dar ştii ce s-a întâmplat, de fapt? mă întrebă ea brusc. Ştii care era aspectul cel mai sinistru? Mai sinistru decât tot ce făcuse Michael O'Connell până în acel moment?

Am reflectat un pic înainte să răspund:

— În tot acest timp el a căutat să se perfecţioneze.

Rămase tăcută. Mi-o imaginam, cu o mână încleştată pe receptorul telefonului, iar cu cealaltă încercând să-şi găsească un punct de sprijin. Încheieturile degetelor i se albiseră, probabil, din cauza presiunii, a încordării pe care încă nu o înţelegeam. Când îmi răspunse, în cele din urmă, vocea ei suna aproape ca o şoaptă, de parcă făcea un efort incredibil ca să vorbească.

— Exact. Ai dreptate. A căutat să se perfecţioneze. Dar încă nu ştii ce s-a întâmplat cu Susan în continuare.

7
Lucrurile încep să se limpezească

Scott nu primi nici o veste din partea lui Susan Fletcher timp de patruzeci şi opt de ore, iar când aceasta îl sună în sfârşit, aproape că-şi dorea să n-o fi făcut.

Îşi umpluse timpul cu îndeletnicirile obişnuite unui profesor, pregătindu-şi lecţiile pentru semestrul de primăvară ce bătea la uşă, întocmindu-şi programul cursurilor, răspunzând la scrisorile diverselor societăţi de istorie şi grupuri de anchetă. De fapt, nici nu se aştepta la un răspuns foarte curând din partea lui Susan Fletcher. Era conştient de faptul că o pusese într-o situaţie incomodă şi pe undeva se aştepta ca Ashley să-l sune indignată şi să-l apostrofeze pentru că-şi băgase nasul în viaţa ei. Adevărul era că nu prea ştia ce i-ar putea răspunde la această acuzaţie.

Aşa că lăsase orele să treacă încercând să nu se frământe prea tare. Nu-l ajuta cu nimic să fie agitat, îşi spuse, când se trezi privind cu insistenţă telefonul negru, ce stătea tăcut pe marginea biroului.

Tresări când acesta sună, într-un târziu. La început, nu recunoscu vocea lui Susan Fletcher.

— Domnul profesor Freeman?

— Da?

— Sunt Susan… Susan Fletcher. M-aţi sunat alaltăieri… în legătură cu Ashley.

— Desigur, Susan, îmi cer scuze. Nu mă aşteptam să mă suni atât de curând.

Nu era adevărat, bineînţeles. Sperase din toată inima ca ea să sune cât mai curând.

Tânăra ezită, iar Scott auzi cum îşi drege vocea.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă el, pe un ton care îi trăda îngrijorarea.

— Nu știu. Poate că da. Nu sunt sigură.

— Dar ce-i cu Ashley? izbucni Scott, regretând numaidecât faptul că schimbase subiectul atât de brusc, în loc să se preocupe de tulburarea din vocea lui Susan.

— Ea e-n regulă, spuse Susan încet. Sau cel puțin pare să fie în regulă, dar are ceva probleme cu un tip, așa cum ați bănuit. Adică așa cred eu. Nu prea avea chef să vorbească despre asta.

Rostea fiecare cuvânt cu teamă, de parcă îi era frică să nu tragă cineva cu urechea la conversația lor.

— Pari tulburată, spuse Scott.

— Am avut două zile mai dificile. De când am văzut-o pe Ashley. De fapt, întâlnirea cu ea a fost ultimul lucru bun care mi s-a întâmplat.

— Dar ce-ai pățit?

— Nu știu. Nimic. Multe. Nu pot să vă spun exact.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

— Am avut un accident.

— Doamne sfinte! spuse Scott. Dar e groaznic. Ești teafără?

— Da. Speriată doar. Mașina mea e praf și pulbere, în schimb. Dar eu n-am pățit nimic grav. Sunt doar puțin zdruncinată. Am o contuzie serioasă pe piept de la centura de siguranță și mă dor coastele grozav, dar, în afară de asta și de faptul că mă simt complet dezorientată, sunt în regulă.

— Dar ce…

— Mi-a zburat roata din dreapta, față. Mergeam cu vreo sută de kilometri la oră…nu, poate mai mult, o sută douăzeci, iar roata din față mi s-a desprins pur și simplu. Am avut mare noroc totuși, pentru că imediat ce am simțit că mașina începe să derapeze și să trepideze, am apăsat brusc pe frâne. Deci am apucat deja să încetinesc atunci când roata s-a desprins efectiv. După aceea am pierdut controlul.

— O, Doamne…

— Totul se învârtea cu mine și era o larmă de nedescris. Parcă cineva îmi urla în urechi și m-a cuprins o stare de alertă teribilă, căci știam că nu pot face nimic. Dar am avut mare noroc. M-am oprit în

parapeţii aceia pliabili, ştiţi la care mă refer, cei galbeni şi umpluţi cu nisip, pentru a amortiza impactul.

— S-a desprins roata?

— Mda. Cel puţin aşa mi-a spus poliţistul. Au găsit-o cam la vreo jumătate de kilometru în spate.

— N-am mai auzit una ca asta.

— Mda. Nici poliţistul. Mai ales că maşina era aproape nouă.

Scott rămase tăcut câteva clipe. La fel şi Susan.

— Crezi că…reluă el, dar apoi se opri.

— Nu ştiu ce să cred. Conduceam liniştită pe autostradă şi, dintr-odată…

Din nou se aşternu tăcerea. După câteva clipe, Susan rosti cu o voce joasă:

— Conduceam cu viteză din cauză că eram speriată.

Cuvintele ei îi atraseră atenţia lui Scott. Acesta rămase tăcut în timp ce Susan Fletcher îi relată tot ce se petrecuse în seara în care se întâlnise cu Ashley. Nu puse nici o întrebare, nici măcar când auzi numele de Michael Ticălosul, singurul amănunt pe care tânăra şi-l amintea cu precizie. Memoria ei era înceţoşată şi nu o dată Scott sesiză o undă de frustrare în glasul ei, când se străduia să-şi amintească cum se întâmplaseră lucrurile. Presupuse că era din cauza şocului suferit. Tânăra încercă să se scuze, lucru care nu era necesar, după părerea lui.

Susan nu ştia dacă ceea ce i se întâmplase avea vreo legătură cu Ashley. Ştia doar că se întâlnise cu aceasta şi, de îndată ce-şi luaseră rămas-bun, se petrecuseră lucrurile acelea îngrozitoare. Se simţea norocoasă că mai era în viaţă.

— Crezi că tipul ăsta cu care s-a încurcat Ashley are vreo legătură cu ceea ce ţi s-a întâmplat? o întrebă Scott, nevenindu-i să dea crezare unei asemenea ipoteze.

Se simţea însă cuprins de o nervozitate pe care nu şi-o putea explica.

— Nu ştiu. Nu ştiu. Probabil că e doar o coincidenţă. Nu ştiu. Dar, spuse Susan, aproape în şoaptă, gata să izbucnească în plâns, cred că, dacă n-aveţi nimic împotrivă, n-o s-o mai sun pe Ashley o bucată de vreme. Până nu mă pun din nou pe picioare.

Scott închise telefonul gândindu-se că nu putea să facă nimic. Sau poate cel mai îngrozitor lucru pe care şi-l putea imagina.

„Suntem sortiți unul altuia."

Încercă să înghită, dar buzele îi erau complet uscate.

Ashley mergea pe stradă cu pași repezi, încercând parcă să țină ritmul gândurilor ce i se învălmășeau în cap. Nu percepea clar faptul că cineva o urmărește, dar undeva în adâncul ființei sale avea senzația că ceva nu e în ordine. Ținea în brațe o pungă cu cumpărături, iar geanta de pe umăr îi era plină cu cărți de artă, așa că se simțea destul de ciudat de fiecare dată când se oprea și privea în jurul ei, încercând să-și dea seama ce anume o neliniștea.

Nimic nu părea suspect.

„Așa e orașul ăsta", își zise în sinea sa. Acasă la ea, în vestul statului Massachusetts, lucrurile erau mult mai limpezi și mai liniștite, astfel că era ușor să observi când ceva se abătea de la normal. Dar Bostonul, cu energia și vuietul său constant, o împiedica să remarce vreo schimbare. I se făcu dintr-odată cald, de parcă temperatura din jur crescuse brusc, fapt ce o derută, dat fiind că în realitate se făcuse mai frig.

Iscodi cu privirea în toate direcțiile. Mașini. Autobuze. Pietoni. O privelişte cât se poate de familiară ei. Își ciuli urechile. Același ritm și zumzet constant al vieții cotidiene. Își făcu un inventar al simțurilor și constată că acestea nu receptau nici un stimul care să justifice senzația de neliniște care o împresura.

Așa că decise să ignore această senzație.

O porni mai departe cu pași repezi, părăsind strada principală și luând-o pe o străduță lăturalnică, pe la jumătatea căreia se afla apartamentul său.

În Boston există o deosebire evidentă între apartamentele locuite de studenți și celelalte apartamente, ale oamenilor cu serviciu. Ashley făcea parte încă din lumea studenților. Strada ei avea un aer destul de sărăcăcios, o stare de degradare care în ochii tinerilor îi dădea un plus de personalitate, pe când cei care depășiseră această etapă o vedeau ca pe un loc tranzitoriu, un punct intermediar în viață. Copacii plantați în mijlocul unui petic de iarbă păreau cam piperniciți, de parcă nu aveau parte îndeajuns de lumina soarelui. Era o străduță dubioasă, la fel ca majoritatea locuitorilor săi.

Ashley ajunse în faţa apartamentului ei, îşi sprijini sacoşa cu cumpărături pe genunchi şi descuie uşa. Se simţi brusc epuizată în clipa în care o închise în urma ei, încuind-o cu cheia.

Ashley privi împrejurul său, uşurată să constate că n-o mai aşteptau alte flori veştede.

Îi trebuiră mai puţin de cinci minute să aşeze cerealele, iaurtul, apa minerală şi sosurile pentru salată în micul frigider. Găsi o sticlă de bere pe care o deschise şi sorbi o înghiţitură lungă. Apoi merse în sufragerie, unde constată uşurată că nu avea nici un mesaj pe robotul telefonic. Mai sorbi o înghiţitură, spunându-şi că era o prostie din partea ei să gândească aşa, pentru că erau multe persoane de la care i-ar fi făcut plăcere să primească un mesaj. Cu siguranţă că Susan Fletcher avea s-o mai sune după cina din seara aceea. Şi apoi mai era Will Goodwin de la care spera să primească un telefon pentru o nouă întâlnire. De fapt, dacă se gândea mai bine, era o tâmpenie să-i îngăduie lui Michael O'Connell s-o izoleze de lume. Îşi mai spuse că fusese suficient de categorică la telefon în ziua precedentă, prin urmare poate că povestea se încheiase. Cu cât mai mult îşi derula în minte discuţia avută cu acesta, cu atât efectele discuţiei căpătau o putere pe care probabil n-o meritau.

Îşi scoase pantofii şi, aşezându-se la birou, îşi deschise computerul şi aşteptă, fredonând o melodie, ca acesta să înceapă să funcţioneze.

Spre surprinderea ei, o aşteptau mai mult de cincizeci de mesaje noi. Se uită la adresele expeditorilor şi văzu că mesajele proveneau de la aproape toţi cei pe care îi avea în lista cu adrese. Mută cursorul în dreptul primului mesaj, trimis de o colegă de-a ei de la muzeu, pe nume Anne Armstrong, şi îl deschise.

Ashley se aplecă mai în faţă ca să citească ce-i scrisese aceasta. Doar că mesajul nu era din partea lui Anne Armstrong.

> Bună, Ashley. Mi-ai lipsit mai mult decât poţi să-ţi închipui. Dar în curând vom fi împreună pentru totdeauna şi va fi minunat. După cum vezi, mesajul acesta e urmat de altele cincizeci şi şase. Nu le şterge. Ele conţin informaţii importante, de care vei avea nevoie.

Azi te iubesc mai mult decât te-am iubit ieri. Iar mâine te voi iubi şi mai mult.

Al tău pe vecie, Michael.

Ashley dădu să scoată un ţipăt, dar din gât nu-i ieşi nici un sunet.

La început, proprietarul atelierului de reparaţii auto nu păru prea dornic să mă ajute.

— Stai să văd dacă am înţeles corect, spuse el, ştergându-şi mâinile murdare, unse de ulei, cu o cârpă la fel de mizerabilă. Vrei să-ţi spun câte ceva despre Michael O'Connell? De ce?

— Sunt scriitor, i-am răspuns. Iar el apare în cartea la care lucrez în momentul de faţă.

— O'Connell? Apare într-o carte?

Întrebarea fu urmată de un hohot de râs forţat.

— Înseamnă că e vorba de vreo carte poliţistă.

— Întocmai. Oarecum. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ajuta.

— Aici luăm cincizeci de dolari pe oră pentru reparaţii la maşini. De cât timp crezi că ai avea nevoie?

— Păi, depinde de cât de multe ai să-mi povesteşti.

Individul pufni:

— Ei bine, asta depinde de ce vrei să afli. Am lucrat cot la cot cu O'Connell tot timpul cât a fost angajat aici. Sigur, asta a fost în urmă cu câţiva ani şi nu l-am mai văzut de multă vreme. Ceea ce mă bucură. Ce naiba, doar eu am fost cel care i-a făcut rost de o slujbă, aşa că aş putea să-ţi spun nişte lucruri. Dar, la fel de bine, aş putea să repar transmisia la Chevroletul ăsta, pricepi ce vreau să zic?

Preţ de câteva minute, ne-am tot învârtit în jurul cozii, până mi-am dat seama că în felul acesta nu ajungeam nicăieri. Atunci mi-am vârât mâna în buzunar, mi-am scos portofelul şi am numărat rapid o sută de dolari, l-am pus pe tejgheaua din faţa mea.

— Doar adevărul, am spus. Şi doar ceea ce ai văzut sau ai auzit în mod direct.

Bărbatul aruncă o privire la bani.

— Despre netrebnicul ăla, cu plăcere.

Întinse mâna să înşface bancnotele, dar, asemenea eroilor neînfricaţi din filmele de duzină, mi-am pus rapid mâna deasupra lor, acoperindu-le. Mecanicul rânji, arătând-şi dinţii albi, cu strungăreaţă.

— Mai întâi am o întrebare, spuse bărbatul. Ştii unde se află Michael O'Connell acum?

— Nu. Încă nu. Dar o să aflu, mai devreme sau mai târziu. De ce?

— Nu e genul de om pe care să ţin neapărat să-l enervez. O să vină la mine şi-o să mă ia şi el la întrebări. Cum ar fi, de pildă, de ce am stat de vorbă cu tine. Nu cred că mi-aş dori să mă ia la întrebări. Nici să-l văd furios.

— Discuţia noastră o să rămână confidenţială.

— Astea-s nişte cuvinte mari şi frumoase. Dar de unde să ştiu eu, Domnule Scriitor, că te vei ţine de cuvânt?

— Cred că va trebui să-ţi asumi riscul ăsta.

Scutură din cap, dar în acelaşi timp aruncă o nouă privire înspre bani.

— Un risc foarte mare. Mai ales dacă e vorba de tipul ăsta. N-am de gând să renunţ la liniştea mea pentru nişte bani nenorociţi.

Reflectă un moment, mormăi ceva de genul „La naiba", apoi ridică din umeri.

— Michael O'Connell. A lucrat aici cam un an şi după primele două minute mi-am jurat să nu-l las să lucreze decât în aceeaşi tură cu mine. N-aveam chef să mă fure ca-n codru. Era cea mai inteligentă lichea care a lucrat vreodată în atelierul ăsta, fără urmă de îndoială. Era de-o iscusinţă ieşită din comun în a fura bani. Perfid şi fermecător în acelaşi timp, dacă îţi poţi închipui una ca asta. Nici nu-ţi dădeai seama când te buzunărea. Majoritatea celor pe care îi angajez la pompa de benzină sunt fie studenţi care vor să câştige un ban în plus, fie indivizi care n-au reuşit să treacă testul de mecanică la reprezentanţele auto, aşa că sfârşesc aici. Sunt fie prea tineri ca să se priceapă la furat, fie prea tâmpiţi. Pricepi ce vreau să zic?

Nu i-am răspuns la întrebare, mulţumindu-mă să-i arunc o privire lungă. Era cam de-o vârstă cu mine, dar din cauză că petrecuse atât timp stând sub maşină, atât pe căldura cea mai toridă, cât şi pe gerul iernii, era plin de riduri în jurul ochilor şi pe la colţurile feţei. Fumatul nu-i fusese nici el de ajutor în această privinţă. Îşi vârî o ţigară între

buze, ignorând tăbliţa cu NU SE FUMEAZĂ, pe care el însuşi o agăţase la vedere pe peretele din spate. Avea un stil aparte de a-mi vorbi, răsucindu-şi uşor capul într-o parte, ceea ce-l făcea să pară că vorbeşte cumva pieziş, furişat.

— Deci, a început să lucreze aici…

— Mda. Lucra aici teoretic, dar în realitate nu era aşa, pricepi?

— Nu. Nu pricep.

Proprietarul pompei de benzină îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa era trecut în acte. Dar repararea carburatoarelor şi inspecţiile periodice nu erau tocmai specialitatea lui. Nu în felul ăsta se aştepta el să-şi câştige banii.

— Dar în ce fel?

— Păi, de exemplu, înlocuind o pompă de benzină fără cusur cu una contrafăcută. Apoi o vindea pe cea bună şi diferenţa de bani o băga în buzunar. Altă metodă prin care câştiga vreo douăzeci de dolari bani gheaţă era de la clienţii care doreau să se asigure că rablele lor hodorogite vor trece testul emisiei de noxe prevăzut de legile din Massachusetts. Sau lovea cu ciocanul în sistemul de frânare, după care îi spunea proprietarului, de regulă un tânăr student de la Colegiul Boston, că are nevoie de un set de frâne noi.

— Adică era un şarlatan, cu alte cuvinte?

Mecanicul zâmbi.

— Exact. Dar ăstea erau nimicuri pentru unul ca O'Connell.

— Aha, cu ce se mai ocupa?

— Seara mergea la nişte cursuri de informatică, aşa că ştia toate şiretlicurile pe care le poţi face cu un laptop. Tipul era o fântână nesecată de cunoştinţe. Fraude cu cardurile de credit. Furt de identitate. Facturi duble. Escrocherii prin telefon, orice manevră ţi-ar trece prin cap, pentru el era floare la ureche, iar în timpul liber scotocea toate site-urile de pe internet, ziarele, revistele, orice, numai să găsească noi metode de escrocat oamenii. Obişnuia să păstreze dosare pline cu tăieturi din ziare, ca să fie la curent cu ultimele informaţii. Ştii care era vorba lui?

— Care?

— „Nu trebuie să ucizi pe cineva ca să-l omori. Desigur, dacă ţii neapărat, poţi să o faci. Şi, dacă te pricepi cu adevărat la asta, nu te prinde nimeni. În vecii vecilor."

Mi-am notat aceste cuvinte.

Când mă văzu deschizându-mi carneţelul, mecanicul zâmbi şi, întinzându-şi mâna, înşfăcă banii de pe tejghea.

L-am lăsat să-şi bage în buzunar cei o sută de dolari.

— Ştii care era lucrul cel mai ciudat în toată treaba?

— Care?

— Ai crede că un individ de genul ăsta are planuri mari. Că vrea cu orice preţ să se îmbogăţească. Dar O'Connell nu părea să-şi dorească lucrul ăsta.

— Atunci care era planul lui?

— El dorea să fie perfect. Să devină genial, desăvârşit. Dar voia să rămână anonim, în acelaşi timp.

— Pentru infracţiuni mărunte?

— Nu, nici vorbă. Ştia că o să devină cineva. Era foarte ambiţios. Era obsedat de asta, de parcă era un fel de drog pentru el. Ştii cum e să fii în preajma cuiva care se comportă exact ca un dependent, doar că nu trage pe nas cocaină şi nu-şi injectează heroină? Era tot timpul cu mintea aiurea din cauza nenumăratelor planuri care îi treceau prin cap. Mereu gata să le pună în aplicare. Era ca şi cum ar fi văzut la tot pasul oportunităţi de-a face vreo mârşăvie. Munca lui aici, indiferent ce făcea, era doar un mod de-a-şi umple timpul, în drumul spre ţintă. Dar ţinta lui nu erau banii ori faima. Altceva îl interesa.

— Şi cum de v-aţi despărţit?

— Păi, n-am avut chef să ajungă să se folosească de mine în planurile pe care le punea la cale. Dar ştiam că într-o bună zi avea să facă o grozăvie. Ştii cum se spune: scopul scuză mijloacele. Ei bine, vorba asta îl călăuzea pe O'Connell în tot ce făcea. Cum ţi-am spus, băiatul avea idei măreţe.

— Dar nu ştii…

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el de-atunci încoace. Am văzut suficient însă ca să mă tem.

L-am privit cu atenţie pe mecanic. Cuvântul *teamă* nu părea să facă parte din vocabularul lui în mod obişnuit.

— Nu pricep, i-am spus. Te temi din cauza lui?

Proprietarul atelierului trase lung din ţigară, lăsând ca rotocoalele de fum să se ridice la tavan, deasupra capului său.

— Ai cunoscut vreo persoană care, indiferent cu ce s-ar ocupa, să se gândească mereu la altceva? Nu ştiu, poate că n-are noimă ce spun, dar aşa era O'Connell. Iar dacă îi atrăgeam atenţia sau dacă îl chemam să mă ajute la ceva, se uita la mine de parcă nici nu eram acolo. Şi mereu aveam senzaţia că-mi urmăreşte toate mişcările şi le ţine minte pentru ca într-o bună zi să le poată folosi împotriva mea.

— Împotriva ta?

— Într-un fel sau altul. Era genul de om căruia nu îţi doreşti să-i stai în cale. Dacă te ţii deoparte, e în regulă. Dar dacă te pui în calea lui sau de-a curmezişul planurilor lui… ei bine, cred că nu ţi-ai dori una ca asta.

— Era violent?

— Putea fi şi violent, putea fi oricum era nevoie să fie în momentul respectiv. Cred că ăsta era lucrul cel mai înspăimântător în privinţa lui.

Bărbatul mai trase un fum din ţigară, adânc, până în fundul plămânilor. Nu l-am mai întrebat nimic, dar el adăugă:

— Ştii ce, Domnule Scriitor, o să-ţi spun o poveste. Cândva, în urmă cu vreo zece ani, eram aici şi lucram. Se făcuse foarte târziu, în jur de două-trei noaptea, când şi-au făcut apariţia doi puşti şi, într-o clipă, m-am trezit cu ţeava unui pistol de nouă milimetri în faţa ochilor. Unul din cei doi tineri mi-a aruncat un potop de înjurături şi ameninţări şi-ţi spun sincer că în momentul ăla am fost convins că gata, atâta mi-a fost, o să mă ucidă pe loc. Între timp, ticălosul celălalt mi-a golit casa de marcat. Nu sunt eu prea religios de felul meu, dar îţi mărturisesc că în clipele alea am înşirat toate rugăciunile care mi-au venit în minte, căci eram sigur că îmi venise sfârşitul. Apoi puştii s-au făcut nevăzuţi, la fel de neaşteptat cum apăruseră, lăsându-mă să zac pe jos, în spatele tejghelei, ud leoarcă de spaimă. Pricepi ce vreau să spun?

Am încuviinţat din cap.

— Cred că n-a fost prea plăcut.

— Poţi fi sigur. N-a fost deloc plăcut.

Zâmbi şi scutură din cap.

— Dar ce legătură are asta cu Michael O'Connell?

Bărbatul dădu încet din cap şi expiră puternic.

— N-are legătură, spuse cu prudenţă. Nici o legătură. Pot să-ţi spun doar atât: ori de câte ori vorbeam cu Michael O'Connell, iar el nu spunea nimic, doar asculta şi se uita la mine în felul său ciudat, îmi aduceam aminte de gaura aceea neagră de la pistolul derbedeului care m-a jefuit. Exact aceeaşi senzaţie. De fiecare dată când vorbeam cu el, mă întrebam dacă nu cumva aveam să-mi găsesc sfârşitul în clipa următoare.

8
Un început de panică

Ashley se aplecă mai aproape de ecranul computerului, cântărind fiecare cuvânt ce-i pâlpâia în faţa ochilor. Rămăsese blocată în aceeaşi poziţie de mai bine de o oră şi începea s-o doară spatele. Îşi simţea muşchii coapselor tremurând, ca şi când în dimineaţa aceea ar fi alergat mai mult ca de obicei.

Mesajele de pe computer conţineau o învălmăşeală ameţitoare de declaraţii de dragoste, inimioare şi baloane colorate, poezii puerile compuse de O'Connell şi altele mult mai meşteşugite pe care le copiase din Shakespeare sau Andrew Marvell[21], sau chiar Rod McKuen[22]. Totul părea teribil de infantil şi de înfricoşător, deopotrivă.

Încercă să aştearnă pe hârtie diverse combinaţii de cuvinte şi expresii desprinse din conţinutul mesajelor, pentru a deduce semnificaţia lor. Nu se găsea nici un indiciu evident, cum ar fi, de pildă, cuvinte scrise cu caractere italice sau îngroşate, care i-ar fi uşurat sarcina. După aproape două ore de încercări, lăsă într-un final creionul din mână, copleşită de frustrare. Se simţea stupid, având senzaţia că îi scăpa un indiciu care i-ar fi sărit în ochi oricărui amator de cuvinte încrucişate. Ashley detesta jocurile.

— Despre ce-i vorba? strigă ea înspre ecran. Ce vrei să-mi spui? Ce vrei să-mi comunici?

Îşi auzi propria voce atingând note stridente, nefamiliare.

---

21 Andrew Marvell (1621-1678) - poet abstract şi om politic de origine engleză (n. tr.)

22 Rod McKuen - poet, compozitor şi interpret de muzică american (n. tr.)

Mută cursorul în susul paginii, pornind-o din nou de la capăt, de la primul mesaj. Le parcurse încă o dată pe toate, unul după altul.

— Ce poate fi? Ce poate fi? Ce poate fi? ţipa ea la fiecare nou mesaj care i se derula prin faţa ochilor.

În clipa următoare, îi pică fisa.

Ceea ce voia Michael O'Connell să-i transmită nu se găsea printre mesajele electronice pe care i le trimisese.

Era vorba de însuşi faptul că reuşise să-i trimită toate acele mesaje.

Fiecare dintre ele venea din partea altui expeditor de pe lista ei cu adrese. Şi fiecare era, de fapt, de la el. Faptul că ele conţineau declaraţii de dragoste de nivelul unui elev de gimnaziu nu avea nici o relevanţă. Important era faptul că individul reuşise să se strecoare în computerul ei. Iar apoi, printr-o exprimare meşteşugită, reuşise s-o facă să-i citească toate mesajele. Acum înţelegea că, în clipa în care deschisese primul mesaj, îi crease probabil o uşă de acces. Michael O'Connell era asemenea unui virus, iar acum se afla lângă ea, atât de aproape, de parcă ar fi fost în aceeaşi încăpere.

Gâfâind uşor, Ashley se lăsă brusc pe spătarul scaunului, mai-mai să-şi piardă echilibrul, având senzaţia că întreaga cameră se învârte în jurul ei. Îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului şi încercă să-şi revină, inspirând profund de câteva ori, ca să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Se răsuci încet cu scaunul şi îşi plimbă privirea prin micuţul ei apartament. Michael O'Connell petrecuse aici o singură noapte, şi totul se întâmplase pe fugă. Ea se gândise atunci că erau puţin ameţiţi amândoi şi îl invitase înăuntru, iar acum, când avea mintea limpede, încercă să-şi aducă aminte ce se petrecuse mai departe. Îi era ciudă pe sine însăşi că nu-şi putea aminti cu precizie cât de mult băuse el. Un pahar? Cinci? Oare se prefăcuse că bea, lăsând-o doar pe ea să se ameţească? Răspunsul la această întrebare se pierduse undeva în tulburarea ei din acele momente. În noaptea aceea dăduse dovadă de un libertinaj neobişnuit pentru ea, se lăsase în voia simţurilor într-un mod care n-o caracteriza şi nu-i stătea nicidecum în fire.

Se dezbrăcaseră neîndemânatici, după care se trântiseră pe pat, îmbrăţişându-se frenetic. Fusese un act sexual grăbit, stângaci, lipsit de tandreţe. Totul se terminase în doar câteva minute. Dacă o fi conţinut

şi vreun strop de afecţiune, asta nu-şi putea aduce aminte. Pentru ea fusese o descărcare explozivă, ca un act de răzvrătire comis într-un moment în care era extrem de vulnerabilă. Abia îşi revenea după o despărţire urâtă de iubitul ei din primul an de colegiu. Relaţia lor durase până la terminarea colegiului, în ciuda certurilor frecvente şi a sentimentului general de nemulţumire. Grijile legate de absolvire, de şcoală şi de cariera viitoare erau pentru ea o povară permanentă. La asta se adăuga un sentiment de izolare faţă de părinţii şi prietenii ei. Toate aspectele vieţii sale păreau să ia o întorsătură greşită, discordantă şi prost sincronizată. Şi, în tot acel haos, făcuse greşeala de a petrece o noapte cu Michael O'Connell. Era un bărbat chipeş, seducător, diferit de toţi studenţii pe care îi cunoscuse în timpul colegiului. Din nefericire, ea nu remarcase la momentul respectiv felul ciudat în care o privea când stăteau la masă, de parcă ar fi încercat să-şi întipărească în minte toate trăsăturile ei, iar asta nu într-un mod romantic, cum ar face un îndrăgostit.

Scutură din cap.

După încheierea actului sexual, se rostogoliseră amândoi pe spate şi rămăseseră întinşi în pat. Ea îşi luase perna în braţe şi, încă ameţită, având în gură un gust acrişor, adormise numaidecât. Oare ce făcuse el după aceea? se întrebă. Mai ţinea minte doar că îşi aprinsese o ţigară. Dimineaţa, ea se trezise fără să-l invite la o nouă partidă de amor şi născocise repede o scuză cum că trebuia să fugă la o întâlnire. Nu-i oferise micul dejun, nici măcar un sărut, ci dispăruse pur şi simplu la duş, unde se spălase cu apă fierbinte, frecându-şi aprig fiecare părticică a trupului, de parcă ar fi vrut să înlăture un miros ciudat, îşi dorea ca el să plece cât mai repede. Însă Michael O'Connell avea alte planuri.

Ashley încercă să-şi aducă aminte scurta conversaţie pe care o avuseseră în dimineaţa aceea. Fusese o discuţie artificială, încordată, având în vedere că ea încerca să se arate distantă, rece şi preocupată, până când, în cele din urmă, el o privise într-o tăcere stânjenitoare, apoi zâmbise, clătinase din cap şi plecase fără să mai adauge ceva.

„Iar acum vorbeşte întruna despre dragoste, îşi zise ea. De unde şi până unde dragoste?"

Şi-l imagină ieşind pe uşa apartamentului, cu o expresie de gheaţă pe chip.

Această imagine o făcu să se foiască pe scaun neliniştită.

Ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, fie şi numai în treacăt, ar fi plecat sau furioşi, sau optimişti, sau cel puţin împăunându-se pentru aventura de-o noapte care le îmbogăţea palmaresul. Dar O'Connell era diferit de ceilalţi. El nu făcuse decât s-o înspăimânte cu tăcerea lui, după care plecase pur şi simplu. Da, plecase, îşi zise ea, însă avea de gând să se întoarcă.

Derulă mai departe în minte desfăşurarea acelei seri. Ea dormise. Apoi făcuse duş. Timp ar fi avut suficient. Oare îşi lăsase computerul pornit? Ce informaţii avea acolo, la vedere? Conturile bancare? Numere? Parole? Ce ar fi putut să fure în tot acel răstimp?

Ce altceva mai putuse să ia?

Era o întrebare legitimă, dar nu dorea să se gândească la un răspuns.

Pentru o clipă, simţi din nou că întreaga cameră se învârte în jurul ei, după care se ridică de pe scaun şi se repezi la baie, unde se lăsă să cadă în genunchi, se aplecă deasupra vasului de toaletă şi vomită violent.

După ce se spălă, Ashley se înfăşură într-o pătură şi se aşeză pe marginea patului, gândindu-se ce să facă în continuare. Se simţea ca un naufragiat aflat de zile în şir în largul mării.

Cu cât se gândea mai mult la cele întâmplate, cu atât se înfuria mai tare.

Din punctul ei de vedere, Michael O'Connell nu putea avea nici o pretenţie de la ea. N-avea dreptul s-o hărţuiască. Declaraţiile sale de dragoste erau mai mult decât stupide.

În general, Ashley era o persoană înţelegătoare, căreia îi displăceau conflictele şi căuta cu orice preţ să evite o ceartă. Dar nenorocita asta de aventură de-o noapte - nu-i veni în minte un alt cuvânt mai potrivit - mersese prea departe.

Îşi aruncă pătura jos de pe umeri şi se ridică în picioare.

— Fir-ar a naibii de treabă, spuse ea. Povestea trebuie să se încheie. Chiar azi. Destul cu tâmpeniile!

Se îndreptă spre birou şi luă telefonul mobil. Fără să se gândească la ce avea să-i spună, Ashley formă numărul lui O'Connell.

Acesta răspunse aproape imediat.

— Bună, iubito, spuse pe un ton aproape vesel, cu o familiaritate care o umplu de furie.

— Nu sunt iubita ta.

El nu răspunse.

— Uite ce e, Michael. Povestea asta trebuie să înceteze.

Din nou, nu primi nici un răspuns.

— Ai înţeles?

Aceeaşi tăcere.

După o secundă, nici nu mai era sigură dacă el se afla la telefon.

— Michael?

— Sunt aici, spuse el cu răceală.

— S-a terminat.

— Nu te cred.

— Totul s-a sfârşit între noi.

Urmă o scurtă ezitare din partea lui, după care spuse:

— Nu prea cred.

Ashley era pe punctul de a continua, dar îşi dădu seama că el închisese.

— Ticălos nenorocit ce eşti! înjură ea şi formă din nou numărul lui.

— Vrei să încerci încă o dată? o întâmpină el.

Ea trase adânc aer în piept.

— Bine, spuse Ashley pe un ton rece, dacă nu vrei s-o facem pe cale amiabilă, va trebui să recurg la varianta neplăcută.

Îl auzi râzând, fără să-i dea vreun răspuns.

— OK, hai să ne întâlnim la prânz.

— Unde? întrebă el pe un ton tăios.

Ashley se gândi o clipă, încercând să aleagă locul cel mai potrivit. Trebuia să fie un loc familiar ei, un loc public, undeva unde ea era cunoscută, iar el, nu, un loc unde să fie înconjurată de aliaţi, la o adică. Asta i-ar da îndrăzneala necesară să scape de el, odată pentru totdeauna, îşi zise în sinea ei.

— La restaurantul din incinta muzeului de artă, spuse, într-un târziu. După-amiază. Bine?

Parcă îl vedea rânjind la capătul celălalt al firului. Asta o făcu să se cutremure, de parcă ar fi pătruns un val de aer rece printr-o crăpătură

a geamului. „Probabil că i-o fi convenit propunerea mea”, se gândi Ashley, constatând că el închisese deja.

— Aşadar, am spus eu, presupun că, într-un fel, totul stă în conştientizarea problemei. Toţi aveau nevoie să realizeze ce se petrece.

— Da, replică ea. Uşor de spus, greu de făcut.

— Chiar aşa să fie?

— Da. Ştii prea bine că tuturor ne place să credem că suntem în stare să ne dăm seama atunci când ne paşte un pericol. Oricine poate să evite o primejdie care îşi anunţă apariţia cu surle şi trâmbiţe. Însă e mult mai greu s-o faci atunci când nu ştii exact cu ce ai de-a face.

Reflectă un moment, timp în care eu am rămas tăcut. Îşi duse la buze paharul de ceai cu gheaţă.

— Ashley ştia de-acum.

Din nou, scutură din cap.

— Nu. E adevărat, era speriată. Dar, pe cât era de speriată, pe atât era de furioasă, ceea ce o împiedica să-şi dea seama de situaţia disperată în care se afla. Şi, de fapt, ce ştia ea despre Michael O'Connell? Nu prea multe. Nici pe departe la fel de multe câte ştia el despre ea. Paradoxal însă, deşi aflat la distanţă, Scott înţelegea mai bine adevărata natură a ameninţării care-i pândea, pentru că el acţionase în mod instinctiv, mai ales la început.

— Dar Sally? Şi partenera ei, Hope?

— Ele erau încă în afara problemei. Dar nu pentru mult timp.

— Iar O'Connell?

Ea ezită.

— Nu vedeau asta. Nu încă, cel puţin.

— Ce să vadă?

— Faptul că acesta începea să savureze de-a binelea situaţia.

9
Două întâlniri diferite

Când văzu că nu poate da nicicum de Ashley la telefon, Scott se simţi cuprins de neliniște, dar îşi dădu seama numaidecât că lucrul acesta nu însemna neapărat că se întâmplase ceva rău. Era în jurul amiezii, iar Ashley ieşise în oraş, fără îndoială. Din câte ştia el, se mai întâmplase şi altă dată ca fiica lui să-şi lase telefonul acasă, la încărcat.

Aşa că, după ce îi lăsă câteva mesaje de genul „Mă întrebam ce mai faci", rămase pe gânduri, făcându-şi griji, deşi îşi spunea în mod repetat că nu are de ce să fie îngrijorat. După câteva momente, simțind că i se accelerează pulsul, se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe dintr-un colţ în celălalt al micului său cabinet. Apoi se aşeză din nou şi îşi făcu de lucru la birou, răspunzând la mesajele studenţilor şi tipărind la imprimantă câteva eseuri. Căuta să-şi umple timpul, deşi nu era sigur că avea prea mult timp la dispoziție.

Nu peste multă vreme le lăsă pe toate baltă şi începu să se legene înainte şi-napoi pe scaun, visând cu ochii deschişi la vremurile de odinioară, când Ashley era încă mică. Revăzu momentele grele din trecut. Odată, când ea avea puțin mai mult de un an, se îmbolnăvise grav de bronşită, făcuse febră şi nu se mai oprea din tuşit. El o ținuse în brațe toată noaptea, încercând să-i aline suferința, şoptindu-i cuvinte blânde, ca să-i calmeze tusea care o îneca şi ascultând-o cum respira tot mai anevoios. La ora opt dimineața, îl sunase pe medicul pediatru, iar acesta îi spusese să vină de urgență la cabinet. Medicul se aplecase deasupra lui Ashley să-i asculte plămânii, după care se întorsese spre el şi spre Sally, întrebându-i sever de ce nu o duseseră mai repede la spital. „Ce, spusese el, aţi crezut că dacă o ţineţi în braţe toată noaptea se va face bine?"

Scott nu-i dăduse nici un răspuns, dar, da, crezuse că avea să se facă bine.

Desigur, antibioticele erau o soluţie mai bună.

Când Ashley începuse să-şi împartă timpul între cei doi părinţi, Scott obişnuia să se învârtă agitat prin dormitor, aşteptând-o să se întoarcă acasă. Îi era imposibil să nu-şi imagineze cele mai catastrofale scenarii: accidente de maşină, agresiuni fizice, alcool, sex - toate lucrurile neplăcute inerente vârstei. Ştia că Sally doarme dusă în patul ei la orele acelea târzii, când Ashley, adolescentă fiind, trecea prin faza de rebeliune şi se răzvrătea împotriva tuturor. Sally nu se descurcase niciodată prea bine în condiţii de stres şi oboseală. Ca şi cum ar fi socotit că, dacă se culcă şi ignoră tensiunile existente, acestea trec de la sine. El, unul, nu putea să procedeze aşa. Mereu se simţise singur, chiar şi înainte de a fi divorţaţi.

Luă un creion şi începu să-l răsucească între degete până când îl rupse în două.

Trase adânc aer în piept. „Ce, aţi crezut că dacă o ţineţi în braţe toată noaptea se va face bine?"

Scott îşi spuse că nu rezolvă nimic îngrijorându-se. Trebuia să acţioneze într-un fel sau altul, chiar dacă nu era decizia cea mai înţeleaptă.

Ashley ajunse la serviciu cu zece minute mai devreme decât în mod obişnuit. Păşea grăbită, mânată de furie, astfel încât calmul ei obişnuit era acum înlocuit de o stare de încordare şi agitaţie, a cărei pricină era Michael O'Connell. Preţ de câteva secunde, contemplă coloanele uriaşe în stil doric, ce străjuiau intrarea în muzeu, după care se întoarse şi cercetă strada dintr-un capăt în celălalt. Avu un sentiment de satisfacţie. Locul unde lucra era plin de elemente şi culori ce făceau parte din lumea ei, nu dintr-a lui. Se simţea confortabil printre operele de artă; le înţelegea pe fiecare în parte, percepea energia ce se ascundea în spatele fiecăreia. Picturile expuse erau imense, la fel ca muzeul, acoperind pereţii cu frumuseţea lor expresivă. Mulţi vizitatori se simţeau intimidaţi în faţa lor, căci dimensiunile lor impresionante îi făceau să pară mărunţi, nesemnificativi.

Simţi o adiere de satisfacţie în adâncul inimii. Era locul perfect pentru a se descătuşa din lanţurile declaraţiilor demente ale lui Michael O'Connell. Aici era lumea *ei*. *El* nu avea nimic de-a face cu această lume. Muzeul avea să-l facă să pară mic şi neînsemnat. Era încredinţată că întâlnirea lor avea să fie una scurtă şi relativ nedureroasă pentru amândoi.

Îşi imagină scena de la un capăt la celălalt. Avea să fie fermă şi intransigentă. Politicoasă, dar categorică.

Fără văicăreli penibile. Fără rugăminţi şi insistenţe plângăreţe.

Avea să fie directă, la obiect. Punct. Sfârşitul poveştii.

N-avea să discute cu el despre dragoste. Nici despre şansa de-a fi împreună vreodată. Nici un cuvinţel despre aventura lor de-o noapte. Sau despre mesajele de pe computer. Sau despre florile veştede. Nimic care ar fi putut să lungească discuţia. Nici un comentariu care ar fi putut aduce a reproş. O despărţire simplă şi curată. Doar: „Mulţumesc. Îmi pare rău". Gata. Adio pentru totdeauna.

Îndrăzni chiar să spere că, după această întâlnire, avea s-o sune Will Goodwin. O surprindea faptul că n-o sunase încă. Ashley nu era obişnuită să nu fie sunată de băieţi, aşa că era puţin nesigură de ceea ce simţea acum. Reflectă un pic la asta, uitând pentru o clipă de Michael O'Connell în timp ce se îndrepta spre mica încăpere unde lucra ea, salutând persoanele cunoscute şi savurând izul de normalitate al zilei.

La ora amiezii o porni spre restaurant. Se aşeză la o masă micuţă şi comandă un pahar de apă minerală, la un preţ exorbitant. Nu-şi luă nimic de mâncare. Îşi alesese locul în aşa fel încât să-l poată zări pe Michael O'Connell de îndată ce acesta avea să-şi facă apariţia pe treptele de la intrarea în muzeu. Aruncă o privire la ceas. Era ora unu fix, aşa că se lăsă pe spătarul scaunului, convinsă că O'Connell avea să fie punctual.

Îşi simţi mâinile tremurându-i uşor, iar la subsuoară cum i se preling câteva picături de transpiraţie. Îşi repetă în minte: „Fără pupături pe obraz. Fără dat mâna cu el. Fără nici un fel de contact fizic. Doar îi faci semn spre scaunul liber şi te porţi cu indiferenţă. Nu te laşi distrasă de nimic".

Scoase din portofel o bancnotă de 5 dolari - care avea să acopere cu vârf şi îndesat preţul paharului cu apă - şi şi-o vârî în buzunar, să-i fie

la îndemână. Dacă trebuia să se ridice şi să plece brusc, voia să se poată mişca rapid. Se felicită în gând pentru precauţie.

Oare mai avea ceva de făcut? se întrebă în sinea sa. Nu voia să facă nici o greşeală. Se simţea surescitată, dar cumva secătuită în interior după ce recapitulă în gând tot planul.

Aruncă o privire pe geam, aşteptându-se să-l zărească din clipă-n clipă. Văzu câteva cupluri, apoi o familie de părinţi tineri târând după ei un puşti plictisit de vreo şase ani. Mai erau doi bărbaţi în vârstă, cu înfăţişare excentrică, ce urcau treptele agale, oprindu-se din când în când să-şi tragă sufletul. Privirea îi alunecă de-a lungul trotuarului, în josul străzii. Nici urmă de Michael O'Connell.

La ora unu şi zece minute, începu să se foiască pe scaun.

La unu şi un sfert, chelnerul veni la masa ei şi o întrebă politicos, dar ferm, ce dorea să comande.

La unu şi jumătate, era convinsă că n-avea să apară. Mai aşteptă, totuşi.

La două, puse bancnota de 5 dolari pe masă şi ieşi din restaurant.

Aruncă o ultimă privire împrejur, dar Michael O'Connell nu era nicăieri. Simţind în suflet un vid imens, se îndreptă spre locul ei de muncă. Ajunsă la birou, puse mâna pe telefon, gândindu-se să-l sune şi să-l întrebe unde este.

Degetele sale ezitară.

Pentru o clipă, îi trecu prin cap că poate individul bătuse în retragere. Pricepuse că n-avea nici o şansă să fie cu ea şi nu avusese chef să primească vestea personal. „Poate că, îşi zise ea, am scăpat deja de el." În cazul acesta n-avea rost să-l mai sune, ba dimpotrivă.

Nu spera să fie atât de norocoasă, dar era şi asta o ipoteză. Era posibil să se trezească dintr-odată liberă. Ce gând încântător.

Nesigură de ce avea să se întâmple, se întoarse la munca ei, căutând să-şi cufunde gândurile în treburile monotone pe care le avea de făcut.

Ashley rămase la lucru până târziu, deşi nu avea foarte multă treabă.

Afară ploua mărunt când plecă în sfârşit de la muzeu. O ploaie rece, mohorâtă, ce cădea pe caldarâm cu un răpăit deprimant, solitar.

Ashley îşi trase pe cap o căciuliţă tricotată şi, înfăşurându-şi strâns jacheta în jurul trupului, ieşi din mica încăpere ce-i servea drept birou.

Coborî cu băgare de seamă treptele alunecoase de la intrarea în muzeu şi o porni spre casă. Observă pe caldarâm reflexia roşie a unei lumini de neon ce strălucea la intrarea unui magazin de pe celălalt trotuar. Dispărea cu regularitate, înghiţită de farurile orbitoare ale maşinilor ce treceau pe stradă. N-ar fi putut spune ce anume îi atrăgea atenţia în direcţia aceea, dar silueta pe care o zări avea ceva fantomatic.

Stând pe marginea trotuarului, jumătate în lumină, jumătate ascuns în întuneric, Michael O'Connell o aştepta.

Ea se opri brusc.

Privirile lor se întâlniră.

El avea pe cap o căciulă din acelea strâmte, ca un ciorap, de culoare neagră, şi un hanorac kaki în stil milităresc. Avea o înfăţişare obscură, ascunsă, dar, în acelaşi timp, chipul său emana o strălucire intensă, inexplicabilă.

Se simţi brusc năpădită de un val de căldură şi fu nevoită să inspire adânc, de parcă rămăsese fără aer. El nu schiţă nici o mişcare. Nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o, cu excepţia privirii fixe, aţintite asupra ei.

Pe stradă, în faţa ei, o maşină viră brusc pentru a evita un taximetru, proiectând un con de lumină în calea ei. Maşinile din apropiere începură deodată să claxoneze strident şi se auzi un scrâşnet de cauciucuri pe asfaltul ud. Lucrul acesta îi distrase atenţia preţ de o secundă şi, când se întoarse, O'Connell dispăruse.

Ea se dădu un pas înapoi.

Privi în dreapta şi-n stânga, dar O'Connell se făcuse nevăzut. Pentru o clipă, Ashley se îndoi de *ceea ce* văzuse. Păruse mai mult o halucinaţie.

Păşi nesigură, dar nu era nesiguranţa omului care a chefuit prea mult, nici a văduvei îndurerate care îşi jeleşte soţul. Era un mers şovăitor, plin de îndoială. Se răsuci pe călcâie, sperând să-l surprindă pe O'Connell, dar, din nou, nu zări nici urmă de acesta. Avea senzaţia tulburătoare că se afla pe urmele ei, iar când se întoarse, o făcu atât de brusc, încât aproape că se ciocni de un bărbat, un om de afaceri după înfăţişare, care mergea grăbit pe stradă. Ferindu-se din calea lui, mai-mai că dădu peste un cuplu de tineri, care apucară să strige: „Hei! Atenţie!" reuşind s-o evite în ultima clipă.

Ashley se întoarse şi o luă în urma lor, croindu-şi drum printre băltoace, cât de rapid putea. Continuă să iscodească în toate părţile, dar în zadar. Voia să se întoarcă şi să se uite în urma ei, dar era prea speriată să mai privească. Grăbi pasul, aproape alergând.

În câteva secunde, ajunse la staţia de metrou şi trecu de dispozitivul de validare a cartelelor, simţindu-se oarecum uşurată să se afle în mijlocul şuvoiului de oameni şi al luminilor orbitoare de pe peron.

Îşi întinse gâtul, încercând să-l zărească pe O'Connell prin mulţimea de oameni ce aşteptau metroul. Din nou, acesta nu era de găsit. Se întoarse şi se uită cu atenţie la cei care intrau pe lângă barele rotative sau coborau pe scări, dar el nu se zărea nicăieri. Cu toate astea, nu era sigură că nu se afla pe undeva prin preajmă. Nu avea cum să verifice toate grupurile de oameni, cu atât mai mult cu cât stâlpii de afişaj şi coloanele de susţinere îi obturau vederea. Se aplecă în faţă, dornică să vină metroul. În momentul acela, îşi dorea mai mult ca orice să plece de-acolo. Îşi spuse că n-avea ce să i se întâmple într-o staţie aglomerată de metrou şi, tocmai când se gândea că e în siguranţă, simţi cum cineva o îmbrânceşte din spate. Preţ de o clipă, o clipă ameţitoare, crezu că îşi va pierde echilibrul şi va cădea între şine. Reuşi să se redreseze, cu răsuflarea tăiată de spaimă.

Ashley scutură din cap cu putere, gâfâind. Încercă să-şi recapete controlul, încordându-şi muşchii asemenea unui atlet care anticipează şocul impactului, de parcă Michael O'Connell s-ar fi aflat chiar în spatele ei, gata s-o împingă. Se aştepta să-i audă respiraţia lângă urechea sa, dar era prea înspăimântată ca să se întoarcă şi să privească. Apropierea metroului fu anunţată printr-un scrâşnet de frâne strident. Răsuflă uşurată când trenul se opri şi uşile se deschiseră cu un şuierat.

Se lăsă târâtă înăuntru de valul de navetişti şi se aşeză pe un scaun liber, trezindu-se numaidecât înghesuită între o bătrână şi un student. Acesta din urmă se trânti alături de ea duhnind a fum de ţigară. În faţa ei, câţiva pasageri se ţineau de barele metalice de deasupra capului.

Ashley iscodi cu privirea în toate părţile, cercetând chipurile celor din jur.

Cu un nou şuierat, uşile se închiseră. Metroul se porni, cu o hurducătură puternică.

Fără să ştie prea bine de ce, se răsuci pe scaun şi aruncă o ultimă privire înspre peron, în timp ce metroul prindea tot mai mult viteză. Ceea ce văzu aproape că o sufocă şi abia se abţinu să nu scoată un ţipăt: O'Connell stătea exact în locul unde se aflase ea cu câteva clipe în urmă. Nu schiţa nici o mişcare. Stătea drept ca o statuie, neclintit. Privea ţintă la ea în timp ce metroul se îndepărta cu viteză. Ieşiră din staţie, iar O'Connell dispăru din raza ei vizuală.

Simţi legănarea ritmică a metroului ce prindea o viteză tot mai mare, ducând-o departe de bărbatul care o urmărea. Dar, oricât de rapid s-ar fi îndepărtat, Ashley înţelese că distanţa dintre ei era relativă şi absolut inutilă, la urma urmelor.

Campusul Universităţii din Massachusetts - Boston este situat în Dorchester, în vecinătatea portului fluvial. Clădirile sale au o înfăţişare greoaie şi rece, asemenea unor fortificaţii medievale, iar în zilele fierbinţi de vară timpurie, zidurile maronii din cărămidă şi aleile cenuşii de beton par să absoarbă căldura toridă. Universitatea pare copia nereuşită a unei şcoli obişnuite. Printre studenţi se numără indivizi de toate vârstele care doresc să-şi dezvolte nivelul de educaţie, aşadar, instituţia are calităţile unui infanterist: nu e atrăgătoare, dar e extrem de utilă atunci când ai mai mare nevoie de ea.

M-am rătăcit prin acel „tărâm al cimentului" şi am fost nevoit să întreb în stânga şi-n dreapta până să dau de scările ce coborau în coridorul vechi de la intrarea în cantină. După o clipă de şovăială l-am zărit pe profesorul Corcoran făcându-mi semn cu mâna dintr-un colţ mai liniştit al încăperii.

Am făcut cunoştinţă, după care ne-am dat mâna şi am schimbat două-trei vorbe de convenienţă despre vremea nefiresc de caldă pentru această perioadă a anului.

— Aşadar, spuse profesorul, aşezându-se la masă şi luând o înghiţitură de apă minerală, cum *anume* vă pot ajuta?

— Michael O'Connell, i-am răspuns eu. A fost la două dintre cursurile dumneavoastră de informatică, în urmă cu câţiva ani. Speram să vă aduceţi aminte de el.

Corcoran încuviinţă din cap.

— Da, îmi aduc aminte. Adică, în mod normal, nu mi-aş aminti, prin urmare, însuşi faptul că îmi amintesc spune multe.

— Cum aşa?

— Păi, în ultimii ani, zeci, ba nu, sute de studenţi au luat parte la cursurile respective. O mulţime de teste, numeroase examene, o mulţime de feţe. După o vreme ajung să semene mai toţi între ei: îmbrăcaţi în blugi şi şepci cu cozorocul întors la spate, lucrând în două locuri ca să-şi poată plăti studiile. Ştiţi genul ăsta de studenţi…

— Totuşi, O'Connell…

— Ei bine, să spunem că nu mă surprinde faptul că un om face investigaţii în legătură cu persoana lui.

Profesorul era un bărbat mărunţel, cu părul rar, blond-nisipiu şi ochelari cu lentile bifocale. În buzunarul de la cămaşă avea un şir întreg de creioane şi stilouri, iar lângă el se odihnea o geantă jerpelită, de pânză maronie, plină până la refuz.

— De ce nu vă surprinde? l-am întrebat.

— Adevărul e că mereu m-am aşteptat să apară vreun poliţist care să pună întrebări despre O'Connell. Sau cineva de la FBI sau de la procuratură. Ştiţi cine se înscrie la cursurile mele? Studenţii care cred sincer că lucrurile pe care le învaţă aici vor contribui la îmbunătăţirea considerabilă a perspectivelor lor pe plan financiar. Problema e că, pe măsură ce învaţă tot mai multe lucruri, sunt tot mai tentaţi să folosească aceste informaţii într-o manieră greşită.

— Într-o manieră greşită?

— Asta ca să mă exprim delicat, spuse el. Eu le ţin un întreg discurs pe tema încălcării legii, dar cu toate astea…

— O'Connell?

— La majoritatea tinerilor care aleg s-o ia, ca să zic aşa, pe o *pantă întunecată,* spuse el chicotind uşor, ei bine, te cam aştepţi să facă asta. Prostovani trecuţi de prima tinereţe sau indivizi care au suferit numai eşecuri la viaţa lor. De cele mai multe ori, nu fac decât să intre în tot felul de încurcături - fură informaţii, descarcă jocuri video fără să plătească licenţă, piratează muzică sau filme înainte să apară pe DVD -, în fine, genul ăsta de lucruri. Însă O'Connell era diferit.

— În ce sens era *diferit?*

— Ei bine, el era infinit mai periculos şi mai înfricoşător.

— Cum așa?

— El înțelegea că adevăratul rol al computerului e de a fi un instrument. De ce fel de instrumente are nevoie un infractor? De-un cuțit? De-un pistol? De o mașină cu care să fugă de la locul faptei? Asta depinde de tipul de infracțiune pe care are de gând s-o comită, nu-i așa? Un computer poate fi la fel de eficient ca un pistol de nouă milimetri dacă se întâmplă să încapă pe mâini nepotrivite, iar mâinile lui, credeți-mă, erau nepotrivite.

— Dar cum v-ați dat seama de lucrul acesta?

— Mi-am dat seama încă din prima clipă. Tipul nu avea privirea aceea disperată, uluită parcă de tot ce se întâmplă în jur, pe care o au mulți dintre studenți. El avea o atitudine, cum să-i spun, lejeră, oarecum detașată. Avea o înfățișare atrăgătoare. Un fizic plăcut. Dar îți dădea senzația că e un tip periculos. Căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de altceva decât de planurile sale ascunse. Iar dacă îl cercetai cu atenție, avea o privire de-a dreptul tulburătoare. Ochii lui parcă îți dădeau de înțeles că nu e bine să îi stai în cale. Îmi amintesc că odată a întârziat vreo două zile cu predarea unei lucrări, așa că am procedat așa cum fac de fiecare dată și cum le spun studenților încă din prima zi de curs: pentru fiecare zi de întârziere le scad un punct din nota acordată. O'Connell a venit la mine și mi-a spus că n-am procedat corect. Desigur, vă dați seama că nu era prima oară când un student se arăta nemulțumit de nota primită. Dar cu el discuția a decurs altfel decât în mod obișnuit. Nu știu exact cum a întors-o, dar m-am trezit la un moment dat că eu eram cel care încerca să se justifice în fața lui, nu invers. Și, pe măsură ce continuam cu explicațiile, privirea lui devenea tot mai amenințătoare. Are o privire care parcă te arde, atât de intensă e. N-ai vrea să fii ținta unei astfel de priviri. Nu m-a amenințat, nici măcar nu a insinuat ceva de genul ăsta, nu a rostit și nu a făcut nimic fățiș. Dar prin tot ce a spus mi-a dat senzația că exact *asta* face. Că mă avertizează.

— V-a creat impresia asta.

— N-am dormit toată noaptea. Soția mea mă întreba întruna ce s-a întâmplat, iar eu trebuia să-i răspund că totul e în regulă, deși *știam* că nu e adevărat. Aveam sentimentul că fusesem la un pas de ceva teribil de înfricoșător.

— El n-a făcut nimic concret?

— Păi, într-o zi mi-a dat de înţeles aşa, în treacăt, că aflase unde locuiesc.

— Şi?

— Şi-atâta tot. În momentul acela, am pus punct.

— Cum adică?

— Mi-am încălcat toate principiile. A fost un eşec moral total din partea mea. L-am chemat la mine la sfârşitul orei, i-am spus că am greşit şi că el avea perfectă dreptate şi i-am dat nota maximă pentru lucrarea respectivă. La fel şi pentru finalul de semestru.

Am rămas tăcut.

— Aşadar, mă întrebă profesorul Corcoran începând să-şi strângă lucrurile, pe cine a omorât?

10
Un început nu prea reușit

Hope era la bucătărie, gătind ceva după o rețetă pe care n-o mai încercase până atunci, şi aştepta ca Sally să sosească acasă. Gustă sosul care îi fripse limba şi înjură în sinea sa. Nu avea un gust prea bun, aşa că se temea că cina avea să fie un eşec. Pentru o clipă, se simţi neputincioasă, sentiment care avea un substrat mult mai profund decât simplul fapt că nu-i reuşise rețeta. Ochii i se umplură de lacrimi.

Nu putea să-şi explice care erau motivele neînţelegerilor dintre ele din ultima vreme.

La o analiză superficială, nu exista aparent nici un motiv pentru momentele de tăcere şi de răceală ce interveneau frecvent în discuţiile lor. Nu aveau probleme cu serviciul, nici Sally la ea la birou, nici Hope la şcoală. Stăteau bine din punct de vedere financiar, încât şi-ar fi permis să meargă în vacanţe exotice ori să-şi cumpere o maşină nouă, ba chiar să-şi renoveze bucătăria. Însă, ori de câte ori venea vorba să facă ceva de genul acesta, cumva se ajungea la concluzia că ar fi mai bine s-o lase pe altă dată. Mereu se iveau motive ca să nu facă un lucru sau altul. Hope se gândi că aproape de fiecare dată motivele acestea erau invocate de Sally, care părea să se opună oricărei iniţiative. Iar lucrul acesta o îngrijora.

I se părea că trecuse multă vreme de când nu mai făcuseră ceva împreună.

Chiar şi relaţia lor intimă, altădată plină de tandreţe şi de dăruire reciprocă, lâncezea în ultima vreme. Superficialitatea pe care o manifestau în dormitor o neliniştea. Iar momentele de apropiere fizică deveniseră mult mai rare.

Într-un fel, atitudinea apatică a lui Sally sugera posibilitatea ca aceasta să-şi fi găsit o altă sursă de afecţiune. Ideea ca ea să aibă o aventură era complet ridicolă şi totuşi posibilă. Hope scrâşni din dinţi şi-şi spuse că gândurile acestea negative pot să ducă la un dezastru şi astfel de suspiciuni nu fac decât s-o îngrijoreze şi mai tare. Detesta sentimentul acesta de îndoială, de nesiguranţă. Nu-i stătea în fire să-şi facă asemenea griji, iar să se lase în voia acestui sentiment nedorit era, fără îndoială, o greşeală.

Aruncă o privire la ceasul de pe perete şi brusc fu cuprinsă de dorinţa de a opri focul la cuptor, de a-şi lua pantofii sport şi de-a ieşi să alerge, să alerge cât mai repede. Afară încă nu se întunecase de tot şi, deşi era extenuată după o zi de şcoală şi un antrenament de fotbal, totuşi ideea de a alerga câţiva kilometri i se părea atrăgătoare. Pe vremea când era jucătoare, putea conta întotdeauna pe faptul că aproape de încheierea meciului ea avea mai multă energie decât adversarele sale. Nu fusese niciodată convinsă că această însuşire era rezultatul faptului că se antrena mai mult decât celelalte, cum credeau antrenorii. După părerea ei, era vorba mai mult de o capacitate emoţională înnăscută, de o ambiţie care o impulsiona astfel încât la final, când toate celelalte jucătoare erau epuizate, ea avea energie să lupte în continuare. Dispunea probabil de resurse speciale care îi dădeau puterea să alerge chiar şi atunci când celelalte ajunseseră la capătul puterilor, ajutând-o să încheie meciul în forţă.

Opri focul la cuptor şi se duse repede în dormitor, urcând câte două trepte deodată. Îi trebuiră doar câteva secunde să se dezbrace, să-şi pună o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou roşu uzat, cu inscripţia Manchester United şi să se încalţe cu pantofii sport. Voia să iasă din casă înainte să sosească Sally, ca să nu fie nevoită să dea explicaţii pentru faptul că simţea nevoia să alerge la o oră la care, de obicei, pregătea cina.

Cel fără Nume o aştepta jos, la capătul scărilor, dând din coadă cu un entuziasm şovăielnic. Recunoscuse echipamentul sport al lui Hope şi ştia că în ultima vreme asta nu-l mai includea decât rareori. Altădată ar fi fost deja lângă ea, învârtindu-se în jurul ei exaltat, dar acum era dispus s-o însoţească cel mult până la uşă, după care avea să se

tolănească într-un colţ, aşteptând-o să se întoarcă. Îşi zise în sinea ei că la atâta păreau să se rezume mai nou responsabilităţile sale de căţel.

Hope se opri puţin ca să-l mângâie pe cap, când începu să sune telefonul.

În clipa aceea nu-şi dorea decât să fugă de toate grijile care o frământau, fie şi doar pentru câtva timp. Presupuse că Sally era cea care suna, ca să o anunţe probabil că avea să întârzie. Nu se mai întâmpla să sune ca să anunţe că vine mai devreme. Hope n-avea nici un chef să afle lucrul acesta, aşa că primul ei impuls fu acela de a ignora ţârâitul telefonului.

Acesta sună din nou.

O porni către ieşire, deschise uşa, apoi se opri, se întoarse şi, din câteva salturi, fu în bucătărie, unde înşfacă receptorul.

— Alo, spuse ea scurt.

N-avea chef de conversaţie.

— Hope?

În clipa când auzi vocea lui Ashley, Hope pricepu că era vorba de ceva grav.

— Salut, Bandito, spuse ea, folosind porecla pe care numai ele două o ştiau. S-a întâmplat ceva?

Vorbea cu o vioiciune care sfida atât dispoziţia ei sufletească din momentul acela, cât şi golul pe care îl simţi dintr-odată în stomac.

— Oh, Hope, spuse Ashley, iar Hope simţi că era pe punctul de a izbucni în plâns. Cred că am o problemă.

Sally era în maşină şi asculta postul de radio local, un post ce difuza muzică rock. La un moment dat, începu melodia lui Warren Zevon, *Poor, Poor Pitiful Me*[23] şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putu explica, simţi nevoia de a trage pe dreapta. Stătu acolo nemişcată şi ascultă tot cântecul, bătând cu degetele pe volan în ritmul melodiei.

În timp ce muzica răsuna puternic în micuţa ei maşină, îşi întinse mâinile în faţă.

Venele albastre i se reliefau pe dosul palmelor asemenea autostrăzilor de pe harta pe care o avea în torpedou. Degetele îi erau

[23] *Bietul de mine, ce jalnic sunt* (în lb. engleză, în orig.) (n. tr.)

înţepenite, trădând un început de artrită. Şi le frecă viguros, vrând parcă să le redea supleţea de altădată. Sally se gândi că pe vremuri, în tinereţe, fusese o femeie atrăgătoare: avea un ten frumos, ochi frumoşi, corp frumos. Însă principalul motiv de mândrie erau mâinile sale, care păreau făcute anume pentru muzică.

În copilărie, cântase la violoncel şi la un moment dat îi trecuse prin minte să se înscrie la şcoala Juilliard sau la Berklee[24], dar până la urmă optase pentru o perspectivă mai largă, mai generală, decizie care îi adusese pe parcurs un soţ, o fiică, apoi o relaţie cu o femeie, un divorţ, o diplomă de avocată şi, în cele din urmă, profesia şi viaţa ei din prezent.

Renunţase la violoncel. Nu mai reuşea să cânte la fel de curat şi de iscusit ca odinioară, aşa că preferase să nu-şi mai audă propriile greşeli. Sally nu suporta să fie mediocră.

Stând în maşină şi ascultând melodia care se apropia de sfârşit, Sally îşi surprinse propriul chip în oglinda retrovizoare, pe care o aranjă astfel încât să se poată contempla în voie. Se apropia de vârsta de cincizeci de ani, un punct de răscruce pentru mulţi oameni. Pentru ea era un lucru terifiant. Ura schimbările pe care le observa la ea însăşi, de la bufeuri până la înţepeneala din încheieturi. Ura ridurile ce începuseră să îi apară pe la colţurile ochilor. Ura pielea ce îi atârna sub bărbie şi pe fese. Fără să-i spună lui Hope, se înscrisese în clubul de sănătate local, unde dădea fuga de câte ori avea puţin timp liber.

Începuse să fie atentă la reclamele ce pledau în favoarea chirurgiei estetice şi chiar îi trecuse prin minte să apeleze în secret la serviciile unui salon de înfrumuseţare dintre cele mai extravagante, sub pretextul unei călătorii în interes de serviciu. Nu putea să-şi explice de ce simţea nevoia să-i ascundă partenerei sale de viaţă toate astea, dar ştia că asta spune multe despre relaţia lor.

Sally trase adânc aer în piept şi închise radioul.

Pentru o clipă, se gândi că toată tinereţea îi fusese furată. Simţi un gust amar la gândul că viaţa sa era atât de previzibilă, de parcă ar fi fost stabilită dinainte şi bătută în cuie pentru totdeauna. Până şi relaţia

---

24 Juilliard şi Berklee - renumite şcoli de muzică din New York, respectiv Boston, Massachusetts (n. tr.).

ei din prezent, care în alte părţi ar fi stârnit multe bârfe şi comentarii şi ar fi fost considerată exotică şi primejdioasă, aici, în zona de vest a Massachusettsului, era socotită un lucru banal, la fel de obişnuit ca schimbarea anotimpurilor. Nu se putea considera nici măcar o proscrisă din punctul de vedere al orientării sale sexuale, care să o facă deosebită de restul lumii.

Sally apucă strâns volanul şi scoase un strigăt scurt, furios. Nu era chiar un ţipăt, ci mai mult un răcnet, parcă de durere. Apoi aruncă rapid o privire de jur împrejur, ca să se asigure că n-o auzise vreun trecător.

Respirând anevoios, porni motorul maşinii.

„Ce urmează acum? se întrebă ea reintrând în trafic, conştientă de faptul că din nou avea să întârzie la cină. Vreo boală? Probabil cancer la sân sau osteoporoză, sau anemie." Dar orice ar fi fost, n-avea cum să fie mai grav decât frustrarea şi mânia necontrolată pe care le resimţea în adâncul inimii şi pe care nu şi le putea înăbuşi.

— Deci cele două femei aveau probleme?

— Da, cred că putem spune că aveau probleme. Dar asta e nimic comparativ cu ceea ce avea să urmeze din clipa în care Michael O'Connell avea să intre în viaţa lor. Simpla sa prezenţă va schimba radical cursul lucrurilor.

— Înţeleg, am spus eu.

— Chiar înţelegi? N-aş spune, după vocea ta.

Ne aflam într-un mic restaurant, la o masă situată aproape de intrare, de unde ea putea privi afară pe geam, la strada principală ce traversa orăşelul nostru universitar. Zâmbi pentru o clipă şi se întoarse cu faţa spre mine.

— Noi, cei care facem parte din confortabila clasă de mijloc, considerăm că multe lucruri ni se cuvin pur şi simplu, nu-i aşa? întrebă ea.

Apoi continuă, fără să aştepte răspunsul meu:

— Uneori, necazul vine când ne aşteptăm mai puţin la el şi, în plus, când suntem cel mai puţin pregătiţi să-i facem faţă.

Tonul ei tăios nu se potrivea deloc cu aerul paşnic, molatic al după-amiezii.

— Bine, am oftat eu, deci viaţa lui Scott nu era tocmai perfectă, deşi, la prima vedere, era totuşi rezonabilă. Avea o slujbă bună, se bucura de un oarecare prestigiu, iar salariul îi era mai mult decât mulţumitor; toate astea compensau, într-o oarecare măsură, faptul că era singur la vârsta sa. Cât despre Sally şi Hope, ele treceau printr-o perioadă dificilă, dar cu toate astea nu erau lipsite de resurse. Ba chiar dispuneau de resurse considerabile. Iar Ashley, în pofida faptului că era o tânără cultivată şi atrăgătoare, se confrunta cu o serie de schimbări majore în viaţa ei. Aşa e viaţa în general, nu? Cum de…

Ea mă întrerupse, ridicând mâna ca un poliţist de la circulaţie, în timp ce cu cealaltă îşi luă paharul de ceai cu gheaţă. Sorbi o înghiţitură înainte de a-mi răspunde.

— Trebuie să ai în vedere imaginea de ansamblu. Altfel povestea e lipsită de sens.

Din nou, am rămas tăcut.

— Moartea, spuse în cele din urmă, e doar un pas. Dar trebuie să ţii cont de faptul că toate momentele premergătoare acestui pas, ca şi minutele de după sunt teribil de complicate.

11
Prima reacție

Sally fu surprinsă să găsească ușa de la intrare larg deschisă.

Cel fără Nume zăcea întins pe jos la intrare, nici chiar adormit, nici chiar treaz, ci câte un pic din amândouă. Își ridică puțin capul și dădu din coadă la vederea lui Sally, care se aplecă și-l scărpină scurt după urechi. Cam la atât se reducea legătura ei cu cățelul. Înclina să creadă că, dacă Jack Spintecătorul ar fi apărut la ușă cu un biscuit într-o mână și cu un cuțit însângerat în cealaltă, Cel fără Nume ar fi ales biscuitul fără să stea pe gânduri.

Lăsându-și servieta în micul antreu, apucă să audă ultimele cuvinte din conversația telefonică.

— Da… da. OK, am înțeles. O să te sunăm mai târziu în seara asta. Nu-ți fă griji, totul va fi bine… da. Vorbim mai încolo.

Sally o auzi pe Hope așezând receptorul în furcă, după care aceasta expiră prelung și rosti „Doamne Dumnezeule".

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sally.

Hope se răsuci înspre ea.

— Nu te-am auzit intrând.

— Ai lăsat ușa deschisă.

Sally observă că era îmbrăcată în haine sport și adăugă:

— Unde aveai de gând să pleci? Sau acum te-ai întors?

Hope ignoră întrebările lui Sally și tonul pe care fuseseră rostite și spuse:

— Era Ashley și era foarte supărată. Se pare că s-a încurcat într-adevăr cu un ticălos și începe să-i fie teamă de el.

Sally ezită o clipă înainte de-a o întreba:

— Ce înseamnă mai exact că *s-a încurcat?*

— Va trebui s-o întrebi pe ea. Dar, din câte am înțeles, a avut o aventură de-o noapte cu tipul ăsta, iar acum n-o mai lasă în pace.

— Asta e individul care a scris scrisoarea găsită de Scott?

— Se pare că da. Îi face tot felul de declarații de genul „Suntem sortiți unul altuia", care nu au nici un suport real. Tipul pare un pic dereglat la mansardă, dar, repet, va trebui să vorbești cu Ashley. Toată povestea o să ți se pară mult mai reală, poate, dacă o auzi direct de la ea.

— Ei bine, după părerea mea Ashley face prea mare caz de treaba asta, dar…

Hope interveni:

— Mie nu mi-a dat impresia asta. Da, e adevărat că uneori poate să fie de-a dreptul melodramatică, dar de data asta părea cu adevărat tulburată. Cred că ar fi bine s-o suni chiar acum. Ești mama ei, probabil i-ar fi de ajutor să te audă. Încearcă s-o liniștești.

— Individul a lovit-o? A amenințat-o în vreun fel?

— Nu chiar. Și da, și nu. E greu de spus exact.

— Cum adică *nu chiar?* întrebă Sally pe un ton dur.

Hope scutură din cap.

— Vreau să spun că „O să te ucid" e o amenințare în adevăratul sens al cuvântului. Dar și „Vom fi împreună pentru totdeauna" poate să însemne același lucru. E greu de tras o concluzie când nu auzi aceste cuvinte cu urechile tale.

Hope era oarecum surprinsă. Sally era enervant de calmă și părea total neafectată de cele aflate. Asta o mira.

— Sun-o pe Ashley, repetă ea.

— Probabil că ai dreptate.

Sally se îndreptă spre telefon.

Scott încercase să dea de Ashley la telefonul de acasă, dar linia era ocupată și, pentru a treia oară în seara aceea, îi răspunse robotul. Încercase deja s-o sune pe telefonul mobil, dar și aici îi intra tot mesageria vocală. Era nervos de-a binelea. „Care mai e rostul tuturor acestor mijloace moderne de comunicare, se întrebă el, dacă nu te pot servi în astfel de situații? În secolul al optsprezecelea, când cineva primea o scrisoare venită de la mare depărtare era un lucru foarte

însemnat. Dar în ziua de azi, deşi distanţele nu mai înseamnă nimic, oamenii s-au îndepărtat grozav unii de alţii", îşi spuse.

Telefonul sună în momentul acela, întrerupându-i frustrarea tot mai aprigă. Ridică receptorul numaidecât.

— Ashley? întrebă el rapid.

— Nu, Scott, sunt eu, Sally.

— Sally. S-a întâmplat ceva?

Ea ezită o secundă, suficient ca Scott să simtă că i se strânge stomacul şi că în jurul lui se face întuneric.

— Când am vorbit ultima oară, spuse Sally, cu o stăpânire de sine tipică profesiei sale, ţi-ai exprimat îngrijorarea în legătură cu o anumită scrisoare pe care ai găsit-o. S-ar părea că îngrijorarea ta era justificată.

Scott rămase tăcut, dar îi venea să urle auzindu-i tonul profesional, imperturbabil.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Unde e Ashley?

— Ashley e în regulă. Dar s-ar putea să aibă într-adevăr o problemă.

Michael O'Connell se opri la un mic magazin de papetărie pe drumul spre casă. Rezerva sa de creioane pentru desen era pe sfârşite, aşa că îşi strecură un set întreg în buzunarul hanoracului. Luă de pe raft un bloc de desen de mărime medie şi merse cu el la casierie. O tânără plictisită cu faţa plină de piercinguri şi cu părul vopsit în negru şi roşu şedea în spatele tejghelei, lângă casa de marcat, citind un roman cu vampiri de Anne Rice. Era îmbrăcată cu un tricou negru pe care scria FREE THE WEST MEMPHIS THREE[25], cu caractere mari, gotice. Pentru o clipă, O'Connell se înfurie pe sine însuşi. Ar fi trebuit să-şi umple buzunarele cu mai multe obiecte, căci fata nu era deloc atentă la cei care intrau şi ieşeau din magazin. Îşi promise să se întoarcă peste câteva zile, în timp ce scoase din buzunar două bancnote uzate de un dolar, pentru blocul de desen.

---

25 The West Memphis Three - caz celebru de omucidere din anul 1994, în care trei adolescenţi au fost judecaţi şi condamnaţi, pentru uciderea a trei băieţi, în 1993, în oraşul West Memphis, Arkansas. În cadrul procesului, acuzarea a susţinut că uciderea copiilor a făcut parte dintr-un ritual satanic. „Free the West Memphis Three" are semnificaţia unei petiţii pentru eliberarea celor trei presupuşi ucigaşi, (n. tr.).

Ştia că vânzătoarei nu i-ar trece prin cap să verifice buzunarele cuiva care plătise pentru marfa cumpărată.

„Distragerea atenţiei”, îşi zise în sinea lui. Îşi aduse aminte de vremea când juca fotbal, în liceu. Tacticile de joc preferate de el erau întotdeauna cele bazate pe şiretenie, pe derutarea adversarului. Cele în care jucătorii celeilalte echipe erau făcuţi să creadă un lucru, când în realitate se întâmpla cu totul altceva. Pasele înşelătoare. Dublul revers. Tertipurile de genul acesta simbolizau însuşi modul lui de viaţă şi nu pierdea nici o ocazie de a le pune în practică. A-i face pe oameni să te subestimeze. A-i face să creadă un lucru, când, în realitate, situaţia e cu totul alta.

Jocul era miza cea mare, o miză care, după părerea lui, făcea să merite orice efort.

Vânzătoarea îi dădu restul de la cele două bancnote, iar el o întrebă ce înseamnă „The West Memphis Three”.

Fata îl privi de parcă simplul fapt de a purta un dialog i-ar fi pricinuit o suferinţă fizică. Spuse, oftând:

— E vorba de trei tineri care au fost condamnaţi pentru crimă, din cauză că ar fi ucis, chipurile, un puşti, dar nu ei au făcut-o. Au fost condamnaţi pentru înfăţişarea lor, din cauza fanaticilor religioşi obsedaţi de Biblie, care nu puteau suporta felul cum se îmbrăcau şi care băteau câmpii cu tot soiul de prostii legate de Dumnezeu şi Satana. Acum sunt condamnaţi la moarte, şi asta nu-i corect. Cei de la HBO au realizat un documentar despre ei.

— Dar cum i-au prins?

— A fost o minciună. Simplul fapt că eşti altfel decât ceilalţi nu înseamnă că eşti vinovat.

Michael O’Connell încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Doar că poliţiştilor le e mai uşor să te găsească. Dacă eşti altfel decât restul lumii, orice faci sare în ochi. Dar, dacă nu ieşi în evidenţă cu nimic, poţi face orice-ţi trece prin cap. Absolut orice.

Ieşi din magazin în întunericul nopţii. În timp ce mergea pe stradă, reflectă la informaţiile pe care tocmai le aflase. „Există o anumită zonă, la periferia societăţii, îşi zise el, unde individul poate să-şi vadă de treabă relativ nestânjenit de alţii. Ţine-te departe de lanţurile de magazine care au paznici la ieşire. Găseşte-ţi de lucru în ateliere

mecanice în care proprietarul e dispus să încalce legea şi să închidă ochii. Evită să furi din supermarketuri, deoarece acestea sunt prădate mai tot timpul, aşa că se prea poate să aibă angajat un poliţist care să stea de pază, cu mâna pe revolver, în spatele unei oglinzi false. Fii mereu imprevizibil, dar cu măsură, ca să-i descumpăneşti pe oameni, fără să-i pui în stare de alertă. Nu te bizui niciodată pe altcineva", îşi spuse în sinea sa.

Toate astea lui îi veneau în mod firesc, le făcea instinctiv.

Michael O'Connell îşi târî paşii pe stradă până la clădirea unde locuia şi urcă scările spre apartamentul său. Ca de obicei, pe coridor era plin de pisicile vecinei sale, care mieunau, frecându-se de pereţi. Tot ca de obicei, aceasta le pusese farfurioare cu apă şi mâncare. Îşi coborî privirea la ele şi câteva o zbughiră din calea lui. Cele mai inteligente dintre ele, care erau capabile să recunoască pericolul, chiar dacă nu ştiau precis ce fel de pericol era. Celelalte rămaseră pe loc. Se lăsă în genunchi şi-şi întinse mâna, până când una dintre pisici, mai credulă din fire, se apropie suficient încât s-o poată scărpina pe cap. Cu o mişcare rapidă şi iscusită, înhăţă pisica de ceafă şi intră cu ea în apartament.

Pisica se zbătu câteva clipe, încercând să se răsucească şi să-l zgârie, dar O'Connell o ţinea într-o strânsoare ca de fier. Intră în bucătărie şi scoase o pungă mare, cu fermoar. Pisica avea să li se alăture celorlalte patru surate ale sale din congelator. Când aveau să fie şase în total, avea să le arunce la gunoi, undeva departe de casă. După care o va lua de la capăt. Se îndoia că bătrâna era în stare să ţină o evidenţă exactă a pisicilor ei. La urma urmelor, o rugase politicos o dată sau de două ori să limiteze numărul acestora. Faptul că bătrâna îi nesocotise propunerea, mai ales că o rugase frumos, asta era adevărata cauză a morţii pisicilor. El nu era decât un instrument.

Ascultând-o pe fosta sa soţie, Scott devenea tot mai furios cu fiecare secundă.

Nu din cauză că instinctele sale fuseseră ignorate, nici pentru că se dovedea că el avusese dreptate de la bun început. Tonul detaşat al lui Sally era ceea ce-l scotea din sărite. Însă hotărî că n-avea nici un rost să se certe cu ea.

— Aşadar, spuse ea, eu cred - şi Ashley crede la fel - că cel mai bun lucru ar fi ca tu să mergi în Boston şi să vii cu ea acasă la sfârşit de săptămână. Asta o s-o ajute să-şi dea seama ce fel de probleme i-ar putea pricinui tânărul respectiv.

— În regulă, spuse Scott. Plec chiar mâine.

— Distanţarea temporară de o anumită problemă îl ajută de multe ori pe om să vadă mai clar lucrurile, spuse Sally.

— Tu ştii asta cel mai bine, remarcă Scott pe un ton sarcastic. Cum vezi tu lucrurile în cazul ăsta?

Sally fu tentată să îi răspundă pe acelaşi ton, dar se răzgândi.

— Scott, poţi sau nu s-o aduci pe Ashley? M-aş duce eu, dar…

— Nu, mă duc eu. Pe tine probabil că te aşteaptă o audiere în instanţă sau altceva de genul ăsta, care nu suportă amânare.

— Dacă vrei să ştii, chiar aşa e.

— În plus de asta, pe drum spre casă o să am prilejul să o descos mai pe îndelete. Şi vom putea să ne gândim la un plan, la o strategie. La ceva mai eficient decât a o aduce pur şi simplu acasă pentru un weekend. Poate că, la urma urmelor, ar fi suficient să stau puţin de vorbă cu tipul ăsta.

— Părerea mea este că, înainte să ne băgăm noi nasul, ar trebui să-i dăm lui Ashley şansa de a-şi rezolva singură problema. Asta face parte din procesul de maturizare, să ştii.

— Uite asta e una dintre părerile tale alea practice şi raţionale pe care eu le detest profund.

Sally nu răspunse nimic. Nu voia ca discuţia s-o ia într-o direcţie greşită. Şi trebuia să recunoască faptul că Scott avea motive să fie supărat. Aşa funcţiona creierul ei; vedea orice cuvânt rostit ca pe o lumină ce se răsfrânge în mai multe direcţii, fiecare rază avându-şi propria importanţă. Asta o făcea să fie o avocată excelentă, dar şi o persoană dificilă în anumite situaţii.

— Poate ar trebui să pornesc în seara asta, propuse Scott.

— Nu, replică Sally prompt. Asta ar fi un semn de panică. Hai să procedăm înţelept.

Amândoi rămaseră tăcuţi pentru câteva momente.

— Hei, spuse brusc Scott, ai mai avut de-a face cu astfel de cazuri?

Se referise la experienţa ei din punct de vedere profesional, dar Sally o luă în cu totul alt sens.

— Nu, răspunse ea numaidecât. Singurul bărbat care mi-a spus că o mă iubească toată viaţa ai fost tu.

În ultimele câteva zile, apăruse în ziarele locale o poveste care stârnise mare vâlvă în oraşul unde locuiam eu. Un copil de treisprezece ani, care fusese plasat pentru a zecea oară într-un cămin adoptiv, murise în condiţii suspecte. Poliţia şi procuratura locală făceau investigaţii, ca de altfel toate canalele mass-media din zonă. Însă cazul părea extrem de complicat, atât de misterios şi de contradictoriu, încât existau mari şanse să rămână neelucidat. Copilul murise împuşcat şi se stabilise că împuşcătura, una singură, se produsese de la mică distanţă. Părinţii adoptivi susţineau că băiatul găsise puşca tatălui şi se jucase cu ea, iar aceasta se descărnase accidental. Sau poate nu se jucase, ci era vorba de o sinucidere. Sau poate că vânătăile recente ce fuseseră descoperite la autopsie pe braţele şi pe pieptul copilului indicau faptul că acesta fusese bătut ori imobilizat cu brutalitate şi supus unor agresiuni greu de închipuit. Mai exista, de asemenea, posibilitatea ca puşca să se fi descărcat accidental în toiul încăierării dintre copil şi un adult. Sau, şi mai sumbru, poate că era vorba de o crimă. O crimă comisă într-un moment de furie. Sau de frustrare. Sau de patimă necontrolată. Sau din cine ştie ce alt motiv nenorocit ce le este sortit uneori fiinţelor mai puţin înzestrate cu puterea de a scăpa din necaz.

Aveam impresia că adevărul e de multe ori relativ.

Zi de zi, timp de o săptămână, fotografia alb-negru a copilului mort mă privea de pe paginile ziarului. Copilul avea un zâmbet frumos, timid şi puţin crispat sub ochii ce străluceau parcă plini de speranţă. Poate că asta a făcut ca povestea să capete asemenea amploare, să aibă un mare ecou, înainte să dispară înghiţită în noianul de noutăţi; era ceva nedrept în moartea copilului. Cineva fusese înşelat.

Nimănui nu-i păsa de copil. Cel puţin, nu îndeajuns.

Presupun că nici eu nu eram diferit de toţi ceilalţi oameni care citiseră despre cele întâmplate sau auziseră la ştirile de seară şi dezbăteau subiectul la serviciu, în pauza de prânz. Era o pricină de tulburare pentru orice om care a privit vreodată un copil dormind şi a

realizat cât de fragilă e viaţa, cât de efemere sunt momentele pe care noi le numim fericire şi de care ne agăţăm cu atâta străşnicie. Cred că lucrul acesta începură să-l conştientizeze încetul cu încetul toţi trei: Scott, Sally şi Hope.

12
Un plan neașteptat

Scott se urcă în mașină în dimineața următoare și o porni spre Boston la o oră atât de matinală, încât razele soarelui abia răsărit revărsau prin parbriz o lumină orbitoare. De obicei, când străbătea cu Porsche-ul său autostrada R2, care șerpuia prin zonele cel mai puțin populate din New England, mergea cu viteză maximă. Primise odată amendă de la un polițist lipsit de simțul umorului, care îl prinsese conducând cu mai bine de o sută cincizeci de kilometri pe oră și începuse să-i țină predicile de rigoare, pe care Scott le ignorase cu desăvârșire.

Mașina începu să scoată sunetul acela specific prin care îi dădea de înțeles că are chef de o viteză mai mare, iar el îi făcu pe plac, în timp ce gândul îi zbură la scurta conversație pe care o avusese cu Ashley în seara precedentă.

Nu pomeniseră nimic despre motivul pentru care mergea după ea. El ar fi vrut să o tragă un pic de limbă, dar apoi își dăduse seama că Ashley vorbise deja cu Hope și cu mama ei, prin urmare, n-ar fi făcut decât să-i repete niște întrebări la care ea deja răspunsese. Așa că dialogul lor se limitase la „Voi fi acolo destul de devreme” și „Nu te mai obosi să găsești loc de parcare, doar claxonează și cobor eu numaidecât”. Scott spera ca, odată intrată în mașină, Ashley să-i povestească totul sau măcar atât cât să-și poată face o părere avizată cu privire la întreaga situație.

În momentul de față, nu știa ce să creadă. Faptul că prima lui impresie după citirea scrisorii se dovedise a fi corectă nu-i dădea nici o satisfacție.

Acum, când gonea spre Boston ca să-şi ia fiica, nu ştia cât de tare ar fi trebuit să se îngrijoreze. În adâncul inimii de-abia aştepta s-o revadă, căci se îndoia că avea să mai aibă prea multe ocazii să se poarte ca un tată adevărat. Ea era de-acum o femeie în toată firea şi nu mai avea nevoie de el sau de mama ei la fel de mult ca pe vremea când era doar o copilă.

Scott îşi puse ochelarii de soare. Se întrebă ce simţea Ashley în momentul de faţă, ce nevoi avea. Nişte bani în plus. Poate avea să se mărite cândva. Avea nevoie de sfaturi? Puţin probabil.

Apăsă pedala de acceleraţie şi maşina prinse parcă aripi.

Era un sentiment plăcut să ştie că o persoană avea nevoie de el, dar se îndoia că va mai avea vreodată acest sentiment. Cel puţin, nu aşa cum se întâmplă în relaţia dintre un părinte şi copilul mic, când şi cele mai mici probleme par importante. Ashley avea de-acum capacitatea de a-şi rezolva singură problema şi, după toate probabilităţile, avea să-şi revendice acest drept. Rolul lui se limita la o încuraja de pe margine, ca la fotbal, şi eventual de a-i da unele sugestii.

În clipa când citise scrisoarea, se simţise copleşit de dorinţa de a o proteja, o reminiscenţă de pe vremea când Ashley era mică. Acum, când era în drum spre ea, mai mult sau mai puţin justificat în temerile sale, era conştient de faptul că aportul lui avea să fie probabil destul de neînsemnat şi că cel mai bine ar fi să-şi păstreze părerile doar pentru el. Cu toate astea, în timp ce gonea cu maşina pe lângă copacii încă îmbrăcaţi în culorile toamnei, o parte din el tresălta de bucurie la gândul că putea să se implice în viaţa fiicei sale într-o măsură mai consistentă decât în ultima vreme. Scott schiţă un zâmbet, murmurând „Nu mă prinde nimeni” în timp ce maşina alerga pe autostradă.

Ashley îl auzi pe tatăl său claxonând de două ori, aruncă o privire rapidă pe fereastră şi văzu figura familiară a acestuia în Porsche-ul lui cel negru. Scott îi făcu semn cu mâna, atât în semn de salut, cât şi ca s-o zorească, întrucât maşina bloca strada, iar şoferii din Boston sunt destul de arţăgoşi din pricina străduţelor înguste şi aglomerate. Ei şi-au făcut un obicei din a răcni şi a claxona insistent, fapt care pare să le facă plăcere. În Miami sau în Houston, acest mod de a dialoga s-ar

solda cu împuşcături, probabil, dar în Boston e considerat o dovadă a libertăţii de exprimare.

Îşi înşfăcă geanta pe care şi-o pregătise şi se asigură că închisese toate geamurile. Deconectase deja robotul telefonic şi-şi închisese telefonul mobil, precum şi computerul.

„Nici un mesaj telefonic. Nici un e-mail. Nici un contact", îşi zise ea, în timp ce cobora în fugă pe scări, ieşind din clădire.

— Bună, frumoaso! îi spuse Scott în timp ce traversa strada.

— Bună, tată! Ashley zâmbi. Mă laşi pe mine să conduc?

— Ah, spuse Scott ezitând. Poate data viitoare.

Asta era o glumă de-a lor. Scott nu lăsa pe nimeni să-i conducă Porsche-ul. Spunea că din cauza asigurării, dar Ashley ştia că nu-i aşa.

— Doar atât îţi iei cu tine? o întrebă Scott, văzându-i geanta.

— Doar atât. Oricum am destule lucruri şi la tine, şi la mama.

Scott scutură din cap şi o îmbrăţişă zâmbind.

— Îmi amintesc că a fost o vreme, spuse el pe un ton voit bombastic, când aveam de cărat o grămadă de geamantane, valize, sacoşe şi genţi uriaşe ca de armată, toate pline până la refuz cu haine complet inutile, doar ca să fii sigură că ai cu ce să te schimbi de zece ori pe zi.

Ea zâmbi şi dădu ocol maşinii, ca să intre în faţă, lângă şofer.

— Hai să plecăm de-aici înainte să apară vreun camion şi să-ţi facă una cu pământul maşina, jucăria ta pentru criza vârstei mijlocii, spuse ea râzând.

Îşi rezemă capul de tetiera îmbrăcată în piele şi închise ochii o clipă, simţindu-se în siguranţă pentru prima oară în ultima vreme. Răsuflă adânc, relaxată.

— Mulţumesc că ai venit, tată.

Erau nişte cuvinte care pentru el însemnau grozav de mult.

Dialogul cu tatăl său îi distrase atenţia, în timp ce cotiră ca să iasă de pe strada ei. Desigur, Scott n-avea cum să recunoască silueta care se ascunse în umbra unui copac în momentul în care trecură pe lângă ea, dar ea ar fi recunoscut-o dacă nu era cu ochii închişi şi dacă ar fi fost atentă.

Michael O'Connell rămase cu privirea aţintită asupra lor, cercetând cu atenţie maşina şi pe şofer şi memorând numărul de înmatriculare.

— Asculţi vreodată cântece de dragoste? mă întrebă ea. Mă luase complet pe nepregătite, aşa că am ezitat puţin înainte să-i dau un răspuns.

— Cântece de dragoste?

— Da. Cântece de dragoste. Ştii tu, „Tra-la-la, tu eşti dragostea mea" sau „Maria…am cunoscut o fată pe nume Maria" şi aşa mai departe.

— Nu prea, am răspuns. Adică presupun că toată lumea ascultă într-o oarecare măsură. Doar nouăzeci şi cinci la sută dintre melodii, fie că e vorba de muzică pop, rock, chiar şi punk, vorbesc despre dragoste, nu-i aşa? Despre dragostea pierdută. Dragostea neîmpărtăşită. O poveste de iubire fericită sau nefericită. Dar nu ştiu ce legătură are asta cu discuţia noastră.

Eram puţin iritat. Aş fi vrut să aflu care era următorul pas pe care avea să-l facă Ashley. Mai mult de-atât, aş fi vrut să pricep ce se petrecea în mintea lui Michael O'Connell.

— Majoritatea cântecelor de dragoste nu au de fapt nimic de-a face cu dragostea. E vorba de altceva. De cele mai multe ori, de frustrare. De dorinţă fizică, poate. De senzaţii erotice. De nevoie. De dezamăgire. Rareori au de-a face cu dragostea în adevăratul sens al cuvântului, pe care, dacă o dezbraci de toate celelalte aspecte, e… ei bine, e o dependenţă reciprocă. Problema e că adesea ne este greu să vedem asta, din cauză că ne preocupă prea mult celelalte aspecte de pe listă şi confundăm dragostea cu emoţiile care o însoţesc.

— OK, am spus încet. Şi Michael O'Connell?

— Pentru el dragostea însemna mânie. Furie dezlănţuită.

Am rămas tăcut.

— Şi îi era vitală, la fel ca aerul pe care îl respira.

13
Varianta cea mai simplă

Vâjâitul constant produs de bolidul tatălui său o făcu pe Ashley să aţipească numaidecât. Dormi aproape o oră, după care îşi deschise ochii brusc şi, pufăind, îşi îndreptă spatele amorţit. Scott o văzu privind dezorientată în jurul ei şi făcând câteva mişcări ca să se dezmorţească, după care se lăsă înapoi pe spătarul scaunului. Îşi trecu mâinile peste faţă ca să-şi alunge somnul.

— Isuse, spuse ea. Ce s-a întâmplat, am leşinat?

Scott nu-i răspunse la întrebare.

— Eşti obosită?

— Presupun că da. Sau mai degrabă relaxată, pentru prima oară de ceva timp încoace. N-am rezistat, pur şi simplu. Mă simt cam ciudat. Nu rău, dar nici bine. Doar… ciudat.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ashley păru să ezite o clipă, de parcă pe măsură ce se îndepărtau de Boston, problemele ei, oricare ar fi fost ele, deveneau tot mai mici şi mai neînsemnate. Văzând că nu spune nimic, Scott mai făcu o încercare.

— Poate ar fi bine să mă pui şi pe mine la curent cu tot ce i-ai spus mamei tale şi partenerei ei, zise încet, conştient de faptul că folosise o exprimare pretenţioasă la adresa relaţiei dintre Sally şi Hope. Cel puţin aşa vom fi la fel de informaţi în privinţa asta. Am putea să ne punem cu toţii mintea la contribuţie şi să stabilim un plan pe care să-l pui în aplicare.

Nu era sigur că acesta era scopul pentru care Ashley venea acasă, dar ştia că propunerea lui avea să o liniştească.

Ashley şovăi, scuturată de un fior, apoi zise:

— Flori ofilite. Un buchet de flori ofilite la uşa apartamentului meu. Apoi m-a urmărit de la distanţă, în loc să vină la restaurant să ne întâlnim, aşa cum stabiliserăm. Aveam de gând să scap de el, dar s-a purtat de parcă eram un animal hăituit, iar el era vânătorul aflat pe urmele mele.

Se uită pe geam, de parcă ar fi vrut să-şi pună gândurile-n ordine, apoi spuse cu un oftat profund:

— O să-ţi povestesc de la început, ca să înţelegi cum trebuie.

Scott micşoră viteza până la limita admisă şi se mută pe banda întâi, pe care Porsche-ul său nu rulase aproape niciodată şi, fără să scoată vreun cuvânt, o ascultă cu toată atenţia.

Până să ajungă în orăşelul unde locuia Scott, Ashley îl pusese la curent cu toate aspectele relaţiei ei, dacă se putea numi aşa, cu Michael O'Connell. Trecuse sub tăcere pe cât era posibil primul lor contact, simţindu-se stânjenită să vorbească totuşi cu tatăl ei despre alcool şi despre viaţa ei intimă. Prin urmare apelase la eufemisme precum *ne-am cuplat* şi *am mers până la capăt,* în locul unor cuvinte periculos de explicite.

Cât despre Scott, acesta pricepu exact la ce se referea ea, dar se abţinu să-şi arate dezaprobarea. Existau amănunte, îşi zise el, pe care prefera să nu le afle.

Viră o dată sau de două ori după ce ieşiră de pe autostradă şi o luară pe şoseaua naţională ce ducea spre oraşul lui. Ashley era din nou tăcută şi privea pe geam. Era o zi însorită, cu un cer albastru-deschis, fără nici un nor.

— E plăcut, spuse ea, să fiu din nou acasă. Uiţi cât de bine cunoşti un loc atunci când ai atâtea altele pe cap. Câmpul e neschimbat. La fel şi primăria. Şi restaurantele. Şi cafenelele. Copiii se joacă pe iarbă cu discul, ca pe vremuri. Te face să crezi că nu se poate întâmpla nimic rău, nicăieri. Pufni zgomotos. Aşadar, tată, acum ştii totul. Ce părere ai?

Scott se forţă să zâmbească, pentru a-şi masca tulburarea.

— Cred că trebuie să găsim o cale de a-l descuraja pe domnul O'Connell fără prea mari bătăi de cap, răspunse el, deşi nu era sigur de cele afirmate. Cu toate astea, avu grijă ca tonul lui să fie unul încrezător. Poate că nu e nevoie decât de o discuţie cu el. Sau poate de puţină

distanţă - asta s-ar putea să îţi ocupe ceva timp până când îţi vei începe cursul. Dar aşa e viaţa. Haotică, pe ici, pe colo. Sunt sigur însă că o să ne descurcăm. Tipul nu pare să fie chiar atât de periculos cum m-am temut la început.

Ashley păru să răsufle uşurată.

— Chiar crezi asta?

— Da. Sunt convins că şi mama ta e de aceeaşi părere. În munca ei a avut de-a face cu tipi foarte periculoşi, ştii tu, în cazurile de divorţ sau în infracţiunile mărunte care îi trec prin mâini. Şi a văzut destule relaţii abuzive - deşi în cazul tău nu aş folosi acest termen -, aşa că e suficient de competentă când vine vorba de rezolvarea unor astfel de situaţii.

Ashley încuviinţă din cap.

— Adică, tipul ăsta nu te-a lovit, nu-i aşa? întrebă Scott, deşi Ashley îi dăduse deja răspunsul la această întrebare.

— Ţi-am spus că nu. Doar îmi spune că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Ei bine, nu ştiu cine l-a făcut pe el, dar pe tine ştiu cine te-a făcut, şi mă îndoiesc că te-a făcut pentru el.

Un zâmbet lumină chipul lui Ashley.

— Şi, crede-mă, mai spuse Scott, încercând să facă o glumă care să însenineze un pic tonul discuţiei, nu mi se pare că ar fi o problemă atât de gravă, încât să nu poată fi rezolvată de un istoric atât de reputat. E nevoie de puţină documentare. Poate de nişte documente autentice sau de declaraţii ale martorilor oculari. De nişte surse originare. De-un pic de muncă de teren. Şi o scoatem la capăt.

Ashley chicoti uşor.

— Tată, aici nu e vorba de un studiu ştiinţific.

— Nu?

Asta o făcu să zâmbească din nou. Scott se întoarse cu faţa spre ea cât să o vadă zâmbind, iar asta îi aduse aminte de nenumărate momente din trecut. Zâmbetul acesta era mai preţios decât orice alt lucru din viaţa lui.

Sâmbătă era zi de meciuri la şcoala particulară unde lucra Hope, iar aceasta nu ştia cum să se împartă între datoria de a merge în campus şi dorinţa de a-l aştepta pe Scott să sosească împreună cu Ashley. Ştia din

experienţă că razele calde ale soarelui de dimineaţă aveau să usuce terenul de joc, dar nu de tot, aşa că se aştepta ca meciul de după-amiază să fie plin de noroi şi de poticneli. Cu o generaţie în urmă, ideea ca un meci de fete să se desfăşoare în asemenea condiţii ar fi fost de neconceput şi jocul ar fi fost probabil anulat. Dar acum era convinsă că fetele de-abia aşteptau să joace pe terenul noroios. În ziua de azi murdăria şi transpiraţia erau considerate un atu. Un adevărat progres în acest sens.

Şedea în bucătărie, nehotărâtă, plimbându-şi întruna privirea de la ceasul de pe perete la geamul ce dădea înspre stradă, cu urechile ciulite ca să audă sunetul inconfundabil al maşinii lui Scott de îndată ce avea să-şi facă apariţia de după colţ, cu motorul turat la maximum. Cel fără Nume aştepta la uşă. Prea bătrân ca să-şi manifeste nerăbdarea, totuşi nu voia să fie lăsat singur. Ştia expresia „Vrei să mergem la un meci de fotbal?" iar când Hope rostea aceste cuvinte, oricât de încet, trecea instantaneu de la apatia sa obişnuită la o bucurie frenetică.

Pe fereastra întredeschisă auzea zgomotele din casele vecinilor, care se repetau aproape fără excepţie în fiecare sâmbătă dimineaţa, încât deveniseră o rutină: huruitul maşinii de tuns gazonul, vâjâitul aspiratorului de frunze, vocile stridente ale copiilor care se jucau fericiţi în curtea învecinată. Era greu de imaginat că vreo primejdie, oricât de vagă, ar putea pândi în atmosfera aceasta paşnică, ameninţându-le existenţa liniştită. Habar nu avea că Ashley se gândise la acelaşi lucru cu doar câteva secunde mai devreme.

Îşi întoarse privirea şi o văzu pe Sally stând în spatele său, în antreu.

— O să întârzii la meci? o întrebă Sally. La ce oră începe?

— Mai am puţin timp.

— E important meciul de azi?

— Toate sunt importante. Dar unele sunt chiar esenţiale. Va fi în regulă.

Hope ezită o clipă, apoi adăugă:

— Trebuie să sosească din moment în moment. Scott a spus că pleacă devreme, nu-i aşa?

Sally făcu şi ea o pauză înainte de a răspunde:

— Cred că ar fi bine să-l invităm pe Scott să intre un pic, căci sunt sigură că va dori să ia parte şi el la decizia pe care trebuie s-o luăm.

— Bună idee, spuse Hope, deşi nu era atât de sigură.

Orice lucru care avea de-a face cu Scott o punea într-o poziţie *incomodă,* cum s-ar fi exprimat altădată, dar în realitate situaţia era mult mai complicată şi mai subtilă decât pur şi simplu incomodă. Ea credea că Scott o detestă, deşi el nu spusese niciodată nimic explicit în acest sens.

În cel mai bun caz, nu suporta s-o vadă. Sau poate că detesta sistemul ei de valori. Ori detesta faptul că Sally fusese atrasă de ea sau ceea ce se întâmplase între el şi soţia lui. Oricare ar fi fost adevărul, realitatea era că Scott nutrea o grămadă de resentimente la adresa ei, iar asta n-avea să se schimbe niciodată, după părerea ei.

— Mă întreb, spuse Sally, dacă e bine să fii şi tu aici când soseşte şi-l invit înăuntru.

Cuvintele astea o umplură pe Hope de furie, dar şi de dezamăgire, în egală măsură. I se părea întru totul nedrept; trecuseră destui ani, încât să poată adopta cu toţii un comportament civilizat, chiar dacă starea lor lăuntrică era cu totul alta. O enerva gândul că Sally prefera să-i menajeze sentimentele lui Scott, rănind-o pe ea, în schimb. Fusese alături de Ashley în toţi aceşti ani, o văzuse crescând şi, chiar dacă nu aveau acelaşi sânge, simţea că avea un rol la fel de important în viaţa acesteia ca oricare dintre ei.

Îşi muşcă buza înainte de a răspunde. „Fii raţională."

— Păi, nu mi se pare prea corect. Dar, dacă tu crezi că e important, ei bine, mă plec în faţa omniscienţei tale în astfel de chestiuni.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite pe un ton atât de impasibil, încât Sally nu-şi putu da seama dacă erau sincere ori sarcastice.

Făcu un pas înapoi, parcă ea însăşi surprinsă de faptul că-i ceruse lui Hope să nu fie de faţă la sosirea lui Scott. „Ce-i cu mine?"

— Nu… dădu ea să răspundă, dar fu întreruptă de sunetul maşinii lui Scott, care se apropia de casă. Au sosit.

— Păi, spuse Hope pe un ton înţepat, asta înseamnă că eu aştept aici.

Cel fără Nume sări în picioare, recunoscând zgomotul maşinii. Se îndreptară cu toţii spre uşă, iar câinele se strecură printre picioarele lor şi ieşi tocmai când Scott parca pe aleea din faţa casei. Ashley ieşi şi ea rapid din maşină şi se aplecă numaidecât, îşi lipi faţa de botul câinelui şi-l lăsă s-o lingă exaltat. Scott coborî şi el din maşină neştiind

exact ce avea să urmeze. Îi făcu semn cu mâna lui Sally şi dădu uşor din cap înspre Hope, salutând-o.

— Teferi şi nevătămaţi, spuse el.

Sally traversă peluza înspre alee, oprindu-se doar cât s-o îmbrăţişeze pe Ashley.

— Nu crezi că ar fi bine să intri, ca să ne gândim ce e de făcut? îi spuse ea lui Scott.

Ashley îşi ridică privirea spre părinţii ei, aşteptând o secundă. Îşi dădu seama în clipa aceea că îi văzuse foarte rar stând atât de aproape unul de celălalt. De fiecare dată când se întâlneau, obişnuiau să păstreze o anumită distanţă între ei.

— Depinde de Ashley, spuse Scott. Poate că ea n-are chef să discute despre asta chiar acum. Poate are nevoie să mănânce ceva şi să se destindă un pic.

O priviră amândoi pe Ashley, iar fata încuviinţă, deşi avea senzaţia că se purta ca o laşă.

— În regulă, spuse Sally pe un ton atotştiutor. Atunci, o lăsăm pe după-amiază. Să zicem undeva în jur de patru, patru şi jumătate?

Scott aprobă din cap, apoi făcu un gest în direcţia casei.

— Aici?

— De ce nu? spuse Sally.

Scott ar fi putut să-i dea mai multe motive pentru care locul ales nu i se părea cel mai potrivit, dar reuşi să se abţină.

— Ei bine, atunci rămâne să ne vedem la patru şi jumătate. O să bem un ceai. Asta ar fi foarte civilizat.

Sally îi trecu cu vederea comentariul sarcastic. Se întoarse spre Ashley.

— Asta e tot ce ţi-ai adus cu tine? întrebă ea, arătând înspre geanta fiicei sale.

— Asta-i tot, răspunse Ashley.

Hope, care stătea puţin mai încolo, urmărind toată scena şi ascultând cu atenţie, îşi zise în sinea sa că Ashley adusese, de fapt, mult mai mult decât o geantă cu haine.

Ashley păşi cu grijă pe marginea terenului noroios şi alese un loc de unde s-o poată vedea pe Hope instruindu-şi jucătoarele. Cel fără Nume

era legat la capătul băncii, iar când o văzu pe Ashley începu să dea din coadă, după care se aşeză la loc, cu botul pe labe. Această imagine o făcu să se gândească la leii africani, care îşi petrec până la douăzeci de ore pe zi dormind. Cel fără Nume se apropia de acest număr, deşi în rest nu avea prea multe în comun cu fiorosul rege al animalelor. Câteodată, se întreba cum ar fi supravieţuit ei toţi dacă n-ar fi fost câinele ăsta. Mereu fusese dezamăgită de faptul că mama ei nu pricepea ce rol important jucase Cel fără Nume în viaţa lor. Un adevărat câine de salvare, îşi spuse ea. Câine-călăuză, precum cei pentru orbi. Câine de pază. Cel fără Nume se achitase onorabil de toate aceste îndatoriri, iar acum era bătrân, i se apropia sfârşitul, dar încă îi era ca un frate.

Îşi lăsă privirea să hoinărească pe dealurile ce se zăreau în depărtare. Localnicii le dăduseră numele de munţii Holyoke, dar ea ştia că asta era o exagerare, o supraestimare din punct de vedere geografic a acestor coline. Munţii Stâncoşi sunt munţi adevăraţi, îşi zise în sinea ei. Dealurile acestea se bucurau de o glorie nemeritată, deşi într-o după-amiază frumoasă de toamnă înălţimea lor modestă era compensată din plin de abundenţa de roşu, maro şi cărămiziu.

Se întoarse să urmărească meciul. Îşi aducea perfect aminte de vremea când, cu vreo cinci ani în urmă, ea era cea care alerga pe partea stângă a terenului, îmbrăcată în echipament alb-albastru. Era o jucătoare grozavă, deşi nu la fel de bună ca Hope. Jocul lui Hope fusese mereu de o impetuozitate nesăbuită, pe când Ashley simţea că ceva o reţine să-şi dea frâu liber.

Fu străbătută de un fior ciudat când jucătoarea de pe vechea ei poziţie înscrise golul câştigător. Rămase nemişcată în mijlocul uralelor şi strângerilor de mână entuziaste, apoi o văzu pe Hope dezlegându-l pe Cel fără Nume şi azvârlind o minge spre centrul terenului. Una singură, constată Ashley, şi aceea aruncată mult mai aproape decât pe vremuri. Urmări câinele apucând mingea şi rostogolind-o înapoi, spre Hope, cu botul şi cu labele din faţă, plin de bucurie. Hope o ridică de jos şi, când o vârî în plasa cu mingi, o zări pe Ashley stând pe margine.

— Hei, Bandito, ai venit la meci. Cum ţi s-a părut?

Ashley zâmbi la auzul poreclei pe care Hope i-o dăduse în primul an de facultate. Îi găsise această poreclă din cauză că Ashley se arăta prea

rezervată pe teren, prea timidă în preajma jucătoarelor mai vechi. Aşa că Hope o luă deoparte şi îi spuse că, atunci când joacă, trebuie să se transforme din Ashley, cea care îşi face mereu griji pentru sentimentele celorlalţi, în Bandita, o jucătoare îndrăzneaţă, care nu aşteaptă mila nimănui şi care face tot ce-i stă-n putinţă, astfel încât la finalul meciului să aibă conştiinţa împăcată că a dat totul pe teren. Porecla a devenit secretul lor, pe care nu-l ştiau nici Sally, nici Scott, nici restul echipei.

La început, lui Ashley i se păru o prostie, dar cu timpul începu să-i placă înţelegerea lor.

— Fetele arată bine. Par puternice.

Hope privi undeva peste umărul lui Ashley.

— Sally n-a venit cu tine?

Ashley scutură din cap.

— Sunt prea tinere. N-au destulă experienţă, răspunse Hope, dar cuvintele nu reuşiră să-i mascheze dezamăgirea. Însă, dacă nu ne lăsăm intimidate, s-ar putea să ne descurcăm.

Ashley încuviinţă din cap. Se întrebă dacă lucrurile nu stăteau la fel şi în situaţia ei.

Scott şedea puţin stânjenit, în mijlocul canapelei din sufragerie. Cele trei femei se aşezaseră fiecare pe câte un scaun, în faţa lui. Atmosfera părea foarte oficială, dându-i senzaţia că se află într-o sală de judecată, sub privirile juraţilor.

— Ei bine, spuse el brusc, cred că prima întrebare e ce ştim despre tipul ăsta care pare să-i dea bătăi de cap lui Ashley. Adică ce fel de om este? Care e trecutul lui? Informaţiile de bază.

Aruncă o privire rapidă înspre Ashley care părea că stă ca pe ghimpi.

— V-am spus deja tot ce ştiam, zise ea. Nu prea multe.

Aştepta cu inima strânsă ca unul dintre ei să adauge ceva de genul: „Păi, ştiai destul încât să-l primeşti în patul tău pentru o noapte”, dar nimeni nu spuse asta.

— Ce vreau, de fapt, să spun, continuă Scott numaidecât, pentru a pune capăt tăcerii, este că nu ştim dacă o simplă discuţie cu tipul ăsta, O’Connell, va avea efectul scontat. Poate că da. Poate că nu. În schimb, dacă dăm dovadă de fermitate…

— Am încercat şi asta, spuse Ashley.

— Da, ştiu. Ai procedat cum trebuie. Dar acum mă refer la cineva mai convingător. Ca mine, de pildă, spuse Scott. Cred că primul pas nu e acela de a da problemei o însemnătate mai mare decât e cazul, nu-i aşa? Poate nu e nevoie decât de un pic de intimidare. De muşchii lui tăticu'.

Sally încuviinţă din cap.

— Poate ar fi bine să încercăm două abordări. Scott, tu te duci şi-i spui individului s-o lase-n pace, în timp ce noi încercăm varianta mai blândă, oferindu-i nişte bani. O sumă substanţială, vreo cinci mii de dolari sau cam pe-acolo. Ăştia-s bani serioşi pentru un tip care lucrează la pompa de benzină şi în acelaşi timp se căzneşte să obţină o diplomă în informatică.

— Adică să-l mituim ca s-o lase pe Ashley în pace? întrebă Scott. Astfel de metode chiar funcţionează?

— În multe conflicte de familie, în divorţuri, în cazurile de acordare a custodiei copiilor, în genul ăsta de situaţii, ştiu din proprie experienţă că banii au efectele scontate.

— Nu pot decât să te cred pe cuvânt.

Scott n-o credea nicidecum. La fel cum nu credea nici că o discuţie cu O'Connell ar fi rezolvat problema. Însă ştia că mai întâi trebuia să încerce prin metodele cele mai simple.

— Dar ce-aţi zice…

Sally îl întrerupse, ridicând mâna.

— Haideţi să nu ne pripim. Tipul s-a purtat ca un ticălos. Dar, din câte îmi dau seama, încă n-a încălcat nici o lege. Evident, până la urmă putem să angajăm un detectiv particular, să sunăm la poliţie, să solicităm un ordin de restricţie…

— Ce să zic, măsuri grozav de eficiente, spuse Scott sarcastic.

Sally îl ignoră şi continuă:

— …Sau să luăm în considerare alte căi legale. S-ar putea chiar ca Ashley să se mute din Boston. Asta ar fi un pas înapoi, ştiu, dar trebuie să luăm în calcul şi o astfel de posibilitate. Dar cred că trebuie să apelăm la variante mai simple pentru început.

— De acord, spuse Scott, bucuros să constate că Sally gândea, în linii mari, la fel ca el. Care e pasul următor?

— Ashley, îl suni pe tip. Fixezi o nouă întâlnire. Îţi iei bani cu tine şi pe tatăl tău şi vă întâlniţi undeva într-un loc public. Purtaţi o discuţie serioasă, la obiect. Să sperăm că asta va fi de-ajuns.

Scott scutură din cap, dar se opri brusc. Planul suna bine. Suficient de bine încât să facă o încercare. Hotărî să-i dea ascultare lui Sally şi să-l pună în aplicare, desigur adăugând unele elemente personale.

Hope păstrase tăcerea pe toată durata conversaţiei. Sally se întoarse spre ea.

— Ce părere ai?

— Cred că e o variantă bună, spuse Hope, deşi nu era adevărat.

Pe Scott îl enervă brusc faptul că i se cerea şi ei părerea.

Avu de gând să spună că Hope n-avea dreptul să intervină în discuţie, nici măcar să fie de faţă. „Fii rezonabil, îşi zise în sinea lui. Chiar dacă e enervant."

— Ei bine, atunci aşa rămâne. Cel puţin pentru început, până vedem dacă metoda va funcţiona.

Sally încuviinţă din cap.

— Deci, Scott, chiar vrei nişte ceai sau a fost doar o glumă de-a ta când ai zis asta?

— Mi-e greu totuşi să cred că… am început eu, după care m-am oprit şi am decis să încerc altfel. Vreau să spun că oamenii ăştia trebuie să-şi fi dat seama…

— Cu ce fel de om aveau de-a face? mă întrerupse ea, după care continuă fără să aştepte un răspuns. Nu uita că ei nu ştiau despre atacul comis asupra tânărului Goodwin. Nu ştiau nici despre aşa-zisul *accident* suferit de prietena lui Ashley în seara când se întâlniseră. Nu ştiau nimic despre reputaţia lui Michael O'Connell, nici despre *impresia* pe care acesta le-o făcuse colegilor de muncă, profesorilor sau mai ştiu eu cui. Nu deţineau nici una dintre informaţiile critice care i-ar fi putut determina să acţioneze altfel. Tot ce ştiau era faptul că - oare cum se exprimase Ashley? - că tipul era un *ticălos.* Ce cuvânt blând.

— Totuşi, *să stea de vorbă cu el?* Sau *să-i ofere bani?* Cum de s-au gândit, chiar şi pentru o clipă, că o astfel de abordare ar avea efect?

— De ce să nu aibă efect? Nu aşa se procedează în mod normal?

— Ba da, dar…

— Te grăbești să critici numaidecât. Oamenii au mereu impresia că ei ar găsi o soluție mai bună, când, de fapt, lucrurile nu stau așa. Ce altă opțiune aveau la momentul respectiv?

— Păi, ar fi putut să acționeze mai agresiv.

— Dar nu știau!

Vocea ei deveni stridentă și pătimașă. Se aplecă înspre mine și-și îngustă ochii, frustrată și furioasă.

— De ce le e atât de greu oamenilor să priceapă cât de puternică e în fiecare dintre noi tendința de a refuza să vedem adevărul? Nu *vrem,* pur și simplu, să credem că lucrurile sunt chiar atât de grave pe cât par!

Se opri și trase adânc aer în piept. Am vrut să spun ceva, dar ea mă întrerupse, ridicând o mână.

— Nu-ți căuta scuze, îmi spuse. Fii sigur că și tu ți-ai dori să crezi că situația e sub control, când, în realitate, te-ar pândi o primejdie îngrozitoare.

Inspiră încă o dată adânc.

— Doar Hope nu s-a lăsat păcălită. Ea și-a dat seama. Sau cel puțin a avut o presimțire… chiar dacă foarte vagă. Dar, dintr-un motiv sau altul, toate stupide și greșite, n-a putut spune nimic. Nu în momentul acela.

14
Nesăbuință

Scott se foi neliniștit pe scaunul de lângă bar cu o sticlă de bere în mână, privind când la ușa de intrare în restaurant, când la Ashley, care ședea singură într-un separeu. Ea îi arunca o privire din când în când, jucându-se cu tacâmurile și bătând nervoasă cu degetele în masa de lemn.

O învățase ce să spună când îl sunase pe Michael O'Connell și ce să facă atunci când acesta avea să apară. Scott avea la el un plic cu 5 000 de dolari, în bancnote de câte o sută, pe care și-l vârâse în buzunarul jachetei. Plicul era plin ochi, ceea ce urma să lase o impresie puternică în momentul când avea să fie scos la iveală, pe masă; tocmai pe asta miza el, mai mult pe impactul vizual decât pe suma propriu-zisă. Gândindu-se la banii aceia, simți cum transpirația i se prelinge neplăcut la subsuori. Dar apoi își spuse că neliniștea lui era cu siguranță incomparabilă cu cea a fiicei sale. Ashley stătea ca pe ghimpi. Cu toate astea, spera ca talentele ei actoricești să-i fie de folos pe parcursul întâlnirii. Scott își drese glasul și mai luă o înghițitură de bere. Își încordă mușchii pe sub jacheta sport și-și spuse pentru a zecea oară în ziua aceea că un bărbat capabil să sperie o femeie se prea poate să dea bir cu fugiții în clipa când e tras la socoteală de cineva la fel de solid ca el. Mai ales dacă e vorba de un bărbat mai în vârstă și mai experimentat. Își petrecuse atâția ani având de-a face cu studenți de genul lui Michael O'Connell și reușise să-i intimideze pe cei mai mulți dintre ei. Îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă o sticlă de bere.

Cât despre Ashley, aceasta își simțea nervii întinși la maximum.

Când reușise să dea de O'Connell la telefon, fusese foarte precaută, respectând întocmai scenariul pe care îl întocmise împreună cu Scott

pe drum, la înapoierea în Boston. Căutase să nu fie agresivă, dar nici ambiguă. Scopul, își zicea întruna, era acela de a se întâlni cu el față-n față, astfel încât tatăl ei să poată interveni, dacă avea să fie necesar.

— Michael, sunt Ashley.

— Unde ai fost?

— Am avut niște treburi de rezolvat în afara orașului.

— Ce fel de treburi?

— Niște treburi despre care trebuie să vorbim. De ce nu ai venit la întâlnire alaltăieri?

— Nu mi-a plăcut locația. Și n-am avut chef să ascult ce aveai de gând să-mi spui. Ashley, eu cred sincer că relația noastră e deosebită.

— Dacă tu crezi asta, atunci hai să ne întâlnim diseară să luăm cina împreună. La restaurantul unde ne-am întâlnit prima și singura dată. Bine?

— Restaurantul Only, spusese el. Doar dacă îmi promiți că nu va fi o cină de adio. Am nevoie de tine, Ashley. Și tu ai nevoie de mine. Știu asta.

Păruse atât de mic. Aproape ca un copilaș. Asta o derutase.

Ashley șovăise o clipă.

— Bine, îți promit. Diseară la ora opt, OK?

— Grozav! Avem de discutat o mulțime de lucruri. De pildă, despre viitorul nostru.

— Bine, minţise ea.

Apoi închisese telefonul, fără să-i spună cât de speriată fusese în seara aceea, când el o urmărise prin ploaie până la metrou. Nu suflase nici un cuvinţel despre florile ofilite. Despre nici unul dintre lucrurile care o înspăimântau la el.

Acum făcea eforturi să nu se uite la tatăl ei, care stătea la bar, iscodind cu privirea intrarea în restaurant. Știa că era aproape ora opt și spera să nu se repete situația din ziua aceea de la muzeu. Planul pe care îl pusese la cale împreună cu tatăl său era simplu: să ajungă la restaurant mai devreme și să se așeze într-un separeu, astfel încât, la apariția lui Scott, O'Connell să nu poată să plece de-acolo înainte ca acesta să stea de vorbă cu el. Scott și Ashley aveau să acționeze în tandem, silindu-l pe O'Connell s-o lase în pace. Unde-s doi, puterea crește. În plus, se aflau într-un loc public. Din punct de vedere

psihologic aveau să-l domine, după părerea lui Scott, şi aveau să controleze situaţia de la început până la sfârşit. „Trebuie doar să fii puternică. Să fii fermă. Explicită. Nu lăsa loc de negocieri." Scott se arătase foarte hotărât în expunerea planului. „Nu uita: noi suntem doi. Suntem mai inteligenţi. Suntem mai educaţi. Dispunem de resurse financiare mai importante. Punct." Îşi întinse mâna şi luă o înghiţitură de apă din paharul aflat în faţa ei. Îşi simţea buzele uscate şi fierbinţi. Dintr-odată, avu impresia că plutea în derivă.

În clipa în care puse paharul la loc pe masă îl zări pe O'Connell intrând pe uşă. Se ridică puţin de pe scaun şi-i făcu semn cu mâna. Îl văzu aruncând o privire rapidă de jur împrejur, dar nu putu să-şi dea seama dacă îl observase pe Scott lângă bar. Privi pe furiş înspre tatăl său, care parcă înţepenise pe scaun.

Trase adânc aer în piept şi-şi zise în sinea ei: „OK, Ashley. Sus cortina. Muzica de fond. Să înceapă spectacolul".

O'Connell străbătu rapid încăperea şi se strecură pe banchetă, de cealaltă parte a mesei.

— Bună, Ashley! spuse scurt. Doamne, cât mă bucur să te văd.

Ea nu se putu stăpâni.

— De ce n-ai venit la prânz, cum ne-am înţeles? Şi apoi m-ai urmărit…

— Te-am speriat? o întrebă el, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă.

— Da. Dacă mă iubeşti, cum spui, de ce te porţi aşa?

El nu făcu decât să zâmbească şi Ashley se gândi că poate era mai bine să nu ştie răspunsul la această întrebare. Michael O'Connell îşi întoarse capul pentru o clipă, aruncând o privire peste umăr, apoi se aplecă în faţă. Se întinse peste tăblia mesei, încercând s-o ia de mână, dar ea şi le retrase rapid sub masă, punându-şi-le în poală. Nu voia ca el s-o atingă. O'Connell pufni într-un hohot scurt.

— Aşadar, să înţeleg că asta nu e o întâlnire romantică, aşa-i?

— Aşa e.

— Şi să înţeleg că m-ai minţit când ai spus că nu va fi o întâlnire de adio, aşa-i?

— Michael, eu…

— Nu pot să suport când oamenii pe care îi iubesc nu-mi spun adevărul. Lucrul ăsta mă înfurie la culme.

— Am încercat să…

— Am impresia că nu mă înţelegi cum trebuie, Ashley, spuse el pe un ton calm, fără să ridice vocea câtuşi de puţin, fără să dea cel mai mic semn că s-ar fi referit la altceva decât la vremea de afară. Nu crezi că am şi eu sentimente?

Vorbise pe un ton neutru, aproape indiferent. „Nu, nu cred" îi trecu ei prin cap, dar alese să-i răspundă printr-o întrebare.

— Michael, de ce trebuie să faci lucrurile să fie şi mai dificile?

El zâmbi din nou.

— Nu cred că sunt dificile deloc. Pentru că n-o să fie aşa cum crezi tu. Te iubesc, Ashley. Şi tu mă iubeşti. Doar că nu ştii asta încă. Dar o vei afla în curând.

— Nu, Michael.

Încă din clipa când rosti aceste cuvinte îşi dădu seama că greşise. Se referise în mod prea concret la un subiect ce trebuia evitat, şi anume *dragostea.* Ar fi trebuit să se exprime altfel.

— Nu crezi în dragoste la prima vedere? întrebă el, pe un ton aproape vesel.

— Michael, te rog. De ce nu mă laşi în pace?

Bărbatul ezită un moment şi un surâs fugar îi lumină chipul, făcând ca în mintea lui Ashley să încolţească un gând îngrozitor: „De fapt, el savurează toată această situaţie".

— Am impresia că va trebui să-ţi dovedesc cât te iubesc, spuse el, iar surâsul i se transformă într-un rânjet respingător.

— Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic.

O'Connell îi răspunse pe un ton plin de îngâmfare:

— Greşeşti. Greşeşti profund. Chiar *fatal,* aş putea să spun, dar n-aş vrea să-ţi faci o impresie greşită.

Ashley trase adânc aer în piept, conştientă că lucrurile nu mergeau aşa cum sperase ea. Îşi ridică mâna dreaptă şi şi-o trecu prin păr de două ori. Era semnalul stabilit pentru ca tatăl ei să intervină. Cu coada ochiului, îl zări pe acesta sărind de pe scaunul său de lângă bar şi traversând încăperea cu paşi mari. Aşa cum conveniseră, se aşeză la capătul banchetei, împiedicându-l pe O'Connell să iasă din separeu, dacă ar fi avut această intenţie.

— Cred că nu ai ascultat ce ţi-a spus Ashley, zise Scott.

Vorbea încet, dar pe un ton amenințător, cu care obișnuia să-și intimideze studenții cei mai recalcitranți.

O'Connell nu-și desprinse ochii de pe chipul lui Ashley.

— Deci te-ai gândit că o să ai nevoie de ajutor? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

Bărbatul se răsuci încet pe scaun și îl măsură pe Scott din cap până-n picioare.

— Bună, profesore! spuse el cu voce calmă. Nu vrei să iei loc?

Hope o urmărea în tăcere pe Sally, care dezlega cuvintele încrucișate din ziarul *New York Times* de duminica trecută. Nu scria niciodată cu creionul, așa că își lovea ușor dinții din față cu stiloul, înainte de a scrie literele în pătrățele, umplând încetul cu încetul toate spațiile libere. Momentele acestea de tăcere, cu care se obișnuise de-acum, deveneau din ce în ce mai frecvente, se gândi Hope. O privi pe Sally și se întrebă ce o făcea să fie atât de nefericită.

— Sally, nu crezi că ar trebui să discutăm despre tipul ăsta care o incomodează pe Ashley?

Sally își ridică privirea la auzul acestei întrebări. Era pe punctul de a scrie Gacy[26]. Era răspunsul la 7 ORIZONTAL, un cuvânt din patru litere pentru „Clovnul ucigaș". Ezită o clipă.

— Nu știu ce ar mai fi de discutat. Scott ar trebui să se descurce, împreună cu Ashley. Sper să ne sune în seara asta și să ne dea de veste că totul s-a rezolvat. *Finito.* Sfârșit. Viața merge mai departe. Doar că suntem mai săraci cu 5 000 de dolari.

— Nu te temi că tipul ăsta ar putea fi mai periculos decât ne imaginăm noi?

Sally ridică din umeri.

— E un nemernic, fără îndoială, iar Scott e capabil să le țină piept celor mai îndărătnici studenți, așa că sunt încredințată că tipul ăsta va dispărea numaidecât din viața lui Ashley.

---

26 John Wayne Gacy jr. (1942-1994) - un criminal în serie american, cunoscut și sub numele de *Clovnul ucigaș.* A fost condamnat și executat pentru violarea și uciderea a 33 de adolescenți, dintre care pe 29 i-a îngropat sub podeaua casei sale, în timp ce celelalte victime au fost găsite în râul din apropiere, între anii 1972 și 1978. (n. tr.)

Hope îşi formulă întrebarea următoare cu mare precauţie:

— După experienţa ta, să zicem în cazurile de divorţ sau de conflict conjugal, oamenii sunt chiar atât uşor de „cumpărat”?

Ştia mai dinainte că răspunsul era nu, pentru că nu o dată se întâmplase să o audă pe Sally în timpul cinei sau seara, în pat, manifestându-şi frustrarea pe care i-o provoca încăpăţânarea unora dintre clienţi sau a familiilor lor.

— Ei bine, spuse Sally cu o impasibilitate care o scoase din sărite pe Hope, cred că n-avem decât să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. N-are rost să ne facem griji pentru o problemă care încă nu ştim dacă există sau nu.

Hope scutură din cap. Nu se putea abţine.

— Asta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în ultima vreme, rosti ea, pe un ton mai ridicat. Nu ştim dacă vine sau nu uraganul, aşa că n-are rost să cumpărăm lumânări, baterii şi rezerve de alimente, nu-i aşa? Nu ştim dacă o să luăm vreun virus, aşa că de ce să ne mai vaccinăm?

Sally lăsă din mână ziarul.

— OK, spuse ea, cu o voce în care se simţea iritarea, ce fel de baterii ai de gând să cumperi? Ce vaccin trebuie făcut?

Hope îşi privi partenera de viaţă şi se gândi cât de puţin o cunoştea pe Sally şi cât de puţin se cunoştea pe ea însăşi. Trăiau într-o lume în care normalitatea era privită din unghiuri diferite şi-şi zise că uneori păşeau pe un teren minat.

— N-am cum să-ţi răspund la întrebarea asta, ştii bine, spuse ea încet. Dar am senzaţia că ar trebui să facem ceva, orice. În schimb, stăm şi aşteptăm să ne sune Scott şi să ne spună că lucrurile au revenit la normal, când eu pur şi simplu nu cred că se va întâmpla asta. Şi cred că nici nu merităm să se întâmple aşa.

— Nu merităm?

— Gândeşte-te la asta în timp ce dezlegi cuvinte încrucişate. Eu o să citesc un pic.

Hope trase adânc aer în piept, gândindu-se că Sally ar trebui să încerce să dezlege alte „mistere”, mai importante.

Sally dădu din cap şi-şi coborî privirea pe careul din faţa ei. Ar fi vrut să-i spună lui Hope câteva cuvinte de îmbărbătare, să-i arate un

pic de afecțiune, să facă un gest care să alunge tensiunea ce domnea în familia lor. În loc de asta, citi la 3 VERTICAL, „Tema cântecului muzei” și-și aduse aminte că unul dintre versurile de început ale *Iliadei* lui Homer suna în felul următor: „Cântă, o, muză, despre mânia lui Ahile”. Cuvântul căutat era din cinci litere, dintre care prima era „F”, așa că nu-i fu greu să-și dea seama că era vorba de „furie”.

Scott se așeză la capătul banchetei, împingându-l pe Michael O’Connell în colț, așa cum plănuise. Locul era destul de strâmt. Chelnerița își făcu apariția la masă, cu un meniu în mână.

— Mai lasă-ne câteva minute, îi spuse Scott.

— Mie adu-mi o bere, zise O’Connell.

Apoi se întoarse spre Scott.

— Îmi închipui că faci tu cinste.

Câteva clipe domni tăcerea, după care O’Connell se întoarse spre Ashley.

— Azi ești plină de surprize. Nu crezi că asta ne privește doar pe noi doi, pe tine și pe mine?

— Am vrut să-ți spun, zise ea, dar tu nu m-ai ascultat.

— Așa că te-ai gândit să-l aduci pe tatăl tău…

Se întoarse din nou spre Scott și-l privi țintă.

— Ei bine, nu știu ce să zic. Oare ce-ar putea el să facă?

Întrebarea îi fusese adresată lui Ashley, dar în locul ei răspunse Scott.

— Sunt aici ca să te ajut să înțelegi că, dacă ea spune că s-a terminat, înseamnă că s-a terminat.

Din nou, Michael O’Connell îi aruncă o privire lungă, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Nu te poți făli cu mușchii. Nici cu darul persuasiunii. Așadar, profesore, care ți-e planul? La ce te-ai gândit?

— M-am gândit c-ar fi cazul s-o lași în pace pe Ashley. Să-ți vezi de viața ta, iar ea, de-a ei. Ashley e ocupată. Muncește. Merge la școală. Nu are timp pentru o relație serioasă. În nici un caz pentru genul de relație la care te gândești tu. Sunt aici ca să fac tot ce e nevoie pentru a te ajuta să pricepi lucrul ăsta.

O’Connell nu păru câtuși de puțin impresionat de vorbele lui Scott.

— Ce te face să crezi că asta ar fi treaba ta?

— Refuzul tău de a o asculta pe Ashley mă face să cred asta.

O'Connell zâmbi.

— Poate că da. Poate că nu.

Chelneriţa îi aduse berea lui O'Connell, care bău jumătate de sticlă pe nerăsuflate, apoi rânji.

— Cum crezi, profesore, că ai putea să mă convingi să n-o mai iubesc pe Ashley? De unde ştii că noi doi nu ne potrivim perfect? Ce ştii tu despre mine? Îţi spun eu: nimic. Poate că nu arăt aşa cum ţi-ai dori tu şi poate că nu sunt director executiv, cu un BMW nou-nouţ şi cu mai multe diplome la activ, cum sperai, dar sunt un tip capabil să facă multe lucruri. Ashley ar putea nimeri mult mai rău decât atât. Simplul fapt că nu mă încadrez în criteriile tale nu înseamnă nimic.

Scott nu era sigur cum ar fi trebuit să reacţioneze. O'Connell condusese discuţia într-o direcţie la care nu se aşteptase.

— Nu doresc să ştiu nimic despre tine, spuse el. Tot ce-mi doresc este s-o laşi în pace pe Ashley. Şi sunt dispus să fac orice ar fi necesar ca să te ajut să pricepi asta.

O'Connell rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc de lucrul ăsta. Orice ar fi necesar? Nu cred că e chiar aşa.

— Spune tu o sumă, replică rece Scott.

— O sumă?

— Ştii prea bine ce vreau să zic. Spune o sumă.

— Vrei să evaluez în bani sentimentele mele faţă de Ashley?

— Încetează cu tâmpeniile! exclamă Scott.

Rânjetul lui O'Connell şi atitudinea nepăsătoare a acestuia începeau să-l scoată din sărite.

— N-aş face niciodată una ca asta. Nu am nevoie de banii tăi.

Scott îşi vârî mâna în buzunarul jachetei şi scoase plicul cu cei 5 000 de dolari.

— Ce-i asta? întrebă O'Connell.

— Sunt 5 000 de dolari. Nu vreau în schimb decât să-mi promiţi mie şi lui Ashley că vei sta departe de ea.

— Vrei să mă plăteşti?

— Exact.

— Nu ți-am cerut niciodată bani, nu-i așa?

— Așa e, nu mi-ai cerut.

— Așadar, banii ăștia nu sunt consecința vreunei solicitări din partea mea, da?

— Da. Tot ce vreau în schimb e promisiunea ta.

O'Connell se întoarse spre Ashley.

— Nu ți-am cerut niciodată bani, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

— Nu aud ce spui, zise O'Connell.

— Nu, nu mi-ai cerut niciodată bani.

O'Connell se întinse și luă banii.

— Deci dacă i-aș lua, ar fi un cadou, nu-i așa?

— Un cadou în schimbul unei promisiuni.

Bărbatul zâmbi.

— În regulă. Nu vreau banii. Dar o să-ți promit. Uite, îți promit.

O'Connell continua să țină plicul în mână.

— O s-o lași în pace? O să stai departe de ea? O să-ți vezi de treabă și n-o s-o mai deranjezi niciodată de-acum încolo?

— Asta e ceea ce-ți dorești, nu-i așa?

— Exact.

O'Connell reflectă o secundă, apoi spuse:

— Toată lumea a obținut ce-a vrut, hm?

— Da.

— În afară de mine.

Îi aruncă lui Ashley o privire pătrunzătoare, care o înfioră într-un mod nedeslușit. Sălbăticia acelei priviri însoțită de un surâs malefic erau de-a dreptul înspăimântătoare.

— A meritat deci să bați atâta drum, profesore?

Scott nu-i răspunse nimic. Într-un fel, se aștepta ca O'Connell să arunce banii pe masă sau să i-i azvârle în față și își încordă mușchii, încercând să-și stăpânească emoțiile.

Dar, în locul unui asemenea gest teatral, O'Connell se întoarse și își aținti din nou privirea asupra lui Ashley, sfredelind-o parcă până în măduva oaselor, încât aceasta se foi stânjenită pe scaun.

— Știi cum cântau cei de la Beatles, pe vremuri, în tinerețea tatălui tău?

Ea scutură din cap.

— *I don't care too much for money, money can't buy me love…*[27]

Cu privirea aţintită asupra lui Ashley, O'Connell îşi strecură plicul cu bani în buzunarul jachetei, lăsându-i pe amândoi dezorientaţi. Apoi, fără să-şi ia ochii de la ea, spuse:

— OK, profesore, e timpul să mă laşi să ies. Nu cred că o să rămân la cină. Dar mulţumesc pentru bere.

Scott se dădu la o parte şi rămase la marginea mesei până când O'Connell, cu o agilitate surprinzătoare, se strecură afară din separeu. Acesta stătu nemişcat câteva secunde, privind ţintă la Ashley. Apoi, cu un rânjet uşor, se răsuci brusc şi ieşi din restaurant, fără să mai arunce în urmă nici o privire.

Cei doi rămaseră tăcuţi vreme de aproape un minut.

— Ce-a fost asta? întrebă Ashley într-un târziu.

Scott nu răspunse nimic. Nu ştia ce să creadă. Chelneriţa apăru din nou şi întrebă, timidă:

— Deci doar două meniuri?

Afară, în faţa apartamentului lui Ashley, bezna nopţii părea să se fi strecurat în toate cotloanele din jur, iar luminile felinarelor de-abia reuşeau să ţină piept întunericului tot mai adânc al toamnei. Nu era nici un loc liber, aşa că Scott opri Porsche-ul în dreptul unui hidrant. Fără să oprească motorul, se întoarse spre fiica sa.

— Poate ar fi mai bine să vii acasă pentru câteva zile. Doar până când suntem siguri că individul o să se ţină de cuvânt. Stai două-trei zile la mine, apoi încă puţin la mama ta. Lasă să treacă un pic de timp şi stai la distanţă.

— Nu eu ar trebui să fiu cea care fuge şi se ascunde, spuse Ashley. Am cursuri. Am o slujbă.

— Ştiu, dar poate că ar trebui să alegem soluţia mai prudentă.

— Nu-mi convine. Nu-mi convine deloc.

— Ştiu. Dar, scumpa mea, nu ştiu ce altceva am putea face.

Ashley oftă, apoi se întoarse spre tatăl său şi zâmbi.

---

[27] Nu-mi pasă de bani, banii nu-mi pot cumpăra fericirea…(în orig. În lb. engl.) (n. tr.)

— M-a speriat un pic tipul ăsta. Dar va fi bine. Indivizii de genul ăsta, tată, sunt niște lași de fapt. O fi făcut el pe durul când a luat banii, dar în realitate era cam la pământ. Acum o să meargă într-un bar, o să mă facă în fel și chip în timp ce-și bea mințile împreună cu amicii lui și apoi o să-și vadă de treabă. Nu mă încântă ideea asta și știu că te-a ușurat de o sumă frumușică…

— Ce tâmpenie, spuse Scott. A spus că nu-i trebuie banii, ca mai apoi să și-i bage în buzunar. De parcă ar fi înregistrat tot ce-am spus. Una a zis, alta a făcut. Ticălosul.

— Ei, să sperăm că povestea s-a încheiat.

— Da. Uite cum facem. La cel mai mic semn din partea lui, cel mai mic, dai telefon. Ne anunți fără întârziere pe mama ta, pe Hope sau pe mine. La orice oră din zi sau din noapte, ai înțeles? Mă refer la cea mai mică suspiciune că se ține după tine sau te sună, sau te hărțuiește în vreun fel. Ne suni fie și dacă nu face altceva decât să se uite la tine. La cea mai mică bănuială, ai auzit?

— Da. Să știi, tati, că Michael m-a speriat și pe mine. N-am de gând să fac pe marea eroină. Vreau doar ca totul să fie cum era înainte, chiar dacă nu era perfect.

Oftă din nou, își desfăcu centura de siguranță și, luându-și poșeta, își scoase cheile de la apartament.

— Vrei să vin cu tine până sus?

— Nu. Doar așteaptă până intru, dacă nu ți-e greu.

— Draga mea, cum să-mi fie greu? Eu nu vreau decât să fii fericită. Și mi-ar plăcea să uit de toată povestea asta cu Michael O'Connell. Să te văd luându-ți masteratul sau doctoratul în istoria artelor și ducând o viață împlinită. Asta îmi doresc, și mama ta, la fel. Și așa va fi. Crede-mă. Nu peste multă vreme o să întâlnești o persoană deosebită și toată povestea asta va rămâne doar o amintire neplăcută. Nici n-o să te mai gândești la ea.

— Un coșmar.

Se aplecă înspre el și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc, tati. Mulțumesc pentru că ai bătut atâta drum ca să mă ajuți și, nu știu, pentru că ești așa cum ești.

Cuvintele acestea îl făcură să se simtă minunat și-i răspunse, scuturând din cap:

— Nu, tu eşti deosebită.

Ashley se dădu jos din maşină, iar Scott îi făcu semn să se grăbească să intre în bloc.

— Acum odihneşte-te bine şi sună-ne mâine doar aşa, să mai stăm de vorbă.

Ea încuviinţă din cap. Lui Scott îi încolţi în minte un gând ciudat, răsărit parcă din ungherele cele mai întunecate ale fiinţei sale şi-i dădu glas aproape fără să-şi dea seama:

— Hei, Ashley, ştii… m-a deranjat un lucru.

Ea era pe punctul de a închide portiera maşinii, dar se opri şi se aplecă înăuntru.

— Ce anume?

— I-ai spus tu lui O'Connell ceva despre mine? Sau despre mama ta?

— Nu… bâigui ea.

— De pildă, în seara aceea nefastă când v-aţi întâlnit pentru prima şi singura dată, aţi vorbit ceva despre noi?

Ea scutură din cap.

— De ce mă întrebi asta?

El zâmbi.

— Doar aşa. Fără nici un motiv anume. Haide, intră acum. Şi sună-ne mâine.

Ashley zâmbi, îşi dădu părul la o parte din ochi şi încuviinţă din cap. Scott îi zâmbi şi el, spunând:

— La ora asta nu-mi trebuie decât două minute ca să ajung acasă. Toţi poliţiştii au plecat acasă.

— Să nu te schimbi niciodată, tati. Aş fi dezamăgită dacă te-ai maturiza.

Spunând aceste cuvinte, Ashley închise portiera şi urcă treptele de la intrarea în bloc. Îi trebuiră doar câteva secunde să deschidă uşa, să intre în hol şi să deschidă cea de-a doua uşă, care dădea în casa scărilor. Aici se întoarse şi-i făcu cu mâna tatălui ei, care aşteptă până când o văzu că începe să urce scările. Abia după aceea Scot apăsă pedala de acceleraţie şi demară din faţa hidrantului, întrebându-se de unde ştia O'Connell că el era profesor.

— Aşadar, se simţeau în siguranţă?

— Da. Într-o oarecare măsură. Nu pe deplin, dar puteau răsufla uşuraţi, cel puţin pentru moment. Mai aveau îndoieli. Şi încă erau îngrijoraţi şi neliniştiţi. Dar, în mare, se simţeau în siguranţă.

— Şi n-ar fi trebuit să se simtă aşa?

— Ţi-aş povesti toate astea dacă povestea s-ar fi sfârşit aici? 5 000 de dolari şi gata, adio?

— Sigur că nu.

— Ţi-am mai spus. Această poveste are un sfârşit sumbru.

N-am mai spus nimic, iar ea îşi întoarse privirea şi se uită pe geam. Razele soarelui îi inundară chipul, luminându-i-l.

— Nu te face să te întrebi, rosti ea încet, cum de viaţa unui om poate fi dată peste cap într-o clipită? Oare cum ne putem apăra? Presupun că fundamentaliştii religioşi ar spune că prin credinţă. Oamenii de ştiinţă, prin cunoaştere. Medicii, prin învăţătură şi iscusinţă. Poliţiştii ar spune că pistoalele semiautomate de nouă milimetri ar fi un mijloc eficient. Politicienii ar susţine că legea ne protejează. Dar care o fi adevărul?

— Presupun că nu aştepţi un răspuns din partea mea, nu-i aşa?

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu. Nicidecum. Cel puţin, nu în momentul de faţă. Bineînţeles, nici Ashley n-ar fi putut să răspundă la această întrebare.

15
Trei acuzații

Cu toți avură o senzație de neliniște și de apăsare în zilele care urmară, de parcă la orizontul vieții lor de zi cu zi își făcuseră apariția niște nori negri și învolburați. Când Scott recapitulă în gând discuția avută cu Michael O'Connell, mai întâi i se păru lipsită de sens, pentru ca în clipa următoare să aibă senzația că întâlnirea jucase un rol decisiv.

Îi spuse lui Ashley că dorea să comunice cu ea zilnic, ca să fie sigur că totul este în ordine, așa că hotărâră ca în fiecare seară să vorbească la telefon. Ashley, în pofida caracterului său independent, nu avu nimic de comentat la această propunere. Scott nu știa că Sally îi ceruse și ea același lucru.

Cât despre viața personală, Sally realiză dintr-odată că totul părea s-o ia razna. Era ca și cum s-ar fi desprins de toate lucrurile de care se ancorase până atunci, cu excepția lui Ashley. Dar și relația cu aceasta era destul de fragilă. Scopul pentru care o suna zilnic pe fiica sa, știa asta, era atât de a se asigura că Ashley e-n regulă, cât și de a-și găsi un punct de sprijin, ceva care s-o ajute să se autodefinească. La urma urmelor, își spunea, incidentul cu O'Connell nu era decât o întâmplare nefericită, dar banală prin care toți tinerii trec la un moment dat.

Mult mai tare o îngrijora faptul că nu avea randament la serviciu, precum și tensiunea tot mai accentuată dintre ea și Hope. Fără îndoială, ceva nu era în regulă, dar pur și simplu nu reușea să se concentreze asupra acestui lucru. În loc de asta, își consacra timpul diferitelor sale cazuri, însă într-o manieră neglijentă, dezordonată. Acorda o atenție exagerată unor lucruri mărunte, neînsemnate, ignorând pe de altă parte chestiunile importante, care reclamau măsuri urgente.

Hope se târa parcă de pe-o zi pe alta, neştiind ce se întâmplă. Sally nu-i comunica mai nimic, pe Scott nu-l putea suna şi, pentru prima oară în toţi anii de când erau împreună, simţea că ar fi nepotrivit s-o sune direct pe Ashley. Aşa că se dedică antrenării echipei, mai ales că finala se apropia cu paşi repezi, şi şedinţelor de consiliere a studenţilor din primii doi ani de facultate. Avea senzaţia că păşeşte pe cioburi de sticlă.

Când primi un mesaj urgent din partea decanului facultăţii, Hope fu surprinsă. Mesajul suna foarte enigmatic: „Să fii la mine în birou la ora 2 p.m. La 2 fix".

Câţiva nori subţiri, rarefiaţi pluteau pe cerul cenuşiu în timp ce Hope străbătea campusul cu paşi grăbiţi, ca să ajungă la timp la întâlnirea cu decanul. În aer se făcea simţit un frig pătrunzător, ce prevestea venirea iernii. Biroul decanului se afla în clădirea principală - o reşedinţă în stil victorian renovată şi zugrăvită în alb, cu uşile de lemn maro, cu un şemineu uriaş în anticameră, în care ardea un butuc. Nici un student nu intra aici decât dacă avea probleme serioase.

Hope intră în clădire, îi salută pe câţiva dintre angajaţi şi urcă la etajul al doilea, unde se afla biroul decanului. Acesta era un veteran al instituţiei şi preda încă latina şi greaca veche, rămânând un adept înfocat al clasicilor care pierdeau tot mai mult din popularitate.

— Domnule decan Mitchell… spuse Hope, strecurându-şi capul pe uşa întredeschisă. Aţi vrut să mă vedeţi?

De când lucra la facultate, stătuse de vorbă cu Stephen Mitchell de vreo zece ori, cel mult. În trecut, fuseseră colegi într-o comisie sau două şi ştia că decanul venea cu plăcere la meciurile din campionat ale echipei antrenate de ea, deşi în general le prefera pe cele ale echipei masculine de fotbal. Îl considerase întotdeauna un tip amuzant, deşi ţâfnos, şi nu-l vedea capabil de bârfă - meteahnă de care sufereau majoritatea oamenilor, după părerea ei. Dacă cei din jur erau gata s-o accepte aşa cum era, ea se arăta mai mult decât dispusă să-i înţeleagă, la rândul său. Asta era consecinţa firească a *stilului său de viaţă alternativ,* o expresie oribilă folosită în suburbia unde locuiau ea şi Sally şi pe care o detesta, pentru că i se părea respingător de prozaică.

— Ah, Hope, da, da, da, te rog să intri.

Decanul Mitchell folosea un limbaj elevat, demn de un anticar. Nu-l auzeai niciodată rostind vreun cuvânt greşit sau nelalocul lui. Era cunoscut pentru comentarii de genul „Mă cuprinde în mod frecvent disperarea pentru viitorul rasei umane pe plan intelectual", pe care le scria pe lucrările studenţilor. Făcu semn cu mâna înspre fotoliul masiv de piele roşie aşezat în faţa biroului său. Era genul de fotoliu în care te cufundai cu totul, ceea ce o făcu pe Hope să se simtă ridicol de mică.

— Am primit mesajul dumneavoastră, spuse Hope. Ce s-a întâmplat?

Decanul se fâstâci câteva secunde, apoi se întoarse cu spatele la ea şi privi pe geam, de parcă încerca să-şi găsească cuvintele. Nu avu de aşteptat prea mult.

— Hope, cred că avem o problemă destul de serioasă.

— O problemă?

— Da. Cineva a depus o plângere extrem de gravă împotriva ta.

— O plângere? Ce fel de plângere?

Decanul ezită o clipă, de parcă s-ar fi simţit ofensat mai dinainte de ceea ce avea să spună în continuare. Îşi trecu mâna prin părul rar şi cărunt, apoi îşi aranjă ochelarii pe nas, înainte de a vorbi pe un ton sfâşietor, de parcă i-ar fi comunicat că îi murise cineva drag.

— Este vorba de un subiect care ar intra în categoria nefericită şi vulgară a hărţuirilor sexuale.

Cam în acelaşi timp în care Hope se afla în faţa decanului Mitchell, auzind cuvintele acelea îngrozitoare, de care se temuse toată viaţa ei de adultă, Scott îşi încheia consultaţia cu un student de la cursul său având ca temă Războiul de Independenţă. Tânărul îşi dădea toată silinţa.

— Nu deslușești avertismentul care se ascunde în spatele cuvintelor lui Washington? întrebă Scott. Şi nu vezi nici câtă hotărâre transmit ele?

Studentul încuviinţă din cap.

— Totuşi, mi se pare prea abstract. Să fii nevoit să deduci motivele, oportunitatea. Toate lucrurile astea pe care credem că Washington le-a înţeles instinctiv.

Scott zâmbi.

— Știi, s-a prognozat că la noapte temperatura va scădea considerabil. Se așteaptă să fie ger, poate chiar să viscolească. Ce-ar fi să iei cu tine câteva dintre scrisorile lui Washington și să le citești la lumina lanternei, ba, mai bine, la lumina lumânării, pe la miezul nopții, în curte. Să vezi dacă nu cumva le înțelegi mai bine în aceste condiții.

Studentul zâmbi.

— Vorbiți serios? Afară, pe întuneric?

— Întocmai. Ai voie să-ți iei cu tine o singură pătură cu care să te înveleşti şi trebuie să porți pantofi găuriți în talpă. Dacă nu te îmbolnăvești de pneumonie, o să continuăm discuția asta… hmmm… să zicem pe la mijlocul săptămânii. OK?

Telefonul de pe biroul său începu să sune, iar Scott ridică receptorul în timp ce studentul ieşi din încăpere.

— Da, Scott Freeman la telefon.

— Scott, sunt William Burris, de la Yale.

— Bună, domnule profesor. Ce surpriză!

Scott era uluit. Pentru un profesor de istorie să primească un telefon din partea lui William Burris era echivalentul unui apel din paradis. Laureat al premiului Pulitzer[28], autor de bestselleruri, șef de catedră în cadrul uneia dintre cele mai prestigioase instituții din țară și, ocazional, consilier al președinților și altor lideri de stat, Burris se bucura de o reputație impecabilă. În plus, avea o slăbiciune pentru costumele Savile Row de 2 000 de dolari, pe care și le făcea la comandă ori de câte ori era chemat să susțină vreo conferință la Oxford sau Cambridge, sau oriunde i se oferea onorariul său format din șase cifre.

— Da, a trecut ceva vreme, nu-i așa? Când ne-am văzut ultima oară? La o întrunire a vreunei societăți, bănuiesc.

Burris se referea la numeroasele societăți de istorie din care făcea parte Scott și care ar fi dat orice ca numele lui Burris să apară pe lista lor de membri.

---

28 Premiul Pulitzer - prestigios premiu pentru jurnalism american, creat în 1904 de jurnalistul american de origine maghiară Joseph Pulitzer. Este echivalentul premiului Nobel acordat cercetătorilor sau al Oscarului din cinematografie. Premiantul primește, în plus, suma de 10 000 de dolari. (n. tr.)

— În urmă cu doi-trei ani, presupun. Ce mai faceţi, domnule profesor?

— Bine, bine, răspunse Burris.

Scott şi-l imagină cărunt şi arogant, într-un birou asemănător cu al lui, dar mult mai spaţios, având la dispoziţie o secretară însărcinată să preia mesajele venite din partea agenţilor, producătorilor, editorilor, regilor şi prim-miniştrilor şi să-i alunge pe studenţii prea insistenţi.

— Da, sunt bine, în ciuda faptului că anul ăsta se pare că echipa noastră de fotbal va fi învinsă de diavolii ăia de la Princeton şi de la Harvard, ceea ce ar fi un lucru de-a dreptul îngrozitor.

— Poate că după admiterea de anul ăsta veţi avea o echipă mai bună în viitor.

— Să sperăm. Dar, Scott, nu pentru asta te-am sunat.

— Sunt convins. Cu ce vă pot ajuta, domnule profesor?

— Îţi aduci aminte de o lucrare pe care ai scris-o cu vreo trei ani în urmă pentru *Journal of American History*? Era despre campaniile militare din perioada imediat următoare bătăliilor de la Trenton şi Princeton, când Washington a luat atâtea decizii temerare şi, îndrăznesc să le numesc aşa, profetice.

— Desigur, domnule profesor.

Scott nu obişnuia să publice prea des, iar eseul acela avusese un rol deosebit de important în a-i determina pe cei din conducerea departamentului său să nu reducă numărul orelor de istorie, aşa cum intenţionaseră.

— A fost o lucrare bună, Scott, spuse Burris cu voce joasă. Evocativă şi provocatoare.

— Mulţumesc. Dar nu văd ce…

— Când ai scris lucrarea respectivă… ăăă… ai avut vreun ajutor în ceea ce priveşte formularea subiectelor şi a concluziilor?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule profesor.

— Munca, scrisul - tu singur ai făcut totul? Şi documentarea?

— Da. Am mai avut din când în când câte-un asistent sau doi, de regulă studenţi din anii terminali, care m-au ajutat la diferite enumerări. Dar subiectele şi concluziile îmi aparţin în totalitate. Nu înţeleg unde bateţi, domnule profesor.

— A fost formulată o acuzaţie regretabilă în legătură cu acea lucrare.

— O acuzaţie?

— Da. O învinuire cum că lucrarea ar fi o fraudă academică.

— Cum adică?

— Un plagiat, Scott. Îmi pare tare rău să-ţi spun lucrul ăsta.

— Dar e absurd!

— Acuzaţia respectivă aduce ca dovadă câteva similarităţi deranjante între lucrarea ta şi o altă lucrare, scrisă în cadrul unui seminar de la altă instituţie.

Scott trase adânc aer în piept. Simţi brusc că ameţeşte şi se prinse de marginea biroului, încercând să-şi recapete controlul.

— Cine a formulat această acuzaţie?

— Ei, aici e o problemă, răspunse Burris. Am primit-o pe cale electronică şi este anonimă.

— Anonimă!

— Însă, indiferent cine ar fi autorul ei, acuzaţia nu poate fi trecută cu vederea. Nu în climatul actual. Şi în nici un caz nu poate fi ascunsă de ochii publicului. Ziarele sunt teribil de avide când aud că o persoană a călcat strâmb în sistemul universitar. Gata să tragă tot felul de concluzii greşite, în maniera cea mai jenantă şi, îmi vine greu să spun asta, mai păgubitoare pentru nefericitul în cauză. Aşa că, după părerea mea, cea mai bună variantă ar fi să înăbuşim această acuzaţie încă din faşă. Presupunând, bineînţeles, că ştii unde-ţi sunt însemnările şi poţi explica în detaliu fiecare rând, fiecare capitol, astfel încât *Jurnalul* să poată conchide satisfăcut că învinuirile sunt false.

— Desigur, dar…îngăimă Scott.

Rămăsese fără cuvinte.

— În vremurile astea pline de critici şi analize tendenţioase trebuie, din păcate, să părem mai curaţi ca îngerii.

— Ştiu asta, dar…murmură Scott.

— O să-ţi trimit printr-un curier rapid plângerea, aşa cum a fost formulată. Şi mai vorbim după aceea, probabil.

— Da, da, sigur.

— Şi, Scott - vocea profesorului era neutră, dintr-odată rece şi lipsită parcă de energie -, sper să putem rezolva chestiunea asta cât mai confidenţial. Dar, te rog, nu subestima pericolul care te paşte. Îţi spun asta atât în calitate de prieten, cât şi de coleg de breaslă. Am

văzut cariere promiţătoare ruinate pentru motive mult mai puţin grave ca ăsta. De zeci de ori mai mărunte.

Felul în care accentuă aceste ultime cuvinte era inutil, dar absolut pertinent.

Scott încuviinţă din cap. *Prieten* nu era cuvântul cel mai potrivit, căci ştia că, din clipa în care zvonul despre acuzaţia cu pricina avea să se răspândească în cercurile academice, avea să rămână singur, fără nici un prieten.

Sally aruncă o privire pe fereastră, la lumina tot mai slabă a după-amiezii. În chip ciudat, o mulţime de gânduri i se învălmăşeau în cap şi totuşi în clipa aceea nu se gândea la nimic anume. Se auzi un ciocănit uşor în uşă, iar când se răsuci, o văzu pe una dintre secretarele ei stând timidă lângă uşă, cu un plic mare şi alb în mână.

— Sally, spuse secretara, tocmai a sosit plicul ăsta pentru tine. Mă întrebam dacă n-o fi ceva important…

Sally nu ştia de vreo citaţie sau de vreun alt document care să sosească aşa, pe nepusă masă, dar încuviinţă din cap.

— Din partea cui a venit?

— Din partea Baroului de avocatură.

Sally luă plicul şi-l examină curioasă, întorcându-l pe toate părţile. Nici nu-şi aducea aminte când primise ultima oară un document din partea Baroului, cu excepţia invitaţiilor la cine festive, la seminarii sau conferinţe la care nu participase nici măcar o dată. Dar nici una dintre aceste invitaţii nu sosise prin curieratul rapid şi nu i se solicitase semnătura de primire.

Rupse plicul şi scoase din el o scrisoare. Scrisoarea îi era adresată şi venea din partea preşedintelui Baroului de avocatură, un om pe care îl ştia doar din auzite. Activa în cadrul uneia dintre cele mai importante firme de avocatură din Boston, numele său apărând frecvent pe paginile ziarelor de profil. De asemenea, era un membru marcant al Partidului Democrat, fiind invitat la tot soiul de dezbateri televizate. Pe scurt, era un om care făcea parte dintr-o cu totul altă lume.

Parcurse cu atenţie cele câteva rânduri ale scrisorii. Pe măsură ce citea, în jurul ei părea să se facă tot mai întuneric.

Stimată doamnă Freeman-Richards,

Prin prezenta vă aducem la cunoştinţă plângerea depusă la Baroul de avocatură cu privire la modul în care aţi tratat interesele clientului în cazul *Johnson versus Johnson,* aflat în curs de soluţionare la Curtea Supremă de Justiţie, în sarcina judecătorului V Martinson, din cadrul departamentului Litigii Familiale.

În plângere se susţine că fondurile aferente acestei cauze au fost direcţionate într-un cont bancar privat, deschis pe numele dumneavoastră. Faptul acesta contravine Ordonanţei Guvernamentale nr. 302, secţiunea 43, întrunind totodată elementele infracţiunii prevăzute în secţiunea 11 din Legea 112.

Vă rugăm să luaţi în considerare faptul că Baroul de avocatură are nevoie de declaraţia dumneavoastră pe proprie răspundere în decursul săptămânii în curs. În caz contrar, plângerea va fi înaintată Parchetului Districtual Hampshire şi Parchetului General al statului Massachusetts de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie a Statelor Unite ale Americii, în vederea intentării procesului penal.

Sally avu impresia că fiecare cuvânt din scrisoare i se opreşte în gâtlej, sufocând-o.

— De necrezut, spuse ea cu voce tare. Absolut de necrezut, la naiba!

Cuvintele ei răsunară în toată încăperea. Sally trase adânc aer în piept şi se întoarse spre computer. Apăsând tastele cu viteză, căută acţiunea de divorţ la care se făcea referire în scrisoarea preşedintelui Baroului. *Johnson versus Johnson* nu fusese un caz complicat, chiar dacă ostilitatea înverşunată a soţiei, care îi era clientă, faţă de soţul ei îngreunase situaţia într-o oarecare măsură. Acesta era chirurg oftalmolog, tatăl celor doi copii ai lor aflaţi la vârsta preadolescenţei, un tip care-şi înşelase întruna soţia şi pe care Sally îl prinsese în timp ce încerca să transfere banii comuni în contul unei bănci din Bahamas. Individul procedase grosolan, retrăgând sume mari de bani din contul comun, după care cumpărase bilete de avion spre Bahamas prin cardul

său Visa, pentru a încasa bonusul aferent acumulării unui anumit număr de kilometri de zbor. Sally reuşise să-l convingă pe judecător să dispună confiscarea averii şi transferarea banilor în contul clientei sale până la pronunţarea divorţului, ce fusese amânată până după Crăciun. Din câte ştia ea, în contul clientei sale ar fi trebuit să intre în jur de 400 000 de dolari.

Dar nu se întâmplase aşa.

Rămase cu privirea pironită pe ecranul computerului. Contul clientei sale conţinea mai puţin de jumătate din suma cu pricina.

— Nu se poate, spuse din nou cu voce tare.

Mai panicată ca niciodată, Sally începu să verifice fiecare tranzacţie efectuată în acel cont. În ultimele câteva zile, peste un sfert de milion de dolari fusese retras pe cale electronică şi transferat în vreo zece conturi diferite. Nu reuşi să acceseze aceste conturi prin intermediul computerului, căci se dovedi că ele aparţineau unor titulari diferiţi, atât persoane fizice necunoscute, cât şi companii dubioase. De asemenea, constată cu groază că ultimul transfer fusese făcut direct în contul ei personal. Era vorba despre 15 000 de dolari, care îi fuseseră viraţi în eoni cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Nu se poate, repetă ea. Cum…

Se opri, dându-şi seama numaidecât că răspunsul la acea întrebare era complicat şi greu de găsit. Tot ce ştia în momentul acela era faptul că se afla într-o mare încurcătură.

— Este ceva ce nu înţeleg în povestea asta.

— Ce anume? întrebă ea pe un ton răbdător.

— Care e *motivaţia* iubirii lui Michael O'Connell. Adică el repetă întruna că o *iubeşte*, dar nimic din ceea ce face nu pare să reflecte lucrul ăsta, în accepţiunea generală a noţiunii de „dragoste".

— Nu reflectă asta sub nici o formă, nu-i aşa?

— Exact. Ceea ce mă face să cred că el vede lucrurile cu totul altfel.

— S-ar putea să ai dreptate, replică ea, pe un ton distant şi seducător deopotrivă.

Ezită o clipă, aşa cum făcea adesea, părând să-şi pună gândurile în ordine. Simţeam că voia să deţină controlul asupra poveştii, dar într-o manieră pe care nu reuşeam s-o desluşesc. Lucrul acesta mă făcu să mă

foiesc neliniştit pe scaun. Aveam impresia că eram folosit într-un scop anume.

— Cred, spuse ea încet, că ar trebui să-ţi dau numele cuiva care ar putea să te ajute în această privinţă. Un psiholog. E expert în cazurile de dragoste obsesivă.

Ezită din nou.

— Sigur, aşa o numim noi, dar în realitate nu are mai nimic de-a face cu dragostea. Pentru noi dragostea înseamnă un buchet de trandafiri de Ziua îndrăgostiţilor sau o felicitare romantică. Cutii de ciocolată în formă de inimă, cupidoni înaripaţi, cu arc şi săgeţi, genul de romantism ieftin, de Hollywood. Dar cred că în realitate dragostea e mult mai mult decât atât şi, în acelaşi timp, cred că are darul de a răscoli cele mai întunecate unghere ale fiinţei noastre.

— Eşti cinică, am spus. Şi dură.

Ea zâmbi.

— Da, poate că da. Un individ ca Michael O'Connell îţi poate schimba perspectiva asupra noţiunii de fericire. După cum ţi-am mai spus, el a redefinit priorităţile celor implicaţi în povestea asta.

Scutură din cap. Se întinse spre măsuţa din apropiere şi deschise un mic sertar în care scotoci câteva secunde şi scoase o bucată de hârtie şi un creion.

— Uite.

Notă pe hârtie un nume.

— Vorbeşte cu omul ăsta. Spune-i că eu te-am trimis.

Îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă, deşi nu era nimic de râs.

— Şi mai spune-i că renunţ la privilegiul conflictului de interese şi al confidenţialităţii dintre medic şi pacient. Ba nu, mai bine - mâzgăli încă ceva pe bucata de hârtie - îi spun chiar eu asta.

16
Un șir de noduri gordiene

Ashley se îndepărtă de fereastră cu precauţie, aşa cum făcea în fiecare zi de două săptămâni încoace.

Nu era la curent cu ceea ce li se întâmplase celor trei persoane dragi din viaţa ei, absorbită fiind aproape în permanenţă de senzaţia că era urmărită. Problema era însă că, deşi uneori credea că a ajuns la capătul puterilor, nu avea nici o dovadă care să-i justifice temerile. Ori de câte ori se întorcea brusc, în timp ce mergea la cursuri sau la muzeu, nu vedea nimic altceva decât chipurile mirate şi contrariate ale trecătorilor din spatele ei. Se obişnuise să intre în metrou doar în ultima clipă înainte să se închidă uşile, după care îi studia cu atenţie pe ceilalţi pasageri, de parcă bătrâna care citea ziarul sau muncitorul cu şapcă cu emblema echipei Red Sox puteau să fie O'Connell deghizat. Odată ajunsă acasă, se furişa la colţul ferestrei şi cerceta strada în lung şi-n lat. Îşi lipea urechea de uşă, ca să audă vocea vreunui vecin înainte de a ieşi din apartament. Începuse chiar să aleagă trasee diferite atunci când pleca de-acasă, chiar dacă mergea doar până la farmacie sau la magazinul din colţ. Îşi cumpără un telefon capabil să identifice numărul apelantului şi-şi activă opţiunea respectivă şi pe telefonul mobil. Stătu de vorbă cu vecinii, întrebându-i dacă nu observaseră ceva neobişnuit şi dacă nu văzuseră pe cineva cu semnalmentele lui Michael O'Connell dând târcoale prin jurul blocului sau pe la colţul străzii. Nu află nimic, căci nimeni nu-şi amintea să fi observat ceva suspect.

Dar, cu cât se silea mai mult să-şi imagineze că Michael O'Connell dispăruse din viaţa ei, cu atât îl simţea mai aproape.

Nu ar fi putut să deslușească nimic concret care să-i dovedească prezenţa lui şi să spună cu voce tare „El este", dar existau zeci de

lucruri mărunte, de indicii sugestive care îi dădeau de înţeles că el era pe-aproape. Într-o zi când sosi acasă, descoperi că o persoană îi zgâriase pe uşă un X mare, probabil cu un briceag sau cu vârful unei chei. Altă dată, constată că o persoană îi deschisese cutia poştală şi îi împrăştiase facturile, fluturaşii publicitari, ofertele de carduri de credit şi broşurile cu reclame prin tot coridorul.

La muzeu, unde lucra, îşi găsea mereu obiectele de pe birou mutate în alte poziţii decât le lăsase. Într-o zi, telefonul era în partea dreaptă, pentru ca a doua zi să-l găsească în stânga. Altă dată, găsi sertarul cel mai de sus încuiat cu cheia - un lucru pe care ea nu-l făcea niciodată, pentru că nu păstra înăuntru nici un obiect de valoare.

Atât la serviciu, cât şi acasă, se întâmpla să-i sune telefonul doar o dată sau de două ori şi apoi să se oprească. Când răspundea îi venea doar tonul. Iar când verifica de unde venise apelul, îi apărea fie „număr privat", fie un număr necunoscut. Apăsă de câteva ori tasta care forma automat numărul de la care fusese apelată, dar de fiecare dată suna ocupat sau se auzeau nişte interferenţe electronice.

Nu ştia ce să facă. În conversaţiile zilnice pe care le avea cu Sally sau cu Scott, le relata unele dintre aceste lucruri, dar nu pe toate, căci unele păreau mult prea bizare pentru a fi pomenite. Altele păreau a fi simple incidente supărătoare - de pildă, când unul dintre profesorii ei nu reuşi să-i acceseze pe cale electronică o lucrare sau când colegii săi nu putură să-şi dea seama de ce se strecuraseră în fişierele ei anumite informaţii care le aparţineau. Până la urmă, reuşiră să şi le recupereze, dar numai după eforturi considerabile.

Singură în apartament, Ashley se legănă pe scaun, privind la întunericul de-afară şi se gândi că O'Connell părea a fi pretutindeni şi nicăieri, în acelaşi timp. Nesiguranţa i se transformă încetul cu încetul în frustrare şi mai apoi în furie.

La urma urmelor, îşi spuse ea, îi făcuse o promisiune. Continua să-şi repete lucrul acesta, chiar dacă nu credea o iotă. Şi, cu cât mai mult se gândea la asta, cu atât se simţea mai neliniştită.

Scott avu o noapte zbuciumată, aşteptând să primească prin curier coletul din partea profesorului Burris de la Yale. Puţine lucruri sunt mai periculoase pentru o carieră academică decât învinuirea de plagiat,

iar Scott știa că trebuie să acționeze rapid și eficient. Primul pas fu să găsească în subsolul casei cutia în care își depozitase toate însemnările legate de lucrarea publicată în *Journal of American History.* Apoi le trimise un e-mail celor doi studenți pe care îi recrutase în urmă cu trei ani ca să-l ajute cu partea de enumerare și documentare. Din fericire, avea adresa lor de contact. Nu specifică pentru ce fusese învinuit atunci când le scrise. Le spuse doar că un coleg de breaslă îi pusese câteva întrebări legate de lucrarea respectivă și că s-ar putea să aibă nevoie de unele informații din partea lor. Făcu asta doar ca să-i pregătească pentru ceea ce avea să urmeze, în timp ce aștepta sosirea coletului.

Asta era tot ce putea face.

Se afla la colegiu, în biroul său, când sosi curierul, aducând cu sine un plic voluminos. Scott semnă grăbit de primire și tocmai desfăcea plicul când sună telefonul.

— Profesorul Freeman?

— Da. Cine-i la telefon?

— Sunt Ted Morris, de la ziarul colegiului.

Scott șovăi.

— Ești unul dintre studenții mei, domnule Morris? Dacă ești…

— Nu, domnule, nu sunt.

— Sunt cam ocupat în momentul de față. Dar cu ce te pot ajuta?

Urmară câteva clipe de tăcere, în care simți că studentul se codea să spună ce avea de gând să zică în continuare.

— Am fost informați în legătură cu o anumită acuzație și m-am gândit să verific.

— O acuzație?

— Da.

— Nu sunt sigur că înțeleg despre ce e vorba, spuse Scott, dar era o minciună, căci știa exact ce avea să urmeze.

— A fost formulată o acuzație, domnule profesor, că ați fi implicat într-o, ei bine, cum să mă exprim, într-o chestiune ce ține de integritatea profesională.

Ted Morris rostea cuvintele cu precauție.

— Cine v-a spus lucrul acesta?

— Credeți că are vreo relevanță, domnule?

— Păi, s-ar putea să aibă.

— Se pare că e vorba de un student nemulţumit de la o facultate din Sud. Nu vă pot spune mai multe.

— Nu cunosc nici un student de la o facultate din Sud, spuse Scott cu o indiferenţă prefăcută în glas. Însă „nemulţumit" e un adjectiv care din păcate este valabil pentru oricare student la un moment dat în decursul ascensiunii profesionale. E un lucru firesc, nu crezi, Ted?

Renunţase intenţionat la apelativul „domnule", tocmai pentru a sublinia diferenţa de statut dintre ei. El se bucura de autoritate şi de putere sau cel puţin voia ca Ted Morris, de la ziarul colegiului, să aibă această impresie.

Ted Morris făcu o pauză, dar, spre dezamăgirea lui Scott, nu se lăsă intimidat.

— Întrebarea mea e simplă. Aţi fost acuzat…

— N-am fost acuzat de nimic. Cel puţin eu nu am cunoştinţă de aşa ceva, răspunse grăbit Scott. Nu ştiu să se fi petrecut altceva decât lucrurile obişnuite în oricare cerc academic…

Scott trase adânc aer în piept. Bănuia că Ted Morris îşi nota fiecare cuvinţel de-al său.

— Înţeleg, domnule profesor. „Lucruri obişnuite." Cu toate acestea, aş vrea să vin să stăm de vorbă puţin.

— Sunt cam ocupat. Dar vinerea am ore de audienţă. Vino atunci.

Asta însemna că mai avea la dispoziţie câteva zile.

— Şi noi trebuie să respectăm nişte termene-limită, domnule profesor.

— În privinţa asta nu te pot ajuta. Am constatat de fiecare dată că lucrurile făcute în grabă devin încurcate sau, şi mai rău, sunt greşite.

Asta era o afirmaţie hazardată. Dar trebuia să scape odată de tânărul acela.

— Bine, vineri. Şi, domnule profesor, încă ceva.

— Ce anume, Ted? întrebă el, pe un ton plin de bunăvoinţă.

— Trebuie să vă informez că eu scriu şi pentru ziarele *Globe* şi *Times.*

Scott înghiţi cu greu.

— Ei bine, spuse el, străduindu-se să afişeze un entuziasm fals, asta-i nemaipomenit. În campusul nostru sunt multe poveşti interesante, demne de paginile acestor ziare. Aşadar, ne vedem vineri, mai adăugă

Scott, cu speranţa că fusese suficient de convingător încât Ted Morris să nu pună mâna pe telefon ca să sune la redacţia celor două ziare, distrugându-i cariera în doi timpi şi trei mişcări. Cel puţin nu până vineri.

Închise telefonul gândindu-se că nu şi-ar fi imaginat niciodată că el ar putea fi atât de speriat, ba nu, înspăimântat, de vocea unui student. Se apucă numaidecât să studieze documentul primit de la profesorul Burris, cuprins de o neliniște crescândă.

Hope intră în toaleta pentru femei din vecinătatea Biroului de admiteri, ştiind că era probabil unul dintre puţinele locuri din campus unde putea fi singură pentru câteva momente. De îndată ce uşa se închise în urma ei, îşi dădu frâu liber sentimentelor tumultuoase şi izbucni în hohote de plâns, copleşită de disperare.

Plângerea împotriva ei fusese trimisă decanului printr-un e-mail anonim, care afirma că Hope o acostase pe o elevă în sauna din vestiarul fetelor, chiar lângă duşuri, după terminarea antrenamentului. În e-mail se spunea că Hope mângâiase sânii tinerei şi îi atinsese părţile intime, în timp ce-i şoptea la ureche fetei de cincisprezece ani despre avantajele sexului cu o femeie. În momentul în care fata se împotrivise avansurilor ei, Hope o ameninţase cu scăderea notelor, în caz că avea de gând să se plângă autorităţilor sau părinţilor. E-mailul se încheia cu un îndemn adresat conducerii şcolii de a „lua toate măsurile necesare” în vederea evitării unui proces civil sau poate chiar penal. Mesajul conţinea expresii precum „faptă abominabilă”, „viol” şi „corupere homosexuală” în descrierea comportamentului lui Hope.

Nu era adevărat nimic din ce scria acolo. Ea nu săvârşise nici unul dintre gesturile descrise în detalii aproape pornografice.

Hope se îndoia că ar ajuta-o cu ceva să susţină că acuzaţia era neadevărată.

Descrierea sordidă ce făcea obiectul acuzaţiei avea să dea naştere unor numeroase temeri şi presupuneri deşănţate şi neavizate. Avea să stârnească tot ce-i mai rău în oameni, evocând imagini obscene, îngrozitoare.

Faptul că nu se întâmplase nimic de genul acesta, că n-avea idee despre ce elevă era vorba, că îşi făcuse o regulă din a nu intra *niciodată*

în vestiarul fetelor decât în prezenţa unui alt membru al facultăţii - tocmai din acest motiv, că se purta cu decenţa unei călugăriţe ori de câte ori circula prin şcoală vreo aluzie, cât de vagă, de natură sexuală şi, în fine, că avusese întotdeauna grijă să nu pomenească despre relaţia ei cu Sally -, toate astea dintr-odată nu mai aveau nici o valoare.

Nici faptul că plângerea venise din partea unei persoane anonime nu avea nici o relevanţă. Zvonurile şi insinuările aveau să se răspândească în toată şcoala, iar oamenii aveau să se întrebe cine erau victimele, nu dacă învinuirea era sau nu adevărată. Într-un liceu sau într-o şcoală privată nu există nimic mai zguduitor decât acuzaţia de comportament sexual imoral. Hope ştia că nu va fi demarată nici o anchetă care să stabilească veridicitatea acuzaţiei. Iar faptul că, în faţa decanului, negase cu vehemenţă acuzaţia n-avea să însemne prea mult. Se temea că învinuirea avea să aibă efecte şi în comunitatea în mijlocul căreia locuia împreună cu Sally. Celelalte femei aflate într-o situaţie similară de parteneriat se vor ralia cauzei lor, din spirit de solidaritate. Îşi şi imagina protestele, dezbaterile, articolele din ziar şi demonstraţiile ce aveau să aibă loc la porţile şcolii, toate gravitând în jurul numelui ei. Multe femei aflate în situaţia lui Hope sufereau din cauza stigmatizării sociale şi aveau să profite de acest prilej ca să se facă auzite, sătule să mai fie ignorate. Era inevitabil să se întâmple asta. Hope era convinsă că nu avea nici o şansă să scape nevătămată din această situaţie nefericită.

Se aplecă deasupra chiuvetei şi-şi stropi faţa cu apă rece de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să alunge coşmarul prin care trecea. Nu voia să fie o eroină, o deschizătoare de drumuri, dar nu voia să piardă încrederea elevilor, pe care o câştigase după atâţia ani de muncă.

Îi spusese decanului:

— Nu s-a petrecut nimic din ce scrie aici. N-am făcut niciodată nimic de genul ăsta. Cum aş putea să-mi demonstrez nevinovăţia dacă n-am nici un nume, nici o dată, nici un fel de informaţii de acest gen?

El îi dăduse dreptate şi fusese de acord, cel puţin pentru moment, să nu dezvăluie acuzaţia, deşi era obligat să discute cu directorul şcolii şi să-l informeze şi pe preşedintele consiliului de administraţie. Hope era conştientă că zvonurile erau inevitabile. Vru să spună lucrul acesta, dar se opri, căci îşi dădea seama că nu avea ce să facă. Decanul îi sugeră să-

şi vadă în continuare de munca ei, până când aveau să obţină mai multe informaţii.

— Continuă să antrenezi, Hope, îi spusese decanul Mitchell. Câştigă campionatul. Vezi-ţi de şedinţele de consiliere cu elevii, dar… ezită o clipă.

— Dar ce? întrebă Hope.

— Să laşi mereu uşa deschisă.

Privindu-şi în oglindă ochii înroşiţi de plâns, Hope se simţi mai vulnerabilă ca niciodată. Ieşi din baie cu sentimentul că universul ei, în care se considerase protejată, devenise dintr-odată teribil de primejdios.

Sally se căznea să înţeleagă informaţiile de pe hârtiile din faţa sa, având în tot acest răstimp senzaţia că în încăpere era o căldură înăbuşitoare, care o făcea să transpire abundent, de parcă se afla în sala de fitness.

Nu se îndoia că cineva îi aflase parola şi mai apoi pe cea a clientei sale, după care făcuse ravagii în contul acesteia. Îi era ciudă pe ea însăşi că nu-şi alesese o parolă mai dificil de descifrat. Speţa în cauză era un divorţ, aşa că optase pentru combinaţia DIVCAZ. După contactarea agenţilor de securitate de la băncile unde fuseseră viraţi banii extraşi din contul clientei, care teoretic ar fi trebuit să fie intangibil, Sally reuşi să recupereze cea mai mare parte a banilor sau măcar să-i blocheze, astfel încât să nu poată umbla nimeni la ei. Banca fusese de acord să ataşeze contului nişte capcane electronice, urmând ca oricine încerca să retragă o sumă, oricât de mică, fie prin intermediul computerului, fie personal, să poată fi depistat. Însă nu reuşi să recupereze întreaga sumă. Mai multe fonduri fuseseră trecute printr-un şir complicat de depuneri şi retrageri, dispărând în cele din urmă într-un cont bancar offshore pe care Sally nu reuşi să-l acceseze. Când sună la băncile respective, acestea nu se arătară atât de cooperante pe cât sperase ea deşi le povestise despre furtul de identitate căruia îi căzuse victimă.

Instinctul îi spuse să-şi angajeze un avocat, dar se abţinu pentru moment. În schimb, retrase din contul lor comun, al ei şi al lui Hope, întreaga sumă aferentă ipotecii pe casa în care locuiau împreună şi o

viră în contul clientei sale. Asta duse la anularea creditului lor ipotecar, punând în sarcina ei şi a partenerei sale o datorie considerabilă. Aveau să treacă mai multe luni, se gândi ea, până să câştige suficient încât să repare paguba financiară produsă, dar spera să scape de acuzaţie, măcar pentru moment.

Compuse cu mare atenţie un răspuns pe care să-l trimită Baroului de avocatură. În scrisoare descrise unele dintre tranzacţii şi susţinu că ele fuseseră efectuate de o persoană necunoscută, dar că ea realimentase contul clientei din propriile fonduri şi, în colaborare cu banca, luase măsuri menite să împiedice alte fraude electronice. Sally spera ca scrisoarea aceasta să prevină deschiderea unui proces împotriva ei, precum şi declanşarea de către Barou a unei investigaţii, cel puţin până când reuşea să descopere făptaşul. Îi trecu prin minte să solicite informaţii despre *autorul* plângerii depuse la Barou, dar ştia că n-aveau să-i spună nimic înainte de a se lua decizia de începere a anchetei. Aşadar, n-avea încotro, trebuia să stea aşa, fără nici o informaţie, o vreme.

Sally nu se considerase niciodată o avocată dură şi calculată. Tendinţa ei era aceea de a face pe mediatorul, de a reconcilia părţile adverse. Detesta cazurile în care nu mai era loc de compromisuri.

Însă când se învârti pe scaunul ei de birou, fixându-şi privirea asupra maldărului de documente de pe masă, se simţi copleşită de disperare. „Cel care a făcut asta, îşi zise în sinea sa, mă urăşte din adâncul sufletului."

Această concluzie dădea naştere unei întrebări la care nu-i făcea plăcere să se gândească, pentru că nici un avocat nu poate să aibă succes în profesie, mai ales când e vorba de divorţuri, de cazuri de custodie şi de infracţiuni familiale, fără să-şi facă duşmani pe parcurs. De cele mai multe ori aceştia se mulţumesc să ameninţe şi să se plângă. Alţii însă trec la fapte mai grave.

„Dar cine?" se întrebă ea.

Trecuseră multe luni de când fusese ameninţată ultima dată, cel puţin în mod serios. Gândul că undeva în preajma sa exista un om capabil să pună la punct cu atâta răbdare şi dibăcie un plan împotriva ei o făcu să-şi muşte buza de jos până la sânge.

Sally se lăsă pe spătarul scaunului şi realiză dintr-odată că trebuia să-i spună lui Hope tot ce se întâmplase. Nu era sigură că vrea să facă asta. Pe lângă starea de tensiune ce domnea între ele, acum aveau să se mai confrunte şi cu dificultăţi financiare.

Îi trecu prin minte să sune la poliţie, pentru că, la urma urmelor, era vorba de un furt.

Dar această variantă nu-i venea deloc la îndemână, cum nu i-ar fi venit nici unui avocat. Şi până să afle mai multe despre autorul şi motivul celor întâmplate, n-avea nici un chef ca un detectiv să-şi vâre nasul prin dosarele ei.

„Rezolvă tu enigma, îşi spuse. Descurcă-te singură."

Sally îşi luă servieta, îndesă în ea cât mai multe documente şi, ridicându-se brusc, ieşi grăbită pe uşă, înşfăcându-şi pardesiul din mers. Birourile se goliseră de-acum, aşa că încuie uşa cu cheia, după care coborî în viteză scările şi ieşi în stradă. Preţ de-o clipă, aerul rece păru s-o dezorienteze şi-şi duse mâna la frunte, de parcă ar fi ameţit brusc. Pe moment, nu-şi amintea nici măcar unde îşi parcase maşina. Totul părea să se învârtă în jurul ei. Inspiră cu putere, ca şi când ar fi avut un atac de panică. Îşi încleştă pumnii, simţind o durere subită. Inima îi bătea în piept nebuneşte, tâmplele îi pulsau şi fu nevoită să se sprijine de zidul din apropiere ca să nu cadă.

Sally îşi spuse în sinea ei că trebuie să procedeze metodic, ordonat. Să ţină lucrurile sub control.

Maşina ei se afla în locul obişnuit din parcare. Îşi încheie nasturii de la pardesiu şi-şi reglă respiraţia, simţind cum presiunea din piept şi din stomac i se domoleşte. Însă, de îndată ce îşi recăpătă controlul, înăbuşind senzaţiile care ameninţau s-o sufoce, avu impresia că nu era singură. Se răsuci pe călcâie, dar trotuarul era pustiu, cu excepţia câtorva studenţi care tot intrau şi ieşeau din cafeneaua aflată în apropiere. Traficul pe strada principală se desfăşura în mod normal. Un autobuz frână cu un scârţâit puternic la semaforul de peste drum, în faţa teatrului vechi. Totul era ca de obicei. Totul părea normal, ca în fiecare zi.

Dar nimic nu era aşa.

Mai trase o dată adânc aer în piept şi porni hotărâtă spre parcare. Îi venea s-o ia la fugă şi de-abia se abţinu să n-o facă, în timp ce

întunericul nopţii o împresura, iar luminile palide ale maşinilor şi ale reclamelor de pe faţada magazinelor străpungeau bezna tot mai adâncă.

— Ştii, în ciuda faptului că mi-a dat voie şi chiar a semnat această permisiune, parcă mă simt oarecum inconfortabil să vorbesc despre lucrurile confidenţiale pe care mi le-a mărturisit.

— Eşti liber să simţi asta, am spus, cu o generozitate falsă. Te înţeleg perfect.

Prin aceste cuvinte încercam să-i sugerez tocmai contrariul.

— Eşti sigur? mă întrebă el.

Psihologul era un individ mărunţel şi agitat, cu părul ondulat, cărunt pe alocuri, căzându-i răzleţ în jurul gulerului de la cămaşă, de parcă ţâşnea direct din gândurile ciudate şi contradictorii ce i se ascundeau dedesubtul scalpului. Purta nişte ochelari care îl făceau să semene cu un gândac şi avea un mod aparte de-a vorbi. Ori de câte ori termina de rostit o idee, îşi flutura mâna în aer, ca pentru a accentua semnificaţia spuselor sale.

— Până la urmă, continuă el, nu sunt sigur că impactul lui Michael O'Connell asupra acestor oameni a fost conştientizat pe de-a-ntregul.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

El oftă.

— Cred că un mod de-a cântări lucrul ăsta e să ţi-l imaginezi pe O'Connell intrând în vieţile lor ca într-un accident auto provocat de un şofer beat. O clipă de neatenţie, o clipă de teamă, o clipă de şoc, cum vrei tu să vezi situaţia. Dar efectele durează ani în şir după aceea, poate chiar veşnic. Vieţi transformate. Agonie şi cenuşă pentru o lungă bucată de vreme. Despre asta e vorba în cazul de faţă.

— Dar…

— Nu ştiu dacă pot să vorbesc despre asta, mă întrerupse el brusc. Unele dintre lucrurile rostite în această încăpere trebuie să rămână secrete, chiar dacă îţi ofer sprijinul meu în relatarea acestei poveşti. Deşi nu sunt sigur că pot s-o fac. N-am avut timp să reflectez la asta. Şi ştiu sigur că ar fi îngrozitor să încep să spun una-alta, ca apoi să mă trezesc dintr-odată cu o citaţie din partea autorităţilor sau să fiu nevoit

să-i deschid uşa vreunui detectiv prost îmbrăcat, de genul lui Columbo, care face pe nătângul. Îmi pare rău.

Am oftat, neştiind sigur dacă era cazul să mă simt frustrat sau cuprins de respect. Bărbatul afişă un zâmbet larg şi ridică din umeri.

— Ei bine, am spus eu, pentru ca drumul până aici să nu fi fost total inutil, poţi măcar să-mi explici puţin dragostea obsesivă a lui O'Connell faţă de Ashley?

Psihologul pufni, brusc enervat.

— Dragoste. *Dragoste!* Doamne, ce caută cuvântul ăsta în povestea cu pricina? Trebuie să înţelegi un lucru cu privire la tiparul psihologic al unui individ de genul lui Michael O'Connell. Totul ţine de dorinţa de *control.*

— Da, am spus eu, cred că înţeleg asta. Dar ce-a obţinut în felul ăsta? Nu banii îl interesau. N-a făcut-o din dorinţă. Nici din pasiune. Şi totuşi, din câte cunosc eu în momentul de faţă, mi se pare că e vorba de toate aceste lucruri, într-un fel.

Se lăsă pe spătarul scaunului, dar în clipa următoare se aplecă brusc în faţă.

— Iei lucrurile mult prea literal, zise el. Jefuirea unei bănci transmite un mesaj concret. La fel şi traficul de droguri sau împuşcarea vânzătorului din magazinul de la colţ, în toiul nopţii. Omorurile în serie şi violurile repetate. Genul acesta de infracţiuni este mult mai uşor de clasat. Dar în cazul ăsta lucrurile nu sunt atât de simple. Dragostea declarată a lui Michael O'Connell era o infracţiune ce viza *identitatea* unei persoane. Şi de aceea s-a transformat în ceva mult mai grav, mai profund. Mai devastator.

Am dat din cap a încuviinţare. Eram pe punctul de-a adăuga ceva, dar el îşi flutură mâna, cum îl mai văzusem făcând, reducându-mă la tăcere.

— De fapt, mai e ceva de care trebuie să ţii seama, spuse el pe un ton şovăielnic. Trebuie să înţelegi că Michael O'Connell era… făcu o pauză, inspirând profund… *necruţător*.

17
O lume confuză

Pentru prima oară în viaţa ei relativ scurtă, Ashley avea impresia că lumea sa era incredibil de mică şi, în plus, acum era definită de atât de puţine lucruri, încât nu avea unde să se ascundă, unde să evadeze, ca să poată respira în voie şi să-şi recapete puterile.

Micile incidente şi indicii care îi dădeau senzaţia că e urmărită continuau să apară. Telefonul devenise o adevărată armă de intimidare, căci deseori când răspundea, la capătul celălalt al firului nu se auzea nimic sau doar o respiraţie greoaie. Nu mai avea încredere nici în computer. Refuza să-şi verifice e-mailurile din cauză că nu ştia de la cine veneau.

Îi spuse administratorului clădirii că-şi pierduse cheile, aşa că fu trimis un lăcătuş care să-i schimbe încuietorile, cu toate că se îndoia că asta avea să-i fie de prea mare folos. Lăcătuşul îi spuse că noile încuietori nu pot fi sparte decât de un individ cu adevărat priceput şi dornic să intre cu orice preţ. Fără îndoială, nu-i fu greu să-l încadreze pe O'Connell în această categorie.

La locul ei de muncă de la muzeu câţiva colegi se plânseră că primesc telefoane anonime şi e-mailuri bizare, care sugerau că Ashley desfăşoară anumite proiecte pe la spatele lor sau îi vorbeşte de rău în faţa şefilor. Când ea încercă să le explice adevărul, avu impresia că nu o credeau.

Absolut din senin, într-o dimineaţă, un coleg de-al ei homosexual o învinui furios de homofobie. Acuzaţia era atât de ridicolă, încât Ashley rămase cu gura căscată. Fu incapabilă să răspundă în vreun fel. Apoi, după o zi sau două, o colegă de culoare o privi cu suspiciune şi refuză

să stea cu ea la masă, la prânz. Când Ashley vru să stea de vorbă cu ea, ca să afle ce s-a întâmplat, femeia îi spuse clar şi răspicat:

— Nu avem absolut nimic de discutat. Lasă-mă în pace.

Într-o seară, la sfârşitul cursului de artă impresionistă modernă europeană, profesoara o chemă la ea în birou şi-i spuse că riscă să rateze examenul dacă mai lipseşte de la cursuri.

Ashley rămase stupefiată. Se zgâi cu gura căscată la femeia care abia îşi ridicase ochii din maldărul de hârtii, diapozitive şi volume de artă groase, cu coperte lucioase ce zăceau împrăştiate pe birou. Ashley aruncă o privire împrejur, căutându-şi un punct asupra căruia să se concentreze ca să-şi alunge senzaţia de ameţeală ce ameninţa s-o doboare.

— Dar e imposibil, spuse ea. Am fost la toate cursurile. Fişele de prezenţă ar trebui să aibă semnătura mea.

— Te rog nu încerca să mă minţi, răspunse profesoara pe un ton tăios.

— Dar nu fac asta.

— Unul dintre asistenţii mei le verifică pe toate, după care le introduce în sistemul electronic, spuse profesoara cu răceală. Din toate cursurile săptămânale şi prezentările adiţionale, care au fost peste douăzeci până în momentul de faţă, numele tău apare doar de două ori. A doua oară fiind în seara asta.

— Dar am fost prezentă de fiecare dată, insistă Ashley. Nu înţeleg. Lăsaţi-mă să vă arăt notiţele mele.

— Oricine poate să-şi roage un coleg să ia notiţe în locul lui. Sau să şi le copieze de la cineva.

— Dar am fost la cursuri. Serios. Vă dau cuvântul meu. Undeva s-a strecurat o greşeală.

— Sigur. Undeva. O greşeală. Aşa e. E vina ta, spuse profesoara pe un ton sarcastic.

— Doamnă profesoară, cred că cineva a falsificat în mod intenţionat fişele mele de prezenţă.

Profesoara ezită o clipă, apoi scutură din cap.

— N-am mai auzit una ca asta. Cine ar avea interesul…

— Un fost prieten de-al meu, spuse Ashley.

— Repet, domnișoară Freeman, ce interes ar avea să facă una ca asta?

— Vrea să-mi controleze viața.

Profesoara ezită din nou.

— Ei bine, spuse ea încet, ai vreo dovadă în sprijinul acestei acuzații?

Ashley inspiră adânc.

— Nu știu cum aș putea să dovedesc.

— Înțelegi, sper, că nu pot să te cred pe cuvânt.

Ashley dădu să răspundă ceva, dar profesoara își ridică mâna, retezându-i explicațiile.

— Le-am spus tuturor încă de la bun început că prezența la cursurile mele e obligatorie. Nu sunt absurdă, domnișoară Freeman. Pot înțelege dacă cineva lipsește de la un curs, chiar și de la două. Toți avem probleme. Ni se ivește ceva neprevăzut. Dar prezența la cursuri și studierea materialului predat la curs e responsabilitatea voastră. Nu cred că vei fi în stare să îți iei examenul. De fapt, nu sunt dispusă…

— Dați-mi un test. O lucrare. Ceva care să îmi îngăduie să vă demonstrez că am acumulat toate cunoștințele predate la cursuri.

— Nu sunt dispusă să acord tratamente preferențiale, spuse profesoara scurt. Dacă aș face asta pentru tine, ar trebui s-o fac pentru fiecare student leneș sau dezinteresat care vine la mine cu o astfel de pretenție, domnișoară Freeman, gata să-mi vândă o minciună mai gogonată ca alta, de genul „câinele mi-a mâncat tema" sau „a murit bunică-mea". Pentru a nu știu câta oară. La cursurile mele bunicile par să moară pe capete și adesea de mai multe ori. Deci nu pot să-ți accept propunerea, domnișoară Freeman. Începe să vii la cursuri. Obține notă maximă la examen - dacă vei putea, lucru de care mă îndoiesc, căci nimeni n-a reușit până acum - și poate mă voi îndupleca să te trec. Asta rămâne de văzut. Nu te-ai gândit să explorezi și alte opțiuni? Adică, poate că arta nu e domeniul cel mai potrivit pentru tine.

— Arta a fost întotdeauna…

Profesoara își ridică mâna, întrerupând-o.

— Adevărat? Poate că eu greșesc. Oricum ar fi, îți doresc noroc, domnișoară Freeman. Vei avea nevoie de el.

„Norocul, își zise Ashley, n-are nici o legătură cu ce mi se întâmplă."

Ieşi din biroul profesoarei pe coridorul pustiu. De undeva de pe casa scărilor sau de la alt etaj se auzeau râsete al căror ecou răsuna imaterial, aproape fantomatic. Rămase nemişcată în mijlocul holului gol. El era acolo, urmărind-o. Ashley se răsuci încet pe călcâie, având senzaţia că era mereu în spatele ei, ca o umbră, ascuns de privirile ei. Se aştepta să-i audă respiraţia sau o şoaptă, sau orice fel de sunet concret care să-i dea de ştire că el era cu adevărat acolo, dar nu auzi nimic.

Ochii i se umplură de lacrimi. N-avea nici o îndoială că O'Connell reuşise cumva să-i şteargă numele de pe fişele de prezenţă.

Se rezemă de perete, răsuflând cu greutate. Toate orele pe care şi le petrecuse la cursuri, toată sârguinţa ei, notiţele pe care şi le luase cu meticulozitate, toate informaţiile, cunoştinţele, priceperea ei de a evalua coloristica, formele, stilurile şi estetica artiştilor studiaţi la cursuri erau acum puse sub semnul întrebării. Ca şi cum momentele acelea făceau parte dintr-o altă lume, o lume în care adevărata Ashley îşi vedea de viaţa ei, dornică să devină ceea ce spera să devină.

„*El* mă face să dispar."

Se simţi dintr-odată cuprinsă de furie şi de disperare deopotrivă. Se desprinse de perete. „Povestea asta trebuie să înceteze."

Scott rămase încremenit la biroul său din pricina a ceea ce citea. Avea impresia că ceva se prăbuşise înlăuntrul lui. Cuvintele de pe paginile acelea începură să tremure sub ochii lui, ca atunci când te uiţi în lungul şoselei într-o zi toridă, şi simţi cum panica i se strecoară în suflet.

Profesorul Burris îi trimisese o copie a articolului său, aşa cum fusese publicat în *Journal,* precum şi un exemplar din teza de doctorat a unui oarecare Louis Smith, de la Universitatea Carolina de Sud. Lucrarea respectivă fusese supusă atenţiei departamentului de istorie al acelei universităţi cam cu opt luni înainte de publicarea articolului lui Scott şi se axa, în linii mari, pe aceleaşi subiecte. Similarităţile dintre cele două lucrări erau inevitabile, ţinând seama de faptul că ambele aveau la bază aceleaşi surse de documentare.

Dar partea cea mai proastă era alta. Era de necontestat faptul că anumite paragrafe esenţiale erau absolut identice, *cuvânt cu cuvânt.* Profesorul Burris fusese amabil şi-i sublimase pasajele respective.

Comparativ cu dimensiunea totală a articolului scris de el şi publicat în prestigioasa revistă, precum şi cu cele 160 de pagini ale tezei de doctorat, pasajele incriminatorii reprezentau un procent neînsemnat. Iar lucrurile scrise în cadrul acelor pasaje nu erau nici pe departe de-o importanţă covârşitoare. Dar Scott ştia că asta nu conta. Lucrările erau identice şi cu asta basta.

Îi veni brusc în minte Regina Roşie din *Alice în Ţara Minunilor.* Mai întâi îl executăm şi abia apoi ascultăm ce are de zis!

Scott era convins că pasajele cu pricina fuseseră scrise cu mâna lui. Singura sa speranţă, ca unul din cei doi asistenţi să-i fi lăsat din greşeală notiţele respective pe masă, iar apoi el să le fi introdus în lucrare fără să mai verifice proveniența lor, se evaporă. Asistenţii n-aveau nici o vină.

În schimb, despre el nu se putea afirma acelaşi lucru.

Se foi pe scaun, măcinat de neliniște.

Profesorul Burris nu dezvăluise cine era autorul învinuirii. Scott presupunea că era vorba de vreun doctorand sau de altă persoană din cadrul Universităţii Carolina de Sud. Poate vreun împătimit într-ale istoriei - cum sunt sute de mii de locuitori ai Statelor Unite - confruntase cele două lucrări, dar se îndoia că individul respectiv ar fi putut ajunge cu una, cu două la un istoric de rangul lui Burris.

Se făcuse aproape ora prânzului când Scott, nebărbierit, cu ochii înceţoşaţi şi cu patru cești de cafea la activ reuşi în sfârşit să dea de directorul departamentului de istorie din cadrul Universităţii Carolina de Sud. Spre surprinderea sa, omul se arătă prietenos şi serviabil, evident neştiind nimic în legătură cu acuzaţia referitoare la lucrarea lui Scott. Dimpotrivă, presupuse numaidecât că vina îi aparţinea celuilalt autor.

— Bineînţeles că îmi aduc aminte de acea teză de doctorat, spuse directorul. A primit nişte note foarte bune din partea întregii comisii. Era o lucrare bine documentată şi bine scrisă, pe care, personal, o consider demnă de a fi publicată oriunde. Iar pe tânărul respectiv, un student serios şi un om de încredere, îl aşteaptă o carieră

nemaipomenită. Dar spuneți că există anumite dubii în legătură cu teza sa? Mi-e greu să cred…

— Vreau doar să analizez unele similarități. La urma urmelor, cu toții avem același domeniu de specialitate.

— Desigur, spuse directorul. Deși mi-ar displăcea profund să aflu că vreun student de-al nostru ar comite o astfel de înșelătorie…

Scott ezită. Știa că-i lăsase directorului impresia greșită că studentul respectiv era singurul potențial vinovat de plagiat.

— Știți, dacă aș putea să stau de vorbă cu tânărul în cauză poate am lămuri lucrurile, spuse Scott.

— A, sigur. Permiteți-mi doar să-l caut…

Scott fu lăsat să aștepte preț de câteva minute, care se dovediră exasperante. Stătu nemișcat, așteptând începerea unei discuții care îl putea costa tot ceea ce reușise să realizeze după atâția ani de muncă.

— Ei bine, domnule profesor Freeman, îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. E cam greu să dăm de Louis. Tânărul domn Smith și-a luat cu el diploma și s-a alăturat celor de la Teach For America[29]. Fără îndoială, e un pas pe care nu mulți dintre studenții noștri l-ar face. În orice caz, numărul de telefon și adresa pe care le avem sunt de undeva din nordul Landerului, Wyoming, dintr-o rezervație indiană. Am să vă dau datele de contact.

Scott sună în Wyoming și află că Louis Smith era ocupat pentru câteva ore cu elevii unei clase de-a opta, așa că își lăsă numele și numărul de telefon, explicând că era vorba de o urgență. Când telefonul țârâi, în cele din urmă, se repezi să ridice receptorul.

— Domnul profesor Freeman? Sunt Louis Smith.

— Mulțumesc că m-ai sunat înapoi, spuse Scott.

Tânărul bărbat părea entuziasmat.

— Mă simt onorat că m-ați sunat, domnule profesor. Am citit tot ce ați publicat, mai ales despre începuturile Războiului de Independență. Și pe mine mă preocupă subiectul acesta, care mă fascinează, trebuie

---

29 *Teach For America* - organizație nonprofit ce urmărește înlăturarea inechității educaționale desemnându-i pe unii dintre cei mai promițători lideri viitori să predea vreme de doi ani sau mai mult în sânul unor comunități sărace de pe tot cuprinsul Statelor Unite. (n. tr.)

să recunosc. Manevrele militare, intrigile politice, şansele atât de mici de victorie. Sunt adevărate lecţii pentru vremurile în care trăim. Nici nu vă imaginaţi cât de diferit văd oamenii dintr-o rezervaţie indiană toate aceste fapte istorice pe care noi le luăm de-a gata.

Tânărul vorbea rapid, fără întrerupere. Înainte ca Scott să poată interveni, Smith se opri, trase aer în piept şi îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău. Bat câmpii. Vă rog, domnule profesor, spuneţi-mi cărui fapt îi datorez onoarea de-a vorbi cu dumneavoastră?

Scott ezită. Energia debordantă a tânărului profesor era un lucru neaşteptat.

— Ţi-am citit teza de doctorat…

— Serios? O, dar e nemaipomenit, vreau să spun… dacă v-a plăcut. Cum vi s-a părut, am expus corect lucrurile?

— Excelent, spuse Scott, puţin surprins. Iar concluziile tale au fost extrem de pertinente.

— Mulţumesc, domnule profesor. Nu am cuvinte să vă spun cât de mult înseamnă asta pentru mine. Ştiţi cum e, munceşti atâta şi poate ai norocul să fii publicat în presa de specialitate - încă mai sper asta -, dar practic nimeni nu-ţi apreciază munca. În afară de comisia de evaluare şi, poate, partenera de viaţă. Să aflu acum că dumneavoastră mi-aţi citit lucrarea…

— Am o întrebare, spuse Scott pe un ton tăios. Există anumite similarităţi între teza ta de doctorat şi o lucrare pe care am scris-o eu câteva luni mai târziu.

— Da. A fost publicată în *Journal of American History.* Am citit-o cu atenţie tocmai pentru că viza aceleaşi subiecte. Dar similarităţi? Ce vreţi să spuneţi?

Scott trase din nou adânc aer în piept.

— Am fost acuzat că aş fi plagiat unele paragrafe scrise de tine. Nici vorbă să fi făcut asta, dar s-a depus o plângere împotriva mea în acest sens.

Se opri şi aşteptă. Lui Louis Smith îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă.

— Dar e o nebunie, spuse el. Cine v-a acuzat?

— Nu ştiu. Mă gândeam că, poate, tu.

— Eu?

— Da.

— Nu. În nici un caz. Imposibil.

Scott simți că-l cuprinde ameţeala. Nu ştia ce să creadă.

— Dar am în faţa ochilor un exemplar din lucrarea ta şi trebuie să-ţi mărturisesc că sunt unele paragrafe absolut identice. Nu ştiu cum s-a putut întâmpla una ca asta, dar…

— Imposibil, repetă Louis Smith. Articolul dumneavoastră a ieşit la câteva luni bune după ce mi-am scris eu teza de doctorat, dar cred că cercetările şi compunerea lui efectivă au avut loc aproximativ în aceeaşi perioadă. Iar publicarea tezei mele a suferit diverse amânări. De fapt, e greu să faci rost de o copie altfel decât de pe site-ul universităţii, care face trimitere către diferite alte site-uri cu profil istoric. Ideea ca dumneavoastră s-o fi găsit, iar apoi să fi preluat anumite pasaje… ei bine, este un mister. Îmi puteţi citi paragrafele care coincid?

Scott îşi coborî privirea asupra cuvintelor subliniate.

— Da. În articolul meu, la pagina 33, am scris…

Şi Scott începu să-i citească.

Louis Smith răspunse încet:

— Ei bine, e foarte curios, pentru că paragraful pe care mi l-aţi citit şi despre care se zice că e identic în cele două lucrări nu apare în teza mea. Adică, n-am scris niciodată aşa ceva. Nu face parte din teză. Da, ideile expuse sunt similare concluziilor mele, însă ceea ce mi-aţi citit nu se regăseşte în lucrarea mea.

— Dar ţi-am citit dintr-o copie a tezei tale.

— Nu pot fi sigur, domnule profesor, dar am bănuiala că cineva a falsificat documentul pe care-l aveţi în faţă. Cunoaşteţi pe cineva care ar putea face una ca asta?

Vântul se înteţise, suflând în rafale tăioase pe colină, în timp ce lumina zilei dispărea treptat la asfinţit, învăluind totul într-o ceaţă cenuşie şi obscură. Antrenamentul se încheiase, iar Hope îşi strânse echipa în jurul ei. Şuviţele de păr scăpate din strânsoarea elasticului se lipiseră de frunţile umede de transpiraţie ale jucătoarelor. Hope le muncise din greu, poate mai abitir ca de obicei, acum, că se apropia sfârşitul sezonului. Alergase şi ea împreună cu ele, iar respiraţia

greoaie datorată efortului depus îi dădea o senzaţie de eliberare, de parcă aerul rece era singurul lucru care îi putea abate atenţia de la frământările sale.

— Bună treabă, spuse ea. Sunteţi în formă, cum aţi fost pe tot parcursul sezonului. Mai sunt două săptămâni până la finală. Veţi fi greu de învins. Foarte greu. Asta e bine. Dar mai sunt încă şapte echipe în competiţie care se antrenează la fel de asiduu. Pregătirea fizică nu e singura care contează. Dorinţa de a câştiga joacă un rol extrem de important. Cum vreţi să rămână în amintirea oamenilor anul acesta, sezonul acesta, echipa aceasta?

Privi în jurul ei la chipurile lucioase de transpiraţie ale tinerelor fete, care pricepuseră că victoria se obţine doar prin muncă grea şi dăruire. „Mai întâi dorinţa de a câştiga li se citeşte în privire, se gândi Hope, după care li se împrăştie în tot corpul, cu atâta intensitate încât face să le clocotească sângele în vene."

Le zâmbi, simţind un gol adânc în suflet.

— Uitaţi cum stă treaba, spuse Hope cu precauţie. Dacă vrem să câştigăm, trebuie să muncim împreună. Prin urmare, în cazul în care cineva are ceva de spus, s-o spună acum, în faţa întregii echipe. Există vreun factor care vă împiedică să daţi tot ce puteţi?

Fetele se uitară contrariate una la alta. Câteva dădură din cap aprobator.

Hope nu ştia dacă începuseră sau nu să circule zvonuri legate de ea. Dar i se părea greu de crezut că încă nu transpirase nimic. „În unele comunităţi nu poţi păstra nici un secret", se gândi ea.

Fetele părură, să ridice din umeri încurcate. Hope îşi dorea să creadă că era un semn de sprijin.

— OK, spuse ea. Dar dacă pe careva dintre voi o deranjează ceva, orice, înainte de a intra în finale, să vină să-mi spună. Uşa biroului meu e mereu deschisă. Sau, dacă nu vrea să vorbească cu mine, să meargă la directorul sportiv.

Nu-i venea să creadă că spune aceste lucruri. Simţi nevoia să schimbe subiectul.

— Asta este, fără îndoială, cea mai tăcută reuniune pe care am avut-o cu voi. Atât de tăcută încât o să presupun că v-aţi pierdut toate vocea

din cauza efortului. Aşa că o să renunţăm la turele suplimentare. Bucuraţi-vă, daţi-vă mâna, apoi luaţi-vă gentile şi mergeţi acasă.

Cuvintele acestea stârniră aplauze entuziaste. Scutirea de turele suplimentare avea acelaşi impact de fiecare dată.

Hope le făcu semn cu mâna, îndemnându-le să se grăbească. „Sunt pregătite", îşi zise în sinea sa. Se întreba dacă era valabil şi pentru ea.

În câteva secunde, fetele ieşiră de pe teren, grupate în pâlcuri şi le auzea cum râdeau. Le urmări îndepărtându-se, apoi se aşeză pe una dintre băncile de lemn de la marginea terenului.

Vântul se înteţise, făcând-o să se zgribulească. Se gândi că echipa de fotbal şi şcoala reprezentau un aspect esenţial, definitoriu al vieţii ei, iar acum lucrurile acestea erau în primejdie. O umbră alunecă peste covorul verde al terenului, înnegrind parcă tot pământul. „Puţine lucruri pe lumea asta te pot dărâma în halul în care o poate face o acuzaţie nedreaptă", îşi zise în sinea sa. O cuprinse o furie seacă. Îşi dorea să afle cine era cel care-i făcuse asta şi să-l lovească violent cu pumnii.

Dar oricine ar fi fost făptaşul, în momentele acelea nu era cu nimic mai palpabil decât întunericul ce-o împresura, iar Hope, furioasă cum era, îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă în hohote.

— Ashley? Ashley Freeman? N-am mai văzut-o de multă vreme. De luni în şir. Poate chiar de-un an. N-a plecat din oraş?

Nu i-am răspuns la întrebare, ci am întrebat-o, la rândul meu:

— Ai lucrat aici, la muzeu, în perioada în care lucra şi ea?

— Da. Eram mai mulţi studenţi licenţiaţi, care urmam diferite cursuri şi lucram part-time la muzeu.

Mă aflam în holul muzeului, nu departe de restaurantul unde Ashley îl aşteptase zadarnic pe Michael O'Connell în după-amiaza aceea. Tânăra de la recepţie avea părul tuns foarte scurt, în afară de vârful creştetului, unde îi era lung şi ţepos, făcând-o să semene cu un cocoş. Cel puţin cinci cercei îi străpungeau una dintre urechi, în timp ce în cealaltă avea o verigă mare, de un portocaliu strălucitor, fapt care făcea ca faţa ei, în mod bizar, să pară asimetrică. Îşi ridică privirea la mine cu un mic zâmbet tineresc şi, în cele din urmă, îmi puse întrebarea firească.

— De ce vă interesează Ashley? S-a întâmplat ceva?

Am scuturat din cap.

— Sunt interesat de un caz judiciar care are legătură cu ea. Așa că fac niște investigații. Voiam să văd unde a lucrat. Deci ai cunoscut-o pe vremea când lucra aici?

— Nu prea bine…

Tânăra ezită.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Nu cred că erau prea mulți cei care o cunoșteau. Sau care o plăceau.

— Serios?

— Păi, am auzit odată, fără să vreau, pe cineva spunând că Ashley nu este ceea ce pretinde a fi sau ceva de genul ăsta. Cred că asta era părerea generală. Au fost o mulțime de zvonuri și speculații când a plecat.

— De ce?

— Se spunea că în computerul ei au fost descoperite lucruri care n-aveau ce căuta acolo și asta a băgat-o în încurcătură. Cel puțin așa am auzit eu.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri neobișnuite. A intrat din nou în vreo belea?

— Nu tocmai, am răspuns eu. Dar s-ar putea ca „belea” să nu fie cuvântul potrivit.

18
Situația se înrăutățește

Michael O'Connell îşi spuse în sinea lui că principala sa calitate era răbdarea.

Asta nu însemna să stea cu mâinile-n sân sau să aştepte pasiv. Adevărata *răbdare* presupunea o seamă de pregătiri şi planificări, astfel încât, atunci când avea să vină momentul aşteptat, el să fie cu un pas înaintea tuturor. Îi plăcea să se gândească la sine ca la un regizor, cel care vede întreaga poveste, act după act, scenă după scenă, până la sfârşit. Cunoştea toate finalurile, pentru că el era cel care le crea pe fiecare în parte.

O'Connell era doar în pantaloni scurţi, iar trupul îi strălucea de sudoare. Cu câţiva ani în urmă, dăduse într-un anticariat peste o carte cu exerciţii fizice care fuseseră foarte la modă pe la mijlocul anilor 1960. Cartea cu pricina era inspirată dintr-un manual de instruire fizică a celor din Forţele Aeriene Regale Canadiene şi era plină cu desene reprezentând bărbaţi în pantaloni scurţi care făceau tot felul de sărituri, flotări şi exerciţii de întărire a muşchilor bărbiei. Mai erau acolo şi alte mişcări ciudate pe care le efectua el, de pildă sărea cât mai sus, ridicându-şi genunchii la piept astfel încât să-şi atingă degetele de la picioare. Exerciţiile erau diferite de tot ceea ce-nsemna Pilates, Billy Blanks, Body by Jake şi celelalte programe de fitness ce puteau fi urmărite la televizor. Devenise expert în exerciţiile respective şi dedesubtul aspectului său lejer, sub veşmintele neglijente, tipic studenţeşti, se ascundea un fizic de atlet. Cluburile de sănătate, cu snobismul lor, nu-l interesau câtuşi de puţin, şi nici să alerge de unul singur pe malul râului Charles, meditând la nemurirea sufletului. Prefera să se antreneze singur în camera lui, ascultând din când în

când muzica unor trupe, chipurile, sataniste, precum Black Sabbath şi AC/DC.

Se întinse pe podea, îşi ridică picioarele deasupra capului şi apoi le coborî încet, ţinându-le de trei ori nemişcate preţ de câteva clipe până să ajungă cu ele la câţiva centimetri de sol. Repetă exerciţiul de douăzeci şi cinci de ori. Ultima dată, rămase cu picioarele întinse aproape de sol, cu braţele lipite de podea şi stătu nemişcat timp de un minut, apoi încă unul. Ştia că după vreo trei minute avea să simtă un oarecare disconfort, după altele două avea să obosească, iar după şase minute avea să-l doară tot corpul.

O'Connell se gândi că la el nu mai era vorba despre dezvoltarea musculaturii.

Acum era vorba despre depăşirea limitelor, despre satisfacţia biruinţei.

Îşi închise ochii şi încercă să ignore senzaţia usturătoare din abdomen gândindu-se la Ashley. Cu ochii minţii revăzu toate detaliile, cu răbdarea unui artist dornic să redea pe pânză fiecare curbă şi fiecare adâncitură a trupului iubitei. Începu cu picioarele ei, de la degete la curbura tălpii şi până la călcâi. Apoi urcă de-a lungul pulpei, descriindu-i muşchii supli, până la genunchi şi apoi mai sus, spre coapse.

Scrâşni din dinţi şi zâmbi. De obicei, reuşea să rămână în această poziţie până când trecea de sâni, după ce zăbovea o bucată de vreme contemplându-i cuibul gingaş al feminităţii şi mai apoi curba graţioasă şi senzuală a gâtului. Acesta era punctul în care se oprea, silit să-şi lase picioarele jos. Dar, pe măsură ce devenea tot mai puternic, ştia că într-o bună zi avea să termine tabloul acesta mental, adăugându-i trăsăturile feţei şi părul. Aştepta cu nerăbdare ziua aceea.

Icnind, îşi relaxă muşchii, iar picioarele îi căzură cu putere pe podea. Rămase aşa câteva momente, simţind cum transpiraţia i se prelinge de pe piept.

Avea să-l sune, de asta era convins. Azi. Poate mâine. Lucrul acesta era inevitabil. Doar pusese în joc forţe care aveau s-o prindă-n capcană. Ashley avea să fie supărată, îşi spuse în sinea lui. Furioasă. Avea să-l asalteze cu pretenţii şi proteste, care aveau să-l lase rece. Şi, lucrul cel mai important, de data asta avea să fie singură. Speriată şi vulnerabilă.

Trase adânc aer în piept. Pentru o clipă, avu senzaţia că Ashley se află lângă el, moale şi caldă. Îşi închise ochii şi se lăsă în voia acestei senzaţii desfătătoare. Zâmbi când imaginea începu să se destrame.

Michael O'Connell stătea întins pe spate, cu privirea pironită pe tavanul alb, în mijlocul căruia era agăţat un simplu bec de o sută de waţi, fără nici un fel de abajur. Citise undeva că în secolele al XI-lea şi al XII-lea existau călugări, membri ai unor ordine monahale străvechi, care rămâneau ore în şir în această poziţie, într-o tăcere deplină. Ignorând căldura, frigul, foamea, setea, aceştia aveau tot felul de halucinaţii şi viziuni în timp ce meditau la împărăţia cerurilor şi la Cuvântul implacabil al lui Dumnezeu. O'Connell le aprecia devotamentul.

Ceea ce o preocupa pe Sally era contul acela offshore în care fuseseră transferate mai multe sume, destul de modeste, din contul clientei sale. În total, era vorba de aproape 50 000 de dolari.

Când sunase la banca din Grand Bahama, cei de acolo se arătaseră necooperanţi, aducându-i la cunoştinţă că are nevoie de o autorizaţie din partea conducerii băncii. De asemenea, îi explicaseră că o astfel de autorizaţie era foarte greu de obţinut, chiar şi de către anchetatorii autorităţilor publice, darămite pentru o simplă avocată care acţionează pe cont propriu, fără citaţii şi fără ameninţări din partea guvernului.

Ce nu putea Sally să priceapă era faptul că un om care se arătase capabil să spargă contul clientei sale se mulţumise să fure doar o cincime din suma totală. Restul sumei, împrăştiat la băncile din toată ţara printr-o serie ameţitoare de intrări şi ieşiri, putea fi depistat şi, din câte spera ea, existau mari şanse de a fi recuperat. Reuşi să blocheze sumele ce fuseseră transferate în conturile a mai bine de zece bănci, unde se aflau neatinse, sub diferite nume, toate evident false. De ce făptaşul nu transferase pur şi simplu întreaga sumă în conturi offshore, unde ar fi fost de neatins, după toate probabilităţile? Majoritatea banilor fusese împrăştiată pe ici, pe colo, nu furată, şi aştepta acum să fie recuperată prin nişte eforturi uriaşe. Asta o tulbura profund. Nu putea şti cu precizie despre ce fel de infracţiune era vorba. Singurul lucru de care era sigură era faptul că reputaţia sa profesională avea

mari şanse să sufere o lovitură puternică. Asta în cel mai bun caz, căci se putea şi să fie schilodită pe veci.

De asemenea, nu putea să-şi dea seama de unde venea acest atac.

Prima ei suspiciune fu îndreptată, desigur, asupra soţului clientei sale. Dar nu înţelegea de ce i-ar da acesta atâta bătaie de cap - nu făcea decât să amâne soluţionarea problemei şi să îngreuneze situaţia, ca să nu mai vorbim de intentarea unui proces în acest sens, care presupunea şi mai multe costuri. În procesele de divorţ era obişnuită ca oamenii să se poarte iraţional, fără îndoială, dar cazul de faţă o deruta complet. De regulă, oamenii dădeau dovadă de o meschinărie ostentativă, fiind în mod intenţionat dezagreabili atunci când voiau să-i bage adversarului beţe-n roate. Însă în cazul acesta deslușea o subtilitate pe care nu reuşea să şi-o explice.

Apoi îşi îndreptă bănuielile asupra altor adversari, din alte cauze. Cineva care pierduse în faţa ei la proces.

Asta o îngrijoră şi mai tare, căci ideea că o persoană ar nutri vreme îndelungată dorinţa de răzbunare, aşteptând luni în şir, poate chiar ani, ca s-o transforme în realitate era de-a dreptul tulburătoare. În stilul mafioţilor sicilieni, de parcă ar fi fost o scenă desprinsă din filmul *Naşul.*

Sally ieşise mai repede de la serviciu şi se plimba prin centru, îndreptându-se spre un restaurant cu o denumire ce se voia irlandeză, un loc liniştit şi obscur. Era la al doilea pahar de whisky cu apă, iar pe fundal se auzea melodia celor de la Grateful Dead, *Friend of the Devil.*

„Oare cine mă urăşte?" se întrebă ea.

Oricine ar fi fost, ştia că trebuie să-i spună lui Hope. Gândul acesta o îngrozea. După toată tensiunea dintre ele, era ultimul lucru de care aveau nevoie. Sally sorbi încet din lichidul amărui. „Cineva mă urăşte şi eu sunt o laşă, îşi spuse în sinea sa. Sunt prietenă cu un amic de-al diavolului." Aruncă o privire la pahar şi, conştientă că tot alcoolul din lume n-ar fi fost de ajuns ca să-i alunge suferinţa, îl împinse la o parte şi, de-abia ţinându-şi echilibrul, o porni spre casă.

Scott încheie scrisoarea către profesorul Burris, după care o reciti cu atenţie. Termenul ales de el spre a descrie cele întâmplate era acela

de *farsă* - descrisese incidentul ca fiind opera elaborată, deşi inexplicabilă, a unui student poznaş.

Atâta doar că nu-i venea deloc să râdă.

Singura parte care nu-l stânjenea din scrisoarea întocmită cu multă grijă era cea în care îl ruga pe profesor să examineze realizările tânărului Louis Smith pe plan academic. Scott se gândise să-i dea acestuia un mic imbold în carieră.

Semnă e-mailul şi-l trimise. Apoi merse acasă şi se aşeză în vechiul şi uzatul său fotoliu, întrebându-se care putea fi explicaţia celor întâmplate. Nu-i venea să creadă că o simplă scrisoare, fie ea oricât de categorică, îl putea scăpa de toate problemele. Reporterul acela băgăreţ de la ziarul campusului avea să-l ia la întrebări la sfârşitul săptămânii. Încăperea începea să se cufunde în întuneric pe măsură ce lumina zilei pălea, iar Scott era conştient că în viitorul apropiat va fi nevoit să se apere într-un fel sau altul. Faptul că acuzaţia nu avea nici temei, nici credibilitate era mai mult sau mai puţin relevant. Tot se va găsi cineva care să-i dea crezare.

Gândul acesta îl înfurie pe Scott, făcându-l să-şi încleşteze pumnii. Îl durea capul cumplit, dar cu toate astea continua să se întrebe cine putea fi autorul învinuirii. Habar n-avea că Sally şi Hope erau şi ele frământate de aceeaşi întrebare în acele clipe. Dacă fiecare dintre ei ar fi ştiut despre chinurile prin care treceau ceilalţi, împreună ar fi descoperit numaidecât făptaşul. Însă circumstanţele şi ghinionul făceau ca fiecare să fie absorbit exclusiv de propria problemă.

Ashley îşi puse câteva lucruri în geantă şi tocmai se pregătea să plece de la muzeu la sfârşitul zilei de lucru când, ridicându-şi privirea, îl văzu pe directorul adjunct apropiindu-se şovăielnic.

— Ashley, spuse el pe un ton înţepat, rotindu-şi privirea prin încăpere, aş vrea să discut ceva cu tine.

Ea îşi lăsă geanta jos şi îl urmă ascultătoare în biroul său. Liniştea din muzeu te ducea cu gândul la un cavou, iar ecoul paşilor lor răsuna pe coridorul pustiu. Umbre ciudate mutilau tablourile de pe pereţi, desfigurând portretele şi deformând culorile.

Directorul adjunct îi făcu semn spre un scaun, iar el se aşeză la birou. Rămase tăcut câteva clipe, ajustându-şi cravata, apoi oftă şi o privi

direct în ochi. Avea un tic nervos: își freca palmele una de cealaltă în cele mai neașteptate momente.

— Ashley, am primit unele reclamații în ce te privește.

— Reclamații? Ce fel de reclamații?

Nu-i dădu un răspuns direct.

— Ai avut ceva probleme în ultima vreme?

Ar fi vrut să-i răspundă că da, dar nu voia să-i dezvăluie directorului viața ei personală mai mult decât era necesar. Îl considera un om lingușitor și nesincer. Știa că acasă, în Somerville, are doi copii mici, dar asta nu-l împiedica să se dea la orice tânără proaspăt angajată.

— Nu, nimic neobișnuit, minți ea. De ce mă întrebați asta?

— Așadar, spuse el cu voce joasă, ai spune că totul decurge *normal* în viața ta? Nimic *nou?*

— Nu sunt sigură că înțeleg unde bateți.

— Nu cumva părerile tale legate de… hmmm… lume, în general, s-au schimbat radical în ultima vreme?

— Părerile mele îmi aparțin, spuse ea încet.

El șovăi din nou.

— De asta mi-era teamă. Eu nu te cunosc prea bine, Ashley. Prin urmare, cred că nimic n-ar trebui să mă surprindă. Însă vreau să-ți mărturisesc… Se opri. Ei bine, am s-o spun așa: știi, aici la muzeu încercăm să fim toleranți față de concepțiile, părerile și, ca să zic așa, stilul de viață al celorlalți. Nu vrem să judecăm pe nimeni. Dar sunt anumite limite care nu pot fi depășite, ești de acord cu mine?

Ashley habar n-avea despre ce vorbea directorul, dar încuviință din cap.

— Bineînțeles. Sunt anumite limite.

Directorul adjunct părea supărat și furios deopotrivă. Se aplecă înspre ea.

— Chiar crezi că Holocaustul n-a avut loc niciodată?

Ashley mai că sări de pe scaun.

— Cum?

— Crezi că uciderea celor șase milioane de evrei a fost pură propagandă și nu s-a întâmplat în realitate?

— Nu înțeleg…

— Negrii sunt o rasă inferioară, iar mongoloizii, doar cu puţin deasupra animalelor sălbatice, nu-i aşa?

Ashley nu putu să răspundă nimic, căci şocul o făcuse să-şi piardă graiul.

— E adevărat că evreii controlează FBI-ul şi CIA? Sau că puritatea rasei este principala problemă cu care se confruntă astăzi naţiunea noastră?

— Nu ştiu ce vreţi să…

Bărbatul ridică o mână, roşu la faţă de furie. Făcu un gest în direcţia computerului de pe biroul său.

— Vino aici şi introdu-ţi ID-ul şi parola, spuse el tăios.

— Nu înţeleg…

— Fă-mi pe plac, pur şi simplu, spuse el rece.

Ea se ridică de pe scaun, dădu ocol biroului şi făcu aşa cum i se ceruse. Computerul păru să se trezească la viaţă, se auzi o muzică de fanfară şi o fotografie a muzeului umplu ecranul, urmată de cuvintele „Bun venit, Ashley" şi apoi „Ai mesaje necitite în căsuţa poştală".

— Gata, spuse Ashley.

Se ridică.

Directorul o împinse la o parte cu bruscheţe şi puse mâna pe tastatură.

— Uite, spuse el furios. Căutări recente.

Odată intrat în contul ei, apăsă rapid o serie de taste. Imaginea cu muzeul dispăru instantaneu, fiind înlocuită de un ecran roşu cu negru. Acordurile unui marş militar se revărsară dintr-odată din cele două boxe şi apăru o svastică uriaşă, urmată de o melodie explozivă. Ashley nu recunoscu *Horst Wessel Song*[30], dar intui numaidecât natura cântecului. Rămase cu gura căscată de uimire şi vru să spună ceva, dar nu-şi putea desprinde ochii de pe ecranul care acum înfăţişa, în imagini alb-negru, un şir de oameni aliniaţi, cu mâna ridicată în semn de salut. Cuvintele „Sieg Heil!" fură repetate de mai multe ori. Recunoscu scena din filmul *Triumful voinţei,* al lui Leni Riefenstahl. Apoi şi imaginea

---

30 *Horst Wessel Song* - a fost imnul Partidului Nazist între anii 1930 şi 1945. Începând din 1933 şi până în 1945 naziştii l-au proclamat imn conaţional al Germaniei, alături de prima strofa din *Deutschlandlied.* (n. tr.)

aceasta dispăru, iar în locul ei se ivi mesajul de întâmpinare „Bun venit pe site-ul naţiunii ariene.” Un al doilea mesaj proclama: „Bun venit, soldat Ashley Freeman. Introdu parola pentru a intra”.

— Mai e nevoie să continuăm? întrebă directorul adjunct.

— Dar e absurd, spuse Ashley. Chestiile astea nu-mi aparţin. Nu ştiu cum…

— Nu-ţi aparţin?

— Nu. Nu ştiu cum, dar…

Directorul adjunct întinse mâna către ecran.

— Atunci, introdu-ţi parola de la muzeu.

— Dar…

— Fă-mi pe plac, spuse el pe un ton rece.

Ea se aplecă deasupra tastaturii şi scrise parola. Ecranul se schimbă numaidecât şi din nou răsună o muzică de fanfară. Ceva de Wagner.

— Nu înţeleg.

— Sigur, spuse el. Sigur că nu înţelegi.

— Cineva mi-a jucat o farsă. Un fost prieten. Nu ştiu cum, dar e foarte priceput la calculatoare şi trebuie să fi…

Directorul scutură din cap.

— Te rog să nu mă mai insulţi cu astfel de justificări penibile. Asta e ultima ta zi aici, Ashley. Chiar dacă scuzele tale sunt adevărate, ei bine, nu putem accepta nici una din variante. Nici pe cea a prietenului periculos, nici pe cea a convingerilor personale. Ambele sunt total inadmisibile în atmosfera de toleranţă pe care ne străduim s-o promovăm aici. Asta e o pornografie a urii. Nu voi permite aşa ceva. Şi, ca să fiu sincer, nu sunt sigur că te cred. Vei primi prin poştă salariul pe ultima lună. Noapte bună, domnişoară Freeman. Te rog să nu mai vii aici. Şi te rog - adăugă el arătându-i uşa - să nu te aştepţi la vreo recomandare din partea noastră.

Lui Ashley îi venea deopotrivă să plângă de frustrare şi să ţipe de furie în timp ce se întorcea acasă, în înserarea ce se lăsa cu repeziciune peste oraş. Cu fiecare pas era tot mai furioasă, încât abia observa umbrele şi întunericul ce-o împresurau. Umbla cu paşi repezi şi hotărâţi pe străzile oraşului, încercând să pună la cale un plan de acţiune, dar nu reuşea, iar asta îi sporea şi mai mult frustrarea. Îşi dădu

frâu liber mâniei, până când întreg trupul începu să-i tremure. Nici un om în toate minţile nu i-ar permite altuia să-şi bată joc în halul ăsta de viaţa lui şi, cum ea se considera în toate minţile, decise că era timpul ca povestea să înceteze, chiar în acea noapte.

Îşi azvârli jacheta şi geanta pe pat şi merse direct la telefon, în câteva secunde formă numărul lui Michael O'Connell.

Acesta avea o voce adormită, incoerentă când răspunse.

— Da? Cine e?

— Ştii al naibii de bine cine e, spuse Ashley pe un ton aproape isteric, plin de înverşunare.

— Ashley! Am ştiut că o să mă suni.

— Nemernic ce eşti! Ţi-ai bătut joc de munca mea de la şcoală. Iar acum m-ai făcut să-mi pierd şi slujba. Cât poţi să fii de ticălos!

El rămase tăcut.

— Lasă-mă-n pace! De ce nu mă poţi lăsa-n pace?

El continuă să nu spună nimic.

Ea se ambala tot mai tare.

— Te urăsc! Luate-ar naiba, Michael! Ţi-am spus că s-a terminat, şi aşa este! Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta. Şi mai spui că mă iubeşti? Eşti un om bolnav şi malefic, Michael, şi vreau să dispari din viaţa mea. Pentru totdeauna! Pricepi asta?

El tot nu răspunse nimic.

— Mă auzi, Michael? S-a terminat! Gata. Sfârşitul poveştii. Punct final. Ia-o cum vrei, dar s-a terminat. Nu mai vreau. Ai priceput?

Aşteptă un răspuns, dar nu primi nici unul. Liniştea domnea în jurul ei, împresurând-o asemenea unui lujer de viţă-de-vie.

— Michael?

Brusc îi trecu prin minte că s-ar putea ca el să nu mai fie la telefon, că închisese, iar vorbele ei se pierduseră pur şi simplu în necuprinsul vid electronic.

— Ai înţeles? S-a terminat.

Din nou, nu primi nici un răspuns.

I se păru că îi aude respiraţia la celălalt capăt al firului.

— Te rog, Michael. Trebuie să se termine.

Când vorbi, într-un târziu, cuvintele lui o luară prin surprindere.

— Ashley, spuse el aproape vesel, pe un ton de glumă, de parcă ar fi vorbit în altă limbă, o limbă complet străină ei. E nemaipomenit să-ți aud vocea. Număr clipele până în ziua când vom putea fi din nou împreună. Făcu o pauză, după care adăugă: Pentru totdeauna.

Apoi închise.

— Dar s-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

— Da, răspunse ea. S-a întâmplat ceva, de fapt mai multe lucruri.

I-am studiat chipul și am observat că se lupta cu amănuntele a ceea ce avea de gând să-mi spună. Pentru ea reticența era asemenea unui pulover călduros pe timp de iarnă, la care apelezi în eventualitatea unui viscol, a gerului sau a înrăutățirii vremii.

— Ei bine, am spus eu, oarecum exasperat de stilul ei indirect, care e contextul aici? M-ai băgat în povestea asta spunând că voi fi în stare să înțeleg totul. Până în prezent nu prea știu dacă m-am ales cu ceva. Am înțeles că Michael O'Connell urzește tot felul de intrigi. Dar în ce scop? Văd crima începând să prindă contur, dar oare la ce fel de crimă ne gândim?

Ea își ridică mâna.

— Ai vrea ca lucrurile să fie cât mai simple, nu-i așa? Dar crima nu e un lucru simplu. Dacă stai să te gândești, sunt mai multe forțe implicate aici. Nu te întrebi, uneori, dacă nu cumva noi suntem cei care creăm atmosfera psihologică sau poate emoțională, prielnică acestor grozăvii, care mai întâi prinde rădăcină, apoi înmugurește și în final înflorește? Suntem un fel de seră a diavolului, noi toți. Nu ai această impresie câteodată?

Nu i-am răspuns nimic. În loc de asta, am urmărit-o ațintindu-și privirile asupra căniii de cafea, de parcă aștepta ca aceasta să-i spună ceva.

— Nu ai senzația că trăim o viață incredibil de dezmembrată, de împrăștiată? Altădată, în vremuri mai fericite, creșteai și rămâneai în același loc. Probabil cumpărai o casă pe aceeași stradă cu părinții tăi. Ajutai la bunul mers al afacerii familiei. Așa că rămâneam cu toții împreună, legați unii de alții, pe aceeași orbită. Ce vremuri naive! *Luna de miere* și *Tata știe cel mai bine* rulau la televizor. Auzi ce idee

demodată: tata ştie cel mai bine. Acum ne instruim şi plecăm, plecăm de-acasă.

Făcu o pauză, după care mă întrebă:

— Aşadar, tu ce ai face dacă ţi-ar fi limpede că o persoană încearcă să-ţi distrugă viaţa? Adăugă apoi: Nu vezi? Din punctul nostru de vedere, privind povestea dintr-o poziţie sigură, neamenințată de nimic, e uşor să ne dăm seama că *există* cineva care încearcă să le ruineze viaţa. Dar ei nu au cum să vadă asta.

— De ce nu? am izbucnit eu.

— Pentru că nu e *logic.* Pentru că *nu are nici o noimă.* Adică, *de ce?* De ce ar vrea el să le distrugă viețile?

— Bine, de ce?

— Încă nu. Va trebui să descoperi singur lucrul ăsta. Dar anumite aspecte sunt clare: Michael O'Connell - care nu era nici pe departe atât de cultivat ca ei, care nu dispunea nici pe jumătate de resursele lor sau de prestigiul lor - deţinea controlul. Era de două ori mai isteţ ca ei, pentru că ei erau nişte oameni ca oricare alţii, pe când el era altfel. Uită-te la ei, adânciţi şi încurcaţi în intrigile lui diabolice, totuşi nu-şi puteau da seama ce li se întâmplă. Nu la adevărata gravitate a situaţiei. Tu ce-ai face? Nu asta e întrebarea? S-au petrecut lucruri îngrozitoare, dar care e adevărata ameninţare?

Nu i-am răspuns direct. În loc de asta, m-am repetat, în speranţa de-a obţine un răspuns:

— Dar s-a schimbat ceva?

— Da. Graţie unui moment de luciditate.

— Cum aşa?

Ea îmi zâmbi.

— O sintagmă norocoasă. Într-o poveste care părea să degenereze rapid într-o situaţie teribil de nefericită.

19
Schimbare de tactică

La început, Ashley fu copleşită de furie.

La câteva secunde după ce Michael O'Connell îi închise telefonul, luă aparatul şi-l trânti de-un perete. Telefonul plesni, cu un zgomot ca de împuşcătură. Se încovoie de mijloc, scrâşnind din dinţi, cu pumnii încleştaţi şi faţa crispată. Luă o carte şi o azvârli în aceeaşi direcţie. Cartea se izbi de perete şi apoi căzu la podea cu o bufnitură surdă. Merse în dormitor, înşfacă o pernă de pe pat şi începu să lovească cu pumnii în ea ca un boxer în ultima rundă a meciului, care dă orbeşte în toate părţile. Luă apoi perna şi începu s-o sfâşie. Bucăţi din umplutura sintetică zburau peste tot în jurul ei, aşternându-i-se în păr şi pe haine. Ochii i se umplură de lacrimi şi scoase în cele din urmă un vaiet prelung, cufundându-se în cea mai neagră depresie.

Ashley se trânti pe pat, ghemuindu-se în poziţia fătului şi plânse în hohote, dând frâu liber sentimentelor ce-o asaltau cu forţa unei avalanşe. Tot trupul îi zvâcnea de frustrare, tremurând spasmodic între două gemete, de parcă suferinţa i se răspândise în fiecare părticică a corpului, asemenea unei infecţii de neoprit.

Când nu mai avu lacrimi, se răsuci şi rămase pe spate, cu ochii aţintiţi în tavan, strângând la piept rămăşiţele pernei. Trase adânc aer în piept. Era conştientă că lacrimile nu aveau cum să rezolve problema, dar cu toate astea parcă se simţea un pic mai bine.

Când bătăile inimii i se potoliră, revenind la ritmul normal, Ashley se ridică.

— În regulă, spuse ea cu voce tare. Hai să vedem ce e de făcut, fetiţo.

Aruncă o privire la telefonul mobil, care zăcea distrus pe podea, şi îşi zise că izbucnirea ei fusese un lucru benefic. Acum trebuia să-şi

cumpere altul, iar asta însemna un număr nou. Unul pe care, îşi promise sieşi, Michael O'Connell nu avea să-l mai afle. Se uită la telefonul fix de pe birou. „Pe ăsta îl scot din funcţiune."

Lângă telefon se afla laptopul ei. „Acum, îşi spuse ea pe tonul cu care i-ar fi vorbit unui copil mic, o să-ţi schimbi serviciul de internet. Îţi schimbi contul de e-mail. Anulezi toate serviciile la care eşti abonată. O iei de la capăt."

Apoi aruncă o privire în jurul său, prin apartament. „Dacă trebuie să te muţi, o să te muţi."

Oftă adânc. Avea să meargă la biroul de înregistrare a actelor absolvenţilor în dimineaţa următoare, ca să-şi corecteze fişele de prezenţă. Ştia că asta avea să-i dea mare bătaie de cap, dar undeva existau copii după calificativele pe care le primise şi, indiferent de măsluirile lui Michael O'Connell, avea să pună lucrurile în ordine. Cât despre cursurile recente - şi despre aşa-zisele sale absenţe - asta era, probabil, imposibil de rectificat. Dar era vorba de o singură materie şi, deşi neplăcut, totuşi nu era ceva fatal.

Mai grav era faptul că îşi pierduse slujba. Înclina să creadă că directorul adjunct avea să-i facă probleme pe viitor. Individul era superficial şi neînduplecat, cu o atitudine sexistă, şi îi repugna ideea de a mai avea de-a face cu el. Ajunse la concluzia că cel mai bine ar fi să încerce să-l convingă pe vreunul dintre profesorii ei să-i scrie directorului adjunct o scrisoare, prin care să-i dea de înţeles că o învinuise pe nedrept, fapt care ar trebui să reiasă din fişa ei de angajare. Era sigură că putea convinge pe cineva să facă asta de îndată ce avea să-i explice ce se întâmplase. Poate că n-avea să revină asupra deciziei de a o concedia, dar măcar în felul acesta s-ar repara prejudiciul produs asupra reputaţiei sale.

La urma urmelor, îşi spuse ea, slujba de la muzeu nu era singura slujbă din lume. Cu siguranţă mai existau şi altele, tot în domeniul artelor şi tot pline de culoare, care să i se potrivească.

Cu cât chibzuia mai mult, cu atât se simţea mai bine. Cu cât îşi făcea mai multe planuri, cu atât mai mult îşi recăpăta controlul. Se simţea tot mai stăpână pe sine, tot mai puternică şi mai hotărâtă. După câteva momente, se ridică de pe pat, se scutură din cap până-n picioare şi merse la baie.

Se privi îndelung în oglindă, clătinând din cap la vederea ochilor umflați și înroșiți de plâns. „În regulă, spuse ea dând drumul la apă fierbinte și începând să se spele pe față, de-acum nu mai vărs nici o lacrimă din cauza ticălosului ăstuia."

Gata cu teama. Gata cu îngrijorarea. Gata cu revolta și cu frustrarea. Avea să-și vadă de viață și la naiba cu Michael O'Connell.

Își dădu dintr-odată seama că îi este foame, așa că, după ce se spălă pe față și își alungă supărarea, merse în bucătărie, găsi în congelator o cutie de înghețată și își puse o porție generoasă, lăsând ca gustul delicios să-i însenineze starea de spirit. Apoi se îndreptă către telefonul fix, singurul pe care-l mai avea, ca să-l sune pe tatăl ei. În timp ce mergea spre aparat, mâncând din înghețată, zăbovi un pic lângă fereastră, aruncând o privire șovăielnică la întunericul de afară. „Gata cu privitul pe fereastră." Ashley se răsuci pe călcâie, puse mâna pe telefon și începu să formeze numărul, neavând habar că era urmărită. Afară, niște ochi iscoditori contemplau lumina palidă de la geamul ei, sperând să-i surprindă silueta, fie și doar pentru o clipă, satisfăcuți, dar nu pe deplin de simpla adiere a prezenței sale. Bărbatul se simțea în largul lui în întunericul ce-l împresura, exaltat la gândul că se afla atât de aproape de ea în momentul acela. „E ceva ce ea n-ar înțelege niciodată", își spuse în sinea lui. Faptul că fiecare încercare de-a ei de a se îndepărta îl stârnea și mai mult, sporindu-i pasiunea. Își ridică gulerul jachetei și se retrase în umbră. Putea sta acolo toată noaptea dacă era nevoie.

Hope fu surprinsă s-o găsească pe Sally așteptând-o, când sosi seara acasă. Relația lor devenise extrem de formală, marcată de lungi momente de tăcere.

Se uită la vechea ei parteneră de viață și dintr-odată se simți istovită și demoralizată. „Până aici a fost, își spuse în sinea ei. Asta este punctul final." O tristețe nedefinită o cuprinse în timp ce o studia neliniștită pe Sally.

— Ai venit mai devreme în seara asta, spuse ea pe un ton cât mai blând. Ți-e foame? Imediat încropesc ceva, dar n-o să fie spectaculos.

Sally aproape nici nu se clinti. În mână ținea un pahar cu whisky.

— Nu mi-e foame, spuse ea destul de împleticit. Dar trebuie să stăm de vorbă. Avem o problemă.

— Da, răspunse Hope, scoţându-şi jacheta fără grabă şi lăsându-şi jos rucsacul. Aşa cred şi eu.

— Ba chiar mai multe.

— Da. Mai multe. Poate ar fi bine să-mi torn şi eu ceva de băut. Hope merse până în bucătărie.

În timp ce Hope îşi umplea un pahar mare cu vin alb, Sally încercă să se hotărască de unde să înceapă, cu care dintre numeroasele probleme pe care le aveau de înfruntat. Printr-o conexiune bizară produsă la nivel mental, ea asocia violarea contului clientei sale şi pericolul care-i ameninţa cariera cu răcirea nedesluşită a sentimentelor sale faţă de Hope. „Cine sunt eu?" se întrebă Sally.

Se simţea la fel ca în zilele acelea de dinainte ca ea şi Scott să se despartă. O mâhnire profundă îi invada gândurile. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să rămână aşezată pe scaun. Îi venea să se ridice şi s-o ia la fugă. Ca avocată obişnuită cu conflicte dintre cele mai dificile, se simţi dintr-odată incompetentă.

Când îşi ridică privirea, o văzu pe Hope stând în pragul uşii.

— Trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat, rosti Sally.

— Te-ai îndrăgostit de altcineva?

— Nu, nu…

— De un bărbat?

— Nu.

— Atunci, de altă femeie?

— Nu.

— Pur şi simplu nu mă mai iubeşti? continuă Hope.

— Nu ştiu ce iubesc. Am senzaţia că… nu ştiu… că mă decolorez, întocmai ca o fotografie veche.

Hope se gândi că asta era o afirmaţie indulgentă şi ultraromanţioasă. Lucru care o înfurie şi, după toată tensiunea din ultima vreme, nu se putu abţine să nu izbucnească:

— Ştii, Sally, spuse cu o răceală care o surprinse şi pe ea, nu am chef să discut despre starea ta emoţională. Ei da, lucrurile nu sunt perfecte. Şi ce vrei să faci? Mi-e silă să mai trăiesc în tensiunea asta. Nu sunt decât două variante, fie ne despărţim, fie… nu ştiu… care e cealaltă

variantă? Ce sugerezi să facem? Cert e că eu nu mai pot să suport o asemenea presiune psihică.

Sally scutură din cap.

— Nu m-am gândit serios la asta.

— Pe naiba nu te-ai gândit.

Hope se simţi oarecum vinovată pentru că îi făcea plăcere să fie furioasă.

Sally dădu să spună ceva, dar se opri.

— Mai există o problemă, spuse ea. Una care ne afectează pe amândouă şi stilul nostru de viaţă.

În câteva cuvinte, o puse pe Hope la curent cu acuzaţia formulată împotriva ei şi cu faptul supărător că o bună parte din economiile lor dispăruse - cel puţin pentru moment - şi avea să dureze câtva timp până să dea de urma banilor şi să întocmească actele necesare pentru a-i recupera.

Hope ascultă îngrozită.

— Cred că glumeşti, nu-i aşa?

— Mi-aş dori să fie aşa.

— Dar nu erau banii *tăi,* erau banii *noştri.* Ar fi trebuit să mă consulţi şi pe mine înainte.

— A trebuit să mă mişc rapid ca să evit o anchetă din partea Baroului de avocatură.

— Asta e o scuză care nu justifică faptul că n-ai pus mâna pe telefon să-mi spui ce ai de gând să faci.

Sally nu răspunse nimic.

— Aşadar, nu numai că suntem pe punctul de-a ne despărţi, dar mai suntem şi falite?

Sally încuviinţă din cap.

— Păi, nu de tot, dar până când reuşim să lămurim lucrurile…

— Ei, ce să zic, e nemaipomenit. De-a dreptul excelent. Extraordinar. Ce naiba o să facem acum?

Hope se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Era atât de furioasă pe partenera ei, încât i se părea că luminile din cameră pâlpâie, când mai palide, când mai intense, ca atunci când se prefigurează o pană de curent.

Înainte ca Sally să apuce să răspundă „Nu știu”, telefonul începu să zbârnâie.

Hope se răsuci și, uitându-se la telefon de parcă el ar fi fost de vină pentru toate necazurile, se duse să răspundă, călcând apăsat și bolborosind tot felul de obscenități.

— Da, spuse ea pe un ton aspru. Cine e?

De pe fotoliul pe care ședea, copleșită de nenorocirile ce se abătuseră asupra sa, Sally observă cum chipul lui Hope încremeni brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E vreo problemă?

Hope nu-i răspunse, evident atentă la cuvintele persoanei de la celălalt capăt al firului. După un moment, dădu din cap și spuse:

— Doamne Dumnezeule! Numai puțin, ți-o dau acum.

Apoi se întoarse spre Sally.

— Da. Nu. Aici. Vorbește tu. E Scott. Ticălosul și-a băgat din nou coada în viața lui Ashley. Și încă bine de tot.

Scott ajunse acasă la ele o oră mai târziu. Sună la sonerie, îl auzi pe Cel fără Nume lătrând și imediat după aceea Hope apăru la ușă. Ca de obicei, tăcură amândoi stingheri preț de câteva secunde, după care ea îi făcu semn să intre.

— Bună, Scott! spuse Hope. Haide înăuntru.

Scott fu surprins să constate că Hope părea să fi plâns, căci întotdeauna avusese impresia că, dintre ele două, ea era cea mai stăpână pe sine. Oricum, de un lucru era sigur, și anume că fosta sa soție era jumătatea irascibilă a relației.

Nu pierdu vremea cu politețuri, ci de îndată ce intră în sufragerie întrebă:

— Ai vorbit cu Ashley?

Sally încuviință din cap.

— În timp ce tu erai pe drum înspre noi. M-a pus la curent și pe mine cu tot ce ți-a povestit. A rămas fără slujbă și are probleme mari la școală. Sally oftă. Cred că am subestimat perseverența acestui Michael O’Connell.

Scott ridică din sprâncene.

— Puțin spus. A fost o greșeală pe care probabil că n-am fi putut-o evita. Dar acum trebuie s-o ajutăm pe Ashley să iasă din treaba asta.

— Eu credeam că de-asta te-ai dus la Boston, spuse Sally cu răceală, aruncându-i fostului său soț o privire mirată. Cu 5 000 de dolari în buzunar, bani gheață.

— Da, replică Scott la fel de rece, presupun că tentativa noastră de mituire n-a funcționat. Prin urmare, care e pasul următor?

Rămaseră cu toții tăcuți preț de câteva clipe, până când Hope izbucni:

— Ashley se află într-o situație gravă. E limpede că are nevoie de ajutor, dar cum s-o ajutăm? În ce fel? Ce am putea face?

— Trebuie să fie niște legi în acest sens, spuse Scott.

— Sunt, dar cum ne putem folosi de ele? continuă Hope. Și, până în momentul de față, ce lege crezi că a încălcat tipul ăsta? Doar n-a violat-o. N-a lovit-o. N-a amenințat-o. Dimpotrivă, i-a spus că o iubește. Și a urmărit-o. Iar apoi i-a dat viața peste cap cu ajutorul computerului. O farsă deplasată, în cel mai bun caz.

— Sunt legi care interzic așa ceva, spuse Sally, dar se opri brusc.

— Farse cu ajutorul computerului, spuse el. O descriere mult prea blândă.

— Anonime, precizează Sally.

Toți trei tăcură, gândindu-se ce ar mai fi de zis. Într-un târziu, Scott se lăsă pe spate și spuse:

— Săptămâna trecută m-am confruntat și eu cu o problemă destul de neplăcută, tot din cauza computerului și tot cu autor anonim. Cred că s-a rezolvat, dar…

Câteva secunde nimeni nu rosti nici un cuvânt, după care Hope spuse:

— Și eu la fel.

Sally o privi, surprinsă de ce auzea.

Dar, înainte să poată spune ceva, Hope arătă spre ea.

— Și ea, la fel.

Hope se ridică în picioare.

— Cred că toți avem nevoie să bem un pahar.

Plecă să caute încă o sticlă de vin.

— Poate mai multe pahare, rosti ea peste umăr, spre Scott şi Sally, care se uitau unul la celălalt cuprinşi de îndoială.

Detectivul din cadrul Poliţiei statului Massachusetts care şedea în faţa mea îmi păru la prima vedere un tip ciudat şi simpatic, diferit de eroii romanelor poliţiste, atât de duri şi de blazaţi. Avea o statură şi o constituţie care nu impresionau, purta un pulover albastru şi nişte pantaloni kaki ieftini, iar părul de culoarea nisipului îi era tuns foarte scurt. Deasupra buzei de sus avea o mustaţă stufoasă care-i dădea un aer onest, de om cumsecade. Dacă n-ar fi avut sub braţ un toc cu un pistol Glock de nouă milimetri, ai fi zis mai degrabă că e agent de asigurări ori profesor de liceu.

Se lăsă să cadă pe spătarul scaunului şi, ignorând zbârnâitul telefonului, spuse:

— Aşadar, vreţi să aflaţi câte ceva despre comportamentul obsesiv, da?

— Da. Mă documentez, am răspuns eu.

— Pentru o carte? Sau un articol? Nu pentru că aţi avea vreun interes personal în acest sens, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Detectivul rânji.

— Păi, e ca în povestea aia cu un tip care dă telefon la doctor şi spune: „Am un coleg de serviciu care ar vrea să ştie care sunt simptomele… hmmm… bolilor cu transmitere sexuală, cum sunt sifilisul şi gonoreea. Şi cum o fi contactat el, adică prietenul meu, nu eu, o astfel de boală, pentru că are nişte dureri cumplite”.

Am scuturat din cap.

— Credeţi că sunt urmărit de vreun obsedat şi vreau să…

Zâmbi, dar era un zâmbet precaut.

— Poate că dumneavoastră vreţi să urmăriţi pe cineva şi aveţi nevoie de câteva ponturi care să vă înveţe cum să procedaţi ca să nu fiţi arestat. Ăsta ar fi un tertip de-a dreptul smintit, pe care numai un obsedat incurabil ar putea să-l regizeze. Întotdeauna am zis că e o greşeală să-i subestimăm. Sau să subestimăm gravitatea faptelor pe care le-ar putea comite la un moment dat. Un obsedat veritabil face din obsesia lui o adevărată artă. Artă combinată cu ştiinţă.

— Cum aşa?

— Nu numai că studiază cu atenţie victima, ci îi studiază tot modul de viaţă. Familia. Prietenii. Locul de muncă. Şcoala. Restaurantele preferate. Cinematografele pe care le frecventează, atelierul unde-şi repară maşina. Locul unde-şi plimbă câinele şi de unde-şi cumpără biletele de loterie. Se foloseşte de tot soiul de resurse, atât legale, cât şi interzise de lege, ca să strângă toate aceste informaţii. El măsoară, evaluează, anticipează în permanenţă. Îşi dedică toate gândurile ţintei sale într-o asemenea măsură, încât adesea poate gândi în avans, de parcă ar citi gândurile victimei, pe care aproape că ajunge s-o cunoască mai bine ca pe sine însuşi.

— Ce anume declanşează acest comportament?

— Psihologii nu au găsit încă o explicaţie clară. Comportamentul obsesiv rămâne un mister. Un trecut dificil, poate?

— Probabil mai mult decât atât.

— Da, probabil. Părerea mea e că, dacă sapi un pic, dai peste nişte poveşti cutremurătoare petrecute în copilăria lor. Abuzuri. Violenţă. Chestii de genul ăsta.

Scutură din cap.

— Periculoşi indivizi, obsedaţii. Nu sunt în nici un caz nişte infractori mărunţi, de duzină. Indiferent dacă eşti o fată simplă, care locuieşte într-o rulotă, lucrează la supermarketul local şi e urmărită de fostul prieten, sau o vedetă de la Hollywood, care are toţi banii din lume şi e urmărită de un fan fanatic, te afli în mare pericol, pentru că, orice ai face, dacă obsedatul îşi doreşte cu adevărat să ajungă la tine, până la urmă o va face. Iar legile, chiar şi ordinele de restricţie temporară sau normele privitoare la urmărirea prin computer sunt proiectate să *reacţioneze* în cazul comiterii unei infracţiuni, nu s-o *preîntâmpine.* Obsedaţii ştiu asta. Şi lucrul cel mai înfricoşător e că adesea nu le pasă. Nici cât negru sub unghie. Sunt total imuni la sancţiunile obişnuite. Oprobriul. Ruina financiară. Închisoarea. Moartea. Lucrurile astea nu-i sperie. Ceea ce îi sperie e ruperea contactului cu victima. E o teamă care face ca orice altceva să pălească prin comparaţie, iar ţelul acesta neclintit devine întreaga lor raţiune de a trăi.

— Ce poate să facă victima în această situaţie?

Căută prin biroul şi scoase o broşură intitulată *Eşti victima unui obsedat? Câteva recomandări din partea Poliţiei statului Massachusetts.*

— Îi dăm un material pe care să-l citească.

— Atâta tot?

— Asta până când se comite o infracţiune. Iar atunci de obicei e prea târziu.

— Dar cum rămâne cu grupurile de sprijin şi…

— Ei bine, grupurile astea pot fi de ajutor anumitor persoane. Sunt spaţii sigure, reşedinţe secrete, grupuri de suport şi multe altele. Toate pot să ofere ajutor într-o oarecare măsură, în anumite cazuri. Şi nu i-aş spune nimănui că nu e bine să ia legătura cu aceşti oameni, dar trebuie să ai de grijă, căci s-ar putea să declanşezi o confruntare pe care nu ţi-o doreşti. Dar oricum, de obicei e prea târziu. Vreţi să ştiţi care-i partea cea mai absurdă?

Am încuviinţat din cap.

— Organele legislative ale statului nostru au fost printre primele care au adoptat legi de protejare a individului, însă un obsedat înverşunat îşi găseşte căi de a eluda legea. Şi, partea cea mai proastă, odată ce ai apelat la autorităţi - de pildă, ai depus o plângere, cazul ţi-a fost consemnat la dosar şi ai obţinut un ordin al instanţei prin care obsedatul e obligat să stea la distanţă de tine -, ei bine, asta poate însemna declanşarea dezastrului. Forţează-i mâna ticălosului. Fă-l să acţioneze pripit. Inspiră-te din arsenalul lui şi dă-i de ştire: „Dacă nu poţi fi al meu, nu vei fi al nimănui”.

— Şi…

— Folosiţi-vă imaginaţia, domnule scriitor. Ştiţi ce se întâmplă atunci când un tip soseşte la slujbă sau acasă, sau oriunde, îmbrăcat precum Rambo, în ţinută de camuflaj, cu o puşcă de calibrul 12, cu cel puţin două pistoale şi cu suficientă muniţie legată în jurul pieptului încât să dea bătaie de cap unei echipe SWAT vreme de câteva ore bune. Aţi auzit astfel de poveşti.

Am rămas tăcut. Auzisem, într-adevăr, astfel de poveşti. Detectivul zâmbi din nou.

— Iată un lucru de care ar fi bine să ţineţi seama: din câte am constatat noi până în clipa de faţă, atât în domeniul legislativ, cât şi în

psihologia judiciară, cel mai fidel profil al urmăritorului obsedat este similar cu cel al ucigașului în serie.

Se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

— Asta te cam pune pe gânduri, nu-i așa?

20
Acțiuni și bune, și rele

— Are vreunul din voi habar de ceea ce se petrece?

Întrebarea lui Sally rămase suspendată în aer.

— Vreau să spun, în afară de ceea ce ne-a relatat Ashley şi care nu înseamnă prea mare lucru, ce ştim despre individul ăsta care-şi bate joc de viaţa ei?

Sally se întoarse către fostul ei soţ. Era la al nu ştiu câtelea pahar cu whisky şi ar fi trebuit să se îmbete de mult, dacă lucrurile n-ar fi fost atât de grave.

— Scott, tu eşti singurul, în afară de Ashley, desigur, care l-a văzut pe tipul ăsta. Îmi închipui că ai tras nişte concluzii după întâlnirea din Boston. Ţi-ai făcut o impresie despre el. Poate ar trebui să începem de-aici.

Scott ezită. Era obişnuit de la cursurile cu studenţii ca el să fie cel care conduce discuţiile, aşa că întrebările acestea îl luau oarecum prin surprindere.

— Nu e genul de persoană cu care intrăm în contact în mod obişnuit, spuse el cu voce joasă.

— Ce vrei să spui? întrebă Sally.

— Ei bine, e un tip robust, arătos şi, evident, destul de inteligent, dar în acelaşi timp se poartă cam grosolan, cum te-ai aştepta din partea unuia care are motocicletă şi prestează muncă brută şi face colegiul de stat la seral după liceu. Părerea mea e că provine dintr-un mediu plin de privaţiuni - nu se compară cu tinerii de la mine de la colegiu sau de la şcoala lui Hope. În orice caz, nu pare a fi genul lui Ashley, tipul de bărbat de care ea obişnuieşte să se îndrăgostească şi pe care îl părăseşte patru săptămâni mai târziu. Tipii ăia aveau cu toţii un stil

aparte, erau artiști. Slabi, cu părul lung și psihicul fragil. O'Connell pare stăpân pe sine și descurcăreț. Poate ai avut de-a face cu indivizi de genul ăsta în cazurile tale, dar părerea mea e că, în general, îți alegi clienții mai pe sprânceană.

— Și tipul ăsta…

— E dintr-o categorie socială inferioară. Dar ăsta nu-i neapărat un dezavantaj.

Sally făcu o pauză, după care continuă:

— Ce naiba o fi găsit Ashley la el prima oară?

— A făcut o greșeală, spuse Hope.

Stătuse fără să scoată un cuvânt până acum, cu mâna pe spatele Celui fără Nume, fierbând în sinea sa. La început, nu fusese sigură că îi era îngăduit să se amestece în discuție, dar apoi se hotărî s-o facă. Nu putea să înțeleagă cum de Sally părea atât de detașată. Era ca și cum n-ar fi avut nici o legătură cu ceea ce se întâmpla, nici măcar cu reducerea dramatică a finanțelor lor comune.

— Orice om face câteodată alegeri greșite. Lucruri pe care mai apoi le regretă. Deosebirea e că un om normal merge mai departe. Însă tipul ăsta n-o lasă pe Ashley să meargă mai departe.

Hope îi aruncă o privire lui Scott, apoi lui Sally.

— Poate că Scott a fost greșeala ta. Poate că eu sunt. Sau poate că altcineva, de care nu știm nici unul dintre noi, o persoană a cărei identitate ai ținut-o secretă ani în șir. Oricum ar fi, ai mers mai departe. Tipul ăsta trăiește într-o cu totul altă lume.

— *Știu* asta, răspunse Scott țâfnos. Dar dacă suntem rezonabili…

— E ceva rezonabil în toată povestea asta? întrebă Hope brusc. Adică e corect ca Ashley să dea fuga acasă la primul semn de necaz? Ea are dreptul să trăiască unde dorește și cum dorește. Iar tipul ăsta, O'Connell, n-are nici un drept s-o facă să fugă.

— Adevărat. Dar aici nu discutăm despre drepturi. Discutăm despre realități.

— Ei bine, spuse Sally, *realitatea* este că va trebui să facem ce vrea Ashley, dar nu știm ce vrea ea.

— Este fiica mea. Cred că, dacă o să-i cer să facă totuși ceva, o să m-asculte, replică Scott bățos, pe un ton iritat.

— Ești tatăl ei, nu stăpânul ei, spuse Sally.

În cameră se aşternu o tăcere mohorâtă.

— Ar trebui să stabilim ce vrea Ashley.

— Asta e varianta cea mai insipidă, cea mai comodă şi cea mai jalnică, spuse Scott. După părerea mea, ar trebui să fim mai agresivi. Cel puţin până când înţelegem cu cine avem de-a face.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Eu sunt de acord cu Scott, spuse Hope brusc.

Sally se răsuci înspre ea, aruncându-i o privire surprinsă.

— Cred că ar trebui să fim mai activi, continuă Hope. Într-o manieră discretă.

— Aşadar, ce sugeraţi voi să facem?

— Cred, spuse Scott încet, că ar trebui să facem nişte investigaţii cu privire la persoana lui Michael O'Connell şi în acelaşi timp s-o scoatem pe Ashley din raza lui de acţiune. Aşadar, să facem ce ne stă în putere. Poate că unul dintre noi ar trebui să înceapă să-l examineze mai îndeaproape.

Sally ridică mâna.

— Ar trebui să angajăm un profesionist. Cunosc vreo doi detectivi particulari care se ocupă cu astfel de investigaţii. Contra unei sume rezonabile.

— OK, spuse Scott, angajează pe cineva şi să vedem ce află. Între timp, trebuie s-o luăm pe Ashley din apropierea lui O'Connell.

— S-o aducem acasă? Asta mi se pare un gest infantil şi laş, insistă Sally.

— Dar şi logic. Poate că exact de asta are nevoie acum, de cineva care să aibă grijă de ea.

Scott şi Sally se uitară unul la celălalt şi se vedea de la o poştă că se gândeau amândoi la clipe din trecut.

— Mama mea, spuse Hope, punând capăt momentului de reverie.

— Mama ta?

— Da. Ashley s-a înţeles bine cu ea întotdeauna şi locuieşte într-un orăşel liniştit, în care un străin care dă târcoale şi pune întrebări ar sări în ochi numaidecât. Ar fi destul de dificil pentru O'Connell să meargă după ea acolo. E destul de aproape, dar în acelaşi timp suficient de departe. Mă îndoiesc că i-ar da de urmă acolo.

— Dar cum rămâne cu şcoala ei… zise Sally din nou.

— Poate oricând să recupereze un semestru, spuse Hope prompt.

— Sunt de acord, spuse Scott. În regulă, deci rămâne stabilit. Mai trebuie doar s-o punem şi pe Ashley la curent cu planul ăsta.

Michael O'Connell asculta Rolling Stones pe iPod. Aproape că dansa pe stradă ascultându-l pe Mick Jagger, care spunea „Dragostea ta e o dulce dependenţă…" Nu-i păsa de privirile mirate ale rarilor trecători, care-l urmăreau mişcându-se în ritmul muzicii. Era aproape miezul nopţii, dar muzica părea să-i lumineze paşii. Îşi lăsă gândurile în voia sunetului, imaginându-şi care avea să fie următorul pas cu privire la Ashley. Trebuia să fie ceva la care ea nu se aştepta, îşi spuse în sinea lui, ceva care să-i demonstreze o dată pentru totdeauna că nu avea cum să scape de el.

Avea impresia că ea nu-l înţelesese pe deplin. Nu încă.

Aşteptase în faţa apartamentului ei până când văzu că stinge toate luminile, semn că mergea la culcare. Ashley nu ştia, se gândi el, că e mult mai uşor să vezi în întuneric. Lumina nu face decât să scoată în evidenţă un anumit punct. Era mult mai înţelept, după părerea lui, să înveţi să deslueşti formele şi mişcările în întunericul nopţii.

Cei mai agili prădători acţionează în timpul nopţii, îşi spuse O'Connell.

Cântecul ajunse la final, iar el se opri pe trotuar. Pe partea cealaltă a străzii zări un cinematograf mic, în genul cinematecilor de artă, unde rula un film franţuzesc intitulat *Nid de guêpes*[31]. Alunecă înapoi în umbră şi îi privi pe oamenii care ieşeau din cinematograf. După cum se aşteptase, majoritatea erau cupluri tinere. Păreau plini de energie, nu aveau mina aceea gravă, gen „Tocmai am văzut un film încărcat de semnificaţie", pe care o au adesea cei care ies de la o capodoperă artistică, cum le numea disprețuitor O'Connell. Privirea i se opri asupra unui cuplu de tineri care ieşiră ţinându-se de braţ şi râzând. Aceştia îl iritară din prima clipă. Îşi simţi pulsul accelerându-i-se uşor şi îi privi cu atenţie când trecură prin dreptul unui neon de pe trotuarul opus. Fălcile i se încleştară şi pe limbă simţi un gust acid.

---

31 Cuib de viespi (lb. franceză, în orig.) (n. tr.)

Erau niște tineri obișnuiți, ca oricare alții, și totuși îl scoteau din sărite. O văzu pe fată apropiindu-se de băiat, luându-l de mână și apoi lipindu-se de el, astfel încât deveniră una, păşind la unison, într-un moment de intimitate publică. Se luă și el după cei doi tineri, mergând paralel cu ei și privindu-i insistent, cuprins de o furie tot mai aprigă.

Umerii li se atingeau în timp ce păşeau, aplecați ușor unul spre celălalt. O'Connell îi vedea râzând, zâmbind și discutând aprins.

Nu păreau să fie împreună de prea multă vreme. Limbajul trupurilor lor, gesturile lor unul față de celălalt, felul în care fiecare din ei îl asculta și râdea la spusele celuilalt, toate astea sugerau entuziasmul tipic unei relații aflate la început, care abia prindea conturul cunoașterii reciproce. O văzu pe fată strângând mai tare brațul băiatului și-și spuse că cei doi făcuseră deja dragoste, dar probabil numai o singură dată. Fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare moment de explorare erau încă încărcate de emoția aventurii și de senzația îmbătătoare a ineditului.

Îi ura din tot sufletul.

Nu-i era greu să-și imagineze cum aveau să-și petreacă noaptea cei doi. Era târziu, așa că aveau să renunțe să mai intre la Starbucks pentru o cafea ori la Baskin-Robbins pentru o înghețată, cu toate că aveau să se oprească și într-un loc, și în celălalt, prefăcându-se, cu mare seriozitate, că deliberează asupra chestiunii, deși tot ce doreau în realitate era să se înfrupte unul din celălalt. Băiatul avea să vorbească în continuare despre filme, despre cărți, despre cursurile de la colegiu, în timp ce fata avea să-l asculte, rostind din când în când câte un cuvânt, două și întrebându-se în tot acest timp cum o fi el ca om și cât de departe are să ajungă această relație. Băiatului avea să-i fie de-ajuns încurajarea mâinii ei încolăcite în jurul brațului său. Aveau să ajungă acasă râzând. Și, odată intrați în casă, aveau să treacă doar câteva clipe până să-și scoată hainele și să se trântească pe pat, uitând cu totul de oboseala zilei, revigorați de bucuria de a face dragoste.

O'Connell respira greu, dar fără zgomot.

Așa credeau ei că avea să se întâmple. Așa era firesc să se întâmple. Așa era sortit să se întâmple.

Zâmbi. Însă nu în noaptea asta.

Se deplasa în acelaşi ritm cu tinerii, urmărindu-i de pe celălalt trotuar. La colţul străzii, când lumina semaforului se făcu verde, se repezi numaidecât pe trecerea de pietoni şi se îndreptă vijelios spre ei, cu umerii încovoiaţi, cu capul aplecat, apropiindu-se cumva dintr-o parte. Tinerii veneau spre el, astfel încât păreau asemenea unor vapoare ce navighează pe acelaşi canal, nevoite să treacă razant unul pe lângă celălalt, dar reuşind să nu se atingă. O'Connell măsură distanţa dintre ei, care continua să scadă, observând că tinerii erau încă absorbiţi de discuţie şi nu dădeau prea mare atenţie lucrurilor din jurul lor.

Când ajunse la o distanţă de aproape un metru de cei doi tineri, O'Connell se dădu brusc un pas în lături, suficient încât să-l izbească puternic pe băiat cu umărul. Impactul păru să-l calmeze şi se răsuci brusc spre cei doi, strigând:

— Hei! Ce naiba faci! Uită-te pe unde mergi!

Tinerii se întoarseră spre O'Connell.

— Îmi pare rău, spuse băiatul. E vina mea. Scuze.

După ce aruncară o scurtă privire înspre O'Connell, îşi văzură de drum.

— Dobitocule, se răsti O'Connell, îndeajuns de tare încât să se facă auzit, după care se întoarse rapid cu spatele la ei.

Era suficient cât apucaseră să-l vadă.

Băiatul se răsuci pe călcâie, nedând drumul mâinii fetei şi vru să-i răspundă, dar apoi se răzgândi. N-avea chef să spună sau să facă acum ceva care să-i strice buna dispoziţie, aşa că se întoarse. O'Connell numără rar până la trei, dându-le timp să se depărteze puţin, după care se luă după ei. Zgomotul strident al unui claxon o făcu pe fată să-şi întoarcă puţin capul, să arunce o privire peste umăr şi să-l zărească. Desluşi pe chipul ei o expresie alarmată.

„Asta e, îşi zise în sinea lui. Mai fă câţiva paşi, întreabă-te, gândeşte-te la pericol."

De îndată ce ajunse pe trotuar şi o văzu pe fată spunându-i ceva precipitat băiatului, O'Connell se furişă într-un gang întunecos, ieşind din raza lor vizuală. În timp ce stătea ascuns în spaţiul acela îngust, îi veni să râdă. Începu din nou să numere în gând.

Unu, doi, trei…

Suficient ca băiatul să fi auzit ceea ce-i spusese fata şi să se oprească.

Patru, cinci, şase…

Să se întoarcă şi să iscodească cu privirea umbrele şi cotloanele scăldate de luminile de neon.

Şapte, opt, nouă…

Să răscolească insistent cu privirea întunericul nopţii, fără să-l vadă.

Zece, unsprezece, doisprezece…

Să se întoarcă spre fată.

Treisprezece, paisprezece, cincisprezece…

Să mai arunce o privire, ca să fie sigur.

Şaisprezece, şaptesprezece, optsprezece…

Să îşi vadă de drum mai departe.

Nouăsprezece, douăzeci…

Să se uite din nou în urmă, puţin neliniştit.

O'Connell ieşi din gang şi-i văzu pe tineri mergând înaintea sa, la o distanţă de jumătate de stradă. Se luă după ei cu paşi grăbiţi, traversând strada, astfel că ajunse din nou să meargă paralel cu ei, pe jumătate alergând, până când îi prinse din urmă.

Şi de data asta fata fu cea care îl văzu prima.

Îşi imagină panica subită ce o cuprinse.

Pe partea cealaltă a străzii, fata se poticni, răsucindu-se ca să-l vadă mai bine, iar O'Connell îşi aţinti privirea încărcată de ură asupra ei, astfel încât, în clipa când fata îl zări, ochii lui se uitau fix la ea. Privirile li se încrucişară.

Băiatul se întoarse spre el, dar O'Connell anticipase lucrul acesta şi o luă dintr-odată la fugă spre capătul străzii, depăşindu-i pe cei doi tineri. Gestul acesta brusc, spontan, ieşit din comun îi dădu o senzaţie de exaltare. Era un lucru la care nu se aşteptau şi ştia că avea să-i deruteze complet.

Rămaşi în urma lui, tinerii se gândeau ce să facă. Să continue să meargă înainte, către apartamentul lor sau să se întoarcă şi să aleagă alt traseu. Din nou, O'Connell se furişă într-un ungher întunecos şi-şi ţinu răsuflarea. Cercetă rapid împrejurimile şi văzu că aleea lăturalnică din spatele lui era străjuită de blocuri joase, nu mult diferite de cele de pe strada lui Ashley, iar ramurile copacilor se întindeau până-n şosea, semănând cu nişte stafii. Maşinile, înghesuite unele într-altele, ocupau

toate locurile de parcare și o lumină difuză răzbătea de pe scările blocurilor.

Ieși din conul de umbră și se îndreptă rapid către capătul străzii, furișându-se în alt cotlon întunecos. Apoi așteptă.

La capătul străzii se afla un felinar stradal și presupuse că cei doi aveau să treacă pe lângă el, în drum spre casă.

O'Connell avu dreptate. Îi văzu pe tineri făcându-și apariția de după colț, oprindu-se pentru câteva secunde, apoi continuându-și grăbiți drumul.

„Sunt speriați, își zise el. Nu sunt siguri că au scăpat de pericol. Dar încep să se relaxeze."

Țâșni din ascunzătoare, își încovoie umerii în față și, deplasându-se cu repeziciune, traversă strada ca să le iasă în întâmpinare.

Cei doi tineri îl văzură amândoi în același timp. Fata scoase un țipăt de spaimă, iar băiatul, ca un adevărat cavaler, o împinse ușor în spatele lui și se întoarse cu fața spre O'Connell, își încleștă pumnii și-și luă o poziție de luptă, gata să se apere.

— Nu te apropia! spuse el.

Vocea tânărului atingea o tonalitate ridicată, aproape stridentă din cauza fricii.

O'Connell o auzi pe fată îngăimând ceva, cu glasul gâtuit de spaimă.

— Ce dorești? întrebă băiatul, încercând să rămână la mijloc, între fată și O'Connell.

O'Connell se opri și-l privi pe tânăr.

— Ce vrei să spui?

— Nu te apropia! spuse băiatul.

— Calmează-te, amice, îi răspunse Michael O'Connell. Care-i problema?

— De ce te ții după noi?

De data asta fata era cea care vorbise, pe un ton înspăimântat, aproape țipând.

— Să mă țin după voi? Despre ce naiba vorbiți?

Băiatul continua să-și țină pumnii strânșii, dar pe chip i se putea citi mirarea și mai ales deruta.

— Oameni buni, ați înnebunit.

O'Connell dădu să plece și făcu câțiva pași mai încolo.

— Nebuni de legat.

— Lasă-ne în pace, spuse băiatul.

„Nu prea convingător”, își zise O’Connell. Când ajunse la vreo cinci-șase pași de ei, se opri și se întoarse.

Așa cum bănuise, erau încă în aceeași poziție, lipiți unul de altul, gata să se apere, uitându-se după el.

— Voi doi sunteți norocoși.

Tinerii îl priviră uluiți.

— Aveți idee cât de aproape de moarte ați fost în noaptea asta?

Apoi, fără să le dea șansa de a răspunde, se răsuci pe călcâie și plecă, mergând cât putea de repede, fără să fugă, ascunzându-se în umbră și lăsându-i pe cei doi tineri în urma sa. Bănuia că aveau să țină minte sperietura din noaptea asta mai mult decât fericirea cu care-și începuseră seara.

— Cred că am nevoie să aflu mai multe despre Sally și Scott, iar apoi despre Hope.

— Nu și despre Ashley?

— Ashley pare atât de tânără. De imatură.

Ea se încruntă.

— Adevărat. Dar ce te face să crezi că povestea cu Michael O’Connell n-a maturizat-o?

Nu știam ce să răspund, dar am simțit o anumită răceală în cuvintele ei.

— Mi-ai spus că o persoană moare. Doar n-o fi vorba de Ashley…

Întrebarea mea rămase suspendată în aer. În cele din urmă, îmi zise:

— Ea era cea mai amenințată.

— Da, dar…

Ea mă întrerupse:

— Presupun că ai impresia că înțelegi deja cum gândește Michael O’Connell, nu-i așa?

— Nu. Nu de tot. Nici măcar parțial. Dar fac investigații ca să văd care e pasul următor și mă întrebam ce s-a mai întâmplat cu ei.

Ea tăcu câteva clipe, jucându-se cu degetele pe paharul de ceai cu gheață, după care își întoarse capul și privi pe geam.

— Și eu mă gândesc la ei adesea. Nu mă pot abține.

Se întinse după cutia cu şerveţele. Lacrimile i se îngrămădiseră la colţurile ochilor, dar izbuti să schiţeze un zâmbet slab. Trase aer în piept, încet şi profund.

— Te-ai întrebat vreodată de ce crima poate fi atât de devastatoare?

Ştiam că avea să dea singură răspunsul la această întrebare.

— Pentru că e atât de neaşteptată, iese din tiparul obişnuit, din rutina vieţii cotidiene. Ne ia prin surprindere. Devine extrem de personală. Extrem de intimă.

— Da. Foarte adevărat.

Se uită ţintă la mine.

— Un profesor de istorie de la un colegiu liberal de snobi. O avocată de provincie, specialistă în divorţuri banale şi în tranzacţii imobiliare modeste. O consilieră şcolară şi antrenoare, deopotrivă. Şi o tânără cu capul în nori, studentă la arte. De ce fel de resurse dispuneau toţi aceşti oameni?

— Bună întrebare. Ce fel de resurse?

— Asta trebuie tu să descoperi. Nu doar ce au aflat şi ce au făcut, ci şi cum le-a venit ideea şi ce anume îi impulsiona.

— OK, am răspuns tărăgănat.

— Pentru că în final au de plătit un preţ serios.

Am rămas tăcut.

Ea continuă, umplând tăcerea.

— Privind în urmă, totul pare foarte simplu. Dar atunci când se întâmplă, lucrurile nu sunt niciodată atât de clare. Şi nici atât de simple şi de precise pe cât ne închipuim noi că ar trebui să fie.

21
O serie de pași greșiți

Pe măsură ce citea, Scott era tot mai îngrozit.

În dimineața imediat următoare întâlnirii nu prea satisfăcătoare cu Sally și Hope, se cufundase cu sârguința caracteristică unui om de știință în studierea fenomenului numit Michael O'Connell. Merse la biblioteca locală și începu să cerceteze comportamentele compulsiv-obsesive. Un maldăr de cărți, reviste și ziare erau împrăștiate pe masa aflată în colțul camerei de lectură. O tăcere grea, apăsătoare domnea în încăpere, iar Scott simți dintr-odată că nu mai poate respira.

Își ridică privirea, cuprins de panică, în timp ce inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul.

Toată dimineața fusese cufundat într-o litanie a disperării.

Moartea era pretutindeni în jurul lui. Citise poveștile unui șir nesfârșit de femei, tinere, bătrâne, între două vârste, care fuseseră toate victime ale obsesiei unor bărbați. Toate suferiseră. Majoritatea fuseseră ucise, iar cele care supraviețuiseră fuseseră mutilate.

Părea să nu aibă nici o importanță zona în care locuiau femeile. În nord sau în sud, în Statele Unite sau altundeva. Unele erau tinere, studente ca Ashley. Altele erau mai bătrâne. Bogate, sărace, educate sau fără școală - nu conta nici unul dintre aceste aspecte. Unele fuseseră căsătorite cu agresorii lor. Altele fuseseră colege de serviciu. Sau colege de clasă. Unele fuseseră iubitele lor. Toate apelaseră la diferite metode, la lege, la familie, la prieteni, la orice potențial ajutor ca să scape de atenția obsesivă, necontenită și nedorită. „Impuls irezistibil" era expresia cel mai frecvent folosită pentru a descrie acest gen de relație nefirească.

Toate constataseră că nu le folosește la nimic să ceară ajutor.

Femeile fuseseră împuşcate, înjunghiate, bătute. Unele scăpaseră cu viaţă, dar puţine reuşiseră să supravieţuiască.

În unele cazuri, nici copiii lor nu supravieţuiseră. În altele, îşi pierduseră viaţa colegii de serviciu sau vecinii, victime colaterale ale furiei demente a agresorilor.

Scott se cutremură, copleşit de avalanşa de informaţii. Începea să înţeleagă gravitatea problemei cu care se confrunta Ashley, iar asta îi dădu o senzaţie de ameţeală. Pe fiecare pagină, din fiecare carte sau articol citit, se regăsea acelaşi cuvânt, iar şi iar: *dragoste.*

Desigur, nu era vorba de dragoste adevărată - Scott era conştient de lucrul acesta -, ci mai degrabă despre un soi de demenţă emanată din cele mai întunecate unghere ale inimii şi imaginaţiei unui om. Un sentiment ce-şi avea locul în manualele de psihiatrie criminalistică, nu pe felicitările Hallmark, însă obsesia părea să fi prins rădăcini în fiecare dintre cazurile relatate, iar asta îl înspăimânta şi mai tare.

Scott luă carte după carte şi citi poveste după poveste, tragedie după tragedie, în căutarea aceleia care avea să-l înveţe ce trebuia să facă. Ochii săi parcurgeau cuvintele cu înfrigurare; răsfoia paginile grăbit, lăsând o carte din mână şi înşfăcând-o pe următoarea, la întâmplare. Era mânat de o îngrijorare crescândă şi de dorinţa de a descoperi un răspuns. Ca istoric, ca om de ştiinţă, era încredinţat că acesta se afla scris undeva, într-un anumit paragraf de pe o anumită pagină dintr-o carte. El trăia într-o lume a raţiunii, a argumentelor logice şi ştia că trebuie să existe un indiciu care să-i fie de ajutor.

Cu cât se înverşuna mai tare să descopere acest indiciu, cu atât devenea mai conştient de zădărnicia căutărilor sale.

Scott se ridică brusc, împingându-se de spătar cu atâta forţă, încât scaunul din lemn de stejar se crăpă şi se prăbuşi pe podea cu un zgomot ca de împuşcătură. Simţi cum toţi ochii din încăpere se aţintesc asupra lui, dar fără să-i pese se ridică de la masă, împleticindu-se de parcă ar fi fost rănit. Îşi duse mâna la piept, cuprins de ameţeală. Intră în panică. Gesticulă necontrolat în direcţia maldărului de hârtii de pe masă, simţind că se înăbuşă şi plecă de-acolo, abandonând căutarea. O luă la fugă printre fişete, pe lângă biroul de informaţii şi pe lângă bibliotecarii care îl priviră şocaţi, căci nu mai văzuseră niciodată pe cineva atât de îngrozit de ceea ce citise. Unul strigă după el, dar Scott

nu auzi nimic. Se repezi afară, unde cerul era mohorât, iar aerul, aproape la fel de înghețat ca și inima lui. Știa un singur lucru: trebuia s-o ia pe Ashley de-acolo, și asta cât mai repede cu putință. Nu știa prea bine cum să facă asta, dar știa că trebuie neapărat să acționeze, și încă urgent.

Sally, la rândul ei, își începu ziua hotărâtă să ia niște măsuri pe care le considera cât se poate de *rezonabile.*

I se părea că primul lucru care trebuia făcut era acela de a afla ce gen de om era individul pe care fiica sa îl adusese în viețile lor. Că era un tip inteligent, care se amestecase în viața fiecăruia dintre ei era evident de-acum. Își reprimă impulsul de a merge la poliție cu toate informațiile pe care le deținea, în primul rând din cauză că încă nu era sigură că poliția ar fi putut face altceva decât să-i asculte povestea. În al doilea rând, se temea că asta ar periclita integritatea relației dintre avocat și client. Implicarea poliției, observă ea, era o idee proastă în momentul acela.

Ceea ce o deranja era faptul că O'Connell, presupunând că el era autorul celor întâmplate - lucru de care încă nu era complet convinsă, părea să știe cum poți distruge pe cineva fără să-l rănești fizic, ci prin metode mult mai subtile. Gândul acesta o înspăimânta. Faptul că individul era capabil să le ruineze viața era un pericol care o făcea realmente să se cutremure.

Cu toate astea, își spuse în sinea sa, O'Connell nu era un adversar pe măsura lor.

Sau, mai bine zis, nu era un adversar pe măsura ei. În privința lui Scott, nu era sigură. Atâția ani de muncă în sânul comunității respectabile a istoricilor îi înăbușiseră îndrăzneala și tenacitatea cu care o cucerise odinioară. Pe vremea aceea, el era veteran de război, fapt considerat condamnabil la momentul respectiv, și își exercita profesia cu o determinare care i se părea extrem de atrăgătoare. După ce-și luase doctoratul, iar ei erau căsătoriți, și Ashley luă hotărârea să urmeze facultatea de drept, simțise că el începe cumva să se înmoaie. Ca și cum vârsta de mijloc îi afecta nu numai trupul, ci și atitudinea, în general.

— În regulă, domnule O'Connell, spuse ea cu voce tare. Te-ai luat de familia nepotrivită. Te aşteaptă câteva surprize.

Se întoarse şi se aşeză pe scaun, punând mâna pe telefon. Găsise în agenda ei numărul pe care îl căuta şi îl formă rapid. Aşteptă răbdătoare cât timp secretara îi făcu legătura. Vocea pe care o auzi la celălalt capăt al firului avu darul de a o liniști.

— Sunt Murphy. Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă avocat?

— Bună, Matthew! Am o problemă.

— Păi, doamnă Freeman-Richards, ăsta e absolut singurul motiv din lume pentru care oamenii sună aici. Pentru ce altceva să stai de vorbă cu un detectiv particular? Aşadar, ce s-a întâmplat de data asta? Vreun divorţ în frumosul dumneavoastră orăşel? Vreun caz ce s-a sfârşit mai urât decât intenționau părțile implicate, poate?

Sally şi-l imagină pe Matthew Murphy stând în biroul său situat într-o clădire veche şi dărăpănată din Springfield, la câteva blocuri distanță de tribunalul federal, într-o zonă de-a dreptul deplorabilă. Lui Murphy, presupunea ea, îi plăcea anonimatul pe care i-l conferea această locație. Nimic bătător la ochi, nimic care să-i distragă atenția.

— Nu, nu e vorba de un divorţ, Matthew.

Ar fi putut să sune la detectivi mult mai renumiți. Însă Murphy era un tip versat şi avea o atitudine flegmatică ce i-ar putea fi de folos, se gândise ea. De asemenea, angajarea cuiva din afara oraşului unde locuia avea mai puține şanse să dea naştere la bârfe în sânul organelor judiciare de aici.

— Deci e altceva la mijloc, doamnă avocat? Poate ceva mai delicat, ca să zic aşa?

„Tipul, se gândi ea, e capabil să citească printre rânduri."

— Ai ceva legături prin zona Bostonului? îl întrebă ea.

— Am câțiva prieteni acolo.

— Ce fel de prieteni?

El râse înainte de a-i răspunde.

— Ei bine, am prieteni în ambele tabere, doamnă avocat. Unii nu prea amabili, aflați mereu în căutarea unui câştig rapid, şi alții care caută întruna să-i aresteze.

Murphy fusese poliţist criminalist vreme de douăzeci de ani, dar se pensionase înainte de termen şi-şi deschisese propria afacere. Se zvonea că, în schimbul pachetului compensatoriu pe care îl primise cu această ocazie, era obligat să păstreze tăcerea asupra anumitor activităţi desfăşurate de Brigada Antidrog din Worcester, de care aflase în timpul anchetării unor crime având legături cu drogurile. O chestiune discutabilă, Sally ştia asta, chiar dacă din auzite. Murphy primise la pensionare doar un ceas şi un chef de adio, căci alternativa ar fi fost punerea lui sub acuzaţie sau o noapte mizerabilă care s-ar fi sfârşit cu ţeava pistolului vreunui şef de bandă lipită de tâmpla sa.

— Ai putea să faci nişte investigaţii pentru mine în Boston?

— Sunt destul de ocupat cu alte cazuri. Despre ce e vorba, mai exact?

Sally trase adânc aer în piept.

— E o chestiune personală. Este vorba despre cineva din familia mea.

Bărbatul ezită înainte să-i răspundă:

— Ei, doamnă avocat, acum pricep de ce m-aţi sunat pe mine, cal bătrân, în loc să apelaţi la tinereii din sfera elitistă cu care aveţi de-a face în mod obişnuit. Aşadar, ce anume doriţi să fac?

— Fiica mea s-a încurcat cu un tip din Boston.

— Care nu vă e prea simpatic, corect?

— Asta e o exprimare elegantă. Tipul îi zice întruna că o iubeşte. Nu vrea nicicum s-o lase-n pace. A făcut ceva scamatorii pe computer în urma cărora a fost dată afară de la serviciu. I-a dat peste cap fişele de la facultate. Şi s-ar putea să fie vinovat şi de altele. Cred că o urmăreşte. Ne-a făcut probleme mie, fostului meu soţ, precum şi unei prietene. Tot prin intermediul computerului.

— Ce fel de probleme?

— Mi-a spart conturile. A depus nişte reclamaţii anonime, în general, a dat peste cap o grămadă de lucruri.

Sally se gândi că minimaliza, probabil, pagubele produse de O'Connell.

— Aşadar, e destul de isteţ acest… cum să-i spun? Fost iubit?

— Merge şi aşa. Deşi se pare că au fost împreună o singură dată.

— Și face toate astea după o singură întâlnire? După o aventură de-o noapte?

— Așa se pare.

Murphy ezită puțin, iar Sally fu cuprinsă de neliniște.

— OK. Înțeleg. Oricum aș privi-o, am impresia că tipul ăsta e cam periculos.

— Ai experiență la genul ăsta de cazuri? Cu tipi obsedați.

Matthew Murphy rămase din nou tăcut. Tăcerea lui nu făcu decât să-i sporească îngrijorarea.

— Da, doamnă avocat, am, spuse el cu voce joasă. Am avut de-a face cu câțiva indivizi mai mult sau mai puțin asemănători cu tipul despre care mi-ați vorbit. Pe vremea când lucram în poliție.

Cuvintele acestea îi tăiară respirația.

Mama lui Hope tocmai venise de afară, din curte, unde strânsese frunzele uscate, când telefonul începu să sune. Așa cum făcea de fiecare dată, ridică receptorul cu un sentiment de nesiguranță.

— Bună, draga mea! zise Catherine Frazier. E o surpriză să te aud. N-am mai vorbit de câteva săptămâni.

— Bună, mamă! spuse Hope simțindu-se puțin vinovată. Am fost ocupată cu școala și cu echipa de fotbal, iar timpul zboară pur și simplu. Tu ce mai faci?

— Păi, sunt bine. Fac curățenie și mă pregătesc de iarnă. Toți cunoscuții mei spun că ne-așteaptă o iarnă lungă.

Hope inspiră adânc. Relația dintre ea și mama ei era marcată de o tensiune ascunsă. Deși la suprafață era o relație civilizată, în realitate era ținută sub control grație unor eforturi considerabile, asemenea pânzelor legate ale unei corăbii, care se umflă în bătaia vântului tot mai puternic, dar nu se desprind de tot de catarg. Originară din Vermont, Catherine Frazier era cât se poate de liberală în convingerile sale politice, cu excepția unui singur aspect - pentru fiica sa cel mai important dintre toate. Era unul dintre pilonii de bază ai parohiei catolice din micuța localitate Putney, care aparținea mai sofisticatului Brattleboro, un oraș populat de foști hipioți, mari amatori de grâu integral și granola. Soțul ei murise în tinerețe, și ea nu se gândise niciodată să se recăsătorească, iar acum locuia singură, undeva la

marginea pădurii. Încă avea îndoieli serioase în privința relației dintre fiica ei și Sally. Și le păstra pentru sine, pentru că locuia într-un stat care admitea uniunea civilă dintre două femei, dar în fiecare duminică dimineața se ruga cu înflăcărare ca Cel de Sus să o ajute să înțeleagă această stare de fapt. Trecuseră atâția ani și tot nu reușise să înțeleagă, lucru care dusese la răcirea relațiilor dintre ele. De-a lungul anilor, își mărturisise aceste sentimente în timpul spovedaniei, dar de la o vreme se săturase să tot spună Ave Maria și Tatăl Nostru, mai ales că asta n-o ajuta să se simtă mai bine.

Hope credea că neputința ei de a fi *normală* și de a-i oferi nepoți erau motivele tensiunii dintre ele, care se amplifica fie că stăteau de vorbă, fie că nu vorbeau, pentru că subiectul pe care ar fi trebuit să-l abordeze nu fusese deschis niciodată între ele.

— Aș avea nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Hope.

— Orice, draga mea, răspunse Catherine.

Hope știa că asta era o minciună. Erau mai multe lucruri pe care, dacă i le-ar fi cerut mamei sale, se îndoia că aceasta i le-ar fi îndeplinit.

— Este vorba de Ashley. Trebuie să plece din Boston o vreme.

— Dar ce s-a întâmplat? Nu e bolnavă, nu-i așa? A avut vreun accident?

— Nu, nu tocmai, dar…

— Are nevoie de bani? Eu am o grămadă de bani și m-aș bucura s-o pot ajuta.

— Nu, mamă. Lasă-mă să-ți explic.

— Dar cum rămâne cu studiile ei?

— Pot fi întrerupte pentru o vreme.

— Draga mea, sunt foarte derutată. Care e problema?

Hope trase adânc aer în piept și spuse:

— E vorba de un bărbat.

Când Scott încercă s-o sune pe Ashley pe mobil în seara aceea, auzi doar un mesaj care spunea „Serviciu deconectat”, fapt care îl aruncă într-o stare vecină cu panica. O sună pe telefonul fix, iar când Ashley răspunse, se simți cuprins de neliniște. O salută, încercând să-și ascundă teama din glas.

— Hei, Ashley, spuse el scurt, ce mai faci?

Ashley, la rândul ei, nu prea ştiu cum să-i răspundă la această întrebare. Nu-şi putea alunga senzaţia că e urmărită, privită şi că fiecare cuvânt de-al ei este ascultat. Era nesigură când pleca de-acasă, suspicioasă când mergea pe stradă şi se temea de fiecare umbră, de fiecare colţ de stradă, de fiecare alee înfundată. Sunetele obişnuite ale oraşului, care îi erau atât de familiare, acum îi străpungeau auzul ca nişte şuierături stridente, aproape dureros de ascuţite.

Se decise să nu spună tot adevărul. Nu dorea să-l întristeze pe tatăl ei.

— Sunt bine. Doar că lucrurile sunt destul de haotice.

— O'Connell a mai dat vreun semn de viaţă?

Nu-i dădu un răspuns clar, ci spuse doar:

— Tată, trebuie să iau nişte măsuri.

— Da, spuse el, poate puţin prea grăbit. Da. Absolut.

— Am renunţat la telefonul mobil, spuse ea.

Asta explica mesajul auzit de Scott.

— Foarte bine, şi renunţă şi la numărul ăsta. De fapt, cred că va trebui să faci mai mult decât am estimat noi iniţial.

— Trebuie să mă mut, spuse ea pe un ton supărat. Îmi place apartamentul ăsta, dar…

— Cred, zise Scott într-o doară, că va trebui să faci mai mult decât să te muţi în alt apartament.

Ashley nu-i răspunse imediat.

— Şi mai sunt şi alte măsuri…

— Ce vrei să spui? izbucni Ashley.

Scott inspiră profund şi îşi luă tonul cel mai raţional, cel mai neutru şi mai academic cu putinţă, ca şi când ar fi comentat greşelile strecurate în lucrarea vreunui student.

— Am citit şi m-am documentat în această privinţă, şi n-aş vrea să trag concluzii pripite, dar cred că există şanse ca O'Connell să devină… hmmm… şi mai agresiv decât atât.

— *Agresiv.* Asta e un eufemism. Vrei să spui că ar putea să-mi facă rău?

— Alte persoane, în circumstanţe similare, au fost rănite. Vreau doar să spun că trebuie să ne luăm măsuri de precauţie.

Din nou se aşternu tăcerea, înainte ca ea să spună:

— La ce te gândeşti?

— Cred că trebuie să dispari. Cu alte cuvinte, să pleci din Boston undeva, într-un loc sigur, să stai ascunsă o vreme şi într-un final, când O'Connell va fi uitat de tine, îţi vei putea relua viaţa.

— Ce te face să crezi că va *uita* de mine? Poate că va aştepta să mă întorc.

— Avem şi alternative, Ashley. Dacă va trebui să pleci din Boston pentru totdeauna, să te muţi în Los Angeles sau în Chicago, sau în Miami, ei bine, nici o problemă. Eşti tânără. Ai destul timp să ajungi acolo unde ţi-ai propus. Cred că trebuie doar să ne luăm măsuri de precauţie, pentru ca O'Connell să nu te poată găsi.

Ashley simţi că o cuprinde furia.

— N-are dreptul ăsta, spuse ea pe un ton răstit. De ce eu? Cu ce am greşit? Cine-i dă dreptul să-şi bată joc de viaţa mea?

Scott o lăsă pe fiica sa să se descarce. Încă de pe vremea când Ashley era mică învăţase că, dacă o lăsa să vocifereze şi să se plângă, se liniştea şi în cele din urmă proceda raţional. Un truc patern.

— Nu are dreptul. Are doar puterea s-o facă. Tocmai de aceea, hai să facem nişte mutări la care nu se aşteaptă. Prima dintre acestea e să te luăm de lângă el.

Din nou Scott simţi că, la capătul celălalt al firului, Ashley reflectează asupra propunerii sale. Nu ştia că multe dintre lucrurile pe care i le spusese îi trecuseră şi ei prin minte. Cu toate astea, propunerea lui păru s-o descurajeze şi ochii lui Ashley se umplură de lacrimi. Nu era corect. Când vorbi, într-un târziu, avea o voce resemnată.

— Bine, tată. E timpul ca Ashley să dispară.

— Aşadar, au angajat un detectiv particular?

— Da. Un individ extrem de competent şi de experimentat.

— Ăsta mi se pare un pas bun. De asemenea, mi se pare că e o măsură pe care ar lua-o orice om cu un nivel mediu de educaţie şi o situaţie financiară solidă. Vreau să spun, să apeleze la ajutorul unui specialist. Ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu el. Trebuie să fi pregătit un raport pentru Sally. Aşa procedează toţi detectivii particulari. Raportul trebuie să existe pe undeva.

— Da. Ai dreptate în privința asta, spuse ea. S-a întocmit un raport. Unul inițial. Am la mine exemplarul care i-a fost trimis lui Sally.

— Ei, și?

— Mai bine încearcă să stai de vorbă cu Matthew Murphy mai întâi. Și după aceea o să ți-l dau, dacă o să mai ai nevoie de el.

— Ai putea să-mi ușurezi sarcina.

— Probabil, replică ea. Dar nu sunt sigură că ușurarea sarcinilor tale e misiunea mea în acest proces. În plus, cred că discuția cu detectivul particular va fi… cum să-i spun? Educativă.

Schiță un zâmbet lipsit de haz și am avut senzația că voia să mă sâcâie. M-am ridicat să plec, strângând din umeri. Ea oftă, văzând expresia descurajată de pe chipul meu.

— Câteodată, impresiile personale sunt extrem de importante, spuse ea brusc. Înveți ceva, auzi ceva, vezi ceva care își lasă amprenta în imaginația ta. Până la urmă, este exact ceea ce li se întâmplă lui Scott, lui Sally, lui Hope și lui Ashley. O serie de evenimente sau întâmplări, privite laolaltă, în ansamblu, dau naștere unei viziuni pe deplin conturate a viitorului lor. Du-te să stai de vorbă cu detectivul particular, spuse ea pe un ton tăios. Va contribui mult la perspectiva ta asupra întregii situații. Și apoi, dacă vei mai considera că e necesar, îți voi da raportul cu pricina.

22
Dispariția

„Derbedeu” fu primul cuvânt care îi veni în minte lui Matthew Murphy.

Avea în fața ochilor cazierul lui Michael O’Connell, un cazier deloc ieșit din comun, care conținea escrocherii mărunte și alte încălcări ale legii, în cea mai mare parte minore. Câteva fraude cu carduri de credit, pe care Murphy presupunea că le furase, furturi de mașini comise în timpul adolescenței, o vătămare corporală ce părea să se fi petrecut cu prilejul unei încăierări dintr-un bar, din care O’Connell ieșise, se pare, învingător. În nici una dintre acuzațiile formulate împotriva sa nu fuseseră găsite suficiente probe, deși O’Connell petrecuse la un moment dat cinci luni în închisoare, pentru că nu fusese în stare să plătească suma modestă stabilită pentru cauțiune. Între timp, avocatul său, desemnat din oficiu, reuși să transforme acuzația de vătămare corporală într-o simplă bătaie. O amendă, câteva luni de detenție și încă șase luni de eliberare condiționată, citi Murphy. Avea de gând să-l sune pe ofițerul care fusese însărcinat cu supravegherea lui pe durata eliberării condiționate, deși se îndoia că acesta avea să-i fie de vreun ajutor. Ofițerii supraveghetori își dedică timpul, de obicei, infractorilor periculoși, iar din câte constatase Murphy, Michael O’Connell era un delincvent mărunt - cel puțin în ochii legii.

Desigur, se gândi Murphy, informațiile pe care tocmai le aflase mai puteau fi interpretate și altfel: „O’Connell era în stare de orice, doar că nu a fost prins încă”.

Murphy scutură din cap. „Nu-l poți numi un criminal diabolic.”

Privi din nou la vraful de hârtii din fața sa. Cinci luni de zile în pușcărie. Nu foarte mult, deși incomod, pentru un infractor mărunt ca

O'Connell. Suficient cât să înveţe nişte trucuri utile şi preţioase din partea tovarăşilor de detenţie mai experimentaţi, dacă era atent şi reuşea să scape teafăr din mâinile prădătorilor. Murphy era de părere că infracţiunea, asemenea oricărei ştiinţe, se învaţă.

O'Connell trebuia examinat din mai multe unghiuri, atât frontale, cât şi laterale. „Oare aici ţi-ai făcut ucenicia?" se întrebă Murphy.

Se îndoia. Acele cinci luni fuseseră doar un curs suplimentar. Bănuiala lui era că O'Connell ştia deja multe lucruri la momentul respectiv.

Poliţistul care îi făcuse rost de cazierul lui O'Connell nu izbutise să dea de dosarul infracţional al acestuia de pe vremea când era minor. Lucrul acesta îl alarmă pe Murphy. Nu ştia ce s-ar fi putut ascunde acolo. Totuşi, când se uită peste hârtiile primite, nu putu depista indicii clare de violenţă, fapt care îl mai linişti. „Un tip certat cu legea, şi-atâta tot, îşi spuse el. Nu-i un criminal violent."

Din documentele primite de la amicul său poliţist, putea să desluşească, în linii mari, trecutul lui O'Connell: crescuse într-o rulotă, în New Hampshire. Probabil îndurase multe lipsuri. Nu trăise într-o casă albă, de lemn, cu plăcintă de mere coaptă în cuptor şi cu tovarăşi de joacă în curtea din faţă. Copilăria sa fusese marcată în permanenţă de greutăţi. În liceu, avusese note bunicele - când dădea pe la ore. Se părea că existau perioade în care nu mergea la şcoală. „Să fi fost la şcoala de corecţie în timpul acela?" se întrebă el. Reuşise să absolve liceul. „Pun pariu că i-ai dat ceva bătaie de cap consilierului şcolar", îşi zise Murphy. Suficient de inteligent încât să fie admis la colegiul comunitar local, la care mai apoi renunţase. După care revenise, dar nu îl terminase. S-a transferat apoi la Universitatea din Boston. Priceput la scule, a ajuns mecanic cu oarecare experienţă. Evident, tot datorită isteţimii sale a reuşit să înveţe să lucreze pe computere. Erau destul de multe informaţii pe care să le verifice, se gândi el, dacă asta era ceea ce căuta Sally Freeman-Richards. Ştia, mai mult sau mai puţin, ce avea să descopere. Un tată abuziv. O mamă alcoolică. Sau poate tatăl nu exista, iar mama era de o moralitate îndoielnică. Divorţ, muncă brută sau casnică şi prea multă violenţă provocată de alcool sâmbătă seara.

Matthew Murphy parcă în faţa clădirii dărăpănate în care se afla apartamentul lui Michael O'Connell, într-o după-amiază însorită.

Printre blocurile părăginite se zăreau crâmpeie de cer albastru şi senin. De la colţul străzii, văzu undeva în depărtare sigla companiei CITGO[32] de la intrarea în Fenway Park. Aruncă o privire în lungul străzii, ridicând din umeri. „E o stradă ca multe altele din Boston", se gândi el. Locuită de tineri în ascensiune spre ceva mai bun şi de bătrâni trecuţi de acel „ceva" mai bun. Mai erau şi alţii, precum O'Connell, care „poposeau" aici în drum spre ceva mai rău.

Nu-i fusese greu să-l convingă pe amicul său, poliţistul, să verifice numele lui O'Connell şi să-i furnizeze dosarul pe care îl avea în faţa ochilor, împreună cu datele - puţine la număr - referitoare la trecutul său şi adresele cunoscute. Acum tot ce-şi mai dorea era să-l vadă pe individ în carne şi oase. Pe scaunul de lângă el se afla un aparat de fotografiat digital ultramodern, echipat cu un obiectiv de mare putere. Instrumentul de bază al unui detectiv particular.

Murphy avea în jur de cincizeci de ani. Mai avea puţin până să atingă vârsta aceea la care începe să se facă simţită teama de bătrâneţe. Era divorţat, fără copii şi ducea dorul vremurilor tinereţii, când purta o uniformă dintr-acelea strâns încheiate la gât şi zbura pe autostradă la volanul automobilului său, trăind doar cu cafea şi adrenalină. De asemenea, îi era dor de vremurile când lucra în poliţie, la Brigada omucideri, dar era suficient de înţelept ca să înţeleagă că, la duşmanii pe care şi-i făcuse, ar fi avut puţine şanse să atingă o vârstă înaintată. Zâmbi în sinea lui. Toată viaţa reuşise să iasă teafăr, deşi pe muchie de cuţit, din orice necaz prin care trecuse. La un an după ce intrase în poliţie, îşi făcuse praf maşina într-un concurs de viteză, iar el scăpase doar cu câteva zgârieturi, în timp ce paramedicii se străduiră zadarnic să-i resusciteze pe derbedeii după care gonise - nişte puştani bogaţi şi morţi de beţi, care conduceau BMW-ul tatălui lor. Altă dată, într-un schimb de focuri cu un traficant de droguri care abia se ţinea pe picioare de drogat ce era, individul îşi descărcase toate gloanţele din pistolul de nouă milimetri trăgând în direcţia lui Murphy, dar nu reuşise să nimerească decât peretele din spatele acestuia. În schimb, singurul glonţ pe care îl trăsese Murphy, la rândul său, şi încă cu ochii

---

32 CITGO - renumită companie petrolieră, a cărei siglă uriaşă face parte din peisajul oraşului Boston începând cu anul 1940. (n. tr.)

închişi, fu descoperit în pieptul traficantului. Scăpase din atât de multe situaţii riscante, că nici nu şi le mai putea aminti pe toate. Odată, se trezise faţă-n faţă cu un ucigaş care omorâse mai multe persoane. Acesta avea un cuţit de măcelar într-o mână, iar în cealaltă, o fetiţă de nouă ani, în timp ce trupul neînsufleţit al fostei sale soţii zăcea la picioarele lui, iar cel al soacrei, pe jos, în bucătărie, într-o baltă de sânge. Pentru acea arestare primise laude. Laude din partea şefilor şi ameninţări din partea ucigaşului, care îi jurase că va face din el următoarea sa victimă dacă va fi eliberat, fapt puţin probabil. Matthew Murphy considera că numărul ameninţărilor pe care le primise era măsura cea mai elocventă a realizărilor sale. Erau prea multe ca să poată fi numărate.

Îşi aruncă din nou privirea pe hârtii.

Michael O'Connell nu însemna mai mult decât un incident neplăcut.

Trase adânc aer în piept şi îşi trecu privirea pentru ultima oară peste documentul din faţa lui, în căutarea vreunui indiciu că O'Connell nu putea fi intimidat. Nu găsi aşa ceva. Aceasta era direcţia pe care i-ar fi sugerat lui Sally Freeman-Richards s-o urmeze. O vizită nocturnă din partea lui, urmată de incursiunea câtorva dintre amicii săi, foşti poliţişti. O vizită neoficială, dar cât mai ameninţătoare. Amicii săi se pricepeau să intimideze pe cineva, asta era sigur. Să-l scuture un pic şi să-i arate ordinul de restricţie semnat de judecător. Să-i dea de înţeles lui O'Connell că hărţuirea fiicei lui Sally Freeman-Richards se poate lăsa cu urmări grave pentru el. Şi să se asigure că tipul a priceput că urmările respective au legătură, în acest caz, cu persoana lui Murphy.

Zâmbi. Şmecheria ar trebui să funcţioneze, îşi zise el.

Văzuse la viaţa lui câţiva obsedaţi nebuni de legat, care nu s-ar fi lăsat descurajaţi nici de ameninţări, nici de lege, nici chiar de vederea unei arme - genul de pitbulli care ar fi înfruntat şi o tornadă ca să ajungă la victima obsesiei lor -, însă O'Connell îi făcea impresia unui delincvent mărunt, o tagmă cu care avusese de-a face de nenumărate ori în meseria lui. Ce nu înţelegea, pe măsură ce studia dosarul lui Michael O'Connell, era faptul că acest nemernic prăpădit avea impresia că se putea lega de oameni ca Sally Freeman-Richards şi fiica acesteia. Scutură din cap. Nu o dată îi fusese dat să ancheteze cazuri de omor în care iubitul sau soţul îşi revărsase furia asupra vreunei femei

neajutorate care încercase să fugă de el. Murphy nutrea o solidaritate instinctivă față de orice persoană care se căznea să scape dintr-o relație abuzivă. Ce nu înțelegea în cazul de față era motivul pasiunii lui O'Connell. Din experiența sa de-a lungul anilor, i se părea că dragostea este cel mai stupid motiv cu putință pentru ca o persoană să renunțe la libertatea sa, la viitorul său și, uneori, chiar la viața sa.

Murphy aruncă din nou o privire spre ușa apartamentului.

— Hai odată, tinere, spuse el cu voce tare. Ieși odată, să te pot vedea. Am și alte lucruri mai bune de făcut.

Nici nu apucă bine să rostească aceste cuvinte, că ușa clădirii unde locuia O'Connell se deschise și, întinzându-și gâtul, îi recunoscu numaidecât figura din fotografiile de la dosar.

Puse mâna pe aparatul de fotografiat și încadră chipul lui O'Connell în obiectiv. Spre surpriza lui, O'Connell rămase nemișcat câteva clipe, cu fața întoarsă aproape de tot în direcția sa.

Luă rapid mai multe cadre.

— Te-am prins, își spuse el cu voce tare. Rânji. Te-ai lăsat surprins destul de ușor.

Ce nu știa Murphy era că și O'Connell gândea la fel despre el în acel moment.

Fu simplu pentru Scott să dea telefon, chiar dacă pregătirile fuseseră mai complicate. Antrenorul de fotbal se afla la el în birou, analizând niște scheme de joc împreună cu coordonatorul apărării. Scott îl mai întâlnise pe antrenor de câteva ori, în diferite ocazii, și-și făcuse obiceiul de a merge la meci de câte ori putea.

— Domnule antrenor Warner? Sunt Scott Freeman.

— Scott! Mă bucur să te aud. Sunt un pic ocupat în clipa asta…

— Cu vreo schemă de apărare teribil de sofisticată, menită să-i zăpăcească pe adversari, înnodându-le picioarele și anihilându-i complet?

Antrenorul râse.

— Da, exact. Nu ne mulțumim decât atunci când îi vedem la pământ. Dar cu siguranță nu pentru asta m-ai sunat…

— Aș avea nevoie de un mic serviciu. De niște mușchi.

— Muşchi avem din belşug. Dar avem şi şcoală, şi antrenamente. Băieţii sunt destul de ocupaţi.

— Dar duminică? Am nevoie de doi-trei băieţi. Trebuie cărate nişte chestii nu prea grele şi îi plătesc bine pentru asta.

— Duminică? Duminică se poate. Despre ce este vorba?

— Domnule antrenor, vreau s-o ajut pe fiică-mea să se mute din Boston şi să-şi depoziteze undeva lucrurile. Cât mai rapid.

— Asta e genul de treabă care nu necesită prea mult creier şi la care noi, fotbaliştii, ne pricepem de minune, spuse antrenorul râzând. În regulă, atunci. Azi după antrenament o să recrutez câţiva voluntari şi ţi-i trimit mâine.

Cei trei tineri care îşi făcură apariţia la uşa lui Scott în dimineaţa următoare erau nişte vlăjgani plini de muşchi, dornici să câştige un ban în plus. Scott le explică rapid ce aveau de făcut: duminică dimineaţa aveau să meargă cu toţii în Boston, cu un camion închiriat şi să împacheteze toate lucrurile din apartament în cutii de carton, pe care aveau să le ducă mai apoi într-un depozit din afara oraşului, închiriat deja în acest scop.

— Trebuie să rezolvăm treaba asta cât mai repede, spuse Scott. Nu suportă amânare.

— Dar de ce atâta grabă? întrebă unul dintre băieţi.

Scott se aştepta la această întrebare. Se gândise destul de mult la răspunsul pe care să-l dea în caz că băieţii aveau să-i pună întrebarea respectivă. În nici un caz nu le putea spune adevărul.

— Fiica mea s-a înscris la masterat în Boston. În urmă cu câtva timp, a completat un formular pentru a studia în străinătate. Nu şi-a făcut prea mari speranţe, dar, ce să vezi, zilele trecute a primit răspuns pozitiv. Doar că trebuie să se mişte cât mai rapid cu putinţă. În fine, ideea e că pleacă la Florenţa să studieze arta renascentistă vreme de şase, până la nouă luni. Trebuie să fie în avion în câteva zile. Şi n-am chef să rămân cu chiria ei pe cap, mai mult decât e necesar. Oricum, o să pierd garanţia pentru preaviz. Ei bine, oftă el cu o resemnare exagerată, dacă îţi plac toate picturile alea cu sfinţi martirizaţi şi profeţi decapitaţi, probabil că ăsta e locul unde trebuie să mergi. Dar nu cred că fiica mea acordă prea mare importanţă termenilor de *slujbă* sau *carieră.*

Cuvintele sale îi făcură pe tineri să râdă, căci şi ei simţeau acelaşi lucru. Stabiliră ultimele detalii şi Scott le spuse că îi aşteaptă duminică dimineaţa.

În timp ce închidea uşa în urma lor, se gândi că, dacă cineva avea să-i întrebe, băieţii aveau să spună că Ashley plecase. În străinătate. O poveste plauzibilă. La Florenţa. Aveau să-şi amintească acest amănunt.

Bănuia, şi era o bănuială întemeiată, că exista o persoană care, presupunând că îi văzuse pe cei trei vlăjgani cărând mobilă, avea să fie foarte interesată de povestea pe care Scott o ticluise cu atâta iscusinţă.

Ashley se simţea oarecum ridicol.

Îşi îngrămădise hainele de care urma să aibă nevoie vreme de două săptămâni într-o geantă neagră şi într-o valijoare cu rotile. Cu o zi înainte, poştaşul îi adusese un pachet din partea tatălui său. Înăuntru se aflau două ghiduri cu oraşele Italiei, un dicţionar englez-italian şi trei cărţi groase despre arta renascentistă, dintre care pe două le avea deja. Mai era, de asemenea, un îndreptar publicat chiar de colegiul lui, intitulat *Ghidul studentului care studiază în străinătate.*

Îi scrisese şi o scurtă scrisoare pe care aplicase cu ajutorul computerului un antet impresionant ce aparţinea, chipurile, Institutului de studiere a artei renascentiste. Instituţia respectivă, evident fictivă, o felicita pentru admiterea ei în cadrul programului şi îi dădea un nume de contact pentru momentul sosirii sale la Roma. Contactul era real - un profesor de la Universitatea din Bologna, pe care Scott îl cunoscuse cu prilejul unei conferinţe pe teme istorice şi despre care ştia că în prezent se află în Africa, unde avea să predea timp de un an întreg. Era sigur că Michael O'Connell n-avea cum să dea de el. Şi, chiar dacă ar fi reuşit, Scott se gândea că împletirea elementelor fictive cu cele reale avea să-l zăpăcească. Fusese o mişcare inteligentă, îşi zicea el.

Scrisoarea respectivă avea să fie lăsată de Ashley în apartament, ca şi când ar fi uitat-o.

Pe lângă „plantarea" scrisorii, îi mai dădu şi alte instrucţiuni amănunţite pe care Ashley le consideră un pic exagerate, însă reuşi să-i smulgă promisiunea că va face întocmai aşa cum îi ceruse. Nici una

dintre sugestiile sale nu era deplasată, toate aveau logică, căci, pentru a-şi atinge scopul, era nevoie de şiretenie.

Unul dintre ghiduri avea să fie vârât în buzunarul exterior al genţii, cu titlul la vedere, astfel încât să nu poată trece neobservat. Celelalte cărţi aveau să rămână în apartament, pentru a fi împachetate împreună cu restul lucrurilor. Scott o sfătui pe Ashley să le aşeze pe biroul ei, la vedere.

Penultimul telefon pe care avea să-l dea Ashley, înainte de a suna la compania de telefoane, ca să-şi anuleze serviciul telefonic, avea să fie la o firmă de taxi.

Când taxiul avea să sosească, urma să-şi încuie apartamentul şi să pună cheia pe pragul de sus al uşii, ca să poată fi găsită cu uşurinţă de tinerii fotbalişti.

Ashley aruncă o ultimă privire în jurul său, în apartamentul pe care ajunsese să-l considere casa ei. Afişele de pe pereţi, plantele din ghivece, perdeaua portocalie, uzată, de la duş, toate erau ale ei, primele ei lucruri, şi fu surprinsă să constate cât de tare o emoţiona chiar şi cel mai simplu obiect din casă. De-a lungul timpului, avusese momente în care nu era sigură de identitatea ei, prezentă şi viitoare, iar apartamentul fusese primul pas în direcţia definirii acestei identităţi.

— Lua-te-ar naiba! strigă ea.

Nu era nevoie să-i rostească numele, nici măcar în minte. Privi la bileţelul cu instrucţiuni scris de tatăl său. „Ei bine, fie, îşi spuse în sinea ei. Să-mi încep rolul."

Se îndreptă spre telefon şi sună după un taxi.

Aşteptă agitată în casa scărilor până când acesta sosi. Respectând instrucţiunile tatălui său, purta ochelari de soare şi o căciuliţă tricotată ce-i acoperea părul. Gulerul de la jachetă îi era ridicat. „Ideea e să arăţi ca o persoană care nu vrea să fie recunoscută, de parcă ar avea de gând să-şi ia tălpăşiţa", îi scrisese Scott. Nu-i era prea clar dacă era vorba doar de-un rol sau de un comportament firesc, normal în circumstanţele date. De îndată ce taxiul opri în faţa clădirii, puse cheia acolo unde îi spusese tatăl ei. Apoi, cu capul plecat, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, ţâşni pe uşă afară, mişcându-se rapid şi pe furiş, bănuind că Michael O'Connell o urmărea de undeva, din împrejurimi. Era înainte de ora amiezii, iar strălucirea orbitoare a

soarelui înmuia parcă aerul răcoros, proiectând umbre ciudate pe aleile din apropiere. Îşi azvârli valiza şi geanta pe bancheta maşinii, după care se aşeză şi ea, alături.

— Aeroportul Logan, spuse ea. La terminalul pentru zboruri internaţionale.

Apoi îşi plecă iar capul, făcându-se mică de tot, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să se ascundă de cineva.

La aeroport îi dădu taximetristului un bacşiş modest, spunându-i acestuia: „Merg în Italia. La Florenţa, la studii". Nu era sigură că omul pricepuse ceva din ce-i spusese. Merse cu bagajele în zona destinată plecărilor, însoţită de vâjâitul constant al avioanelor care decolau deasupra portului. În rândurile celor care aşteptau să se îmbarce domnea agitaţia. De jur împrejur răsuna zumzăitul conversaţiilor purtate în toate limbile. Ashley aruncă o privire spre ieşire, după care se întoarse brusc şi o luă în dreapta, spre lifturi. Acolo dădu peste o mulţime de pasageri care tocmai coborâseră din avionul companiei Aer Lingus, care sosise de la Shannon. Toţi aveau părul roşcat, tenul alb şi vorbeau rapid, cu un accent puternic, purtând jerseuri verzi, cu dungi albe, ale celor de la echipa Celtics. Mergeau la o reuniune de familie în South Boston.

Ashley reuşi să-şi facă loc într-un colţ al liftului şi-şi deschise geanta rapid. Îşi îndesă căciuliţa tricotată, jacheta şi ochelarii de soare înăuntru, scoase o şapcă cafenie, cu emblema colegiului Boston şi o haină maro de piele şi se schimbă rapid, bucuroasă că ceilalţi pasageri nu părură să observe nimic.

Coborî din lift la etajul trei, lângă parcarea centrală. În parcarea cenuşie şi întunecoasă plutea un miros de benzină şi din când în când se auzea scrâşnetul unor cauciucuri pe rampele circulare. Ashley se îndreptă grăbită în direcţia terminalelor destinate zborurilor interne, luându-se după semnele ce indicau staţia de autobuz care avea s-o ducă la metrou.

În compartimentul metroului se aflau doar vreo cinci persoane, şi nici una dintre ele nu era Michael O'Connell. Era imposibil, se gândi ea, s-o fi urmărit. Gata cu urmărirea. O cuprinseră o stare de exaltare şi o senzaţie năvalnică de libertate. Pulsul i se acceleră şi îşi dădu seama că zâmbea, cum nu mai făcuse de multe zile.

Totuşi, hotărî să se supună instrucţiunilor tatălui său, zicându-şi că, deşi păreau ridicole, până acum se dovediseră eficiente. Se dădu jos din metrou la staţia Congress Street şi, cu bagajele în mâini, merse pe jos câteva cvartale, până la Muzeul Copiilor. Ajunsă aici, îşi lăsă bagajele la garderobă şi-şi cumpără un bilet. Apoi pătrunse în labirintul şerpuitor al muzeului, plimbându-se din camera LEGO până la expoziţia ştiinţifică, înconjurată în permanenţă de chicotelile grupurilor zglobii de copii, profesori şi părinţi. Pretutindeni domnea o atmosferă de veselie, de entuziasm şi atunci înţelese logica planului pus la cale de tatăl său: Michael O'Connell n-ar fi putut să se ascundă în muzeu, în ciuda ungherelor, scărilor şi pantelor de care dădeai la tot pasul. Prezenţa sa total nepotrivită ar fi sărit numaidecât în ochi în locul acesta, în care Ashley se integra perfect. Putea fi uşor confundată cu o învăţătoare sau cu o bonă, în timp ce-şi croia drum obosită prin mulţimea de oameni din muzeu.

Se uită la ceas, dând în continuare ascultare instrucţiunilor tatălui său. La ora 4 după-amiază, îşi recuperă bagajele şi ieşi din muzeu, urcând numaidecât într-unul din taxiurile care aşteptau la intrare. De data aceasta, iscodi strada în lung şi-n lat, în căutarea lui O'Connell. Muzeul se afla într-un cartier care altădată fusese plin de hale şi depozite, iar şoseaua largă comunica la ambele capete cu alte străzi. Pricepu motivul pentru care tatăl ei alesese acest loc: nici un ascunziş, nici o alee lăturalnică, nici un copac, nici un cotlon întunecos.

Ashley zâmbi şi îi ceru taximetristului s-o ducă în staţia de autobuz Peter Pan. Şoferul mormăi ceva în barbă - era un drum foarte scurt -, dar ei nu-i păsa; pentru prima oară după zile întregi nu mai avea senzaţia că e urmărită. Începu chiar să fredoneze o melodie, în timp ce taxiul străbătea străzile din centrul Bostonului.

Îşi cumpără un bilet spre Montreal, la autobuzul care urma să plece în mai puţin de zece minute. Autobuzul avea să oprească în Brattleboro, Vermont, înainte să intre în Canada, iar ea urma să se dea jos acolo - înaintea destinaţiei trecute pe bilet. Era nerăbdătoare să dea ochii cu Catherine.

Mirosul de sudoare şi de ulei de maşină îi umplu nările din clipa în care urcă în autobuz. Se lăsase deja întunericul, iar luminile de neon se contopeau cu silueta de un argintiu scânteietor a autobuzului. Găsi un

loc liber în spate, lângă geam. Pentru o clipă, scrută întunericul de-afară şi constată cu stupoare că, în locul sentimentelor de nesiguranţă şi neliniște, se simţea aproape eliberată. Iar când şoferul închise uşa şi coborî autobuzul de pe platforma de încărcare, îşi închise ochii şi ascultă huruitul motorului, în timp ce, cu o viteză tot mai mare, o luară spre autostradă lăsând oraşul în urmă.

Deşi era devreme încă, adormi, căzând într-un somn adânc, fără vise.

Soarele ardea necruţător. Era una dintre zilele acelea în care aerul înăbuşitor părea să apese greu pe dealurile umflate de căldură. Am parcat la câteva blocuri distanţă de biroul lui Matthew Murphy. Un val nemilos de aer fierbinte plutea deasupra trotuarelor.

În multe oraşe vechi din New England sunt clar vizibile zonele pentru care nu au mai rămas bani de reconstrucţie şi renovare, căci politicienii locali, în ciuda promisiunilor electorale menite să le asigure votul populaţiei, nu s-au achitat de angajamentele luate. În mai multe clădiri, afacerile prospere căpătaseră un aspect degradat, decrepit. Nu era o decădere în sensul cel mai concret al cuvântului, ci mai degrabă un soi de resemnare.

Clădirea în care mă aşteptam să dau de biroul lui era probabil puţin mai dărăpănată decât altele. La colţul clădirii se afla un bar întunecos ca o cavernă, pe a cărui faţadă atârna un afiş. Pe afiş cineva scrisese de mână CLUB DE NOAPTE, dedesubtul unui neon roşu ce făcea reclamă la berea BUDWEISER. Peste drum, era un mic magazin care avea arborat la intrare drapelul Hondurasului şi care vindea chipsuri, fructe, băuturi şi conserve, toate îngrămădite pe rafturi într-un talmeş-balmeş de nedescris. Restul clădirilor erau construite, inevitabil, din cărămidă roşie, la fel ca în majoritatea oraşelor. O maşină de poliţie trecu pe lângă mine.

Pe la mijlocul clădirii, am găsit intrarea care ducea către biroul lui Murphy. Era un loc absolut banal, cu un singur ascensor, lângă care era afişată lista locatarilor: patru birouri, pe două etaje.

Biroul lui Murphy împărţea etajul cu o fundaţie pentru asistenţă socială, aflată vizavi. Pe uşă era o plăcuţă neagră, ieftină, de lemn, cu numele lui şi, dedesubt, cuvintele „Investigaţii confidenţiale de orice natură”, scrise cu litere aurite.

Am pus mâna pe clanţă, ca să intru în birou, dar era încuiat. Am încercat de mai multe ori, după care am început să bat cu putere.

Nici un răspuns.

Am bătut din nou, înjurând în sinea mea.

M-am dat un pas în spate, gândindu-mă că îmi irosisem toată ziua ca să ajung aici, în capătul oraşului, iar în clipa aceea se deschise uşa de la asociaţia de vizavi şi o femeie între două vârste ieşi cu braţele încărcate de dosare. Oftă văzându-mă şi îmi spuse rapid:

— Nu mai e nimeni aici.

— S-au mutat? am întrebat eu.

— Cam aşa ceva. A scris şi în ziare.

Am făcut o figură mirată, la care ea se încruntă.

— Aveaţi treabă cu Murphy?

— Vreau să-i pun câteva întrebări.

— Ei bine, spuse ea pe un ton tăios, vă pot da noua lui adresă. E la doar câteva blocuri de aici.

— Grozav. Unde anume?

Femeia ridică din umeri.

— La cimitirul River View.

23
Furie

Se forţă să-şi păstreze calmul.

Acesta era un lucru dificil pentru Michael O'Connell. În general, funcţiona mai bine la mânie, când puseurile de furie îi tulburau judecata, conducându-l neabătut în direcţii care-l făceau să se simtă confortabil. O încăierare. O insultă. O obscenitate. Acestea erau momentele pe care le savura din plin, la fel ca atunci când urzea câte-un plan. „Puţine lucruri îţi aduc mai multă satisfacţie, se gândi el, decât să anticipezi următoarea mişcare a unei persoane şi apoi să o urmăreşti şi să vezi că face exact aşa cum ţi-ai imaginat."

Văzuse plecarea pe furiş a lui Ashley cu taxiul şi-şi notase numele firmei şi numărul maşinii. Nu îl mira faptul că pleca. Fuga era o alegere firească pentru oameni ca Ashley şi familia ei, îşi spuse. Îi considera pe toţi nişte laşi.

Sună la dispeceratul firmei de taxi şi dădu numărul taxiului respectiv, spunând că găsise o pereche de ochelari de vedere pe care tânăra care plecase cu taxiul o scăpase, chipurile, pe trotuar. Exista vreo modalitate să îi înapoieze ochelarii?

Dispecerul nu-i răspunse numaidecât, fiind ocupat cu preluarea mai multor comenzi.

— Ah, nu prea cred, domnule.

— De ce? întrebă O'Connell.

— Tânăra a fost dusă la aeroportul Logan, la terminalul pentru zboruri internaţionale. Puteţi să-i aruncaţi. Sau să-i lăsaţi în cutiile alea pentru nevoiaşi, de care daţi la tot pasul.

— Ei bine, răspunse O'Connell, încercând să facă o glumă, se pare că domnișoara n-o să se poată bucura de privelişte în vacanţă, oriunde s-o fi dus.

— Ghinionul ei.

„Puţin spus", îşi zise O'Connell în sinea sa, fierbând de furie.

Acum stătea la pândă în apropierea blocului ei, urmărindu-i pe cei trei tineri care cărau cutii cu lucruri din apartamentul ei. O dubă aştepta afară, în faţa blocului, ocupând două locuri de parcare, în timp ce băieţii se grăbeau să termine treaba cât mai repede şi să-şi vadă de drum. Din nou, O'Connell fu nevoit să se silească să-şi păstreze calmul. Îşi roti umerii, încercând să-şi dezmorţească gâtul încordat, după care îşi încleştă şi-şi descleştă pumnii de câteva ori, ca să se destindă. Apoi porni agale în direcţia tinerilor care munceau de zor.

Unul dintre băieţi tocmai căra două cutii pline cu cărţi şi o veioză deasupra, într-un echilibru fragil, când O'Cormell ajunse în faţa intrării. Tânărul se clătină puţin sub povara greutăţii.

— Hei, acum veniţi sau plecaţi? îl întrebă O'Connell.

— Plecăm, răspunse băiatul.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi O'Connell, apucând veioza înainte să cadă pe trotuar.

În clipa în care atinse piciorul metalic al acesteia, fu străbătut de un fior electrizant, ca şi cum simplul contact cu lucrurile lui Ashley îi aducea aminte de pielea ei. Mâna lui mângâie veioza şi cu ochii minţii revăzu locul unde se afla în apartament, pe noptiera din dormitorul lui Ashley. Văzu lumina veiozei arcuindu-se de-a lungul trupului ei, învăluindu-i formele şi curbele.

Respiraţia i se acceleră şi fu cuprins de o senzaţie de ameţeală când i-o dădu înapoi băiatului.

— Mulţumesc, spuse acesta, aruncând veioza în maşină cu un gest neglijent. Mai avem un birou afurisit, patul şi un covor sau două, după care putem pleca.

O'Connell înghiţi în sec şi făcu semn cu mâna înspre cuvertura roz pe care o zărise în mormanul de lucruri. Îşi aduse aminte că în noaptea aceea dăduse cuvertura la o parte, aplecându-se deasupra trupului ei adormit.

— Sunt lucrurile voastre?

— Neee, răspunse băiatul, îndreptându-se de spate. Noi doar le mutăm, sunt lucrurile fiicei unui profesor. Ne-a promis o sumă frumușică.

— Nu-i rău, spuse încet O'Connell, mușcând parcă din cuvinte și căznindu-se să pară curios, și-atâta tot. Trebuie să fie vorba de fata de la etajul doi. Eu locuiesc acolo. Făcu un gest în direcția blocurilor din apropiere. Arată trăsnet. Pleacă din oraș?

— La Florența, în Italia, spuse băiatul. A primit o bursă de studii acolo.

— Sună bine. Pare o chestie mișto.

— Mie-mi spui?

— Ei bine, ce să zic, vă doresc spor la treabă!

O'Connell le făcu cu mâna și își văzu de drum. Traversă strada și căută un trunchi de copac de care să se sprijine.

Respira precipitat, în timp ce o răceală ca de gheață îi cuprindea întreaga ființă. Urmări cum mobilierul lui Ashley dispare înăuntrul dubei și se întrebă dacă ceea ce se întâmpla sub ochii lui era real. Era ca și cum ar fi stat în fața unui ecran pe care rula un film bine realizat, dar, cu toate acestea, ireal. Un drum cu taxiul până la aeroportul internațional Logan. Trei studenți de colegiu care strâng lucrurile și pleacă cu ele într-o dimineață liniștită de duminică. Un detectiv particular din Springfield care îi face poze dintr-o mașină parcată peste drum de apartamentul său. Michael O'Connell știa că toate astea au legătură între ele, dar nu știa exact care era legătura. În orice caz, un lucru era sigur. Dacă părinții lui Ashley aveau impresia că un bilet de avion putea s-o ia de lângă el, greșeau profund. Așa nu reușiseră decât să facă toată povestea mai palpitantă pentru el. Avea s-o găsească pe Ashley, chiar dacă era nevoit să zboare după ea până în Italia.

— Nimeni nu fură de la mine, spuse el în șoaptă. Nimeni nu pune mâna pe ce-i al meu.

Catherine Frazier își strânse haina de lână în jurul trupului și privi cum aburii propriei respirații se unduiesc în fața ei. Aerul nopții era înțepător de rece, prevestind venirea iernii. „Așa e în Vermont, se gândi ea, vremea te anunță dinainte cum are să fie, dacă ești suficient de atent să observi semnele." Un gust rece pe buze, venit parcă direct

din cerul întunecat, o senzaţie de amorţeală în obraji, un foşnet de crengi uscate deasupra capului, un strat subţire de gheaţă pe suprafaţa iazurilor dimineaţa. Avea să ningă în zilele următoare. Îşi aduse aminte că trebuie să-şi verifice rezerva de lemne din spatele casei. I-ar fi plăcut să ştie să-i citească pe oameni la fel de bine pe cât se pricepea să descifreze semnele vremii.

Autobuzul dinspre Boston avea o mică întârziere şi, în loc să aştepte în restaurantul din staţie, de unde vehiculul avea să-şi continue drumul spre Burlington şi Montreal, decise să iasă. Luminile orbitoare îi dădeau o stare de nervozitate; se simţea mult mai bine în mijlocul ceţii şi al umbrelor.

Aştepta cu nerăbdare s-o vadă pe Ashley, deşi, ca de obicei, îşi făcea griji pentru faptul că nu ştia prea bine cum să-i vorbească. Ashley nu era nepoata ei de sânge. Nu erau legate nici printr-o rudenie izvorâtă din adopţie, deşi aceasta era varianta cea mai apropiată de realitate. Oamenii din Vermont rareori îşi bagă nasul în treburile altora, trăind după principiul yankeu potrivit căruia cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât mai bine. Însă Catherine era conştientă că doamnele de la ea de la biserică şi, în general, cei care o cunoşteau aveau să-şi pună tot felul de întrebări. În mod tipic locuitorilor din New England, toţi erau înzestraţi cu un radar extrem de sensibil, capabil să detecteze cel mai mărunt semn de ipocrizie. Aşa că găzduirea sub acoperişul său a fiicei partenerei lui Hope avea să ridice nişte semne de întrebare, în condiţiile în care Catherine dezaproba în mod vădit această relaţie.

Catherine îşi lăsă capul pe spate, contemplând bolta cerească. Se întrebă dacă stelele de pe cer erau mai numeroase decât sentimentele contradictorii care se învălmăşeau în sufletul ei.

Ashley era doar un copil când intrase în viaţa lui Catherine, îşi aduse aminte de primul lor contact şi se trezi zâmbind la gândul acesta ce se ivise dintr-un cotlon ascuns al memoriei. „Aveam prea multe haine pe mine. Era cald afară, iar eu purtam un pulover de lână şi un jerseu pe deasupra. Ce stupid. Cred că i-am dat impresia că am o sută de ani."

Catherine se purtase rigid, aproape exagerat de oficial, întinzându-i mâna fetiţei de unsprezece ani. Însă copila o dezarmase într-o clipită, astfel încât armistiţiul la care ajunsese cu fiica ei, precum şi atitudinea politicoasă afişată faţă de partenera acesteia - Catherine detesta

cuvântul acesta, care făcea ca relaţia lor să sune ca o afacere - decurgeau din afecţiunea pe care i-o purta lui Ashley. Luase parte la zile de naştere zgomotoase şi la meciuri de fotbal anoste, o văzuse pe Ashley jucând rolul Julietei în spectacolul organizat la liceu şi nu-i plăcuse deloc când personajul ei murise pe scenă. Într-o noapte, când Ashley avea cincisprezece ani, stătuse pe marginea patului ei, în timp ce fata plângea în hohote fiindcă se despărţise de primul ei iubit. Altă dată gonise cu maşina cum nu o mai făcuse niciodată în viaţa ei, ca să ajungă acasă la Hope şi Sally înainte ca Ashley să plece la balul de absolvire şi să apuce să-i facă poze în rochia de gală. Când fusese răcită, iar Sally era ocupată cu serviciul, o îngrijise şi dormise pe podea, la picioarele patului, ca să-i poată auzi respiraţia în timpul nopţii. O găzduise când apăruse la uşa sa pe nepusă masă, împreună cu câţiva colegi de la facultate şi poposiseră la ea în drum spre Green Mountains. O invitase la cină, în Boston, cu prilejul unor aniversări, iar altă dată se distraseră de minune împreună pe stadionul Fenway, când Catherine trebuise să meargă în oraş şi o sunase inopinat, deşi în adâncul inimii ştia că întâlnirea cu Ashley era adevăratul motiv al vizitei.

Scormoni cu piciorul prin pietrişul din parcare în timp ce aştepta sosirea autobuzului şi se gândi că soarta nu-i oferise nepoţii mult doriţi, în schimb i-o dăruise pe Ashley. Din clipa în care o întâlnise prima oară, iar copila o privise timidă întrebând-o: „Vrei să vezi camera mea? Poate citim o carte împreună?", Catherine păşise pe un tărâm cu totul diferit, unde Ashley era ferită de toate dezamăgirile şi greutăţile prin care trecuseră odinioară ea şi Hope.

— Fir-ar să fie, spuse Catherine cu voce tare. Cât mai întârzie autobuzul ăsta?

În clipa aceea, se auzi huruitul puternic al motorului diesel încetinind ca să ia curba şi văzu farurile autobuzului străpungând întunericul din parcare. Păşi grăbită în direcţia vehiculului, gesticulând din mâini, în semn de salut.

Secretara lui Sally o sună pe aceasta şi-i spuse:

— E la telefon un domn Murphy, care spune că are nişte informaţii pentru dumneavoastră.

— Fă-mi legătura, spuse Sally. Bună ziua, domnule Murphy. Ce ai aflat pentru mine?

— Păi, spuse el pe un ton blazat, plin de cinism, nu atâtea câte mi-aş fi dorit să aflu şi câte voi mai afla dacă decideţi să continuăm investigaţiile, dar m-am gândit că vreţi să vă pun la curent cât mai curând, dată fiind… hmmm… natura personală a acestei anchete.

— Ai dreptate.

— Vreţi o concluzie? Sau mai întâi amănuntele?

— Spune-mi tot ce ştii.

— Ei bine, nu cred că trebuie să vă faceţi griji prea mari. Unele motive de îngrijorare există, să nu mă înţelegeţi greşit, dar am să mă exprim în felul următor: am văzut indivizi mult mai răi decât atât.

Sally se simţi uşurată la auzul acestor cuvinte.

— În regulă, asta sună bine. Acum dă-mi nişte amănunte.

— Păi, tipul are cazier. Nu foarte bogat, nici cu atenţionări deosebite, dacă pricepeţi ce vreau să spun, dar suficient încât să fim atenţi.

— Ceva violenţă?

— Ceva, dar nu prea multă. Bătăi, încăierări, chestii de genul ăsta. Fără arme, din câte văd în acuzaţiile formulate împotriva lui. Asta-i bine. Dar poate fi şi din cauză că n-a fost prins, pur şi simplu. Uite ce e, continuă Murphy. Tipul ăsta, O'Connell, pare un ticălos. Dar am senzaţia că e de categoria uşoară. Vreau să spun că am mai văzut de mii de ori indivizi de genul lui, care, la o adică, se prăbuşesc ca un castel de nisip. Dacă sunteţi dispusă să puneţi la bătaie nişte bănuţi, pot vorbi cu nişte amici de-ai mei să-i facă o vizită. Să bage groaza în el. Să-l facă să priceapă că s-a pus cu oamenii nepotriviţi. Să-l ajute, poate, să înţeleagă că o abordare diferită ar fi mai sănătoasă pentru el, în general vorbind.

— Te referi la ameninţări?

— Nu, doamnă. În nici un caz n-aş recomanda violenţa, sub nici o formă.

Murphy făcu o pauză, pentru ca vorbele sale să-şi facă efectul şi Sally să înţeleagă că voia să spună tocmai contrariul.

— Pentru că asta ar fi o infracţiune. Şi, în calitate de avocat, sunt convins că nu m-aţi angaja niciodată ca să rănesc pe cineva. Nu, doamnă. Ştiu asta. Ce vreau să spun este că tipul poate fi… hmmm…

intimidat. Asta e. Intimidat. Totul în limitele legii. Așa cum cunoaștem amândoi legea, și eu, și dumneavoastră. Însă trebuie făcut să se gândească bine de tot înainte să mai facă vreun pas.

— E o măsură pe care am putea s-o luăm în calcul, probabil.

— Cu plăcere. Și nici nu vă va costa prea mult. Doar diurna obișnuită și cheltuielile de drum pentru mine. Și ceva pentru… hmmm… tovarășii mei.

— Păi, spuse Sally, cu o ușoară șovăială în glas, nu sunt sigură că îmi convine ideea de a implica și pe altcineva. Chiar dacă e vorba de prieteni pe a căror… cum să-i spun… *discreție* poți conta sută la sută. Mai ales că sunt polițiști în exercițiul funcțiunii, care, la un moment dat, s-ar putea să fie siliți să depună mărturie în fața instanței, sub jurământ. Încerc să gândesc în avans. Să iau în considerare toate eventualitățile și ipotezele. E necesar să-mi iau măsuri de precauție, ca să zic așa.

Murphy se gândi că toți avocații sunt incapabili să vadă diferența dintre realitatea dură a vieții de stradă și relatările ulterioare, făcute de oameni perfect normali în ambianța rigidă a sălii de judecată. Majoritatea scapă din vedere aceste deosebiri. Și uneori e vorba despre deosebiri sângeroase. Oftă scurt, dar căută să-și ascundă dezamăgirea.

— Aveți dreptate, doamnă avocat. Dar presupun că aș putea să mă ocup singur de această parte a… hmmm… aranjamentului, fără să mai implic pe cineva din poliție. Dacă doriți asta.

— Ar fi mai înțelept așa.

— Așadar, să merg mai departe?

— Ce-ar fi să îți alegi singur metoda, domnule Murphy? Și să procedezi ca atare.

— Ținem legătura.

Murphy închise, iar ea rămase o vreme cu receptorul în mână. Se lăsă pe spătarul scaunului, simțindu-se deopotrivă tulburată și îmbărbătată - o contradicție inexplicabilă.

Era un cimitir ca oricare altul, ascuns într-un colț uitat al micului oraș și împrejmuit de un gard negru din fier forjat. Am cercetat cu privirea șirurile de pietre funerare cenușii, citind numele trecute pe acestea. Pietrele sporeau în dimensiuni pe măsură ce urcau tot mai

mult pe coama dealului. Din simple bucăţi de granit, se transformară în adevărate monumente, cu forme şi contururi tot mai sofisticate. De asemenea, inscripţiile de pe ele deveneau din ce în ce mai elaborate. Lungi declaraţii dedicate PREAIUBITEI SOŢII Şl MAME sau DEVOTATULUI TATĂ. Nu-mi venea să cred că Matthew Murphy, din câte aflasem despre el, ar putea fi îngropat printre heruvimi ce cântă la corn.

Am început să mă plimb printre şirurile de morminte, simţind cum cămaşa mi se lipeşte de spinare şi cum o dâră subţire de transpiraţie mi se prelinge pe frunte. Tocmai când eram pe punctul de a renunţa, am observat o piatră funerară modestă, având inscripţionat numele MATTHEW THOMAS MURPHY şi dedesubt, nişte date. Nimic altceva.

Mi-am notat datele respective şi am rămas pe loc pentru o clipă.

— Ce s-o fi întâmplat? am întrebat cu voce tare.

Nu mi-a răspuns nici şoapta vântului, nici vreo viziune fantomatică.

Apoi mi-am dat seama cu o uşoară senzaţie de iritare că ştiam cine ar putea să-mi răspundă la această întrebare.

La câteva blocuri distanţă de cimitir se afla o benzinărie unde am dat de un telefon public. Am vârât câteva monede în aparat şi am format numărul ei.

Nici nu m-am deranjat să salut când mi-a răspuns.

— M-ai minţit, i-am spus, pe un ton furios.

Ea a tăcut o clipă şi am auzit-o inspirând profund.

— Cum aşa? *A minţi* e un cuvânt foarte dur.

— Mi-ai zis să mă duc să stau de vorbă cu Murphy. Şi ghici unde l-am găsit? Nu în biroul lui, ci la cimitir. Transformat în hrană pentru viermi şi pentru râme. Mie mi se pare că m-ai *minţit.* Despre ce naiba e vorba?

Din nou ezită, cumpănind cu grijă la ce urma să zică.

— Dar ce ai văzut?

— Am văzut un mormânt. Cu o piatră funerară dintre cele mai ieftine.

— Atunci n-ai văzut totul.

— Ce naiba mai era de văzut? am întrebat.

Glasul i-a devenit dintr-odată rece, distant. Aproape glacial.

— Uită-te mai atent. Mult mai atent. Te-aș fi trimis acolo fără nici un motiv? Tu vezi doar o bucată de granit cu un nume și niște date. Eu văd o *poveste.*

Apoi a închis telefonul.

24
Intimidare

Socoti că încă o zi de urmărire a mişcărilor lui Michael O'Connell e mai mult decât suficientă.

Matthew Murphy avea pe cap alte cazuri, mult mai grave, de care trebuia să se ocupe. Să fotografieze momentele flagrante ale unor aventuri extraconjugale, să verifice anumite zvonuri referitoare la o posibilă evaziune fiscală, să urmărească diverse persoane, iar pe altele să le confrunte sau să le interogheze. Ştia că Sally Freeman-Richards nu se număra printre avocaţii cei mai bogaţi din zonă; n-avea nici BMW, nici Mercedes, şi Murphy hotărâse deja că factura, şi aşa modestă, pe care urma să i-o trimită avocatei, avea să reflecte o reducere, din pură curtoazie. În plus, şansa de a-i da peste nas unui derbedeu merita zece procente din sumă. Cum nu mai avea prea des prilejul să-şi folosească forţa fizică, era nevoit să se mulţumească doar cu amintirile. Nimic nu-i făcea inima să bată mai năvalnic decât momentele acelea în care făcea pe durul, băgând frica-n ticăloşi.

Îşi parcă maşina la două blocuri distanţă de apartamentul lui O'Connell, într-o parcare împrejmuită. Dădu mai multe ture prin interiorul acesteia, ca să se asigure că e singur, după care opri şi deschise portbagajul maşinii. Aici avea mai multe arme, fiecare dintre ele vârâtă în câte-o geantă veche.

Într-o sacoşă roşie, se afla un revolver automat Colt AR-15 cu douăzeci şi două de cartuşe, pe care îl numea arma-de-salvare-rapidă, fiind capabil să spulbere într-o clipită orice problemă. Într-o geantă galbenă mai mică, avea un revolver .380 automat, vârât într-un toc de atârnat pe umăr. În fine, în cea de-a treia geantă, de culoare neagră, era un pistol .357 cu ţeava de cincisprezece centimetri, încărcat cu gloanţe

din teflon, așa-numitele „ucigașe de polițiști” din cauză că puteau străpunge vesta antiglonț purtată de aceștia.

Pentru sarcina de-acum, decise că revolverul .380 era cel mai potrivit. Nu prea credea că avea să fie nevoie să facă uz de el. Socotea că simpla lui vedere, pe dedesubtul hainei pe care o va lăsa intenționat descheiată, avea să fie suficientă pentru O’Connell. Matthew Murphy avea la degetul mic toate tehnicile de intimidare.

Își prinse pe umăr tocul pistolului, își trase pe mâini o pereche de mănuși subțiri de piele neagră și apoi, cu mișcări experimentate, exersă de două-trei ori scoaterea rapidă a armei din toc. Când fu satisfăcut de rapiditatea mișcărilor sale, la fel de agile ca întotdeauna, porni spre locuința lui O’Connell. Un vânt ușor învârtejea frunzele de pe trotuar, care parcă dansau sub pașii săi. Afară mai era destulă lumină încât să găsească un ungher ascuns în umbră, peste drum de clădirea unde locuia O’Connell și să se pitească acolo, cu spatele lipit de zidul de cărămidă. Chiar în momentul acela se aprinseră luminile felinarelor stradale. Spera să nu fie nevoit să stea prea mult, dar era pregătit să aibă răbdare, fiind obișnuit cu așteptarea.

Scott se simți năpădit de un val de mândrie și de mulțumire de sine.

Primise deja un mesaj pe robotul telefonic din partea lui Ashley, care îi urmase cu succes instrucțiunile și ajunsese la Catherine, în Vermont. Era încântat de felul cum merseseră lucrurile până în punctul acesta.

Băieții din echipa de fotbal se întorseseră acasă după depozitarea lucrurilor lui Ashley în hala din Medford. De la ei Scott aflase că, așa cum bănuise, un ins care corespundea descrierii lui O’Connell dăduse târcoale și pusese întrebări, după care le spusese o poveste cusută cu ață albă și se făcuse nevăzut. „Dar aleargă după vânt, se gândi Scott. Vânează o fantomă. Toate tertipurile lui nu-l vor duce nicăieri.”

— Nu te așteptai la una ca asta, nu-i așa, ticălosule? spuse el cu voce tare.

Stătea în picioare în mica sa sufragerie și începu dintr-odată să țopăie pe vechiul covor oriental. După o secundă, luă telecomanda de la sistemul audio și trecu de la un post la altul, până când în boxe se auzi celebrul *Purple Haze* al lui Jimi Hendrix.

Când Ashley era mică, o învăţase expresia „a toci covorul”, care prin anii 1920 avea semnificaţia de „a dansa”, aşa că micuţa venea la el când lucra şi-l întreba: „Putem merge să tocim covorul?” Îşi puneau atunci muzică din anii 1960, iar el îi arăta diferite mişcări de dans, dintre cele mai ridicole. Ea chicotea şi îl imita până când, într-un târziu, se prăbuşea pe covor prăpădindu-se de râs. Dar chiar şi pe vremea aceea, Ashley se mişca cu o graţie care îl uimea. Mişcările ei nu erau niciodată stângace sau împiedicate; pentru el erau asemenea unor paşi de balet. Ştia că e orbit de dragoste, aşa cum li se întâmplă de multe ori taţilor cu privire la fiicele lor, dar, deşi făcuse uz de raţionamentul său cunoscut drept critic şi pretenţios, era încredinţat că nu există nimic mai minunat decât copila sa.

Scott expiră zgomotos. Nu credea că Michael O’Connell ar putea să ghicească faptul că Ashley era în Vermont. Acum tot ce aveau de făcut era să aştepte să treacă o bucată de vreme, să elaboreze un nou plan, în alt oraş, şi apoi s-o ajute pe Ashley să-şi reia viaţa. Un regres minor, mai bine zis o amânare de şase luni, în schimbul evitării unei primejdii mai mari.

Scott îşi ridică privirea şi se uită în jurul său, în sufragerie.

Se simţi brusc singur şi-şi dori să fi avut pe cineva cu care să împărtăşească satisfacţia, bucuria momentului. Nici una dintre amicele cu care ieşea la restaurant sau cu care făcea ocazional sex nu era potrivită pentru aşa ceva. Prietenii lui de la colegiu erau cu totul absorbiţi de munca lor şi se îndoia că l-ar înţelege. Sub nici o formă.

Se încruntă. Singura persoană care îl cunoştea cu adevărat era Sally. Dar nu voia s-o sune pe Sally. Cel puţin nu în momentul de faţă.

Fu cuprins brusc de resentimente, de o revoltă aprigă.

Sally îl părăsise pentru Hope. Fusese o decizie subită. Neaşteptată. O mână de bagaje îngrămădite în antreu, în timp ce el se căznea să găsească, zadarnic, cuvintele cele mai potrivite. Ştiuse că ea e nefericită. Ştiuse că se simte neîmplinită şi plină de îndoieli. Dar presupusese că motivul era cariera lui ori turbulenţele aferente vârstei de mijloc sau chiar rutina şi monotonia vieţii lor academice, liberale. Toate astea erau lucruri de înţeles, puteau fi analizate, discutate, evaluate. Ce nu

înţelegea însă era faptul că tot ceea ce împărtăşiseră până atunci se dovedise dintr-odată a fi o minciună.

Pentru o clipă, şi-o imagină pe Sally în pat cu Hope. „Ce-i poate oferi ea în plus faţă de mine?" se întrebă Scott, dar realiză numaidecât că era o întrebare extrem de periculoasă. Nu voia să ştie răspunsul la această întrebare.

Scutură din cap. „Căsnicia noastră era o minciună", se gândi el. Toate declaraţiile de dragoste şi planurile de a-şi clădi o viaţă împreună fuseseră doar minciuni. Singurul lucru adevărat care rezultase din căsnicia lor era Ashley, dar nici de asta nu mai era atât de sigur. „Când am conceput-o, oare mă iubea? Când era însărcinată, mă iubea? Când s-a născut, şi-o fi dat seama Sally că totul era o minciună? A fost o revelaţie bruscă? Sau ştia asta de la bun început, însă era prea ocupată să se mintă pe sine însăşi?" Îşi plecă uşor capul, năpădit de o avalanşă de amintiri. Ashley jucându-se pe malul mării. Ashley mergând la grădiniţă. Ashley făcându-i o felicitare de Ziua Tatălui. Avea încă felicitarea aceea, lipită pe perete la el în birou. Ce simţea Sally în toate acele momente? De Crăciun, la zilele de naştere? De Halloween sau de Paşte, când ascundeau ouă pictate ca să le găsească Ashley? Nu ştia ce simţise Sally, dar înţelegea acum că detensionarea relaţiei lor de după divorţ fusese tot o minciună, de data asta în scopul protejării lui Ashley. Mereu socotiseră că aceasta era o fiinţă fragilă, o victimă neajutorată a divorţului. Despărţirea lor se produsese însă cu mult înainte, cândva pe parcursul zilelor, lunilor şi anilor trăiţi împreună.

Îşi repetă în gând: „Acum e în siguranţă".

Scott se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi şi scoase o sticlă de whisky. Îşi turnă într-un pahar câteva degete şi luă o înghiţitură, lăsând ca lichidul amărui, de culoarea chihlimbarului, să-i alunece încet pe gâtlej, după care ridică paharul şi închină de unul singur, în batjocură: „Pentru noi. Pentru noi toţi. Orice-ar însemna asta".

Michael O'Connell se gândea şi el la dragoste. Era într-un bar şi îşi turnase un deget de whisky într-o halbă de bere, un amestec menit să-i amorţească simţurile. Simţea cum începe să clocotească pe dinăuntru şi-şi dădu seama că nici un drog şi nici o băutură nu erau îndeajuns ca

să-i domolească tensiunea din interior. Oricât de mult ar fi băut, trebuia să se resemneze cu starea aceea de trezie nesuferită.

Se zgâi la halba din faţa lui, îşi închise ochii şi lăsă ca furia să i se intensifice până la punctul în care ajunse să-i acapareze în întregime inima şi imaginaţia. Nu putea suporta să fie constrâns în nici un fel, iar pedepsirea celor care îndrăzneau să-i facă una ca asta devenea prioritatea lui. Era furios pe el însuşi că se mulţumise să creadă că dificultăţile neînsemnate pe care le pricinuise pe internet acestor oameni reprezentau o replică adecvată. Familia lui Ashley avea nevoie de o lecţie mult mai dură. Îl trăseseră pe sfoară, răpindu-i ceva ce i se cuvenea.

Pe măsură ce se lăsa copleşit de furie din cauza insultei suferite, O'Connell începu să se gândească la Ashley. Îşi imagină părul ei căzându-i în şuviţe roşcate pe umerii moi, desăvârşiţi. Avea întipărite în minte toate detaliile chipului ei, pe care le trasa cu dibăcia unui artist, pictându-i pe buze un zâmbet adresat doar lui. Gândurile sale alunecară mai jos, de-a lungul trupului ei, dezmierdându-i fiecare rotunjime, sânii senzuali, curbura lină a şoldurilor. Îşi imagină picioarele ei întinse alături de el şi, lăsându-şi privirea să rătăcească prin obscuritatea tavernei, se simţi cuprins de excitaţie. Se foi pe scaun şi se gândi că Ashley era perfectă, de fapt ar fi fost perfectă dacă n-ar fi fugit de el, făcându-l să se simtă batjocorit. Fuga ei era ca un cuţit înfipt în inima lui. Cu mintea tulburată de aburii alcoolului vedea deja replica sa: gata cu grija, gata cu blândeţea, îşi spuse el cu răceală. O s-o rănească, aşa cum îl rănise şi ea. Era singura cale de-a o face să priceapă cât de mult o iubeşte, o dată pentru totdeauna.

Se foi din nou pe scaun. Acum era excitat de-a binelea.

Cândva citise o carte despre triburile de războinici din Africa. Aceştia se implicau în activităţi erotice, de natură să-i stimuleze pe plan sexual, chiar înainte de începerea luptei.

Cu scutul într-o mână, cu suliţa în cealaltă şi cu o erecţie cât casa între picioare plecau să-şi înfrunte duşmanii, îi plăcea imaginea.

Fără să facă cel mai mic efort pentru a-şi ascunde umflătura din pantaloni, Michael O'Connell împinse la o parte halba goală şi se ridică. O clipă, speră că se va găsi vreun individ care să-i arunce o privire sau

un comentariu. În momentul acela îşi dorea mai mult ca orice să se ia la bătaie cu cineva.

Dar nu se legă nimeni de el. Oarecum dezamăgit, traversă încăperea şi ieşi în stradă. Se lăsase întunericul, iar aerul rece al nopţii îi biciuia faţa. Nu-i răcori însă gândurile fierbinţi. Îşi imagină că stă întins alături de Ashley, intrând în ea, pătrunzând-o adânc, exploatând fiecare crăpătură, fiecare părticică din trupul ei spre propria-i plăcere. O auzea parcă răspunzându-i şi nu conta prea mult dacă erau gemete de dorinţă sau suspine de durere. Dragoste şi suferinţă. Dezmierdări şi lovituri. Pentru el nu era nici o diferenţă.

În pofida frigului, îşi descheie haina şi-şi desfăcu nasturii de la cămaşă, lăsând aerul rece să-l învăluie în timp ce mergea cu capul pe spate, respirând cu nesaţ răcoarea nopţii, care nu reuşea să-i înăbuşe poftele. „Dragostea e ca o boală", se gândi el. Ashley era un virus care îi intrase în sânge şi acum circula nestăvilit prin tot trupul lui. În clipa aceea, înţelese că ea n-avea să-l părăsească niciodată. Nici măcar o secundă, pentru tot restul vieţii sale. Se gândi că singurul mod în care-şi putea controla dragostea faţă de Ashley era s-o controleze pe ea însăşi. Lucrul acesta i se păru mai limpede ca niciodată.

Michael O'Connell dădu colţul spre blocul unde locuia, în minte îngrămădindu-i-se imagini aţâţătoare şi sângeroase, învălmăşite într-un haos sinistru. Din acest motiv nu dădu atenţia cuvenită vocii joase care se auzi din spatele său.

— Hai să stăm puţin de vorbă, O'Connell.

Cineva îl prinse de braţ într-o strânsoare ca de menghină.

Matthew Murphy îl observase numaidecât pe O'Connell când acesta trecuse pe lângă un felinar stradal. Nu trebuise decât să iasă din ascunzişul unde stătuse pitit până atunci şi să se ia pe urmele lui. Murphy era obişnuit cu astfel de tehnici şi toate instinctele sale dobândite în cei douăzeci şi cinci de ani cât lucrase în poliţie îi spuneau că O'Connell era un începător în materie de infracţiuni.

— Cine naiba mai eşti şi tu? mormăi O'Connell.

— Sunt cel mai cumplit coşmar al tău, nenorocitule. Acum deschide uşa să urcăm la tine, în linişte, ca să-ţi explic cum merg lucrurile pe lumea asta într-o manieră civilizată. Asta dacă nu vrei să te snopesc în

bătaie sau şi mai rău. Nu vrei ceva şi mai rău, nu-i aşa, O'Connell? Cum îţi spun prietenii tăi? OC? Sau doar Mike? Cum?

O'Connell încercă să se răsucească spre el, ceea ce-l făcu pe Murphy să-l strângă şi mai tare de braţ, aşa că renunţă. Nedându-i timp să răspundă, Murphy îl asaltă cu un şir rapid de întrebări.

— Poate că Michael O'Connell nu are nici un prieten, deci n-are nici poreclă. Aşa că îţi spun eu cum facem, drăguţule: o să-ţi născocesc eu una, dacă vrei să fim prieteni. Căci, crede-mă, îţi doreşti să fiu prietenul tău. Ţi-o doreşti mai mult ca orice pe lumea asta. În clipa de faţă, Mikey băiatule, ăsta e lucrul cel mai important, prioritatea ta absolută: să te asiguri că eu rămân prietenul tău. Ai priceput?

O'Connell mârâi ceva în loc de răspuns, căznindu-se să se întoarcă atât cât să-i vadă faţa lui Murphy, însă fostul poliţist stătea fix în spatele lui, uşor aplecat ca să-i vorbească în şoaptă, la ureche, fără să-şi slăbească vreo clipă strânsoarea şi continuând să-l împingă în faţă.

— Intră. Ia-o pe scări. La tine acasă, Mikey. Ca să putem sta de vorbă netulburaţi de nimeni.

Pe jumătate împins, pe jumătate constrâns, O'Connell intră în bloc şi urcă scările până la etajul doi, cu mâna lui Matthew Murphy încleştată pe braţul său. Acesta nu conteni nici o clipă cu zeflemeaua.

Murphy îl strânse şi mai tare când ajunseră la uşa apartamentului lui O'Connell, strivindu-i pur şi simplu muşchii braţului. Detectivul simţi reacţia lui O'Connell la durerea ascuţită pe care i-o pricinuia.

— Încă un amănunt cu privire la prietenia noastră, Mikey băiatule. Nu ţi-ai dori să mă vezi furios. Chiar n-ai vrea să-mi pierd cumpătul. Asta s-ar putea să mă determine să fac vreun lucru pe care să-l regreţi mai apoi, în caz că mai există un „apoi" pentru tine. Pricepi? Acum deschide uşa încetişor.

În timp ce O'Connell se căznea să-şi scoată cheia din buzunar şi să descuie uşa, Murphy aruncă o privire în lungul coridorului şi zări pisicile bătrânei din vecini alergând speriate, care-ncotro. Una îşi arcui spinarea şi scuipă în direcţia lui O'Connell.

— Nu eşti prea simpatizat de vecini, nu-i aşa, Mikey? spuse Murphy, răsucind din nou braţul tânărului. Ai ceva cu pisicile? Sau ele au ceva cu tine?

— Nu ne prea înţelegem, mormăi O'Connell.

— Nici nu mă mir.

Murphy îi trase tânărului un ghiont atât de puternic, încât acesta fu proiectat înainte, abia reuşind să se ţină pe picioare. Se împiedică de carpeta uzată de pe podea şi îşi pierdu echilibrul, izbindu-se de peretele din faţă. Cu acest prilej se răsuci, căutând să-i vadă faţa lui Murphy. Însă detectivul se repezi la el, sărindu-i în spate, cu o agilitate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui. Stătea aplecat ameninţător deasupra lui O'Connell, asemenea capetelor de balaur ce împodobeau zidurile bisericilor medievale, cu un rânjet batjocoritor pe faţă şi cu privirea rece, aspră. O'Connell făcu eforturi să se ridice în şezut şi se uită la Murphy, fixându-l cu privirea.

— Nu te prea simţi în largul tău, nu-i aşa, Mikey? Nu eşti obişnuit să fii zgâlţâit, am dreptate?

O'Connell nu răspunse nimic. Îşi cântărea încă opţiunile şi-şi dădea seama că era cazul să-şi ţină gura.

Murphy profită de moment ca să-şi dea la o parte pulpanele hainei, scoţând la iveală pistolul atârnat în tocul de la umăr.

— Mi-am adus şi un prieten, Mikey băiatule. După cum vezi.

Tânărul mârâi din nou, plimbându-şi privirea de la armă la detectiv şi înapoi. Murphy îşi vârî rapid mâna în haină şi scoase pistolul automat. Nu intenţionase să facă asta, însă ceva din privirea sfidătoare a lui O'Connell îl îndemna să accelereze mersul lucrurilor. Cu o mişcare rapidă, îi trase piedica şi apoi rămase cu degetul pe percutor. Încet, îndreptă pistolul înspre O'Connell, până când ajunse în dreptul frunţii acestuia, ţintindu-l exact între ochi.

— Du-te naibii, spuse O'Connell.

Murphy lipi ţeava revolverului de nasul lui O'Connell. Apăsă în aşa fel încât să-l doară, dar fără să-l rănească.

— Nişte cuvinte prost alese, spuse Murphy.

Cu mâna stângă îl apucă de obraji şi i-i strânse între degete, strivindu-i.

— Iar eu, care credeam că vom fi prieteni…

O'Connell continuă să se uite fără să clipească la fostul poliţist, care dintr-odată îl izbi cu capul de perete.

— Puţin mai politicos, spuse el cu răceală. Mai civilizat. Asta ar uşura mult situaţia.

Apoi se aplecă, îl înşfacă pe O'Connell de jachetă şi-l ridică în picioare, ţinând ţeava pistolului lipită de fruntea acestuia. Murphy îl împinse pe tânăr pe un scaun, îmbrâncindu-l cu atâta putere, încât O'Connell se prăbuşi pe spătarul acestuia. Scaunul se înclină pe picioarele dindărăt, mai-mai să cadă cu totul, încât O'Connell făcu eforturi să-şi păstreze echilibrul.

— Încă nu ţi-am arătat cât de rău pot fi, Mikey băiatule. Deloc. De-abia începem să ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Nu eşti poliţist, nu-i aşa?

— Îi ştii pe poliţişti, aşa-i, Mikey? Ai mai avut de-a face cu ei şi nu o dată.

O'Connell dădu din cap.

— Ei bine, ai perfectă dreptate, la naiba, spuse Murphy zâmbind.

Anticipase această întrebare.

— Ar trebui să-ţi doreşti să fiu poliţist. De fapt, în clipa asta ar trebui să te rogi la care Dumnezeu ai tu impresia că te ascultă şi să-i spui: „Te rog, Doamne, fă să fie poliţist", pentru că poliţiştii au reguli, Mikey băiatule. Reguli şi regulamente. În schimb, eu n-am. Nu, nu. Eu pot să-ţi dau mult mai multă bătaie de cap. Sunt mult mai periculos. Mult, mult mai periculos. Sunt detectiv particular.

O'Connell rânji batjocoritor, la care Murphy îl plesni cu palma peste faţă. Plesnitura răsună în tot apartamentul.

Murphy zâmbi.

— N-ar trebui să-ţi explic toate astea tocmai ţie, care ai impresia că le ştii pe toate, Mikey băiatule. Dar permite-mi totuşi, de dragul discuţiei, să-ţi explic câteva lucruri. În primul rând, am fost poliţist. Pune la socoteală faptul că mai bine de douăzeci de ani am avut de-a face cu indivizi incomparabil mai duri ca tine. Majoritatea acestor duri stau şi-n ziua de azi ca pe ghimpi, blestemându-mi numele. Iar restul sunt morţi de-a binelea şi nu cred că se mai gândesc la subsemnatul, pentru că probabil au probleme mult mai mari în viaţa de apoi. În al doilea rând, am aprobare deplină şi sunt autorizat de statul Massachusetts, precum şi de guvernul Statelor Unite să port arma asta. În concluzie, ştii ce înseamnă astea două lucruri, luate împreună?

O'Connell nu răspunse, iar Murphy îl plesni din nou.

— La dracu'!

Cuvintele ţâşniră de pe buzele lui O'Connell.

— Când te întreb ceva, Mikey băiatule, te rog să-mi răspunzi.

Murphy îşi trase mâna, iar O'Connell spuse:

— Nu ştiu, ce înseamnă?

Murphy rânji.

— Înseamnă că am prieteni - prieteni adevăraţi, nu ca parodia pe care am jucat-o noi în seara asta, Mikey băiatule. Dar nişte prieteni care îmi datorează o groază de favoruri, pentru că, în atâţia ani cât am fost poliţist, i-am scăpat din tot felul de belele şi acum sunt mai mult decât dispuşi să-şi bage mâinile chiar şi-n rahat pentru mine şi să creadă orice le-aş spune despre întâlnirea noastră din seara asta, dacă va fi nevoie. Nu vor da nici doi bani pe un golan ca tine, indiferent ce ţi s-ar întâmpla. Iar dacă le spun că te-ai repezit la mine cu un cuţit sau cu orice altă armă pe care am să ţi-o pun în mâna neînsufleţită şi că, din păcate, am fost nevoit să te împuşc, o să-mi dea crezare fără urmă de ezitare. Mai mult de-atât, Mikey băiatule, o să mă felicite că am curăţat lumea de un gunoi, înainte să apuce să creeze necazuri mai mari. O să claseze cazul, considerându-l „măsură preventivă". Aşadar, cam asta e situaţia în care te afli momentan, Mikey băiatule. Cu alte cuvinte, pot să-ţi fac tot ce vreau, iar tu nu poţi face nimic. E clar?

O'Connell ezită o clipă, apoi încuviinţă din cap, văzându-l pe Murphy că se pregăteşte să-l plesnească din nou.

— În regulă. Se spune că înţelegerea e calea spre iluminare.

O'Connell simţi pe buze gust de sânge.

— O să îţi mai spun încă o dată, ca să mă asigur că ai priceput: sunt liber să-ţi fac tot ce-mi trece prin minte, inclusiv să te trimit direct pe lumea de dincolo, mai precis în fundul iadului. Ai înţeles, Mikey băiatule?

— Am prins ideea.

Murphy dădu ocol scaunului. Continua să-l ameninţe pe O'Connell cu pistolul, lovindu-l din când în când peste cap cu putere sau împungându-l cu ţeava acestuia între gât şi umăr.

— Ai un apartament de-a dreptul dezgustător, Mikey. Dărăpănat şi jegos.

Murphy iscodi cu privirea în jurul său şi, zărind un laptop pe masă, îşi propuse să ia cu el câteva dintre CD-urile lui O'Connell.

Până acum lucrurile decurseseră în mare așa cum anticipase Murphy. O'Connell era așa cum se așteptase. Simțea tulburarea tânărului și știa că lovindu-l întruna cu pistolul peste cap îi dădea o stare de nesiguranță. În astfel de confruntări, un anchetator dibaci ajunge la un moment dat să preia controlul asupra subiectului, aducându-l la supunere deplină. „Sunt în grafic, își zise Murphy în sinea lui. E un progres evident."

— N-ai o viață prea roz, nu-i așa, Mikey băiatule? Adică nu-ți prevăd un viitor prea strălucit.

— Mie îmi convine.

— Da. Dar ce te face să crezi, fie și doar pentru o secundă, că Ashley Freeman ar vrea să facă parte din viața ta?

O'Connell rămase tăcut, iar Murphy îl plesni de la spate, cu mâna goală.

— Răspunde-mi la întrebare, nenorocitule!

— O iubesc. Și ea mă iubește.

Murphy îl lovi din nou.

— Nu cred, vierme ce ești, parazit scârbos ce faci umbră pământului!

Un firicel subțire de sânge se prelinse din urechea lui O'Connell.

— E o fată de calitate, Mikey băiatule. Spre deosebire de tine, ea dispune de resurse. Vine dintr-o familie de oameni cumsecade, e educată și are potențial. Tu, pe de altă parte, vii din rahat.

Murphy accentuă ultimele cuvinte plesnindu-l cu putere pe interlocutorul său.

— Și vei sfârși tot în rahat. Ce te-așteaptă? Pușcăria? Sau ce, ai impresia că vei reuși să te ferești de pușcărie?

— Sunt curat. N-am încălcat nici o lege.

Loviturile repetate începeau să-și facă efectul. Vocea lui O'Connell suna frântă, iar lui Murphy i se păru că deslușește un tremur slab în spatele cuvintelor.

— Serios? Vrei să te verific mai amănunțit?

Murphy înconjurase scaunul și acum ajunse din nou în fața lui O'Connell, lipindu-i iarăși revolverul de nas. Aștepta un răspuns de la acesta.

— Nu.

— Mă gândeam eu.

Îl prinse pe tânăr de bărbie şi-l strânse cu putere. Observă lacrimi de durere în colţul ochilor acestuia.

— Dar, Mikey băiatule, nu crezi că ar trebui să mă rogi politicos să te las în pace?

— Te rog să mă laşi în pace, spuse O'Connell încet, făcând pauză între cuvinte.

— Ei bine, aş vrea s-o fac. Chiar aş vrea. Aşa că, Mikey, analizând situaţia în mod obiectiv, nu crezi că ar fi foarte, foarte bine pentru tine să te asiguri că te las în pace definitiv? Că această primă întâlnire a noastră, oricât de plăcută ar fi, e şi ultima şi n-o să mă mai vezi niciodată? Nu crezi?

— Ba da.

O'Connell nu ştia prea bine cum să răspundă la aceste întrebări, dar în mod cert nu mai avea chef să fie lovit. Şi, deşi bănuia că detectivul n-avea să-l împuşte, totuşi nu voia să rişte.

— Trebuie să mă convingi, nu-i aşa?

— Da.

Murphy zâmbi. Îl mângâie pe creştet pe O'Connell.

— Ca să ne înţelegem bine unul pe celălalt, ceea ce facem noi acum este negocierea unui ordin de restricţie special, ştiut numai de noi doi. Exact cum am proceda în faţa instanţei. Atâta doar că al nostru va fi permanent, nu temporar, cum se întâmplă în justiţie, ştii? Sunt convins că ştii ce înseamnă un ordin de restricţie: nu te apropia. Sub nici o formă. Însă înţelegerea noastră, fiind una specială, exclusiv între noi doi şi nu doar o hârtie amărâtă, fără nici o valoare, emisă de vreun judecător senil, pe care ştiu că n-ai da doi bani, ei bine, înţelegerea noastră necesită o garanţie serioasă.

Spunând aceste cuvinte, Murphy îl lovi pe O'Connell cu pumnul în obraz, trântindu-l la podea. Apoi se urcă deasupra lui, cu pistolul în mână, nedându-i timp nici măcar să-şi adune gândurile.

— Poate c-ar trebui să termin cu prostiile astea şi să pun punct chiar acum.

Cu un declic sonor, Murphy armă revolverul cu degetul mare şi, în acelaşi timp, îşi ridică mâna stângă ca pentru a se feri de inevitabila explozie de sânge şi resturi de creier.

— Dă-mi un motiv. Sunt doar două variante, Mikey băiatule. Dar dă-mi un motiv să mă hotărăsc.

O'Connell încercă să scape de sub apăsarea ţevii revolverului, însă era ţintuit la podea sub greutatea detectivului.

— Te rog, spuse el deodată, te rog, o să stau departe, îţi promit. Am s-o las în pace.

— Ai început bine, ticălosule. Zi mai departe.

— N-am s-o mai deranjez, sub nici o formă. A ieşit din viaţa mea. O să stau departe de ea. Ce vrei să-ţi mai spun?

O'Connell aproape că suspina. Fiecare propoziţie suna mai jalnic decât cea dinainte.

— Am să mă mai gândesc, Mikey băiatule.

Murphy îşi lăsă jos mâna stângă şi luă arma de lângă faţa lui O'Connell.

— Rămâi nemişcat. Vreau să arunc o privire în jur.

Se îndreptă spre masa pe care se afla computerul. Acolo erau împrăştiate mai multe CD-uri fără nici o inscripţie pe ele. Murphy puse mâna pe CD-uri şi şi le vârî în buzunarul hainei. Apoi reveni lângă O'Connell, care se afla tot pe podea.

— Aici îţi ţii fişierele referitoare la Ashley? Cu ele îţi baţi joc de viaţa acestor oameni, care sunt infinit mai buni decât tine?

O'Connell se mulţumi să încuviinţeze din cap, iar Murphy zâmbi.

— Nu cred, spuse el brusc. Gata cu ele. Spunând asta, izbi tastatura cu patul armei. Ups, zise, privind cum aceasta se face ţăndări.

Urmară alte două izbituri, de data asta în monitor, şi computerul se făcu praf şi pulbere.

O'Connell îl privi fără să scoată un sunet. Arătând cu ţeava revolverului înspre computerul distrus, Murphy spuse:

— Cred că am încheiat discuţia, Mikey băiatule.

Se apropie de O'Connell.

— Vreau să ţii minte un lucru, spuse el pe un ton grăbit.

— Ce anume?

Ochii lui O'Connell erau umezi de lacrimi, aşa cum prevăzuse Murphy.

— Te pot găsi oricând. Dau de tine indiferent în ce gaură de şobolan te ascunzi.

Tânărul nu făcu decât să dea din cap.

Murphy îl privi cu atenţie, căutând să descifreze pe chipul lui vreo umbră de sfidare sau de orice altceva decât supunere. Simţindu-se satisfăcut de ceea ce vedea, zâmbi.

— Bun. Ai învăţat multe în seara asta, Mikey băiatule. Ai primit o lecţie adevărată. Şi n-a fost prea rău, nu-i aşa? Mie, unul, mi-a făcut plăcere întâlnirea noastră. Ne-am distrat destul de bine, nu crezi? Nu, probabil că tu nu te-ai distrat. Mai este un singur lucru…

Se aplecă brusc şi se lăsă în genunchi, ţintuindu-l pe O'Connell la podea din nou. Cu o mişcare fulgerătoare, îi vârî ţeava revolverului în gură, izbindu-i-o de dinţi. În ochii tânărului se citea teroarea. Era exact ceea ce urmărea Murphy.

— Bang, spuse el încetişor.

Apoi scoase încet arma din gura lui O'Connell, se ridică în picioare, rânji şi, întorcându-se brusc, ieşi pe uşă.

Aerul rece al nopţii îl luă prin surprindere pe Matthew Murphy, biciuindu-i faţa. Îi venea să râdă în hohote. Îşi vârî revolverul la loc, în tocul de sub umăr, şi-şi aranjă haina, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, după care o luă în josul străzii. Mergea cu paşi repezi, deşi nu se grăbea nicăieri în mod special, savurând întunericul nopţii, oraşul din jurul său, sentimentul biruinţei. Calcula în gând câtă vreme avea să-i ia să se întoarcă în Springfield, întrebându-se dacă avea să ajungă la timp pentru o cină târzie. Mai făcu câţiva paşi şi începu să fredoneze în sinea sa. Avusese dreptate. Şansa de a scărmăna un derbedeu precum O'Connell merita din plin reducerea de 10 la sută pe care avea să i-o acorde lui Sally Freeman-Richards.

„N-a fost atât de greu, nu-i aşa?" îşi zise în sinea lui. Era încântat să constate că nu-şi pierduse vechile abilităţi, iar asta îl făcea să se simtă mai tânăr. În dimineaţa următoare, avea să întocmească un mic raport - omiţând părţile în care revolverul său jucase rolul principal - pe care avea să i-l trimită lui Sally, însoţit de nota de plată şi de promisiunea că Michael O'Connell n-avea s-o mai deranjeze. Murphy se mândrea cu faptul că ştia cu precizie ce efecte are frica asupra minţii oamenilor slabi.

O'Connell simţea că urechea îi pulsează, iar obrajii îl usturau. Presupuse că îşi pierduse un dinte sau doi, căci avea gust de sânge în gură. Se ridică de jos cu oarecare greutate şi merse direct la fereastră, apucând să-l zărească pe detectiv tocmai când acesta dădea colţul blocului. Michael O'Connell îşi trecu mâna peste faţă, zicându-şi în sinea sa: „N-a fost chiar atât de groaznic". Pricepuse că cel mai sigur mod de a-l face pe un poliţist să-i dea crezare era să se lase bătut. Uneori, lucrul acesta era dureros, alteori, stânjenitor, în special când era vorba de vreun boşorog pe care ştia că l-ar putea doborî într-o clipită, în afară de cazul în care era înarmat. Zâmbi, lingându-şi buzele şi savurând gustul sărat, de sânge. Învăţase multe în seara asta, aşa cum spusese Matthew Murphy. Dar lucrul cel mai important pe care-l aflase era faptul că Ashley nu plecase în străinătate, la studii. Dacă ar fi fost în Italia, la mii de kilometri distanţă, de ce s-ar mai fi deranjat familia ei să trimită un detectiv guraliv să-l intimideze? N-avea nici o noimă, decât în cazul în care ea se afla undeva pe-aproape. Mai aproape decât îşi imagina. Să fi fost undeva în raza lui de acţiune? Părerea lui era că da. O'Connell trase cu putere aer pe nas. Nu ştia unde se află, dar avea să descopere cât de curând, căci timpul nu mai conta pentru el. Doar Ashley conta.

Sediul ziarului *News-Republican* se afla într-o clădire din centru, într-un loc greu accesibil, chiar lângă gară. Avea o privelişte deprimantă, compusă din autostrada interstatală, câteva parcări şi terenuri virane pline de gunoaie. Era unul dintre locurile acelea care nu pot fi socotite tocmai o ruină, ci mai degrabă au aerul că au fost ignorate sau poate doar suprasolicitate. Era împrejmuit cu un gard de sârmă şi peste tot se vedeau grămăjoare de frunze uscate şi gunoaie, pe care cea mai mică suflare de vânt le învârtejea, rostogolindu-le de colo colo. Pasajele de sub autostradă aflate în vecinătate erau pictate cu graffiti. Sediul ziarului era un edificiu rectangular, cu patru etaje, un bloc pătrăţos construit din cărămidă şi beton. Semăna mai degrabă cu o uzină sau cu o fortăreaţă decât cu un sediu de ziar. Înăuntru se afla o cameră mică şi plină de computere, care înainte purta, în mod curios, denumirea de morgă.

O tânără amabilă îmi arată cum să accesez fişierele, aşa că nu-mi fu greu să dau de articolul care consemna ultima zi din viaţa lui Matthew Murphy. Sau, mai precis, ultimele momente.

Titlul articolului de pe prima pagină era UN DETECTIV, FOST POLIŢIST, A FOST UCIS.

Articolul avea două subtitluri: CADAVRU DESCOPERIT PE O ALEE DOSNICĂ şi POLIŢIA ASEAMĂNĂ CRIMA CU O EXECUŢIE ÎN STIL MAFIOT.

Am umplut mai multe pagini din carneţelul meu cu detalii culese din mulţimea de relatări apărute în ziua respectivă, ca şi în zilele următoare. Se părea că numărul celor suspecţi era interminabil. Murphy fusese implicat în numeroase cazuri ce făcuseră mare vâlvă pe vremea când activase în poliţie şi, după pensionare, continuase să-şi facă duşmani lucrând ca detectiv particular. Eram încredinţat că anchetarea morţii sale fusese o prioritate de vârf pentru poliţiştii din Springfield, ca şi pentru echipa de criminalişti ai poliţiei statale care preluase cazul, fără îndoială. Se exercitaseră mari presiuni asupra procurorului districtual, uciderea unui poliţist fiind un caz crucial, capabil să propulseze sau să distrugă cariere. Toţi cei din aparatul judiciar îşi doreau să se implice în cazul respectiv. Uciderea unuia de-al lor părea să ciuntească puţin din fiecare.

Însă, când am început să parcurg relatările legate de caz, îmi părură foarte vagi, dându-mi impresia că nu se făcuse tot ce ar fi trebuit.

Amănuntele se repetau, mereu aceleaşi. Nici o arestare. Nici o punere sub acuzare, anunţată cu surle şi tobe. Nici un proces penal.

Era o poveste al cărei dramatism se evaporase ca prin farmec, nelăsând nimic în urma sa.

M-am ridicat de la computer, fără să-mi pot dezlipi privirea de pe mesajul care-mi dădea de ştire că nu mai sunt alte consemnări ale subiectului care mă interesa.

Mă gândeam că ceva nu e-n regulă. Cineva îl ucisese pe Murphy cu brutalitate. Trebuia ca asta să aibă o legătură cu Ashley.

Cumva. Într-un fel sau altul.

Doar că nu-mi puteam da seama cum anume.

25
O chestiune de securitate

Secretara lui Sally ciocăni uşor la uşă, având în mână un plic sosit cu poşta de seară.

— A sosit un plic pentru tine. Nu ştiu din partea cui e. Vrei să-l deschid eu?

— Nu. Mă ocup eu. Ştiu despre ce este vorba.

Îi mulţumi secretarei, luă plicul şi închise uşa. Zâmbi. Murphy era un om foarte prudent. Bănuia că acesta avea închiriate mai multe căsuţe poştale pentru actele de natură mai delicată. Antetele foarte vizibile şi adresele de retur scrise la vedere erau incomode pentru oamenii cu care lucra el de obicei.

O sunase de pe drum, când se întorsese din Boston, cu câteva seri în urmă.

— Cred că problema dumneavoastră s-a rezolvat, doamnă Freeman-Richards.

Ea era acasă în momentul acela, lângă Hope. Citeau amândouă, Hope cufundată în *Povestea despre două oraşe* a lui Dickens, în timp ce ea răsfoia ediţia de duminică a ziarului *New York Times.*

— Asta e o veste bună, domnule Murphy. Mă bucur s-o aud. Dar spune-mi, cum anume ai ajuns la această concluzie? îl întrebase, adoptând instinctiv un ton neutru, profesional.

— Ei bine, nu ştiu cât de exact doriţi să mă exprim. Cert e că am stat de vorbă cu *prietenul* nostru comun, îi spusese el chicotind. A fost o discuţie fructuoasă. Am dezbătut pe îndelete argumentele pro şi contra *comportamentului* său, ca să-i zic aşa. La finalul, predictibil, al discuţiei, domnul O'Connell a priceput că ar fi total nerecomandabil să continue

s-o hărţuiască pe Ashley. L-am ajutat să gândească raţional şi a declarat categoric că se va ţine departe de ea de-acum înainte.

— Şi l-ai crezut?

— Am toate motivele să-l cred, doamnă Freeman-Richards.

Sinceritatea lui era evidentă.

Sally rămăsese puţin tăcută, încercând să citească printre rânduri.

— N-a fost nimeni rănit, nu-i aşa?

— Nu iremediabil. Eventual, i-am frânt inima domnului O'Connell, lucru pentru care n-aş băga mâna-n foc. În orice caz, a conştientizat nesăbuinţa unui astfel de comportament şi a ajuns la o concluzie înţeleaptă, după ce i-am explicat anumite chestiuni. Am fost extrem de convingător. Nu cred că doriţi să aflaţi mai multe detalii, doamnă Freeman-Richards. S-ar putea să vă stinghereascâ.

Sally îşi dăduse seama că Murphy încerca s-o menajeze, ca şi când ar fi fost incapabilă să audă anumite lucruri. Gestul său avea o sensibilitate de modă veche, vrând parcă s-o ferească de leşin şi de depresie.

— Nu mi-aş dori asta.

— Aşa m-am gândit şi eu. Am să vă trimit un raport mai amănunţit în decursul zilelor următoare. Iar dacă aveţi cel mai mic motiv să suspectaţi că se petrece ceva ciudat, nu ezitaţi să mă sunaţi, la orice oră din zi şi din noapte şi eu mă ocup de problemă. Adică există oricând o şansă, infimă, ca domnul O'Connell să se răzgândească. Dar mă îndoiesc de asta. Mi s-a părut un om slab. Un om mărunt, şi nu mă refer la înălţimea sa. Dar sunt absolut încredinţat că a ieşit din viaţa dumneavoastră. Aşadar, dacă pe viitor mai aveţi nevoie de vreo investigaţie, sper să apelaţi la mine cu toată încrederea.

Sally fusese întrucâtva surprinsă de felul în care Murphy i-l descrisese pe O'Connell. Nu se potrivea deloc cu părerea pe care şi-o formase ea. Dar o liniştea să audă asta, aşa că preferase să-şi alunge orice îndoială.

— Desigur, domnule Murphy. Văd că v-aţi ocupat de această chestiune exact aşa cum mi-am dorit. N-am cuvinte să vă spun cât de mult mă bucură lucrul acesta.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă.

Sally pusese receptorul în furcă şi se întorsese către Hope.

— Ei bine, s-a rezolvat.

— Ce s-a rezolvat?

— Am angajat un detectiv particular pe care-l cunosc să meargă la ticălos să-i explice nişte lucruri. Aşa cum mă aşteptam, când s-a văzut în faţa unui om mult mai puternic decât el, mai dur şi mai experimentat, s-a făcut mic de tot. Indivizii de genul lui sunt nişte laşi în realitate. Trebuie doar să le dai de înţeles că nu te laşi intimidat şi o iau la fugă, cu coada-ntre picioare.

— Crezi? răspunsese Hope. Nu ştiu ce să zic. Părerea mea e că ticălosul ăsta e foarte hotărât, cu toate că nu înţeleg de ce. Şi puţin mai iscusit decât îl crezi tu. Uită-te în ce belele ne-a băgat pe toţi doar apăsând pe nişte taste la computer.

— Uite ce e, Hope, am încercat să negociem cu el. I-am dat şansa să dispară, nu-i aşa? I-am plătit chiar o sumă substanţială. Cum am fi putut să ne arătăm mai generoşi de-atât? Cum puteam fi mai direcţi?

— Nu ştiu.

— Noi am fost cât se poate de cinstiţi, nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Iar el n-a vrut să priceapă. N-a vrut să simplifice lucrurile. Aşa că acum a primit o mică lecţie care să-i sugereze că şi *noi* putem să jucăm dur. Şi uite că s-a rezolvat într-o clipă.

Hope se abţinu să-şi exprime dezacordul, dar avea îndoieli. Sally observă asta în ochii ei şi deschise gura să mai adauge ceva, dar se răzgândi. Preţ de câteva secunde, între ele se aşternu tăcerea.

— Ei bine, asta este, spusese ea într-un târziu pe un ton ferm, oarecum agasată de faptul că Hope nu se arăta mai optimistă.

Sally luă plicul de la Murphy şi se aşeză la birou având încă în minte conversaţia cu Hope. Se gândi că, în chip ciudat, lucrurile stăteau tocmai invers decât ar fi fost firesc: Hope, şi nu ea, ar fi trebuit să fie satisfăcută de rezultat, căci Hope era mai tânără şi de obicei mai încăpăţânată.

Sally rupse plicul şi vărsă conţinutul acestuia pe birou.

Înăuntru erau o scrisoare, un vraf de hârtii prinse laolaltă, câteva fotografii şi un set de CD-uri.

Fotografiile erau cu Michael O'Connell în faţa apartamentului său. Vraful de hârtii conţinea cazierul modest al acestuia, informaţii descoperite de Murphy cu privire la prestaţiile sale în şcoală şi la locurile de muncă, precum şi câteva date legate de familia sa, inclusiv numele şi adresa mamei şi a tatălui. O notă de pe margine preciza că mama lui era decedată. Pe CD-uri era scris cu galben: „Discurile sunt criptate. Probabil că un expert poate să le decodeze fără probleme. S-ar putea să conţină informaţii legate de fiica dumneavoastră. Poate fotografii. Le-am luat din apartamentul lui O'Connell, dar bănuiesc că are şi copii ascunse pe undeva. N-am ştiut dacă doriţi să cheltuiţi în plus pentru a fi examinate de un specialist. Computerul lui a fost distrus în mod accidental în timpul şedinţei noastre, aşa că informaţiile de pe hard disck sunt pierdute, probabil".

Scrisoarea lui Murphy descria pe scurt modul în care îl abordase pe O'Connell în faţa apartamentului acestuia, dar nu conţinea detalii cu privire la „discuţia" lor. În încheiere era trecută nota de plată, cu tot cu reducerea acordată.

Sally puse mâna numaidecât pe carnetul de cecuri şi completă o filă pe numele lui Murphy. O vârî într-un plic obişnuit, împreună cu un bilet pe care scrise, simplu: „Mulţumesc pentru ajutor. O să te contactăm dacă va mai fi necesar".

Apoi introduse toate materialele de pe birou, inclusiv CD-urile, într-un plic mare, cartonat, scrise pe el cu litere de-o şchioapă „Ticălosul lui Ashley" şi, cu o senzaţie de uşurare, merse la dulapul unde-şi ţinea dosarele şi-l strecură în fundul sertarului de jos, unde-şi zise că avea să rămână uitat pe veci.

Peste Green Mountains domneşte după-amiaza târziu o lumină de o claritate neobişnuită, care face ca lucrurile să pară mai conturate, mai bine definite pe măsură ce întunericul nopţii se instalează treptat, în ultimele săptămâni dinaintea venirii iernii. Catherine stătea lângă fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, privind înspre asfinţit, în direcţia lui Ashley. Tânăra era afară, în spatele casei, înfofolită într-o haină de lână de-un galben aprins şi şedea în curtea interioară pavată cu dale de piatră. În spatele ei era câmpul acoperit de iarbă, ce se întindea până la marginea pădurii. Cu o zi înainte merseseră amândouă

până în Brattleboro şi cumpăraseră coli de hârtie, un şevalet, pensule şi acuarele, iar acum Ashley era absorbită de tabloul la care lucra, încercând să capteze ultimele raze de lumină care coborau peste piscurile munţilor, zăbovind printre crengile pinilor. Catherine încercă să-i descifreze limbajul trupului: părea deopotrivă supărată şi entuziasmată. Era relaxată, savurând frumuseţea momentului, cu pensula în mână, contemplând culorile pe care natura le etala în faţa ei. Lui Catherine îi trecu prin minte că tânăra semăna mult cu pictura sa: amândouă erau în cursul unui proces de transformare.

Îşi petrecuseră mare parte din noaptea în care Ashley sosise cu autobuzul bând ceai şi discutând despre cele întâmplate. Catherine o ascultase cu uimire, dar şi cu o îngrijorare crescândă.

Se uită afară pe fereastră şi o văzu pe Ashley trasând cerul printr-o tuşă lungă, de un albastru palid, pe hârtia din faţa ei.

— Nu-i corect, spuse Catherine cu voce tare.

Se temea ca Ashley să nu fi fost cumva „contaminată" de Michael O'Connell. O îngrijora gândul că Ashley ar putea dezvolta o aversiune patologică împotriva bărbaţilor, în general, din cauza acţiunilor unuia singur.

Se prinse de marginea chiuvetei pentru a-şi menţine echilibrul. Nu era în stare să dea glas, nici măcar în sinea ei, gândurilor sumbre care-i treceau prin cap. Se ferea să articuleze cuvinte precum: „Nu vreau ca Ashley să devină asemenea lui Hope". Atunci când o cuprindea teama aceasta, se supăra pe ea însăşi, căci în adâncul inimii îşi iubea fiica. Hope era deşteaptă. Hope era frumoasă. Hope era fermecătoare. Hope îi inspira pe mulţi. Hope scotea la iveală părţile cele mai bune ale copiilor cu care lucra şi pe care îi antrena. Hope era tot ceea ce şi-ar putea dori o mamă de la fiica sa, cu o singură excepţie: un vârf de munte pe care Catherine nu părea în stare să-l urce. Şi cum stătea acolo la fereastră, privindu-şi - ce? nepoata? ruda înfiată? - simţi că alunecă în capcana fricii. Din păcate însă, era vorba de o teamă greşit orientată, deşi Catherine nu îşi dădea seama de asta pe moment.

— Cum a murit Murphy? am întrebat eu.

— Cum? Sunt convinsă că vei descoperi cum. Împuşcat. Înjunghiat. Tăiat în două de Jack Spintecătorul. Indiferent cum, răspunse ea.

— Nu. Adevărata…

— Mai important e de ce a murit. Spune-mi, continuă ea brusc, au arestat pe cineva pentru uciderea lui Murphy?

— Nu. Cel puțin din câte știu eu…

— Ei bine, impresia mea este că, în goana ta după răspunsuri, cauți în locuri greșite. N-a fost arestat nimeni. Asta ar trebui să-ți dea de gândit, nu crezi? Ai vrea ca eu ori vreun detectiv, ori procuror oarecare să-ți spun: „Păi, Murphy a fost ucis de cutare, dar n-au fost destule probe încât să fie arestat". Ar fi drăguț și limpede ca lumina zilei. Ezită un pic înainte să continue. Dar eu n-am spus niciodată că asta e o simplă poveste.

Era adevărat.

— Poți gândi la fel de creativ ca Scott, Sally, Hope și Ashley?

— Da, am răspuns, mult prea rapid.

— Bun, spuse ea pe un ton sarcastic. Ușor de zis. Greu de făcut.

Nu i-am răspuns, căci ar fi însemnat să mă înjosesc singur.

— Dar spune-mi: Poți fi la fel de creativ ca Michael O'Connell?

26
Prima intervenție

Din centrul podului Longfellow putea privi râul Charles şerpuind înspre Cambridge. Era dis-de-dimineaţă, dar ambarcaţiunile treceau una după cealaltă înspre mijlocul râului, vâslele lor răsunând la unison în întunericul ca de cerneală şi stârnind mici vârtejuri pe suprafaţa liniştită a apei. Lumina soarelui ce începea să răsară aşternea o strălucire orbitoare pe întinderea apei. Auzea icnetul bărcilor ce scârţâiau parcă din încheieturi, într-un ritm care urma comenzile rostite de cârmaci. Îi plăcea mai cu seamă felul în care impunea ritmul omuleţul acela din capătul bărcii. Era interesant cum membrul cel mai mărunţel al echipajului îi ţinea sub comanda sa pe toţi ceilalţi vlăjgani. Cel mai mic era cel mai important; acesta era singurul care vedea încotro se îndreptau şi deţinea controlul cârmei. Lui O'Connell îi plăcea să creadă despre sine că e destul de puternic încât să dea la vâsle, dar şi suficient de inteligent ca să stea la cârmă.

Michael O'Connell mergea adesea să se plimbe pe pod atunci când voia să reflecteze asupra unei probleme complicate. Maşinile goneau haotic pe şosea. Pietonii umblau în ritm alert, îndreptându-se spre locurile de muncă. Dedesubt apa curgea tumultuos, iar în depărtare trenurile de navetişti ieşeau din subteran pentru a opri la staţiile de suprafaţă. O'Connell avea impresia că el e singurul care stă pe loc. Sute de lucruri mărunte din jurul său i-ar fi putut distrage atenţia, dar descoperi că în locul unde stătea se putea concentra exclusiv asupra dificultăţilor cu care se confrunta.

„Am două probleme", îşi zise.

Ashley.

Şi detectivul Murphy.

În mod evident, drumul spre Ashley trecea pe la Scott şi Sally. Trebuia pur şi simplu să descopere acest drum, şi era încredinţat că avea s-o facă. Avea însă un obstacol, pe acel fost poliţist, care ridica o problemă mult mai gravă. Îşi linse buzele, care păstrau încă gustul de sânge, de la umflătura pe care i-o cauzase lovitura primită. Dar roşeaţa şi vânătăile îi dispăreau mai rapid decât amintirile. De îndată ce se apropiase de părinţii ei, aceştia îi trimiseseră pe cap un detectiv. Nu ştia cât de periculos putea fi acesta. „Cu siguranţă mai puţin fioros decât voia să lase impresia", se gândi O'Connell. Îşi dădu seama de un lucru simplu, dar esenţial: în relaţia cu Ashley şi cu familia acesteia, el trebuia să ţină hăţurile. Dacă avea să fie nevoie de forţă, de violenţă, trebuia ca el să deţină controlul. Prezenţa lui Murphy ameninţa acest echilibru, fapt care îl nemulţumea profund.

Se aplecă şi-şi încleştă ambele mâini pe balustrada de beton, ţinându-se bine pe picioare. Furia era asemenea unui drog, năvălind fără opreliști în inima lui şi transformând totul într-o învălmăşeală de sentimente. Îşi cufundă pentru câteva clipe privirea în apele întunecate ce se rostogoleau sub picioarele sale. Sângele îi clocotea în vene şi nici măcar frigul năprasnic de-afară nu reuşea să-l răcorească. Expiră adânc, căutând să-şi domolească furia. Mânia era tovarăşa lui de viaţă, dar n-avea de gând s-o lase să lucreze în defavoarea sa. „Concentrează-te", îşi spuse el.

Primul lucru din agendă era eliminarea lui Murphy din peisaj.

Nu considera că lucrul acesta avea să fie foarte dificil. Puţin riscant, dar nu imposibil. Mai greu decât îi fusese să însceneze acuzaţiile acelea împotriva lui Scott, Sally şi Hope, doar ca să le dea de înţeles cu cine au de-a face. Însă nu peste puterile lui, asta în nici un caz.

Michael O'Connell privi în lungul râului şi văzu că unul dintre echipaje se oprise din vâslit pentru un moment de odihnă. Ambarcaţiunea despica apele, înaintând din inerţie, în timp ce canotorii se odihneau sprijiniţi de rame. Îi plăcea să urmărească barca alunecând pe râu în jos, propulsată doar ca urmare a efortului depus înainte. Era asemenea unei lame brăzdând suprafaţa apei. „Ca mine", îşi zise în sinea lui.

Îşi petrecu o mare parte din zi, până la venirea serii, pândind clădirea unde-şi avea Murphy biroul. Michael O'Connell constatase cu satisfacţie că era un edificiu neîngrijit, lăsat în paragină şi neechipat cu dispozitive de securitate moderne, care i-ar fi îngreunat mult planurile. O'Connell zâmbi în sinea lui; era una dintre regulile sale de bază: Foloseşte-te întotdeauna de slăbiciunile celorlalţi, transformându-le în avantaje pentru tine.

Alesese trei puncte diferite în care să stea la pândă. Maşina sa, parcată undeva mai jos de clădire; băcănia unui spaniol de la colţul străzii şi o sală de lectură situată exact peste drum de clădirea cu pricina. Avusese ceva emoţii la un moment dat când, ieşind din această ultimă locaţie, îl văzuse pe Murphy păşind afară din clădire chiar în clipa aceea.

Ca orice detectiv experimentat, acesta iscodi cu privirea în toate direcţiile, prevăzător. O'Connell se simţi străbătut de un fior de teamă la gândul că Murphy ar putea să-l recunoască.

Îşi dădu seama numaidecât că, dacă s-ar fi întors cu spatele, dacă ar fi dat să intre într-o clădire, dacă ar fi încremenit de frică şi ar fi căutat să se ascundă, Murphy l-ar fi observat imediat.

Aşa că, în loc de asta, se sili să umble cât mai normal, păşind agale pe trotuar, fără să facă nici un efort ca să se ascundă. Se îndreptă spre magazinul de pe colţ, încovoindu-şi puţin umerii şi înclinându-şi capul într-o parte, încât să nu i se vadă profilul. Nu se uită în urmă nici măcar o singură dată, ci doar îşi ridică mâna dreaptă ca să-şi aranjeze gulerul de la jachetă, ascunzându-şi astfel chipul până când intră în magazin. De îndată ce se văzu înăuntru însă, se furişă la fereastră şi aruncă o privire afară, să urmărească ce face Murphy.

Apoi râse încetişor. Detectivul se îndepărta, păşind hotărât.

„De parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta", îşi zise O'Connell, privind în urma lui Murphy care, aparent nepăsător, o luase în josul străzii, intrând în parcare. Sau poate că mersul lui arogant era dat de siguranţa de sine a celui care se ştie de neatins.

Recunoaşterea figurii unei persoane, observă el mai departe, depinde de context. Atunci când *te aştepţi* să vezi un anumit om, îl vezi. Când nu te aştepţi, nu-l vezi. Omul cu pricina devine invizibil pentru tine.

Murphy nu şi-ar fi imaginat că O'Connell se ţinuse după el, fără prea mari eforturi, până la birou. Nu şi-ar fi imaginat nici că acesta avea în buzunar adresa şi numărul său de telefon. Nu şi-ar fi imaginat că, după loviturile pe care i le aplicase, O'Connell era în stare să-l urmărească până în zona de vest a Massachusetts-ului. „Nici nu se mai gândeşte la cele întâmplate, îşi zise O'Connell. De-asta nu m-a observat, cu toate că mă aflam la douăzeci de metri de el. A crezut că a încheiat socotelile cu mine."

O'Connell se întoarse la maşină, unde rămase la pândă, notându-şi orele la care ieşeau, pe rând, celelalte persoane care lucrau în clădirea cu pricina. Una dintre acestea era probabil secretara lui Murphy. O urmări pe femeie luând-o în aceeaşi direcţie ca şi detectivul, mai devreme, înspre parcare. „Nu-i prea indicat, îşi zise O'Connell, să-l laşi pe un biet salariat să încuie totul la plecare. Mai ales când acesta nu se pricepe câtuşi de puţin la măsurile de securitate." După câteva clipe, porni motorul şi o luă din loc, având grijă să plece în acelaşi timp cu secretara.

În patruzeci şi opt de ore, Michael O'Connell decise că acumulase suficiente informaţii şi putea trece la pasul următor, care ştia că avea să-i aducă libertatea de a porni în căutarea lui Ashley.

Ştia de-acum cu precizie ora la care se închideau celelalte birouri din clădire. Ştia, de asemenea, că ultimul care pleca în fiecare zi era directorul centrului de consiliere situat vizavi de Murphy, care închidea uşa de la intrare doar cu o singură cheie. Avocatul care ocupa parterul avea o singură secretară. O'Connell bănuia că avocatul îşi înşela soţia, căci el şi secretara plecau împreună braţ la braţ, cu aerul acela inconfundabil al unor oameni implicaţi în ceva nepermis. Lui O'Connell îi plăcea să şi-i imagineze făcând sex jos, pe podea, deranjând covorul murdar şi uzat. Astfel de fantezii, legate de locaţie, de poziţii şi de pasiunea celor doi îl ajutau să-i treacă timpul mai repede.

Despre secretara lui Murphy nu ştia prea multe, dar aflase totuşi câteva lucruri. Avea în jur de şaizeci de ani şi era văduvă. Trăia singură, o femeie demodată cu o viaţă demodată, în tovărăşia a doi căţei, despre care aflase că se numesc Mister Big şi Beauty. Îi adora pur şi simplu pe cei doi boxeri.

O'Connell se luase după secretară, care intrase într-un supermarket. Nu-i fusese greu să intre în vorbă cu ea la raionul cu hrană pentru câini.

— Scuzați-mă, doamnă, mă întrebam dacă nu cumva m-ați putea ajuta… Prietena mea tocmai și-a luat un cățel și voiam să-i duc niște mâncare de calitate, dar sunt atât de multe sortimente. Vă pricepeți la câini?

Și-o imagină spunându-și în sinea sa, peste câteva minute, la plecare: „Ce tânăr drăguț și bine-crescut".

Michael O'Connell parcase la două blocuri distanță de clădirea lui Murphy, în direcția opusă parcării pe care păreau s-o întrebuințeze toți cei care lucrau aici. Era cinci fără un sfert și avea la el toate cele necesare, vârâte într-o sacoșă ieftină, de pânză, pe care o ascunsese în portbagaj. Respiră rapid de câteva ori, asemenea unui înotător care se pregătește să urce pe trambulină și vrea să-și potolească emoțiile.

„Asta e momentul cel mai dificil, își spuse el. Restul va fi floare la ureche."

O'Connell ieși din mașină, verifică de două ori să se asigure că aparatul de taxare lângă care oprise era plin cu fise, după care porni cu pași repezi spre ținta sa.

La capătul blocului se opri, lăsându-se învăluit de primele umbre ale întunericului. Noaptea se lasă brusc în New England în primele zile ale lui noiembrie, încât ai impresia că transformarea se petrece în doar câteva secunde. Era o oră stranie din zi, ora la care el se simțea cel mai bine.

Trebuia doar să pătrundă în clădire fără să fie văzut, în special de Murphy sau de secretara acestuia. Mai trase o dată adânc aer în piept, își fixă în minte imaginea lui Ashley, amintindu-și că avea să fie mult mai aproape de ea la sfârșitul acestei nopți și porni cu pași repezi în josul străzii. Un felinar se aprinse în urma lui. Se considera invizibil; nimeni nu știa, nu se aștepta și nu-și închipuia că el se afla aici.

Când ajunse la ușa clădirii, O'Connell văzu că micul hol de la intrare era pustiu. Într-o clipă, fu înăuntru.

Auzi scârțâitul liftului care cobora. Traversă rapid holul și ieși pe ușa ce dădea spre scările de urgență, închizând-o în urma sa tocmai în momentul în care liftul ajunse la parter. Se lipi cu spatele de perete, încercând să-și imagineze cine erau persoanele care ieșeau din lift. I se

păru că aude voci. Cu transpirația prelingându-i-se pe sub braț, deslușI glasul inconfundabil al lui Murphy, apoi pe cel al secretarei sale.

„Trebuie să-și hrănească boxerii, își zise el. E timpul să plece."

Auzi ușa de la intrare închizându-se.

O'Connell aruncă o privire la ceas. „Hai odată, șopti el. Ziua s-a încheiat. Hai, directore, închide centrul de consiliere, e timpul să pleci."

Se lipi din nou cu spatele de perete și așteptă în continuare. Casa scărilor nu era cea mai potrivită ascunzătoare. Dar știa că, pentru noaptea asta, era suficient. Un alt semn, își zise în sinea lui, că îi era sortit să fie împreună cu Ashley. Era ca și cum ea îl ajuta s-o găsească. „Suntem destinați unul celuilalt." Își domoli respirația precipitată și-și închise ochii, lăsându-se învăluit de calmul obsesiei care-i domina ființa, golindu-și mintea de orice alt gând decât amintirea lui Ashley.

De-a lungul vieții sale, Michael O'Connell pătrunsese prin efracție în câteva magazine goale, într-o casă, în mai multe fabrici, precum și în diferite sedii de firme. Se bizuia pe experiența sa, în timp ce aștepta pe scări, în frig. Nici măcar nu-și bătuse capul să pregătească o explicație pentru eventualitatea în care cineva l-ar găsi aici. Era convins că e în siguranță. O'Connell înțelese că dragostea sa era cea care îl proteja.

Se făcuse aproape ora șapte când auzi pentru ultima dată scârțâitul ascensorului. Își ținu răsuflarea, înclinându-și capul în direcția de unde venea sunetul și dintr-odată totul se cufundă în întuneric. Directorul centrului de consiliere stinsese lumina de la întrerupătorul de lângă lift. Auzi ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se la loc și răsună un singur clic, când fu încuiată cu cheia. Aruncă din nou o privire la ceas, al cărui ecran strălucea în întuneric.

Așteptă încă cincisprezece minute înainte să împingă ușa de la casa scărilor și să intre din nou în hol. Aproape că îl surprindea ușurința cu care decurseseră lucrurile.

Aruncă o privire precaută pe ușa de sticlă de la intrare, de-a lungul străzii pustii. Apoi răsuci mânerul ușii încuiate o singură dată și ieși.

Cu pași grăbiți, parcurse rapid distanța până la mașina sa, deschise portbagajul și scoase sacoșa de pânză ascunsă acolo.

Îi trebuiră doar câteva minute să se întoarcă în clădire.

Mai întâi îşi băgă mâna în sacoşă şi scoase mai multe perechi de mănuşi chirurgicale. Şi le trase pe mâini, una peste cealaltă, formând un strat protector cât mai gros. Mai scoase un spray cu dezinfectant pe bază de amoniac şi pulverizã generos pe mânerul uşii pe care tocmai îl atinsese. Apoi încuie din nou uşa. Repetă operaţiunea şi cu mânerul uşii de la casa scărilor, precum şi în toate locurile pe care ştia că le atinsese. Apoi urcă pe scări până la etajul doi, scoţând între timp din geantă o mică lanternă. Acoperise lentila cu o bucată de bandă adezivă de culoare roşie, care tăia fasciculul de lumină în două, făcându-l imposibil de observat pe fereastră, de afară. Examină pe îndelete tot holul, în căutarea unor dispozitive exterioare de securitate, dar nu găsi nici unul. Michael O'Connell scutură din cap. Ar fi crezut că Murphy şi-ar alege o locaţie mai sigură. Însă camerele cu infraroşii şi sistemele de monitorizare video costă o grămadă de bani. Avantajul acestei clădiri era, probabil, plata unei chirii derizorii.

Zâmbi în sinea lui.

În afară de asta, ce să se fure de aici?

Bani nu erau. Nici bijuterii. Nici obiecte de artă. Nici aparatură electronică portabilă.

Orice pungaş care se respecta ar fi preferat obiective mai accesibile şi mult mai valoroase. La naiba, până şi la băcănia din colţ se găseau probabil mai mult de 1000 de dolari în cutia metalică pentru donaţii, iar sub tejghea, un revolver de calibrul doisprezece - o pradă de valoare. Ar fi, aşadar, o ţintă mult mai ispititoare.

Însă lui nu-i stătea capul la jefuirea unui magazin prăpădit. O'Connell aruncă o privire împrejur. Ce lucruri de preţ se aflau în această clădire?

Rânji din nou. *Informaţii.*

Obiectivul principal al aventurii sale din această noapte era să pună mâna pe nişte informaţii compromiţătoare, chiar şocante pentru persoanele implicate.

O'Connell încercă fără grabă să descuie uşa de la biroul lui Murphy, iar când reuşi, într-un final, să intre, fu atent la eventualele dispozitive auxiliare de securitate, precum un detector de mişcare sau o cameră ascunsă. În clipa când deschise uşa, îşi trase pe cap o cagulă subţire. Costumul special cu care era îmbrăcat, proiectat astfel încât să ţină de

cald pe pârtia de schi, îi acoperea tot trupul, în afară de ochi. Scrâşni din dinţi, aşteptându-se într-o oarecare măsură să audă sunând alarma.

Nu-l întâmpină altceva decât o linişte deplină, ceea ce-l umplu de încântare.

Mişcându-se precaut prin birou, se opri o clipă ca să se familiarizeze cu lucrurile din jurul său. Îi veni să râdă.

Era o anticameră jerpelită, mobilată cu un birou pentru secretară, o canapea ieftină, plină de cocoloaşe, şi un fotoliu, în încăperea alăturată se afla biroul lui Murphy, unde acesta îşi desfăşura activitatea, când nu era pe teren. Uşa acestei încăperi era mai solidă decât prima, cu mai multe mecanisme de închidere.

O'Connell ezită o clipă, întinse mâna spre clanţă, după care se opri. Se gândi: „Nemernicul ăsta zgârcit şi-o fi instalat aici vreun sistem de securitate". Se întoarse şi aruncă o privire către biroul secretarei, pe care se afla un computer. Aşezându-se pe scaunul acesteia, porni calculatorul. Monitorul se trezi la viaţă, solicitându-i parola de acces.

Trase adânc aer în piept şi scrise, pe rând, numele fiecăruia din cei doi câini. Apoi încercă mai multe combinaţii ale celor două nume, amestecându-le fără succes. Reflectă preţ de câteva secunde, apoi, zâmbind, scrise „Iubitor de câine".

Aparatul se puse în funcţiune şi lui O'Connell îi apărură dintr-odată în faţa ochilor toate dosarele lui Murphy. Parcurse lista cu nume până ajunse la *Ashley Freeman.* Făcu mari eforturi să se abţină de-a deschide pe loc dosarul respectiv. Amânarea avea să-i sporească plăcerea. Începu să examineze în mod sistematic toate celelalte dosare din computerul secretarei, zăbovind în mai multe rânduri asupra pozelor indecente ataşate unora dintre dosare. Copie cu grijă toate aceste informaţii pe CD-urile reinscriptibile pe care le adusese cu el. Nu-şi făcea iluzii că acestea ar fi fost toate informaţiile deţinute de fostul poliţist. Cu siguranţă, îşi zise el, Murphy era destul de inteligent încât să-şi păstreze ascunse anumite materiale, undeva unde să nu aibă acces nimeni altcineva decât el. Însă pentru ceea ce urmărea el, atât era suficient.

Îi trebuiră vreo două ore ca să termine. Se simţea înţepenit, aşa că se ridică de la birou şi îşi întinse mădularele, să se dezmorţească. Apoi se

lăsă pe podea şi făcu rapid o serie de douăsprezece flotări, ca să-şi detensioneze musculatura. Se apropie de uşa biroului lui Murphy. Îşi vârî mâna în geantă şi scoase o rangă de fier, nu prea mare. Făcu două-trei încercări, la întâmplare, dar nu reuşi decât să zgârie uşa şi să cresteze lemnul, după care renunţă. Se întoarse la biroul secretarei, deschise sertarele şi începu să scotocească prin ele, împrăştiind pe podea toate hârtiile, creioanele şi cartuşele de imprimantă. Dădu peste o poză înrămată cu cei doi câini ai femeii, pe care o trânti de pământ, spărgându-i sticla. Când i se păru că făcuse suficientă dezordine, ieşi din încăpere, încuind uşa în urma lui. Apoi luă ranga şi, introducând-o între uşă şi tocul acesteia, forţă de câteva ori, până izbuti s-o deschidă, împrăştiind peste tot aşchii de lemn.

După aceea se îndreptă spre cabinetul de consiliere şi sparse şi aici uşa, într-un stil la fel de brutal. Odată intrat, răscoli sertarele şi dulapurile cu dosare, făcând cât mai mare deranj cu putinţă. Apoi coborî la parter şi repetă figura, de data aceasta în cabinetul avocatului. Răvăşi dulapurile, împrăştiind toate hârtiile pe podea. Forţă sertarele de la birou şi înăuntru găsi câteva sute de dolari, pe care şi le îndesă în geanta de pânză. Era pe punctul de a părăsi cabinetul, când observă biroul secretarei şi se hotărî să deschidă şi sertarele acestuia. Poate femeia avea să se simtă lăsată pe dinafară dacă nu-i vandaliza şi ei biroul, îşi spuse râzând în sinea sa. Dar se opri brusc văzând ce se afla în sertarul cel mai de jos.

— Oare ce face o fată cuminte, ca tine, cu aşa ceva? şopti el.

Era un pistol semiautomat de calibrul .25. Micuţ, uşor de camuflat, arma preferată a asasinilor plătiţi din cauză că nu face zgomot şi i se poate ataşa cu uşurinţă un amortizor artizanal. Dacă e încărcat cu gloanţe dum-dum [33], îşi îndeplineşte misiunea mai mult decât satisfăcător. Într-un cuvânt, o armă de femeie, dacă nu cade pe mâna vreunui expert.

— O să te iau cu mine, şuieră el printre dinţi. Oare are permis pentru arma asta? Şi-o fi înregistrat-o la poliţie? Nu prea cred. Un pistol straşnic şi, pe deasupra, neînregistrat. Aşa-i?

---

33 Gloanţe proiectate să explodeze la impact. (n. tr.)

Michael O'Connell îşi strecură arma în geantă. O noapte cât se poate de profitabilă, îşi zise în sinea lui, în timp ce se uita împrejur la dezordinea pe care o făcuse.

A doua zi dimineaţa, directorul centrului de consiliere avea să sune la poliţie, care avea să trimită un detectiv la faţa locului, să le ia declaraţii celor din birouri. Acesta avea să-i îndemne pe toţi să facă un inventar şi să constate ce s-a furat. După care avea să se tragă concluzia că vreun vagabond drogat a intrat prin efracţie, în căutarea unei prăzi uşoare şi, frustrat că n-a găsit mai nimic de furat, a decis să devasteze locul. Cu toţii aveau să-şi petreacă ziua făcând ordine, chemând nişte meseriaşi care să repare uşile stricate şi un lăcătuş ca să schimbe încuietorile. Toată lumea avea să ajungă la concluzia că era vorba pur şi simplu de un incident nefericit, inclusiv avocatul şi amanta acestuia, care cu siguranţă n-avea să raporteze furtul unei arme ilegale.

Toată lumea, cu excepţia lui Matthew Murphy, care avea să conchidă că uşa solidă şi mecanismele suplimentare de protecţie ale acesteia îi păziseră biroul. Mai întâi avea să se felicite pe sine însuşi, după care avea să constate că nu i se furase nimic şi, prin urmare, nici n-avea să se mai deranjeze să sune la compania de asigurări.

Tot ce va face va fi să-i cumpere secretarei sale o nouă ramă pentru poza cu câinii ei preaiubiţi.

„O ramă ieftină, cu siguranţă", se gândi O'Connell, în timp ce părăsea clădirea.

Detectivul însărcinat cu anchetarea cazului de către procuratura districtului Hampden era un tip slăbuţ, de vreo patruzeci de ani, cu ochelari cu ramă de baga şi părul rar şi lung, de culoarea nisipului. Se răsturnă în scaunul din piele roşie, cu picioarele întinse pe birou şi mă privi cu atenţie. Avea un mod de-a mă aborda care mă intriga, prietenos şi ţâfnos în acelaşi timp.

— Aşadar, uciderea domnului Murphy şi neputinţa noastră de a elucida cazul sunt motivele care v-au adus aici?

— Da, am răspuns eu. Presupun că au fost mai mulţi detectivi care s-au implicat în anchetarea cazului, dar, dacă s-ar fi descoperit vreo pistă plauzibilă, ar fi fost de datoria voastră să o urmaţi până la capăt.

— Exact. Nimeni n-a fost pus sub acuzare.

— Dar aţi avut vreun suspect?

Scutură din cap.

— Suspecţi, mai bine zis. Pe scurt, asta a fost problema.

— Cum aşa?

— Prea mulţi duşmani. Prea multe persoane care nu numai că răsuflă uşurate după moartea lui, ci chiar se bucură din toată inima. Murphy a fost ucis, trupul său a fost aruncat pe o alee ca un sac de gunoi şi sunt convins că mulţi au închinat un pahar în cinstea acestui eveniment.

— Dar, cu siguranţă, aţi reuşit să restrângeţi lista suspecţilor, nu-i aşa?

— Ba da. Într-o oarecare măsură. Însă indivizii care se numărau printre suspecţi nu sunt genul de persoane dornice să colaboreze cu poliţia. Încă sperăm că o persoană, undeva, poate în vreo puşcărie sau într-un bar va lăsa să-i scape vreo informaţie care să atragă atenţia asupra unei sau unor anumite persoane. Însă, până în acel moment fericit, cazul uciderii detectivului Murphy rămâne deschis.

— Dar, fără îndoială, aveţi ceva indicii…

Anchetatorul oftă, dându-şi picioarele jos de pe birou şi clătină din cap.

— L-aţi cunoscut pe domnul Murphy?

— Nu.

— Nu era un tip foarte agreabil, spuse el, scuturând din cap. Era genul de om care avea darul de-a se expune pericolelor. Din punct de vedere legal, vreau să spun. Nu putem fi siguri cine l-a ucis până nu aflăm mai multe despre crima în sine. Mai multe decât ne-a dezvăluit trupul său neînsufleţit, desigur, dar asta nu e cine ştie ce.

— Totuşi, ce v-a dezvăluit?

— Crima poartă amprenta unui profesionist.

Detectivul se ridică în picioare, veni în spatele meu şi mă împunse în ceafă cu degetul arătător.

— Pac. Pac. Două gloanţe în cap. Calibrul .25, cu amortizor probabil. Ambele gloanţe erau confecţionate dintr-un aliaj moale şi s-au deformat substanţial la impact, făcând imposibilă identificarea. Apoi cadavrul a fost târât până pe alee şi aruncat în spatele unor containere

de gunoi, unde a rămas nedescoperit până la sosirea celor de la salubritate, în dimineaţa următoare. Cel care l-a împuşcat ştia cum să-l ia pe Murphy prin surprindere. N-a lăsat nici o urmă. Nici măcar un tub de cartuş, fapt care confirmă ipoteza unui asasin profesionist, căci aceştia ştiu să cureţe locul crimei, ca să nu lase nici o urmă. În noaptea respectivă a plouat abundent, ceea ce a compromis şi mai mult locul faptei. Nici un martor. Nici o pistă evidentă. A fost un caz foarte dificil de la bun început, cu nici un ajutor care să ne îndrume într-o direcţie sau alta.

Se învârti prin încăpere, aşezându-se, într-un final, pe colţul biroului. Zâmbi cu o expresie sălbatică în priviri.

— Care să fi fost mobilul crimei? Răzbunarea? Revanşa pentru ceva datorii din trecut? Poate o fi fost un simplu jaf. Portmoneul i-a fost golit. Însă cardurile de credit nu i-au fost luate. Curios lucru, nu-i aşa? Se opri o clipă. De ce vă preocupă cazul ăsta? Cum se explică interesul dumneavoastră?

— Murphy era implicat într-o oarecare măsură într-un caz pe care îl cercetez, am rostit eu, cântărindu-mi cu grijă cuvintele.

— Un poliţist a stat de vorbă cu toţi clienţii săi. Altul a examinat toate cazurile la care lucra. Toate cazurile de care s-a ocupat vreodată. Care dintre astea vă interesează?

— Ashley Freeman, am spus prudent.

Detectivul scutură din cap.

— Foarte interesant. N-aş fi zis că a avut mult de lucru la cazul ăsta. A fost una dintre misiunile sale cele mai mărunte şi i-a dedicat vreo două zile, nu mai mult. Oricum, cazul a fost rezolvat, cred, cu câtva timp înainte de crimă. Nu, Murphy a fost ucis fie de vreun traficant de droguri dintre cei pe care i-a trimis la răcoare pe vremea când era poliţist, fie de vreun membru al lumii interlope pe care îl cercetase în calitate de detectiv particular. Sau poate de vreunul dintre ofiţerii de poliţie care au trecut prin divorţuri urâte, cu urmări dintre cele mai nefericite. Fiecare dintre aceşti suspecţi reprezintă o variantă mult mai plauzibilă.

Am clătinat din cap.

— Dar ştiţi care e lucrul care mă intrigă cel mai tare în toată povestea asta?

— Care? am întrebat eu.

— Când am început să facem săpături şi investigaţii, am avut impresia că toţi cei cu care stăteam de vorbă ne aşteptau într-un fel.

— Vă aşteptau? Şi ce e ciudat în asta?

Detectivul zâmbi din nou.

— Murphy se străduia să păstreze confidenţialitatea acţiunilor sale. Asta e o cerinţă esenţială în munca lui, la urma urmelor. El ţinea totul ascuns. Era extrem de rezervat; nu vorbea prea mult. Nu permitea nimănui să-şi bage nasul în treburile sale. Singura persoană care avea, cât de cât, idee despre activităţile sale curente era secretara lui. Ea se ocupa de corespondenţă, de facturi şi de aprovizionare.

— Ea nu v-a fost de nici un ajutor?

— Nu ştie nimic. Absolut nimic. Dar nu asta a fost problema.

Făcu o pauză, fixându-mă cu privirea.

— Deci cum se face că toţi oamenii ăştia *ştiau* că el îi urmărea? Sigur, unii dintre subiecţi îşi dăduseră seama, într-un fel sau altul, că el îşi vâra nasul în vieţile lor. Dar erau doar câţiva. Şi totuşi, în mod inexplicabil, situaţia părea să fie cu totul alta. Repet: oamenii *ştiau.* Toţi. Cum apăream la uşa lor, erau pregătiţi să ne servească tot felul de scuze şi alibiuri, care mai de care mai solide. Iar asta nu-mi miroase-a bine. Deloc. Asta e adevărata enigmă, nu credeţi?

M-am ridicat în picioare.

— Vreţi o poveste cu adevărat misterioasă, domnule scriitor? spuse detectivul în timp ce dădurăm mâna, după care se aşeză la birou. Ei bine, aflaţi-mi răspunsul la această întrebare.

Am rămas tăcut. Dar în clipa aceea, pe loc, mi-am dat seama de răspuns.

27
A doua intervenție

Hope ura liniștea aceea.

Traversa campusul, îndreptându-se spre terenul de joc - erau ultimele antrenamente din sezon. Se apropia sosirea iernii, iar asta îi dădea o senzație de neliniște. O frământa ceva, dar nu-și putea da seama ce anume. Uneori se trezea străbătând în viteză aleile campusului, deși nu se grăbea nicăieri. Sau își simțea gâtlejul uscat, buzele o usturau, iar limba i se umfla și avea nevoie să bea apă în neștire. În toiul conversațiilor, își dădea seama că nu auzise mai nimic din ce se vorbise. Teama îi tulbura gândurile și cu fiecare zi care trecea în liniște, imaginația ei devenea tot mai prăpăstioasă, închipuindu-și că undeva, într-un loc anume, se petreceau lucruri îngrozitoare.

Nu credea în ruptul capului că Michael O'Connell ieșise din peisaj.

Cât despre Scott, în aparență acesta se dedicase trup și suflet cursurilor de la facultate. Sally își reluase tranzacțiile și partajele de divorț, emanând un aer de aroganță și satisfacție pentru felul în care aranjase lucrurile. Considera că luase măsurile necesare pentru rezolvarea problemei lor comune. Iar acum ele două reveniseră la starea aceea de armistițiu rece, ostil. Relația lor nu mai avea nici cea mai mică urmă de afecțiune. Nu mai exista nici o mângâiere, nici un compliment, nici un râset și mai ales nici o apropiere fizică - asta în nici un caz. Era ca și cum s-ar fi călugărit și ar fi continuat să locuiască sub același acoperiș, să doarmă în același pat, dar inima lor ar fi tânjit după o ființă supranaturală, existentă doar în visurile lor. Hope se întreba dacă nu cumva tot așa se petrecuseră lucrurile între Sally și Scott în ultimele lor luni împreună. Oare ea se străduise să mențină aparențele, culcându-se cu el, mimând plăcerea, făcându-i de mâncare, conversând

cu el, totul de faţadă, în timp ce, pe de altă parte, se furişa din casă la orele cele mai ciudate ca s-o întâlnească pe ea, pe Hope, şi să-i spună că o iubeşte?

De undeva din depărtare, Hope auzi zgomotul vocilor de pe terenul de joc. „Se apropie finalele, îşi spuse în sinea ei. Încă un meci. Două până la semifinale. Trei până la disputarea titlului." Îi era greu să se concentreze asupra sarcinilor de moment. În sufletul ei se învălmăşeau o grămadă de sentimente, legate de Ashley, de Michael O'Connell, de mama ei şi mai ales de Sally, în privinţa lui Sally se simţea complet neputincioasă.

În timp ce străbătea campusul îşi aminti de ziua în care o cunoscuse pe Sally. „Dragostea, îşi zise ea, ar trebui să fie un lucru simplu." Se întâlniseră la inaugurarea unei galerii de artă. Discutaseră. Râseseră împreună. Hotărâseră să bea ceva în oraş. Apoi să ia cina împreună. Apoi urmase a doua întâlnire, de data asta la prânz. Şi, în cele din urmă, o atingere uşoară pe dosul palmei, o şoaptă, o privire şi gata - deveniseră un cuplu, aşa cum Hope ştiuse din prima clipă că avea să fie.

„Dragoste", se gândi ea. Era un cuvânt pe care Michael O'Connell îl folosise în repetate rânduri, un cuvânt pe care Hope nu-l mai rostise de săptămâni întregi. Ba chiar de luni întregi.

Ashley îi spusese: „El zice că mă iubeşte". Hope ştia însă că nimic din ceea ce făcuse O'Connell nu avea legătură cu dragostea.

Îşi încovoie spinarea.

„A dispărut din viaţa noastră", îşi zise în gând.

Sally spune că a dispărut.

Scott spune că a dispărut.

Ashley crede că a dispărut.

Ea însă nu credea asta.

Însă nu avea nici o dovadă concretă că n-ar fi fost aşa.

Auzi zgomot de glasuri şi le văzu pe fetele din echipa ei făcându-i cu mâna, în timp ce se încălzeau şi discutau între ele, adunate laolaltă în mijlocul terenului. Puse mâna pe fluierul ce-i atârna la gât, dar apoi se hotărî să le mai lase să se distreze câteva minute. Tinereţea trece atât de repede, încât ar fi trebuit să se bucure de fiecare clipă. Dar ştia că tinerii n-au cum să priceapă lucrul ăsta.

Oftând, luă fluierul şi suflă în el. Se hotărî să vorbească la telefon cu mama ei şi cu Ashley în fiecare zi, doar ca să se asigure că totul e în regulă. Se întrebă de ce Sally şi Scott nu gândeau la fel.

Sally nu-şi putea dezlipi privirile de pe titlul articolului ce trona cu litere de-o şchioapă pe prima pagină a ziarului de după-amiază. Simţi că rămâne fără aer. Devoră fiecare cuvânt din articol, o dată şi încă o dată, memorând toate detaliile. FOST POLIŢIST GĂSIT MORT PE O ALEE. Lăsă ziarul jos şi observă că i se murdărise mâinile cu tuş negru. Şi le privi surprinsă, constatând că palmele îi transpiraseră într-un asemenea hal, încât cerneala de pe foi se topise şi i se impregnase în piele.

CRIMA NE DUCE CU GÂNDUL LA O EXECUŢIE ÎN STIL MAFIOT. Cuvintele acestea i se înfipseră în minte hipnotizând-o parcă.

POLIŢIA INVESTIGHEAZĂ EVENTUALELE LEGĂTURI CU CRIMA ORGANIZATĂ.

„Asta n-are nici o legătură cu Ashley", fură primele cuvinte care îi veniră în minte.

Se prăbuşi pe spătarul scaunului, de parcă primise un pumn în stomac. Sigur că avea legătură cu Ashley.

Primul instinct fu acela de a pune mâna pe telefon. În calitate de avocată, cunoştea o mulţime de procurori din cadrul Parchetului Regional. Cu siguranţă că unul dintre aceştia trebuia să cunoască mai multe amănunte. Avea nevoie de informaţii din interior, care s-o lămurească. Întinse mâna după agendă, dar în clipa următoare se opri. „Ce ai de gând să faci?"

Trase adânc aer în piept. „Doar n-ai de gând să-i poftești să-şi bage nasul în viaţa ta." Orice procuror, oricât de puţin implicat în anchetarea morţii lui Murphy, avea s-o ia la întrebări mai degrabă decât să-i ofere răspunsurile de care avea nevoie. Era suficient un simplu telefon ca să stârnească un scandal în care nu dorea nicidecum să fie implicată.

Sally tuşi sec. Îl însărcinase pe Murphy *să se ocupe* de Michael O'Connell. El îi raportase că misiunea fusese îndeplinită cu succes. Problema era rezolvată. Toată lumea era în siguranţă. Ashley putea să-şi vadă mai departe de viaţa ei. Iar apoi, la scurt timp după aceea, Murphy e ucis. N-avea nici o noimă. Era ca şi cum un matematician

renumit precum Einstein ar scrie pe tablă 2 + 2 = 5 şi nimeni nu ar avea nimic de obiectat.

Puse mâna pe ziar şi reciti articolul pentru a treia oară.

Nimic nu sugera că Michael O'Connell ar fi avut vreo legătură cu cele întâmplate.

Fusese opera unui profesionist. În mod cert vinovatul era vreun infractor înrăit care se intersectase cu Murphy cândva, în trecut. Sally se încăpăţâna să-şi spună că această crimă depăşea competenţele unui mecanic auto, pasionat de computere, student ocazional şi delincvent mărunt precum Michael O'Connell. Serios, povestea n-avea nimic de-a face cu problema lor, nici pe departe, şi orice opinie contrară ar fi fost o greşeală, după părerea ei.

Se lăsă pe spătarul scaunului, respirând anevoie.

„Acum suntem în siguranţă. E doar o coincidenţă nefericită. Moartea lui n-are nici o legătură cu noi." La urma urmelor, motivul pentru care îl alesese pe Murphy fusese tocmai acela că el era dispus să evite anumite rigori ale legii. Şi era de necontestat faptul că în alte cazuri acesta procedase mult mai neortodox, făcându-şi duşmani pe oriunde mergea. Până la urmă, unul dintre aceştia îi venise de hac. Asta trebuia să fie explicaţia corectă.

Expiră adânc. Nu, adevărata problemă era că toate ameninţările pe care Murphy i le adresase lui Michael O'Connell şi care aveau scopul de-a băga spaima în acesta acum se evaporaseră.

Era cel mai mare pericol cu care se confruntau în clipa de faţă. Fără îndoială că Michael O'Connell avea să profite de şansa ivită de îndată ce avea să prindă de veste că Murphy fusese ucis.

Asta era doar o presupunere, îşi spuse în sinea ei. Cu toate astea puse din nou mâna pe telefon.

Detesta s-o facă, detesta faptul că avea să fie pusă într-o lumină defavorabilă, fiindcă nu reuşise să-şi îndeplinească misiunea în mod corespunzător, dar era conştientă că trebuie să-l sune pe Scott.

Sally formă numărul fostului ei soţ, dându-şi seama că transpiră abundent.

— Ai citit în ziar? întrebă ea, fără nici o altă introducere.

Auzindu-i vocea la telefon, prima reacţie a lui Scott fu una de iritare.

— În *The New York Times?* replică el tăios, conştient că nu la asta se referea ea.

Era exact genul de răspuns care o scotea din sărite, făcând-o să-şi dorească să-l strângă de gât.

— Nu. În ziarul local.

— Nu. Ce să citesc?

— Pe prima pagină e un articol referitor la uciderea unui detectiv din Springfield, care pe vremuri a fost poliţist.

— Un caz tragic, sunt convins. Şi ce-i cu asta?

— Este vorba despre detectivul particular pe care l-am angajat să se ocupe de Michael O'Connell, când tu te pregăteai să o iei pe Ashley din Boston. Tipul şi-a îndeplinit sarcina la câteva zile după plecarea ei.

— Sarcina…?

— N-am pus prea multe întrebări. Iar el n-a simţit nevoia să-mi dea detalii. Din motive evidente, aş zice.

Scott ezită o clipă.

— Şi ce legătură are asta cu noi, cu Ashley, mai exact?

Sally replică numaidecât:

— Nici o legătură, probabil. Probabil e o simplă coincidenţă. Probabil e doar o serie de evenimente nefericite, fără nici o legătură între ele. Detectivul mi-a spus că s-a întâlnit cu O'Connell şi că nu vom mai avea probleme cu acesta. Iar apoi a fost ucis. M-a luat prin surprindere, oarecum. Nu pot afirma cu certitudine dacă are sau nu vreo legătură cu cazul nostru. Dar m-am gândit că trebuie să îţi dau de ştire, oricum ar fi. Adică probabil că moartea detectivului ne va afecta, într-un fel sau altul.

— Aşadar, rosti Scott, pe tonul cu care se obişnuise să le vorbească studenţilor la cursuri, vrei să spui că s-ar putea să avem probleme? Fir-ar să fie, am crezut că am terminat cu treaba asta. Că am scăpat definitiv de ticălosul ăsta.

— Nu ştiu. Să avem probleme? Mă îndoiesc. Am vrut doar să te informez asupra unui amănunt care s-ar putea dovedi relevant la un moment dat.

— Ei, ştii ce, Ashley e tot în Vermont, teafără şi nevătămată, alături de mama lui Hope. Părerea mea e că pasul următor, pentru noi toţi, este s-o înscriem la doctorat altundeva în New York sau poate în

celălalt capăt al ţării, în San Francisco, undeva într-un loc cu totul nou. Ştiu că ea îndrăgeşte Bostonul, dar am convins-o că un nou început e ideea cea mai bună în momentul de faţă. Aşa că o mai lăsăm o vreme să-şi plângă amarul în Vermont, până trece iarna, iar apoi o s-o ia de la capăt, când începe semestrul de primăvară. Sfârşitul poveştii. O să ne ţinem de planul ăsta, fără să ne lăsăm doborâţi de fiecare fleac.

Sally scrâşni din dinţi. Detesta să i se ţină predici.

— E o himeră, spuse ea.

— Ce ai spus?

— Un monstru mitologic de dimensiuni înspăimântătoare, care nu există în realitate.

— Da, şi ce-i cu asta?

— E un mod de-a privi lucrurile. Un mod academic, continuă Sally, ca să-l enerveze pe Scott.

Ştia că n-ar fi trebuit să facă asta, dar nu se putea abţine. Relaţiile destrămate au anumite năravuri care nu mor, iar acesta era unul dintre ele în ce-i privea pe ei doi.

— Poate că da. Dar, în fine, trebuie să privim înainte. Trebuie să facem rost de fişa universitară a lui Ashley, ca să se poată înscrie la un alt curs, chiar dacă va avea la început ore mai puţine. Ar fi indicat să facem noi lucrul ăsta, nu ea. Mai bine să fie expediată pe adresa noastră decât în Vermont.

— O s-o fac eu. Voi cere să mi-o trimită la birou.

Sally trânti receptorul iritată, aşa cum se întâmpla aproape de fiecare dată când vorbea cu Scott. Îşi cunoştea prea bine fostul soţ. Nu se schimbase deloc de-atâţia ani, indiferent prin câte trecuse. Era la fel de previzibil ca întotdeauna.

Michael O'Connell urmări cu privirea umbrele care se prelungeau din punctul său de observaţie pe sub coroana amplă a stejarului din apropierea casei lui Sally şi Hope. Simţi cum bătăile inimii i se accelerează, de parcă se afla dintr-odată mai aproape de Ashley. De-a lungul străzii becurile stradale se aprinseră toate deodată. La fiecare câteva secunde trecea câte o maşină, măturând cu lumina farurilor gazonul din faţa caselor. Vedea cum bucătăriile încep să se anime, pe

măsură ce se apropia ora cinei, iar lumina metalică a ecranelor televizoarelor se trezea la viaţă.

„Am puţin timp la dispoziţie.” Nici nu credea că are nevoie de mai mult.

Sally şi Hope locuiau pe o stradă şerpuită, cu case mai vechi. Era un amestec arhitectural de edificii construite mai recent, cu aspect de fermă, şi locuinţe impunătoare, de tip victorian, ridicate la începutul secolului. Era un cartier bizar, în mare parte datorită străzilor pline de frunziş şi aspectului durabil, tipic clasei de mijloc. Majoritatea rezidenţilor erau medici, avocaţi şi profesori. Plin de peluze, garduri-vii, curţi cochete şi petreceri de Halloween. Nu era genul de cartier unde oamenii să investească prea mult în sisteme de securitate sau în mecanisme de protecţie de înaltă performanţă.

O’Connell se îndreptă grăbit spre clădirea în care locuiau Sally şi Hope. Ştia că Sally stătea de obicei la serviciu până târziu, iar Hope era la antrenament până la lăsarea întunericului, când nu se mai vedea mingea pe teren. Asta însemna că mai avea timp destul.

Se apropie de clădire furişându-se pe după copaci, fără urmă de şovăială, şi se strecură în spaţiul întunecos de lângă zidul casei lor. Era un gard vechi, de lemn, în spatele aleii unde îşi parcau maşina, care dădea în curtea din spatele casei. Se opri o clipă când se aprinse lumina în bucătăria casei vecine, lipindu-se cu spatele de zid.

Casa era construită pe o colină, astfel că sufrageria se afla deasupra capului său. Dar, ca multe alte case vechi, avea o pivniţă încăpătoare, cu o uşă veche, lăsată în paragină, al cărei lemn era putrezit pe alocuri, fiind rareori folosită. Îi luă mai puţin de zece secunde să-i forţeze încuietoarea şi să intre.

Lăsă uşa uşor întredeschisă în urma lui şi-şi vârî mâna în buzunar, de unde scoase lanterna pe care lipise bandă roşie. Trase adânc aer în piept, tulburat la gândul că undeva la câţiva paşi de locul umed şi prăfuit în care se afla, se găsea o informaţie care avea să-i dezvăluie unde e Ashley. Un plic cu o adresă. O factură de telefon. O declaraţie de pe cardul de credit. O bucată de hârtie cu numele ei pe ea, lipită de uşa frigiderului. Îşi linse buzele excitat, în timp ce mâinile aproape că îi tremurau de plăcerea anticipării. Spargerea biroului lui Murphy fusese o treabă obişnuită pentru el. O simplă piesă din puzzle-ul ce avea să-i

dezvăluie locul unde se ascundea Ashley. Considera că procedase cu prudenţă şi profesionalism.

De data asta era cu totul altceva. Era o dovadă de dragoste.

Pentru o secundă, făcu eforturi să respire aerul stătut al beciului. „Dacă ar vedea ea ce trebuie să fac ca s-o găsesc şi să putem fi împreună, îşi zise în sinea sa, ar înţelege că suntem sortiţi unul altuia." Într-o bună zi, continuă el să viseze, avea să-i poată mărturisi că îndurase bătăi, încălcase legea, îşi riscase integritatea fizică şi libertatea, totul numai de dragul ei.

Apoi îşi spuse că, dacă ea n-avea să-l iubească nici atunci, însemna că nu merită să iubească pe nimeni.

Simţi o zvâcnire, un spasm muscular străbătându-i trupul, şi trebui să facă eforturi ca să-şi păstreze controlul. Simţea cum respiraţia i se precipită, aproape să se sufoce. Preţ de-o clipă, se forţă să rămână calm. Şi-o imagină pe Sally. Pe Hope. Pe Scott. Acum era furios de-a binelea. Ajunsese în punctul în care nu mai putea face distincţie între dragoste şi ură. Când reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine, începu să se mişte precaut prin pivniţă, îndreptându-se către scara şubredă care ducea sus, în sufragerie. Nu ştia exact ce trebuie să caute, dar ştia că orice ar fi este pe-aproape.

Împinse uşa din capul scărilor şi se trezi numaidecât într-o cămară situată chiar lângă bucătărie. Voia să camufleze cât mai rapid lumina lanternei - chiar dacă o acoperise cu bandă roşie, erau mai mari şanse să atragă atenţia vecinilor aşa decât dacă ar fi aprins becul din tavan. Zări pe perete un şir de întrerupătoare şi apăsă pe primul dintre acestea, aprinzând lumina în bucătărie. Michael O'Connell zâmbi şi îşi stinse lanterna.

Îşi zise în sinea lui: „Ţine-te departe de ferestre şi apucă-te de căutat. E pe aici pe undeva obiectul pe care îl cauţi. Simt asta. Vin, Ashley".

Mai făcu un pas şi în clipa aceea auzi un mârâit surd venind din antreul de alături, care era cufundat în întuneric.

Presupun că, la fel ca majoritatea oamenilor, şi eu îmi alimentez teama cu imaginile pe care ni le vâră pe gât Hollywoodul, cu tot alaiul lui de extratereştri, fantome, vampiri, monştri şi ucigaşi în serie; sau cu momentele acelea fulgerătoare, neprevăzute în care altă maşină intră

în intersecţie pe roşu şi eşti nevoit să calci frâna, cuprins de panică. Însă adevărata teamă, teama aceea paralizantă, sufocantă vine din nesiguranţă. Ea erodează tot sistemul de apărare al unei persoane, săpând necontenit în inima acesteia.

Stând în faţa tinerei femei observam pe chipul ei fiecare rid pe care teama i-l încrustase adânc, îmbătrânind-o prematur, fiecare tic nervos al mâinilor, pe care şi le freca agitată, sau al ochilor, care clipeau necontrolat, sau al vocii tremurătoare.

— N-ar fi trebuit să accept să mă întâlnesc cu dumneavoastră, spuse ea.

Uneori nu e vorba despre teama de moarte, cât despre teama de a trăi mai departe.

Cuprinse cu ambele mâini cana cu ceai fierbinte şi o duse încet la buze. Afară era incredibil de cald şi toată lumea din cafenea comandase băuturi cu gheaţă, dar ea părea să nu bage în seamă canicula.

— Vă mulţumesc că aţi făcut-o, i-am răspuns eu. N-o să vă răpesc prea mult timp. Vreau doar să mă conving de un anumit lucru.

— Trebuie să plec. Nu pot sta. Nu se poate să fiu văzută vorbind cu dumneavoastră. Mi-am dus copiii la sora mea şi nu-i pot lăsa acolo prea mult. Ne mutăm. Săptămâna viitoare urmează să…

Se opri şi scutură din cap.

— Nu, n-am să spun unde mergem. Mă-nţelegeţi, nu-i aşa?

Se aplecă uşor în faţă şi am observat pe fruntea ei o cicatrice lungă, subţire şi albă la baza firelor de păr.

— Sigur că da. O să fiu foarte scurt, am spus eu. Soţul dumneavoastră era căpitan de poliţie şi l-aţi angajat pe Matthew Murphy în perioada în care eraţi în divorţ, nu-i aşa?

— Da. Fostul meu soţ îşi ascundea veniturile, trăgându-ne pe sfoară, pe mine şi pe cei trei copii ai noştri. Am vrut ca Murphy să afle unde-şi ţinea banii. Avocatul meu spunea că Murphy se pricepe de minune la astfel de lucruri.

— Fostul dumneavoastră soţ a fost unul dintre suspecţi în cazul uciderii lui Murphy, corect?

— Da. Detectivii din cadrul poliţei statale l-au interogat de mai multe ori. Au vorbit şi cu mine.

Scutură din cap, după care adăugă:

— Eu am fost alibiul lui.

— Cum aşa?

— În seara în care a fost omorât Murphy, fostul meu soţ a apărut la mine acasă devreme. Băuse. Avea gânduri negre, vorbea chiar şi de sinucidere. A insistat să-i dau drumul înăuntru ca să-i vadă pe copii. Nu l-am putut face nicicum să plece.

— N-aveaţi un ordin judecătoresc de restricţie?

— Ba da. N-avea voie să se apropie de mine la mai puţin de o sută de metri, sub nici o formă. Aşa scria în ordinul de restricţie. Ce să zic, de mare ajutor mi-a mai fost! Tipul are un metru nouăzeci înălţime şi o sută douăzeci de kilograme şi-i cunoaşte pe toţi poliţiştii din Valley. Sunt prieteni. Ce puteam să fac? Să mă iau la trântă cu el? Să sun după ajutor? A făcut ce-a vrut.

— Îmi pare rău. Cu alibiul…

— Aşadar, s-a apucat de băut. Apoi a început să mă bată. Asta a durat ore-n şir. Până când şi-a pierdut cunoştinţa. S-a trezit a doua zi dimineaţa şi şi-a cerut scuze. A promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Şi nu s-a mai întâmplat, timp de o săptămână întreagă.

— Le-aţi spus lucrul acesta detectivilor de la poliţia statală?

— N-am vrut să le zic. Îmi doresc să fi avut curajul să le spun: „Da, el a făcut-o. Mi-a spus că el a făcut-o” şi poate că aşa aş fi scăpat de el pentru totdeauna. Dar n-am putut s-o fac.

Am şovăit.

— Ceea ce mă interesează este…

— Ştiu ce vă interesează.

Îşi ridică mâna şi şi-o duse la frunte, plimbându-şi degetele de-a lungul cicatricii.

— Atunci când m-a lovit, m-a tăiat destul de rău cu inelul de pe deget, pe care îl avea de la absolvirea şcolii din Fitchburg, unde ne-am şi cunoscut. Mi-a lăsat o amintire, ca nu cumva să-l uit. Vreţi să ştiţi cum a aflat despre Murphy, nu-i aşa?

Am clătinat din cap a încuviinţare.

— Mi-a aruncat-o în faţă în timpul unei certe. A urlat la mine: „Ce, credeai că n-o să aflu despre detectivul particular pe care l-ai angajat?”

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Primise o scrisoare anonimă. Într-un plic mare de carton, înăuntru se aflau toate informaţiile pe care le descoperise Murphy despre el. Toate datele confidenţiale care ar fi trebuit să ajungă numai la mine şi la avocatul meu. Plicul fusese expediat de undeva din Worcester. Nici nu cunosc pe nimeni în oraşul ăla. Şi cine să-i fi trimis aşa ceva fostului meu soţ? M-a lăsat fără doi dinţi când a aflat lucrul ăsta. Pe Murphy l-ar fi costat viaţa, dacă aş fi avut norocul să fi fost soţul meu cel care să fi pus mâna pe pistol, turbat de furie, şi să fi mers să-l împuşte. De fapt, poate că l-a şi costat viaţa. Poate că a mai primit şi altcineva un plic asemănător. Nu ştiu. Mi-aş fi dorit să fie soţul meu făptaşul. Asta ar fi uşurat lucrurile nemaipomenit. Se ridică de la masă. Trebuie să plec.

Aruncă o privire neliniştită în jur, apoi se răsuci pe călcâie, cu capul plecat şi umerii încovoiaţi în faţă. Ieşi pe uşa cafenelei şi începu să meargă repede prin mall, ferindu-se de cei care-i ieşeau în cale de parcă însăşi teama personificată ar fi urmărit-o învăluită într-un nor negru, şoptindu-i la ureche ameninţări înspăimântătoare.

Am privit în urma ei şi m-am întrebat dacă nu cumva acesta era viitorul care o aştepta şi pe Ashley.

28
O cursă rapidă

Hope stătea pe aleea scurtă, pavată cu cărămidă roşie, ce ducea spre uşa de la intrare, când văzu maşina lui Sally oprind în faţa casei. Rămase pe loc, parcă neştiind ce să facă. Altădată ar fi mers la maşină, s-o întâmpine pe Sally cu o îmbrăţişare, dar acum nu ştia nici măcar dacă ar trebui s-o aştepte, ca să intre împreună. Se întoarse, târându-şi picioarele şi privi absentă în jur, la întunericul ce se aşternea peste cartier. Îşi dădea seama că amândouă îşi făcuseră obiceiul de a se întoarce acasă tot mai târziu, ca să evite pe cât posibil tăcerea ce le apăsa din momentul în care rămâneau singure.

— Hei, spuse ea, când o auzi pe Sally închizând uşa de la maşină.

— Hei, îi răspunse ea, cu o voce obosită.

— Ai avut o zi grea?

Sally se apropie încet de ea, traversând peluza.

— Da, răspunse ea scurt. O să-ţi povestesc înăuntru.

Hope clătină din cap şi dădu să intre în casă. Răsuci cheia

În broască şi deschise uşa larg. Înăuntru era întuneric, de parcă noaptea de-afară ar fi năvălit pe lângă ea în casă ca un talaz negru şi primejdios. Hope se opri în prag, simţind numaidecât că se întâmplase ceva îngrozitor. Inspiră adânc.

— Cel fără Nume! strigă ea.

Sally aprinse lumina în antreu şi rămase lângă ea.

— Cel fără Nume! strigă Hope încă o dată. Apoi: O, Doamne…

Îşi azvârli geanta jos şi se repezi înăuntru. Teama îi anihilase toate celelalte emoţii, asaltând-o cu senzaţii contradictorii: fiori de gheaţă, puseuri de căldură, valuri de transpiraţie.

— Cel fără Nume! strigă ea din nou.

Vocea ei trăda panica. În spatele ei, Sally aprinse lumina, pe rând, în sufragerie, în hol, în camera de zi. Şi, la final, în bucătărie.

Câinele zăcea întins jos, nemişcat.

Hope gemu din străfundul fiinţei şi se aruncă deasupra trupului lui Cel fără Nume. Îşi cufundă mâinile în blana acestuia, căutând să-i simtă căldura, apoi îşi lipi urechea de pieptul lui ca să-i asculte bătăile inimii. În spatele ei, Sally stătea în pragul uşii, încremenită.

— Este…

Hope gemu din nou, cu ochii înecaţi în lacrimi. Însă în clipa imediat următoare apucă trupul câinelui şi, dintr-o singură mişcare, îl ridică în braţe. Se întoarse către Sally şi, fără nici un cuvânt, cele două femei se repeziră pe uşă afară, în întunericul nopţii.

Sally demară în viteză şi conduse mai rapid ca niciodată, luând-o spre sud, în direcţia autostrăzii interstatale, ca să ajungă la spitalul veterinar din Springfield. În timp ce-şi croia drum prin trafic, cu vitezometrul indicând 160 de kilometri la oră, o auzi pe Hope spunându-i:

— E-n regulă, Sally. Poţi s-o laşi mai moale.

Poate o mai fi spus şi altceva, dar cum stătea cu gura lipită de botul câinelui, Sally nu-i putu desluşi cuvintele. Mai dură doar câteva minute până să ajungă la destinaţie şi, în timp ce străbăteau străzile mohorâte ale oraşului, Sally îşi dădu seama că nu e în stare să spună nimic. Simţea însă că suspinele îndurerate ale lui Hope i se înfigeau în inimă ca nişte cuţite.

Zări tăbliţa pe care scria cu alb şi roşu INTRARE DE URGENŢĂ şi vira brusc, oprind chiar în faţa uşii. Scrâşnetul cauciucurilor îi atrase atenţia asistentei de la recepţia urgenţelor, aflată dincolo de uşile glisante de sticlă. Hope apucă să facă doar câţiva paşi cu animalul în braţe, apoi asistenta îi veni în ajutor şi aşezară trupul inert al acestuia pe o targă.

Sally parcă maşina şi intră şi ea în spital. O găsi pe Hope în sala de aşteptare, ţinându-şi capul între mâini. Nici nu-şi ridică privirea când Sally se aşeză lângă ea.

— Hope, este… începu Sally, dar se opri.

— E mort. Ştiu asta, spuse Hope. Nu i-am simţit bătăile inimii. Nici pulsul. Nici respiraţia. Era bătrân, dar… N-ar fi trebuit să venim aici. E firesc să se întâmple asta, îmbătrâneşti şi gata, aşa se întâmplă.

Sally aruncă o privire la ceas. Era convinsă că medicul avea să iasă în scurtă vreme să-i dea lui Hope veste pe care aceasta o ştia deja. Însă, spre surprinderea sa, trecură cinci minute, apoi încă zece. După douăzeci de minute erau tot acolo. În fine, după o jumătate de oră, îşi făcu apariţia un bărbat tânăr şi înalt, îmbrăcat cu un halat alb peste uniforma de culoare verde-deschis.

— Doamnă Frazier? spuse el cu voce joasă, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

O privi pe Hope direct în ochi.

— Da.

Glasul îi tremură.

— Îmi pare rău, spuse el încet. Am încercat să-l reanimăm, dar era deja mort când aţi ajuns aici.

— Ştiu, răspunse Hope. Dar a trebuit să încerc…

— Nu puteaţi să faceţi nimic, spuse medicul veterinar. Iar noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.

— Da. Ştiu. Mulţumesc.

Parcă fiecare cuvânt rostit smulgea câte o fărâmă din sufletul ei.

— Nu era un câine prea tânăr, rosti medicul încet.

— Cincisprezece ani, spuse Hope.

Medicul dădu din cap. Păru să ezite o clipă, după care întrebă:

— Cum era când l-aţi găsit în seara asta?

— Când am sosit acasă era în bucătărie. Pe jos.

Veterinarul trase adânc aer în piept.

— Vreţi să veniţi înăuntru? Să vă luaţi rămas-bun? În plus, aş vrea să vă arăt ceva.

— Bine, răspunse Hope, încercând zadarnic să-şi înghită lacrimile. Aş vrea asta. Aş vrea să-l mai văd o dată.

Îl urmă pe medic dincolo de uşile batante, iar Sally se luă după ei, la câţiva paşi distanţă.

Sala de examinare era scăldată într-o lumină puternică, albă, ce venea din tavan. Era o cameră de urgenţă ca oricare alta, cu ventilatoare fixate pe pereţi, aparate de monitorizare a presiunii

sangvine şi dulăpioare pline cu diverse echipamente, în mijlocul unei mese strălucitoare de inox care reflecta din plin lumina orbitoare, zăcea Cel fără Nume, cu blana sa gălbuie toată încâlcită. Hope întinse mâna şi-l mângâie. Ochii îi erau închişi, iar Hope se gândi că părea să doarmă liniştit.

Veterinarul rămase tăcut câteva clipe, privind-o pe Hope cum îşi mângâie câinele neînsufleţit. Apoi spuse, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Aţi remarcat ceva neobişnuit în seara asta, când aţi ajuns acasă?

Hope se răsuci înspre el.

— Ce-aţi spus? Ceva neobişnuit?

— Ce vreţi să spuneţi? zise Sally.

— N-aţi observat nici un semn de efracţie?

Hope avea o expresie descumpănită.

— Nu ştiu dacă înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Medicul veterinar se apropie de ea.

— Îmi cer scuze că vă spun asta, dar când l-am examinat pe Cel fără Nume, mi-au sărit în ochi câteva lucruri care mi s-au părut oarecum ciudate.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hope.

Veterinarul se aplecă şi dădu cu mâna la o parte blana de pe gâtul câinelui.

— Vedeţi dunga aceasta roşie? E o contuzie, care apare de regulă în urma strangulării. Şi aici, priviţi.

Depărtă delicat buzele câinelui, dezvelindu-i dinţii.

— Pare să fie o rană. Cu urme de sânge. De asemenea, am mai descoperit fibre textile şi sânge pe labele lui. În apropierea unghiilor.

Hope îl privi pe veterinar, parcă neînţelegând sensul cuvintelor sale.

— Când mergeţi acasă, verificaţi uşile şi geamurile să vedeţi dacă nu găsiţi semne de efracţie.

Îi aruncă o privire lui Sally, apoi lui Hope şi zâmbi strâmb.

— E clar că a vrut să vă protejeze, chiar dacă era bătrân, spuse cu voce joasă. Nu pot fi sigur sută la sută fără o autopsie, evident, dar cred că Cel fără Nume a murit încercând să apere casa.

— Cine l-a ucis pe Murphy? am întrebat eu. Crezi că Michael O'Connell l-a împuşcat?

Ea mă privi ciudat, de parcă pusesem o întrebare total nepotrivită. Eram acasă la ea şi, văzând-o că ezită, am privit de jur împrejur, prin sufragerie. Mi-am dat seama că nu avea nici un fel de poze în cameră.

Ea zâmbi.

— Cred că asta ar trebui să te întrebi pe tine însuţi, chiar avea Michael O'Connell *nevoie* să-l ucidă pe Murphy? Poate că *a vrut* s-o facă. Avea armă. A avut şi ocazia. Dar oare nu era suficient pentru scopul pe care îl urmărea faptul că trimisese toate acele informaţii confidenţiale persoanelor implicate? Nu era rezonabil din partea lui să spere că o persoană, oricine de pe lista celor implicaţi, avea să reacţioneze violent? Nu ăsta era *stilul* lui O'Connell, să acţioneze într-o manieră indirectă? Să creeze cadrul prielnic şi să provoace anumite reacţii? Să manipuleze circumstanţele? Avea nevoie ca Murphy să fie dat la o parte. Acesta venea dintr-o lume pe care Michael O'Connell o cunoştea, o cunoştea prea bine. Era conştient de pericolul pe care îl reprezenta Murphy. Acesta îi semăna într-un anumit sens, căci şi el apela la violenţă ca să obţină rezultatele dorite. Aşa că era *obligatoriu* să-l elimine pe Murphy. Lucru care s-a şi întâmplat, nu-i aşa?

Se uită la mine şi-mi spuse încet, aproape în şoaptă:

— Ce e de făcut? Cum trebuie acţionat? Nu e greu de luat o decizie atunci când duşmanul îndreaptă arma spre tine. Dar nu se întâmplă adesea ca noi înşine să fim principalii noştri duşmani, când refuzăm să credem ceea ce vedem cu propriii ochi? Când vedem că se apropie furtuna, dar totuşi ne încăpăţânăm să sperăm că nu va fulgera? Sau că torentul năprasnic nu va dărâma barajul? Şi uite aşa ne trezim încolţiţi, nu crezi?

Trase din nou adânc aer în piept şi privi afară pe geam.

— Iar după ce am fost încolţiţi ce facem, capitulăm?

29
Cu arma-n mână

„Salut, Michael. Mi-e dor de tine. Te iubesc. Vino şi salvează-mă."

O auzea pe Ashley vorbindu-i atât de clar de parcă s-ar fi aflat alături de el, în maşină. Îşi repetă iar şi iar cuvintele acestea în minte, dându-le de fiecare dată o nouă inflexiune, ba rugătoare şi disperată, ba senzuală şi aţâţătoare. Erau ca o mângâiere pentru el.

O'Connell îşi imagina că are de îndeplinit o misiune. Se vedea soldat, înaintând pe un teren minat, ori salvamar, plonjând în ape tulburi în timp ce se îndrepta spre Vermont, atras irezistibil de Ashley.

Prin întuneric, îşi trecu degetele peste rănile de pe braţ şi de pe dosul palmei. Reuşise să oprească sângerarea rănii de la gambă, unde fusese muşcat, presându-şi o bucată de tifon din trusa de prim ajutor pe care o ţinea în torpedou. Avusese mare noroc că nu-l apucase de tendonul lui Ahile, să i-l secţioneze. Îi sfâşiase blugii care îi erau pătaţi, bănuia, cu sânge uscat. Avea să şi-i schimbe dimineaţă. Dar, una peste alta, incursiunea se dovedise a fi un succes.

O'Connell întinse mâna şi aprinse plafoniera.

Aruncă o privire pe hartă şi făcu nişte calcule. Ştia că se află la mai puţin de o oră şi jumătate distanţă de locul unde se găsea Ashley. Urma să intre pe drumuri de ţară, dar n-avea să fie o tragedie dacă nu nimerea din prima drumul spre casa lui Catherine Frazier.

Zâmbi în sinea sa şi o auzi din nou pe Ashley şoptindu-i: „Salut, Michael. Mi-e dor de tine. Te iubesc. Vino şi salvează-mă". O cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi.

Deschise puţin geamul ca să intre un pic de aer rece ca să-l răcorească. O'Connell era de părere că există două feţe distincte ale lui Ashley. Prima era cea care încercase să scape de el, care părea atât de

furioasă, de speriată şi de evazivă. Această Ashley le aparţinea lui Scott, Sally şi Hope. Gândul la aceştia îl făcu să se încrunte. Relaţia lor avea ceva murdar, pervers şi ştia că lui Ashley avea să-i fie mult mai bine fără ei.

Adevărata Ashley era însă cea care stătuse cu el la masă, bând şi râzând la glumele lui, vrăjindu-l cu invitaţia nerostită din privirile ei. Adevărata Ashley era legată de el, atât fizic, cât şi emoţional, mai profund decât îşi imaginase el că ar fi posibil. Adevărata Ashley îl poftise în viaţa ei, chiar dacă doar pentru o noapte, şi acum era datoria lui s-o regăsească.

Avea s-o elibereze.

O'Connell ştia că Ashley aceea pe care părinţii săi şi lesbiana de maică-sa vitregă credeau că o cunosc nu era reală. Studenta şi artista Ashley era doar o închipuire, plăsmuită de o adunătură de nulităţi cu vederi liberale din clasa de mijloc, care nu voiau decât s-o facă asemenea lor, o fiinţă cu o viaţă la fel de insipidă şi de măruntă. Adevărata Ashley aştepta ca el să apară ca un prinţ din poveşti şi să-i ofere un alt mod de viaţă. Era o Ashley care tânjea după aventură, după o viaţă palpitantă. Era Bonnie, iar el, Clyde, o tovarăşă de viaţă care să-i fie alături în toate acţiunile, sfidând toate regulile impuse de societate. Faptul că ea se împotrivea, că se temea de libertatea pe care i-o oferea el era de aşteptat. Exaltarea pe care o aducea în viaţa ei o speria.

Trebuia doar să-i arate cum stau lucrurile.

Michael O'Connell zâmbi în sinea lui. Era încrezător. S-ar putea să nu fie simplu. Exista şansa ca lucrurile să se complice. Dar până la urmă Ashley avea să se dea pe brazdă.

Cuprins de exaltare, O'Connell apăsă pedala de acceleraţie, simţind cum maşina ţâşneşte ca vântul. După câteva secunde viră la stânga, ieşind în viteză de pe autostradă. Ştia că nimic n-avea să-i stea în cale. Nu în noaptea aceea.

„Nu mai am mult de mers, îşi zise. Nu mai am mult."

Hope se ghemui pe bancheta maşinii, învăluită de întunericul plin de umbre. O lăsă pe Sally să conducă până acasă. Tăcerea în care se cufundă îi dădea un aer palid, fantomatic, de parcă nu mai rămăsese din ea decât un spectru, o stafie.

Sally avu înţelepciunea de-a nu spune nimic, mulţumindu-se să conducă şi s-o lase pe Hope în pace, cu gândurile ei. Se simţea puţin vinovată că nu era atât de îndurerată pe cât ar fi trebuit, probabil. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri şi îşi zicea că, oricât de tristă ar fi pierderea lui Cel fără Nume, mai important era modul în care murise acesta şi semnificaţia celor petrecute. Simţea nevoia aprigă de a acţiona, pe măsură ce reflecta la ceea ce se întâmplase în seara aceea.

Ajunseră pe aleea din faţa casei şi, oprind motorul, îi spuse lui Hope:

— Îmi pare atât de rău, Hope. Ştiu cât de mult însemna pentru tine.

Hope avu impresia că erau primele cuvinte calde pe care partenera sa i le adresa după luni de zile. Inspiră adânc şi, fără un cuvânt, se dădu jos din maşină. Traversă peluza, zdrobind sub tălpi frunzele uscate. Se opri în faţa uşii, examinând-o preţ de câteva secunde, după care se întoarse spre Sally.

— Nu pe-aici, spuse ea suspinând. Decât dacă a ştiut să descuie uşa, lucru foarte probabil. Dar cineva ar fi trebuit să-l vadă, vreun vecin sau băiatul care aduce pizza, sau oricine altcineva.

Sally se apropiase şi ea între timp.

— Prin spate. Pe la pivniţă. Sau poate pe una dintre ferestrele laterale.

Hope încuviinţă din cap.

— Eu o să verific în spatele casei. Tu verifică geamurile, în special pe cel de la bibliotecă.

Nu trecu mult şi Hope descoperi uşa de la pivniţă, care fusese forţată. Rămase nemişcată preţ de o clipă, cu ochii pironiţi pe aşchiile de lemn împrăştiate pe ciment.

— Sally, vino aici!

Din tavan atârna un singur bec ce desena forme sumbre în cotloanele prăfuite ale pivniţei. Hope îşi aduse aminte că, pe vremea când era copilă, lui Ashley îi era teamă să vină aici singură, să-şi pună hainele la spălat, pentru că i se părea că o pândesc spiriduşi şi fantome ascunse pe la colţuri, printre pânzele de păianjen. Cel fără Nume era tovarăşul ei preferat de fiecare dată când venea aici. Chiar şi la vârsta adolescenţei, când deja era prea mare ca să mai creadă în astfel de lucruri, îşi strângea pe furiş hainele prea strâmte sau prea decoltate, pe care ştia că maică-sa i le interzice, lua un biscuit şi apoi deschidea larg

uşa de la pivniţă, lăsându-l pe Cel fără Nume să intre primul. Câinele dădea din coadă fericit în timp ce cobora pe scări, făcând atâta larmă încât ar fi alungat orice demon şi o aştepta pe Ashley jos, nerăbdător să-şi primească recompensa.

Hope se răsuci spre Sally când aceasta ajunse lângă ea.

— Pe aici a intrat.

Sally zări aşchiile de lemn şi a încuviinţă. Se dădu la o parte, lăsând-o pe Hope să treacă.

— După care a urcat scările. A avut probabil o lanternă. Şi apoi a intrat în bucătărie.

— Unde a fost auzit de Cel fără Nume. Sau l-a mirosit, mai degrabă, spuse Sally.

Hope trase aer în piept.

— Lui Cel fără Nume îi plăcea să ne aştepte în antreu, aşa că, auzind un sunet ce venea din casă, a ştiut numaidecât că nu putem fi noi.

Hope aruncă o privire de jur împrejur, prin bucătărie.

— Aici s-a luptat cu el, spuse ea încet.

„Pentru ultima oară", se gândi. Parcă îl şi vedea pe bătrânul câine, cu blana sură de pe ceafa zbârlită şi dinţii dezveliţi într-un mârâit ameninţător. Casa lui, familia lui. N-avea de gând să lase pe nimeni să treacă de el, chiar dacă vederea îi slăbise şi nu mai auzea aproape deloc. Nu fără să lupte, era convinsă de asta. Tuşi, înecându-se în lacrimi şi se lăsă jos, cercetând cu atenţie duşumeaua.

— Uite, spuse ea după câteva secunde, chiar aici.

Sally privi la locul indicat.

— Ce sunt astea?

— Urme de sânge. Sigur e sânge. Şi nu e al lui Cel fără Nume.

— Cred că ai dreptate, spuse Sally.

Apoi continuă cu voce joasă:

— Ce câine de nădejde.

— Dar ce-o fi căutat individul?

Fu rândul lui Sally să tragă aer în piept.

— El a fost, spuse ea încet.

— El? Vrei să spui…

— Ticălosul de O'Connell.

— Dar credeam… ai spus că a ieşit din peisaj. Detectivul acela particular ţi-a spus…

— Detectivul particular Murphy a murit. A fost ucis. Ieri.

Hope căscă ochii de uimire.

— Voiam să-ţi spun asta când am ajuns acasă…

Sally nu mai continuă.

— Ucis? Cum? Unde?

— Pe o străduţă din Springfield. A fost o execuţie în stil mafiot sau cel puţin aşa spun ziarele.

— Ce naiba înseamnă „execuţie în stil mafiot”? întrebă Hope pe un ton ridicat.

— Înseamnă că o persoană s-a furişat în spatele lui şi i-a descărcat în cap mai multe gloanţe de calibru mic.

În tonul lui Sally se desluşea teama.

— Şi crezi că el a fost? De ce?

— Nu ştiu. Nu sunt sigură. Nu pot afirma cu certitudine. Murphy avea o grămadă de duşmani. Oricare dintre aceştia…

— Nu ne interesează altcineva. Vreau să spun, chiar crezi că…

Hope privi la petele de sânge de pe podea.

— Aşadar, crima din Springfield ar fi putut fi săvârşită de oricine. Dar crezi că cel care a intrat în casa noastră a fost…

— Cine altcineva să fi fost?

— Păi, poate a fost un hoţ. Doar n-ar fi prima oară când se întâmplă aşa ceva în cartierul ăsta.

— Totuşi, se întâmplă destul de rar. Şi, chiar dacă se întâmplă, de obicei făptaşii sunt adolescenţi. În cazul ăsta, am impresia că n-a fost aşa. Vezi că lipseşte ceva?

— Nu.

— Atunci cine altcineva putea fi?

— Dacă a fost O’Connell, asta înseamnă că…

— Că a început din nou s-o urmărească pe Ashley. Evident.

— Dar de ce să fi venit aici? spuse Hope într-un târziu.

Sally fu străbătută de un fior.

— Ca să caute informaţii.

— Dar credeam că ticălosul a fost amăgit de povestea lui Scott. Știi tu, cum că ar fi plecat în Italia. Să studieze arta renascentistă. Pentru multă vreme.

Sally scutură din cap.

— Nu știm asta, spuse ea cu răceală. N-avem idee ce știe O'Connell sau ce crede, sau ce-o fi aflat. Sau ce-o fi făcut. Știm că Murphy a fost ucis și Cel fără Nume, la fel. Să fie vorba de unul și același autor? N-avem nici un răspuns la întrebarea asta.

Oftă, apoi își încleștă pumnii și se lovi peste cap, frustrată.

— Nu știm nimic sigur.

Hope privi podeaua și i se păru că mai vede câteva picături de sânge, lângă ușa de intrare în casă.

— Hai să ne uităm puțin, poate reușim să depistăm pe unde a umblat.

Sally închise ochii și se rezemă de perete pentru câteva clipe. Expiră încet și prelung.

— Cel puțin aici nu se găsește nici un indiciu cu privire la locul unde se află Ashley. Am fost foarte atentă în această privință.

Deschise ochii și continuă.

— Iar faptul că Cel fără Nume i-a tăiat calea l-o fi pus pe fugă pe ticălos.

Hope încuviință din cap, dar în sinea sa nu era chiar atât de sigură.

— Hai totuși să aruncăm o privire împrejur.

Altă pată de sânge se afla în holul din fața micii biblioteci și a camerei de zi.

Hope iscodi cu privirea în jurul ei, căutând semne care să-i indice că O'Connell trecuse pe-acolo. Ochii îi căzură pe telefon și, cu respirația tăiată, făcu un pas înspre aparat.

— Sally, spuse ea încet, uită-te aici.

Mai multe picături de sânge de un roșu aprins pătau receptorul telefonului.

— Dar de ce ar… începu Sally.

Apoi observă că butonul roșu, ce indica faptul că existau mesaje, pâlpâia. Apăsă pe el.

Glasul vesel al lui Ashley se revărsă în încăpere.

— „Bună, mamă și bună, Hope! Mi-e dor de voi. Dar mă simt bine cu Catherine. Acum ne pregătim să ieșim la cină și mă întrebam dacă n-aș putea să trag o fugă până la voi în zilele următoare. Catherine îmi împrumută mașina ei și aș veni să-mi mai iau niște haine groase, se poate? Vermontul e frumos în timpul zilei, dar seara se face tare frig, așa că am nevoie de pufoaica mea și de o pereche de cizme. În fine, cam asta ar fi ideea. Vorbim mai târziu. Vă iubesc."

— O, Doamne, izbucni Sally. Nu se poate.

— A aflat, spuse Hope. A aflat, cu siguranță.

Clătinându-se, Sally se întoarse spre ea, cu fața lividă și inima înghețată de spaimă.

— Și asta nu-i tot, spuse Hope cu voce joasă.

Sally îi urmări privirea, ațintită asupra bibliotecii. Raftul al doilea era plin cu fotografii de familie - Hope și Sally, Cel fără Nume și Ashley. Printre altele, era o poză frumoasă cu Ashley, surprinsă din profil, în timp ce se cățăra pe Green Mountains, la asfințit. Era o fotografie minunată, preferata lor, căci o înfățișa exact în momentul acela - irepetabil - de trecere de la copilărie la maturitate, de la aparat dentar și genunchi colțuroși la grație si frumusețe.

Poza stătea de obicei în mijlocul raftului.

Acum dispăruse.

Simțind că se sufocă, Sally puse mâna pe telefon. Formă numărul lui Catherine, apoi așteptă neputincioasă cu receptorul în mână, fără să primească nici un răspuns.

Scott se hotărâse în seara aceea să meargă la unul dintre colegiile din vecinătate, ca să participe la o conferință pe tema drepturilor constituționale. Conferința era susținută de un profesor de la Facultatea de Drept Harvard, care urma să țină o serie de prelegeri asupra acestui subiect. Mai precis, asupra evoluției drepturilor omului de-a lungul istoriei. Conferința stârnise interesul auditoriului. Scott plecase de-acolo entuziasmat, iar când se opri în drum spre casă să-și ia ceva de mâncare de la un restaurant chinezesc, își dădu seama că de-abia aștepta să-și petreacă restul serii la el în birou, înconjurat de lucrările studenților săi.

Îşi impuse să nu uite s-o sune pe Ashley, doar ca să vadă ce mai face, dacă are nevoie de bani sau de altceva. Nu-i prea convenea faptul că mama lui Hope o întreţinea pe Ashley pe durata şederii acesteia la ea. Trebuia să ajungă la o înţelegere echitabilă pe plan financiar cu Catherine, mai ales că nu ştia cât de mult mai avea de stat Ashley acolo. Nu foarte mult, asta era clar. Totuşi, şederea ei era probabil împovărătoare. El nu ştia cât de înstărită e Catherine. Se întâlniseră doar o dată sau de două ori, şi atunci foarte scurt, într-un cadru formal. Ştia că o îndrăgeşte pe Ashley, fapt care o ridica în ochii lui.

Văzu că din punga cu mâncare chinezească începuse să picure sos, când, intrând în casă, auzi telefonul sunând. Lăsă punga în bucătărie, pe masă şi ridică receptorul.

— Da, alo? spuse scurt.

— Scott, sunt Sally. A fost aici, l-a ucis pe Cel fără Nume şi a aflat unde e Ashley, şi nu pot să dau de ele la telefon.

Cuvintele ei îl loviră parcă în moalele capului.

— Sally, calmează-te, spuse el. Mai zi o dată, mai rar.

Îşi auzea propriul glas, calm şi raţional.

Inima îi bătea însă nebuneşte, respira accelerat şi totul părea să se învârtă în jurul lui, de parcă se prăbuşea vijelios într-un abis întunecat.

Ashley şi Catherine erau în Brattleboro şi se îndreptau agale spre maşina lui Catherine cu paharele de cafea în mână, cercetând cu interes atelierele meşteşugăreşti, magazinele de menaj sau de echipamente sportive şi librăriile înşirate de-o parte şi de alta a străzii. Locul îi amintea lui Ashley de orăşelul universitar în care copilărise, un loc liniştit unde nu se întâmpla nimic ieşit din comun. N-aveai cum să te simţi lezat sau ameninţat într-un oraş atât de tolerant, care adăpostea o multitudine de idei dintre cele mai diferite.

Era o distanţă de douăzeci de minute de mers cu maşina din Brattleboro şi până în regiunea rurală unde locuia Catherine, izolată de vecini, în mijlocul dealurilor şi câmpiilor. Catherine o rugă pe Ashley să conducă, pretextând că nu mai vede aşa de bine ca altădată, deşi Ashley bănuia că vrea, pur şi simplu, să-şi bea cafeaua în linişte. Ashley se bucura s-o vadă pe bătrână atât de activă; era o femeie dârză. Nu

voia în ruptul capului să lase ca durerile bătrâneţii să-i afecteze modul de viaţă, cât timp avea un cuvânt de spus în această privinţă.

În timp ce Ashley conducea, Catherine făcu semn cu mâna înspre şoseaua ce se întindea înaintea lor.

— Vezi să nu loveşti vreo căprioară. N-ar fi bine nici pentru ea, nici pentru maşină. Nici pentru noi.

Ashley încetini ascultătoare şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Văzu farurile unei maşini ce se apropia în viteză de ele.

— Cineva pare să se grăbească grozav.

Călcă uşor frâna, doar cât să se asigure că şoferul din spate le observă.

— Doamne Dumnezeule! strigă ea.

Maşina din spatele lor se apropiase cu un scrâşnet de cauciucuri, mai-mai să le atingă bara de protecţie, ţinându-se la doar câteva zeci de centimetri distanţă în urma lor.

— Ce naiba? ţipă ea. Hei, dă-te mai încolo!

— Stai calmă, spuse Catherine pe un ton rece.

Dar şi ea stătea cu degetele înfipte în banchetă.

— Încetează! strigă Ashley, când şoferul maşinii din spate puse faza lungă, orbind-o cu lumina farurilor. Fir-ar să fie, ce vrei să faci?

Nu putea să vadă cine era la volan, după cum nu putea să distingă nici tipul maşinii. Îşi încleştă mâinile pe volan, virând pe drumul pustiu de ţară.

— Lasă-l să te depăşească, spuse Catherine, străduindu-se să-şi ascundă panica.

Se răsuci anevoie pe banchetă, din cauza centurii de siguranţă, şi încercă să privească în spate, însă farurile celeilalte maşini o orbiră.

— Trage pe dreapta când poţi. Drumul se lărgeşte puţin mai încolo.

Se strădui să-şi păstreze calmul, în timp ce mintea îi alerga cu repeziciune. Catherine cunoştea bine drumurile din zonă şi încercă să-şi dea seama cât spaţiu aveau la dispoziţie.

Ashley vru să accelereze, ca să pună un pic de distanţă între cele două maşini, însă drumul era foarte îngust şi plin de serpentine. Maşina din spatele lor acceleră, la rândul ei, ţinându-se la fel de aproape. Atunci încetini.

— Oare ce naiba vrea să facă? strigă ea din nou.

— Nu te opri, spuse Catherine. Orice-ar fi, nu te opri. Ticălosul naibii!

— Ce ne facem dacă ne loveşte? întrebă Ashley, abia abţinându-se să nu ţipe.

— Încetineşte doar cât să ne depăşească. Dacă ne loveşte, ţine-te bine. Peste un kilometru şi ceva drumul o ia la dreapta şi acolo putem întoarce, să mergem înapoi în oraş. Putem apela la pompieri sau chiar şi la poliţie.

Ashley mormăi a încuviinţare.

Catherine nu-i mai spuse lui Ashley că în Brattleboro se afla o secţie de poliţie ce funcţiona non-stop, precum şi un serviciu de ambulanţă şi de pompieri; în schimb, în orăşelul ei poliţiştii lucrau doar până la ora 10 seara, după care locuitorii erau nevoiţi să se mulţumească cu jandarmii şi cu voluntarii, care trebuiau apelaţi prin staţia radio. Dădu să se uite la ceas, dar îi era teamă să-şi ia mâna de pe mânerul din plafon.

— Uite acolo, la dreapta! strigă Catherine.

Ştia că, la câteva sute de metri mai în faţă, se află un mic refugiu, destinat autobuzelor şcolare, care întorceau acolo. Intră acolo!

Ashley încuviinţă şi apăsă din nou pedala de acceleraţie. Maşina din spate nu se lăsă mai prejos şi se ţinu după ele în timp ce Ashley pătrunse în micul refugiu de pe marginea drumului. Încercă să acţioneze cât mai brusc, încât maşina cealaltă să fie nevoită să le depăşească.

Dar nu se întâmplă aşa.

Cele două femei auziră un scrâşnet de frâne şi scârţâitul cauciucurilor pe şosea.

— Ţine-te bine! strigă Ashley.

Se pregătiră amândouă de impact, iar Ashley călcă frâna cu putere. Maşina fu învăluită numaidecât într-un nor de praf şi noroi şi auziră pietricelele de pe jos ricoşând din şasiu în trunchiurile copacilor din apropiere.

Catherine îşi ridică braţul, ca să-şi protejeze faţa, iar Ashley se împinse cu putere în spătarul scaunului, în timp ce maşina derapă pe noroiul moale. Ashley învârti de volan în direcţia derapării, cum o învăţase tatăl său, reuşind să preia controlul maşinii înainte de-a se

izbi de movilele de pământ de pe margine. Partea din spate a mașinii derapă pentru o clipă, dar Ashley reuși s-o redreseze, smucind cu putere volanul. Privi în oglinda retrovizoare, sperând să vadă celălalt vehicul continuându-și drumul, dar nu văzu nimic.

Mașina se opri cu o ultimă zdruncinătură, iar Ashley se răsuci brusc, așteptându-se la un impact violent.

Catherine se izbi de spătarul scaunului și, gemând înăbușit, se lovi cu capul de geamul de lângă locul pasagerului.

— Ține-te bine! țipă din nou Ashley, așteptându-se la o nouă izbitură.

Dar nu mai urmă nimic. Doar o liniște mormântală.

Scott ascultă îndelung tonul de apel, știind că n-avea să-i răspundă nimeni.

Își impuse să nu se alarmeze de pe-acum, spunându-și că ieșiseră, probabil, să ia cina în oraș.

Își aduse aminte că Ashley era pasăre de noapte, așa că o convinsese, cu siguranță, pe Catherine să meargă la teatru sau poate la bar, să bea un pahar împreună. Existau zeci de motive pentru care să nu se fi întors încă. „Nu te alarma", își spuse în sinea sa. Să se alarmeze gratuit nu i-ar fi fost de nici un folos și n-ar fi făcut decât s-o enerveze pe Ashley când avea să afle.

În plus, ar fi agasat-o și pe Catherine, care nu părea genul de persoană care să tolereze ca alții s-o considere incapabilă.

Trase adânc aer în piept și o sună înapoi pe fosta sa soție.

— Sally? Tot nu răspunde la telefon.

— Cred că e în pericol, Scott. Chiar cred asta.

— De ce? Acum de ce-ar fi în pericol?

Sally își făcea în minte cele mai prăpăstioase calcule: un câine mort plus un detectiv ucis, împărțit la o ușă forțată, înmulțit cu o fotografie lipsă. Rezultatul era… Însă în loc de asta îi spuse:

— Uite ce e, s-au petrecut mai multe lucruri ciudate. Nu pot să-ți povestesc acum, dar…

— De ce nu poți să îmi povestești? întrebă Scott, chițibușar ca de obicei.

— Pentru că, spuse Sally printre dinți, orice secundă de întârziere poate fi…

Nu-și termină propoziția. O clipă, rămaseră amândoi tăcuți, între ei căscându-se un hău adânc.

— Dă-mi-o pe Hope, să vorbesc cu ea, spuse Scott brusc.

Cuvintele lui o luară pe Sally prin surprindere.

— E lângă mine, dar…

— Dă-mi-o la telefon.

Se auziră niște foșnete preț de câteva secunde, apoi vocea lui Hope răsună la celălalt capăt al firului.

— Scott?

— Nu pot să dau de ele. Nu-mi răspunde nici măcar robotul.

— Mama n-are robot. Preferă ca oamenii s-o mai sune o dată dacă au nevoie.

— Crezi că…

— Da, cred.

— Ar trebui să sunăm la poliție? întrebă Scott.

Hope făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— O să sun eu. Îi știu cam pe toți polițiștii de-acolo. De fapt, câțiva dintre ei mi-au fost colegi de liceu. Pot să-l rog pe careva să meargă până la ele să vadă dacă totul e-n regulă.

— Poți face asta fără prea multă vâlvă?

— Da. Pot să spun pur și simplu că nu reușesc să vorbesc la telefon cu mama, care e în vârstă. O cunosc toți, așa că n-ar trebui să fie o problemă.

— În regulă, atunci fă așa, zise Scott. Și spune-i lui Sally că mă duc la ele. Dacă dai de Catherine, spune-i că ajung acolo în seara asta. Dar am nevoie să mă ghidezi.

În timp ce îi explica pe unde s-o ia, Hope văzu cum chipul lui Sally devine livid și mâinile îi tremură. N-o mai văzuse niciodată atât de speriată, iar lucrul acesta o neliniști profund.

Catherine fu prima care își reveni din șoc.

— Ești teafără, Ashley?

Aceasta încuviinţă din cap, cu buzele livide şi gâtlejul uscat, neputând încă să articuleze vreun sunet. Simţi că bătăile inimii îi revin la normal şi, într-un târziu, spuse:

— Sunt în regulă. Dar tu?

— M-am lovit la cap. Atât tot.

— Nu vrei să mergem la spital?

— Nu. Sunt bine. Deşi se pare că mi-am vărsat pe mine cafeaua pe care am dat şase dolari.

Catherine îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise uşa de la maşină.

— Am nevoie de o gură de aer, spuse scurt.

Ashley întinse mâna şi opri motorul. Ieşi apoi şi ea din maşină, în întunericul nopţii.

— Ce s-a întâmplat? Adică ce-a fost asta?

Catherine aruncă o privire de-a lungul şoselei.

— L-ai văzut pe nenorocitul ăla trecând de noi?

— Nu.

— Ei bine, nici eu n-am văzut ce s-a întâmplat cu el. Mă întreb unde-o fi. Sper să se fi izbit de copaci sau să fi căzut de pe vreo stâncă.

Ashley scutură din cap.

— Am făcut tot ce-am putut ca să păstrez controlul volanului.

— Şi ai făcut o treabă grozavă, spuse Catherine, vocea sa recăpătându-şi calmul acela care avea darul s-o liniştească pe Ashley. Ai acţionat ca un adevărat pilot de curse. N-ai fost cu nimic mai prejos, Ashley, dacă îmi permiţi să afirm un lucru evident. Am fost pe muchie de cuţit, iar tu te-ai comportat exemplar. Suntem în viaţă, iar maşina mea cea frumoasă şi aproape nouă n-a suferit nici măcar o zgârietură.

Ashley zâmbi, în ciuda neliniştii care o frământa.

— Tatăl meu avea obiceiul să mă ia cu el în Lime Rock, Connecticut şi făceam ture pe pista de curse, cu vechiul său Porsche. De la el am învăţat o mulţime de lucruri.

— Ei, ce să zic, nu e tocmai modul în care-şi petrec de obicei timpul taţii cu fiicele lor, dar se pare că ţi-a prins bine.

Ashley trase adânc aer în piept.

— Catherine, ţi s-a mai întâmplat vreodată una ca asta?

Femeia stătea la marginea şoselei, iscodind cu privirea prin întuneric.

— Nu. Adică uneori se mai întâmplă ca vreun adolescent să se sature de drumurile astea înguste, pline de meandre şi să intre ca o vijelie într-o curbă cu vizibilitate redusă. Dar tipul ăsta pare să fi avut alte intenţii.

Intrară înapoi în maşină şi-şi legară centurile de siguranţă. Ashley ezită, după care îngăimă câteva cuvinte:

— Mă întreb dacă nu cumva ticălosul ăla, ştii tu, care nu-mi dădea pace…

Catherine se lăsă pe spătarul scaunului.

— Te gândeşti că ar fi tânărul acela din cauza căruia ai plecat din Boston…

— Nu ştiu.

Catherine pufni.

— Ashley, draga mea, el nu ştie că eşti aici, habar n-are unde locuiesc şi i-ar fi tare greu să te găsească aici, în mijlocul pustietăţii. Părerea mea e că, dacă trăieşti toată viaţa uitându-te peste umăr şi punând în cârca lui O'Connell sau cum îl cheamă toate lucrurile neplăcute care ţi se întâmplă, nu vei mai fi bună de nimic.

Ashley încuviinţă din cap. Îşi dorea să se lase convinsă, îşi impuse să se lase convinsă, dar îi era tare greu să creadă asta.

— Şi oricum, tânărul acela declară că te iubeşte, Ashley, scumpa mea. Că *te iubeşte.* Nu văd ce-are iubirea de-a face cu nebunul ăsta, care ne-a scos de pe şosea.

Din nou, Ashley rămase tăcută, deşi ştia răspunsul la întrebarea lui Catherine.

Restul drumului îl parcurseră fără nici un alt incident. Era un drum lung, plin de noroi şi pietriş, care ducea până la casa lui Catherine. Ea îşi păzea cu străşnicie viaţa personală, în intimitatea căminului ei, deşi în afară, în sânul comunităţii, ştia foarte bine să-şi facă auzit glasul. Ashley privi îndelung la casa cufundată în întuneric. Pe vremuri, aici fusese o fermă construită la începutul anilor 1800, iar lui Catherine îi plăcea să spună în glumă că baia şi bucătăria se modernizaseră, însă nu şi fantomele care bântuiau casa. Ashley cercetă cu privirea construcţia îmbrăcată în scândură albă şi-şi dori să fi lăsat un bec aprins înăuntru.

Catherine, în schimb, era obişnuită să fie întâmpinată de întuneric şi ieşi sprintenă din maşină.

— Fir-ar să fie! spuse ea brusc. Sună telefonul, auzi? Apoi adăugă, cu un mormăit: Ce-o fi cu oamenii ăştia, de sună la ora asta?

Fără s-o deranjeze câtuşi de puţin bezna din jur, încrezătoare în simţurile sale, care o ajutau să evite toate gropile şi movilele din preajma casei, Catherine o luă înaintea lui Ashley, care se ţinu după ea temătoare. Catherine nu-şi încuia niciodată uşa, aşa că năvăli înăuntru, aprinzând luminile pe rând, în timp ce se îndrepta spre telefonul antic din sufragerie.

— Da? Cine e?

— Mamă?

— Hope! Cât mă bucur! Dar e cam târziu.

— Mamă, eşti teafără?

— Da, da, de ce?

— Ashley e cu tine? Ea e teafără?

— Sigur, draga mea. E chiar aici, lângă mine. Ce s-a întâmplat?

— *Ştie!* S-ar putea să fie în drum spre voi.

Catherine inspiră adânc, dar nu-şi pierdu cumpătul.

— Mai încet, draga mea. Explică-mi pe îndelete.

Zicând asta, se întoarse către Ashley, care încremenise în pragul uşii. Hope începu să-i explice, dar Catherine n-auzi mai nimic. Pentru prima oară, citea în privirea lui Ashley o spaimă cumplită.

Scott gonea pe şosea cu o viteză nebună.

Micuţa sa maşină zbura entuziastă, depăşind cu uşurinţă o sută şaizeci de kilometri pe oră. Auzea motorul huruind, în timp ce străbătea întunericul nopţii ca o săgeată, printre pinii falnici ale căror siluete semănau cu nişte umbre fantomatice.

În depărtare, se zăreau culmile înnegurate ale munţilor. Spera să ajungă acasă la Catherine în cel mult o oră, chiar dacă în mod obişnuit făcea cam de două ori pe-atât. Şi nici aşa nu ştia dacă avea să ajungă la timp. Nu ştia ce se întâmplă. Nu ştia ce are de gând O'Connell. Nu ştia ce pericol se ascunde în noapte. Ştia doar că îi pândeşte o primejdie stranie, hidoasă şi era pe deplin hotărât să se pună ca o pavăză între această ameninţare şi iubita lui fiică.

În timp ce conducea cu mâinile încleştate pe volan, îl năpădiră diverse imagini din trecut, amintiri de pe vremea când Ashley era mică. Simţi un fior rece strecurându-i-se în suflet şi, cu fiecare kilometru lăsat în urmă, avea tot mai mult senzaţia că merge prea încet, că orice ar urma să se întâmple avea să ajungă cu câteva secunde mai târziu. Atunci călcă până-n podea pedala de acceleraţie, neputând să se mai gândească la nimic altceva decât la nevoia de-a se deplasa cât mai repede, mai repede ca niciodată.

Catherine puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Ashley. Îşi alese cuvintele cu grijă, vorbind pe un ton scăzut, ferm şi foarte calm. Se concentră asupra modului de exprimare tocmai ca să îşi abată atenţia de la panica tulburătoare ce începea să o cuprindă. Respiră adânc şi-şi reaminti sieşi că se trăgea dintr-un neam care avusese de înfruntat bătălii mult mai grele decât cea din momentul de faţă. Gândul acesta o făcu să adopte un ton plin de hotărâre, demn de generalul Roosevelt.

— Ashley, draga mea. Se pare că tânărul acesta, care a dezvoltat o pasiune nesănătoasă pentru tine, a aflat că de fapt nu eşti în Europa, ci aici.

Ashley dădu din cap, incapabilă să răspundă ceva.

— Cred că cel mai înţelept ar fi să urci la tine în cameră şi să încui uşa. Să ai telefonul la îndemână. Hope mi-a spus că tatăl tău a pornit încoace, e deja pe drum, iar ea urmează să sune la poliţie.

Ashley făcu un pas în direcţia scărilor, apoi se opri.

— Catherine, ce-ai de gând să faci? Poate-ar fi mai bine să ne urcăm înapoi în maşină şi să plecăm de-aici.

Catherine zâmbi.

— Ei bine, nu cred că ar fi indicat să-i mai dăm o şansă individului să ne răstoarne de pe şosea. Deja a încercat asta o dată în seara asta. Nici gând, aici e casa mea. Şi casa *ta*, de fapt. Dacă tipul ăsta are de gând să-ţi facă totuşi ceva, cred c-ar fi mai bine să-l înfruntăm aici, pe un teren familiar.

— Păi atunci n-am să te las singură, spuse Ashley pe un ton ce se voia încrezător. O să stăm să aşteptăm împreună.

Catherine scutură din cap.

— Ah, Ashley, apreciez din toată inima propunerea ta. Dar crede-mă că m-aş simţi mult mai bine să te ştiu sus, la etaj, cu uşa încuiată. Oricum, poliţia trebuie să ajungă în scurtă vreme, aşa că mai bine să fim prevăzătoare şi înţelepte. Iar asta înseamnă să faci aşa cum îţi spun, pentru moment.

Ashley vru să obiecteze, dar Catherine i-o reteză cu un gest scurt.

— Ashley, dă-mi voie să-mi apăr casa aşa cum consider eu de cuviinţă.

Fermitatea cuvintelor sale avu un efect imediat. În sfârşit, Ashley se lăsă convinsă.

— Prea bine. Voi fi la mine în cameră. Dar, dacă aud vreun sunet care mi se pare suspect, cobor într-o clipă.

Nu ştia exact ce vrea să spună prin „sunet suspect".

Catherine o privi urcând scările la etaj. Rămase pe loc până când auzi sunetul inconfundabil al cheii răsucindu-se în vechea broască, apoi merse la mica debara cu uşă de lemn, situată în apropierea şemineului. Înghesuită printre buştenii pentru foc, într-o cutie veche din piele, se afla puşca răposatului ei soţ. N-o mai scosese de ani de zile, nici n-o mai curăţase. Nici măcar nu era sigură că cele câteva cartuşe ce se rostogoleau pe fundul cutiei mai puteau fi folosite. Catherine socotea că erau mari şanse ca arma să-i explodeze în mână în clipa când ar apăsa pe trăgaci. Cu toate astea, era o puşcă mare, cu o singură ţeavă, făcută să inspire teama. Catherine spera ca asta să fie îndeajuns pentru intimidarea potenţialului adversar.

Scoase puşca din cutie şi se aşeză pe fotoliul din faţa şemineului. Introduse toate cele şase cartuşe în încărcător, ridică trăgaciul, apoi se adânci în fotoliu şi aşteptă, cu arma în poală. Puşca era unsuroasă, şi Catherine o frecă puţin cu degetele, murdărindu-se cu pete negre, de grăsime. Nu se pricepea cine ştie ce la arme, dar suficient cât să tragă piedica de siguranţă.

Catherine rămase cu mâna pe butoiaşul puştii, când auzi nişte sunete la fereastră, aproape de uşa de la intrare.

Continua să se uite pe fereastră şi eram convins că reflectează la anumite lucruri, când se întoarse brusc spre mine şi mă întrebă:

— Te-ai gândit vreodată serios dacă ai fi în stare să omori pe cineva?

Am ezitat înainte de a răspunde, iar ea scutură din cap.

— Deja mi-ai răspuns la întrebare. Poate ar fi mai bine să-ți propun să reflectezi la modul în care avem noi, oamenii, obiceiul de-a dramatiza moartea violentă.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, am zis eu încet.

— Gândește-te la nenumăratele moduri prin care oamenii își exteriorizează violența. La televizor sau în filme. În jocurile pe computer pentru copii. Gândește-te la studiile care indică faptul că un copil normal asistă de mii de ori, până la maturitate, la fenomenul morții. De mii de ori. Însă adevărul e că, în ciuda tuturor informațiilor de care dispunem în prezent, atunci când suntem puși efectiv în fața unor manifestări violente, posibil chiar fatale, rareori știm cum să reacționăm.

Am lăsat-o să plece de lângă fereastră și, fără să spun nimic, am urmărit-o traversând încăperea și așezându-se.

— Ne place să ne imaginăm, spuse ea pe un ton rece, că știm ce-avem de făcut într-o situație dificilă. Însă, în realitate, habar n-avem. Comitem greșeli. Facem raționamente incorecte. Toate slăbiciunile noastre ies la iveală în astfel de situații. Nu suntem în stare să facem nimic din ceea ce ne închipuim c-am face. Soluția e peste puterile noastre.

— Ashley?

Scutură din cap.

— Nu crezi că teama ne mutilează?

30
O discuție despre dragoste

Catherine trase adânc aer în piept şi-şi ridică arma pe umăr, ascultând cu atenţie zgomotele de-afară. Numără în sinea ei paşii ce se auzeau de dincolo de uşă. De la fereastră, înspre colţul casei, pe lângă ghivecele cu flori înşirate cu grijă până la intrarea în casă. „O să încerce uşa mai întâi", îşi spuse în gând. Cu toate că avea impresia că limba i se umflase mai-mai să-i plesnească, strigă cu voce aspră:

— Poftește înăuntru, domnule O'Connell.

Nu mai era nevoie să adauge „Te aştept".

Se lăsă o liniște mormântală. Catherine îşi auzea respiraţia greoaie, în timp ce inima îi zvâcnea mai-mai să-i spargă pieptul. Rămase cu arma pe umăr şi, încercând să se calmeze, privi la ţeava puştii. Nu apăsase pe trăgaci în viaţa ei. Nici măcar aşa, de antrenament. Tatăl ei fusese medic. Soţul ei crescuse la o fermă şi luptase în marină, în timpul războiului din Coreea. Nu era prima oară când îşi dorea să-l fi avut alături. După câteva secunde, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi un zgomot de paşi în hol.

— Aici, domnule O'Connell, strigă ea, cu glas răguşit.

O'Connell se ivi de după colţ, păşind hotărât, şi rămase în pragul uşii. Catherine ridică puşca în dreptul ochilor, ţintind pieptul intrusului.

— Mâinile sus! Nu-i veneau în minte alte cuvinte. Stai pe loc, nu mai fă nici un pas.

Michael O'Connell nu se opri, nici nu ridică mâinile.

În loc de asta, făcu un pas înainte şi gesticulă în direcţia armei.

— Ce ai de gând, să mă împuşti?

— Dacă voi fi obligată s-o fac…

— Așa deci, spuse el încet, privind-o atent, după care cercetă încăperea, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare obiect, fiecare ungher, fiecare culoare. Și ce anume *te-ar obliga?*

Vorbea pe un ton glumeț.

— Nu cred că vrei să afli răspunsul la această întrebare, spuse ea cu șiretenie.

O'Connell scutură din cap în semn că pricepea, dar nu era de acord.

— Ba da, spuse el cu voce joasă, făcând încă un pas înainte, e exact ceea ce trebuie să aflu, nu crezi? Zâmbi. Mă împuști dacă spun ceva cu care nu ești de acord? Dacă mă mișc? Dacă mă apropii? Sau dacă fac un pas în spate? Ce te determină să apeși pe trăgaci?

— Vrei neapărat un răspuns? O să-l ai. Și probabil că n-o să-ți placă.

O'Connell se apropie și mai mult.

— Rămâi acolo. Și aș vrea să ridici mâinile.

Catherine rostise cuvintele pe un ton calm și, spera ea, suficient de hotărât. Însă vocea îi suna slab și neconvingător. Pentru prima oară, glasul îi trăda vârsta.

O'Connell păru să măsoare din priviri distanța dintre ei.

— Catherine, nu-i așa? Catherine Frazier. Ești mama lui Hope, nu-i așa?

Bătrâna încuviință din cap.

— Pot să-ți spun Catherine? Sau preferi ceva mai formal? Doamna Frazier? Vreau să fiu politicos.

— Poți să-mi spui cum poftești, căci oricum n-o să zăbovești prea mult pe-aici.

— Ei bine, Catherine…

— Știi ce, m-am răzgândit. Prefer doamna Frazier.

El dădu din cap în semn de încuviințare, din nou cu aerul acela glumeț, de parcă stăteau la taifas.

— Ei bine, doamnă Frazier, nici n-am de gând să zăbovesc prea mult. Vreau doar să vorbesc cu Ashley.

— Nu-i aici.

O'Connell scutură din cap și rânji.

— Sunt sigur, doamnă Frazier, că ați crescut într-o familie onorabilă și, la rândul dumneavoastră, v-ați învățat copilul că nu e bine să mintă.

Orice om s-ar înfuria să fie mințit în față. Iar oamenii furioși ajung să facă lucruri cumplite, nu-i așa?

Catherine ținea în continuare pușca îndreptată înspre O'Connell. Făcu eforturi să-și controleze respirația, înghițind în sec.

— Și dumneata ești capabil de *lucruri cumplite,* domnule O'Connell? Căci, dacă-i așa, poate ar fi mai bine să te împușc chiar acum și să încheiem seara asta într-un mod tragic. Tragic pentru dumneata, desigur.

Catherine nu era sigură de seriozitatea propriilor cuvinte. Era foarte atentă la bărbatul din fața ei și nu mai vedea nimic altceva decât distanța dintre ei. Simțea un firicel de transpirație prelingându-i-se la subsuoară și se întrebă ce-l făcea pe O'Connell să fie atât de calm. Părea să nu-i pese câtuși de puțin de arma ațintită asupra lui. Avu senzația neplăcută că individul se amuza de întreaga situație.

— De ce sunt eu capabil, de ce sunteți dumneavoastră capabilă… astea sunt niște întrebări foarte serioase, nu credeți, doamnă Frazier?

Catherine trase adânc aer în piept și își miji ochii, de parcă ar fi căutat să fixeze ținta. O'Connell se mișcă încoace și-ncolo prin cameră, continuând să se familiarizeze cu lucrurile din jur, aparent nepăsător.

— Ciudate întrebări, domnule O'Connell. Însă acum e timpul să pleci. Cât mai ești încă în viață. Pleacă și să nu te mai întorci niciodată. Și, mai ales, s-o lași în pace pe Ashley.

O'Connell zâmbi, dar Catherine îi observă privirea iscodind prin încăpere. Înțelese că în spatele rânjetului său se ascundea ceva mai violent și mai înspăimântător decât își imaginase.

Când vorbi, într-un târziu, o făcu pe un ton scăzut, ca o șoaptă.

— E pe-aproape, nu-i așa? O simt. Ashley e foarte aproape.

Catherine nu scoase nici un cuvânt.

— Cred că nu înțelegeți cum stau lucrurile, doamnă Frazier.

— Și anume?

— O iubesc pe Ashley. Noi doi suntem sortiți să fim împreună.

— Greșești, domnule O'Connell.

— Suntem suflete-pereche. Două jumătăți ale aceluiași întreg, doamnă Frazier.

— Nu cred lucrul ăsta, domnule O'Connell.

— În ce mă priveşte, voi face tot ce-mi stă-n putinţă pentru asta, doamnă Frazier.

— Sunt convinsă. Şi alţii ar putea să afirme acelaşi lucru.

Erau cele mai îndrăzneţe cuvinte care-i veniră în minte pe moment.

El nu spuse nimic, privind-o cu atenţie. Catherine şi-l imagină puternic, musculos şi agil. „Trebuie să fie la fel de rapid ca Hope, îşi zise ea, şi probabil mult mai puternic." Nu vedea nici un obstacol care l-ar fi putut încetini, dacă se repezea la ea. Şedea, vulnerabilă, neavând decât o puşcă veche cu care să-l împiedice să facă ceea ce avea de gând. Dintr-odată, se simţi bătrână şi neputincioasă, cu vederea şi auzul slăbite, cu membrele înţepenite. I se părea că toate avantajele sunt de partea lui, în afară de unul singur. Dar nici pe acesta nu se putea bizui sută la sută, căci nu ştia dacă nu are şi el o armă, ascunsă în buzunar sau în jachetă. Un pistol? Un cuţit? Respiră anevoios.

— Nu cred că înţelegeţi, doamnă Frazier. O voi iubi pe Ashley toată viaţa. Iar ideea că dumneavoastră sau părinţii ei, sau oricine altcineva m-ar putea ţine departe de ea mă face să râd de-a dreptul.

— Ei bine, în noaptea asta n-ai noroc. Nu în casa mea. În noaptea asta n-ai încotro decât să faci stânga-mprejur şi să pleci. Altminteri, o să pleci cu o gaură în căpăţână, mulţumită puştii pe care-o vezi.

El tăcu din nou, continuând să zâmbească.

— O puşcă veche, de tras după păsări. Cu gloanţe de calibru mic, ce dor abia ca nişte alice.

— Vrei să încerci pe pielea ta?

— Nu, spuse el încet. Nu vreau asta.

Ea rămase tăcută, în timp ce O'Connell părea să reflecteze.

— Spuneţi-mi ceva, doamnă Frazier, dacă tot stăm la taclale. De ce credeţi că n-aş fi potrivit pentru Ashley? Nu sunt destul de chipeş? De inteligent? De bun? De ce n-aş avea voie s-o iubesc? Ce ştiţi dumneavoastră despre mine? Cine credeţi c-ar iubi-o mai mult decât o iubesc eu? N-ar fi posibil ca dragostea mea să fie cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată?

— Mă îndoiesc de asta, domnule O'Connell.

— Nu credeţi în dragoste la prima vedere, doamnă Frazier? De ce un anumit tip de dragoste e considerat acceptabil, iar altul e socotit greşit?

Cuvintele lui îi atinseră o coardă sensibilă, dar nu scoase nici un cuvânt.

O'Connell tăcu o clipă, după care se crispă.

— Ashley! strigă el. Ashley! Știu că mă auzi! Te iubesc! Te voi iubi toată viața! Voi fi mereu alături de tine!

Cuvintele lui răsunară în toată casa.

O'Connell se întoarse spre Catherine.

— Ați sunat la poliție, doamnă Frazier?

Bătrâna nu răspunse.

— Cred că ați sunat, spuse el încet. Dar ce lege am încălcat venind aici? Vă spun eu: nici una.

Făcu un gest înspre pușcă.

— În schimb, nu se poate spune același lucru și despre dumneavoastră.

Catherine își încleștă mâinile pe armă și pipăi trăgaciul cu degetul. „Nu ezita, își spuse în sinea sa. Nu intra în panică." Avea senzația că lucrurile familiare din jurul ei, sufrageria, pozele și amintirile care o înconjurau îi deveniseră dintr-odată străine. Dori să spună ceva care să-i redea curajul. „Împușcă-l!" strigă o voce de undeva din străfundul ființei sale. „Împușcă-l înainte să vă omoare el pe toți!"

Sesizându-i ezitarea, O'Connell șopti:

— Nu-i ușor să ucizi pe cineva, nu-i așa? Una e să spui: „Dacă mai faci un pas, te împușc" și cu totul alta e s-o faci efectiv. Poate ar fi bine să cugetați la asta. Noapte bună, doamnă Frazier. Ne vom revedea. Mă voi întoarce.

„Împușcă-l! Împușcă-l! Ucide-l acum!" În timp ce Catherine se lupta cu vocile din capul ei, O'Connell se răsuci pe călcâie și, cu o iuțime surprinzătoare, dispăru din raza ei vizuală. I se tăie respirația. Dispăruse ca o fantomă. Fusese în fața ei, iar în clipa următoare se făcu nevăzut. Îi auzi pașii pe podeaua de lemn din hol, după care ușa de la intrare se deschise cu zgomot și apoi fu trântită la loc.

Catherine expiră prelung și se prăbuși pe spătarul fotoliului. Degetele îi înțepeniseră pe trăgaci și trebui să facă un efort ca să și le dezlipească de pe armă. O lăsă să-i cadă în poală. Se simțea dintr-odată epuizată, istovită cum nu mai fusese de ani de zile. Mâinile îi tremurau, ochii îi erau plini de lacrimi și se chinuia să respire. Își aduse aminte de

un moment asemănător din trecut, când se afla în spital, iar mâna soţului său se desprinsese dintr-a ei şi gata, îşi dăduse duhul. Totul se petrecuse într-o clipă. Şi atunci fusese copleşită de aceeaşi senzaţie de neputinţă.

Vru s-o strige pe Ashley, dar nu reuşi. Dădu să se ridice şi să încuie uşa, dar nu fu în stare să se clintească din loc. „N-avem nici o şansă."

Catherine rămase ţintuită în fotoliu preţ de câteva minute bune. Nu ştiu exact câte. Se foi, încercând să-şi vină în fire, când deodată încăperea se umplu de luminile intermitente, roşii şi albastre, ale echipajului de poliţie.

Gândurile se învălmăşeau cu repeziciune în mintea lui Ashley.

Stătuse ghemuită în camera ei, cu uşa încuiată, cât timp Catherine vorbise cu O'Connell, dar nu reuşise să audă ce-şi spuneau, cu excepţia acelor cuvinte pe care le strigase Michael şi care o umpluseră de spaimă. Când auzi uşa de la intrare trântindu-se, rămase jos în aceeaşi poziţie, ascunsă după pat, cu faţa îngropată în perna pe care o strângea la piept, de parcă ar fi vrut să nu mai vadă şi să nu mai audă nimic, ba chiar să nici nu mai respire. Faţa de pernă era umedă acolo unde o muşcase, de teamă să nu-i scape vreun ţipăt. Simţea lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji şi era înspăimântată. Iar faptul că era înspăimântată o speria şi mai tare. Îi era ruşine că o lăsase pe Catherine să-l înfrunte pe Michael O'Connell de una singură, deşi o făcuse la insistenţele acesteia. Trecuse de mult de faza „De ce nu mă laşi în pace" şi acum plutea în derivă pe un ocean mult mai întins decât îşi imaginase vreodată.

— Ashley!

Vocea lui Catherine străpunse pereţii, precum şi zidul de spaimă care-o înconjura.

— Da… îngăimă ea.

— Poliţia e aici. Poţi să cobori.

Ieşi din cameră şi rămase în capul scărilor, privind jos. O văzu pe Catherine în hol, stând de vorbă cu un poliţist de vârstă mijlocie, care

avea pe cap o pălărie cu ursul Smokey[34]. Acesta avea în mână un carneţel şi un creion şi clătina din cap.

— Înţeleg, doamnă Frazier.

Poliţistul vorbea lent, iar Ashley o văzu pe Catherine teribil de frustrată. Dar nu am cum să-l dau în urmărire generală pe un individ pe care *dumneavoastră* l-aţi poftit înăuntru, numai pentru că pare să nutrească o atracţie obsesivă pentru domnişoara Freeman… Bună seara, domnişoară Freeman, dacă sunteţi amabilă să coborâţi…

Ashley coborî scările.

— Acum spuneţi-mi, tipul ăsta v-a lovit sau v-a ameninţat în vreun fel?

Catherine pufni.

— Tot ce-a zis a fost o ameninţare, domnule sergent Connors. Nu cuvintele propriu-zise, ci felul în care le-a rostit.

Poliţistul îi aruncă o privire lui Ashley.

— Dumneavoastră eraţi sus, domnişoară? Prin urmare, n-aţi asistat la discuţia lor, nu-i aşa?

Ashley dădu din cap a încuviinţare.

— Deci, în afară de faptul că a venit pe nepusă masă, nu v-a *făcut* nimic altceva, domnişoară?

— Nu, răspunse Ashley.

Cuvântul acesta sună neputincios.

Poliţistul clătină din cap, îşi închise carneţelul şi se întoarse spre Catherine.

— M-aş fi aşteptat să-mi spuneţi că v-a lovit şi v-a pus viaţa în primejdie, doamnă Frazier. Că a avut loc un contact fizic, oricât de mărunt. Asta ne-ar fi permis să luăm anumite măsuri. Aţi fi putut spune că v-a ameninţat cu o armă. Sau măcar că v-a încălcat proprietatea. Dar nu putem să arestăm pe cineva doar pentru că v-a spus c-o iubeşte pe domnişoara Freeman.

Poliţistul zâmbi, încercând să facă o glumă.

— De fapt, pun pariu că toţi tinerii sunt îndrăgostiţi de domnişoara Freeman.

---

34 Smokey the Bear - mascota Administraţiei Silvice a Statelor Unite, creată în scopul educării publicului cu privire la pericolul incendiilor din păduri. (n. tr.).

Catherine bătu din picior.

— E inutil. Vreţi să spuneţi că nu ne puteţi ajuta în nici un fel?

— Doar dacă avem certitudinea că s-a comis o infracţiune.

— Dar urmărirea cuiva? Asta e o infracţiune!

— Aşa e. Însă în seara asta nu s-a întâmplat aşa ceva, nu-i aşa? Dacă îmi puteţi dovedi că e vorba de un tipar comportamental, ei bine, atunci domnişoara Freeman trebuie să se adreseze unui judecător pentru obţinerea unui ordin de restricţie. Iar atunci, dacă individul se apropie la mai puţin de o sută de metri de ea, putem să-l arestăm. Aşa am avea un punct de pornire. Dar altfel…

O privi din nou pe Ashley.

— Nu aţi solicitat un astfel de ordin în Boston, unde locuiţi?

Tânăra scutură din cap.

— Păi, ar trebui să luaţi în calcul această posibilitate. Sigur că…

— Sigur că ce? întrebă Catherine.

— Ei bine, n-aş vrea să fac presupuneri…

— Ce fel de presupuneri?

— Trebuie să aveţi mare grijă. N-ar fi indicat să declanşaţi un comportament cu adevărat periculos. Câteodată ordinul de restricţie face mai mult rău decât bine. Staţi de vorbă cu un specialist, domnişoară Freeman.

— Dar chiar asta *facem* în clipa de faţă! îl întrerupse Catherine. La urma urmelor, nu asta e treaba dumneavoastră, domnule sergent?

— Mă refeream la un specialist în materie de conflicte domestice.

Catherine scutură din cap, dar avu bunul-simţ de-a nu mai continua discuţia. Nu era înţelept din partea ei să insulte poliţia locală.

— Dacă se mai întoarce, doamnă Frazier, sunaţi la secţie şi am să trimit un echipaj. La orice oră din zi sau din noapte. Măcar atât să facem. Dacă vede un poliţist prin preajmă probabil că se lasă păgubaş. E cea mai bună variantă pe care v-o pot oferi.

Poliţistul îşi vârî, cu un gest teatral, carneţelul şi creionul înapoi în buzunarul de la cămaşă. Apoi se întoarse şi porni înspre uşă, după care se opri şi o privi pe Ashley oarecum jenat.

— Suntem legaţi de mâini şi de picioare, spuse el. O să întocmesc un raport referitor la incidentul din seara aceasta, în caz că vă hotărâţi să solicitaţi un ordin de restricţie.

Catherine pufni din nou.

— Ei, mare uşurare, ce să zic, spuse ea supărată. Asta ne liniştește teribil. E ca şi cum aţi spune că trebuie să aşteptăm să ardă toată casa înainte de-a suna la pompieri.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. Chiar îmi pare rău, doamnă Frazier, căci ştiu că lucrurile de genul ăsta sunt extrem de neplăcute. Dar, după cum am mai spus, sunaţi-ne dacă individul îşi mai face apariţia. Vom fi aici cât ai zice peşte.

Poliţistul îşi ridică brusc capul, ascultând cu atenţie.

— Isuse, spuse el pe neaşteptate. Cineva se grăbeşte grozav de tare.

Atât Ashley, cât şi Catherine se aplecară în faţă, ca să audă mai bine huruitul, abia desluşit, al unui motor ce mergea cu viteză. Ashley, evident, recunoscu zgomotul. În timp ce ascultau toţi cu atenţie, sunetul se auzea din ce în ce mai aproape, tot mai puternic, pentru ca la un moment dat să zărească, printre copacii de pe marginea drumului, farurile unei maşini ce se apropia în viteză.

— Asta-i tatăl meu, spuse Ashley.

Se gândi că acum putea, în sfârşit, să răsufle uşurată şi să se simtă în siguranţă, pentru că Scott va şti ce e de făcut. Însă nu se întâmplă aşa.

— Am devenit expertă în materie de frică, spuse ea. Reacţii psihologice. Tensiuni psihologice. Deficienţe comportamentale. Citesc manuale de psihiatrie şi tratate de sociologie. Citesc cărţi despre felul în care oamenii reacţionează în diverse situaţii dificile. Iau notiţe, particip la conferinţe, fac tot ce-mi stă-n putinţă ca să înţeleg mai bine acest subiect.

Se întoarse cu spatele la mine, privind afară, la viaţa suburbană ce se derula paşnic dincolo de fereastră.

— Locul ăsta nu seamănă cu o clinică, am spus eu. Pare liniştit şi ferit de primejdii.

Ea scutură din cap.

— E doar o iluzie. Frica îmbracă forme diferite în locuri diferite. Totul depinde de ceea ce ne aşteptăm noi să se întâmple în următoarele secunde, faţă de ceea ce se întâmplă efectiv.

— Michael O'Connell?

Un zâmbet strâmb îi apăru în colţul gurii.

— Te-ai gândit vreodată la faptul că există oameni care au capacitatea înnăscută de-a insufla teamă? Asasinul plătit, bunăoară. Psihopatul sexual. Fanaticul religios. Toți aceștia sunt indivizi care inspiră teamă în mod automat, instinctiv. Așa era și el. Se pare că indivizii de genul ăsta nu văd viața la fel cum o vedem noi, tu sau eu, sau Ashley, sau familia ei. Constrângerile și restricțiile emoționale normale, pe care le simțim cu toții, lui O'Connell îi lipseau cu desăvârșire. Erau, în schimb, înlocuite de ceva de-a dreptul îngrijorător.

— Ce anume?

— El își iubea propria identitate.

31
Fuga de ceva nevăzut

Catherine stătea afară, contemplând stelele de pe cerul nopţii. Aerul era atât de rece, încât scotea aburi când respira, dar groaza celor petrecute cu puţin timp în urmă depăşea cu mult senzaţia de frig. Pentru ea casa aceasta fusese mereu un loc în care se simţise în siguranţă. Un loc care îi aparţinea de atâţia ani şi unde trăise şi bune, şi rele, unde fiecare copac, fiecare tufiş, fiecare suflare de vânt ce făcea să scârţâie streaşinile îi evocau amintiri dragi. Era refugiul ei, un simbol al trăiniciei şi al stabilităţii. Însă în noaptea asta, siguranţa căminului ei fusese zdruncinată de cuvintele „Mă voi întoarce".

Catherine se întoarse spre uşa de la intrare. Dintr-odată, simţi că îi este frig şi se gândi ce să facă, fapt care o surprinse puţin. Stătuse de multe ori afară, sub cerul clar al Vermontului, şi cugetase la multe lucruri, indiferent de anotimp. Dar în noaptea asta, cerul întunecat era tulbure, cernând parcă stropi îngheţaţi ce i se strecurau de-a lungul spinării şi o făceau să tremure, îi trecu prin minte gândul sumbru că Michael O'Connell n-ar băga de seamă frigul. Obsesia lui i-ar ţine de cald.

Aruncă o privire înspre copacii ce străjuiau hotarul proprietăţii sale, la marginea terenului drept din jurul casei, pe care soţul ei îl nivelase cu ajutorul unui tractor împrumutat de la cineva, apoi îl acoperise cu gazon şi construise două porţi de fotbal, un cadou pentru cea de-a unsprezecea aniversare a lui Hope. De obicei, terenul de fotbal în miniatură îi trezea numeroase amintiri fericite, care-i mângâiau sufletul. Însă în noaptea asta, privirea sa rătăcea dincolo de ramele albe ale porţii de pe care începea să se scorojească vopseaua. Îşi

imagină că O'Connell se afla undeva prin preajmă, ascuns vederii sale, pândindu-le din întuneric.

Catherine scrâşni din dinţi şi intră în casă, nu înainte de a face un gest obscen în direcţia şirului de copaci. „Pentru orice eventualitate", îşi zise în sinea ei. Era trecut bine de miezul nopţii şi mai aveau mult de împachetat. Valiza ei cea mare era gata, dar Ashley, încă tremurând, mai avea de lucru.

Scott stătea la masă în bucătărie cu o cană de cafea neagră în mână, privind la puşca din faţa lui. Îşi plimbă degetul de-a lungul ţevii, gândindu-se că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă Catherine ar fi apăsat pe trăgaci. Şi-ar fi petrecut toată noaptea în compania poliţiei şi a medicului legist şi i-ar fi angajat un avocat, deşi probabil că nici nu ar fi fost arestată. Dacă l-ar fi împuşcat pe O'Connell în clipa în care ticălosul trecuse de pragul uşii, s-ar fi ocupat el de restul poveştii şi ar fi aranjat lucrurile mai departe. Iar viaţa lor ar fi revenit la normal în decurs de câteva zile.

O auzi pe Catherine deschizând uşa de la intrare şi intrând în bucătărie.

— Stau şi eu cu tine, spuse ea, turnându-şi o cană de cafea.

— O să fie o noapte lungă, spuse Scott.

— Parcă durează deja de-o veşnicie.

— Ashley se pregăteşte?

— Va fi gata în câteva minute, spuse Catherine. Îşi adună câteva lucruri.

— E foarte tulburată.

Catherine încuviinţă din cap.

— N-o poţi învinui. Şi eu sunt încă destul de zdruncinată.

— La tine nu se vede aşa de tare.

— Datorită vârstei.

— Mi-aş dori… începu el, dar se opri numaidecât.

Lui Catherine îi apăru un zâmbet în colţul gurii.

— Ştiu ce ţi-ai dori.

— Mi-aş dori să-i fi zburat creierii nenorocitului.

Ea dădu din cap a încuviinţare.

— Şi eu mi-aş dori asta, dacă aş putea da timpul înapoi.

Nici unul din ei nu dădu glas la ceea ce le trecea prin minte: în seara aceea li se oferise şansa de a scăpa de O'Connell, o şansă care probabil n-avea să mai apară a doua oară. Scott încercă să-şi alunge gândul acesta din minte. Partea raţională, partea educată a minţit sale îi şoptea că violenţa nu e niciodată o soluţie. Dar la fel de stăruitor îl asalta cealaltă parte, care replica: „De ce nu?"

Ashley intră în bucătărie cu un aer nehotărât.

— Gata, spuse ea, am terminat.

Se uită la tatăl ei şi la Catherine.

— Sunteţi siguri că e mai bine să plecăm de-aici?

— Suntem destul de izolate aici, Ashley, draga mea, răspunse Catherine cu prudenţă. Şi e foarte greu de prevăzut ce are de gând să facă O'Connell în continuare.

— Dar nu-i corect, spuse Ashley. Nici faţă de mine, nici faţă de tine. Faţă de nimeni.

— Cred că de-acum nu se mai pune problema ce e corect şi ce nu, spuse Scott.

— Principala noastră grijă e să fii în siguranţă, spuse Catherine pe un ton blând. Aşa că mai bine să fim exagerat de precauţi.

Ashley îşi încleştă pumnii, luptându-se cu lacrimile care i se îngrămădiseră la colţurile ochilor.

— Haideţi să plecăm, spuse Scott. Gândeşte-te în felul ăsta: cel puţin mama ta se va simţi mult mai bine să te ştie acasă, lângă ea. Şi Hope la fel. Cât despre Catherine, sunt convins că nici ea n-are chef să rămână singură aici, după ce ticălosul de O'Connell o să-şi dea seama că te-am luat şi am plecat.

— Data viitoare, spuse Catherine pe un ton aspru, n-o să mai pierd vremea cu discuţii.

Făcu semn cu mâna în direcţia puştii, gest care îi făcu pe Scott şi pe Ashley să zâmbească.

— Catherine, spuse Ashley, ştergându-şi ochii de lacrimi, ai fi un asasin profesionist foarte priceput.

Catherine zâmbi.

— Mulţumesc, scumpo. O s-o iau ca pe un compliment.

Scott se ridică de la masă.

— A priceput toată lumea cum vom proceda?

Ashley şi Catherine încuviinţară din cap.

— Pare un plan foarte minuţios, spuse Catherine.

— Mai bine aşa decât să ne pară rău după aceea. Mi se pare întemeiat să presupunem că stă la pândă pe undeva prin preajmă, nu credeţi? Şi că va încerca să ne urmărească. Nu ştim ce are de gând să facă. A încercat deja o dată să vă scoată de pe şosea.

— Dacă a fost el, spuse Ashley. N-am apucat să-l vedem ca lumea pe şoferul acelei maşini. Nici maşina, de fapt. N-are nici o noimă. De ce ar încerca să ne ucidă, pentru ca la scurtă vreme după aceea să vină aici şi să strige în gura mare că mă iubeşte?

Scott clătină din cap. Nici el nu înţelegea.

— În orice caz, o să-i dăm de gândit, dacă ne urmăreşte.

Luă toate gentile şi le duse la intrare. În spatele lui, Catherine stingea becurile, rând pe rând. Lăsându-le în hol pe cele două femei, păşi afară, în întunericul nopţii. Scrută bezna din jurul casei şi-şi aduse aminte de vremea când era de vârsta lui Ashley şi se afla în Vietnam, privind cu binoclul prin junglă, cu bateria de mortiere amuţită în urma sa. Îşi aminti de mirosul jilav, stătut al sacilor de nisip umpluţi până la refuz, lipiţi de pieptul său, în timp ce stăteau la pândă şi se întrebau dacă aveau să fie observaţi de inamic sub camuflajul de frunze şi tufişuri încâlcite.

Scott se strecură la volanul Porsche-ului, porni motorul şi dădu cu spatele până în dreptul micuţului automobil al lui Catherine. Lăsând motorul maşinii pornit, ridică rapid capota, apoi se duse şi porni motorul maşinii lui Catherine. Deschise portiera din dreapta şoferului la ambele maşini şi ajustă scaunul pasagerului, coborându-l cât mai mult cu putinţă.

Scott intră iar în casă, luă toate gentile şi ieşi din nou în noapte.

Puse valiza lui Catherine în maşina lui, iar pe-a lui Ashley, în maşina lui Catherine, după care închise ambele portbagaje, lăsând însă toate cele patru portiere deschise.

Se întoarse grăbit în casă.

— Sunteţi gata?

Femeile încuviinţară din cap.

— Atunci să mergem. Rapid.

Porniră toţi trei deodată, ţinându-se aproape unul de celălalt. Ashley se strecură pe locul pasagerului, în Porsche, iar Catherine la volan, în maşina ei. Imediat ce se aşeză, Ashley se lăsă cât mai jos în scaun, ca să nu poată fi văzută. Pe cap îşi trăsese o căciulă de lână bleumarin.

Scott dădu ocol maşinilor în pas alergător şi închise toate portierele, după care se sui la volanul maşinii sale. Îi făcu semn lui Catherine să pornească, iar aceasta apăsă cu putere pedala de acceleraţie, roţile maşinii împroşcând pietrişul de pe alee.

Scott se luă după ea, la doar câţiva centimetri distanţă. „Cu viteză acum", îşi zise el. Catherine parcă îi ghici gândurile şi acceleră şi mai tare, astfel că se îndreptară unul după altul în cea mai mare viteză spre autostradă.

Scott privi cu atenţie în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă nu se zăreau farurile vreunei maşini, însă serpentinele autostrăzii îi limitau vizibilitatea. Se gândi: „E lună plină în noaptea asta. Dacă eu aş urmări pe cineva, aş merge cu farurile stinse".

La dreapta sa, Ashley continua să stea ghemuită pe scaunul ei. Călcă pedala de acceleraţie, ţinându-se după Catherine.

Aceasta se îndrepta spre un loc pe care îl ştia, chiar înainte de intrarea pe autostrada interstatală. Era un bancomat pentru şoferi, cu o mică parcare în spate. Când îl observă, de departe, aşteptă până în ultima clipă şi abia atunci semnaliză, trăgând brusc de volan. Auzi cauciucurile scrâşnind scurt în timp ce trecu ca o săgeată prin dreptul bancomatului, îndreptându-se spre parcare, unde nu era nici un pic de lumină. Auzi huruitul motorului maşinii lui Scott imediat în urma sa. Se opri şi trase adânc aer în piept.

Scott opri şi el alături, după care ţâşni din maşină şi alergă până la colţul clădirii.

O singură maşină trecu pe şosea, apoi încă una. Nu putu desluşi chipul nici unuia din cei doi şoferi.

Însă nici una din maşini nu încetini; ambele dispărură în depărtare, fără să vireze pentru a intra pe autostrada interstatală. Nu dăduseră nici un semn de ezitare şi nici nu păruseră suspecte. Mai aşteptă să treacă încă o maşină - ceea ce dură aproape un minut -, apoi se întoarse la maşină, unde îl aşteptau cele două femei.

— Ei bine, e momentul să facem schimbarea, spuse el. Nu se vede nici urmă de O'Connell.

Fără să scoată un cuvânt, Ashley se strecură din Porsche şi se ghemui în maşina lui Catherine, pe scaunul de lângă şofer, învelindu-se cu o pătură veche de lână. Catherine dădu din cap, apoi porni motorul şi o luă înspre intrarea pe autostrada interstatală, care ducea spre sud.

Scott o porni în urma ei, dar, în loc s-o ia către sud, spre destinaţia lor, se opri la marginea şoselei. Privi farurile din spate ale micuţei maşini dispărând în depărtare. Rămase în aşteptare, hotărât să observe orice vehicul care ar lua-o înspre sud, după Catherine, dar nu zări nici unul. Nu era nimeni prin preajmă. Mai stătu puţin şi, după ce numără până la treizeci, călcă brusc pedala de acceleraţie şi, cu un scrâşnet de cauciucuri, o luă înspre intrarea pe autostrada ce ducea în direcţia nord. Când ajunse acolo, avea deja aproape o sută cincizeci de kilometri la oră. Pe banda din dreapta rula un TIR, blocându-i accesul, dar, în loc să frâneze, acceleră şi mai tare, depăşind TIR-ul şi intrând pe banda de serviciu. Şoferul TIR-ului claxonă asurzitor în spatele lui, în întuneric şi semnalizează iritat. Scott îl ignoră, atent să prindă momentul prielnic ca să vireze la stânga 180 de grade, o manevră periculoasă şi ilegală, totodată. Nu putea decât să spere că nu se afla în zonă nici un echipaj de poliţie. Cu faza lungă zări un indicator cu inscripţia DOAR PENTRU FOLOSIRE AUTORIZATĂ şi apăsă puternic frâna. În aceeaşi clipă, îşi stinse farurile complet.

Porsche-ul derapă pe solul denivelat de la marginea şoselei, cu o hurducătură puternică, în momentul în care Scott viră, schimbându-şi direcţia dinspre nord, spre sud. O privire rapidă îl asigură că şoseaua era liberă şi, accelerând puternic, intră din nou pe autostradă, reaprinzându-şi farurile. Văzu o pereche de ochi roşii, ai unei căprioare, pe axul drumului.

Trase adânc aer în piept. „Încearcă să te ţii după mine", îşi spuse în gând.

Scott socoti că aveau să-i trebuiască mai puţin de zece minute ca să le ajungă din urmă pe Catherine şi pe Ashley, timp în care urma să verifice toate maşinile pe care avea să le întâlnească pe şosea, apoi avea să le escorteze tot restul drumului până acasă.

Îşi ţuguie buzele.

„Mai am câteva şmecherii", îşi zise. Simţea motorul trepidând din cauza vitezei şi, pentru prima oară în noaptea aceea, avu senzaţia că deţinea controlul situaţiei, într-o oarecare măsură.

Cu toate astea, era suficient de inteligent pentru a realiza că, probabil, această senzaţie n-avea să dureze prea mult.

Nevoia de somn, după starea de încordare prin care trecuseră cu toţii, îi împiedică să se întâlnească până mai târziu, în cursul zilei următoare. Ashley, în mod special, plânsese cu sughiţuri când primise vestea morţii Celui fără Nume şi continuase să plângă şi-n pat, până când căzu într-un somn adânc, dar plin de coşmaruri legate de moarte. De mai multe ori, ţipase în somn, trezindu-le pe Sally şi pe Hope, care veniseră lângă ea s-o liniştească, exact ca pe vremea când era mică.

Scott se dusese la facultate. Reuşise să tragă un pui de somn, timp de nouăzeci de minute, la el în birou, după care se trezi cu senzaţia că lucrurile erau cumva deformate, nefireşti. La toaleta bărbaţilor, unde mersese să se spele pe faţă, stătu câteva secunde şi se privi în oglindă. „Istoria, se gândi el, este povestea vieţii unor oameni care s-au confruntat cu evenimente extraordinare. Ea presupune examinarea perpetuă a curajului, laşităţii, clarviziunii şi eşecurilor unor semeni de-ai noştri. Implică înţelegerea emoţiilor şi mentalităţii indivizilor cu pricina, puse în acţiune." Simţi un fior rece străbătându-i fiinţa şi se întrebă dacă nu cumva îşi petrecuse întreaga viaţă studiind faptele altora, fără să înveţe cum să *acţioneze* el însuşi, la o adică.

Michael O'Connell, după părerea sa, era doar un pion în viaţa lui. Iar felul în care avea să acţioneze în decursul zilelor următoare, se gândi Scott, avea să-l marcheze pentru totdeauna.

Sally se lupta cu furia care ameninţa s-o copleşească.

Avea senzaţia că tot ceea ce încercaseră dăduse greş. Încercaseră să fie rezonabili, politicoşi. Adoptaseră şi o abordare fermă. Încercaseră să-l plătească pentru a-i lăsa în pace. Recurseseră şi la varianta intimidării. Încercaseră să-l păcălească. Speraseră apoi că soluţia era ca Ashley să fugă cât mai departe. Dar toate metodele la care apelaseră nu duseseră nicăieri, decât la eşec după eşec. Vieţile lor fuseseră

tulburate şi răvăşite, carierele lor, puse în pericol, intimitatea, invadată. Întreaga viaţă le fusese dată peste cap.

„O lume a fricii", îşi spuse în sinea sa. Asta îi aştepta.

Şedea în sufragerie de una singură. Se trezi deodată strâmbându-se, scuturând din cap, gesticulând vehement, împungând aerul cu degetul, acuzator, încruntându-se, de parcă s-ar fi aflat în toiul unei discuţii aprinse, deşi nu era nimeni prin preajmă ca să-i asculte cuvintele pe care le rostea în mintea sa. Ashley dormea încă sus, în camera ei, dar Sally avea de gând s-o trezească în curând. Hope şi Catherine ieşiseră în oraş, ca să cumpere ceva pentru cină. Cu siguranţă, discutau despre nenorocirea ce se abătuse asupra lor. Ea rămăsese de pază.

Sally simţi pulsul accelerându-i-se. Se aflau la o răspântie de drumuri, dar încă nu ştia pe ce drum ar trebui s-o apuce.

Îşi plecă încet capul şi închise ochii.

„Am distrus totul, îşi spuse în sinea ei. Am procedat complet greşit."

Oftă şi traversă încăperea, îndreptându-se spre biroul unde-şi ţinea albumele cu fotografii şi alte amintiri prea valoroase ca să le arunce, dar nu suficient încât să le pună în ramă. Deschise un sertar şi scotoci printre grămezile de hârtii până găsi ceea ce căuta: o poză cu părinţii ei. Amândoi muriseră de tineri, unul într-un accident de maşină, celălalt din cauza unei boli de inimă. Nu ştia de ce simţea nevoia să se uite la poza aceea, dar voia să le vadă ochii aţintiţi asupra ei, de parcă asta ar fi putut s-o liniştească în vreun fel. O lăsaseră singură pe lume, iar ea se agăţase de Scott - cu toate îndoielile legate de propria-i identitate şi de viitor -, căci îşi spusese că acesta avea să fie un factor de *stabilitate* în viaţa ei. Probabil că din acelaşi motiv se înscrisese şi la facultatea de drept, ferm decisă să facă în aşa fel încât să nu mai fie niciodată o victimă neputincioasă a evenimentelor exterioare. Scutură din cap la gândul acesta, conştientă de modul nesăbuit în care judecase. Oricine poate deveni o victimă a circumstanţelor. În orice moment.

În timp ce cugeta la lucrurile astea, o auzi pe Ashley mişcându-se sus, la etaj.

Trase adânc aer în piept. „Un lucru este incontestabil, îşi spuse. O mamă va face orice e nevoie ca să-şi protejeze copilul."

— Ashley, tu eşti? Te-ai trezit?

Pentru o clipă, nu primi nici un răspuns, apoi auzi un oftat prelung.

— Da. Bună, mamă! Cobor imediat, numai să mă spăl pe dinți.

Era gata să răspundă, când sună telefonul.

La auzul sunetului, fu străbătută de un fior.

Se uită la ecranul care afișa identitatea apelantului, dar nu scria decât „număr privat".

Sally întinse mâna și ridică receptorul, mușcându-și buzele.

— Da, cine e, vă rog? spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai calm.

Nici un răspuns.

— Cine e?! întrebă din nou, de data asta pe un ton ascuțit.

Din nou, nici un răspuns. Nu se auzea nici măcar respirația persoanei de la celălalt capăt al firului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-ne în pace! șopti ea.

Cuvintele ei sfâșiară tăcerea mormântală și trânti furioasă receptorul în furcă.

— Mamă! Cine a fost la telefon? întrebă Ashley de sus.

Sally sesiză tremurul din vocea fiicei sale.

— Nimic important, răspunse ea. Era doar un agent comercial care voia să ne abonăm la o revistă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se întrebă de ce nu-i spune adevărul.

— Vii jos?

— Imediat.

Sally o auzi închizându-și ușa. Ridică receptorul și apăsă tasta de identificare a ultimului apelant. În clipa următoare, se auzi vocea unui robot: „Numărul de telefon 413-555-0987 aparține unui telefon public din Greenfield, Massachusetts."

„Aproape de noi, își zise în sinea ei. La mai puțin de o oră de mers cu mașina."

În clipa când Michael O'Connell puse la loc în furcă receptorul telefonului public, primul său instinct fu s-o ia înspre sud, unde știa că îl așteaptă Ashley, și să profite de avantajul său de moment. Fiecare cuvânt rostit de Sally îi dovedise cât de vulnerabilă era femeia în clipa de față. Se lăsă pe spate și, închizând ochii, și-o imagină pe Ashley. Își simți sângele clocotindu-i în vene, de parcă tot trupul îi era electrizat.

Inspiră superficial, în reprize, asemenea unui înotător care își umple plămânii cu oxigen înainte de a plonja în apă. Știa că a merge acum după ea însemna să procedeze exact așa cum se așteptau *ei* s-o facă.

„*Ei* se pregătesc în momentul de față", își zise în sinea lui. Cu siguranță puneau la cale un plan prin care să-l împiedice să se apropie de ea. Luau măsuri de protecție, ridicau ziduri de apărare.

„N-au cum să mă învingă."

Asta era o certitudine, un adevăr pe cât de simplu, pe atât de evident.

Trase încă o dată aer în piept. „*Ei* sunt convinși că sunt deja pe drum într-acolo. Dar de ce m-aș grăbi? Lasă-i să-și facă griji. Lasă-i să se perpelească. Lasă-i să tresară la cel mai mic zgomot.

Și, își zise mai departe, atunci când vigilența lor va slăbi ca urmare a epuizării, tensiunii și îndoielii, îmi voi face apariția, în clipa când se vor aștepta cel mai puțin la asta."

O'Connell bătu din picior pe trotuar, ca un dansator care vrea să intre-n ritm.

„Le suflu în ceafă, chiar și atunci când nu sunt lângă ei", își spuse.

Michael O'Connell hotărî că nu are de ce să se grăbească. Dragostea pe care i-o purta lui Ashley putea să dea dovadă de o răbdare excesivă când era nevoie.

De data asta îmi propuse să ne întâlnim la miezul nopții, în sala de așteptare a Spitalului de urgență din Springfield. Când am întrebat-o de ce la miezul nopții, îmi spuse că lucra ca voluntar la spital două nopți pe săptămână și atunci avea de obicei pauză.

— Dar ce faci la spital? am întrebat-o.

— Muncă de consiliere. Soții abuzate. Copii bătuți. Vârstnici neglijați. Toți aceștia ajung la spital și cineva trebuie să fie acolo să-i îndrume în direcția corectă astfel încât să beneficieze de ajutor din partea statului.

Vorbise pe un ton neutru, în pofida situațiilor dramatice descrise.

— Rolul meu este să completez formularul corespunzător în fiecare caz, indiferent că e vorba de dinți scoși, de ochi învinețiți, de tăieturi cu cuțitul sau de coaste fracturate.

Mă aștepta la ora stabilită, trăgând cu sete dintr-o țigară. Am făcut un gest înspre țigară, în timp ce traversam parcarea, apropiindu-mă de ea.

— N-am ştiut că fumezi.

— Nu fumez. Mai trase un fum. Doar aici. Două nopţi pe săptămână. O singură ţigară în pauza de la miezul nopţii. Nu mai mult. Când mă întorc acasă, arunc restul pachetului. Cumpăr un pachet nou în fiecare săptămână.

Zâmbi, o parte a feţei rămânându-i în umbră.

— Fumatul pare un viciu atât de inofensiv în comparaţie cu ceea ce mi-e dat să văd aici. Un copil care vine cu degetele rupte de tatăl vitreg, un nenorocit cu creierii prăjiţi de la atâtea droguri. Sau o femeie însărcinată în luna a opta, bătută cu o rangă de fier. Lucruri de genul ăsta, care devin o rutină, devin banale. De-o cruzime inimaginabilă. Mizeriile obişnuite, numite *viaţă.* E uluitor, nu crezi, cât de cruzi pot fi oamenii unul cu celălalt?

— Da.

— Aşadar, ce mai vrei să ştii? mă întrebă ea.

— Scott şi Sally nu erau dispuşi să tolereze starea aceea de incertitudine, de nesiguranţă, nu-i aşa?

Scutură din cap. Sirena stridentă a unei ambulanţe sparse liniştea nopţii. Urgenţele îşi fac apariţia în cele mai diverse moduri.

32
Primul și ultimul plan

Când se întâlniră, mai târziu în cursul scrii, aveau cu toții un sentiment de deznădejde. Ashley, în mod special, părea răvășită de cele întâmplate. Stătea ghemuită într-un fotoliu, învelită cu o pătură, cu picioarele strânse sub ea, şi ţinea la piept un ursuleţ maro de pluş a cărui ureche fusese roasă de Cel fără Nume.

Ashley aruncă o privire în jurul său şi-şi dădu seama că ea era cea care stârnise toată această încurcătură. Cu toate astea, nu ştia ce anume făcuse ca lucrurile să se deterioreze într-un asemenea hal. Noaptea aceea fatidică, singura de altfel, în care se culcase cu Michael O'Connell, ameţită fiind de la băutură, era demult uitată. La fel şi conversaţia pe care o avusese cu acesta cu prilejul singurei lor întâlniri, când avusese impresia că O'Connell era deosebit de toţi studenţii pe care îi cunoştea.

Acum îşi dădea seama că fusese o proastă, o naivă. Habar n-avea ce să facă în continuare. Ridicându-şi ochii din pământ şi privindu-i pe cei din încăpere, pe Catherine, pe Hope, pe mama şi pe tatăl ei, realiză dintr-odată că îi pusese în pericol pe toţi oamenii aceştia dragi ei. Sigur, pentru fiecare pericolul arăta altfel, dar totuşi pe toţi îi pândea o primejdie. Voia să le ceară iertare, aşa că deschise discuţia de-aici.

— E numai vina mea. Eu sunt răspunzătoare pentru tot.

Sally răspunse prompt.

— Nu, nu tu eşti de vină. Şi nu ajută la nimic să te învinovăţeşti.

— Păi, dacă n-aş fi…

Scott se simţi dator să intervină.

— Ai făcut o greşeală. Am mai discutat despre asta şi cred că ar trebui să terminăm cu subiectul ăsta. Toţi am fost părtaşi la greşeala

aceea, crezând că avem de-a face cu un individ rezonabil. Aşa că, chiar dacă tu ai greşit o dată, Ashley, O'Connell a reuşit să ne implice în scurt timp pe toţi în urzelile sale şi suntem, în egală măsură, vinovaţi că l-am subestimat. Învinuirile şi mustrările sunt absolut inutile în momentul de faţă. Mama ta are dreptate, singura chestiune care trebuie să ne preocupe în prezent este ce să facem mai departe.

— După părerea mea, spuse Hope încet, nu asta e prioritatea, Scott.

Scott se întoarse spre ea.

— Cum aşa?

— Întrebarea e până unde suntem dispuşi să mergem.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Deoarece, continuă Hope pe un ton neutru, însă cuvintele ei erau pline de fermitate, n-avem nici cea mai vagă idee cu privire la ce intenţionează să facă Michael O'Connell. Sunt destule indicii. Ştim de-acum că este în stare de orice. Dar care or fi limitele sale? Are vreo limită, de fapt? Cât de departe ar merge cu obsesia lui? Cred că ar fi o nechibzuinţă din partea noastră să socotim că tipul ar ţine seama de vreo constrângere.

— Mi-aş dori să… începu Catherine, după care se opri. Ei bine, spuse ea cu vioiciunea-i caracteristică, Scott ştie ce mi-aş dori.

— Cred, spuse Sally, că e timpul să apelăm la ajutorul organelor competente.

Catherine adăugă cu răceală:

— Asta mi-a spus şi poliţistul care a venit la mine acasă, după mica întrevedere pe care am avut-o cu domnul O'Connell.

— Nu pari foarte încântată de ideea asta, remarcă Hope.

— Nici nu sunt.

Catherine adăugă apoi, pe un ton şoptit:

— Când naiba au fost de ajutor cuiva autorităţile?

Scott se întoarse spre Sally.

— Sally, tu eşti avocată. Sunt sigur că în munca ta ai avut de-a face cu genul ăsta de probleme. Cum ar trebui să procedăm? La ce să ne aşteptăm?

Sally tăcu o clipă, reflectând la întrebare înainte de-a răspunde.

— Ashley ar trebui să se adreseze unui judecător. Presupun că aş putea să mă ocup eu de partea juridică, dar mai înţelept ar fi să

angajăm pe cineva din afară. Ea ar trebui să declare că a fost hărţuită şi că se simte ameninţată. S-ar putea să i se pretindă să dovedească faptul că e vorba de un comportament deliberat din partea lui O'Connell, însă majoritatea judecătorilor sunt destul de înţelegători şi vor accepta declaraţiile lui Ashley fără prea multe dovezi suplimentare. Apoi se va emite un ordin de restricţie, în baza căruia poliţia va putea să-l aresteze pe O'Connell dacă se apropie sub o anumită distanţă - de obicei între treizeci şi o sută de metri. De asemenea, judecătorul îi va interzice, probabil, orice contact cu ea, inclusiv prin telefon sau computer. Acest ordin este, de regulă, foarte detaliat şi-l va elimina pe ticălos din viaţa lui Ashley, cu o *condiţie.*

— Şi anume? întrebă Ashley.

— Cu *condiţia* ca el să respecte ordinul.

— Şi dacă nu-l respectă?

— Ei bine, atunci poate interveni poliţia. Teoretic, el ar putea să fie arestat pentru încălcarea ordinului de restricţie. Asta l-ar ţine la răcoare o bucată de vreme. Condamnarea obişnuită în astfel de cazuri este de până la şase luni de zile. Asta presupunând că ar primi maximum de pedeapsă. În realitate însă e o decizie foarte subiectivă. Judecătorii se feresc în general să trimită oameni la închisoare pentru fapte pe care ei le consideră simple conflicte domestice.

Sally trase adânc aer în piept.

— Aşa ar trebui să funcţioneze lucrurile, cel puţin în teorie. În practică însă situaţia nu e chiar aşa de simplă.

Îi privi pe toţi cei din încăpere.

— Ashley depune o plângere şi dă o declaraţie. Dar avem vreo dovadă cu privire la ceea ce declară? Nu putem afirma cu certitudine că el a fost de vină pentru că ea şi-a pierdut slujba. Nu ştim sigur dacă el ne-a provocat necazurile de la serviciu. Nu ştim dacă el a intrat la noi în casă. Nu putem dovedi că el l-a ucis pe Murphy, deşi bănuiesc că aşa a fost.

Sally trase din nou aer în piept. Toţi ceilalţi rămaseră tăcuţi.

— M-am tot gândit, spuse ea, şi cred că situaţia e foarte spinoasă. De-a dreptul dificilă. Pun pariu că Michael O'Connell a mai avut de-a face cu ordine de restricţie şi ştie cum să reacţioneze la ele. Cu alte cuvinte, cred că O'Connell ştie cât de mult poate să întindă coarda. Ca

să obţinem ceva mai mult decât un simplu ordin de restricţie, ca să-l putem efectiv incrimina pe O'Connell, ar trebui ca Ashley să poată dovedi că el se află în spatele a tot ceea ce s-a întâmplat. Ar trebui ca ea să fie extrem de convingătoare în faţa instanţei, să reziste la un interogatoriu. În plus, asta ar însemna să stea la câţiva paşi de Michael O'Connell. Când acuzi pe cineva că a comis o infracţiune - chiar dacă e vorba de hărţuire -, se naşte între cele două persoane o relaţie stranie, de apropiere forţată. Eşti legat de acuzat în mod profund, în ciuda ordinului de restricţie, care are rolul de a-l ţine la distanţă. Ashley ar trebui să stea în faţa lui, în sala de judecată, fapt care, după părerea mea, îi va alimenta pasiunea obsesivă. S-ar putea ca lui chiar să-i facă plăcere lucrul ăsta. Un lucru este sigur: Ashley şi O'Connell vor fi legaţi pe veci unul de celălalt. Iar Ashley se va uita toată viaţa peste umăr, cu teamă, în afară de cazul în care ar pleca undeva, cât mai departe. Într-un loc nou, necunoscut. Să-şi schimbe complet identitatea. Şi nici măcar varianta asta nu e sigură sută la sută. Dacă el e hotărât să o găsească cu orice preţ…

Sally îşi intrase în rol atât de bine, încât acum turuia fără întrerupere.

— Însă să te temi şi să dovedeşti că ai motive întemeiate pentru teama ta sunt două lucruri total diferite în instanţă. Şi mai este un lucru pe care trebuie să-l luăm în calcul.

— Care-ar fi acela? întrebă Scott.

— Ce va face O'Connell după ce Ashley obţine ordinul? Cât de tare îl va înfuria lucrul ăsta? Dacă-l va scoate din minţi? Cine ştie ce va face atunci… Poate va vrea s-o pedepsească. Sau pe noi. Poate-şi va zice că e timpul să treacă la măsuri mai drastice. „Dacă eu n-o pot avea, nimeni n-o s-o aibă." Ce credeţi că înseamnă cuvintele astea?

Nici unul nu zise nimic, până când, într-un târziu, Ashley spuse:

— Ştiu ce înseamnă.

Nimeni n-o întrebă ceea ce ştiau cu toţii.

Doar Ashley vorbi, cu o voce tremurătoare:

— Mă va ucide.

Scott izbucni instantaneu:

— Nu, nu, nu, Ashley, să nu spui una ca asta. Nu ştim ce a vrut să spună prin vorbele astea.

Apoi se opri, căci își dăduse seama cât de ridicol sunau spusele sale.

Pentru o clipă, Scott simți că ameţeşte. Avu senzaţia că toată această poveste nebunească - în care O'Connell ar ucide-o pe Ashley - căpătase dintr-odată sens, în timp ce normalul, firescul fusese răsturnat cu susul în jos și nu mai avea nici o noimă. Simți o răceală ca de gheaţă cuprinzându-i întreaga ființă și se ridică brusc de pe scaun.

— Dacă se mai apropie vreodată…

Cuvintele lui sunară la fel de sec ca întreaga discuție.

— Ce? izbucni Ashley dintr-odată. Ce-o să-i faci? O să arunci după el cu cărți de istorie? O să-i ții discursuri până moare de plictiseală?

— Nu, o să…

— Ce? Ce-o să faci? Și cum o să faci? O să stai cu ochii pe mine douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână?

Sally se străduia să-și păstreze cumpătul.

— Ashley, spuse ea încet, nu te enerva…

— De ce nu? strigă tânăra. Cum să nu mă enervez? Cu ce drept îmi distruge nemernicul ăsta viaţa?

Răspunsul la această întrebare era evident pentru toți cei de față.

— Așadar, ce trebuie să fac? spuse ea, cu vocea înecată în lacrimi, gâtuită de emoție. Presupun că trebuie să plec. Să o iau de la capăt altundeva. Undeva departe. Să mă ascund ani în șir, până când se întâmplă un miracol și pot să ies din nou la lumină? E ca într-un joc de-a v-ați ascunselea, hm? Ashley se ascunde, iar Michael O'Connell o caută. O să mă mai simt vreodată în siguranță?

— Presupun, spuse Sally, pe un ton cât mai precaut, că asta e tot ce putem spera. Doar dacă…

— Doar dacă ce? întrebă Scott.

Sally își alese cuvintele cu grijă.

— Ne putem gândi la un alt plan.

— Ce vrei să spui? întrebă tăios Scott.

Sally vorbi pe un ton apăsat:

— Vreau să spun că avem două variante. Una ar fi să acționăm pe căi legale. S-ar putea să fie o variantă nesatisfăcătoare, dar asta este. În unele cazuri a funcționat. În altele, nu. Legea poate să salveze un om și să-l omoare pe altul. Legea nu garantează nimic.

Scott se aplecă în față.

— Şi a doua variantă?

Sally părea şocată de propriile cuvinte.

— A doua variantă ar fi să ne ocupăm de această problemă în afara legii.

— Asta ce-ar presupune? întrebă Scott.

— Cred, spuse Sally cu răceală, că nu vrei să afli încă răspunsul la această întrebare.

Cuvintele ei îi făcură pe toţi să amuţească.

Scott nu-şi putu dezlipi privirea de pe chipul lui Sally o bună bucată de vreme. N-o mai auzise niciodată să vorbească atât de impasibil, cu atâta sânge-rece.

— De ce să nu-l invităm pe ticălos aici într-o seară, la cină, izbucni Catherine, şi în clipa în care trece de pragul uşii să-l împuşcăm? Bang! Am face mizerie în salon, e drept. Dar mă ofer să curăţ eu totul. Sfârşitul poveştii.

Din nou în încăpere se lăsă tăcerea. Fiecare dintre cei prezenţi se simţea atras de această idee. Sally fu şi de data aceasta cea care, cu simţul ei pragmatic, avocăţesc, intui dezavantajele unei astfel de abordări.

— Asta poate că ar rezolva o problemă - persoana lui Michael O'Connell dar în locul ei ar apărea un milion de alte complicaţii.

Scott încuviinţă din cap.

— Cred că pricep ce vrei să zici, dar continuă.

Sally schiţă un zâmbet, uitându-se la Catherine şi la fostul ei soţ.

— În primul rând, ceea ce sugerezi tu - să-l invităm la cină şi să-l împuşcăm - se cheamă crimă cu premeditare, chiar dacă o merită cu vârf şi-ndesat. În statul nostru asta se pedepseşte cu închisoare de la douăzeci şi cinci de ani până la detenţie pe viaţă, fără posibilitate de eliberare condiţionată. Şi simplul fapt că am discutat despre asta ne face pe toţi complici, aşa că nici unul dintre noi, nici măcar Ashley, n-ar scăpa de pedeapsă. Presupun că am putea cere achitarea - *anularea vinovăţiei* este termenul juridic, respectiv când juraţii decid că acţiunea făptaşului a fost justificată -, dar asta se întâmplă extrem de rar. Nu ne putem baza pe această posibilitate.

— Mai sunt şi alte probleme, adăugă Scott. Cred că ne-am ruina viaţa dacă am proceda în felul ăsta. Toată cariera noastră, identitatea

noastră, ca indivizi, ar fi distrusă. Am deveni carne de tun pentru emisiunile de televiziune de scandal şi pentru tabloide. Fiecare părticică din viaţa noastră privată ar fi expusă public. Şi chiar dacă am face asta - şi am reuşi, într-un fel sau altul s-o ţinem pe Ashley deoparte - ea şi-ar petrece tot restul vieţii vizitându-ne în puşcărie şi refuzând interviurile reporterilor agasanţi. Viaţa ei ar deveni o telenovelă de cea mai proastă calitate.

Hope, care până atunci păstrase tăcerea, interveni.

— După cum descrii situaţia, ar însemna ca O'Connell să câştige. Chiar dacă el moare, viaţa lui Ashley ar fi ruinată şi a noastră, la fel. Iar cuvintele lui - „dacă eu n-o pot avea" - s-ar adeveri într-un mod de-a dreptul grotesc. Ar fi stigmatizată pe vecie.

Catherine pufni în semn de dezaprobare, dar adevărul era că vedea tot scenariul, şi chiar dincolo de acesta. Bătu scurt din palme şi spuse pe un ton tăios:

— Ei bine, trebuie să existe o cale de a-l înlătura pe Michael O'Connell din viaţa lui Ashley înainte să se întâmple vreo nenorocire.

În mintea lui Scott se învălmăşeau tot felul de idei. Cuvântul „înlătura" îl pusese pe gânduri.

— Cred, spuse el cu voce joasă, că am o idee.

Toţi ceilalţi îşi mutară atenţia asupra lui. El se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi încoace şi-ncolo.

— Pentru început, spuse el cu prudenţă, părerea mea e că ar trebui să luăm lecţii de la el.

— Ce vrei să spui? întrebă Sally.

— Vreau să spun, răspunse el la fel de prudent, că ar trebui să îl hărţuim şi noi pe hărţuitor. Haideţi să aflăm tot - şi subliniez, tot - ce se poate afla despre nemernicul ăsta.

— De ce? întrebă Hope.

— Pentru că sunt convins că are şi el un punct vulnerabil. Şi e acolo unde ne aşteptăm cel mai puţin.

Catherine încuviinţă din cap entuziastă. Fiecare om are un punct vulnerabil; trebuia doar să i-l descopere pe al lui O'Connell şi să-l lovească exact acolo.

— Prea bine, spuse Sally, presupun că putem face asta. Dar care e scopul?

Scott îşi alese cuvintele cu grijă.

— Nu putem să-l ucidem cu mâna noastră, însă trebuie obligatoriu să-l înlăturăm. Cine ar putea face asta în locul nostru? Şi s-o facă în aşa fel încât să scăpăm cu toţii - şi în special Ashley - basma curată. Ba chiar imaculată, dacă procedăm cu iscusinţă.

— Nu ştiu la cine te referi, replică Sally, vorbind şi în numele celorlalţi.

— Ai spus-o tu însăţi, Sally, răspunse Scott. Cine înlătură un individ din societate pentru cinci, zece, douăzeci de ani sau chiar pentru toată viaţa?

— Statul, prin legile sale.

Scott dădu din cap a încuviinţare.

— Nu trebuie decât să găsim un motiv ca statul să-l *înlăture* pe Michael O'Connell. O vor face fericiţi şi plini de entuziasm, nu-i aşa? Tot ce-avem noi de făcut e să le oferim un motiv pentru care să treacă la aplicarea legii.

— Şi care ar fi motivul respectiv? întrebă Ashley.

— Infracţiunea potrivită.

— Nu ţi se pare că planul lui Scott este genial? mă întrebă ea.

— Nu ştiu dacă *genial* e cuvântul pe care l-aş folosi, am răspuns eu. Mai degrabă nesăbuit şi riscant.

Ea făcu o pauză înainte de a spune:

— Să zicem că aşa pare la prima vedere. Dar ideea are ceva extraordinar: faptul că e total contrară oricăror aşteptări, că sfidează cursul firesc al evenimentelor. Câţi profesori de istorie, şefi de catedră în cadrul unor colegii de arte liberale crezi că se transformă peste noapte în criminali?

N-am răspuns nimic.

— Dar consilieri de îndrumare sau antrenori de liceu? Dar avocaţi? Sau ce spui despre Ashley, o studentă la arte? Nu e cu totul ieşit din comun faptul că patru oameni cu nivelul lor de educaţie se gândesc să comită o infracţiune? Să întreprindă acţiuni de natură să determine o reacţie violentă?

— Totuşi, nu ştiu ce să zic…

— Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să acţioneze în afara legii? Ei ştiau mai bine ca oricine ce e de făcut, datorită lui Sally şi experienţei sale în materie de sistem judiciar. Cât despre Scott, acesta era pregătit să treacă la fapte, mai pregătit decât îşi imagina, dată fiind instruirea sa pe plan militar. Era un tip disciplinat. Nu ăsta era cel mai mare impediment, interdicţia morală de a adopta un comportament infracţional, având în vedere statutul lor social?

— Totuşi, eu aş fi crezut că vor apela la intervenţia poliţiei.

— Ce garanţie aveau că poliţia le va fi de vreun ajutor? De câte ori ţi s-a întâmplat să citeşti în ziar despre tragedii petrecute din cauza unei iubiri obsesive? De câte ori ai auzit ofiţeri de poliţie spunând: „Din păcate, nu putem face nimic?"

— Cu toate astea însă…

— Crede-mă că n-ai vrea să-ţi scrie la căpătâi, pe piatra funerară: „Ce bine-ar fi fost dacă…"

— E adevărat, dar…

— Oamenii ăştia se aflau într-o situaţie ieşită din comun. Vedetele de cinema ştiu ce înseamnă să fii hărţuit. La fel şi secretarele din instituţiile aglomerate. Sau mamele casnice care locuiesc în rulotă. Sau vedetele de la televizor. Obsedaţii nu ţin cont de mediul economic sau social din care fac parte victimele lor. Însă în cazul nostru reacţia victimelor a fost cu totul ieşită din comun. Care era scopul lor? S-o protejeze pe Ashley. Ce alt motiv mai nobil decât ăsta îţi poţi imagina? Pune-te în locul lor pentru o clipă. Tu ce-ai face?

Era o întrebare simplă, dar îmi era imposibil să dau un răspuns.

Ea trase adânc aer în piept.

— În realitate, singurul lucru care conta era dacă aveau să scape basma curată.

33
Câteva decizii dure

Scott se simți revitalizat, de parcă cineva ar fi pompat în el un rezervor de energie. Se uită la femeile strânse în jurul lui şi începu să întocmească febril planuri şi strategii, alimentat de furia pe care o nutrea faţă de Michael O'Connell. Sally se foia de colo colo şi se vedea că avocata din ea începea să reflecteze la propunerea lui, analizând fiecare cuvânt pe care-l rostise şi întorcând această idee pe toate părţile. „Ea îşi va da seama de toate riscurile planului meu", îşi zise el. Se întreba dacă Sally avea să realizeze că toate acele riscuri pălesc în comparaţie cu primejdia majoră care o pândea pe Ashley.

Însă, spre surprinderea lui, Sally dădu brusc din cap, în semn de încuviinţare.

— Fie ce-o fi, spuse ea pe un ton aspru. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

Apoi se întoarse spre Catherine şi Hope.

— Ei bine, cred că suntem pe punctul de a păşi pe un teren periculos, şi poate că voi două ar trebui să vă gândiţi mai bine dacă vreţi sau nu să vă implicaţi. La urma urmelor, Ashley este fiica mea şi a lui Scott, prin urmare e responsabilitatea noastră. Hope, e drept că tu ai fost ca a doua mamă pentru ea, poate şi mai mult, iar Catherine a fost singura bunică pe care a avut-o vreodată, dar, cu toate astea, nu sunteţi rude de sânge…

— Termină odată cu tâmpeniile, se răsti Hope la ea.

În încăpere se făcu linişte, iar Hope se ridică în picioare şi se duse lângă Scott. Recăpătându-şi cumpătul, spuse:

— Ştii, Ashley face parte din viaţa mea, la bine şi la rău, din momentul în care ne-am cunoscut. Şi, chiar dacă în ultima vreme

lucrurile n-au mers prea bine între noi şi viitorul relaţiei noastre este incert, asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu pentru Ashley. Aşa că vezi-ţi de treaba ta şi lasă-mă pe mine să hotărăsc în ce vreau şi în ce nu vreau să mă implic.

Catherine adăugă prompt:

— Şi pe mine, la fel.

Sally se clătină la auzul acestor cuvinte şi se aşeză la loc pe scaun. „Am distrus totul. Ce naiba am avut în cap?" se întrebă.

— Chiar nu ştii nimic despre dragoste? o întrebă Hope.

Întrebarea rămase parcă suspendată în aer. După câteva momente de tăcere stânjenitoare, Hope se întoarse spre Scott.

— Ei bine, Scott, poate că ar trebui să ne explici concret la ce te gândeşti.

Scott făcu un pas în faţă.

— Sally are dreptate. Suntem pe punctul de a păşi pe un teren periculos. Lucrurile vor deveni mult mai primejdioase din momentul ăsta.

Dintr-odată, păru să-şi dea seama de riscurile la care aveau să se expună, iar asta îl făcu să ezite.

— Una e să pui la cale comiterea unei infracţiuni şi alta e să-ţi asumi efectiv riscul comiterii ei.

Se întoarse înspre Ashley.

— Scumpa mea, spuse el cu voce joasă, e momentul ca tu să te ridici şi să pleci din cameră. Mi-ar plăcea să urci la tine în cameră şi să aştepţi ca eu şi mama ta să te chemăm înapoi.

— Cum adică? strigă Ashley, enervându-se instantaneu. E o chestiune care mă priveşte direct. Este problema mea. Iar acum, când aveţi de gând să treceţi la acţiune, mă trimiteţi de-aici? Nici vorbă, tată, nu voi permite să fiu lăsată pe dinafară. Este vorba despre viaţa mea.

Din nou, în încăpere se lăsă tăcerea, până când, într-un târziu, Sally spuse:

— Da, ai dreptate. Ashley, scumpa mea, ascultă-mă puţin. Trebuie să ne încredinţăm că tu nu ai nici cea mai mică legătură - legal vorbind - cu ceea ce vom face noi. Aşa că nu poţi lua parte la întocmirea planului. Probabil că vei avea şi tu ceva de *făcut.* Nu ştiu încă. Dar în nici un caz nu vei fi implicată în conspiraţie. Trebuie să ne asigurăm că eşti

protejată. Atât de O'Connell, cât şi de autorităţi, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură neplăcută.

Sally vorbea pe un ton profesional, detaşat.

— Aşa că nu mai pune nici o întrebare. Fă ce ţi-a spus tata. Du-te sus. Aşteaptă acolo şi apoi să faci tot ceea ce-ţi cerem, fără să mai pui întrebări.

— Mă trataţi ca pe un copil! izbucni Ashley.

— Exact, spuse Sally pe un ton calm.

— Nu voi îngădui asta.

— Ba da, o vei face. Pentru că doar aşa voi fi de acord cu planul lui Scott.

— Nu-mi puteţi face una ca asta!

— Dar ce-ţi facem? insistă Sally. Tu nu ştii ce avem de gând. Vrei să spui că nu avem dreptul de-a acţiona unilateral, spre binele propriului nostru copil? Te împotriveşti faptului că vrem să luăm măsuri ca să te ajutăm?

— Tot ce vreau să spun este că e vorba de viaţa mea!

— Da. Sally încuviinţă din cap. Ai mai spus asta. Am auzit-o cu toţii. Şi tocmai din acest motiv tatăl tău ţi-a cerut să părăseşti încăperea.

Ashley îşi privi părinţii pe rând cu ochii umezi de lacrimi. Se simţea complet neputincioasă şi neajutorată. Era pe punctul de a-şi relua obiecţiile, când interveni Hope.

— Mamă, spuse ea cu prudenţă, aş vrea să urci şi tu cu Ashley.

— Cum? sări Catherine. Nu fi absurdă. Nu sunt un copil căruia să-i dai ordine.

— Nu-ţi dau ordine. Hope făcu o scurtă pauză. De fapt, îţi dau. Şi aş vrea să-ţi spun acelaşi lucru pe care Scott şi Sally i l-au spus adineauri lui Ashley. Vei avea şi tu ceva de făcut. Sunt convinsă de asta. Mi-ar fi greu să acţionez în vreun fel dacă ar trebui să-mi fac mereu griji pentru tine. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Păi, e drăguţ din partea ta că îţi faci griji pentru mine, draga mea, dar sunt mult prea în vârstă şi obişnuită să-mi port singură de grijă, încât să mai am nevoie de supraveghere din partea fiicei mele. Pot să decid şi singură.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

Hope îi aruncă mamei sale o privire încruntată.

— De ce nu înțelegi că, dacă îmi fac griji pentru tine - exact cum își fac ei griji pentru Ashley -, nu mă pot concentra asupra planului pe care vrem să-l punem în aplicare? Ești chiar atât de egoistă, încât nu mă poți lăsa să procedez cum cred eu de cuviință?

Întrebarea asta o lăsă pe Catherine fără replică. Se gândi că, de-atâția ani, fiica sa îi punea întruna aceeași întrebare. Și de fiecare dată ea se supunea în tăcere, chiar dacă Hope nu știa lucrul acesta. Catherine pufni și se lăsă pe spătarul scaunului, supărată pe fiica sa pentru ceea ce insinua, dar și din cauză că simțea că aceasta are dreptate. Rămase tăcută câteva clipe, după care se ridică în picioare.

— Cred că greșești, spuse ea. În privința mea. Iar tu - se întoarse spre Sally - greșești în privința lui Ashley.

Catherine scutură din cap.

— Amândouă suntem perfect capabile să ne asumăm riscuri. Riscuri dure, îndrăznesc să spun. Dar ăsta e doar primul pas și, dacă tu vrei să nu fiu de față în clipa asta, prea bine.

Se întoarse spre Ashley.

— Lucrurile se vor schimba. Sper din toată inima să fie așa. Dar, pentru moment, fie. Haide, draga mea, noi două mergem sus și nu putem decât să nădăjduim că își vor da seama la un moment dat că a fost o nesăbuință din partea lor să ne dea la o parte.

Se întinse și o apucă pe Ashley de umăr, aproape ridicând-o de pe scaun.

— Nu-mi convine. Deloc, spuse Ashley. Consider că nu e drept. Nu e corect.

Se luă însă după Catherine și urcară amândouă, târându-și picioarele pe scări.

Ceilalți trei nu scoaseră nici un cuvânt până când femeile ieșiră din cameră. Atunci Sally spuse:

— Mulțumesc, Hope. A fost o mișcare foarte inteligentă.

— Nu jucăm șah aici, răspunse Hope.

— O, ba da, spuse Scott. Sau o să jucăm cât de curând.

Dură o vreme până când reușiră să-și împartă între ei primele sarcini.

Pornind de la informaţiile pe care le puteau desprinde din raportul lui Murphy, Scott urma să răscolească trecutul lui Michael O'Connell. Să-i vadă locuinţa, locul unde crescuse, să afle tot ce se putea cu privire la familia lui, la slujbele pe care le avusese, la educaţia pe care o primise. Scott era cel care avea să deslușească profilul psihologic al adversarului lor. Sally, la rândul ei, avea să-şi petreacă tot weekendul studiind legislaţia.

Nu ştiau încă ce fel de infracţiune urma să-i pună în cârcă lui Michael O'Connell, dar erau conştienţi de faptul că trebuia să fie o infracţiune gravă. Evitară să pronunţe cuvântul „crimă", dar acesta reieşea în mod implicit din toate spusele lor.

Înscenarea unei infracţiuni aşa, din senin, necesita elaborarea un plan amplu, sarcină care îi revenea lui Sally. Ea trebuia să stabilească nu doar care să fie infracţiunea cu pricina - una care să-l arunce pe O'Connell după gratii o perioadă cât mai îndelungată -, ci şi care ar fi cel mai uşor de dovedit de către procuror. O infracţiune care să-l bage la răcoare rapid şi fără putinţă de scăpare. Care să excludă orice şansă de apărare sau de negociere cu reprezentanţii acuzării. Trebuia să fie o infracţiune în care O'Connell să nu aibă posibilitatea de a primi o sentinţă mai uşoară în schimbul mărturiei depuse împotriva altui participant, cu un grad mai mare de vinovăţie. Aşadar, trebuia să fie vorba de o infracţiune în care să nu existe alţi participanţi, ci doar el. Iar Sally trebuia să descopere elementele de care avea să fie nevoie pentru dovedirea vinovăţiei sale, mai presus de orice îndoială.

Hope, care, credeau ei - era singura pe care O'Connell n-ar fi recunoscut-o aşa uşor, primi sarcina de a descoperi unde se află acesta şi de a-l urmări. Trebuia să-i studieze modul de viaţă şi rutina de zi cu zi, cât mai amănunţit cu putinţă.

Presupuneau că, procedând în felul acesta, aveau să descopere răspunsurile de care era nevoie.

Greu de spus căruia dintre ei îi revenea sarcina cea mai primejdioasă. Probabil că lui Hope, se gândea Sally, pentru că ea avea să se afle cel mai aproape de O'Connell, în plan concret, fizic. Dar Sally ştia că, din clipa în care răsfoise primul text juridic, era şi ea complice. Cât despre Scott, acesta urma să se ocupe de partea cea mai neclară, cea mai dubioasă, căci habar n-aveau ce va descoperi din clipa când va

descinde în cartierul unde copilărise Michael O'Connell şi va pronunţa numele acestuia.

Hotărâră ca Ashley şi Catherine să stea în casă. Lui Catherine, care încă regreta faptul că nu-l împuşcase pe O'Connell când avusese această şansă, îi revenea sarcina de a inventa un sistem de apărare, pentru cazul în care acesta şi-ar fi făcut din nou apariţia, pe neaşteptate.

Aceasta era principala temere a lui Sally: că O'Connell avea să acţioneze înaintea lor.

Evită să pronunţe cuvântul „competiţie" în prezenţa lui Hope şi a lui Scott.

Bănuia că şi ei gândeau la fel.

Mă privi câteva clipe, de parcă se aştepta să zic ceva, dar, văzând că nu scot nici un cuvânt, spuse:

— Te-ai gândit vreodată la semnificaţia expresiei „crimă perfectă"? Eu mi-am petrecut mult timp, în ultimele zile, cugetând la anumite lucruri. Ce e bine şi ce e rău? Ce e drept şi ce e nedrept? Şi am ajuns la concluzia că o crimă perfectă, cu adevărat perfectă, nu înseamnă doar să nu fii prins - ăsta e standardul minim -, ci presupune, în plus, o schimbare radicală pe plan psihologic. E o experienţă ce-ţi schimbă întreaga viaţă.

— Cum ar fi, de pildă, furtul unui tablou de Rembrandt din Muzeul Luvru?

— Nu. O astfel de infracţiune are ca rezultat doar îmbogăţirea cuiva. Făptaşul, în cazul ăsta, nu e altceva decât un hoţ de opere de artă. Cu nimic diferit de derbedeul care jefuieşte magazinul de la colţul străzii, înarmat cu un pistol. Cred că o crimă perfectă - poate crima *ideală* - vizează mai mult sfera morală. Ea are scopul de a îndrepta o greşeală. Înseamnă aplicarea justiţiei, nu sfidarea ei. Oferă o şansă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Aveam o mulţime de întrebări, dar nu voiam s-o întrerup.

— Şi încă un lucru, adăugă ea cu răceală.

— Ce anume?

— O astfel de crimă restabileşte nevinovăţia.

— A lui Ashley, nu-i aşa?

Ea zâmbi.
— Evident.

34
Femeia care iubea pisicile

Meciul din semifinale se apropia de sfârşit şi, fiindcă scorul era egal, arbitrul avea să fluiere începerea loviturilor de departajare.

„În sport, se gândi ea, se întâmplă adesea să ai parte de un deznodământ dureros, dar asta este, fără îndoială, una dintre cele mai crude lecţii pe care le-am primit vreodată." Echipa lui Hope era în inferioritate numerică, dar cu toate astea fetele îşi găsiseră resursele necesare ca să le ţină piept adversarelor. Se vedea că erau epuizate, străduinţa de a rezista până la capăt li se citea în priviri. Erau murdare şi transpirate şi mai multe dintre ele aveau genunchii însângeraţi. Jucătoarea cu rol de portar se plimba de colo colo, agitată, la distanţă de coechipierele sale. Hope se gândi să meargă până la ea s-o încurajeze, dar îşi dădu seama că era un moment în care jucătoarea avea nevoie să fie singură, iar dacă nu reuşise s-o instruiască suficient de-a lungul atâtor ore de antrenament, nimic din ce i-ar fi spus acum nu ar fi putut să compenseze această lipsă.

Norocul nu era de partea lor. Jucătoarea care trebui să execute cea de-a cincea lovitură de pedeapsă, căpitanul echipei - care nu ratase nici un penalty în toţi cei patru ani de când activa în liga studenţească -, şută în bara porţii. Sunetul acela groaznic al mingii izbindu-se de bara de metal puse punct campionatului. Brusc şi ireversibil, ca un atac de cord. Jucătoarele din echipa adversă scoaseră un ţipăt de bucurie şi se repeziră să-şi îmbrăţişeze portarul, care nu avusese prilejul să atingă mingea nici măcar o singură dată pe tot parcursul loviturilor de pedeapsă. Hope îşi văzu propria jucătoare, cea care ratase, căzând în genunchi pe terenul plin de noroi, prinzându-şi capul în mâini şi

izbucnind în lacrimi. Celelalte fete din echipă erau la fel de îndurerate - le simţea tulburarea -, dar cu toate astea le spuse:

— N-o lăsaţi pe colega voastră singură acolo. Sunteţi o echipă şi când pierdeţi, şi când câştigaţi. Mergeţi la ea şi amintiţi-i lucrul ăsta.

Fetele o luară la fugă înspre căpitanul de echipă - Hope nu înţelegea de unde au atâta energie. Se simţi foarte mândră de ele în momentul acela. „Victoria, se gândi ea, te umple de fericire, dar înfrângerea îţi scoate la iveală caracterul." Hope îşi privi echipa adunată pe teren. Îşi aduse aminte că în zilele următoare avea de înfruntat o altă luptă. I se făcu frig dintr-odată şi începu să tremure; iarna bătea la uşă. Meciul ăsta se sfârşise. Era timpul să înceapă altul.

Hope nu ştia asta, dar îşi parcase maşina exact în locul ales de Matthew Murphy pentru supravegherea apartamentului lui Mihael O'Connell. Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi trase căciula de lână până deasupra ochilor, apoi îşi puse o pereche de ochelari de vedere nou-nouţi. Nu purta ochelari în mod obişnuit, dar socotea că era nevoie să se deghizeze într-un fel sau altul. Nu era sigură că Michael O'Connell o văzuse vreodată, însă bănuia că da. Credea că acesta procedase cam la fel cum făcea ea în momentul de faţă. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi vechi şi un hanorac bleumarin, care să o protejeze de frigul după-amiezii târzii. Deşi era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât majoritatea studenţilor din zonă, arăta îndeajuns de tânără încât să pară una de-a lor. Îşi alesese îmbrăcămintea cu multă grijă, de parcă ar fi fost o junică care ieşea în oraş, la prima ei întâlnire, disperată să facă impresie bună. Scopul ei era să treacă neobservată pe străzile Bostonului, asemenea unui cameleon care împrumută culoarea mediului înconjurător, confundându-se cu acesta şi devenind invizibil.

Se gândi că, dacă avea să rămână în maşină, O'Connell o va observa în doar câteva minute.

„Trebuie să porneşti de la prezumţia că el ştie totul, îşi spuse. Că ştie cum arăţi şi că a reţinut în amănunt cum arată maşina ta, inclusiv numărul de pe plăcuţă."

Hope rămase nemişcată în scaunul ei, până când, la un moment dat, ajunse să-şi închipuie că prezenţa ei era atât de evidentă, încât ochelarii falşi îi erau complet inutili. Aruncă o privire pe raportul lui

Murphy, studie îndelung poza lui O'Connell ataşată la dosar şi se întrebă dacă avea să fie în stare să-l recunoască. Neştiind ce altceva să mai facă, deschise portiera maşinii şi păşi afară, în stradă.

Aruncă o privire pe furiş în direcţia locuinţei lui Michael O'Connell, dorindu-şi în sinea ei să fi fost suficient de întuneric încât acesta să aprindă lumina în apartament, apoi îşi dădu seama că stând acolo nemişcată, avea mai multe şanse să fie văzută de O'Connell decât să-l vadă ea pe el. Se răsuci pe călcâie şi porni rapid înspre colţul clădirii, imaginându-şi că O'Connell o sfredelea cu privirea, de undeva din spate. Dădu colţul şi apoi se opri. Ce rost mai avea să stea la pândă, dacă primul lucru pe care îl făcea era s-o ia la fugă în direcţia opusă?

Trase adânc aer în piept, simţindu-se teribil de neajutorată.

„E zadarnic, zadarnic, îşi zise. Du-te înapoi, găseşte-ţi alt loc, pe vreo alee sau după un copac şi aşteaptă-l acolo. Trebuie să dai dovadă de tot atâta răbdare ca şi el."

Scuturând din cap, se întoarse şi ieşi de după colţul clădirii, iscodind cu privirile în căutarea unui loc de pândă. În clipa aceea îl zări pe O'Connell ieşind din clădire. Mergea cu capul puţin lăsat pe spate, zâmbind şi afişând o veselie care o Scoase din sărite. Era de-a dreptul furioasă; avea senzaţia că îşi bate joc de ea, deşi n-avea nici un motiv să creadă că el ar fi conştient de prezenţa ei. Se trase într-o parte, încercând să se lipească cu spatele de zid şi, sperând să nu fie observată, continuă să-l urmărească din priviri. În clipa aceea, zări o femeie în vârstă, cu faţa zbârcită, îndreptându-se spre clădire pe acelaşi trotuar pe care se afla şi Michael O'Connell. Acesta se încruntă de îndată ce o zări pe bătrână. Expresia de pe chipul lui o înspăimântă pe Hope; era ca şi cum O'Connell s-ar fi transformat într-o fracţiune de secundă, trecând de la nonşalanţa aceea batjocoritoare la o furie turbată.

Bătrâna părea total inofensivă. Se deplasa cu mare greutate. Era mică de statură şi bondoacă şi era îmbrăcată neîngrijit cu o haină de lână neagră, veche de vreo douăzeci de ani, după cum arăta. Pe cap purta o căciulă multicoloră tricotată. Braţele îi erau pline de sacoşe albe, pline cu cumpărături, majoritatea alimente. Hope observă o sclipire în ochii bătrânei în clipa când privirea îi căzu pe Michael O'Connell. O văzu făcând un pas într-o parte, ca să-i taie calea. Hope se

furișă după un copac, pe cealaltă parte a străzii înguste, urmărind confruntarea dintre O'Connell și femeie.

Aceasta se căzni să-și ridice mâna încărcată cu pungi și-și agită degetul în direcția lui.

— Te știu eu! spuse ea cu voce ridicată. Știu ce faci!

— Nu știi nimic despre mine, răspunse O'Connell, pe un ton la fel de ridicat.

— Știu că faci ceva cu pisicile mele. Știu că mi le furi. Sau mai rău de-atât! Ești un om rău, diabolic și ar trebui să chem poliția.

— Nu le-am făcut nimic pisicilor tale nenorocite. Poate și-au găsit altă bătrână nebună să le hrănească. Poate nu le place mâncarea pe care le-o dai tu. Poate și-au găsit o gazdă mai bună decât tine, bătrână nebună ce ești. Acum lasă-mă-n pace și ai grijă să nu cumva să chem eu autoritățile de la sănătate. Poți să fii sigură c-o să-ți ia toate mâțele alea jegoase, să le vină de hac.

— Ești un om crud, fără inimă, spuse bătrâna cu voce tăioasă.

— Dispari din calea mea și du-te naibii! se răsti O'Connell, împingând-o pe bătrână la o parte și văzându-și mai departe de drum.

— Știu eu ce faci! repetă femeia, strigând după el.

O'Connell se întoarse spre ea, privind-o țintă.

— Chiar știi? îi spuse pe un ton amenințător. Ei bine, indiferent ce crezi tu că fac, ai noroc că nu mă apuc să-ți fac și ție la fel.

Hope o văzu pe bătrână tresărind și făcând un pas în spate, de parcă ar fi lovit-o ceva. O'Connell rânji din nou, vizibil satisfăcut de reacția ei, după care se răsuci pe călcâie și porni mai departe. Hope nu știa încotro merge, dar știa că trebuie să se țină după el. Când se întoarse spre bătrâna care rămăsese încremenită pe trotuar, îi veni brusc o idee. De îndată ce Michael O'Connell dădu colțul la capătul clădirii, Hope se îndreptă spre bătrână.

Aruncând o privire în urma lui Michael O'Connell, ca să se asigure că acesta dispăruse de-a binelea, Hope făcu un semn cu mâna în direcția bătrânei.

— Scuzați-mă, doamnă, spuse ea pe un ton cât mai blând cu putință, căutând să intre în vorbă cu femeia. Scuzați-mă…

Femeia se întoarse precaută spre Hope.

— Da? răspunse ea evaziv.

— Îmi pare rău, spuse Hope rapid, eram pe partea cealaltă a străzii şi am auzit, fără să vreau, dialogul pe care l-aţi avut cu tânărul acela.

Femeia continuă să o privească pe Hope cu atenţie, pe măsură ce se apropia de ea.

— Mi s-a părut foarte grosolan şi nepoliticos.

Bătrâna ridică din umeri, încă nelămurită cu privire la intenţiile lui Hope.

Aceasta trase adânc aer în piept şi născoci o minciună.

— Pisica mea, un motan pătat, adorabil, cu lăbuţele albe - l-am botezat Şosetuţă - a dispărut de câteva zile. S-a pierdut şi nu ştiu ce să fac. Simt că îmi pierd minţile. Eu locuiesc două blocuri mai încolo.

Hope făcu un gest cu mâna, indicând o direcţie nedefinită.

— Mă întrebam dacă nu cumva l-aţi văzut.

În realitate, Hope nu agrea deloc pisicile. O făceau să strănute şi îi displăcea felul în care se uitau la ea.

— E atât de scump şi îl am de mulţi ani. Nu-i stă în fire să lipsească atâta vreme.

Minciunile i se rostogoleau de pe buze cu uşurinţă.

— Nu ştiu, spuse încet bătrâna. În colecţia mea am vreo două pisici care seamănă cu cea descrisă de dumneavoastră, dar nu-mi amintesc să fi apărut vreuna recent. Pe de altă parte…

Privirea femeii alunecă de la Hope în direcţia unde dispăruse Michael O'Connell. Scoase un sâsâit asemănător cu cel produs de protejatele sale.

— Aş putea să jur că *tipul ăsta* a făcut ceva cumplit.

Hope mimă o expresie şocată.

— Nu-i plac pisicile? Ce fel de om…

Nu trebui să-şi încheie propoziţia. Bătrâna se dădu un pas în spate, măsurând-o pe Hope din cap până-n picioare.

— N-ai vrea să intri puţin, să bei o cană de ceai şi să faci cunoştinţă cu copilaşii mei?

Hope dădu din cap în semn de încuviinţare şi se aplecă să ia sacoşele femeii din mâinile acesteia. „Am reuşit", îşi zise în gând. Avea senzaţia că tocmai fusese poftită să pătrundă în bârlogul balaurului.

Scott oftă și studie clădirea joasă și decolorată a liceului, construită din blocuri de zgură și cărămidă roșie. Se gândi că cel care proiectase această clădire era probabil specializat în construirea închisorilor. Un șir de autobuze școlare galbene erau parcate în fața liceului, cu motoarele pornite, răspândind în aer un miros puternic de motorină. Un drapel național zdrențuit se răsucise în jurul bățului, încurcându-se în faldurile drapelului statului New Hampshire. Ambele steaguri fâlfâiau puternic în bătaia vântului aspru. Clădirea era împrejmuită de un gard înalt de sârmă complet ruginită. Pe ușa de la intrare erau două afișe: unul cu sloganuri de încurajare a echipei Warriors, iar celălalt cu îndemnuri de înscriere la testul de admitere. Nimeni nu părea să bage de seamă greșelile de ortografie de pe cele două afișe.

Scott avea și el o copie a raportului lui Matthew Murphy, în buzunarul hainei. Conținea informații extrem de sărăcăcioase privitoare la trecutul lui Michael O'Connell, dar Scott era hotărât să afle mai multe. Alesese ca punct de pornire liceul pe care îl frecventase acesta, chiar dacă trecuseră de-atunci mai bine de zece ani.

Avusese o dimineață mohorâtă, din cauză că își petrecuse timpul făcând investigații în locurile unde copilărise O'Connell. Zona de coastă a statului New Hampshire e un loc al contradicțiilor; vecinătatea Atlanticului îi conferă o frumusețe deosebită, în schimb zona industrială, înghesuită în apropierea punctului de vărsare a râurilor în ocean este nemiloasă, cu furnalele și gările sale, cu antrepozitele și uzinele metalurgice care funcționează fără oprire. Este ca și cum ai privi o dansatoare trecută de prima tinerețe într-o speluncă deocheată, în miezul zilei.

Cea mai mare parte a regiunii în care copilărise Michael O'Connell o reprezentau șantierele navale, dedicate construirii unor vase de dimensiuni uriașe. Macarale gigantice capabile să ridice sute de tone de oțel se profilau pe cerul cenușiu. Fie vară, fie iarnă, oamenii de-aici purtau în permanență căști de protecție, salopete de lucru și bocanci solizi. Muncitorii de pe șantierele navale erau robuști și rezistenți, la fel de indestructibili ca utilajele pe care le manevrau. Duritatea și rezistența erau calitățile cele mai de preț pe meleagurile astea.

Scott se simțea stingher aici. În timp ce ședea în mașină, urmărind cetele de liceeni ce ieșeau din clădirea dărăpănată, avu senzația că

făcea parte dintr-o cu totul altă lume. O lume în care rolul lui era acela de a-i împinge pe studenţi tot mai sus, spre acei indici ai succesului la care râvneşte toată lumea: maşini scumpe, conturi grase în bancă, locuinţe grandioase. Adolescenţii pe care îi urmărea acum înghesuindu-se în autobuze aveau visuri mult mai modeste, bănuia el, şi aveau toate şansele să sfârşească într-o fabrică, muncind pe brânci.

„Dacă aş locui aici, aş face tot ce mi-ar sta-n putinţă ca să plec", îşi zise.

În timp ce autobuzele pline de elevi porniră încet, unul după altul, Scott ieşi din maşină şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre intrarea în şcoală. Paznicul de la uşă îl îndrumă către ghişeul principal, unde dădu de mai multe secretare. În spatele lor îl zări pe director, care îi ţinea morală unei eleve, cu o mină plictisită. Fata avea părul vopsit în şuviţe mov, o jachetă de piele neagră şi o mulţime de cercei în urechi şi în sprânceană.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă o tânără.

— Sper că da, răspunse Scott. Numele meu este Johnson. Lucrez la firma Raytheon; ştiţi, suntem din Boston. Am decis să-i oferim o slujbă unui tânăr de aici. CV-ul său spune că a absolvit acest liceu cu zece ani în urmă. Vedeţi dumneavoastră, noi lucrăm pe baza unor contracte cu guvernul, aşa că trebuie să verificăm totul cu maximă rigurozitate.

Secretara se întoarse înspre computer.

— Numele?

— Michael O'Connell.

Apăsă câteva taste.

— Absolvent, promoţia 1995.

— Mai aveţi vreo informaţie care ne-ar interesa în vreun fel?

— N-am voie să vă comunic calificativele sau alte înregistrări decât pe baza unei permisiuni scrise.

— Da, evident, spuse Scott. Păi, atunci vă mulţumesc.

Şovăi o clipă, în timp ce secretara îşi reluă munca de completare a datelor pe calculator. Surprinse, cu coada ochiului, privirea unei doamne mai în vârstă, care ieşise din biroul directorului adjunct tocmai în clipa când el rostise numele lui Michael O'Connell. Femeia păru să ezite puţin, după care, ridicând din umeri, se apropie de el.

— Eu l-am cunoscut, spuse ea. O să primească o slujbă?

— Operator pe computer. Va completa date sau ceva de genul acesta. Nu e o poziţie prea înaltă, dar pentru că unele date au legătură cu Pentagonul, ni s-a cerut să facem o verificare de rutină.

Femeia clătină din cap, surprinsă.

— Mă bucur să aud că s-a îndreptat. Raytheon este o corporaţie renumită.

— Cum era viaţa lui în trecut? Chiar atât de întoarsă pe dos?

Femeia zâmbi.

— Cam aşa ceva.

— Ştiţi, toţi am avut probleme în liceu. Nu o să mă cramponez de fleacuri, de încurcăturile tipice adolescenţei. Pe mine mă interesează lucrurile mai serioase, dacă au existat.

Femeia clătină din nou din cap.

— Înţeleg. Nu chestiile mărunte.

Apoi ezită.

— O'Connell?

— Nu ştiu ce să zic. În special dacă spuneţi că s-a îndreptat. N-aş vrea să-i compromit şansele de angajare.

— Dar ne-ar fi de mare ajutor, realmente.

Femeia ezită, iar apoi spuse:

— Tipul provoca numai necazuri pe vremea când era la noi.

— Cum aşa?

— Era inteligent. Mult mai inteligent decât ceilalţi. Ieşea în evidenţă. Dar nu era tocmai normal. Mereu am avut impresia că e un puşti de tip Columbine[35], atât doar că încă nu s-a întâmplat catastrofa. Ştiţi la ce mă refer, un tip liniştit, dar care părea mereu să pună la cale ceva. Ce mă deranja la el cel mai tare era faptul că, dacă îi intra în cap că o persoană îi stă în cale sau că îl împiedică să obţină ceea ce-şi doreşte, ei bine, nu mai vedea nimic altceva în faţa ochilor. Dacă îl interesa un anumit curs, lua note maxime. Dar dacă profesorul nu-i era simpatic, atunci se petreceau lucruri ciudate. Neplăcute. Cum ar fi vandalizarea

---

35 Masacrul de la liceul Columbine - în 20 aprilie 1999, doi elevi ai acestui liceu din Colorado, S.U.A. au ucis doisprezece elevi şi un profesor, rănind alţi douăzeci şi unu de elevi în mod direct, precum şi pe alţi trei, în timp ce încercau să fugă de la locul tragediei, după care cei doi făptaşi s-au sinucis. (n. tr.)

maşinii profesorului cu pricina. Sau dispariţia însemnărilor sale legate de curs. Sau un denunţ anonim la poliţie, care sugera conduita ilicită a profesorului, într-un domeniu sau altul. Şi el părea să aibă legătură cu aceste lucruri de fiecare dată. Dar niciodată nu existau destule dovezi. Am fost de-a dreptul încântată când a părăsit şcoala.

Scott clătină din cap încuviinţând.

— De ce… începu el, dar femeia îl întrerupse, continuând în locul lui.

— Dacă aţi fi avut o familie ca a lui, nici dumneavoastră n-aţi fi fost în toate minţile.

— Unde…

— N-am voie să vă spun asta.

Luă o bucată de hârtie şi notă o adresă.

— Nu ştiu dacă mai e valabilă adresa asta. S-ar putea să nu mai fie.

Scott luă hârtia.

— Cum de vă amintiţi toate astea? Doar au trecut zece ani de-atunci.

Femeia zâmbi.

— În toţi aceşti ani m-am aşteptat să intre cineva pe uşa asta şi să înceapă să pună întrebări legate de Michael O'Connell. Dar nu m-am gândit că va fi vorba de o slujbă pentru el. Mai degrabă mă aşteptam la vizita poliţiei.

— Păreţi foarte sigură de ceea ce spuneţi.

— I-am fost profesoară în clasa a unsprezecea, continuă femeia zâmbind. De limba engleză. Şi mi-a lăsat o impresie de neuitat. De-a lungul anilor, un dascăl are, poate, vreo zece elevi pe care nu îi uită niciodată. Pe jumătate dintre aceştia, din motive lăudabile, pe ceilalţi, din cauza unor incidente nefericite. Spuneţi-mi, la noua slujbă va avea colege tinere?

— Da. De ce?

— Pe vremea când era la noi, avea talentul să le facă pe fete să se simtă tare incomod. Cu toate astea, erau atrase de el. N-am înţeles niciodată lucrul ăsta. Cum să fii atrasă de cineva care ştii că-ţi va provoca neplăceri?

— Nu ştiu. Aş putea oare să stau de vorbă cu unele dintre ele?

— Sigur. Dar, după atâta vreme, cine ştie pe unde or fi ajuns? Şi oricum mă îndoiesc că veţi găsi prea multe persoane dispuse să

vorbească despre Michael. Cum v-am mai spus, era un personaj pe care nu-l uiţi cu una, cu două.

— Familia lui?

— Aveţi aici adresa. După cum vă spuneam, nu ştiu dacă tatăl lui mai locuieşte acolo. Puteţi verifica.

— Şi mama?

— Mama a ieşit din peisaj cu mulţi ani în urmă. N-am ştiut niciodată întreaga poveste, dar…

Femeia se crispă brusc.

— Am înţeles că a murit când el era mic. Să fi avut vreo zece ani? Sau treisprezece? Cred că e suficient cât v-am spus. Deja am vorbit prea mult. N-aveţi nevoie de numele meu, nu-i aşa?

Scott scutură din cap. Aflase cât avea nevoie.

— O cană de ceai, scumpa mea? Cu puţin lapte?

— Da, aş vrea, răspunse Hope. Mulţumesc frumos, doamnă Abramowicz.

— Te rog, draga mea, spune-mi Hilda.

— Atunci, Hilda, mulţumesc frumos. Eşti foarte drăguţă.

— Mă întorc într-o secundă, continuă bătrâna.

Hope auzi ceainicul începând să bolborosească. Aruncă o privire împrejur, cercetând apartamentul. Pe perete era atârnat un crucifix, alături de un tablou viu colorat cu Cina cea de Taină. Acesta era înconjurat de poze alb-negru, îngălbenite de vreme, înfăţişând bărbaţi cu gulere ţepene şi femei îmbrăcate în dantelă. Mai erau câteva tablouri cu peisaje verzi, străzi pavate cu piatră şi o biserică cu clopotniţa ascuţită. Hope trase concluzia că personajele din poze erau rude, decedate, ale bătrânei, dintr-o ţară est-europeană pe care n-o mai vizitase de multă vreme, poate niciodată. Avea senzaţia că e înconjurată de fantome. Iscodi mai departe cu privirea în jurul ei: vopseaua scorojită în jurul pervazului de la geam; o sumedenie de sticluţe şi flacoane cu medicamente; maldăre de reviste şi ziare, iar în faţa fotoliului roşu, un televizor vechi de cel puţin cincisprezece ani. Totul trăda deşertăciune, un gol tulburător în viaţa femeii.

Apartamentul avea un singur dormitor. Privi în jurul său şi zări un coş cu ace de tricotat la picioarele fotoliului. Locul mirosea a vechi şi a

pisici. Opt sau chiar mai multe reprezentante ale neamului felin stăteau tolănite pe canapea, pe pervazul ferestrei sau lângă radiator. Câteva veniră lângă Hope şi începură să se frece de picioarele acesteia. Bănuia că în dormitor mai erau încă pe-atâtea.

Trase adânc aer în piept şi se întrebă cum era posibil ca cineva să sfârşească într-o asemenea singurătate.

Doamna Abramowicz intră în cameră cu două căni de ceai din care ieşeau aburi. Schiţă un zâmbet în direcţia pisicilor care se apropiară de ea numaidecât şi începură să i se frece de picioare.

— Încă nu e ora cinei, iubitele mele. În câteva minute. Lăsaţi-o pe mama să stea puţin la taifas acum. Se întoarse către Hope. Nu-l vezi pe Şosetuţă în mica mea colecţie, nu-i aşa?

— Nu, spuse Hope cu voce tristă. Şi nu l-am văzut nici pe hol.

— Eu încerc să-mi ţin puişorii departe de hol. Nu reuşesc tot timpul, căci le place să mişune de colo colo, aşa sunt pisicile, ştii prea bine, draga mea. Pentru că sunt convinsă că *el* le face ceva groaznic.

— Ce te face să crezi…

— El nu-şi dă seama de asta, dar eu le cunosc pe fiecare în parte. Şi o dată la câteva zile îmi dispare câte una. Aş suna la poliţie, dar are dreptate. Probabil că mi le-ar lua şi pe celelalte, iar asta n-aş putea să suport. E un om rău, mi-aş dori să se mute de-aici. N-ar fi trebuit…

Doamna Abramowicz se opri brusc, iar Hope se aplecă înspre ea. Bătrâna oftă şi aruncă o privire în jurul său.

— Mă tem, draga mea, că, dacă Şosetuţă a dat târcoale pe aici, ticălosul ăsta o fi pus mâna pe el. I-o fi făcut ceva rău. Nu ştiu ce să spun.

Hope dădu din cap.

— Pare un om îngrozitor.

— Aşa şi este. Mă înspăimântă şi de obicei nu stau de vorbă cu el decât dacă am ceva să-i spun, cum s-a întâmplat astăzi. Cred că şi alţi vecini sunt speriaţi de el, dar nu îndrăznesc să-i spună nimic. Ce-am putea să-i facem? De plătit, plăteşte chiria la timp, nu face gălăgie, nu dă petreceri zgomotoase, iar asta e tot ce contează pentru proprietar.

Hope sorbi o înghiţitură din ceaiul dulce.

— Mi-aş dori să am o certitudine. Mă refer la dispariţia lui Şosetuţă.

Doamna Abramowicz se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ar fi o modalitate, spuse ea încet, să afli cu certitudine. Şi mi-aş lămuri şi eu anumite nedumeriri. Eu sunt în vârstă şi nu mai am putere ca altădată. Şi mi-e teamă, dar n-am unde să mă mut altundeva. Dar tu, draga mea, pari mult mai puternică. Mai puternică şi decât am fost eu în tinereţe. Şi pun rămăşag că nu te temi de prea multe lucruri.

— Da, aşa e.

Bătrâna zâmbi din nou, parcă ruşinată.

— Pe vremea când soţul meu trăia, apartamentul ăsta era mult mai mare. De fapt, includea şi spaţiul ocupat în prezent de domnul O'Connell. Aveam două dormitoare şi o cameră de zi, un birou şi o sufragerie spaţioasă, mai precis tot colţul ăsta al clădirii. Însă, după ce Alfred al meu s-a stins, proprietarii au reamenajat spaţiul. Au împărţit apartamentul ăsta uriaş în trei mai mici. Dar au fost cam delăsători.

— Delăsători?

Doamna Abramowicz mai luă o înghiţitură de ceai. Hope zări în ochii ei o sclipire de furie.

— Da, delăsători. Nu ţi se pare o dovadă de neglijenţă faptul că nu s-au mai obosit să schimbe încuietorile de la uşile noilor apartamente? Care odinioară au făcut parte din apartamentul *meu.*

Hope încuviinţă din cap. Dintr-odată, se simţi străbătută de un fior.

— Vreau să aflu ce a făcut cu pisicile mele, spuse doamna Abramowicz cu voce joasă.

Ochii i se îngustară, vocea i se transformă în şoaptă, iar Hope avu senzaţia că femeia aceasta ascundea ceva formidabil.

— Cred că şi tu ai vrea să afli ce s-a întâmplat cu Şosetuţă. Există o singură modalitate să aflăm cu certitudine, şi anume să intrăm la el în apartament.

Se aplecă înainte, apropiindu-şi faţa de Hope şi îi spuse în şoaptă:

— El nu ştie, dar am o cheie de la uşa lui.

— Aşadar, spuse ea şi, pentru o clipă, tristeţea îi umbri chipul, înţelegi acum despre ce este vorba?

Orice reporter ştie că între subiect şi cel care urmează să consemneze povestea trebuie să existe o anumită atracţie. Sau poate e vorba de capacitatea de a-i smulge sursei mărturiile cele mai ascunse şi mai greu de dezvăluit. Cu toate astea, ştiam că ea era cea care

dirijează discuţia după bunu-i plac, şi aşa făcuse din capul locului. Întâlnirile noastre aveau drept scop comunicarea anumitor informaţii, iar prin relatarea ulterioară a povestirii, aveam să mă folosesc de ea în aceeaşi măsură în care mă folosise şi ea.

Făcu o pauză, apoi îmi spuse:

— Cât de frecvent se întâmplă să-i auzi pe prietenii tăi de vârstă mijlocie spunând că vor să-şi schimbe viaţa? Să fie altceva decât ceea ce sunt în prezent? Ar vrea să se întâmple ceva care să le schimbe perspectiva, încât să nu mai fie nevoiţi să se confrunte cu jalnica, apăsătoarea rutină a vieţii.

— Destul de frecvent, am răspuns eu.

— Majoritatea oamenilor mint atunci când zic că vor o schimbare, căci ideea de schimbare e de-a dreptul înspăimântătoare. Ce vor ei, de fapt, este să-şi recapete anii tinereţii. Când eşti tânăr, toate alegerile reprezintă o aventură. De-abia când atingem vârsta de mijloc începem să ne cântărim mai bine deciziile şi să ne îndoim de ele. Am apucat-o pe-o cale şi acum trebuie să mergem mai departe pe ea, nu-i aşa? De aici lucrurile par să se complice. Nu câştigăm la loterie. Şeful ne cheamă şi ne dă de ştire că ne-a redus salariul. Soţul sau soţia cu care am trăit douăzeci de ani ne anunţă dintr-odată că a cunoscut pe altcineva şi îşi vrea libertatea înapoi. Medicul examinează încruntat rezultatele analizelor şi ne recomandă o serie de investigaţii suplimentare.

— Scott şi Sally…

— În cazul lor, Michael O'Connell a fost factorul care a declanşat criza. Sau poate criza se apropia vertiginos. Erau ei capabili oare s-o protejeze pe Ashley?

Îşi duse cu un gest rapid mâna la buze şi din gâtlej îi ieşi un geamăt scurt. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete calmul.

— Căci, deşi nici unul dintre ei n-a spus-o în chip explicit, cel puţin nu încă, totuşi în adâncul inimii ştiau că aveau să plătească un preţ ridicat pentru ceea ce-şi doreau.

35
Un singur bocanc

Hope stătea stingherită în fața ușii lui Michael O'Connell, cu cheia în mână. În spatele ei, doamna Abramowicz pândea din pragul apartamentului ei, cu pisicile încolăcite în jurul picioarelor. Îi făcu semn cu mâna lui Hope, îndemnând-o să intre.

— Eu stau de pază. Va fi în regulă. Doar grăbește-te, șopti bătrâna.

Hope trase adânc aer în piept și vârî cheia în ușă. Nu știa prea bine ce să facă, ce să caute și nici ce spera să descopere. Dar, în timp ce învârti cheia în broască, atentă să nu scoată nici cel mai mic sunet, și-l imagină pe O'Connell mergând pe trotuar, dând colțul la capătul străzii și apropiindu-se de ea, odată cu lăsarea nopții. Îi simțea parcă respirația în spate și-și imagina șuierul vocii sale. Scrâșni din dinți și-și spuse că va lupta din toate puterile, dacă va fi nevoită s-o facă.

— Repede, draga mea, spuse doamna Abramowicz, continuând să-i facă semn cu mâna. Află ce a făcut cu pisicile mele.

Hope deschise ușa larg și păși înăuntru.

Nu știa ce să facă, dacă să închidă ușa în urma ei sau să o lase întredeschisă… „Ca să ce? își zise în sinea ei. Dacă se întoarce, sunt prinsă în capcană. Nu este altă ieșire. Nici scară de incendiu. Nici o putință de scăpare". Trase adânc aer în piept și închise ușa aproape de tot. Cel puțin așa va putea să audă semnalul doamnei Abramowicz, dacă bătrâna avea să fie în stare s-o avertizeze cumva.

Hope inspectă apartamentul. Era murdar și neîngrijit. Evident, lui O'Connell nu-i păsa de condițiile în care locuia. Nu avea nici un tablou pe pereți, nici o plantă pe pervaz, nici un covor pe podea. N-avea televizor sau combină audio. Doar câteva manuale de informatică uzate, care zăceau pe jos, într-un colț. Apartamentul era degradat și

sărăcăcios precum chilia unui călugăr. Lucrul acesta o neliniști pe Hope, căci îi dădea de înțeles că Michael O'Connell se refugiase pe tărâmul imaginației, canalizându-și toată pasiunea înspre împlinirea fanteziilor sale. Trăia într-o lume imaginară, cu totul alta decât cea în care mergea seara la culcare.

Se mișcă rapid prin apartament, inspirând profund și născoci pe loc un plan.

„Memorează totul, își zise în gând. Ține minte fiecare detaliu."

Își vârî mâna în buzunarul jachetei și scoase o bucățică de hârtie. Pe biroul micuț zări un pix ieftin. Trasă rapid o schiță a apartamentului, apoi reveni lângă birou. Acesta era alcătuit dintr-o tăblie ieftină de lemn sprijinită pe două dulăpioare de metal. Un scaun de lemn cu spătarul drept era tras în fața laptopului așezat pe birou. Planul ei era de-o simplitate dezarmantă; și-l imagină pe Michael O'Connell șezând în fața ecranului, cu chipul scăldat în lumina sa metalică, concentrat asupra imaginilor din fața sa. Laptopul părea nou. Era deschis, conectat și beculețul era aprins, semn că funcționa.

Hope trase adânc aer în piept, își ciuli urechile ascultând zgomotele de pe hol și apoi se așeză în fața computerului. Își notă pe bucățica de hârtie modelul computerului și anul de fabricație, apoi își aținti privirea asupra ecranului negru. Asemenea unui electrician ce apucă un cablu de curent neizolat, atinse mouse-ul din centrul tastaturii. Aparatul bâzâi și ecranul se lumină dintr-odată.

Hope simți că i se usucă gâtul și rămâne fără aer.

Pe ecran apăruse chipul lui Ashley.

Imaginea nu era bine centrată, se vedea clar că poza fusese făcută în grabă, de la o distanță de câțiva pași. O surprinsese pe punctul de-a se întoarce, ca și când un zgomot venit din spate i-ar fi atras atenția brusc. Pe chipul fetei se citea o expresie de teamă.

Hope nu-și putea desprinde privirea de pe ecran. Își auzea propria respirație, tot mai precipitată. Faptul că O'Connell pusese această imagine pe ecranul computerului îi dădea de înțeles mai multe lucruri, care mai de care mai sumbre. O'Connell adora momentele în care Ashley era luată prin surprindere și tremura de spaimă.

Se gândi că dragostea lui era bolnavă, periculos de bolnavă.

Muşcându-şi buzele, mută cursorul în dreptul fişierului cu documente personale şi dădu clic. Conţinea patru titluri: *Ashley - Dragoste. Ashley - Ură. Ashley - Familie. Ashley - Viitor.*

Apăsă pe primul titlu şi îi apăru o fereastră cu mesajul: Introduceţi parola.

Mută cursorul pe documentul intitulat *Ashley - Ură.*

Din nou, mesajul: „Introduceţi parola".

Hope scutură din cap. Îşi zise că ar putea să descopere parola, dacă ar sta să se gândească, dar deja trecuse destul de mult timp de când era în apartament. Respirând greoi, închise calculatorul, lăsându-l exact aşa cum îl găsise. Apoi deschise sertarele dulăpioarelor, dar descoperi că acestea erau goale, în afară de câteva creioane răzleţe şi un teanc de hârtie pentru imprimantă.

Când se ridică simţi că o cuprinde o uşoară ameţeală. „Grăbeşte-te, îşi zise. Întinzi coarda prea tare."

Aruncă o privire de jur împrejurul. „Verifică în dormitor", îşi spuse în gând.

În dormitor mirosea a transpiraţie şi a dezordine. Se apropie cu paşi grăbiţi de un scrin uzat şi răscoli rapid prin sertarele acestuia. Pe patul de o singură persoană aşternuturile erau toate mototolite. Se lăsă în genunchi şi aruncă o privire sub pat. Nimic. Se întoarse spre debaraua mică din perete. Câteva geci şi cămăşi atârnau pe umeraşe. Un sacou negru. Două cravate. O bluză cu mâneci lungi şi o pereche de pantaloni gri. Nimic care să-i atragă atenţia. Era pe punctul de a închide uşa când observă, în capătul îndepărtat al debaralei, un bocanc de şantier uzat, unul singur, care avea înăuntru o şosetă sport, ţeapănă de la noroiul care se întărise pe ea. Era parţial ascunsă în spatele unui maldăr de haine de lucru mirosind a transpiraţie.

Un singur bocanc? Amănuntul ăsta i se păru foarte ciudat.

Se uită în jur după celălalt, dar nu-l zări nicăieri.

Asta o puse pe gânduri şi rămase pe loc, cu privirea pironită pe bocanc, de parcă acesta ar fi putut s-o lămurească în vreun fel, apoi se întinse şi, ocolind cu grijă maldărul de haine, apucă bocancul. Era greu şi-şi dădu numaidecât seama că avea ceva înăuntru. Asemenea unui chirurg ce desprinde cu infinită grijă un strat de piele, scoase şoseta şi privi înăuntrul bocancului.

Icni din străfundul gâtului.

Înăuntrul bocancului se afla un pistol.

Dădu să pună mâna pe el, dar apoi îşi spuse: „Nu-l atinge."

Nu-şi putu explica de ce.

O parte din ea dorea să-l ia de-acolo, să-l pună într-un loc sigur, departe de Michael O'Connell. Acesta era pistolul cu care avea de gând s-o ucidă pe Ashley?

Hope se simţi ca legată de mâini şi de picioare, ca şi când cineva ar fi ţinut-o forţat cu capul sub apă. Ştia că, dacă ia pistolul, O'Connell îşi va da seama că unul dintre ei fusese la el în apartament. Şi va trece la acţiune. Poate avea să-i provoace o reacţie violentă. Poate mai avea vreo armă ascunsă pe undeva. Poate şi iar poate. Întrebările şi îndoielile se învălmăşeau în mintea ei. Îşi dori să existe vreo cale prin care arma să devină nefuncţională, cum ar fi, de pildă, prin înlăturarea percutorului. Citise despre această metodă într-un roman poliţist, dar nu ştia cum trebuie procedat. Să-i ia gloanţele nu servea la nimic. O'Connell şi-ar fi dat seama că cineva îi umblase printre lucruri şi le-ar fi înlocuit, pur şi simplu.

Rămase cu ochii pironiţi pe pistol. Pe ţeavă erau inscripţionate marca şi calibrul, .25.

Urâţenia armei îi stârnea repulsie.

Neştiind sigur dacă procedează corect, puse la loc bocancul, în colţul debaralei şi aranjă puţin hainele, ca să arate întocmai ca înainte.

Îi venea să fugă mâncând pământul. De cât timp se afla în apartament? De cinci minute? De douăzeci? I se păru că aude zgomot de paşi şi glasuri şi-şi dădu seama că are halucinaţii. „Pleacă acum!" îşi spuse.

Hope se ridică şi porni spre uşă. Trecu pe lângă baie, pe care nu se mai obosi s-o verifice, dar în dreptul bucătăriei se opri pe loc.

„Pisicile, îşi zise în gând. Doamna Abramowicz va vrea să ştie ce am descoperit."

Aruncă o privire în bucătăria minusculă. Nu era nici o masă, doar un frigider, un aragaz cu patru ochiuri şi câteva rafturi pline cu conserve de supă şi tocană. Nu văzu nici o conservă cu hrană pentru pisici. Nici o cutie cu otravă de şobolani, pe care O'Connell s-o toarne în mâncarea nefericitelor animale.

Hope se apropie de frigider şi deschise uşa. Câteva ingrediente pentru sendvişuri şi vreo două doze de bere erau singurii „locatari" ai acestuia. Închise uşa la loc şi apoi, într-o doară, deschise uşa de la congelator, aşteptându-se să vadă nişte cutii de pizza congelată.

Ceea ce văzu însă o lovi parcă în moalele capului şi de-abia fu în stare să-şi înăbuşe un ţipăt.

În congelator erau îngrămădite cel puţin o jumătate de duzină de pisici îngheţate, care o fixau cu ochii lipsiţi de viaţă. Una dintre ele era cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet grotesc al morţii.

Cuprinsă de panică, Hope se dădu un pas în spate, cu mâna la gură. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul şi îi venea să vomite. Se simţea ameţită, cu tâmplele pulsându-i, fierbinţi.

Voia să ţipe, dar nu-i ieşea nici un sunet din gâtlej. Fiecare fibră a fiinţei sale o îndemna să plece, să fugă cât mai departe, fără să se uite în urmă. Se lupta să-şi păstreze cumpătul, dar simţea că pierde lupta. Întinse mâna să închidă uşa de la congelator, tremurând din toate încheieturile. În clipa aceea auzi glasul bătrânei de pe coridor.

— Grăbeşte-te, draga mea! Cineva e jos, la lift!

Hope se întoarse şi alergă spre uşă.

— Grăbeşte-te! o auzi din nou pe doamna Abramowicz. Vine cineva!

Bătrâna se afla tot în pragul uşii sale când Hope se năpusti afară din apartament. Văzu că liftul începea să urce şi închise rapid uşa de la apartamentul lui O'Connell. Bâjbâi după cheie, mai-mai s-o scape din mână, încercând s-o vâre în broască.

Doamna Abramowicz se dădu un pas în spate, adăpostindu-se în locuinţa ei. Pisicile de la picioarele ei începură să se agite şi să mişune de colo colo, simţind parcă teama şi panica din glasul femeii.

— Haide, grăbeşte-te, trebuie să dispărem!

Hope o văzu retrăgându-se aproape de tot în interiorul apartamentului, lăsând uşa abia întredeschisă. Simţi limba yalei alunecând înapoi în locaşul ei şi făcu un pas în spate, întorcându-se cu faţa spre lift. În clipa următoare, zări lumina din interiorul acestuia. Liftul ajunse la etajul unde se afla ea.

Rămase încremenită, incapabilă să facă vreo mişcare.

Pentru o clipă, ascensorul păru să se oprească, dar apoi urcă mai departe, la etajul următor.

Tâmplele îi pulsau din cauza emoției, iar urechile i se înfundară, deslușind zgomotele ca de la mare depărtare, de parcă s-ar fi aflat într-un canion uriaș, plin de ecouri.

Se forță să-și vină în fire, făcându-și un inventar al inimii, plămânilor, creierului și încercând să vadă care dintre ele mai funcționa și care cedaseră din cauza șocului.

În spatele ei, doamna Abramovricz deschise ușa puțin mai mult și-și scoase capul pe coridor.

— Alarmă falsă, draga mea. Ai descoperit ceva cu privire la pisicile mele?

Hope trase adânc aer în piept, încercând să-și potolească bătăile inimii. Când vorbi, într-un târziu, vocea ei suna rece, distantă.

— Nu, minți ea. N-am văzut nici urmă de ele.

Văzu o umbră de dezamăgire în ochii bătrânei.

— Cred că ar trebui să plec acum, spuse ea pe un ton tăios.

Avu însă inspirația să-și strecoare în buzunar cheia de la apartamentul lui Michael O'Connell, după care se întoarse și începu să coboare în viteză pe scări. Știa că nu ar mai fi avut răbdare să aștepte sosirea liftului.

Hope coborî pe scări cât putu de repede, având încă golul acela cumplit în stomac. Se avântă pe scări în jos, cu umerii aduși înainte, tânjind cu disperare să ajungă afară, în stradă. Ridicându-și privirea, zări brusc o siluetă lângă intrarea în coridor, profilându-se în întunericul ce se așternea înaintea ei. Aproape îngheță de spaimă, dar în curând își dădu seama că erau doi locatari care se pregăteau să intre în clădire. Unul din ei o apostrofă când trecu pe lângă el ca o vijelie, năpustindu-se pe ușă afară, ușurată să simtă răcoarea nopții învăluind-o. Coborî în salturi ultimele trepte, până pe trotuar și, fără să se uite în urmă, traversă strada, până la mașină. Bâjbâi grăbită după cheie și în clipa următoare se prăbuși pe scaun. Înăuntrul ființei, o voce îi șoptea stăruitor: „Salvează-te! Fugi acum!" Era pe punctul de a porni din loc când, ridicându-și privirea, încremeni din nou.

Michael O'Connell venea agale pe trotuarul opus.

Îl urmări cu privirea şi-l văzu oprindu-se în faţa blocului, căutându-şi cheile în buzunar şi apoi, fără să arunce măcar o privire în direcţia ei, urcă scările şi dispăru în clădire. Mai aşteptă puţin şi după câteva secunde văzu lumina aprinzându-se la el în apartament.

Hope se temu că-şi va da seama de faptul că o persoană intrase la el în casă. Îi era frică să nu fi lăsat vreun lucru nelalocul lui. Apăsă pedala de acceleraţie şi ieşi din parcare. Fără să se uite în urmă, conduse până la colţul străzii, după care viră şi merse câteva străzi mai departe, până când zări alt loc liber, unde putu să tragă pe dreapta. Parcă maşina şi apoi căzu pe gânduri. „Cât a trecut? Trei minute? Patru? Cinci?" Câte secunde se scurseseră din clipa când ea ieşise din apartament şi întoarcerea lui?

Simţi un gol în stomac şi de data asta nu mai reuşi să-şi reprime senzaţia de vomă. Hope deschise portiera maşinii şi vomită fără zgomot, vărsând tot ceaiul doamnei Abramowicz în canalul de scurgere.

Scott se trezi dis-de-dimineaţă în ziua următoare, în camera ieftină de motel. Era înainte de revărsatul zorilor când intră în maşină şi conduse, prin semiîntunericul dimineţii posomorâte de noiembrie, până în apropierea casei unde copilărise Michael O'Connell. Opri motorul şi rămase în aşteptare. Iarna începea să-şi facă simţită prezenţa, frigul tăios furişându-se în maşină şi pătrunzându-i pe sub haine. Era o stradă sumbră şi sărăcăcioasă, nu cu mult mai răsărită ca un parc de rulote. Casele erau mici şi dărăpănate, cu vopseaua scorojită pe la streşini, cu jgheaburile desprinse de acoperiş. În curţile din faţa caselor zăceau aruncate jucării stricate, maşini abandonate şi snowmobile dezmembrate. Plasele contra insectelor fluturau în bătaia vântului şi numeroase ferestre fuseseră peticite cu bucăţi de plastic.

Părea un loc lipsit de orice speranţă sau perspectivă. Era un loc ce te făcea să te gândeşti la doze de bere, la bilete de loterie şi la motociclete, la tatuaje şi la seri de sâmbătă îmbibate în alcool.

Cea mai mare temere a adolescentelor era probabil aceea de a nu rămâne însărcinate, principala preocupare a băieţilor - hocheiul. Vârstnicii erau probabil preocupaţi în permanenţă de grija zilei de

mâine. Era unul dintre locurile cele mai dezolante pe care le văzuse Scott vreodată.

La fel ca în ziua precedentă, la liceu, se simţea stingher în acest mediu ostil.

Scott văzu cum strada începe să se trezească la viaţă, pâlcuri de copii îndreptându-se spre autobuzele şcolare, femei şi bărbaţi mergând la slujbă cu cutia de prânz în mână. Când agitaţia se mai potoli, ieşi din maşină. Avea în buzunar mai multe bancnote de 20 de dolari şi-şi zise că avea să le folosească pe toate în dimineaţa aceea, după cum păreau să stea lucrurile.

Scott se îndreptă spre casa situată vizavi de cea în care copilărise O'Connell.

Ciocăni tare la uşă, ignorând câinele care lătra răguşit, ca scos din minţi. După câteva secunde, auzi o voce de femeie răcnind furioasă la câine, iar în clipa următoare uşa se deschise.

— Da?

Era o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii, îmbrăcată cu o haină roz pe care era inscripţionat logoul unui magazin din zonă. Se căznea să ţină o cană de cafea într-o mână, în timp ce cu cealaltă apucase câinele de zgardă.

— Îmi cer scuze, de obicei e tare prietenos, doar îi sperie pe oameni, sărind pe ei ca un apucat. Bărbatu-meu îmi spune mereu că ar trebui să-l educ mai bine, dar…

Ridică din umeri.

— E-n regulă, spuse Scott prin uşa cu plasă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt de la Departamentul de eliberări condiţionate al statului Massachusetts, minţi Scott. Desfăşurăm o anchetă în vederea pronunţării sentinţei cu privire la un infractor aflat la prima abatere. Este vorba de Michael O'Connell. A locuit peste drum de dumneavoastră. Îl cunoaşteţi?

Femeia dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Puţin. Nu l-am mai văzut de vreo doi-trei ani. Ce a făcut?

Scott se gândi o clipă, apoi spuse:

— E acuzat de tâlhărie.

— A furat ceva, nu-i aşa?

„Da”, zise Scott în sinea lui.

— Așa se pare.

Femeia pufni.

— Și l-ați prins pe neghiob, hm? Tot timpul am avut impresia că e un tip inteligent.

— Vi s-a părut un tip deștept, ziceți?

— Așa îți dădea impresia, cel puțin. Nu știu dacă chiar era așa.

Scott zâmbi.

— Oricum, spuse el încet, ce ne interesează pe noi e trecutul său. O să-l interoghez și pe tatăl lui, dar, știți cum e, câteodată vecinii…

Nu fu nevoit să-și termine propoziția, căci femeia încuviință din cap cu o expresie aprobatoare.

— Nu știu prea multe. Noi nu stăm aici decât de câțiva ani. În schimb, bătrânul… ei bine, el locuiește aici de-un secol. Dar nu-l prea simpatizează nimeni de pe stradă.

— Cum așa?

— E invalid. A lucrat pe un șantier naval din Portsmouth, unde a avut un accident. Se spune că s-a lovit la spate. În fiecare lună, primește bani de la compania navală, de la stat și, pe deasupra, de la sindicat. Însă pentru un om care se pretinde invalid pare destul de zdravăn. Repară acoperișuri, o îndeletnicire cam ciudată pentru un infirm, zic eu. Bărbatu-meu spune că e plătit cu bani gheață, la negru. Mereu m-am gândit că într-o bună zi o să vină cineva de la fisc să facă investigații.

— Dar asta nu explică de ce oamenii nu-l…

— E un bețiv și un ticălos. De câte ori se îmbată, devine violent. Face scandal. Îl auzi răcnind și înjurând de mama focului în toiul nopții, cu toate că, lucru ciudat, n-are pe nimeni la care să strige în halul ăsta. Câteodată, iese și trage cu o pușcă veche, pe care o ține undeva în mizeria aia de casă a lui. Nu-i pasă că sunt copii în jur. Odată, a împușcat câinele unui vecin. Nu pe-al meu, slavă Domnului. A tras cu pușca fără nici un motiv, doar așa, fiindcă a avut el chef. Un nemernic, într-un cuvânt.

— Iar fiul?

— După cum v-am mai spus, nu-l cunosc prea bine. Dar știți cum se spune: așchia nu sare departe de trunchi. Cel puțin așa se pare.

— Cu mama lui ce s-a întâmplat?

— A murit. Nici n-am cunoscut-o. A fost un accident. Cel puţin aşa se vorbeşte. Unii zic că s-a sinucis. Alţii dau vina pe bătrân. A avut loc o anchetă destul de serioasă. Existau multe suspiciuni. Dar apoi poliţia a renunţat. Poate s-a scris prin ziare câte ceva despre asta la vremea respectivă, nu ştiu. Povestea s-a întâmplat înainte să ne mutăm noi aici.

Câinele începu să latre din nou, iar Scott se dădu un pas în spate.

— Vă mulţumesc mult, spuse el. Încă ceva. Vă rog să nu pomeniţi nimănui despre discuţia noastră. N-o să mai aflăm nimic din ce ne interesează dacă oamenii încep să vorbească.

— A, sigur.

Femeia împinse câinele cu piciorul şi trase cu sete din ţigară.

— Hei, oare nu puteţi voi, acolo în Massachusetts, să-l băgaţi şi pe bătrân la pârnaie, odată cu fiu-său? Cu siguranţă, toţi de-aici am fi mai liniştiţi.

Scott îşi petrecu restul dimineţii făcând investigaţii prin cartier, pretinzând că efectuează diferite anchete. O singură dată i se ceru să se legitimeze, dar atunci puse rapid capăt discuţiei. Nu află prea multe lucruri. Familia O'Connell se stabilise aici înaintea majorităţii vecinilor, iar imaginea pe care şi-o creaseră prin partea locului le limitase contactul cu aceştia. Antipatia stârnită în rândul celor din jur îl ajută pe Scott într-un anumit sens: oamenii erau dispuşi să stea de vorbă cu el. Din păcate însă, cu toţii spuneau cam aceleaşi lucruri, pe care Scott le mai auzise sau le presupunea.

Pe bătrânul O'Connell nu-l văzu să iasă din casă, deşi era posibil să fi plecat în timp ce el stătea de vorbă cu vreun vecin. Totuşi, o camionetă Dodge veche, de culoare neagră era parcată în curte, de unde nu se clintise toată ziua. Scott presupuse că era maşina bătrânului.

Ştia că în cele din urmă avea să fie nevoit să bată şi la uşa lui, dar încă nu se hotărâse cum să se prezinte. Decise să mai facă o ultimă încercare, la biblioteca din cartier, unde spera să afle mai multe amănunte legate de moartea mamei lui O'Connell.

Biblioteca, spre deosebire de clădirile dărăpănate de pe străzile lăturalnice şi fostele ferme din zonă, era o construcţie cu două etaje, din sticlă şi cărămidă, situată în apropiere de secţia de poliţie, abia construită, şi de sediul primăriei locale.

Scott se apropie de biroul principal, și o tânără suplă, cu vreo cinci ani mai în vârstă ca Ashley, ridică privirea spre el, în timp ce introducea niște fișe între copertele unor cărți, întrebându-l, pe un ton plăcut:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da. Aveți cumva o arhivă cu albumele absolvenților de liceu? Și, în al doilea rând, îmi spuneți unde aș putea viziona diapozitivele cu ziarele locale?

— Sigur. Camera de proiecție se află acolo.

Făcu un gest cu mâna înspre o încăpere alăturată.

— Edițiile sunt datate cronologic. Aveți nevoie de ajutor la punerea în funcțiune a videoproiectorului?

Scott scutură din cap.

— Mă descurc. Iar albumele?

— La informații. Care promoție vă interesează?

— Liceul Lincoln, promoția 1995.

Pe chipul tinerei apăru o expresie de surpriză, urmată de un zâmbet.

— Promoția mea. Poate vă pot ajuta chiar eu?

— Ați cunoscut un bărbat pe nume Michael O'Connell?

Tânăra încremeni. Preț de o secundă, rămase fără grai.

Scott citi pe chipul fetei amărăciunea pe care i-o stârnea evocarea unor amintiri neplăcute.

— Ce-a făcut? șopti ea într-un târziu.

Sally se cufundă în mormanul de texte legale și articole de ziar care comentau anumite legi. Căuta ceva anume, fără să știe însă cu precizie ce înseamnă acel ceva. Cu cât citea mai mult, cu cât reflecta mai mult, cu cât analiza mai mult, cu atât mai neliniștită se simțea. „Una e, își zise cu asprime, să fii implicat într-o infracțiune la nivel intelectual, adică să examinezi o faptă în climatul abstract al sălii de judecată, apelând la argumente și dovezi, la mărturii și tehnici criminaliste, după care să lași sistemul judiciar să intervină. Sistemul judiciar penal a fost proiectat astfel încât să golească acțiunile de orice strop de umanitate. Anihilează realitatea infracțiunii, transformând-o într-un act teatral." Ea cunoștea cum decurge procesul și se simțea în largul ei să participe

la acesta. Dar ceea ce făcea în clipa de faţă era să păşească într-o cu totul altă direcţie.

Şi anume, să descopere o infracţiune.

Şi să i-o pună în cârcă lui Michael O'Connell.

Să-l arunce în puşcărie, apoi să-şi vadă cu toţii de viaţă. Părea simplu. Entuziasmul lui Scott o încurajase până în clipa în care se aşezase pe scaun şi începuse efectiv să sondeze diversele variante posibile.

Cele mai bune pe care le găsise până acum erau frauda şi extorcarea.

Ar fi destul de complicat, îşi zise, dar poate că ar izbuti să cumuleze toate acţiunile lui O'Connell de până acum şi să le pună într-o nouă lumină, astfel încât să dea impresia că ar fi vorba de un plan întocmit de acesta în vederea şantajării ei şi a lui Scott. Evident, pentru bani. Se gândi că ar putea, probabil, să-l convingă pe procuror că tot ceea ce făcuse O'Connell - şi în special hărţuirea lui Ashley - făcea parte dintr-un plan periculos. Singurul lucru pe care trebuiau ei să-l „fabrice" era o ameninţare la adresa lor, în caz că nu ar fi plătit o anumită sumă de bani. Scott ar fi putut să declare la o adică, sub prestare de jurământ, că atunci când îi dăduse lui O'Connell 5 000 de dolari, în Boston, acesta pretinsese mai mult. Iar când ei se împotriviseră, O'Connell trecuse la acţiune. Puteau chiar să explice faptul că nu apelaseră la poliţie prin aceea că le fusese teamă de ce ar fi în stare să facă acesta.

Problema sau, mai precis, se lamentă Sally, prima problemă din lungul şir care avea să urmeze era ceea ce spusese Scott după ce îi înmânase cei 5 000 de dolari. Bănuia că O'Connell avusese la el un microfon şi înregistrase toată conversaţia.

Dacă era aşa, ei doi ar fi consideraţi nişte mincinoşi. O'Connell ar scăpa basma curată, ei doi ar fi puşi sub învinuire, probabil, iar cariera ei, precum şi cea a lui Scott ar fi puse în primejdie. S-ar întoarce astfel la linia de start, de data asta în mare încurcătură, şi n-ar mai fi nimeni care să stea între O'Connell, furia sa dezlănţuită şi Ashley.

Şi, realiză brusc, chiar dacă planul lor ar reuşi, n-aveau nici o garanţie că O'Connell nu va beneficia de o reducere a pedepsei. Câţiva ani de detenţie? De cât timp ar avea nevoie Ashley ca să-şi refacă viaţa, să se elibereze din încleştarea obsesiei lui? De trei ani? De cinci? De

zece? Va putea să fie vreodată absolut sigură că el n-o să-i apară la uşă într-o bună zi?

Sally se lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

„Ucide-l", îşi zise.

Scoase un geamăt surd. Nu-i venea să creadă ce-i trecea prin minte.

„Ce-i aşa de grozav la viaţa ta încât să ţii de ea cu dinţii, în loc să o sacrifici?"

Gândul acesta o făcu să-şi vină în fire. Nu se omora după slujba ei, era frământată de îndoieli în privinţa relaţiei cu Hope. Trecuseră săptămâni întregi, ba nu, luni întregi de când nu mai simţise nici o bucurie. Rostul vieţii ei? Îi veni să râdă, dar nu izbuti. Era o femeie între două vârste, o avocată de provincie care îmbătrânea, zi de zi apărându-i noi riduri săpate de îngrijorare. Se gândi că singurul lucru valoros pe care îl făcuse vreodată era Ashley. Chiar dacă era rodul unei iubiri neadevărate, totuşi fiica ei era, incontestabil, cel mai bun lucru pe care ea şi Scott reuşiseră să-l făurească în scurtul timp petrecut împreună.

„Viitorul lui Ashley merită orice sacrificiu. Al tău, nu."

Din nou, Sally fu şocată de gândul acesta. Era o nebunie. Dar o nebunie ce avea noimă.

„Ucide-l", îşi spuse.

Apoi îi trecu prin minte alt gând, şi mai bizar decât celălalt:

„Sau fă astfel încât să te ucidă el pe tine, iar apoi să plătească pentru asta."

Se îndreptă de spate şi-şi aruncă privirea asupra cărţilor şi documentelor din jurul ei.

Cineva trebuia să moară. Dintr-odată, fu absolut încredinţată de lucrul ăsta.

Am avut coşmaruri încă din prima clipă când m-am apucat de povestea asta.

Coşmarurile se năpusteau asupra mea pe neaşteptate şi mă zvârcoleam toată noaptea, leoarcă de sudoare. Odată, m-am trezit în toiul nopţii, m-am dus clătinându-mă până la baie, să beau un pahar cu apă, şi m-am holbat în oglindă la propria-mi reflexie. Am ieşit apoi pe hol şi, umblând în vârful degetelor, am aruncat o privire în camera

copiilor, ca să mă asigur că somnul le este lin, nu chinuit ca al meu. Când m-am întors în pat, soţia mea a mormăit: „Totul e-n ordine?" şi a adormit înainte să apuc să-i răspund. Mi-am pus capul pe pernă şi m-am cufundat din nou în întunericul nesfârşit.

A doua zi am sunat-o.

— Cred că a sosit timpul să stau de vorbă cu unii dintre eroii principali ai acestei piese, am spus cu voce aspră. Am amânat prea mult lucrul ăsta.

— Da. Mă aşteptam să-mi ceri asta, mai devreme sau mai târziu. Atâta doar că nu ştiu cine va fi dispus să stea de vorbă cu tine în momentul de faţă.

— Adică sunt dispuşi să li se publice povestea, dar nu doresc să stea de vorbă cu mine? am întrebat neîncrezător.

Când vorbi, am desluşit o undă de tulburare în glasul ei; evenimentele deveneau tot mai dramatice. Eram tot mai aproape.

— Mi-e teamă, spuse ea.

— Teamă de ce?

— Sunt atât de multe lucruri în joc. Viaţă sau moarte. Şansă sau disperare. Miza e foarte mare.

— Îi pot găsi şi singur, am spus brusc. Nu trebuie să mă joc cu tine de-a şoarecele şi pisica. Aş putea să verific listele absolvenţilor. Să scotocesc prin bazele de date. Să caut pe site-urile studenţeşti. Sau pe cele ale lesbienelor. Pe reţelele de socializare ale psihopaţilor. Nu ştiu. Cineva trebuie să aibă suficiente informaţii încât să fiu în stare să le descopăr adevăratul nume, adevărata adresă şi celelalte aşa-zise adevăruri pe care mi le-ai spus.

— Nu crezi că ţi-am spus adevărul?

— Ba da. Ce vreau să spun e că ştiu suficient încât să urmez pista de unul singur de-aici încolo.

— Ai putea proceda aşa, dar asta m-ar face să nu-ţi mai răspund la telefoane. Şi probabil că nu ai afla niciodată ce s-a întâmplat. Poate că ştii unele lucruri sau poate că ai fi în stare să pui cap la cap nişte amănunte, încât să închegi conturul poveştii. Dar ţi-ar lipsi miezul. Esenţa care să-ţi explice motivele. Eşti gata să-ţi asumi acest risc?

— Nu, am răspuns. Nu sunt.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— O să joc după regulile tale. Dar nu pentru multă vreme. Simt că ajung la capătul răbdării.

— Da. Simt asta în vocea ta.

Dar nu păru s-o afecteze câtuşi de puţin. Spunând aceste cuvinte, închise telefonul.

36
Cu cărțile pe față

Ashley era încă furioasă și supărată că fusese exclusă de la luarea unei decizii de o asemenea importanță pentru ea. Catherine era mai puțin indignată de atitudinea aparent irațională a lui Hope, Scott și Sally. Petrecu o oră întreagă la telefon, formând diferite numere și vorbind cu voce joasă, înainte s-o cheme pe Ashley și să-i spună:

— Noi două avem ceva de făcut.

Ashley stătea în bucătărie, cu o cană de cafea în mână, și se uita țintă la colțul în care se afla bolul Celui fără Nume - acum gol. Nimeni din casă nu putuse să-l ia de acolo. Se simțea legată de mâini și de picioare, în timp ce în jurul ei se petreceau lucruri care o priveau direct, dar nu i se permitea să ia parte la ele.

— Ce anume?

— Păi, spuse Catherine pe un ton blând, nu-mi place să stau pe margine cu mâinile-n sân.

— Nici mie.

— Cred că trebuie să facem ceva. Ceva la care cred că nu s-a gândit nimeni din casa asta.

Rostind aceste cuvinte, Catherine flutură prin aer cheile de la mașină.

— Să mergem, spuse scurt.

— Încotro?

— Mergem să ne întâlnim cu un bărbat, răspunse Catherine cu vioiciune. Un personaj dubios, din câte îmi face impresia.

Ashley păru probabil ușor surprinsă, iar bătrâna nu-și putu ascunde un zâmbet.

— De genul ăsta de om avem nevoie. De cineva cât mai dezagreabil.

Se întoarse şi, cu Ashley pe urmele ei, o porni spre maşină.

— Nu le spunem nimic părinţilor tăi sau lui Hope despre vizita noastră, zise ea pe când ieşeau din parcare.

Ashley rămase tăcută în timp ce Catherine acceleră, uitându-se de mai multe ori în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu le urmăreşte nimeni.

— Avem nevoie de ajutor din partea cuiva care vine dintr-un altfel de mediu. Cu valori diferite. Din fericire, oftă ea, cunosc câţiva tipi care locuiesc lângă mine şi care, la rândul lor, cunosc pe cineva care s-ar potrivi acestei descrieri.

Lui Ashley îi stăteau pe limbă câteva întrebări, dar se abţinu, gândindu-se că avea să afle despre ce era vorba în curând. Ridică din sprâncene când Catherine ieşi de pe străduţele lăturalnice în bulevardul principal, după care aceasta viră înspre autostrada interstatală, luând-o în direcţia din care veniseră cu doar câteva zile în urmă.

— Unde mergem?

— Într-un loc aflat cam la patruzeci şi cinci de minute de-aici, spre nord, spuse Catherine cu însufleţire. Probabil la vreo două sute de metri de graniţa dintre statele Massachusetts şi Vermont.

— Şi ce facem acolo?

Catherine zâmbi.

— Ne întâlnim cu cineva, după cum ţi-am spus. Genul de om cu care mă îndoiesc că ai avut de-a face vreodată, nici eu, de altfel.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi spuse pe un ton mai aspru:

— Poate asta ne va da un pic de siguranţă.

Nu-i mai dădu nici o explicaţie, iar Ashley nu întrebă nimic, cu toate că se îndoia că *siguranţa* era atât de simplu de obţinut, chiar şi dincolo de graniţă, în Vermont.

Scott părăsi în grabă biblioteca orăşenească.

Ceea ce aflase era o poveste tulburătoare, tipică oraşelelor de provincie, alcătuită din tot felul de zvonuri, insinuări, invidii şi exagerări, amestecate cu un sâmbure de adevăr, cu unele fapte reale şi unele ipoteze. Poveştile de genul acesta sunt oarecum molipsitoare. Poate nu sar în ochi, dar se propagă cu viteza unei boli contagioase.

— O să vedeţi, îi spusese bibliotecara, cât de dubioase au fost împrejurările în care a murit mama lui Michael O'Connell.

Dubioase era un termen prea blând, după părerea lui Scott.

Unele relaţii sunt fragile încă de la bun început şi n-ar trebui să se nască din capul locului, însă, din motive inexplicabile, ele prind rădăcini şi mai apoi degenerează într-o înlănţuire mortală. Acesta era mediul în care crescuse Michael O'Connell: un tată abuziv, mai mult beat decât treaz, care menţinuse o atmosferă de ură şi furie în familie; o mamă care fusese pe vremuri şefă de promoţie şi care îşi distrusese viitorul - atât de promiţător - din cauză că se lăsase sedusă în primul an de facultate. Alura de Elvis a lui O'Connell senior, pe atunci un tânăr brunet, plin de muşchi, slujba lui bună de pe şantierul naval, maşina rapidă şi voioşia-i molipsitoare, toate acestea o împiedicaseră să-i vadă celelalte cusururi.

Devenise un obicei ca poliţia să descindă acasă la familia O'Connell sâmbătă seara. O mână ruptă, câţiva dinţi scoşi, vânătăi, asistenţi sociali, internări în spitalul de urgenţă, iată care fusese cadoul ei de nuntă. În schimb, el se alesese doar cu nasul rupt - pierzându-şi astfel definitiv figura atrăgătoare -, deşi nu o dată fusese nevoit să-şi respingă soţia, care îi flutura un cuţit de bucătărie prin faţa ochilor. În casă domnea în permanenţă o atmosferă agresivă, violentă, urmată de fiecare dată de împăcarea celor doi soţi. Asta ar fi continuat la nesfârşit, dacă nu ar fi survenit două nenorociri: tatăl căzu, iar mama se îmbolnăvi.

O'Connell senior era pe şantier când căzu de la o înălţime de zece metri, izbindu-se în cădere de o grindă de oţel. Ar fi trebuit să moară pe loc, dar nu-i fusese scris aşa. În loc de asta, zăcu în spital vreme de şase luni, cu fractură de coloană vertebrală, fapt care îl făcu să devină dependent de calmante şi care îi aduse o sumă considerabilă din partea companiei de asigurări. Obţinu, de asemenea, o despăgubire pe temei de invaliditate, din care cea mai mare parte o risipi bând cu prietenii. Restul încăpu pe mâinile unui cuplu de escroci. Între timp, mama lui O'Connell se îmbolnăvi de cancer uterin. Suferi o intervenţie chirurgicală care împreună cu propria ei dependenţă de calmante îi provocară şi mai multă suferinţă.

O'Connell avea treisprezece ani în noaptea când mama lui se stinse din viaţă. La o zi după aniversarea zilei sale de naştere.

Amănuntele pe care Scott le află de la bibliotecară şi din ziarele locale de la acea vreme erau tulburătoare şi confuze, deopotrivă. Ambii părinţi obişnuiau să bea şi să se bată; lucrul acesta se întâmpla în mod curent, potrivit declaraţiilor vecinilor, dar nu era nimic ieşit din comun şi nici din cale-afară de grav. Însă în seara aceea, la scurt timp după lăsarea întunericului, izbucnise dintr-odată un scandal cumplit, urmat de două focuri de armă.

Împuşcăturile reprezentau enigma întregii întâmplări. Unii dintre vecini erau gata să jure că se scursese un interval considerabil - vreo treizeci de secunde, poate chiar un minut sau un minut şi jumătate - între cele două focuri de armă.

Tatăl lui O'Connell fusese cel care sunase la poliţie.

La sosirea poliţiei, mama zăcea jos, moartă, împuşcată în piept de la mică distanţă, iar al doilea glonţ fu descoperit în tavan. Băiatul, aflat la vârsta preadolescenţei, era ghemuit într-un colţ, în timp ce tatăl, cu faţa toată zgâriată, ţinea în mână un pistol de calibrul 38 cu ţeava tăiată. Declaraţia lui O'Connell senior suna în felul următor: băuseră, ca de obicei, după care se încăieraseră, tot ca de obicei, doar că de data asta femeia scosese revolverul pe care el îl ţinea încuiat într-un sertar de la birou. Nu ştia să spună cum de reuşise să pună mâna pe cheie. Femeia îl ameninţase că-l omoară. Îi spusese că era sătulă de-atâtea bătăi şi că venise momentul să se răzbune. Atunci, el se repezise la ea ca un câine turbat, urlând şi îndemnând-o să-i dovedească pe loc ce poate.

O prinsese de mână. Se luptaseră. Primul glonţ se înfipsese în tavan. Al doilea, în pieptul ei.

O încăierare. Prea mult alcool. Un accident.

Aceasta era versiunea lui sau cel puţin aşa îi spusese lui Scott bibliotecara, clătinând din cap tulburată.

Evident, poliţiştii îşi puseseră numaidecât întrebarea dacă nu cumva lucrurile se întâmplaseră invers: tatăl lui O'Connell pusese mâna pe armă, iar mama încercase să se apere. Mai mulţi detectivi care văzuseră fotografiile de la locul faptei presupuseseră că ea se împotrivise avansurilor bărbatului băut şi apucase ţeava armei într-o

încercare disperată de a-l împiedica s-o împuşte. Glonţul din tavan fusese tras după aceea în mod deliberat, ca să ofere o confirmare versiunii susţinute de el.

În toată acea stare de confuzie - ambele variante erau la fel de plauzibile, una susţinând legitima apărare, iar cealaltă, ipoteza unei crime sordide, comisă la beţie - răspunsul decisiv avea să vină din partea adolescentului.

Putea să susţină a doua variantă şi să-şi trimită în felul ăsta tatăl la închisoare, iar el să ajungă la orfelinat. Sau putea să o susţină pe prima, caz în care viaţa sa - singura pe care o cunoştea - ar fi continuat ca până atunci, doar că fără mama sa.

Scott se gândi că era probabil singurul moment în care ar fi putut să aibă un sentiment de milă faţă de O'Connell. Şi, oricum, era o milă ce ţinea de trecutul acestuia, căci lucrurile se petrecuseră cu aproape cincisprezece ani în urmă.

Pentru o clipă, se întrebă ce ar fi făcut el în locul lui O'Connell. Şi în clipa aceea înţelese că băiatul de atunci nu avusese de ales. Un rău pe care îl cunoşti e mai bun decât cel pe care nu-l cunoşti.

Prin urmare, tânărul O'Connell alesese să confirme versiunea tatălui său.

Scott se întrebă dacă revedea vreodată în coşmarurile lui imaginea uciderii mamei sale. Dacă o revedea luptându-se ca să-şi apere viaţa. Dacă dimineaţa, când se trezea sub privirile bănuitoare ale tatălui, simţea minciuna aceea îngrozitoare sfredelindu-i sufletul ca un fier înroşit în foc.

Scott traversă oraşul şi opri maşina în faţa casei lui O'Connell. Aici se găsea cheia întregii poveşti. Toate ingredientele care făcuseră din el un ucigaş.

Scott nu ştia prea multe lucruri legate de psihologie, deşi, ca orice istoric, era conştient de faptul că uneori evenimentele marcante sunt rezultatul unor emoţii. Dar ştia suficient cât să-şi dea seama că Michael O'Connell devenise ceea ce era astăzi din cauza trecutului său. Mai mult de-atât, realiză, cuprins de tulburare, că singurul lucru care-l ţinea pe linia de plutire era Ashley.

Oare ar putea s-o ucidă pe Ashley cu aceeaşi uşurinţă cu care tatăl său îşi omorâse soţia?

Scott îşi ridică privirea şi şi-o aţinti din nou asupra casei în care copilărise O'Connell. Era atât de cufundat în contemplarea acesteia, încât nu observă silueta care ţâşni la un moment dat din spatele unui copac din apropiere, iar atunci când cineva îi bătu cu degetul în geam, se întoarse brusc, inima galopându-i cu putere.

— Ieşi din maşină!

Era un ordin ce nu îngăduia nici o replică.

Scott îşi ridică uimit privirea şi văzu un bărbat brunet, cu nasul strâmb, stând cu faţa aproape lipită de geam. Într-una din mâini bărbatul ţinea o coadă de topor.

— Ieşi imediat! repetă el.

Reacţia instinctivă a lui Scott fu să apese pedala de acceleraţie şi să pornească în trombă. Dar n-o făcu, căci îl văzu pe individ legănându-şi bâta asemenea unui jucător de baseball ce se pregăteşte să lovească mingea. În schimb, trase adânc aer în piept, îşi desfăcu încet centura de siguranţă şi deschise portiera.

Bărbatul îi aruncă o privire ameninţătoare, ţinând în continuare bâta ca pe-o armă.

— Tu eşti ăla care pui tot felul de întrebări? se răsti el. Cine naiba eşti? Să faci bine să-mi spui de ce îţi bagi nasul în viaţa mea, înainte să-ţi zdrobesc creierii!

Sally se întoarse înspre computer şi-şi dădu seama că ceea ce făcuse până în clipa de faţă era suficient pentru a o incrimina, la o adică. Trase sertarul biroului şi scoase de-acolo o agendă veche cu coperte galbene. Ar fi fost o greşeală din partea ei să-şi noteze în computer detaliile unei infracţiuni, fie ea chiar şi una încă ipotetică. Se sili să gândească invers, de la coadă la cap, aşa cum ar proceda un detectiv. O hârtie putea fi distrusă oricând. Era ca mersul pe plajă, oarecum; urmele paşilor rămân imprimate în nisip, dacă te plimbi dincoace de linia fluxului. Sub această linie însă ele sunt şterse de valurile mării.

Îşi muşcă buza de jos şi luă un creion.

Sus, în capul paginii, scrise „Motive".

Apoi, a doua rubrică, „Mijloace."

Şi, în fine, adăugă o a treia rubrică, la fel de necesară: „Prilej".

Sally rămase cu privirea pironită pe aceste trei cuvinte. Ele alcătuiau un fel de „sfântă treime" în munca unui detectiv. Dacă află aceste trei necunoscute, în nouăzeci la sută din cazuri poliția găsește vinovatul și poate fi sigură că acesta va fi condamnat. Experiența sa juridică făcea ca misiunea ei să fie simplă: trebuia doar să submineze unul dintre aceste trei elemente. Ca la un scaun cu trei picioare: dacă unul dintre picioare este tăiat, scaunul se prăbușește. Acum ea se pregătea să pună la cale o infracțiune, încercând să anticipeze modul în care avea să fie investigată aceasta. Sally se încăpățâna să-i spună în mintea ei „infracțiune" sau „incident", sau „eveniment". Se ferea cu înverșunare de cuvântul „crimă".

Mai adăugă o rubrică pe hârtie: „Probe incriminatorii".

Aici avea mult de lucru. Începu să treacă în inventar diferitele modalități prin care puteau fi prinși. Mostrele de ADN - asta însemna păr, piele sau sânge - trebuiau evitate cu orice preț. Apoi, probele balistice - dacă aveau să folosească o armă, trebuia găsită una care să nu poată fi asociată cu persoana lor. În caz contrar, trebuia s-o ascundă sau s-o arunce într-un loc în care să nu poată fi găsită niciodată, lucru foarte greu de realizat, doar dacă n-o aruncau în ocean. Pe lângă ăsta, mai erau și alte amănunte de care trebuia să țină seama. Fibrele textile, amprentele trădătoare, urmele de încălțăminte în solul moale, urmele cauciucurilor de la mașină. Martorii oculari care i-ar vedea venind sau plecând de la locul faptei. Camerele de supraveghere video. Nici măcar nu era sigură că, pe un scaun incomod, sub lumina nemiloasă a unui bec spânzurat de tavan și asaltați de întrebările inevitabilei perechi de detectivi - unul bun și unul rău - Scott, Ashley, Hope sau Catherine nu ar ceda, până la urmă. Și atunci ar încerca să inventeze o poveste sau, și mai rău, să mintă - polițiștii își dau seama de fiecare dată când li se toarnă o minciună - și ar fi pierduți cu toții.

Evident, dacă vreunul dintre ei ar ajunge pe scaunul acela, în camera de interogatoriu, ar însemna că toate speranțele lor se vor fi spulberat.

Indiferent ce aveau de gând să facă, trebuia s-o facă absolut anonim. Incidentul trebuia să pară, chiar și la o examinare minuțioasă, că nu are nici cea mai mică legătură cu Ashley.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai greu de înfăptuit. Și, cu cât sarcina părea mai dificilă, cu atât mai tare o cuprindea

disperarea. Avea senzaţia că totul se destramă în jurul ei: nu doar slujba, pe care o neglijase, ci şi relaţia ei cu Hope, ca şi întreaga sa viaţă. De parcă nesiguranţa aceasta legată de Ashley năruia toate celelalte lucruri din viaţa ei.

Sally scutură din cap. Privi la coala de hârtie din faţa ei. Îşi aduse aminte dintr-odată de examenele pe care obişnuia să le dea la facultate. Într-un fel, era la fel ca atunci. Singura deosebire era că acum un eventual eşec avea să-i afecteze nu notele, ci viitorul. Al lor, al tuturor.

Îşi notă în gând să nu uite să facă rost de mai multe perechi de mănuşi chirurgicale.

Asta avea să-i împiedice, cel puţin, să lase amprente, când se vor fi hotărât ce să facă.

Îşi mai notă în minte un lucru: „Nu uita să mergi la un magazin second-hand ca să cumperi haine. Şi încălţăminte".

Sally dădu din cap aprobator. „Poţi s-o faci, îşi spuse. Orice-ar fi."

Personajul *dezagreabil* cu care urmau să se întâlnească Ashley şi Catherine aştepta lângă SUV-ul său, un Chevrolet rablagit, şi trăgea dintr-o ţigară, râcâind cu vârful pantofului în pietrişul din parcare. Catherine îi observă numaidecât jacheta de vânătoare, colorată în roşu şi negru, precum şi abţibildurile cu NRA[36] ce-i împodobeau maşina. Era un tip scund, cu pieptul bombat şi cu un început pronunţat de chelie. „Un tip uns cu toate alifiile", îşi zise Catherine. Pe vremuri, lucrase într-o fabrică de confecţii, dar la un moment dat descoperise o sursă de venituri mult mai consistentă.

Opri maşina vizavi de a lui şi-i spuse lui Ashley:

— Stai aici. Ţine capul jos. Dacă am nevoie de tine, îţi fac semn cu mâna.

Ashley nu ştia prea bine ce se întâmplă. Încuviinţă din cap şi se răsuci, ca să n-o scape din ochi pe Catherine.

Aceasta se dădu jos din maşină.

— Domnul Johnson, presupun?

---

36 The Naţional Rifle Association - Asociaţia naţională a posesorilor de arme, înfiinţată în anul 1871. (n. tr.)

— Întocmai. Dumneavoastră trebuie să fiţi doamna Frazier, nu-i aşa?

— Aşa e.

— De obicei, nu-mi place să fac afaceri aşa, la drumul mare. Prefer să le fac în cadrul unor expoziţii legale.

Catherine dădu din cap aprobator. Se îndoia de adevărul acestei afirmaţii, dar trebuia s-o accepte ca făcând parte din întreaga şaradă.

— Apreciez faptul că v-aţi făcut timp, spuse ea. Nu v-aş fi sunat dacă n-ar fi fost vorba de o urgenţă.

— Pentru uz personal? În scop de protecţie?

— Da. Absolut.

— Vedeţi dumneavoastră, eu sunt colecţionar, nu furnizor. Şi de obicei vând sau fac schimb de arme doar în cadrul expoziţiilor autorizate. Altfel aş avea nevoie de un permis federal, mă-nţelegeţi.

Catherine încuviinţă din cap. Pricepuse că bărbatul vorbea într-un limbaj codificat, căutând să eludeze prevederile legale.

— Repet, apreciez gestul dumneavoastră, spuse ea.

— Vedeţi dumneavoastră, un furnizor de arme, ca să fie cu acte-n regulă, trebuie să completeze o grămadă de hârtii pentru cei de la poliţie, apoi trebuie să aştepte trei zile. În schimb, un colecţionar de arme poate să facă schimb sau să comercializeze armele fără toate aceste cerinţe. Desigur, sunt obligat să vă întreb dacă aveţi de gând să comiteţi vreo faptă ilegală cu această armă.

— Sigur că nu. Este doar pentru protecţie. În ziua de azi, nu mai eşti în siguranţă nicăieri. Aşadar, ce aveţi pentru mine?

Traficantul de arme se îndreptă spre portbagajul maşinii, pe care îl deschise larg. Înăuntru se găsea o servietă de metal cu cifru, pe care o deschise rapid. Pe un suport de polistiren de culoare neagră erau înşirate mai multe pistoale. Catherine se uită la ele oarecum nedumerită.

— Eu nu mă prea pricep la arme.

Domnul Johnson dădu din cap aprobator.

— Cele de calibrul 45, de nouă milimetri, sunt mai mult decât aveţi dumneavoastră nevoie, cred. Iată pe care ar trebui să le luaţi în considerare: pistolul automat de .25 şi revolverul de .32. Cel de calibrul 32, cu ţeavă scurtă, este ceea ce căutaţi, după părerea mea. E mic,

pentru femei. Cu șase gloanțe. Doar fixezi ținta și tragi. Foarte solid, de nădejde și în același timp ușor de mânuit. Începe în poșetă. O armă potrivită pentru doamne. Dezavantajul ar fi că împușcătura cu un astfel de pistol nu face ravagii, ca la armele mai mari, înțelegeți ce spun? Dar asta nu înseamnă că nu poți ucide pe cineva cu el. Poți, fără probleme. Dar… pricepeți ce vreau să zic?

— Sigur. O să-l iau pe acesta.

Domnul Johnson zâmbi.

— Bună alegere. Acum, legea mă obligă să vă întreb dacă aveți de gând să scoateți arma în afara granițelor statului.

— Sigur că nu, minți Catherine.

— Sau să i-o dați altcuiva.

Catherine nici nu privi în direcția lui Ashley, care aștepta în mașină.

— Nici vorbă.

— Și nici nu intenționați s-o folosiți în scopuri ilegale.

— Din nou, nici vorbă.

Bărbatul dădu din cap în semn de încuviințare.

— Prea bine.

O privi țintă pe Catherine, apoi aruncă o privire înspre mașina acesteia.

— Am deja datele dumneavoastră de contact. Și seria revolverului. Dacă cineva, de pildă un agent ATF[37], vine la mine și-mi pune întrebări, voi fi obligat să-i răspund. Înțelegeți ce spun? Dacă vreți să vă împușcați soțul, ei bine, asta-i treaba dumneavoastră. Vreau doar să vă spun…

Catherine ridică o mână.

— Soțul meu a murit în urmă cu câțiva ani. Vă rog să stați liniștit, domnule Johnson. E vorba doar de o biată bătrână care locuiește singură la țară și vrea să se poată apăra, la o adică.

Bărbatul zâmbi.

— Patru sute de dolari. Bani gheață. Vă dau câteva gloanțe în plus, în prețul ăsta. Găsiți-vă un loc în care să exersați. Contează mult să fii pregătit.

---

[37] ATF - Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives - Departamentul Trafic cu Alcool, Tutun și Arme și Explozive. (n. tr.)

Luă arma şi o vârî într-o casetă ieftină de piele.

— Asta e gratis, spuse el şi-i înmâna caseta lui Catherine, care îi dădu, la rândul ei, banii.

— Ar fi bine să ţineţi seama de încă un lucru. În momentul când vă veţi hotărî să apăsaţi pe trăgaci, spuse el lipindu-şi mâinile una de alta, în poziţie de tragere, folosiţi-vă amândouă mâinile, ca să nu vă tremure, apoi luaţi-vă poziţia cea mai comodă, trageţi adânc aer în piept şi, încă ceva…

— Da?

— Goliţi încărcătorul. Trageţi toate cele şase gloanţe. Dacă v-aţi hotărât să împuşcaţi pe cineva, doamnă Frazier, ei bine, nu există jumătăţi de măsură. Doar în filme se întâmplă ca eroul să nimerească arma din mâna banditului sau să-l rănească la umăr, punându-l în imposibilitatea de-a mai trage. În viaţa reală nu se întâmplă aşa ceva. Dacă aţi luat această hotărâre, ţintiţi-i pieptul şi asiguraţi-vă că nu lăsaţi nici o urmă care să dea de bănuit. Vreţi să împuşcaţi pe cineva? Atunci faceţi în aşa fel încât să-l ucideţi.

Catherine încuviinţă din cap.

— Nişte sfaturi demne de luat în seamă.

Prodecanul Departamentului de Istoria artei avea doar câteva clipe libere, după cum ţinu chiar ea să mă informeze. Era în timpul orelor sale de audienţă, iar la uşa biroului ei se înghesuiau o mulţime de studenţi. Femeia zâmbi strâmb imaginându-şi multitudinea de scuze, obiecţii, cereri şi critici care o aştepta în ziua respectivă.

— Aşadar, spuse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului, care este motivul pentru care astăzi mi-a bătut la uşă un adult în carne şi oase?

I-am explicat ce mă interesează în termenii cei mai vagi, care socoteam eu că ar face-o să vorbească.

— Ashley? zise ea. Da. Îmi aduc aminte de ea. S-a întâmplat în urmă cu câţiva ani, nu-i aşa? Un caz extrem de ciudat, aş spune.

— De ce spuneţi asta?

— Avea nişte note excelente, un veritabil talent artistic, era harnică - lucra la muzeu, cu jumătate de normă - şi apoi, dintr-odată, totul s-a năruit în chipul cel mai dramatic. M-am gândit că s-o fi încurcat cu vreun băiat. De obicei asta se întâmplă când o tânără, până atunci

promiţătoare, intră-n bucluc. De cele mai multe ori problema se rezolvă cu tone de şerveţele de şters lacrimile şi câteva căni de ceai fierbinte. Însă în cazul ei au circulat prin departament tot felul de zvonuri, majoritatea neclare, referitoare la modul în care a fost dată afară şi la integritatea performanţelor sale pe plan academic. Dar nu mă simt confortabil să vorbesc despre toate astea fără permisiunea ei. Nu aveţi cumva la dumneavoastră o permisiune scrisă în acest sens?

— Nu.

Prodecanul ridică din umeri, cu un zâmbet crispat pe faţă.

— Atunci nu vă pot spune prea multe.

— Înţeleg.

M-am ridicat să plec.

— Vă mulţumesc oricum pentru timpul acordat.

— Poate îmi spuneţi dumneavoastră ce s-a mai întâmplat cu ea. Pare să fi ieşit complet de sub observaţia noastră.

Am ezitat, neştiind exact ce să-i spun. Lucrul acesta o făcu să mă privească îngrijorată.

— I s-a întâmplat ceva rău? întrebă ea, de data asta fără urmă de veselie în glas. M-ar întrista să aud asta.

— Da, se poate spune că i s-a întâmplat ceva.

37
O conversație lămuritoare

Scott ieși din mașină cu mișcări precaute, privind țintă la tatăl lui O'Connell. Acesta roti bâta prin aer, cu o expresie amenințătoare.

Scott se dădu un pas în spate, ferindu-se din calea lui, și trase adânc aer în piept, mirându-se de faptul că era atât de calm.

— Nu cred că e înțelept din partea dumneavoastră să mă amenințați cu bâta asta, domnule O'Connell.

O'Connell senior își încleștă mâna pe bucata de lemn, mormăind:

— Ai răscolit tot cartierul întrebând despre mine. Așa că o s-o las jos când îmi spui cine ești.

Scott îl privi fix în ochi pe bătrân. Rămase tăcut, cu o figură impasibilă, până când O'Connell vorbi din nou:

— Aștept un răspuns.

— Știu asta. Dar mă întreb ce fel de răspuns să vă dau.

Cuvintele acestea îl derutară pe bătrân. Făcu un pas în spate, apoi înaintă din nou, ridicând bâta și întrebă:

— Cine ești?

Scott continuă să-l fixeze cu privirea, măsurându-l din cap până-n picioare, ca și când n-ar fi avut nici un motiv să-i fie frică de bâta ce amenința să se abată asupra capului său.

Bărbatul din fața sa avea o constituție robustă, dar avea un burdihan fleșcăit de la atâta bere, care i se revărsa peste blugii pătați. Brațele groase, musculoase încă erau acoperite cu tatuaje încolăcite în jurul bicepșilor. Avea pe el doar un tricou negru, cu logoul de la Harley-Davidson, blugii și o pereche de cizme, părând să nu se sinchisească de frigul de-afară.

Părul închis la culoare îi era tuns foarte scurt şi presărat cu fire cărunte. Pe antebraţ avea un tatuaj cu numele Lucy - probabil singura rămăşiţă a căsniciei sale, în afară de fiul său şi de casa în care locuia. Scott se gândi că bărbatul băuse probabil, deşi nu se împleticea nici la vorbă, nici la mers. Băuse doar cât să-şi alunge toate inhibiţiile, probabil, şi să i se întunece minţile, ceea ce putea fi un lucru bun, din câte nădăjduia Scott. Îşi încrucişă braţele pe piept, cu o mişcare lentă şi clătină din cap, vrând să-i dea de înţeles lui O'Connell că deţinea controlul situaţiei.

— V-aş putea provoca mari bătăi de cap. Cum nici nu vă puteţi imagina, domnule O'Connell. Nişte bătăi de cap care n-ar trece cu nici un fel de calmante. În acelaşi timp însă v-aş putea fi de mare folos. Asta înseamnă că aţi avea prilejul să câştigaţi nişte bani. Ce variantă preferaţi?

Bătrânul lăsă puţin mai jos braţul în care ţinea coada de topor.

— Zi mai departe.

Scott scutură din cap. Improviza din mers.

— Nu vreau să discut aici, pe stradă, domnule O'Connell. Iar persoana pe care o reprezint sigur n-ar fi de acord să-i dezvălui intenţiile într-un loc în care ne-ar putea auzi oricine.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Hai să intrăm în casă, să stăm puţin de vorbă între patru ochi. Altminteri, intru în maşină şi nu mă mai vezi niciodată. Dar s-ar putea să fii vizitat de altcineva. Iar acel altcineva, domnule O'Connell, te asigur că nu va fi nici pe departe la fel de politicos ca mine. Tehnica sa de negociere e total diferită de a mea.

Scott socotea că O'Connell avusese de multe ori de-a face cu ameninţările la viaţa sa, aşa că era un limbaj pe care cu siguranţă îl înţelegea.

— Cum ai zis că te cheamă? întrebă bătrânul.

— N-am zis. Şi nici nu am de gând să-ţi spun.

O'Connell şovăi o clipă, lăsând bâta şi mai jos.

— Despre ce-i vorba? vru el să ştie.

Tonul său trăda o undă de curiozitate.

— Despre o datorie. Doar atât îți spun deocamdată. Ar putea fi ceva interesant pentru tine. Din care să câștigi ceva bănuți. Sau nu. Depinde de tine.

— De ce m-ai plăti tu pe mine?

— Pentru că întotdeauna e mai ușor să plătești pe cineva decât să recurgi la alternativă.

Scott îi lăsă lui O'Connell câteva secunde, ca să cugete la semnificația cuvântului „alternativă".

Din nou, tatăl lui O'Connell șovăi puțin, după care lăsă mâna jos, cu bâta atârnându-i pe lângă picior.

— Bine. Nu cred nimic din tot rahatul ăsta. Deocamdată. Dar poți să intri în casă, să-mi spui despre ce este vorba. Zi ce-ai de zis.

Rostind aceste cuvinte, făcu un gest cu bâta în direcția casei.

Exista un loc în pădure, dincolo de drumul noroios ce se-ntindea de-a lungul râului Westfield și înainte de localitatea Chesterfield Gorge, în care ambele maluri ale cursului de apă erau străjuite de pereți de stâncă cenușie, înalți de douăzeci de metri. Stâncile apăruseră în urma unui seism preistoric și erau locul preferat al vânătorilor, în lunile reci, și al pescarilor, când vremea se încălzea. În zilele fierbinți de vară, Ashley fugea, pe furiș, la râu, împreună cu prietenii ei, și toți se bălăceau, în pielea goală, în apele reci.

— Cred că trebuie să-l ții cu ambele mâini, spuse Catherine cu severitate. Prinde-l cu mâna dreaptă, apoi pune și mâna stângă, ține și apasă pe trăgaci.

Ashley își depărtă ușor picioarele, își încolăci palma stângă în jurul mâinii drepte și-și încordă mușchii, pipăind trăgaciul cu degetul arătător.

— Uite-așa, zise ea cu voce joasă.

Apăsă pe trăgaci, simțind în palmă reculul aproape insesizabil al armei. Împușcătura răsună în întreaga pădure și coaja de pe trunchiul stejarului care îi servise drept țintă se despică, împroșcând cu așchii împrejur.

— Uau, simt furnicături în tot antebrațul.

Catherine încuviință din cap.

— Ce trebuie să faci, draga mea, este să apeşi pe trăgaci de cinci sau şase ori, ţinând pistolul nemişcat, astfel încât toate gloanţele să fie grupate în centrul ţintei. Poţi face asta?

— Am senzaţia că glonţul vrea să ţopăie. Să meargă unde-i place. De parcă ar fi viu.

— Are personalitate, vrei să spui.

Ashley dădu din cap a încuviinţare, iar Catherine adăugă:

— Şi nu e o personalitate plăcută.

— Hai să mai încerc o dată.

Îşi luă din nou poziţia de tragere, iar de data asta îşi încleştă mâna stângă cu putere pe revolver, ca să-l ţină cât mai nemişcat.

— Să-i dăm drumul.

Trase şi celelalte cinci gloanţe rămase. Trei dintre ele loviră trunchiul copacului, la o distanţă de câteva zeci de centimetri unul de celălalt. Celelalte două se pierdură undeva în pădure. Le auzi şuierând printre crengi şi printre puţinele frunze care se încăpăţânaseră să rămână agăţate de ele. Ecoul împuşcăturilor reverberă din trunchiurile golaşe ale copacilor, împresurându-le şi înfundându-le urechile. Ashley expiră încet, cu un şuierat prelung.

— Nu-ţi închide ochii, spuse Catherine.

— Cred că ar trebui să mai încerc.

Ashley deschise butoiaşul pistolului şi goli tuburile cartuşelor pe jos, pe covorul format din ace de pin. Scoase fără să se grăbească alte şase gloanţe şi le introduse în încărcător.

— Am de gând să folosesc chestia asta o singură dată.

— Da. Adevărat. Şi numai dacă vei fi realmente nevoită s-o faci.

— Exact.

Ashley se întoarse şi ţinti încă o dată trunchiul copacului.

— Numai dacă voi fi realmente nevoită.

— Dacă nu vei avea de ales.

— Dacă nu voi avea de ales.

Mai aveau multe de spus asupra acestui subiect, dar nu voiau să rostească explicit cuvintele respective, nici măcar în liniştea pădurii, unde nu le-ar fi auzit nimeni.

Scott păşea încet pe cărarea pe jumătate acoperită cu pietriş, care ducea spre casa lui O'Connell, aflată la o distanţă de vreo treizeci de metri de stradă. Era o construcţie cu un singur nivel şi cu ramele ferestrelor vopsite în alb. O antenă veche de televizor atârna pe acoperiş asemenea aripii frânte a unei păsări, iar lângă ea se înălţa o antenă parabolică mai nouă, de culoare cenuşie. În curtea din faţa casei, o Toyota roşie, decolorată, căreia îi lipsea o portieră, era abandonată, cu roata din faţă pe-o movilă de zgură. Pete maronii de rugină devorau suprafaţa de metal. Mai încolo, lângă o uşă laterală, se zărea o furgonetă puţin mai nouă, de culoare neagră, dedesubtul unui acoperiş din plastic ondulat. Era, de fapt, un fel de şopron improvizat, care mai găzduia şi un utilaj rablagit de curăţat zăpada, precum şi un snowmobil căruia îi lipsea şenila. Trecând prin dreptul furgonetei, Scott observă o scară de aluminiu, o trusă de scule din lemn şi nişte materiale pentru acoperiş, toate aruncate de-a valma în remorcă. O'Connell îi arătă cu degetul înspre uşa laterală, dar Scott băgă de seamă că exista o uşă şi pe faţada principală a casei. Bănuia că aceea nu era folosită prea des.

„Probabil că mai este o intrare şi prin spate, îşi spuse. De verificat."

— Pe-aici. Fă-te că nu observi deranjul. Nu mă aşteptam la musafiri, spuse tatăl lui O'Connell pe un ton grosolan.

Scott dădu la o parte plasa contra insectelor, încadrată într-o ramă de aluminiu, apoi încă o uşă, de data asta una de lemn masiv, şi intră într-o bucătărie micuţă. „Deranj" era un eufemism, un compliment la adresa acelei încăperi. Cutii de pizza. Caserole cu mâncare pentru cuptorul cu microunde. Trei lăzi de bere la doză. O sticlă de whisky ce trona în mijlocul mesei, în tovărăşia unei grămezi de conserve.

— Haide să mergem în sufragerie, să stăm jos, domnule… ei bine, domnule cum-te-cheamă. Cum să-ţi spun?

— Smith e-n regulă, spuse Scott. Iar dacă ţi-e greu să-ţi aduci aminte, şi Jones e la fel de bun.

Tatăl lui O'Connell pufni într-un râs forţat.

— OK, domnule Smith sau Jones. Acum, că te-am poftit înăuntru, aşază-te undeva unde să te am sub ochi şi explică-mi frumos şi rapid ce ai de spus, să nu revin cumva la părerea mea de la început, cum că ar fi mai bine să pun bâta pe tine. Şi să ajungi cât mai curând la partea cu câştigul pe care l-aş putea obţine. Vrei o bere?

Scott păși în micuța sufragerie. Înăuntru era o canapea uzată, un fotoliu din acelea cu spătarul rabatabil, lângă el, un răcitor voluminos ce servea drept măsuță, iar în față, un televizor supradimensionat. Pe dușumea zăceau împrăștiate o sumedenie de ziare și de reviste porno, precum și grămezi de reclame și cataloage de la diverse magazine. Pe unul dintre pereți era agățat un trofeu de cerb, care se holba cu ochii săi goi, de sticlă. De unul din coarne atârna un tricou. Încercă să-și imagineze cum arăta casa aceasta pe vremea când O'Connell locuia aici, copil fiind, și văzu cu ochii minții tabloul unei vieți cât de cât normale. Dacă dispărea gunoiul din curte. Dacă se făcea ordine înăuntru. Dacă se repara canapeaua, se schimbau scaunele, se atârnau niște poze pe pereți și se zugrăvea peste tot, atunci casa ar fi fost aproape acceptabilă. Dezordinea ce domnea pretutindeni îi spunea multe despre tată, dar prea puține despre fiu; tatăl lui O'Connell își înlocuise probabil soția moartă și fiul plecat cu mizeria ce-l înconjura.

Scott se așeză pe un scaun care scârțâi sub greutatea lui, amenințând să se prăbușească, după care se întoarse spre tatăl lui O'Connell.

— Am pus tot felul de întrebări din cauză că fiul tău se află în posesia unui lucru care îi aparține persoanei pe care o reprezint. Clientul meu își dorește înapoi lucrul respectiv.

— Ești avocat, deci?

Scott ridică din umeri.

O'Connell se așeză în fotoliu, nerenunțând însă la bâta pe care și-o puse în poală.

— Și cine e șeful ăsta al tău?

Scott scutură din cap.

— Numele e irelevant în discuția asta.

— OK, atunci, domnule Smith. Spune-mi cu ce se ocupă.

Scott schiță un zâmbet diabolic.

— Clientul meu face o grămadă de bani.

— Legal sau ilegal?

— Nu cred că vrei cu adevărat să cunoști răspunsul la întrebarea asta, domnule O'Connell. Și, oricum, te-aș minți dacă aș fi nevoit să răspund.

Scott își auzea propriile cuvinte rostogolindu-i-se de pe buze, aproape șocat de ușurința cu care născocea totul, ducându-l de nas pe bătrânul O'Connell. „Lăcomia, își zise el, e un drog puternic."

O'Connell zâmbi.

— Așadar, ai vrea să iei legătura cu năbădăiosul de fiu-meu? Nu dai de el în oraș?

— Nu. Se pare că a dispărut.

— Și atunci ai venit să dai târcoale pe-aici.

— Era una dintre posibilități.

— Lui fiu-meu nu-i place aici.

Scott ridică mâna, întrerupându-l pe bătrân.

— Să nu discutăm chestiuni evidente, spuse el aspru. Ne poți ajuta să dăm de el?

— Cât îmi dați?

— Cât ne ajuți?

— Nu știu sigur. Noi doi nu prea discutăm.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum vreo doi-trei ani. Nu ne prea înțelegem.

— Nici de sărbători?

O'Connell scutură din cap.

— Ți-am spus, nu ne înțelegem. Ce-a furat?

Scott zâmbi.

— Repet, domnule O'Connell, informațiile de genul ăsta te-ar pune într-o poziție, cum să-i spun, primejdioasă? Pricepi ce vreau să zic?

— Nu sunt tâmpit. Bineînțeles că pricep. Cât de primejdioasă, mai exact, domnule Smith?

— N-are nici un rost să facem speculații.

— În ce rahat a intrat? Din care te-alegi bătut soră cu moartea? Sau din care dai ortu' popii?

Scott trase adânc aer în piept, întrebându-se până unde să mai meargă cu fabulațiile.

— Să zicem că are șansa să repare paguba pe care a produs-o. Dar pentru asta e nevoie să coopereze. E o chestiune delicată, domnule O'Connell. Iar tergiversarea nu face decât să agraveze situația.

Scott se simți dintr-odată cuprins de aversiune.

— Despre ce-i vorba, despre droguri? A furat droguri de la cineva? Sau bani?

Scott zâmbi.

— Domnule O'Connell, o să mă exprim în felul următor: dacă fiul tău încearcă să ia legătura cu tine, iar tu ne dai de ştire, te aşteaptă o recompensă.

— Cât?

— Ai mai întrebat asta.

Scott se ridică de pe scaun şi îşi roti privirea prin încăpere. Observă că holul ducea spre dormitoarele din spatele casei. Era un spaţiu îngust, care nu permitea prea multe manevre.

— Hai să spunem că va fi un cadou generos de Crăciun.

— Aşadar, dacă dau de el, cum iau legătura cu tine? Îmi laşi un număr de telefon?

Scott adoptă un ton plin de infatuare.

— Domnule O'Connell, detest telefoanele. Ele lasă urme, cu ajutorul cărora poţi fi depistat.

Făcu un gest înspre computer.

— Ştii să trimiţi un mail?

O'Connell răspunse, cu glas răguşit:

— Bineînţeles. Cine nu ştie? Însă trebuie să-mi promiţi ceva, domnule Jones sau Smith, sau cum te-o fi chemând. Promite-mi că fiu-meu n-o să fie ucis din cauza asta.

— OK, spuse Scott, minţind cu uşurinţă. Asta nu mi-e greu să-ţi promit. De îndată ce iei legătura cu fiu-tău, îmi trimiţi un mail la adresa asta. Se apropie de masă, unde zări o factură de telefon neplătită şi un capăt de creion. Inventă pe loc o adresă de e-mail şi o notă pe hârtie.

Îi înmână apoi hârtia lui O'Connell.

— Să n-o pierzi cumva. Şi care-i numărul de telefon, să te pot suna?

Bătrânul mâzgăli pe hârtie numărul de telefon, privind cu atenţie adresa de mail.

— OK, spuse el. Altceva?

Scott zâmbi.

— Noi doi n-o să ne mai întâlnim. Iar dacă cineva o să te ia la întrebări, presupun că vei avea destulă minte să nu spui nimic despre

discuţia noastră. Cu atât mai mult dacă acel cineva este fiu-tău. Ne-am înţeles?

Tatăl lui O'Connell se uită încă o dată la adresă, rânji şi ridică din umeri.

— Mie-mi convine.

— În regulă. Nu te mai ridica. Ies singur.

Lui Scott îi bătea inima mai să-i sară din piept în timp ce se îndrepta încet spre ieşire. Ştia că în spatele său se află nu numai o bâtă de lemn, ci şi un pistol, despre care îi spuseseră vecinii, precum şi o puşcă de calibru mare, probabil; capul de cerb cu ochii de sticlă, de pe perete, era o mărturie în acest sens. Nu putea decât să spere că bătrânul omisese să-şi noteze numerele de pe plăcuţa de la maşina sa, cu toate că existau mari şanse să recunoască vechiul Porsche, dacă avea să-l revadă vreodată. Scott luă aminte la toate detaliile, în drum spre ieşire; poate avea să revină aici la un moment dat şi voia să îşi amintească modul în care erau amplasate piesele de mobilier. Ieşind, remarcă încuietorile fragile de la uşă. Lăcomia era un lucru oribil, iar un om care era gata să-şi vândă propriul fiu trebuie să fi fost de o cruzime pe care el, unul, n-o putea înţelege. Se simţi deodată cuprins de scârbă. Avu totuşi prezenţa de spirit de a arunca o privire în spatele casei, unde zări încă o uşă, aşa cum se aşteptase. Apoi se întoarse şi porni cu paşi grăbiţi înspre stradă. La orizont se îngrămădeau nori grei, plumburii.

Michael O'Connell se gândi că fusese prea liniştit şi prea detaşat în ultimele zile.

Dacă voia s-o forţeze pe Ashley să înţeleagă faptul că nimeni în afară de el n-ar putea s-o protejeze, secretul era să scoată în evidenţă vulnerabilitatea celorlalţi. Ceea ce o împiedica să vadă profunzimea iubirii lui şi a nevoii lui de-a o avea lângă el era zidul de apărare pe care părinţii îl ridicaseră în jurul ei. Iar când se gândi la Catherine, simţi un gust amar. Era bătrână, fragilă, locuia singură în mijlocul pustietăţii şi el avusese şansa de-a o scoate din ecuaţie, dar dăduse greş, deşi fusese la doar câţiva paşi de ea. Îşi jură să nu repete această greşeală.

Şedea în faţa computerului, jucându-se absent cu cursorul, într-o liniște deplină. Aparatul era nou. După ce Matthew Murphy i-l distrusese pe cel vechi, își cumpărase numaidecât altul. După două-trei secunde, îl închise, apăsând fără zgomot pe câteva taste.

Simți un imbold irezistibil să facă ceva neprevăzut, ceva care să-i atragă atenția lui Ashley, un lucru pe care aceasta să nu-l poată ignora și care s-o facă să înțeleagă că era inutil să fugă de el.

Se ridică în picioare și își dezmorți trupul, ridicându-și brațele deasupra capului, arcuindu-și spatele, asemenea pisicilor de pe coridor. Michael O'Connell se simțea foarte încrezător. Era timpul să-i mai facă o vizită lui Ashley, fie și numai ca să le reamintească tuturor că nu dispăruse din peisaj, ci aștepta în continuare momentul potrivit. Își luă geaca și cheile de la mașină. Familia lui Ashley habar n-avea cât de strâns îngemănate sunt dragostea și moartea. Zâmbi, spunându-și în sinea lui că ei nu pricepuseră că toate astea erau, de fapt, o dovadă de romantism din partea lui. Dar dragostea nu înseamnă doar trandafiri, diamante sau cărți poștale cu inimioare. Era timpul să le dea de înțeles că devotamentul său rămăsese neschimbat, în mintea sa se învolburau o grămadă de gânduri și idei.

Telefonul suna de zor când Scott se întoarse acasă.

— Scott?

Era Sally.

— Da, răspunse el.

— De ce respiri așa de precipitat?

— Am auzit de-afară telefonul sunând. Abia am ajuns acasă și m-am repezit să răspund. E totul în regulă?

— Da. Teoretic.

— Cum adică?

— Ei bine, nimic concret. Ashley și Catherine au fost plecate toată ziua nu știu pe unde. Nu vor să-mi zică. Eu am fost la birou și am încercat să găsesc o ieșire din mizeria asta în care suntem, fără prea multe rezultate. Cât despre Hope, ea n-a scos nici un cuvânt de când s-a întors din Boston, decât că trebuie să stăm din nou de vorbă, și asta cât mai curând cu putință. Așa că poți veni la noi acum?

— N-a spus de ce?

— Nu, n-auzi? N-ai ascultat ce ți-am spus? Dar trebuie să aibă legătură cu ceea ce a descoperit în Boston, în timp ce l-a urmărit pe O'Connell. Pare extrem de supărată. N-am mai văzut-o niciodată atât de închisă în sine. Stă în cealaltă cameră privind în gol și tot ce-am reușit să scot de la ea este că trebuie să ne întâlnim cât mai urgent.

Scott ezită, întrebându-se ce o fi supărat-o pe Hope în halul acesta, lucru care nu o caracteriza câtuși de puțin. Se strădui să nu reacționeze la agitația din vocea lui Sally. „E cu nervii la pământ", își zise. Asta îi aducea aminte de ultimele luni petrecute împreună cu ea, înainte să afle despre relația cu Hope. Undeva în adâncul inimii, simțise că lucrurile nu mergeau cum trebuie între ei. Se trezi clătinând din cap și spunându-i lui Sally:

— Prea bine. Și eu am aflat o mulțime de lucruri despre O'Connell. Nimic de bine, dar…

Se opri. Pentru prima oară de când își începuse investigațiile, o idee îi încolți în minte.

— Nu știu sigur cum am putea să ne folosim de tot ce-am aflat, dar… Știi ce, ajung la voi numaidecât. Ashley cum e?

— Pare foarte retrasă în sine. Chiar distantă. Presupun că un psiholog amator ar spune că e în pragul unei depresii grave. Să ai de-a face cu un individ de genul ăsta e ca și cum ai suferi de o boală incurabilă. De cancer.

— N-ar trebui să vorbești așa, spuse Scott.

— Adică n-ar trebui să fiu realistă? Ar trebui să fiu optimistă?

Scott rămase tăcut. Sally putea fi foarte dură uneori, își zise în sinea lui, putea fi enervant de directă. Însă acum, când era vorba de propria lor fiică, lucrul acesta îl înspăimânta. Nu știa care atitudine e mai bună: a lui, care spunea: „O să ieșim noi din asta", sau a lui Sally, care susținea: „Suntem în mare încurcătură și va fi și mai rău". Îi venea să urle.

În loc de asta, scrâșni din dinți și zise:

— Am zis că vin numaidecât. Spune-i lui Ashley…

Se opri din nou. O auzea pe Sally respirând precipitat.

— Ce să-i spun? Că totul va fi bine? întrebă ea pe un ton amar. Și, Scott, adăugă după o scurtă ezitare, încearcă să vii cu o idee despre ce să facem mai departe. Dacă nu, măcar cu o pizza.

— Sunt tot descurajaţi, zise ea.

— Înţeleg, am spus eu, deşi nu eram sigur de asta. Totuşi, vreau să stau de vorbă măcar cu unul dintre ei. Altfel povestea nu e completă.

— Ei bine, zise ea cu voce joasă, cântărindu-şi cu grijă cuvintele înainte să vorbească, există o persoană dispusă, de fapt, chiar dornică să spună ce ştiau. Însă nu sunt sigură că eşti pregătit pentru o astfel de discuţie.

— N-are nici o noimă ce spui. Cineva vrea să vorbească, dar uite că alţii se împotrivesc, pentru a se proteja pe ei înşişi. Sau tu îi protejezi pe toţi?

— Nu sunt siguri că tu le înţelegi situaţia pe deplin.

— Nu fi stupidă. Am stat de vorbă cu tot felul de oameni, m-am băgat în povestea asta până-n gât. Erau într-un impas, ştiu asta. Orice-ar fi făcut ca să iasă din acest impas, mi s-ar părea justificat…

— Serios? Chiar crezi asta? Scopul scuză mijloacele?

— Asta am spus?

— Da.

— Ei bine, am vrut să zic că…

Ea ridică mâna, retezându-mi cuvintele şi rămase nemişcată, rătăcind cu privirea pe fereastră, dincolo de copacii de pe stradă. Oftă adânc.

— Erau la o răspântie de drumuri. Trebuiau să facă o alegere. La fel ca majoritatea alegerilor pe care oamenii - oamenii obişnuiţi - sunt forţaţi să le facă, şi aceasta avea să aibă consecinţe grave pe plan personal. Iată ce trebuie tu să înţelegi.

— Dar care le erau opţiunile?

— Bună întrebare, spuse ea cu un zâmbet trist. Răspunde tu în locul meu.

38
O conspirație diabolică

Scott păşea pe aleea din faţa casei unde locuia fosta sa soţie măcinat de îndoielile şi incertitudinile ce i se învălmăşeau în suflet. Ajunse la uşa de la intrare, dar, când ridică mâna să apese pe sonerie, şovăi câteva clipe. Se răsuci brusc şi iscodi cu privirea prin întunericul străzii. Acum era mult mai aproape de Michael O'Connell, dar acesta continua să se ascundă. Se întrebă dacă nu cumva era urmărit chiar în clipa aceea de cel pe care, la rândul lor, îl luaseră în vizor cu atâta hotărâre. Nu ştia dacă aveau vreo şansă să i-o ia înainte, să ajungă într-o poziţie care să prezinte avantaje. Se îndoia. Era foarte posibil ca, de undeva din clădirea de vizavi, chiar în momentul acela, O'Connell să pândească din întuneric, cu ochii aţintiţi asupra lui. Scott simţi cum îl cuprinde furia; îi veni să strige din toate puterile. Îşi imagină că incursiunea sa în trecutul lui O'Connell, pe care o socotise o acţiune imprevizibilă, era, de fapt, exact gestul la care se aşteptase acesta, pe care îl prevăzuse şi anticipase. Nu-şi putea alunga gândul că O'Connell aflase ce făcuse Scott, oricât de imposibil părea lucrul acesta.

Din gâtlej îi ieşi un geamăt surd şi simţi un firicel de transpiraţie prelingându-i-se de la subsuoară. Se îndepărtă brusc de uşă, furios, vrând să-l privească în ochi pe bărbatul care îl pândea, în închipuirea sa, dar apoi se opri.

În spatele său, uşa se deschise. Era Sally.

Aceasta scrută o clipă întunericul nopţii, în direcţia în care privea Scott. Înţelese instantaneu ce era în mintea acestuia.

— Crezi că ne urmăreşte?

Tonul ei era sec şi hotărât.

— Da. Sau nu.

— Păi, hotărăște-te.

— S-ar putea să fie acolo, ascuns în întuneric, urmărindu-ne toate mișcările. Dar s-ar putea să fie doar în imaginația mea. Nu putem ști cu siguranță, așa că suntem neajutorați.

Sally se întinse spre el și-i puse mâna pe umăr. Un gest de o tandrețe surprinzătoare, care i se păru ciudat chiar și ei. Își dădu seama că nu-l mai atinsese de mulți ani pe omul acesta, cu care odinioară împărțise același pat.

— Vino înăuntru, spuse ea. Suntem la fel de neajutorați și acolo, dar măcar e mai cald.

Hope avea în mână o sticlă de bere, pe care și-o ținea lipită de frunte, de parcă ar fi vrut să-și răcorească tâmplele fierbinți. Ashley și Catherine erau în bucătărie, unde pregăteau cina sau, cel puțin, acesta fusese pretextul destul de transparent născocit de Sally, ca să le scoată din camera unde urmau să stea de vorbă. Scott era încă încordat, de parcă nu-și putea alunga senzația care-l cuprinsese afară, la intrare. Sally, în schimb, părea stăpână pe sine. Se întoarse către Scott, făcând un gest în direcția lui Hope.

— N-a scos aproape nici un cuvânt de când s-a întors acasă. Cred că a descoperit ceva.

Înainte ca Scott să apuce să spună ceva, Hope își puse sticla de bere pe masă, cu un gest brusc.

— Cred că situația e mai gravă decât ne-am imaginat, spuse ea, spărgând tăcerea.

— Mai gravă? Cum naiba ar putea să fie și mai gravă de-atât? sări Sally.

Lui Hope îi apăru brusc în fața ochilor rânjetul înghețat al pisicii moarte.

— E un individ bolnav, complet dezaxat. Îi place să tortureze și să omoare animale.

— De unde știi asta?

— Am văzut cu ochii mei.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Scott pe un ton ascuțit.

— Un sadic? întrebă Sally.

— Poate, cel puțin într-o oarecare măsură. Așa pare. Dar ăsta e doar un aspect. Mai este ceva.

Glasul lui Hope era rigid, dur, ca de piatră.

— Are un pistol.

— L-ai văzut şi pe ăla? vru să ştie Scott.

— Da. Am intrat la el în apartament cât timp era plecat.

— Cum ai reuşit una ca asta?

— Ce mai contează? Am făcut-o şi gata. M-am împrietenit cu o vecină de-a lui, care, din întâmplare, are o cheie de la apartamentul lui. Iar ceea ce am văzut înăuntru m-a convins de faptul că lucrurile vor fi şi mai grave. Nici vorbă să se simplifice. E un tip cu adevărat periculos. Cât de periculos? Nu ştiu. Destul de periculos încât s-o ucidă pe Ashley? Nimic din ce-am văzut nu mi-a sugerat contrariul. Are pe computer mai multe fişiere legate de ea. Unul intitulat *Ashley - Dragoste* şi altul, *Ashley - Ură.* Cred că asta spune totul despre el. Dar nu-i numai atât. Are şi nişte fişiere legate de noi. Nu mi-am dat seama ce se afla în ele. Însă cred că termenul „obsesie" e derizoriu, e prea mărunt ca să descrie toată demenţa acestui individ. Aşa că, spuneţi-mi voi. E un tip bolnav. Un tip hotărât. Obsedat. Unde duc toate astea? Ne putem feri de el? Poate cineva să se ferească?

— Ce vrei să spui, Hope? întrebă Sally.

— Vreau să spun că tot ce-am văzut sugerează un deznodământ tragic. Ştiţi ce înseamnă asta.

Hope nu reuşea să-şi alunge din minte ceea ce văzuse în apartamentul lui O'Connell. Pisicile moarte şi îngheţate, pistolul din bocanc, pereţii goi, austeri, per ansamblu, un loc sumbru, sordid, dedicat unui singur ţel: Ashley. Se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se cât de greu îi era să pună în cuvinte această idee: O'Connell nu trăia decât pentru atingerea singurului său scop în viaţă.

Sally se întoarse spre Scott.

— Dar tu? Ai aflat ceva?

— O mulţime de lucruri. Şi totul e în deplină concordanţă cu ceea ce a spus Hope. Am văzut locul în care a crescut. Şi am stat de vorbă cu tatăl lui. Greu de găsit un tip mai nesuferit, mai respingător şi mai depravat ca el.

Rămaseră toţi pe gânduri, reflectând la cuvintele acestea. Aveau multe de spus, dar ştiau cu toţii că alte comentarii nu-şi mai aveau rostul.

Sally fu cea care sparse tăcerea.

— Trebuie să…

Cu cât dezbăteau mai mult acest subiect, cu atât mai inertă se simţea. Avea senzaţia că, dacă cineva i-ar monitoriza bătăile inimii, ar constata că acestea sunt inexistente.

— E un ucigaş? întrebă ea pe un ton tăios. Suntem siguri de asta?

— Ce este un ucigaş? Adică cine poate spune cu siguranţă? zise Scott. Tot ce am aflat îmi spune că răspunsul la întrebarea ta este da. Dar până nu trece la fapte…

— S-ar putea să-l fi ucis pe Murphy.

— S-ar putea să-l fi ucis şi pe Jimmy Hoffa[38] şi pe JFK[39], dacă e să ne legăm de crimele neelucidate petrecute de-a lungul timpului, răspunse Scott violent. Trebuie să ne concentrăm la ceea ce ştim cu certitudine.

— Da, da, certitudinea nu e punctul nostru forte, replică Sally. De fapt, e cam singurul lucru de care nu dispunem deloc. Nu *ştim* nimic, decât că tipul e diabolic şi că stă la pândă undeva prin apropiere. Şi că s-ar putea să-i facă rău lui Ashley. S-ar putea s-o urmărească toată viaţa. S-ar putea să facă sau să nu facă o grămadă de lucruri, fir-ar să fie!

Se lăsă din nou tăcerea. Hope se gândi că erau ca prinşi într-un labirint şi, indiferent pe unde voiau s-o apuce, nu exista nici o cale de ieşire.

Într-un târziu, Sally rosti pe un ton aproape şoptit:

— Cineva trebuie să moară.

Cuvintele sale îi făcură pe ceilalţi doi să încremenească.

Scott vorbi primul, cu o voce posomorâtă. Îi aruncă o privire lui Sally.

— Planul era să găsim o infracţiune şi să i-o punem în cârcă lui O'Connell. Tu trebuia să te ocupi de asta.

---

38 Jimmy Hoffa - celebru lider sindical american, dispărut pe 30 iulie 1975, declarat oficial decedat în 1982 (n. tr.)

39 JFK - John Fitzgerald Kennedy, cel de-al treizeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite ale Americii, al cărui mandat s-a desfăşurat între anul 1961 şi momentul asasinării sale, extrem de controversate, în 1963. (n. tr.)

— Singurul mod în care putem face lucrul ăsta cu un oarecare grad de certitudine - Doamne sfinte, urăsc cuvântul ăsta - este fie născocind un cadru complex, pentru care nu cred că avem destul timp la dispoziţie, fie punând-o pe Ashley să mintă. Adică am putea s-o batem bine şi apoi să spunem că a fost opera lui O'Connell. Ar fi acuzat de vătămare corporală, ceea ce i-ar aduce condamnarea la închisoare pentru o bună bucată de vreme. Desigur, unul dintre noi ar trebui s-o lovească, să-i scoată câţiva dinţi şi să-i rupă nişte coaste, ca totul să pară cât mai veridic. Cum vă place scenariul ăsta? Şi, dac-ar fi să apară vreun detectiv băgăreţ…

— Bine, dar ce…

— Ne putem întoarce oricând la varianta solicitării unui ordin de restricţie. Credeţi, fie şi numai pentru o clipă, că o foaie de hârtie ar putea s-o protejeze?

— Nu.

— Pornind de la ceea ce ştim acum despre O'Connell, credeţi că ar face greşeala de a încălca ordinul de restricţie fără s-o rănească pe Ashley? Asta l-ar aduce în faţa instanţei. Procesul ar dura multă vreme, luaţi seama, iar el ar fi eliberat pe cauţiune.

— Nu, la naiba! murmură Scott.

Sally îi aruncă o privire.

— Bărbatul cu care ai stat de vorbă… tatăl…

— Un nemernic. Un ticălos de primă mână.

Sally clătină din cap.

— Şi ce relaţie are cu fiu-său?

— Îl urăşte. Iar fiu-său îl urăşte, la rândul lui. Nu s-au mai văzut de câţiva ani buni.

— De unde atâta ură?

— Bătrânul îşi abuza şi fiul, şi soţia - mama lui O'Connell. Era un beţiv şi, ori de câte ori se îmbăta, devenea violent. Nimeni din cartier nu-l agreează. Cred că o astfel de viaţă ar fi un iad pentru orice copil, nu doar pentru O'Connell.

Sally inspiră rapid, încercând să dea un sens cuvintelor pe care avea de gând să le rostească, deşi ştia că erau întrucâtva lipsite de noimă.

— S-ar putea conclude, spuse ea cu prudenţă, că omul acesta este, în anumite privinţe, cauza - psihologică, evident - pentru care Michael O'Connell a devenit ceea ce este în prezent?

Scott încuviinţă din cap.

— Fără îndoială. Cred că oricare dintre noi ştie lucrul ăsta.

— Violenţa generează violenţă, spuse Sally.

— Da.

— Ashley se află azi în primejdie din cauză că omul acesta, cu ani în urmă, i-a insuflat propriului său fiu o nevoie patologică, obsesivă, poate chiar criminală de a fi iubit, de a controla o altă fiinţă umană, nu ştiu, de a distruge sau de a fi distrus, în fine, spune-o cum vrei.

— Aşa mi-a lăsat impresia.

Vocea lui Scott deveni mai stridentă.

— Şi mai este ceva. Mama - care n-a fost nici ea tocmai uşă de biserică - a murit în circumstanţe suspecte. Cred că el a ucis-o. Dar n-a putut fi acuzat de asta.

— Deci, pe lângă faptul că a dat naştere unui ucigaş, este el însuşi un criminal? întrebă Sally.

— Da, presupun că da.

— Numai puţin, să ne întoarcem la cele afirmate mai înainte, continuă Sally, cântărindu-şi cu grijă cuvintele. Sunteţi de acord cu mine că orice planuri diabolice ar avea Michael O'Connell cu privire la Ashley, ele i-au fost sădite în suflet de propriul tată?

— Da.

— Păi, spuse ea brusc, atunci e simplu.

— Ce e simplu? întrebă Hope.

Sally zâmbi, dar zâmbetul său nu avea nici urmă de veselie.

— În loc să-l ucidem pe Michael O'Connell, mai bine îl ucidem pe tatăl lui şi apoi găsim o cale să aruncăm vina asupra lui.

În cameră se aşternu din nou tăcerea.

— Gândiţi-vă, e logic, spuse Sally rapid. Fiul îşi urăşte tatăl. Tatăl îşi urăşte fiul. Deci, dacă îi facem pe cei doi să se întâlnească, sunt mari şanse să se ajungă la crimă, nu-i aşa?

Scott clătină încet din cap, în semn de încuviinţare.

— Nu este evident că ei doi sunt un pericol la adresa lui Ashley?

De data aceasta, Sally se întoarse spre Hope, care încuviinţă şi ea din cap.

— Suntem gata să ne transformăm în criminali? întrebă Sally. Am fi în stare să omorâm pe cineva - chiar şi din motive cât se poate de justificate -, iar a doua zi să ne trezim şi să ne vedem de treabă, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?

Hope îi aruncă o privire lui Scott. N-aveau să obţină atât de uşor un răspuns de la el, observă în sinea ei.

Sally vorbi pe un ton aspru.

— Vedeţi voi, crima schimbă totul, inevitabil. Însă scopul acestei crime este readucerea vieţii lui Ashley la starea ei de dinaintea apariţiei lui Michael O'Connell. Probabil că am reuşi să facem asta, cu condiţia ca ea să fie exclusă din proces cu desăvârşire. Iar ăsta e un aspect destul de dificil, între noi fie vorba. Însă noi trei suntem conspiratorii, iar asta ne va schimba, nu-i aşa? Şi încă profund. Căci acum, aici, suntem pe punctul de-a face primul pas. Până în momentul de faţă, am fost nişte oameni rezonabili, care au încercat să-şi protejeze fiica. Dar dacă facem pasul ăsta - oricât de mic ar fi - ne transformăm brusc în infractori. Pentru că, indiferent ce-ar fi făcut Michael O'Connell sau ce are de gând să facă, noi suntem pe urmele lui. El e impulsionat de factori de natură psihologică uşor de identificat; răutatea lui îşi are rădăcinile în copilărie, în trecut, în viaţa lui de până acum. *Nu* el e de vină probabil pentru ceea ce a devenit în prezent. O'Connell este doar produsul involuntar al depravării şi suferinţei. Prin urmare, orice ne-ar fi făcut şi orice i-ar putea face lui Ashley are o explicaţie pe plan moral. O fi greşit, dar cel puţin are o explicaţie. Noi, în schimb, hmm, va trebui să dăm dovadă de sânge-rece şi de egoism, fără să putem invoca vreo justificare. Mă rog, poate una singură.

Atât Hope, cât şi Scott ascultaseră cu atenţie discursul lui Sally. Aceasta se foise întruna pe scaun, torturată parcă de propriile-i cuvinte, până când, într-un final, rămase nemişcată, ca ţintuită locului.

— Şi care ar fi aceea? întrebă Hope cu prudenţă.

— Ashley va fi în siguranţă.

Din nou, se lăsă tăcerea.

Sally, care îşi ţinuse respiraţia, pufni acum zgomotos.

— Asta presupunând că lucrurile vor decurge așa cum ne așteptăm, spuse ea, aproape șoptit.

— Și anume? întrebă Scott.

— Că vom scăpa basma curată.

Se lăsase noaptea, iar noi ședeam pe două șezlonguri de lemn, la ea pe verandă. Scaunele erau la fel de incomode ca gândurile care ne frământau. În mintea mea se învălmășeau o grămadă de întrebări, mai stăruitoare ca niciodată, care priveau dorința mea arzătoare de a sta de vorbă cu protagoniștii povestirii, sau măcar cu unul dintre ei, care să mă lămurească. Voiam să aflu care fusese momentul în care se transformaseră din victime, în conspiratori. Dar, spre disperarea mea, ea nu părea dispusă să se lase intimidată. Privea fix în întunericul nopții umede de vară.

— E uluitor, nu-i așa, ce poate să facă un om, când e adus la limita suportabilității, spuse ea.

— Ei bine, am răspuns eu cu precauție, dacă ajunge cu spatele la zid…

Râse, fără pic de veselie.

— Dar tocmai asta e, zise brusc. Așa *credeau* ei, că sunt cu spatele la proverbialul zid. Dar cum poți avea această certitudine?

— Teama lor era legitimă. Intențiile amenințătoare ale lui O'Connell erau cât se poate de clare. Pur și simplu nu știau ce să facă. Așa că, între atâtea necunoscute, au decis să-și ia soarta în propriile mâini.

Zâmbi din nou.

— Faci lucrurile să sune atât de simplu și de convingător. Dar ia întoarce-le invers.

— În ce sens?

— Păi, încearcă să privești întreaga situație din punctul de vedere al poliției. Ai de-a face cu un tânăr care s-a îndrăgostit de fata visurilor lui. Se întâmplă mereu. Eu și cu tine știm că, în realitate, dragostea lui e o obsesie, dar cum ar putea dovedi asta un detectiv? Ai cumva impresia că Michael O'Connell nu și-a ascuns cu grijă „incursiunile" electronice făcute în viețile lor, astfel încât să nu poată fi depistat? Iar ei ce au încercat să facă, în replică? Să-l mituiască. Să-l amenințe. Au pus să fie bătut. Dacă tu ai fi polițistul însărcinat cu anchetarea cazului, pe cine ți-

ar fi mai uşor să învinuieşti? Sincer, cred că pe Sally, pe Scott şi chiar şi pe Hope. Ei au minţit deja. Au mai dat dovadă de duplicitate. Până şi Ashley a încălcat legea, când a făcut rost de pistolul acela. Iar acum conspirau să comită o crimă. Să ucidă un om nevinovat. Sigur că nu era nevinovat din punct de vedere moral sau psihologic, dar cu toate astea… Şi sperau să *scape basma curată.* Aşa că ce pretenţii de moralitate puteau avea ei?

N-am răspuns nimic.

Şi pe mine mă frământa acelaşi gând: cum reuşiseră?

— Îţi aduci aminte cine le-a spus că e o mare diferenţă între a zice şi a face? Cine le-a atras atenţia că e foarte greu să apeşi efectiv pe trăgaci?

Am zâmbit.

— Da. O'Connell.

Ea râse cu amărăciune.

— Da. Asta i-a spus persoanei care era cea mai dură dintre ei toţi, care avea cel mai puţin de pierdut dacă îl împuşca, care îşi trăise deja cea mai mare parte a vieţii şi care risca poate cel mai puţin prin eventuala ucidere a lui O'Connell. În momentul critic însă ea a dat greş, nu-i aşa?

Făcu o pauză, scrutând întunericul.

— Dar cineva trebuia să aibă destul curaj.

39
Începutul unei crime imperfecte

Sally vorbi prima.

— Va trebui să stabilim şi să ne distribuim sarcinile. Avem nevoie de un plan pe care să-l respectăm cu sfinţenie.

Era surprinsă de propriile-i cuvinte. Sunau atât de detaşat, de calculat, de parcă erau rostite de altă persoană. Se gândi că nici unul dintre ei trei nu părea capabil de crimă. Avea mari îndoieli că ar izbuti să ducă la îndeplinire un asemenea plan.

Hope îşi ridică privirea din pământ.

— Eu nu ştiu nimic în această privinţă. N-am avut în viaţa mea nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei. N-am citit romane poliţiste şi nici de groază, în afară de *Crimă şi pedeapsă* şi *Cu sânge rece,* pe care le-am citit pe vremea când eram la facultate, în timpul orelor de curs.

Scott râse scurt, oarecum stingherit.

— Grozav, spuse el. În *Crimă şi pedeapsă* ucigaşul ajunge în pragul nebuniei din cauza remuşcărilor şi îşi mărturiseşte fapta în cele din urmă, iar în cealaltă carte, tipii răi sunt prinşi din cauza prostiei lor şi apoi sunt trimişi la spânzurătoare. Poate-ar fi bine să nu folosim aceste două romane drept modele de urmat.

Cuvintele sale erau destul de amuzante, se gândi el, dar cu toate astea nimeni nu zâmbi.

Sally îşi flutură mâna prin aer.

— Ştii ce, las-o baltă, spuse ea cu şiretenie. Noi nu suntem criminali. N-ar trebui nici măcar să ne gândim la asta.

Scott sparse tăcerea ce se lăsă pentru câteva momente.

— Cu alte cuvinte, să aşteptăm cu mâinile-n sân să se întâmple ceva şi să sperăm, în tot acest timp, că nu va fi vorba de o catastrofă?

— Nu. Da. Nu ştiu.

Sally fu cuprinsă subit de îndoieli, de data asta în chip sincer.

— Poate că nu acordăm destul credit căilor legale. Poate-ar fi mai bine să obţinem un ordin de restricţie. Uneori metoda funcţionează.

— Nu văd cum ar rezolva asta problema, spuse Scott. Nu e o soluţie. Am rămâne, atât noi, cât şi Ashley - mai ales ea -, într-o stare permanentă de teamă. Cine poate trăi în felul ăsta? Şi chiar dacă ordinul de restricţie l-ar ţine pe O'Connell la distanţă, cu fiecare zi ce trece, cu fiecare zi în care *pare* să fi dispărut din viaţa noastră, toată acea linişte aparentă n-ar duce decât la şi mai multă nesiguranţă. Nu, nu e o soluţie! Creează doar iluzia siguranţei. Şi, chiar dacă am fi cu adevărat în siguranţă, cum am putea şti asta? Cu certitudine?

Sally oftă adânc.

— Mereu te-ai priceput să dezbaţi subiecte ce n-ar trebui puse în discuţie, Scott. Spune-mi, eşti gata să apeşi pe trăgaci şi să ucizi pe cineva?

— Da! izbucni el.

— Asta-i un răspuns simplist, necugetat. A vorbit tulburarea care te macină, nu raţiunea. Dar tu, Hope? Ai fi în stare să ucizi pe cineva, pe un necunoscut, ca s-o aperi pe Ashley, sau, la un moment dat, într-o împrejurare crucială, ţi-ai pune întrebarea: „Ce fac eu aici? Doar nu e copilul meu!"

— Nu, bineînţeles că n-aş face asta, răspunse Hope.

— Din nou, ne repezim să dăm răspunsuri.

Scott se simţi dintr-odată cuprins de frustrare.

— Ei bine, avocat al diavolului, dar tu? Tu ai face-o?

Sally se încruntă.

— Da. Nu. Nu ştiu.

Scott se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului.

— Lasă-mă să te întreb ceva. Când Ashley era mică şi se îmbolnăvea, îţi aduci aminte cum te rugai: „Aş vrea să fiu eu în locul ei, Doamne. Fă-o bine pe ea şi dă-mi mie boala ei."

Sally dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Cred că orice mamă a simţit asta.

— Ai fi în stare să-ţi dai viaţa pentru copilul tău?

De emoţie, lui Sally i se puse un nod în gât. Dădu din cap că da, înghiţind în sec, şi încercă să-şi recapete controlul.

— Pot s-o fac, spuse ea cu voce joasă. Pot să plănuiesc o crimă. Ştiu destule în acest domeniu. Poate că va funcţiona. Sau poate că nu. Dar, chiar dacă va fi să mergem cu toţii la închisoare, măcar vom şti că am încercat s-o apărăm. Iar asta înseamnă mult.

— Mult, dar nu suficient.

Scott era mirat de cât de dur sunau propriile sale cuvinte.

— Spune-mi la ce te gândeşti.

Sally se fâstâci.

— Care credem noi că este punctul cel mai vulnerabil al lui O'Connell?

— Cred că e ceva legat de taică-său, răspunse Scott.

— Mai precis, continuă Sally, relaţia dificilă dintre ei doi. Ura lor reciprocă e un lucru pe care cred că O'Connell nu-l poate controla.

Scott şi Hope rămaseră amândoi tăcuţi.

— Se pare că aici e punctul lui slab. Exact la fel cum a făcut el, când a aflat care sunt punctele noastre vulnerabile, aşa trebuie să procedăm şi noi cu O'Connell. N-am învăţat de la el câteva chestii de care avem nevoie? El a aflat care erau punctele noastre slabe şi mai apoi a profitat de ele. La fel a făcut şi cu Ashley. Asta e strategia lui: caută, caută cu meticulozitate până-n pânzele albe, ca într-un final să preia controlul situaţiei. De ce am ajuns aici? Din cauză că presupunem că are de gând să-i facă rău lui Ashley. Poate chiar s-o ucidă, dacă ajunge să se înfurie şi nu se mai poate controla. Deci, dacă stăm puţin să reflectăm, cred că nu greşesc când spun că nu-i facem decât ceea ce ne-a făcut şi el nouă. Creăm o stare de confuzie, fără să lăsăm urme.

Din nou, ceilalţi doi rămaseră tăcuţi, însă tot ceea ce spusese Sally părea să aibă sens. Scott şi Hope o priviră pe femeia aceasta, pe care cândva o iubiseră sau o mai iubeau încă, şi văzură un om pe care abia îl recunoşteau.

— Trebuie să-i facem pe cei doi O'Connell să se întâlnească. Asta va fi un lucru decisiv. Trebuie să stea faţă-n faţă. Cu puţin noroc, vor ajunge să se încaiere. Însă lucrul ăsta trebuie să poată fi dovedit de un detectiv - că s-au întâlnit şi s-au bătut. În toiul încăierării, apărem noi.

Pe furiș. Fără să lăsăm cea mai mică urmă și nevăzuți de nimeni - în afară de omul pe care îl ucidem.

Sally aruncă o privire împrejur, la cei doi interlocutori ai săi, apoi își ridică privirea în tavan. Glasul ei avea un ton meditativ, aproape filosofic.

— Vedeți voi, totul ar avea sens. Cei doi se urăsc și n-au încredere unul în celălalt. Au mai avut ciocniri violente în trecut. Un conflict nerezolvat. Nu-i rezonabil să presupui că fiul și-a ucis tatăl într-un acces de furie?

— E adevărat, spuse Scott. Ca într-o tragedie grecească. Dar ei nu și-au mai vorbit de ani de zile. Cum facem…

Sally ridică o mână, întrerupându-l, apoi vorbi pe un ton coborât:

— Dacă ar crede că Ashley e acasă la bătrân…

Scott izbucni:

— Adică s-o folosim drept momeală?

Scutură cu putere din cap.

— Imposibil.

— Ce altă momeală avem? întrebă Sally cu răceală.

— Am crezut că ne-am înțeles ca Ashley să fie exclusă din tot planul ăsta, spuse Hope.

Sally ridică din umeri.

— Ashley ar putea da un telefon fără să știe de ce îl dă. Am putea să-i scriem pe o hârtie ce să zică.

Hope se aplecă în față.

— Să zicem… doar să zicem că îi putem face pe cei doi să se întâlnească. Iar apoi apărem la fața locului și… cum îl ucidem?

Fu surprinsă la auzul propriilor cuvinte.

Sally rămase puțin pe gânduri.

— Nu suntem destul de puternici…

Chipul ei încremeni brusc.

— Ai zis că Michael O'Connell are o armă?

— Da. La el în apartament.

Sally încuviință din cap.

— Trebuie să folosim arma aceea. Nu una identică, ci exact aceea. Arma lui. Care are amprentele lui pe ea și poate chiar urme de ADN.

— Și cum punem mâna pe ea? întrebă Scott.

Hope se scotoci prin buzunarele pantalonilor şi scoase cheia de la apartamentul lui O'Connell.

Ceilalţi doi se holbară la ea. În clipa aceea, deşi nimeni nu scoase un cuvânt, cu toţii se gândiră la acelaşi lucru: este posibil.

Sally rămase singură, în timp ce ceilalţi se aşezară să ia cina încropită de Catherine şi Ashley. Se gândi că ar trebui să se simtă groaznic, dar nu era aşa. O parte din ea se simţea însufleţită, aproape entuziasmată la gândul crimei pe care aveau s-o comită.

Îi venea să râdă în hohote de ironia situaţiei. „Vom face un lucru care ne va schimba pentru totdeauna, tocmai ca să nu ni se schimbe viaţa definitiv." Auzi vocea lui Hope din bucătărie şi se gândi că singura cale de a reveni la relaţia lor de odinioară, când se iubeau una pe cealaltă, trecea prin Michael O'Connell şi tatăl acestuia. Se întrebă dacă moartea poate să ducă la viaţă şi-şi spuse că răspunsul trebuie să fie afirmativ. Soldaţii, pompierii, salvamarii, salvamontiştii, poliţiştii, toţi aceştia sunt conştienţi de faptul că într-o bună zi s-ar putea să se confrunte cu o astfel de decizie. Să te sacrifici pe tine însuţi, pentru ca alţii să poată trăi. Nu erau şi ei în aceeaşi situaţie?

Întinse mâna şi luă agenda galbenă şi un pix.

Sally se apucă să-şi însemneze pe hârtie diferite idei. Începu cu o listă de obiecte necesare şi cu amănuntele menite să contureze un scenariu convingător pentru poliţiştii care aveau să sosească la faţa locului. Pe măsură ce scria aceste lucruri, îşi dădu seama că actul efectiv de a apăsa pe trăgaci era mai puţin important decât felul cum avea să fie el perceput ulterior. Se aplecă deasupra foii de hârtie, asemenea unui student emoţionat care dă examen şi îşi aminteşte brusc răspunsurile la întrebări, şi elaboră, de la coadă la cap, modul în care aveau să decurgă lucrurile.

„Mai întâi născocim o crimă", îşi spuse.

Îşi duse mâna la faţă. „Suntem pe punctul de a deveni ceea ce am detestat dintotdeauna", îşi zise. Îşi încleştă încet pumnul, imaginându-şi că îl strânge de gât pe O'Connell, zdrobindu-i traheea şi trimiţându-l pe lumea cealaltă, brusc şi pe neaşteptate.

Era târziu, iar eu stăteam în pragul uşii, şovăind.

Auzi ceva. Cineva îţi spune o poveste, vorbindu-ţi în şoaptă. Şi dintr-odată ai impresia că sunt mai multe întrebări decât răspunsuri. Ea trebuie să-şi fi dat seama la ce mă gândeam, căci mă întrebă:

— Începi să pricepi de ce sunt atât de reticenţi să stea de vorbă cu tine?

— Da, am spus eu. Desigur. Vor să evite o posibilă punere sub acuzare. Crima nu are termen de prescripţie.

Ea pufni.

— Evident. Asta a fost evident de la bun început. Încearcă să vezi dincolo de aspectul practic al întregii situaţii.

— Prea bine, pentru că lor le e teamă ca nu cumva să se trădeze.

Ea inspiră adânc, de parcă i-ar fi fost frică de ceva anume.

— Şi cum, mă rog frumos, ar putea să se trădeze, ca să folosesc exprimarea ta?

Am chibzuit un moment.

— Sally a studiat dreptul, mă gândesc că ar fi trebuit să aibă mai mult respect faţă de puterea legii.

— Da, da, spuse ea, dând din cap. E avocată, deci vede doar neajunsurile legii, nu şi puterea ei. Zi mai departe.

— Cât despre Scott, ei bine, el e profesor de istorie. Poate chiar mai mult decât „complicele" lui, el ar fi trebuit să prevadă riscurile unei acţiuni unilaterale. El este cel cu simţul dreptăţii cel mai dezvoltat.

— Un om care detestă violenţa o acceptă dintr-odată? întrebă ea.

— Întocmai. Chiar şi în tinereţe, când s-a înrolat în armată, a fost mai mult un gest politic sau, am putea spune, un act de conştiinţă mai degrabă decât o dovadă de patriotism frenetic. Asta l-a făcut să se păstreze dacă nu tocmai curat, măcar nu foarte murdar. Iar Hope…

— Ce-i cu Hope? întrebă ea pe un ton tăios.

— Ea pare cel mai puţin capabilă dintre toţi trei să alunece… cum să-i zic… pe panta fărădelegii. La urma urmelor, implicarea ei nu se justifică printr-o legătură parentală.

— Aşa să fie oare? N-a riscat ea cel mai mult dintre toţi? O femeie care a iubit altă femeie, cu tot bagajul ei social, care şi-a asumat cel mai mare risc în dragoste şi care a renunţat, aparent, la dorinţa ei de a-şi întemeia propria familie, care nu s-a ascuns de ochii lumii şi care a tratat-o pe Ashley ca pe propriul copil. Ce vedea ea când se uita la

Ashley? Vedea o bucăţică din ea însăşi? Vedea o altfel de viaţă, pe care ar fi putut s-o aleagă la un moment dat? O invidia, o iubea, nutrea vreun sentiment lăuntric de ataşament, diferit de cel părintesc? Oare sportiva din ea n-o îndemna să treacă la acţiune, să preia iniţiativa?

Torentul neaşteptat de întrebări mă învălui la fel de rapid ca întunericul nopţii.

— Da, am spus. Înţeleg toate astea.

— Toată viaţa Hope şi-a asumat riscuri şi s-a ghidat după propriile instincte. În asta constă frumuseţea ei aparte.

— Nu m-am gândit în felul ăsta.

— Nu ţi se pare că Hope este, în anumite privinţe, cheia întregii poveşti?

Am scuturat din cap, nu foarte convingător.

— Şi da, şi nu.

— Cum aşa? vru ea să ştie.

— Cred că Ashley rămâne cheia poveştii.

40
Fuga printre umbre

Ashley îşi întinse picioarele şi se împinse în tăblia de lemn de la capul patului, până când simţi că încep să-i tremure muşchii. Era un exerciţiu pe care îl făcea pe vremuri, când avea senzaţia că se desprinde de propriu-i trup şi, din cauza „durerilor de creştere", i se părea că oasele nu-i mai încap sub piele. Exerciţiile fizice şi alergatul până la epuizare, sub supravegherea lui Hope, o ajutau într-o oarecare măsură, însă în timpul nopţii se zvârcolea în pat, aşteptând ca trupul ei să crească şi să se transforme în adultul care avea să devină.

Era încă devreme, iar în casă dormeau cu toţii. Catherine sforăia zgomotos în odaia alăturată. Din dormitorul lui Sally şi Hope nu răzbătea nici un sunet, deşi le auzise vorbind până târziu, în noapte. Erau prea departe ca să poată desluşi ce-şi spuneau, dar presupunea că era ceva referitor la ea. Nu mai auzise de multă vreme sunetele acelea înăbuşite, afectuoase, venind din dormitorul lor, iar asta o neliniştea. Îşi dorea din toată inima ca mama ei să rămână cu Hope, dar Sally devenise tot mai distantă în ultimii ani şi nu ştia ce avea să se întâmple în viitor. Uneori se îndoia că ar putea să facă faţă încă unui divorţ, fie şi unui divorţ amiabil, civilizat. Ştia, din proprie experienţă, că „divorţul amiabil" nu atenuează câtuşi de puţin durerea lăuntrică.

Ashley ascultă cu atenţie câteva clipe, apoi ochii i se umeziră de lacrimi. Cel fără Nume dormise mereu în capătul coridorului, pe o pernă veche, la uşa dormitorului lui Hope, ca să fie aproape de ea. De multe ori însă, pe vremea când Ashley era copil, în felul acela magic, caracteristic câinilor, simţea când ea era tulburată şi atunci venea nechemat, deschidea cu botul uşa camerei şi se tolănea pe covoraşul din faţa biroului ei. O privea neclintit până când Ashley îi mărturisea

problema care o frământa. Liniștindu-l pe câine cu vorbe blânde, reușea într-un final să se liniștească pe ea însăși.

Ashley își mușcă buzele. „L-aș împușca cu mâna mea, chiar și numai pentru că l-a omorât pe Cel fără Nume."

Se ridică din pat. Pentru câteva clipe, își plimbă privirea peste lucrușoarele dragi din odaie, care îi aduceau aminte de copilărie. Pe un perete, în jurul unui poster, atârnau zeci de desene de-ale ei. Erau și fotografii de-ale prietenelor ei sau de-ale ei în diverse ipostaze: în costum de Halloween, pe terenul de fotbal, la balul de absolvire. Mai era un steag multicolor, în centrul căruia scria PACE, cu un porumbel brodat deasupra. O sticlă goală de șampanie, cu două flori de hârtie în ea îi amintea de noaptea în care, proaspătă studentă fiind, își pierduse virginitatea - un eveniment pe care i-l împărtășise doar lui Hope, nu și părinților. Expiră ușor, gândindu-se că toate lucrurile din jurul ei erau mărturii a ceea ce fusese ea odinioară, pe când acum avea nevoie să afle încotro se îndreaptă și ce-i rezervă viitorul. Merse la ușa debaralei, de a cărei clanță era atârnată geanta ei. Își vârî mâna în geantă și scoase revolverul.

Ashley îl ridică și, întorcându-se, își luă poziția de tragere, țintind mai întâi patul. Ținându-și un ochi închis, se răsuci încet, fixându-și de data aceasta ținta asupra ursulețului de pluș de pe pervazul ferestrei. „Trage toate cele șase gloanțe, își aduse ea aminte. Țintește-i pieptul. Nu brusca trăgaciul. Ține arma cât mai nemișcată."

Avea senzația că se poartă ridicol.

„El n-o să stea pe loc, își zise. S-ar putea să se repeadă la mine, încercând să mă împiedice să trag." Își reluă poziția, depărtându-și mai tare picioarele desculțe pe podea. Începu să calculeze în minte: cât de înalt era O'Connell? Cât de puternic? Cât de rapid s-ar mișca? Oare ar implora-o să-i cruțe viața? I-ar jura că o s-o lase în pace?

„Împușcă-l drept în inima aia blestemată, își spuse, dacă are așa ceva."

— Bang, zise cu voce tare. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Își lăsă mâna în care ținea revolverul să-i cadă de-a lungul coapsei.

— Tu ești mort, iar eu sunt în viață. Și pot să-mi reiau viața, spuse cu voce joasă, ca să n-o audă nimeni. Oricât de rău ar fi, nu poate fi mai rău ca acum.

Cu mâna încă încleştată pe revolver, se apropie de fereastră. Ascunzându-se în spatele draperiei, privi pe furiş afară, de-a lungul străzii. De-abia se crăpase de ziuă, iar în semiîntunericul străzii siluetele clădirilor se profilau neclar. „E frig, îşi zise. Văd că s-a aşternut bruma pe jos. Prea frig ca O'Connell să-şi fi petrecut noaptea afară, la pândă."

Clătină din cap şi vârî revolverul la loc, în geantă. Îşi trase rapid pe ea o pereche de pantaloni strâmţi, o bluză neagră, pe gât, şi un hanorac şi-şi luă pantofii de alergat. Bănuia că în următoarele zile era puţin probabil să fie singură, aşa că voia să profite de momentul acesta. În timp ce ieşea tiptil din cameră, simţi o undă de regret că lăsa pistolul acasă. Dar nu putea alerga cu el. Era prea greu. Prea nefiresc.

Aerul de-afară era rece, frigul pătrunzător cobora dinspre Canada, după ce străbătuse mai întâi Vermontul. Trase uşa după ea fără zgomot şi-şi îndesă pe cap căciula de lână, după care o luă la fugă în susul străzii, vrând să se îndepărteze cât mai rapid de casă, ca să nu apuce nimeni s-o vadă şi să-i interzică să plece. Orice primejdie ar fi pândit-o se evaporă curând din mintea lui Ashley, care alerga tot mai tare. Bătăile inimii i se accelerară şi începu să se încălzească, având senzaţia că lasă în urmă chiar şi frigul.

Ashley alergă cu înverşunare, ajustându-şi parcă gândurile după ritmul paşilor. Alergarea conferea furiei sale valenţe poetice. Era atât de sătulă de toate restricţiile, constrângerile şi ordinele familiei sale, ca şi de propriile temeri, încât era gata să-şi asume orice risc. „Desigur, îşi zise ea, n-o să fiu atât de stupidă încât să-i cad în plasă", aşa că alese un traseu la întâmplare, alergând în zigzag.

Tânjea după luxul de a acţiona nesăbuit.

Patru kilometri deveniră cinci, apoi şase, iar liniştea dimineţii lăsă treptat locul zumzetului cotidian, care spera s-o protejeze. Vântul nu mai era atât de tăios încât s-o usture buzele şi-şi simţi ceafa udă de transpiraţie. Când se întoarse şi o porni înapoi, spre casă, simţi o oarecare oboseală, dar nu îndeajuns încât s-o facă să încetinească ritmul. În schimb, fu cuprinsă de un soi de fierbinţeală ce parcă o ardea pe dinăuntru. Cercetă cu privirea aleea ce se întindea în faţa sa şi deodată văzu o mişcare. Fu aproape copleşită de senzaţia că nu era singură. Scutură din cap şi continuă să alerge.

Când se afla cam la opt blocuri distanţă de casă, o maşină trecu în viteză pe lângă ea, periculos de aproape. I se tăie respiraţia şi îi veni să tragă o înjurătură, dar continuă să alerge.

La şase străzi distanţă de casă, cineva strigă ceva în direcţia ei. Nu desluşi ce anume, aşa că nu se întoarse, ci alergă şi mai tare.

La patru străzi distanţă de casă, o maşină din apropiere începu brusc să claxoneze. Sunetul mai-mai s-o facă să leşine de spaimă şi o luă la fugă cu o viteză de care nu s-ar fi crezut în stare.

La două străzi distanţă de casă, auzi un scrâşnet de cauciucuri în spatele ei. Trase aer în piept şi, din nou, nu se întoarse să vadă despre ce e vorba. În loc de asta, făcu un salt uriaş de pe şosea pe trotuarul denivelat, a cărui suprafaţă era străpunsă din loc în loc de rădăcinile copacilor ce brăzdau asfaltul, asemenea valurilor agitate ale mării dinaintea furtunii. Caldarâmul părea să fi declarat război gleznelor şi tălpilor ei, care aveau de înfruntat mari dificultăţi. Alergă şi mai tare. Ar fi vrut să închidă ochii şi toate zgomotele să amuţească. Dar ştia că asta e imposibil, aşa că începu să fredoneze încetişor. Privea ţintă înainte, refuzând să se întoarcă într-o parte sau în cealaltă, precum un cal de curse dresat să nu privească decât în faţă. Alerga cât putea de repede spre casă. Sări peste stratul de flori şi străbătu peluza ca o săgeată, năpustindu-se înăuntru şi trântind uşa în urma ei. Abia apoi se opri şi-şi întoarse privirea spre stradă.

Scrută şoseaua în lung şi-n lat. Zări un bărbat care-şi parca maşina pe aleea din faţa casei. Nişte copii se îndreptau râzând spre staţia de autobuz, cu ghiozdanele în spate. O femeie cu un palton de-un verde aprins îmbrăcat direct peste pijama ieşise în curtea din faţa casei ca să-şi ia ziarul.

Nici urmă de O'Connell. Cel puţin aparent.

Îşi lăsă capul pe spate, inspirând valuri de aer rece. Îşi plimbă privirea prin împrejurimi şi lăsă să-i scape un oftat. Realiză în clipa aceea că nici nu mai era nevoie ca O'Connell să fie prezent pentru ca ea să-l perceapă ca atare.

Puţin mai încolo, în josul străzii, Michael O'Connell se desfăta privind-o pe Ashley cum stătea şovăielnică în pragul uşii, iscodind împrejurimile. O'Connell sorbea dintr-o cană mare cu cafea, stând cu

capul plecat în spatele volanului. Era convins că, dacă ea ar şti încotro să se uite, l-ar putea zări, dar cu toate astea nu făcu alt efort ca să se ascundă. Aşteptă, pur şi simplu.

Îi trecu prin minte s-o oprească în timp ce alerga, dar apoi se răzgândi. Vederea lui ar fi putut s-o alarmeze şi i-ar fi fost uşor s-o ia la fugă într-o clipită. Ashley cunoştea toate aleile lăturalnice şi curţile de prin zonă şi, oricât de rapid era el, nu era sigur că ar fi putut-o prinde. Mai mult decât atât, ar fi putut să ţipe, atrăgând atenţia vecinilor, care ar fi sunat, poate, la poliţie. Dacă ar fi făcut o scenă, el ar fi trebuit să se retragă, fără să aibă şansa de a-i vorbi. Cel mai tare detesta gândul de a da explicaţii vreunui poliţist circumspect, care ar vrea să afle ce căuta el acolo.

Trebuia să găsească momentul cel mai potrivit. Nu aici, pe strada unde copilărise. Locul acesta îi aducea aminte prea mult de trecut. El era viitorul ei.

Era mult mai uşor, pentru moment, să o soarbă din priviri, se gândi. Îi plăceau în mod deosebit picioarele ei. Erau lungi şi suple şi-şi dori ca în singura lor noapte petrecută împreună să le fi acordat mai multă atenţie. Oricum, şi le amintea perfect, goale şi lucioase, şi se foi în scaun, deja excitat. Îşi dori ca Ashley să-şi scoată căciuliţa de lână, să-i vadă părul, iar când ea făcu asta, zâmbi şi se întrebă dacă nu cumva îi auzise gândurile. Era mai convins ca niciodată că între ei exista o legătură specială, indestructibilă.

Michael O'Connell izbucni într-un râs zgomotos.

Era suficient s-o privească pe Ashley de la distanţă ca să-i simtă căldura în tot trupul. Era ca şi cum prezenţa ei îl umplea de energie. Întinse mâna, călăuzit de pasiune, incapabil să mai stea nemişcat şi deschise portiera.

În acelaşi moment, Ashley se întoarse, fără să sesizeze vreo mişcare şi, deznădăjduită, intră în casă.

Michael O'Connell rămase nemişcat, pe jumătate ieşit din maşină, cu privirea pironită pe uşa care tocmai se închisese în urma lui Ashley. În imaginaţia lui, ea era încă acolo.

„Răpeşte-o", îşi zise.

I se părea atât de simplu.

Zâmbi. Totul era s-o surprindă singură.

„Nu neapărat singură”, îşi zise. Dar singură în lumea lui. Nu într-a ei.

„Sunt invizibil”, se gândi el, intrând la loc în maşină şi pornind motorul.

Dar se înşela. De la fereastra dormitorului, Sally se uita afară, pe stradă. Îşi încleştă degetele pe pervazul ferestrei până i se albiră încheieturile, mai-mai să crape scândura, cu unghiile înfipte în stratul de vopsea. Era prima oară când îl vedea pe Michael O’Connell în carne şi oase. Când îl observase pe bărbatul pitit în spatele volanului, îşi spusese că nu se poate să fie cine credea ea, dar în clipa imediat următoare ştiu că se amăgea singură. Era el. Nu putea fi altcineva. Stătea pe-aproape, ca de obicei, fără ca ei să-l poată atinge, urmărind din umbră fiecare pas de-al lui Ashley. Era acolo chiar şi atunci când nu-l puteau vedea. Simţi că o cuprind ameţeala, furia şi neliniştea.

„Dragostea este ură, îşi zise ea. Dragostea e diabolică. Dragostea e o greşeală.”

Văzu maşina dispărând în josul străzii.

„Dragostea înseamnă moarte”, îşi spuse în sinea ei.

Respirând anevoios, se întoarse cu spatele la fereastră. Se hotărî să nu spună nimănui că-l zărise pe O’Connell pe stradă, la doar câteva zeci de metri de uşa lor, spionând-o pe Ashley. „Vor turba cu toţii, se gândi ea. Oamenii furioşi acţionează în mod nesăbuit. Trebuie să rămânem calmi. Organizaţi. Inteligenţi. Să trecem la treabă. Să trecem la treabă. Să trecem la treabă.” Se întoarse şi dădu peste bucăţica de hârtie pe care îşi făcuse notiţele. Însemnările privitoare la crimă. Când luă creionul, observă că mâna îi tremura uşor.

După-amiaza târziu, Sally ieşi la cumpărături, ca să procure câteva obiecte pe care le considera indispensabile planului lor. Se întoarse abia spre seară şi aruncă o privire în camera lui Ashley, să vadă ce face. Fata stătea ghemuită în pat şi citea, aparent plictisită. Sally o auzi pe Catherine trebăluind prin bucătărie şi se întrebă unde-o fi Hope. Merse apoi la telefon şi îl sună pe Scott.

— Da?

— Scott? Sunt eu, Sally.

— Totul e-n regulă?

— Da. Ziua a decurs fără incidente deosebite, spuse ea, omițând să-i spună că-l văzuse pe O'Connell pândind pe strada lor, în cursul dimineții. Nu știu cât va mai dura liniștea asta, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Înțeleg.

— Bun. Sper. Cred că ar fi bine să vii aici în clipa asta.

— Bine… ezită o clipă.

— E timpul să trecem la acțiune.

Sally râse, dar râsul său era cinic, lipsit de veselie.

— Am impresia că în ultimele săptămâni noi doi am fost de acord de mai multe ori decât pe tot parcursul căsniciei noastre.

Scott zâmbi, la rândul lui, cu tristețe.

— Ciudat mod de a privi lucrurile. Poate. Dar și pe vremea când eram căsătoriți au fost momente bune.

— Tu nu trăiai în minciună, cum trăiam eu.

— „Minciună" e un cuvânt prea dur.

— Știi ce, Scott, n-am chef să mă cert cu tine pentru ce-a fost în trecut, dacă vrei să mă-nțelegi.

Pentru o clipă, rămaseră amândoi tăcuți, apoi Sally spuse:

— Să nu ne abatem de la subiect. Acum nu este vorba despre ce s-a întâmplat între noi, ci mai degrabă despre viitor și despre cum stau lucrurile în prezent. Și, mai presus de orice, e vorba de Ashley.

— Prea bine, spuse Scott, având senzația că între ei se întindea un ocean de sentimente despre care nu vorbiseră niciodată și nici n-aveau să le discute vreodată.

— Am un plan, rosti Sally.

— Bun, spuse el, trăgând adânc aer în piept.

Nu știa ce altceva ar putea să spună.

— Habar n-am dacă e bun planul meu. Nu știu dacă o să funcționeze. Habar n-am dacă îl vom putea duce la îndeplinire.

— Să-l auzim.

— Nu e bine să vorbim la telefon. Cel puțin nu pe telefonul fix.

— Ai dreptate. Sigur că nu. Logic.

Nu i se părea chiar atât de logic, totuși spuse:

— Vin chiar acum la voi.

Puse receptorul în furcă, gândindu-se că rutina vieţii era uneori insuportabilă. Viaţa lui, cel puţin, era atât de previzibilă, cu predatul la colegiu, cu traiul solitar, înconjurat de fantomele oamenilor de stat, ale soldaţilor şi conducătorilor ce făceau obiectul cursurilor sale. Bănuia că toate astea erau pe cale să se schimbe.

Hope se întoarse acasă înainte să sosească Scott. Ieşise la o plimbare, încercând - fără prea mult succes - să-şi limpezească gândurile. O găsi pe Sally în sufragerie, studiind cu atenţie nişte foi de hârtie, cu un creion în gură. La intrarea lui Hope, îşi ridică privirea spre ea.

— Am un plan. Nu ştiu dacă o să funcţioneze, dar vine şi Scott imediat şi putem să-l analizăm împreună.

— Unde sunt mama şi Ashley?

— Sus. Deloc încântate de faptul că sunt excluse şi de data asta.

— Mamei mele nu-i place deloc să fie dată la o parte, lucru foarte curios din partea cuiva care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în mijlocul pădurii, în Vermont, dar asta e. Aşa e ea.

Hope ezită, iar Sally simţi numaidecât şi o privi cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat?

Hope scutură din cap.

— Nu ştiu prea bine, dar încearcă să mă urmăreşti. Face tot ce-i cerem, nu-i aşa? Ei bine, nu e normal din partea ei. Absolut deloc. Mama a fost mereu genul de „lup singuratic", genul „mă doare-n cot de ce zice lumea". Aşa că atitudinea asta supusă a ei… ei bine, nu cred că ne putem bizui că face ceea ce îi cerem să facă. E ca o bombă cu ceas. De-asta a iubit-o tatăl meu, şi eu la fel, doar că, uneori, când eram tânără, mi-a făcut viaţa grea, dacă pricepi ce vreau să zic.

Sally zâmbi.

— Ai impresia că tu eşti altfel?

Hope ridică din umeri şi răspunse, râzând:

— Presupun că nu.

— Nu crezi că şi pe mine m-au atras aceleaşi calităţi la tine?

— Nu m-am gândit niciodată că *încăpăţânarea* şi *imprevizibilitatea* mea sunt nişte calităţi.

— Ei bine, asta ne arată din ce aluat eşti făcută.

Sally schiță un zâmbet, în timp ce-și coborî privirea pe hârtiile din poală.

Cele două femei rămaseră tăcute. În chip ciudat, acesta era primul lucru afectuos pe care Sally i-l spusese de săptămâni bune, observă Hope.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Ăsta trebuie să fie Scott, zise Sally.

Își strânse foile, în timp ce Hope merse să deschidă ușa. În cele câteva secunde cât rămase singură, își lăsă capul pe spate și trase adânc aer în piept. „Odată ce ne apucăm de treaba asta, nu va mai fi cale de întoarcere."

Catherine fierbea pe dinăuntru. Se uită la tânăra femeie de lângă ea, până când Ashley azvârli, într-un final, cartea din care citise de trei ori aceeași pagină și spuse:

— Nu știu dacă mai pot suporta multă vreme starea asta. Mă tratează ca pe un copil de șase ani pe care îl trimit în camera lui. Să mă joc, în timp ce părinții mei îmi trasează viitorul. Fir-ar să fie, Catherine, nu sunt copil! Pot să mă apăr și singură.

— Sunt de acord, draga mea, spuse Catherine.

— Știi, aș putea să pun mâna pe pistolul ăla blestemat și să rezolv problema o dată pentru totdeauna.

— Ashley, draga mea, cred că tocmai asta încearcă să evite părinții tăi. Și nu ți-am luat pistolul ăla ca să te lași pradă furiei și să-l folosești așa, aiurea, doar pentru că te-ai enervat. Ți l-am luat ca să te poți apăra, în caz că O'Connell vrea să-ți facă rău.

Ashley își lăsă capul pe spate.

— Dar vrea, știi asta.

— Ce vrea, draga mea?

— Vrea să-mi facă ceva. Probabil că e pe-afară chiar în clipa asta, dând târcoale și așteptând.

— Așteptând ce, draga mea?

— Momentul potrivit. E nebun. Nebun de dragoste. Nebun de obsesie. Nebun de toate felurile. Dar e pe-acolo, pe undeva. Are un singur lucru important în viața lui, iar acela sunt eu.

Catherine dădu din cap în semn de încuviinţare. Deodată, se aplecă înspre Ashley.

— Poţi s-o faci?

Ashley deschise ochii şi se uită mai întâi la Catherine, apoi la geanta în care vârâse pistolul.

— Poţi s-o faci? repetă Catherine.

— Da, răspunse Ashley pe un ton aspru. Pot. Pot. Ştiu că pot.

— Eu n-am putut. Ar fi trebuit s-o fac. Să-l împuşc când stătea în faţa mea. Ar fi trebuit s-o fac. Dar n-am făcut-o. Poţi să fii mai puternică decât am fost eu, draga mea? Poţi să fii mai hotărâtă? Mai curajoasă?

— Nu ştiu. Da. Cred că da.

— Trebuie să ştiu.

— Cum ar putea şti cineva, înainte s-o facă? Adică, eu sunt suficient de furioasă. Poate şi suficient de speriată. Pot să apăs pe trăgaci? Cred că da.

— Cred că ai putea, spuse Catherine. Sau cel puţin aşa sper. Probabil că ai putea. E întuneric afară. Eşti sigură că e acolo, pe undeva?

— Da.

— Ei bine, atunci poţi pune capăt acestei poveşti băgând pistolul în buzunar şi ieşind la o plimbare cu mine, la miezul nopţii. Iar dacă el încearcă să ne stea-n cale, o să treci la fapte. S-ar putea să-ţi spună că nu vrea decât să stea de vorbă cu tine, asta spun ei întotdeauna. Dar, în loc să vorbeşti cu el, tu o să-l împuşti. Pe loc. Chiar în clipa aceea. Poliţia va sosi la faţa locului şi te va aresta, probabil. Atunci mama ta va angaja cel mai bun avocat. Încearcă-ţi norocul în sala de judecată. Nu se poate spune că această comunitate, în care locuiesc mama ta şi cu Hope, e dispusă să se arate tolerantă faţă de bărbaţi, şi mai ales faţă de bărbaţii care hărţuiesc femei tinere. Nici măcar nu le acordă prezumţia de nevinovăţie.

— Crezi că…

— Cred că poţi s-o faci dacă eşti dispusă să plăteşti preţul.

— Puşcăria?

— Poate. Sau notorietatea. Sau faptul că o să devii ţinta tuturor ciudaţilor, aşa cum au prezis părinţii tăi. Dar s-ar putea să merite acest preţ.

Ashley clătină din cap.

— Nu mai pot suporta mult timp starea asta. Ba sunt înspăimântată, ba furioasă, ba mă simt în siguranţă, ba ameninţată.

— De ce nu putem să recurgem la violenţă înainte s-o facă alţii? spuse Catherine cu înverşunare. De ce e atât de nedrept? De ce să aşteptăm până devenim victime?

— Eu n-am de gând să aştept.

— Bun. Nici nu credeam asta. Aşadar, hai să vedem ce putem face.

Ashley dădu din cap aprobator.

Scott se uită la mormanul de lucruri adunate în sufragerie.

— Ai fost la cumpărături.

— Aşa e, spuse Sally.

— Vrei să ne spui şi nouă ce facem cu ele?

Scott ridică o cutie cu şerveţele îmbibate în amoniac.

— De pildă, cu astea?

Sally vorbi pe un ton calm, lipsit de orice inflexiune.

— Dacă cineva are motive să creadă că a lăsat urme de ADN într-un loc compromiţător, poate să le şteargă cu astea, îndepărtând orice dovadă.

Scott îşi ţuguie buzele. Era aproape ameţit. „Şerveţele cu amoniac, se gândi el. Ingrediente ale unei crime."

Sally îşi privi fostul soţ şi simţi că acesta şovăie. Continuă cu o voce hotărâtă:

— Din câte deduc eu, am căzut de acord să-i facem pe O'Connell şi pe tatăl lui să se întâlnească. Asta e posibil. Scott ne-a dat soluţia, mai mult fără să-şi dea seama. Şi cred că putem pleca de la supoziţia că cei doi vor avea un schimb dur de cuvinte. Am mai discutat despre asta. Apoi trebuie să găsim o cale de a fura arma lui O'Connell, de-a o folosi, cum s-ar presupune că ar face-o el însuşi, împotriva tatălui său şi de-a o pune înapoi în ascunzătoare, înainte ca O'Connell să-şi dea seama că lipseşte.

— De ce să n-o lăsăm, pur şi simplu, la locul crimei? întrebă Scott.

— M-am gândit şi la asta, răspunse Sally. Însă arma va fi dovada decisivă. Poliţiştii şi procurorii adoră să găsească arma crimei. Pe asta îşi clădesc întreaga teorie. E o probă incontestabilă în instanţă. Dar pentru asta, trebuie neapărat ca ea să fie descoperită în posesia lui.

— Ce-i cu toate celelalte lucruri? întrebă Hope.

Sally aruncă o privire înspre obiectele de pe podea. Erau mai multe telefoane mobile, un tub de Super Glue, un laptop, o salopetă bărbătească de mărime mică, două cutii cu mănuşi chirurgicale, câteva perechi de botoşei chirurgicali ce puteau fi trasi peste încălţăminte, două cagule negre şi un briceag elveţian.

— De astea avem nevoie, din câte am socotit eu. Mai sunt şi alte lucruri care ne-ar fi utile, cum ar fi, de pildă, nişte păr din pieptenele lui O'Connell. Încă n-am terminat de întocmit lista.

— Computerul la ce va servi? întrebă Scott.

Sally oftă. Se întoarse către Hope.

— E exact modelul pe care l-ai văzut în apartamentul lui O'Connell, nu-i aşa?

Hope examină aparatul.

— Da. Din câte îmi dau eu seama. Sau, cel puţin, aşa îmi amintesc.

— Ei bine, spuse Sally, ai zis că în computer se găsesc materiale codificate referitoare la Ashley. Şi la noi. Asta, în schimb, nu conţine aşa ceva.

Hope încuviinţă din cap.

— Cred că înţeleg.

— Poliţia îi va confisca laptopul. Aş prefera să fie un computer pe care l-am pregătit tocmai pentru acest scop.

— Deci trebuie să îl înlocuim pe unul cu celălalt?

— Exact. Asta va şterge orice legătură între noi şi el. Probabil că mai are pe undeva şi alte copii, de rezervă, dar totuşi… sincronizarea va fi un aspect decisiv.

Sally le înmână amândurora câte o foaie de hârtie. În capul paginii, trasase o linie, linia timpului.

Hope se uită la foaia de hârtie. Sally înşirase toate sarcinile, evenimentele, acţiunile, dar le notase pe toate cu A, B sau C. Când îşi ridică ochii de pe foaie, văzu că Sally o privea.

— N-ai împărţit încă rolurile, spuse Hope. Sunt trei oameni care efectuează acţiuni interconectate, dar n-ai precizat cine ce are de făcut.

Sally se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului, încercând să rămână calmă.

— Am vrut să privesc lucrurile din perspectiva unui polițist modern, spuse ea. Trebuie să te gândești la ce vor găsi la locul faptei și la modul cum vor interpreta urmele descoperite. Crima implică întotdeauna un anumit raționament. Un indiciu duce la altul, și tot așa. Poliția dispune de tehnici moderne, precum analizele ADN, testele de laborator și tot felul de instrumente de care noi n-am auzit decât așa, în treacăt. Am încercat să le iau în calcul pe toate și să-mi aduc aminte ce anume poate compromite o investigație. Focul, de exemplu, îngreunează mult ancheta, dar nu distruge neapărat toate urmele. Apa alterează rănile și urmele de ADN, ca și amprentele. Problema e că noi vrem să comitem o crimă, o crimă violentă, dar în același timp vrem să lăsăm anumite indicii. Nu foarte vizibile, dar suficient de clare încât să ducă în direcția pe care o dorim. Poliția va face restul, dacă suntem destul de minuțioși, chiar și fără mărturisirea lui O'Connell.

— Dar dacă el îi îndrumă pe polițiști înspre noi?

— Trebuie să fim pregătiți și pentru ipoteza asta. Putem să ne fabricăm niște alibiuri reciproce. Dar, în principal, trebuie să facem astfel încât pista respectivă să pară absolut neplauzibilă. Asta-i șmecheria. Ar fi mult mai bine ca poliția să nu creadă nimic din ceea ce spune el - cum, de altfel, vor fi tentați să facă - și să înlăturăm orice bănuială ce ne-ar viza pe noi. Nu subestimați șansele ca planul nostru să dea greș. Cât despre polițiști, ei bine, aceștia preferă răspunsurile simple și întrebările la fel de simple. Chiar și cele referitoare la moarte.

Sally făcu o pauză, privindu-l mai întâi pe Scott, apoi pe Hope.

— Dar nu cred că o va face, spuse Sally.

— Nu va face ce?

— Nu va îndruma poliția înspre noi. Dacă procedăm ca la carte, nici măcar nu va ști.

Scott clătină din cap.

— Dar eu am fost acolo și am pus tot felul de întrebări. Cineva tot își va aduce aminte de mine.

— Tocmai de aceea, în momentul crucial tu va trebui să fii plecat undeva departe, făcând ceva concret, în prezența cuiva. De pildă, vei folosi cardul de credit și vei face o plângere undeva unde există camere video. Dar, pe de altă parte, e la fel de important să fii pe-aproape.

Scott se dădu puțin în spate, contrariat.

— Înţeleg, dar…

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Ashley şi Catherine. Deşi ele vor avea dejucat un rol.

Din nou, ceilalţi doi rămaseră tăcuţi.

Sally trase adânc aer în piept.

— Ceea ce ne aduce la punctul culminant. La crima propriu-zisă. M-am gândit mult la asta şi cred că eu trebuie să fiu cea care o comite.

Aşteptă ca vreunul din ei să intervină, dar nimeni n-o făcu.

— Trebuie să pun mâna pe armă, spuse Hope. Eu sunt cea care ştie unde se află. Şi am cheia.

— Da. Dar tu ai mai fost o dată acolo. Aceeaşi problemă ca în cazul lui Scott. Nu, altcineva trebuie să ia pistolul. Poţi să-mi spui mie unde se află.

Hope încuviinţă, dar Scott scutură din cap.

— Asta, desigur, presupunând că e tot acolo unde ai văzut-o tu. Ceea ce e puţin probabil.

Sally tuşi sec, apoi spuse:

— Da, dar dacă *nu putem* face rost de armă, nu e prea târziu să ne reorientăm. Putem să renunţăm pentru moment şi să facem alt plan.

Scott scutură din nou din cap.

— OK, să zicem că furăm pistolul. Apoi ţi-l dăm ţie… de unde ştii că eşti în stare să foloseşti o armă? Şi mai ales într-o asemenea conjunctură?

— Va trebui s-o fac. Cred că e datoria mea.

Hope scutură din cap.

— Nu ştiu ce să zic. Mi se pare destul de riscant - încerc să gândesc ca tine, Sally, din punctul de vedere al unui poliţist - ca mama lui Ashley să fie cea care comite crima. Un poliţist s-ar putea să ia în calcul această posibilitate. Ai vrut să-ţi protejezi copilul. Mă îndoiesc însă că un poliţist s-ar gândi la posibilitatea ca *partenera de viaţă* a mamei să facă asta. Cu alte cuvinte, lipsa unei legături de sânge între mine şi Ashley, faptul că nu e fiica mea mă va proteja de bănuieli, nu crezi? În plus, sunt mai tânără, mai rapidă, mai puternică, dacă va trebui să fug la un moment dat.

Scott și Sally o priviră uimiți. Amândoi pricepuseră unde bătea, dar nici unul nu reuși să articuleze vreun cuvânt, ca s-o împiedice să continue.

Hope schiță un zâmbet, în ciuda propriilor îndoieli.

— Nu, spuse ea încet, eu ar trebui să fiu cea care trage.

De data asta, am fost sigur că deslușesc o undă de viclenie în glasul ei.

— Te-ai gândit vreodată cum se poate schimba viața cuiva într-o clipită? Atât de multe lucruri care par mărunte devin dintr-odată hotărâtoare.

Era aproape miezul nopții, iar telefonul meu o luase prin surprindere.

— Nu crezi, spuse ea brusc, că luăm decizii mai bune noaptea, în întuneric, când stăm singuri în pat și încercăm să găsim o soluție la problemele cu care ne confruntăm? Sau e mai înțelept să așteptăm până dimineața, să chibzuim la lumina zilei, când lucrurile par mai clare? Mă întreb cum or fi procedat ei, zise ea cu voce joasă. S-au hotărât în timpul nopții? Sau în timpul zilei? Tu să-mi spui asta.

N-am răspuns nimic. Credeam că nici nu aștepta vreun răspuns, dar ea insistă.

— Mă interesează cum vezi tu lucrurile. Tu ești scriitorul. Era înțelept din partea lor? Aveau de luat niște decizii dificile, dar necesare? Sau acționau nesăbuit? Care le erau șansele de izbândă? Dar de eșec? Toți trei erau niște oameni raționali, pe punctul de a se lansa într-o acțiune cât se poate de irațională.

Am rămas tăcut și am auzit-o înăbușindu-și un oftat.

— Am un nume pentru tine, spuse ea dintr-odată, luându-mă prin surprindere. Cred că asta te va lămuri într-o oarecare măsură.

Am așteptat cu stiloul în mână, fără să spun nimic, dar imaginându-mi tot felul de ipoteze.

— Deznodământul. Îl poți întrevedea? O să mă exprim așa: crezi că erau pregătiți pentru neprevăzut?

— Nu. Cine e pregătit pentru neprevăzut?

Ea izbucni în râs, dar apoi mi se păru că râsul i se transformă în plâns. Nu-mi puteam da seama prin telefon.

41
Desfășurarea acțiunii

Sally se uită la Hope. Se aflau în dormitor, iar veioza de pe noptieră scălda încăperea într-o lumină galbenă, palidă.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse Sally.

— Nu cred că ai de ales, îi răspunse Hope, ridicând din umeri. Cred că decizia a fost deja luată. Și oricum bănuiesc că asta e partea cel mai puțin riscantă din întreaga operațiune.

Era o minciună, iar Hope știa lucrul ăsta.

— Operațiune?

— Din lipsa unui cuvânt mai potrivit.

Sally scutură din cap.

— Dacă o bombă explodează în mijlocul pieței, apelăm la sintagma *daune colaterale.* Dacă un chirurg greșește, spunem că s-au ivit niște *complicații.* Dacă un soldat e ucis pe front, devine o *pierdere de război.* Am impresia că toată viața recurgem la eufemisme.

— Dar noi? întrebă Hope. Ce cuvânt ai alege pentru noi două?

Sally se încruntă. Se îndreptă spre oglindă. Pe vremuri, fusese o femeie frumoasă. Pe vremuri, fusese plină de viață. Acum de-abia mai recunoștea persoana care o privea din oglindă.

— Cred că noi două nu știm ce ne va aduce ziua de mâine. *Incertitudine.* Asta e cuvântul.

Hope simți o împunsătură în inimă.

— Ai fi putut spune că mă iubești.

— Te iubesc. Doar că nu mă mai iubesc pe mine însămi.

Rămaseră amândouă tăcute, în timp ce Sally își coborî privirea pe hârtiile din fața ei.

— Eşti conştientă că, dacă facem lucrul ăsta, viaţa noastră se va schimba.

— Credeam că scopul e tocmai revenirea la starea de dinainte.

— Şi una, şi alta, spuse Sally pe un ton băţos. Cred că va fi câte puţin din amândouă.

Luă din vraful de hârtii o foaie pe care scrisese o serie de instrucţiuni.

— Asta este pentru Ashley şi Catherine. Vrei să vii cu mine ca să stăm de vorbă cu ele? De fapt, mai bine nu. Dacă nu eşti de faţă, nu te pot lua la întrebări.

— O să te aştept aici.

Hope se întinse la loc în pat şi, scuturată de un fior, îşi trase cuvertura pe ea.

Sally le găsi pe Ashley şi pe Catherine în camera fetei.

— Vreau să vă rog câteva lucruri, dragele mele. Credeţi că puteţi face ce scrie aici - nu-i mare lucru - fără să puneţi întrebări? Trebuie să ştiu.

Catherine luă hârtia din mâna lui Sally, o citi rapid, apoi i-o dădu lui Ashley.

— Cred că putem, spuse ea.

— V-am scris ce trebuie să spuneţi şi vă dau un telefon mobil pe care vă rog să-l aruncaţi după ce vorbiţi cu el, spuse Sally. Puteţi să improvizaţi, desigur, dar să vă asiguraţi că atingeţi toate punctele principale. Înţelegeţi ce vă spun?

Ashley citi cu atenţie ce scria pe foaia de hârtie şi dădu din cap.

— Crezi că…

— Mi se pare că vrei să pui o întrebare, o întrerupse Sally, cu un zâmbet crispat. Ideea e că trebuie neapărat, repet, neapărat, să-l determinaţi pe O'Connell să facă această călătorie. Trebuie convins să meargă. Şi, după părerea noastră, furia, gelozia şi un dram de nesiguranţă sunt tocmai ingredientele necesare ca să-l determine s-o facă. Dacă găsiţi voi o exprimare mai convingătoare, sunteţi libere să o folosiţi. Dar rezultatul final trebuie obligatoriu să fie acelaşi. Aţi înţeles? Hope cu tatăl tău şi cu mine ne bazăm pe voi. Crezi că poţi face asta, Ashley, draga mea? Pentru că totul depinde de puterea ta de convingere.

— Care *totul*? întrebă Ashley.

— Ah, încă o întrebare. Nu-ţi voi răspunde nici la asta. Uite aici, jos. Mai multe numere de telefon. Nu am pretenţia să le memorezi pe toate, dar e vital ca până diseară, hârtia asta şi toate celelalte să fie distruse. Cam atât, deocamdată.

— Atât?

— Ţi s-a încredinţat un rol. Exact aşa cum ai dorit. Însă nu ţi se spune care e deznodământul piesei. Rolul care ţi s-a dat limitează, ca să zic aşa, gradul tău de *expunere la pericol.* Catherine, mă bazez pe tine să rezolvaţi chestiunea asta. Ca şi celelalte sarcini de pe listă.

— Nu ştiu dacă îmi place lucrul ăsta, spuse Catherine. Nu ştiu dacă îmi convine să acţionez fără să ştiu ce se-ntâmplă.

— Ei bine, cu toţii păşim pe un tărâm necunoscut. Dar trebuie să fiu absolut sigură că vă îndepliniţi rolul.

— Vom face cum ne-ai cerut. Cu toate că nu ştiu…

— Tocmai asta-i ideea. Să nu ştiţi.

Sally se opri în pragul uşii. Se uită la Catherine, apoi la fiica ei.

— Mă întreb dacă înţelegi cât de mult te iubim, spuse ea cu prudenţă. Şi până unde suntem dispuşi să mergem pentru tine.

Ashley nu răspunse nimic, ci doar încuviinţă din cap.

— Desigur, adăugă Catherine, acelaşi lucru poate fi spus şi la adresa lui Michael O'Connell şi de aceea am şi ajuns în situaţia asta.

Stând în maşină, Scott formă numărul tatălui lui O'Connell de pe telefonul mobil pe care i-l dăduse Sally. Acesta sună de trei ori înainte ca bătrânul să răspundă.

— Domnule O'Connell? spuse Scott pe un ton grav, de parcă avea de gând să-i propună o afacere.

— Cine e la telefon?

Bătrânul vorbea uşor poticnit, ca după două-trei beri.

— Sunt Smith, domnule O'Connell.

— Cine? făcu bătrânul, derutat.

— Domnul Jones, dacă preferi aşa.

Tatăl lui O'Connell râse.

— O, da, da, sigur. Hei, adresa aia de e-mail pe care mi-ai dat-o nu-i bună. Am încercat-o şi mi-a venit înapoi un mesaj de eroare.

— O mică schimbare în procedură, impusă de împrejurări, te asigur. Îmi cer scuze.

Scott presupunea că singurul motiv pentru care tatăl lui O'Connell avea calculator era acela de a accesa website-uri porno.

— O să-ți dau numărul meu de telefon.

Îi înșiră rapid cifrele respective.

— OK, am notat. Dar n-am nici o veste de la fiu-meu și nici nu mă aștept să am prea curând.

— Domnule O'Connell, am motive să cred că lucrul ăsta se va schimba. Cred că s-ar putea să primești vești de la el. Dacă va fi așa, te rog să suni de îndată la numărul ăsta, așa cum ne-am înțeles. Dorința clientului meu de a sta de vorbă cu fiul tău s-a accentuat, ca să zic așa, în decursul ultimelor zile. Nevoia lui a devenit și mai stringentă, dacă pot să mă exprim în felul ăsta. Prin urmare, recunoștința lui față de tine, în cazul în care mă vei suna, va fi mult mai substanțială ca înainte. Înțelegi ce vreau să zic?

O'Connell ezită puțin, apoi spuse:

— Mda. Dacă am noroc, puștiul își face apariția, și atunci norocul îmi surâde din nou. Dar, după cum ți-am mai spus, n-am mai auzit nimic de el și nici nu cred să aud prea curând.

— Păi, nu putem decât să sperăm. Spre binele tuturor, mai spuse Scott, înainte să închidă.

Își rezemă capul pe tetieră și apăsă butonul care deschidea geamul. Avea senzația că se înăbușă. Îi era greață, dar când încercă să vomite, nu reuși decât să tușească uscat, mai-mai să se înece. Inspiră rapid și aruncă o privire pe hârtia pe care i-o dăduse Sally, cu lista de sarcini care-i reveneau. Talentul ei organizatoric era formidabil, la fel și precizia matematică de care dădea dovadă în elaborarea unui plan atât de dificil precum cel pe care tocmai îl puneau în aplicare. Pentru o clipă, se simți din nou cuprins de fierbințeală, în timp ce un gust amar, dezgustător îi invadă gura.

Se gândi că toată viața lui și-o trăise undeva la marginea mediocrității. Se înrolase voluntar să meargă în război întrucât știa că era un moment definitoriu pentru generația lui, dar mai apoi se dăduse un pas în spate și rămăsese la adăpost, în siguranță. Toată cultura și cunoștințele sale erau exclusiv în folosul studenților, nicidecum pentru

sine. Căsnicia sa fusese un dezastru ce-l umilise peste măsură şi care nu dusese la nimic bun, cu excepţia lui Ashley. Iar acum era un bărbat între două vârste, cu o viaţă searbădă şi monotonă, iar această ameninţare era primul său prilej de a face ceva cu adevărat deosebit, ceva care să sfideze graniţele traiului său confortabil, de zi cu zi. Una era să facă pe tatăl cel furios, care răcneşte: „O să-l ucid pe ticălos", când sunt şanse infime să se întâmple una ca asta. Acum însă, când planul lor de a comite o crimă era deja în curs de desfăşurare şi rotiţele întregului angrenaj fuseseră puse în mişcare ireversibil, se trezi şovăind. Se întrebă dacă era în stare să facă mai mult decât să mintă.

„Să mint, la asta mă pricep cel mai bine, îşi zise în sinea sa. Am o experienţă de invidiat."

Privi din nou lista. Cuvintele aveau să fie neputincioase, ştia asta.

I se făcu iarăşi greaţă, dar reuşi să-şi alunge senzaţia de vomă, porni motorul şi se îndreptă mai întâi spre magazinul cu articole de menaj. Mai târziu, pe la miezul nopţii, avea de mers până la aeroport. Ştia că n-o să prea aibă parte de somn în orele următoare.

Pe la jumătatea dimineţii, Catherine şi Ashley rămăseseră singure acasă. Sally plecase îmbrăcată ca pentru slujbă, dar îşi îndesase în servietă un alt rând de haine. Hope, la rândul ei, plecase de-acasă ca şi când ar fi fost o zi ca oricare alta, cu rucsacul azvârlit neglijent pe umăr. Nici una din ele nu le pomenise nimic lui Catherine şi lui Ashley despre ceea ce aveau de gând să facă.

Dar atât Catherine, cât şi Ashley observară o licărire misterioasă în ochii lor.

Gesturile încordate şi cuvintele repezite ale celor două femei îi spuneau lui Ashley că nu dormiseră prea bine în noaptea aceea. Totuşi, modul unitar în care acţionau, omogenitatea gesturilor lor o lăsară pe Ashley cu gura căscată. Nu le mai văzuse niciodată mişcându-se cu atâta fermitate şi precizie.

Catherine intră în camera ei, respirând anevoios.

— Ceva se întâmplă, draga mea.

Avea în mână foaia de hârtie pe care erau trecute instrucţiunile.

— Asta ca să ne exprimăm delicat, spuse Ashley. Fir-ar să fie. Nu mai suport să stau deoparte şi să mă uit la ceilalţi.

— Trebuie să respectăm planul stabilit. Oricare ar fi el.

— Când s-a întâmplat ca un plan născocit de părinţii mei să funcţioneze aşa cum trebuie? spuse Ashley, deşi era conştientă că vorbea ca o adolescentă bosumflată.

— Nu pot să mă pronunţ în privinţa asta. Dar Hope de obicei face exact aşa cum spune. E de neclintit.

Ashley încuviinţă din cap.

— Neclintită ca o stâncă. După divorţ, tata îmi punea la casetofon melodia asta şi dansam în sufragerie. Era destul de greu să ne găsim preocupări comune, aşa că îmi punea toate hiturile rock-and-roll ale anilor şaizeci. Jethro Tull. The Rolling Stones. The Dead. The Who. Hendrix. Joplin. M-a învăţat tot felul de dansuri ridicole.

Ashley se uită brusc pe geam afară, neştiind că şi tatăl ei îşi adusese aminte de aceleaşi lucruri cu câteva zile în urmă.

— Mă întreb dacă o să mai dansăm vreodată împreună. Mereu am crezut că o să mai dansăm cel puţin o dată, ştii tu, la nunta mea, de faţă cu toată lumea. Îmi imaginam că el vine la mine, ne învârtim de câteva ori şi toată lumea aplaudă. Eu, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă. El, în frac. Când eram mică, cel mai mult îmi doream să mă îndrăgostesc. Altfel decât părinţii mei, care aveau o relaţie tristă şi plină de animozităţi. Mai degrabă ceva în genul iubirii dintre Hope şi mama, doar că în visul meu era vorba de un băiat deştept şi arătos. Când îi spuneam lucrul ăsta lui Hope, ea îmi zicea că o să fie extraordinar. Râdeam şi ne imaginam rochia de mireasă, florile de pe mese şi tot felul de mărunţişuri de fetiţe.

Ashley făcu un pas în spate.

— Şi uite, primul bărbat care îmi spune că mă iubeşte şi chiar nu glumeşte se dovedeşte a fi un coşmar.

— Viaţa e ciudată, spuse Catherine. Trebuie să avem încredere în ei că ştiu ce fac.

— Chiar crezi asta?

Catherine văzu că Ashley ţinea în mâna dreaptă revolverul.

— Dacă o să am vreodată şansa… începu Ashley.

Apoi făcu semn cu mâna spre foaia de hârtie.

— Bine. Actul întâi. Scena unu. Pe scenă îşi fac intrarea, din dreapta, Ashley şi Catherine. Care e prima ta replică?

Catherine îşi coborî privirea pe propria-i hârtie.

— Prima sarcină e cea mai dificilă. Trebuie să ne asigurăm că O'Connell nu-i pe-aici. Aşa că o să facem o plimbare.

— Şi apoi? întrebă Ashley.

Catherine se uită pe hârtie.

— Apoi urmează momentul tău de glorie. E partea pe care maică-ta a ţinut s-o sublimeze de trei ori. Eşti gata?

Ashley nu răspunse. Nu era sigură.

Îşi luară jachetele şi ieşiră. Se opriră puţin pe terasa de la intrare, privind în susul şi-n josul străzii. Peste tot domnea liniştea. Ashley avea degetele încleştate pe mânerul pistolului, în buzunarul hanoracului, pipăind cu nervozitate trăgaciul cu degetul arătător. O şoca să constate că teama pe care i-o insufla O'Connell o făcea să vadă peste tot în jurul ei numai primejdii. Strada pe care se jucase de-atâtea ori în copilărie, când făcea naveta între un părinte şi celălalt, ar fi trebuit să-i fie la fel de familiară ca odaia ei de sus, de la etaj. Dar nu mai simţea asta. O'Connell o transformase într-un loc ameninţător.

O deposedase de toate lucrurile care îi aparţinuseră: şcoala, apartamentul din Boston, slujba, iar acum şi locul în care copilărise. Se întrebă dacă el era conştient de măiestria acţiunilor sale diabolice.

Pipăi ţeava pistolului. „Ucide-l, îşi spuse. Altfel te ucide el pe tine."

Continuând a iscodi cu privirea în jurul lor, Catherine şi Ashley o porniră agale în susul străzii. Ashley îşi dorea ca O'Connell să-şi facă apariţia, dacă era acolo. După o vreme, în ciuda ploii, îşi scoase căciula de lână. Scutură din cap, lăsând ca părul să-i cadă pe umeri, după care îşi îndesă căciula înapoi pe creştet. Pentru prima oară în ultimele luni îşi dorea să arate irezistibil.

— Continuă să umbli, îi spuse Catherine. Dacă e pe-aici, o să apară.

Mergeau încet pe trotuar, când de undeva din josul străzii se auzi o maşină pornind. Ashley strânse şi mai tare pistolul în mână, iar bătăile inimii i se accelerară. Maşina se apropia, iar ea abia mai respira. Când automobilul trecu prin dreptul lor, se răsuci brusc pe călcâie, scoase arma din buzunar şi-şi depărtă picioarele, luându-şi poziţia de tragere pe care o exersase de-atâtea ori în camera ei. Îşi lăsă degetul mare să-i alunece pe piedica de siguranţă, apoi pe declanşator. Expiră zgomotos, aproape gemând, şi apoi scoase o şuierătură, din cauza încordării.

Maşina, condusă de un bărbat între două vârste, trecu de ele. Şoferul nici măcar nu întoarse capul; căuta cu privirea o adresă de pe cealaltă parte a trotuarului.

Ashley scoase un geamăt înăbuşit. Catherine, în schimb, îşi păstră cumpătul.

— Ascunde arma aia, spuse ea cu voce joasă. Înainte să te vadă vreo mamă care stă acasă cu copiii.

— Unde naiba o fi?

Catherine nu răspunse nimic.

Cele două femei îşi continuară drumul, încet. Ashley se simţea ciudat de calmă, de hotărâtă, gata să-şi scoată arma şi să pună capăt tuturor îndoielilor ce-o frământau. Asta simt cei care vor să împuşte pe cineva? Atâta doar că adevăratul O'Connell, spre deosebire de cel din coşmarurile ei, care o pândea la fiecare pas, nu era de găsit.

O porniră înapoi spre casă, după ce cercetaseră toate împrejurimile, iar Catherine mormăi:

— Bun. Acum suntem sigure de-un lucru. Nu e aici. Înseamnă că e pe altundeva. Eşti pregătită de pasul următor?

Ashley se îndoia că cineva ar putea să răspundă la o asemenea întrebare.

Michael O'Connell se afla la biroul său improvizat, într-o cameră întunecoasă, luminată doar de pâlpâiala ecranului calculatorului. Pregătea o mică surpriză pentru familia lui Ashley. Având pe el doar lenjeria intimă, cu părul pieptănat pe spate, după duş, asculta muzică tehno, ce răzbătea din boxele computerului, apăsând pe taste în ritmul acordurilor dinamice. Muzica suna strident, aproape isteric.

Lui O'Connell i se părea teribil de amuzant faptul că folosise o parte din banii pe care i-i dăduse tatăl lui Ashley, în încercarea - jalnică - de a-l „mitui", ca să-şi cumpere un computer nou, în locul celui pe care i-l distrusese Matthew Murphy. Iar acum făcea nişte şmecherii menite să le provoace necazuri serioase.

Mai întâi, un denunţ anonim la fisc, prin care sugera că Sally le-ar fi pretins clienţilor să-i plătească onorariul pe jumătate cu cecuri şi pe jumătate cu bani gheaţă. Nimic nu îi înfurie mai tare pe inspectorii de la fisc decât cineva care încearcă să-şi tăinuiască veniturile. Sigur, ea

avea să nege totul, dar ei n-aveau s-o creadă. Aveau să-i examineze neînduplecaţi toate conturile bancare.

Gândul acesta îl făcu să râdă-n hohote.

În al doilea rând, un alt denunţ anonim, de data asta la Brigada Antidrog din New England, care susţinea că Catherine ar fi cultivat cantităţi importante de marijuana într-o seră din hambar, la ea la fermă. Spera ca denunţul să fie suficient de plauzibil încât să justifice emiterea unui mandat de percheziţie. Chiar dacă nu aveau să găsească nimic suspect - cum ştia că avea să se întâmple -, miza pe faptul că agenţii, cu metodele lor brutale, aveau să-i distrugă toate obiectele de artă şi suvenirele atât de dragi ei. Îşi şi imagina casa ei răvăşită şi întoarsă cu susu-n jos.

În al treilea rând, îi pregăti lui Scott o mică surpriză. Navigând pe internet, dădu peste un website pornografic din Danemarca, website conţinea imagini monstruoase, cu copii şi adolescenţi surprinşi în tot felul de poziţii provocatoare. Pasul următor era să facă rost de numărul unui card de credit furat şi să trimită pe adresa lui Scott un catalog cu pozele respective. Nu era greu deloc să informeze, tot anonim, poliţia locală cu privire la sosirea catalogului cu pricina. De fapt, se gândi, poate că nici nu trebuia să facă asta. Poliţia avea să fie oricum informată, probabil, de către serviciile vamale, care monitorizau importul de produse ilegale.

Râse încetişor, imaginându-şi explicaţiile pe care aveau să le dea cei din familia lui Ashley, când aveau să se trezească prinşi în nemilosul labirint birocratic. Şi-i imagină stând la masă într-o încăpere fără ferestre, scăldată într-o lumină artificială orbitoare, bombardaţi de întrebările celor de la Brigada Antidrog sau de la fisc, sau de la poliţie, care nutreau un dispreţ profund faţă de astfel de indivizi, nişte îngâmfaţi din clasa de mijloc.

S-ar putea să încerce să dea vina pe el, deşi se îndoia de asta. Nu era însă absolut sigur şi tocmai de aceea avea o oarecare reţinere. Era conştient de faptul că cele trei manevre aveau să lase o amprentă electronică putând duce la depistarea lui. Ce trebuia el să facă, se gândi, era să intre în locuinţa lui Scott într-o dimineaţă când acesta era la cursuri şi să trimită comanda în Danemarca de pe computerul acestuia. De asemenea, era important să creeze o pistă electronică nedetectabilă

pentru celelalte două denunţuri. Oftă. Asta însemna să facă două drumuri: unul până în sudul Vermontului şi altul până în vestul Massachusetts-ului. Să inventeze nişte persoane fictive era floare la ureche, îşi zise. Iar denunţurile le putea trimite de la un internet-cafe sau de la o bibliotecă de prin zonă.

Se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului şi din nou izbucni în râs.

Se întrebă, pentru a nu ştiu câta oară, cum de-şi imaginau că se puteau pune cu el.

Rânjind, se apucă de lucru, preocupat de surpriza neplăcută pe care i-o pregătea familiei lui Ashley, când telefonul mobil de pe birou începu să sune.

Lucrul ăsta îl surprinse. N-avea nici un prieten care să-l sune. Nu mai lucra la atelierul de reparaţii auto, iar colegii de la cursurile pe care le frecventa sporadic nu-i ştiau numărul.

Aruncă o privire pe ecranul telefonului şi văzu un nume care-i tăie respiraţia: *Ashley.*

Înainte să-mi dezvăluie numele detectivului, mă puse să promit că o să fiu foarte atent la ce vorbesc.

— Să nu-i spui nimic, îmi ceru ea. Nimic care să-i dea de bănuit. Trebuie să-mi promiţi lucrul ăsta, altminteri nu-ţi spun numele lui.

— O să am grijă. Promit.

Acum, şezând pe canapeaua jerpelită din sala de aşteptare a secţiei de poliţie, nu mai eram atât de sigur pe mine. O uşă se deschise la dreapta mea şi un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu mine, cu părul grizonant, cu o cravată roz, ţipătoare şi cu o burtă respectabilă îşi făcu apariţia, afişând un zâmbet strâmb în colţul gurii. Îmi întinse mâna şi făcurăm cunoştinţă. Apoi mă invită la biroul său.

— Aşadar, cu ce vă pot ajuta?

I-am repetat numele pe care i-l spusesem mai devreme, la telefon. Dădu din cap a încuviinţare.

— Aici nu avem de-a face cu prea multe crime. Când se petrece totuşi câte una, de obicei e vorba de un conflict între amanţi sau între soţi. Dar cazul ăsta a fost diferit. Nu înţeleg însă de ce vă interesează pe dumneavoastră.

— Nişte cunoscuţi de-ai mei mi-au sugerat să arunc o privire. S-au gândit că s-ar putea să iasă o povestire interesantă de-aici.

Detectivul ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic în privinţa asta. Tot ce pot să vă spun e că locul crimei a fost oribil. O mizerie cumplită. A fost o treabă anevoioasă să facem investigaţii. La noi nu e ca la Hollywood.

Făcu un semn cu mâna în jurul său. Era un loc sărăcăcios, în care toate lucrurile şi angajaţii de asemenea trădau uzura vârstei.

— Însă, deşi oamenii ne consideră proşti ca gardul, până la urmă am reuşit să punem lucrurile cap la cap.

— Eu nu cred asta. Mă refer la partea cu „proşti ca gardul".

— Atunci sunteţi o excepţie. De obicei, oamenii nu-şi imaginează cum stau lucrurile până n-ajung la noi cu cătuşe la mâini, îngropaţi în rahat până-n gât şi riscând să stea la puşcărie mult şi bine.

Făcu o pauză, privindu-mă cu atenţie.

— Nu cumva lucraţi pentru avocatul apărării, hm? Sunteţi unul dintr-aceia care se-apucă să răscolească lucrurile, încercând să găsească vreo greşeală de care să se prevaleze mai apoi în instanţă?

— Nici vorbă. Eu sunt doar în căutarea unui subiect interesant, după cum v-am spus.

Bărbatul dădu din cap, dar nu părea prea convins.

— Ei bine, continuă detectivul cu voce joasă, eu nu mă pricep la asta deloc. S-ar putea să fie un subiect bun. Dar e vechi. În fine. Iată.

Se aplecă sub birou, scoase un dosar voluminos, tip acordeon, şi-l deschise, în faţa mea. Înăuntru era un maldăr de fotografii lucioase, pe care le împrăştie pe toată suprafaţa biroului. M-am aplecat în faţă. În toate pozele se vedea o harababură de nedescris. Şi un cadavru.

— Dezastru, rosti el. După cum v-am spus.

42
Pistolul din pantof

Cam în acelaşi timp în care Catherine şi Ashley se plimbau prin cartier, întrebându-se unde o fi Michael O'Connell, Scott parca în pădurea deasă de la marginea şoselei R2. Avantajul acestei zone împădurite era acela de-a fi separată aproape complet de şosea prin intermediul copacilor şi al tufişurilor. Acesta era, pe de-o parte, şi motivul pentru care aleseseră acest drum ca să meargă la Boston. Nu era la fel de rapid ca pe autostradă, dar era mai puţin circulat, inclusiv de către poliţie. Era singur la volanul vechii sale camionete. Porsche-ul îl lăsase pe aleea din faţa casei.

Scott îşi auzea zgomotul propriei respiraţii şi-şi spuse că nu era în toate minţile. Indiferent cât de încordat se simţea în acel moment, ştia că, până la sfârşitul zilei, avea să fie mult mai rău de-atât. Răbdarea îi fu răsplătită câteva minute mai târziu, când zări un Ford Taurus alb, ultimul model, intrând în parcarea din pădure şi oprind la câţiva metri de el. O recunoscu pe Hope la volanul maşinii.

Se aplecă şi luă de jos, de lângă el, o geantă mică, roşie, de pânză. Când o ridică, dinăuntru se auzi un sunet metalic. Se dădu jos din maşină şi traversă rapid parcarea.

Hope coborî geamul de la maşină.

— Fii cu ochii-n patru, spuse Scott. Dacă vezi pe cineva intrând în parcare, să mă anunţi numaidecât.

Ea încuviinţă din cap.

— De unde ai…

— Noaptea trecută. După miezul nopţii. Am fost până în parcarea de lângă aeroportul Hartford.

— Bună idee. Dar n-au camere de supraveghere în parcare? M-am dus în colţul cel mai îndepărtat al parcării. Acolo n-au camere. Va dura doar o secundă. Maşina asta e închiriată?

— Da, spuse el. Mi s-a părut mai bine aşa.

Scott deschise geanta de pânză şi merse în spatele maşinii. Îi trebuiră doar câteva minute să înlocuiască plăcuţele cu număr de Massachusetts cu cele de Rhode Island, pe care le desprinsese în noaptea precedentă de pe altă maşină. Avea în geantă o cheie universală şi un cleşte mic. Vârî plăcuţele pe care tocmai le dăduse jos şi apoi îi dădu lui Hope geanta.

— Nu uita, spuse el, trebuie să le schimbi la loc înainte să returnezi maşina.

Hope încuviinţă. Avea faţa palidă.

— Ştii ce, sună-mă dacă ai vreo problemă. Voi fi pe-aproape şi…

— Crezi că, dacă o să se ivească vreo problemă, o să am timp să dau telefon?

— Nu. Sigur că nu. Bine atunci, o să mă orientez singur…

Vocea i se stinse. Erau prea multe de spus. Însă cuvintele erau insuficiente.

Scott se dădu un pas în spate.

— Sally ar trebui să fie pe autostradă deja.

— Atunci plec şi eu, spuse Hope.

Aşeză geanta de pânză pe scaunul de lângă ea.

— Ai grijă să nu depăşeşti limita de viteză. Ne revedem în curând.

Se gândi că ar trebui să-i ureze noroc sau s-o încurajeze în vreun fel. Dar n-o făcu. O privi ieşind în viteză din parcare şi aruncă o privire la ceasul de la mână, întrebându-se pe unde-o fi ajuns Sally, care o luase pe un traseu paralel, către est. Schimbarea plăcuţelor de înmatriculare părea un lucru minor, dar Sally avusese dreptate când le spusese că detaliile, aparent nesemnificative trebuiau tratate cu cea mai mare atenţie. Pentru prima oară, îşi dădea seama că tot ceea ce învăţase el de-a lungul vieţii până în clipa de faţă n-avea mai deloc relevanţă în contextul actual.

Cuprins de-o teamă subită, se întoarse la camioneta sa şi, pornind înspre est, la rândul lui, se pregăti să se avânte în necunoscut.

Hope se apropia de punctul de intersecţie în care autostrada interstatală o lua în direcţia nord-est. Urma instrucţiunile lui Sally cu rigurozitate, respectând limita de viteză ca nu cumva să atragă atenţia asupra ei. Se îndrepta spre locul stabilit de Sally, unde urma să se întâlnească mai târziu cu ea. Se hotărî să aibă o perspectivă detaşată asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit, aşa era cel mai bine. Îşi imagină că e vorba, pur şi simplu, de o listă de sarcini ce trebuie rezolvate pe rând.

Încercă să analizeze la rece ultimele trei sarcini de pe lista ei.

Comiți crima.

Pleci de la fața locului. Te întâlnești cu Sally.

Nu lași nici o urmă după tine.

Şi-ar fi dorit să fie matematician şi să vadă tot ceea ce avea de făcut ca pe o înşiruire de numere generatoare de teorii şi probabilităţi. Să-şi imagineze viaţa şi viitorul ca pe o simplă statistică.

Însă era imposibil. Aşa că încercă să-şi autoinducă o furie îndreptăţită avându-i drept ţintă pe Michael O'Connell şi pe tatăl acestuia, şi să-şi spună că planul lor era singura cale posibilă, singura pe care O'Connell n-avea cum s-o prevadă. Poate că, dacă reuşea să atingă un anumit prag al furiei, avea să izbutească să-şi ducă la îndeplinire misiunea pe care şi-o alesese de bunăvoie.

„Cineva trebuie să moară, îşi spuse. Înainte să moară Ashley." Îşi repetă de nenumărate ori aceste cuvinte, ca pe un soi de incantaţie miraculoasă.

Hope îşi aduse aminte de meciurile în care rezultatul părea să depindă de ultimul minut de joc, dinaintea fluierului final al arbitrului. Avea nevoie şi acum de puterea aceea supranaturală a sportivului care face un ultim efort, covârşitor şi totodată decisiv pentru deznodământul jocului. Ca antrenoare, întotdeauna îşi îndemnase jucătoarele să aibă în minte momentul acela hotărâtor, în care le stau înainte atât victoria, cât şi înfrângerea, astfel încât să fie capabile ca, la momentul respectiv, să facă exact ceea ce trebuie, fără ezitare.

Îşi închipuia că la fel stăteau lucrurile şi în clipa de faţă.

Aşadar, muşcându-şi buzele, începu să-şi imagineze cursul evenimentelor, aşa cum îl anticipase Sally, folosindu-se în acest scop de descrierea locaţiei, pe care i-o furnizase Scott. Îşi imagină casa veche,

dărăpănată, maşina ruginită din curte, garajul ticsit cu părţi de motor şi tot felul de gunoaie. Bănuia ce avea să găsească înăuntru: mormane de ziare, sticle de bere şi cutii cu resturi de mâncare, toate îmbâcsite de miasma zădărniciei. Iar în mijlocul acestui talmeş-balmeş, bătrânul O'Connell. Omul care îl concepuse pe nemernicul care le răvăşise viețile.

Ştia că, în clipa când avea să dea ochii cu bătrânul, trebuia să şi-l imagineze pe Michael O'Connell.

Se văzu pe sine însăşi aşteptând.

Se văzu intrând.

Se văzu dând ochii cu bărbatul pe care ei trei îl condamnaseră la moarte.

Hope conduse mai departe spre est, cu mintea învolburată, dorindu-şi să poată privi această călătorie ca pe un lucru banal, absolut obişnuit.

În jurul orei prânzului, Sally ajunse în Boston şi parcă pe strada unde locuia Michael O'Connell, peste drum de blocul acestuia, într-un loc de unde putea vedea perfect intrarea în clădire. Avea în mână cheia pe care i-o dăduse Hope.

Stătea ghemuită în spatele volanului, încercând să treacă neobservată, dar în acelaşi timp având senzaţia că toţi locatarii blocului de vizavi o văzuseră deja, îi reţinuseră chipul şi-şi notaseră numărul de la maşină. Ştia că temerile ei erau nejustificate, dar cu toate astea nu şi le putea reprima. Se încăpăţânau să-i rămână înfipte în minte, ameninţând să preia controlul asupra emoţiilor şi voinţei ei şi nu putea să facă nimic în această privinţă.

Şi-ar fi dorit să fie la fel de prietenă cu întunericul cum era O'Connell. Asta ar ajuta-o - la fel şi pe Scott, şi pe Hope - în îndeplinirea planului lor.

Scutură din nou din cap. Singurul ei act de răzvrătire, prin care se abătuse de la înăbuşitoarele restricţii şi convenţii sociale, era relaţia cu Hope. Îi veni să râdă de ea însăşi. O femeie între două vârste, din clasa socială de mijloc, cu o relaţie amoroasă incertă, nu părea câtuşi de puţin să fie tiparul unei proscrise.

Şi în nici un caz al unei ucigaşe.

Îşi luă hârtiuţa cu instrucţiuni şi încercă să-şi imagineze unde se aflau ceilalţi. Hope o aştepta, probabil. Scott, la rândul lui, era pregătit. Ashley era acasă, cu Catherine. Iar Michael O'Connell era înăuntru, cel puţin aşa spera.

„Cum ai crezut că eşti în stare să pui la cale şi să duci la îndeplinire un astfel de plan?" se întrebă brusc.

„Plan."

Îşi simţi gâtul uscat. „Plan" nu era cuvântul corect. „Spune-i pe nume. E o crimă. Şi încă una premeditată. Deosebit de gravă. Genul de infracţiune care în unele state se pedepseşte cu scaunul electric sau camera de gazare. Chiar şi cu circumstanţe atenuante, tot faci douăzeci şi cinci de ani de puşcărie sau chiar detenţie pe viaţă. Dar nu Ashley îşi spuse. Ashley va fi în siguranţă."

Şi în clipa aceea, dintr-odată, îşi dădu seama. Viaţa tuturor avea să fie distrusă. Mai puţin a lui O'Connell. Viaţa lui va rămâne neschimbată, atâta doar că nu va mai sta nimic în calea obsesiei sale pentru Ashley sau pentru altă femeie.

Nu va mai fi nimeni care s-o apere.

„Trebuie să funcţioneze."

Îşi ridică privirea şi observă că întunericul începe să se furişeze peste acoperişurile clădirilor. „Să trecem la treabă", îşi zise în gând.

Strânse telefonul în mână, străbătut de un fior de emoţie, dar se strădui să-şi păstreze calmul până când, la capătul celălalt al firului, se auzi vocea atât de cunoscută.

— Michael? Tu eşti?

Trase adânc aer în piept.

— Bună, Ashley!

Pentru câteva secunde, se lăsă tăcerea. Ashley profită de moment ca să-şi arunce rapid privirea pe hârtia pregătită de mama ei. Îi scrisese ce să spună, subliniind de trei ori cuvintele esenţiale. Însă rândurile din faţa ei îi păreau neclare, cumva estompate. În timp ce aştepta ca Ashley să continue, Michael O'Connell se legăna în scaun. Faptul că îl sunase era extraordinar. Era semnul că el câştigase bătălia. De-abia îşi putea reţine un rânjet mare, de satisfacţie. Începu să bată din picior, asemenea unui toboşar care ţine ritmul.

— E minunat să-ţi aud vocea, spuse el. Mi se pare că sunt foarte mulţi cei care vor să ne despartă. Dar ştii că asta nu se va întâmpla niciodată. N-o voi permite.

Zâmbi, apoi râse uşurel şi adăugă:

— N-are nici un rost să încerce să te ascundă de mine. Ai văzut, nu-i aşa? Te găsesc oriunde ai fi.

Ashley îşi închise ochii pentru o clipă. Cuvintele lui i se înfigeau direct în inimă.

— Michael, te-am rugat în repetate rânduri să mă laşi în pace. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să te fac să înţelegi că nu putem fi împreună. Nu te vreau în viaţa mea. Nici un pic.

Ştia că-i mai spusese toate astea. Fără nici un efect. La fel se aştepta să fie şi de data asta. Trăia într-o lume nebună, în care logica şi raţiunea nu-şi aveau locul.

— Ştiu că nu crezi ce spui, răspunse el, cu o undă de răceală în glas. Ştiu că te-au obligat să spui asta. Toţi oamenii din jurul tău vor să te transforme în ceva ce nu eşti. Ştiu că alţii îţi dictează ce să zici. Tocmai de aceea n-o să acord nici o atenţie cuvintelor tale.

Ashley se simţi cuprinsă de panică la auzul cuvântului „dictează" şi aruncă o privire rapidă pe hârtie. Dacă el văzuse totul, dacă aflase cumva ce puneau la cale?

— Nu, Michael. Nu. De o mie de ori, nu. Greşeşti. Ai greşit de la bun început. Noi doi n-o să fim împreună niciodată.

— E voia destinului, Ashley. Aşa ne-a fost sortit.

— Nu-i adevărat. Cum poţi să crezi una ca asta?

— Nu ştii ce înseamnă dragostea. Dragostea adevărată. Dragostea absolută. Dragostea nu se sfârşeşte niciodată, continuă el cu răceală, subliniind fiecare cuvânt. Dragostea nu se termină. Dragostea nu renunţă. E mereu acolo, în adâncul inimii. Ar trebui să ştii lucrul ăsta. Spui că eşti artistă, dar nu pricepi un lucru atât de simplu. Ce-i în neregulă cu tine, Ashley?

— Nu-i nimic în neregulă cu mine, răspunse Ashley pe un ton tăios.

— Ba da, este. O'Connell se aplecă în faţă. Uneori, am impresia că eşti bolnavă, Ashley. Că nu eşti în toate minţile. Un om care nu pricepe un adevăr evident nu poate fi în toate minţile. Sau unul care nu-şi ascultă glasul inimii. Dar nu-ţi fă griji, Ashley, căci eu te pot vindeca. O

să fiu alături de tine. Orice s-ar întâmpla, oricât de greu ar fi, nu uita că voi fi mereu alături de tine.

Lui Ashley i se umplură ochii de lacrimi. Se simțea complet neajutorată.

— Te rog, Michael.

— Nu trebuie să te temi de nimic. Din cuvintele lui răzbătea o furie sumbră, mocnită. Eu o să te protejez.

„Tot ce spune el trebuie perceput tocmai pe dos, își zise ea. «O să te protejez» înseamnă «O să-ți fac rău». «Nu te teme» înseamnă «Teme-te și de umbra ta»."

Sentimentul de neputință aproape o copleșea. Simți că i se face rău și un val de căldură îi încinse tâmplele. Își închise ochii și se rezemă de perete, încercând să scape de amețeala care o cuprinsese. „Nu se va sfârși niciodată."

Ashley deschise ochii și-i aruncă lui Catherine o privire disperată.

Catherine nu auzise decât parțial dialogul dintre ei, dar își dădu seama că lucrurile nu mergeau prea bine. Punctă insistent cu degetul pe hârtie cuvintele ce trebuiau spuse cu orice preț.

— Haide, spune-i! Spune-i, Ashley! îi șopti ea agitată.

Ashley își duse mâna la ochi și-și șterse lacrimile. Trase adânc aer în piept. Habar n-avea ce urma să se întâmple, dar simțea că avea să fie ceva cumplit.

— Michael, spuse ea cu voce joasă, am încercat cât am putut. Am încercat să-ți spun „Nu" în fel și chip. Nu știu de ce nu vrei să pricepi. Chiar nu știu. N-o să te pot înțelege niciodată. Așa că acum am să merg să stau de vorbă cu singurul om care cred că te-ar putea determina să faci ceva. Cu omul care m-ar putea învăța ce să zic ca să mă înțelegi. Care va ști ce trebuie să fac ca să scap de tine. Care sunt convinsă că mă va ajuta.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea avea rolul de a-l scoate din minți, știa lucrul ăsta.

O'Connell nu răspunse nimic, iar Ashley se gândi că s-ar putea să fie prima oară când o asculta.

— Există un singur om pe lumea asta de care ți-e frică. Așa că o să mă duc să vorbesc cu el diseară.

— Ce vrei să spui? întrebă O'Connell pe un ton brutal. Despre cine vorbeşti? Cine crezi că te poate ajuta? Îţi spun eu, nimeni nu te poate ajuta, Ashley. Nimeni, în afară de mine.

— Aici greşeşti. Există cineva.

— Cine? se răsti O'Connell.

— Ştii unde mă aflu, Michael?

— Nu.

— Sunt aproape de casa ta, Michael. Nu de cea în care locuieşti acum, ci de casa în care ai copilărit. Sunt pe drum chiar acum, mă duc să stau de vorbă cu tatăl tău, minţi Ashley, făcând pauză între cuvinte. El mă va ajuta.

Apoi închise telefonul. Când acesta începu să sune, câteva clipe mai târziu, se făcu că nu-l aude.

Sally privi pe deasupra volanului şi deodată simţi un fior străbătându-i trupul. Michael O'Connell tocmai ieşea din bloc, mergând cu paşi grăbiţi. Îşi trase la repezeală paltonul pe el, coborând dintr-un salt cele câteva trepte din faţa blocului, după care o porni în josul străzii, aproape alergând. Sally se întinse şi luă de pe scaunul de lângă ea un cronometru ieftin. Apăsă pe butonul de pornire de îndată ce-l văzu pe O'Connell urcând la volanul maşinii sale şi demarând în trombă, cu un scrâşnet strident de cauciucuri.

Puse mâna pe telefonul mobil şi apăsă pe tasta de apelare rapidă.

Auzi vocea lui Scott la capătul firului şi spuse doar: „E pe drum", după care închise.

Scott trebuia să-şi pornească, la rândul lui, cronometrul.

Nu avea timp să stea pe gânduri. Trebuia să acţioneze rapid. Înşfăcă rucsacul, care conţinea câteva obiecte esenţiale, şi ieşi numaidecât din maşină, traversând grăbită strada, spre apartamentul lui O'Connell. Mergea cu capul între umeri şi cu căciula de schi trasă cât mai mult pe faţă. Era îmbrăcată în hainele cumpărate dintr-un magazin second-hand: blugi, o pereche de pantofi sport uzaţi şi o jachetă bărbătească. Pe mâini îşi trăsese o pereche de mănuşi chirurgicale, iar peste ele, nişte mănuşi de piele.

„Trebuie să găsesc arma", îşi spuse.

N-aveau nici un plan de rezervă, în caz că n-o găsea. Se înțeleseseră să abandoneze planul, să se întoarcă acasă, în vestul Massachusetts-ului și să născocească altceva. Se gândi că era posibil ca O'Connell să-și fi luat pistolul cu el, având în vedere că mergea la tatăl său. Acesta era un lucru pe care nu-l anticipase, faptul că O'Connell avea să plece atât de furios. Într-un fel, mai că spera să-l fi luat cu el. Poate avea să-l folosească în scopul dorit de ei; poate avea să comită greșeala care avea să le rezolve toate problemele.

Pe de altă parte, s-ar putea să ia arma ca s-o folosească împotriva lor.

Sau împotriva lui Ashley.

Nu aveau nici un plan de rezervă decât fuga și panica în caz că acesta dădea greș.

Sally urmă același traseu ca Hope, cu câteva zile în urmă. În decurs de câteva secunde, ajunse în fața apartamentului lui O'Connell. Era singură pe coridor, cu cheia în mână.

Nu era nici un vecin în jur. Doar câteva pisici care se frecau de pereți, mieunând. „Azi o fi ucis vreo surată de-a voastră?" se întrebă ea. Vârî rapid cheia în broască și se strecură fără să facă nici un zgomot.

Sally își impuse să nu se uite în jur. Nu voia să vadă universul lui Michael O'Connell, pentru că știa că asta n-ar face decât să-i alimenteze spaima. În plus, era esențial să se grăbească. „Ia arma, își spuse. Ia-o acum."

Găsi debaraua. Găsi și colțul indicat. Și găsi și bocancul, cu tot cu șoseta murdară dinăuntrul lui.

„Ar fi bine să fii aici", șopti ea.

Scoase șoseta, după ce mai întâi observă cu atenție poziția acesteia. Apoi se aplecă și privi în bocanc.

Când atinse cu degetele țeava metalică, scoase un geamăt înfundat.

Cu cea mai mare băgare de seamă extrase pistolul din bocanc.

Ezită o clipă. „Ăsta e pasul decisiv, se gândi. Mergi mai departe sau renunți."

Nu vedea altă opțiune decât frica. Îi era teamă să ia arma. Îi era frică și s-o lase acolo.

Având senzația că altcineva îi conduce mâna, strecură cu grijă arma într-o pungă de plastic pe care o avea în rucsac. Lăsă șoseta pe podea.

Mai avea de făcut încă un lucru. Merse rapid în mica sufragerie şi aruncă o privire la biroul uzat, pe care Michael O'Connell îşi ţinea laptopul. „Deci aşa arată locul unde stătea când ne-a provocat toate încurcăturile alea nenorocite", îşi zise ea. Era timpul să-i facă şi ea acelaşi lucru. Oricât de speriată era, pasul următor îi dădea o satisfacţie răutăcioasă. Scoase din rucsac laptopul identic pe care îl cumpărase şi-l înlocui pe cel de pe birou cu acesta. Nu ştia când avea O'Connell să observe deosebirea, dar era sigură că avea s-o facă, mai devreme sau mai târziu. Era încântată de asta. Cu o zi în urmă, petrecuse ore în şir descărcând o mulţime de materiale pornografice şi texte anarhiste, de factură neonazistă, umplând memoria computerului cu un heavy-metal turbat, de inspiraţie satanică. Când socoti că laptopul era încărcat cu suficiente materiale incriminatoare, compuse, tot pe computer, o scrisoare care începea cu cuvintele *Dragă tată, eşti un nemernic* şi în care O'Connell pretindea, chipurile, că regreta faptul că minţise pentru tatăl său cu mulţi ani în urmă, dar că acum era pregătit să-şi repare greşeala. Se socotea îndreptăţit să răzbune moartea mamei sale, ca un act de justiţie. Informaţiile aflate de Scott cu privire la trecutul lui O'Connell se dovediseră de mare folos.

Sally mai făcu încă două lucruri. Deşurubă capacul din spate al aparatului, dezvelind astfel circuitele interne şi, cu mare grijă, slăbi conectarea aparatului la sursa de curent, încât să nu mai pornească. Apoi închise la loc capacul, cu o mică modificare: picură doi stropi de Super Glue pe unul dintre şuruburi, aşa încât acesta să nu mai poată fi scos. Chiar dacă s-ar pricepe să repare aparatul, O'Connell n-ar avea cum să-l deschidă. Doar un tehnician de la laboratorul de criminalistică ar putea s-o facă.

Verifică de două ori poziţia aparatului. Era exact aşa cum îl lăsase O'Connell.

Sally îşi îndesă laptopul lui O'Connell în rucsac, lângă pistol.

Apoi aruncă o privire la cronometru. Trecuseră unsprezece minute.

„Prea încet, prea încet", îşi spuse, azvârlindu-şi rucsacul pe umăr. Simţea ţeava pistolului împungând-o în spate. Trase adânc aer în piept. Avea să se întoarcă în curând.

Telefonul mobil de pe scaunul de lângă el sună insistent. Scott nu fusese sută la sută sigur că bătrânul O'Connell îl va suna, dar totuşi se aştepta s-o facă, aşa că, atunci când auzi vocea acestuia la celălalt capăt al firului, era pregătit.

— Hei, domnule Jones?

Tatăl lui O'Connell vorbea grăbit, întrucâtva şovăielnic, dar surescitat.

— Da, sunt Smith, răspunse Scott.

— Mda, mă rog. Domnul Smith. În fine. Hei, sunt…

— Ştiu cine eşti, domnule O'Connell.

— Ei bine, să fiu al naibii, ai avut dreptate. Tocmai m-a sunat fiu-meu, aşa cum spuneai c-o să se întâmple. Vine încoace.

— Acum?

— Da. Stă în Boston, la vreo nouăzeci de minute distanţă, dar cum părea foarte grăbit, cred că o să ajungă mai repede.

— O să mă ocup de asta. Mulţumesc.

— Puştiul răcnea ceva în legătură cu o fată. Părea foarte supărat. Aproape nebun de furie. E vorba de vreo fată în toată tărăşenia, domnule Smith?

— Nu. E vorba de bani. Şi de datoriile pe care le are.

— Păi, el crede altceva.

— Ce crede el este total irelevant pentru afacerea noastră, nu-i aşa, domnule O'Connell?

— Mda, presupun că da. Deci ce trebuie să fac?

Scott răspunse fără urmă de ezitare, dat fiind că se aştepta la această întrebare:

— Nu trebuie decât să-l aştepţi acolo. Ascultă ce are de zis. Indiferent ce spune.

— Tu ce-o să faci?

— O să luăm nişte măsuri, domnule O'Connell. Iar tu îţi vei primi răsplata cuvenită.

— Ce mă fac dacă vrea să plece?

Scott simţi că i se usucă gâtul. Bătăile inimii i se înteţiră.

— Te dai la o parte şi-l laşi să plece.

Hope sorbea dintr-o cană de cafea în timp ce-o aştepta pe Sally să apară. Gustul amărui al lichidului fierbinte o arse pe limbă.

Îşi parcase maşina pe o stradă plină de magazine, cam la o sută de metri distanţă de un supermarket. Traficul era aglomerat, dar ea era la o oarecare depărtare de intrarea în magazin, lăsând mai bine de douăzeci de locuri de parcare libere între maşina ei şi automobilul cel mai apropiat.

Când o zări pe Sally făcându-şi apariţia în maşina pe care o închiriase şi care avea un aspect şters, greu de identificat, înţepeni. Îşi puse cana în suportul de plastic şi coborî rapid geamul, făcând un mic semn cu mâna în direcţia lui Sally, ca să-i atragă atenţia. Aşteptă să parcheze cu două rânduri mai în spate şi apoi porni către ea. Observă că Sally era palidă şi privea în jur neliniştită.

Sally scutură din cap.

— Nu te pot lăsa să faci asta. E de datoria mea…

— Am mai discutat despre asta, spuse Hope. Lucrurile s-au pus deja în mişcare. O schimbare ar putea să compromită totul.

— Dar pur şi simplu nu pot.

Hope trase aer în piept. Se gândi că asta era şansa ei. Putea să dea înapoi. Să refuze. Să bată în retragere şi să-i trezească şi pe ceilalţi la realitate.

— Ba da, poţi. Şi o vei face, spuse Hope. De noi depinde viitorul lui Ashley. Iar şansele noastre de izbândă depind de felul în care fiecare dintre noi îşi îndeplineşte rolul. Asta-i tot.

— Ţi-e teamă?

— Nu, minţi Hope.

— Ar trebui să ne oprim în momentul ăsta. Cred că ne-am pierdut minţile.

„Da, probabil că ni le-am pierdut", îşi zise Hope în sinea ei.

— Dacă renunţăm la planul ăsta şi i se întâmplă ceva lui Ashley, n-o să ne-o iertăm niciodată, cât timp vom trăi. Mai degrabă cred că mă pot ierta pe mine însămi pentru ceea ce urmează să fac acum. Dar să stăm deoparte şi să lăsăm să i se întâmple ceva rău lui Ashley, ei bine, ăsta ar fi un lucru pe care cred că l-am duce cu noi în mormânt.

Hope trase adânc aer în piept.

— Dacă noi nu facem nimic, iar *el* trece la fapte, nu ne vom mai găsi liniştea niciodată.

— Ştiu, spuse Sally, scuturând din cap.

— Acum zi-mi de armă. E la tine în rucsac?

— Da.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie, nu-i aşa?

Sally se uită la cronometru.

— Cred că eşti cam cu cincisprezece minute în urma lui. Scott ar trebui să fie şi el pe drum de-acum.

Hope zâmbi şi scutură din cap.

— Ştii, când eram copil, mă jucam multe jocuri contracronometru. Timpul este întotdeauna un factor crucial. Şi acum e la fel. Trebuie să plec. În clipa asta. Ştii şi tu. Dacă e să jucăm jocul ăsta, ar fi mare păcat să pierdem din cauză că nu ne-am mişcat suficient de rapid. Haide, pleacă, Sally. Fă ce trebuie să faci. Şi eu voi face la fel, iar la sfârşitul zilei, poate că totul va fi OK.

Sally ar fi avut multe de spus, dar în momentul acela alese să nu spună nimic. Se întinse şi o strânse tare de mână pe Hope, căznindu-se să-şi înghită lacrimile. Hope zâmbi şi îi spuse:

— Du-te. Nu mai e timp. E târziu. Gata cu vorbitul. E vremea să trecem la fapte.

Sally încuviinţă din cap, lăsă rucsacul jos, în maşină, şi se dădu câţiva paşi în spate cât timp Hope porni motorul, făcându-i cu mâna când ieşi din parcare. Erau doar vreo patru sute de metri până la intrarea pe autostrada interstatală, iar Hope ştia că trebuie să se mişte cât mai rapid, ca să-l ajungă din urmă pe Michael O'Connell. Se abţinu să se uite în oglinda retrovizoare până ajunse la o distanţă considerabilă de locul întâlnirii, căci nu voia s-o vadă pe Sally rămânând în urmă, singură şi tristă.

Scott parcă vechea sa camionetă în faţa colegiului comunitar, în parcarea alocată studenţilor. Colegiul era situat la zece sau unsprezece kilometri distanţă de casa în care crescuse Michael O'Connell. Camioneta se pierdu numaidecât în noianul de vehicule de toate felurile.

După ce iscodi cu privirea de jur împrejur, ca să se asigure că nu e nimeni prin apropiere, își scoase rapid hainele de pe el și își luă, în schimb, o pereche de blugi, un tricou, un hanorac albastru și pantofi de alergare. Își trase pe cap o căciulă strâmtă, bleumarin și, cu toate că soarele asfințea, își puse ochelarii de soare. Înșfacă un rucsac, se asigură că are în buzunar telefonul mobil și apoi ieși din camionetă.

Cronometrul îi arătă că Michael O'Connell era pe drum de cel mult șaptezeci de minute. După toate probabilitățile, conducea cu viteză maximă, își zise Scott, și n-avea să oprească pentru nici un motiv, decât dacă avea să fie tras pe dreapta de vreun polițist, fapt care le-ar fi fost de folos.

Scott își băgă capul între umeri și traversă parcarea. Știa că prin fața intrării în școală trecea un autobuz, care avea să-l ducă până la vreo doi kilometri de casa lui O'Connell. Îi reținuse orarul și avea mărunțiș pentru un bilet dus în buzunarul drept, iar pentru biletul de întors, în buzunarul stâng.

Vreo șase studenți de diferite vârste așteptau în refugiul din stația de autobuz. Se amestecă printre ei fără probleme; la un colegiu comunitar, puteai fi student și la nouăsprezece, și la cincizeci și nouă de ani. Evită să-i privească în ochi pe tinerii din stație. Se gândi că, dacă reușea să-și inducă gânduri neștiute, obscure, asta avea să-l ajute să treacă neobservat.

Când sosi autobuzul, se așeză undeva în spate, singur. Se întoarse și privi în urma sa, la peisajul cafeniu și obosit al orășelului, în timp ce autobuzul pornea din stație, pârâind din toate încheieturile.

Scott fu singurul care se dădu jos în stația respectivă.

Preț de o clipă, rămase nemișcat, singur pe marginea drumului, privind în urma autobuzului ce dispărea în lumina palidă a înserării. Apoi o porni de-a lungul șoselei, cu pași repezi, întrebându-se în sinea sa încotro se grăbește așa, dar știind totodată că timpul era elementul esențial.

Fotografiile de la locul faptei au o însușire stranie. E ca și cum ai încerca să urmărești un film cadru cu cadru, în locul unei acțiuni continue. Aproximativ de mărimea unei coli A4, lucioase, viu colorate, ele sunt piese care fac parte dintr-un puzzle uriaș.

Am încercat să îmi întipăresc în minte fiecare imagine, privindu-le ca pe filele unei cărți.

Detectivul stătea în fața mea, studiindu-mi chipul.

— Încerc să vizualizez locul crimei, am spus, ca să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat.

— Eu am impresia că fotografiile sunt ca niște linii pe hartă, spuse el. Locul crimei capătă sens de fiecare dată, până la urmă. Deși, trebuie să recunosc, asta n-a fost prea plăcută la vedere.

Se aplecă și scotoci prin maldărul de fotografii.

— Priviți aici. Arătă cu degetul spre piesele de mobilier răvășite și carbonizate. Câteodată, e pur și simplu chestie de experiență. Înveți să vezi dincolo de harababura din prim-plan și să tragi concluzii.

Mi-am coborât privirea la fotografiile de pe masă, încercând să le observ prin ochii lui.

— Ce fel de concluzii? am întrebat.

— A fost o încăierare teribilă. O încăierare crâncenă.

43
O ușă deschisă

Investigaţiile întreprinse de Scott prin împrejurimi, cu câteva zile în urmă, îl învăţaseră unde era mai bine să aştepte.

Ştia că trebuie să fie cât mai greu de remarcat, să nu sară în ochi cu nimic; dacă l-ar fi văzut cineva şi ar fi făcut conexiunea între silueta îmbrăcată în veşminte închise la culoare, ce pândea din umbră casa lui O'Connell, şi bărbatul în costum şi cravată, care deunăzi pusese tot felul de întrebări despre acelaşi O'Connell, ar fi putut da de bănuit. Dar trebuia să-şi găsească un loc de unde să vadă faţada casei şi în mod special aleea de pământ din faţa intrării. Trebuia să stea la pândă fără să trezească suspiciunile vecinilor sau ale câinilor din împrejurimi. Locul pe care îl alese era puţin mai la distanţă, dar în rest, era perfect. Fostul hambar, azi dărăpănat ca vai de lume, cu acoperişul pe jumătate prăbuşit, era o imagine jalnică. Din colţul în care se pitise, vedea chiar intrarea în casa lui O'Connell. Conta pe faptul că Michael O'Connell avea să-şi facă apariţia valvârtej, într-o viteză nebună, cu scrâşnet de cauciucuri la ultima curbă, împroşcând pietrişul şi praful de pe aleea din faţa casei. „Fă cât mai mult zgomot, şopti Scott, ca pentru a-i alimenta lui O'Connell nesăbuinţa. Fă astfel încât să vadă lumea că ai venit acasă."

În casele vecine luminile erau aprinse. Scott inspiră aerul rece. Din când în când, vedea câte o siluetă trecând prin dreptul vreunei ferestre şi aproape în fiecare locuinţă se distingea licărirea ecranului televizorului.

Îşi ridică o mână în faţa ochilor, să vadă dacă tremură. „Poate doar un pic", îşi zise. Dar nu atât încât să-i compromită pasul următor.

„O mulțime de răspunsuri o să aflăm în noaptea asta”, se gândi el. Orice nelămurire pe care o mai avea cu privire la propria persoană sau referitor la Sally ori Hope avea să-și găsească răspunsul în curând.

Se gândi la Hope pentru o clipă și simți un fior de panică.

„Eu n-o cunosc, își zise. Știu doar în linii mari ce fel de persoană e.”

Și iată că întreaga lui viață depindea acum de capacitățile și abilitățile acestei femei.

Scott respiră greoi, încercând să-și imagineze ce anume îi făcuse pe ei trei să creadă că ar fi în stare să înfăptuiască un lucru atât de ieșit din comun, atât de străin lor. În clipa aceea de îndoială, auzi deodată sunetul unei mașini care se apropia în viteză.

Sally se întorsese în Boston. Se îndreptă spre un mall cu magazine scumpe și elegante din Brookline. Mai întâi, se opri la un bancomat de la intrarea în mall și scoase o sută de dolari. După ce luă banii din aparat, își ridică în mod deliberat capul, astfel încât camera de supraveghere să-i înregistreze chipul. Se asigură că-și bagă în buzunar chitanța de la bancomat.

Apoi intră în mall și se îndreptă spre un magazin cu lenjerie intimă de lux.

Șovăi o clipă când se văzu în mijlocul rafturilor încărcate de mătăsuri și dantele, până când zări o vânzătoare tânără. Fata era cam de vârsta lui Ashley.

Sally intră în vorbă cu ea.

— Mă întreb dacă m-ați putea ajuta.

— Desigur, spuse tânăra. Ce căutați?

— Păi, aș vrea să iau ceva pentru fiica mea, care seamănă mult cu dumneavoastră la dimensiuni. Ceva special, căci a avut o perioadă tare grea în ultimele săptămâni. S-a despărțit de prietenul ei, știți cum e, și vreau să-i iau ceva care s-o facă să se simtă frumoasă și atrăgătoare, pentru că dobitocul ăla i-a șubrezit respectul de sine. Mă-nțelegeți ce spun?

— O, da, cum să nu, spuse fata, dând din cap. Sunteți tare grijulie.

— Păi, așa e orice mamă. Și știți ce, aș vrea să iau ceva și pentru o persoană apropiată, cu care nu m-am purtat prea frumos în ultima vreme. Poate o pijama de mătase?

— Da, avem aşa ceva. Cunoaşteţi mărimea?

— O, da. E pentru cineva foarte drag mie. Am trecut prin multe împreună, la noi acasă, în vestul Massachusetts-ului. Relaţia noastră a fost cam încordată în ultima vreme şi aş vrea să repar lucrul ăsta. Florile sunt frumoase, dar atunci când ai o relaţie specială, poate e mai bine să cauţi ceva care să dureze mai mult, nu-i aşa?

Vânzătoarea zâmbi.

— Bineînţeles.

Sally se gândi că simplul fapt că pomenise de vestul Massachusetts-ului - unde se ştia că trăiesc multe lesbiene - avea să-i dea de înţeles vânzătoarei mesajul dorit. Se luă după ea, printre rafturile cu lenjerie scumpă, socotind că deja vorbise destul; era sigură că vânzătoarea avea să-şi aducă aminte de ea. De asemenea, nu uită să folosească şi cardul de credit, fapt care avea să confirme prezenţa ei aici. Se gândi chiar să vorbească, înainte de plecare, cu şefa magazinului, ca s-o felicite, chipurile, pentru amabilitatea angajatelor. Acesta era genul de conversaţie pe care oricine şi l-ar fi amintit ulterior, la o adică.

Sally îşi închipuia că se află pe scenă, recitând versuri inventate pe loc.

— Iată câteva dintre articolele noastre cele mai frumoase, spuse vânzătoarea.

Sally zâmbi, de parcă ceea ce făcea în momentul acela era cel mai natural lucru din lume.

— O, da. Într-adevăr.

Între timp, Catherine şi Ashley se aflau într-un supermarket din apropierea casei lui Hope şi Sally, împingând un cărucior plin cu produse alimentare naturale, care costau o mică avere. Cele două femei fuseseră foarte tăcute pe tot parcursul ieşirilor.

Când traversaseră primul culoar, aproape de intrarea în magazin, Ashley zări un morman de dovleci aşezaţi unul peste altul, ca un turn, iar printre ei erau presăraţi ştiuleţi de porumb, pe post de ornamente.

Era un decor având ca temă Ziua Recunoştinţei[40], cu grămăjoare de nuci şi coacăze şi cu un curcan de hârtie în centru. O înghionti pe Catherine şi-i făcu semn cu mâna înspre migălosul aranjament.

Catherine încuviinţă din cap.

Împinseră căruciorul până în apropierea turnului de dovleci. Când ajunseră chiar lângă marginea mesei ce servea drept fundaţie a edificiului, Catherine rosti cu voce tare:

— O, fir-ar să fie, am uitat sosul de fasole.

Spunând acestea, smuci căruciorul într-o parte, astfel încât roata din faţă se lovi de piciorul mesei. Întregul aranjament începu să se clatine, iar Ashley scoase un ţipăt scurt şi se aplecă fulgerător, aparent încercând să restabilească echilibrul edificiului, în realitate însă scoţând unul dintre dovlecii de la baza acestuia.

Într-o clipită, întregul edificiu se prăbuşi cu un zgomot de nedescris şi toţi dovlecii, bostanii uscaţi ornamentali şi ştiuleţii de porumb se împrăştiară pe duşumea, rostogolindu-se care-ncotro.

Catherine rămase cu gura căscată.

— Doamne Dumnezeule! strigă ea în gura mare.

În câteva secunde, câţiva tineri, angajaţi de-ai supermarketului, precum şi managerul îşi făcură apariţia la locul dezastrului. Tinerii se apucară numaidecât să refacă aranjamentul ornamental, în timp ce Catherine şi Ashley se scuzau întruna şi insistau să plătească pentru stricăciuni. Managerul le refuză politicos, dar Catherine îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă de 50 de dolari, pe care i-o întinse acestuia.

— Atunci vă rog cel puţin să-i recompensaţi pe tinerii aceştia amabili, care curăţă mizeria făcută de mine şi de Ashley.

— Nu, nu, spuse managerul. Serios, doamnă, nu e nevoie.

— Dar insist.

— Şi eu, la fel, spuse Ashley.

Femeia luă banii, clătinând din cap, spre bucuria băieţilor, care lucrau cu sârg.

---

40 Ziua Recunoştinţei (engleză: *Thanksgiving Day*) este o sărbătoare anuală de o zi, în care se mulţumeşte pentru bogăţia recoltei din acel an. Ea se sărbătoreşte în Statele Unite şi Canada. Este o sărbătoare a familiei. (n. red.)

Apoi Ashley împinse căruciorul spre casierie, iar Catherine îşi scoase cardul, să plătească produsele. Amândouă stăteau cu faţa spre camerele de supraveghere. Erau sigure că cei de la magazin aveau să-şi aducă aminte de seara aceea. Aşa sunau ultimele cuvinte rostite de Sally: „Faceţi ceva care să sară în ochi, într-un loc public, şi prin care să se confirme prezenţa voastră acasă".

Îşi îndepliniseră misiunea. Habar n-aveau ce se petrecea în momentele acelea într-un alt colţ al New Englandului, dar îşi imaginau că era ceva foarte primejdios.

Farurile maşinii lui Michael O'Connell măturară faţada întunecată a casei în care locuise odinioară. Lumina farurilor se reflectă din portiera lucioasă a furgonetei tatălui său. O uşă se trânti cu zgomot şi Scott îl văzu pe O'Connell îndreptându-se cu paşi mari spre intrarea de la bucătărie. Mersul grăbit al lui Michael O'Connell trăda încordare şi furie.

„Furia sa era cât se poate de bine-venită, se gândi Scott. La furie, oamenii nu sesizează anumite amănunte, ce se pot dovedi extrem de importante."

Îl văzu pe O'Connell deschizând precipitat uşa laterală şi dispărând înăuntru. Fusese în raza lui vizuală doar câteva secunde, dar din toate gesturile sale se putea deduce că ceea ce-i spusese Ashley la telefon îl determinase să vină acasă valvârtej, călăuzit de un singur gând.

Trăgând adânc aer în piept, Scott traversă strada în fugă, cu umerii încovoiaţi, furişându-se printre umbre. Fugi cât putu de repede până pe aleea din faţa casei, unde O'Connell îşi parcase maşina. Se lăsă pe vine şi-şi deschise rucsacul, de unde scoase mai întâi o pereche de mănuşi chirurgicale, pe care şi le trase pe mâini. Apoi scoase un ciocan de cauciuc şi o cutie de cuie galvanizate, pentru acoperişuri. Aruncă o privire scurtă în direcţia casei, respirând precipitat, apoi înfipse un cui într-unul din cauciucurile din spate ale maşinii lui O'Connell. Aplecându-se, auzi un sâsâit slab, produs de aerul ce ieşea din anvelopă.

Apoi mai luă câteva cuie şi le împrăştie la întâmplare de-a lungul aleii.

Mişcându-se cât mai precaut cu putinţă, Scott se furişă până la remorca furgonetei bătrânului O'Connell. Lăsă cutia cu restul cuielor, deschisă, în remorcă. Puse şi ciocanul undeva în apropiere, printre celelalte scule ce zăceau împrăştiate în remorcă şi în tot garajul.

Odată îndeplinită această primă misiune, Scott se întoarse pe furiş în ascunzătoarea sa. În timp ce traversă strada, auzi primele răcnete, pline de ură, venind din casă. Ar fi vrut să mai stea, să audă ce-şi ziceau, dar ştia că nu se poate.

Când ajunse în hambarul cel dărăpănat, îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe tasta de apelare rapidă.

Hope răspunse după două tonuri de apel.

— Eşti pe-aproape?

— La mai puţin de zece minute distanţă.

— Circul e în plină desfăşurare. Sună-mă când ai oprit.

Hope închise fără să-i răspundă şi apăsă pedala de acceleraţie. Ei calculaseră un defazaj de cel puţin douăzeci de minute între sosirea lui Michael O'Connell şi sosirea sa. Erau în grafic, observă. Gândul acesta nu reuşi însă s-o liniştească.

Înăuntru, Michael O'Connell şi tatăl său stăteau faţă în faţă, la câţiva metri unul de celălalt, în mijlocul sufrageriei murdare.

— Unde e? se răsti fiul, cu pumnii încleştaţi. Unde e?

— Unde-i cine? replică tatăl.

— Ashley, fir-ar a naibii! Ashley!

Privi cu înfrigurare de jur împrejurul său.

Tatăl râse batjocoritor.

— Ei, asta-i culmea. Chiar culmea.

Michael O'Connell se întoarse cu faţa spre bătrân.

— Se ascunde pe undeva? Unde-ai dus-o?

Bătrânul O'Connell scutură din cap.

— Tot nu ştiu despre ce mama dracului vorbeşti. Şi cine naiba e Ashley? Vreo fostă colegă de liceu?

— Nu. Ştii foarte bine despre cine vorbesc. Te-a sunat. Trebuia să vină aici. A zis că e pe drum spre tine. Nu mai fă pe prostul cu mine, că dacă nu, jur că…

Michael O'Connell ridică pumnul în direcţia tatălui său.

— Juri că ce? îl întrebă bătrânul, pe un ton sarcastic.

Bătrânul își păstră calmul. Sorbi o înghițitură din sticla de bere, privindu-l țintă pe fiul său, cu ochii îngustați. Apoi se îndreptă nonșalant spre fotoliu, se prăbuși pe acesta, mai luă o gură de bere și ridică din umeri.

— Nu știu ce vrei, puștiule. Habar n-am cine-i Ashley. Mă suni după atâția ani în care n-ai mai dat nici semn de viață și începi să urli și să mă iei la întrebări despre nu știu ce gagică, de parcă ai fi un derbedeu de la liceu. Mă bați la cap cu tot felul de chestii de care habar n-am și apoi apari aici c-o falcă-n cer și una-n pământ, întrebându-mă niște aiureli, iar eu nu pricep nimic din toate astea. Mai bine ia-ți o bere și nu te mai purta ca un țânc.

Spunând acestea, făcu semn cu mâna înspre frigiderul din bucătărie.

— Nu vreau să beau. Nu vreau nimic de la tine. Niciodată n-am vrut. Vreau doar să știu unde e Ashley.

Tatăl ridică din nou din umeri, desfăcându-și larg brațele.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești. Bați câmpii.

Michael O'Connell, clocotind de furie, împunse aerul cu degetul, înspre bătrân.

— Să nu te miști de-aici, bătrâne. Rămâi aici fără să te miști. O să arunc o privire primprejur.

— Nu plec nicăieri. Vrei să arunci o privire? N-ai decât. Nu s-a schimbat mai nimic de când ai plecat tu.

Fiul scutură din cap.

— O, ba da, s-a schimbat, spuse el pe un ton amar, traversând sufrageria și împingând la o parte cu piciorul ziarele împrăștiate pe podea. Ai îmbătrânit mult și te-ai făcut și mai bețiv, iar locul ăsta arată ca o cocină.

Tatăl îl pironi cu privirea când trecu prin dreptul lui. Nu se clinti din fotoliu când Michael O'Connell se îndreptă spre partea din spate a casei.

Mai întâi, intră în încăperea care pe vremuri fusese camera lui. Vechiul său pat era tot acolo, înghesuit în colțul odăii și câteva dintre posterele sale cu AC/DC și Slayer erau tot pe peretele unde le lipise el. Două sau trei trofee sportive ieftine, un tricou de fotbal atârnat pe perete, câteva manuale de liceu și un tablou cu un Chevrolet Corvette roșu ca focul erau singurele lucruri care îi aminteau de vremurile de altădată. Traversă camera din câțiva pași și deschise brusc ușa de la

debara, aşteptându-se s-o găsească pe Ashley ascunsă acolo. Însă debaraua era goală, în afară de două jachete vechi ce miroseau a praf şi a mucegai şi de câteva cutii cu jocuri video depăşite. Trase un şut într-una dintre cutii, împrăştiindu-i conţinutul pe duşumea.

Toate lucrurile din acea cameră îi aduceau aminte de o fiinţă pe care o ura: ura omul care fusese odinioară, detesta familia din care provenea. Văzu că tatăl său aruncase, pur şi simplu, pe pat unele lucruri care îi aparţinuseră mamei sale - rochii, pantaloni, paltoane, cizme, câteva cutiuţe pictate, în care se găseau bijuterii lipsite de valoare şi o fotografie cu ei trei, într-una din rarele lor vacanţe, într-un camping din Maine. Fotografia îi stârni amintiri amare: doar scandaluri şi beţii urmate de o tăcere mormântală pe drumul de întoarcere. Era ca şi cum tatăl său ar fi aruncat în camera aceea tot ceea ce-i aducea aminte de răposata sa soţie şi de fiul înstrăinat, ca pe nişte rămăşiţe nedorite, nedemne de altceva decât să atragă praful şi să miroasă a vechituri.

— Ashley! strigă el. Unde naiba eşti?

Tatăl său răcni din fotoliul său din sufragerie:

— N-o să găseşti pe nimeni şi nimic. Dar poţi să te mai uiţi, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Apoi râse - un râs forţat, prefăcut, menit să-l înfurie şi mai tare pe fiu-său.

Michael O'Connell scrâşni din dinţi şi deschise larg uşa de la baie. Trase la o parte perdeaua de la duş, care era murdară şi mucegăită. Un flacon cu medicamente aşezat pe colţul chiuvetei se răsturnă, iar pastilele se împrăştiară pe gresie. Se aplecă şi ridică sticluţa de plastic, văzu că erau medicamente pentru inimă şi izbucni în râs.

— Să-nţeleg că bătrânul ceasornic îţi dă de furcă, hm? spuse el cu voce tare.

— Nu pune mâna pe lucrurile mele, răspunse bătrânul, strigând la rândul său.

— Du-te naibii, şopti Michael O'Connell, ca pentru sine. Sper doar ca, orice-ar fi, să suferi îngrozitor înainte de-a da ortu' popii.

Aruncă flaconul pe jos şi-l zdrobi sub talpă, la fel şi pastilele împrăştiate pe gresie, după care ieşi din baie. Intră în celălalt dormitor.

Patul matrimonial era nestrâns, cu aşternuturile toate murdare. Încăperea duhnea a ţigară, a bere şi a haine nespălate. Într-un colţ, un coş de plastic pentru rufe gemea sub grămezile de tricouri şi lenjerie intimă. Noptiera de lângă pat era plină de flacoane cu medicamente, de sticle cu băutură pe jumătate golite şi, printre toate astea, un ceas deşteptător. Îşi goli în palmă toate pastilele, şi le vârî în buzunar, apoi azvârli flacoanele goale pe pat. „Ce surpriză te-aşteaptă când o să ai nevoie de ele", îşi zise în sinea sa.

Michael O'Connell se apropie de debara şi trase brusc de mânerul uşii duble. Jumătate din debara - jumătatea care îi aparţinuse mamei sale - era goală. Restul era ocupat de hainele tatălui său - toţi acei pantaloni, cămăşile, jachetele sport şi cravatele pe care nu le purtase niciodată.

Lăsă uşile deschise şi merse la uşa glisantă de sticlă care dădea în curtea din spatele casei. Trase de ea, dar era încuiată, îşi lipi faţa de sticlă, scrutând cu privirea prin întunericul de afară. Descuie uşa şi ieşi în curte, nebăgându-l în seamă pe tatăl său, care răcni din sufragerie:

— Ce naiba mai faci acum?

Michael O'Connell se uită în stânga şi-n dreapta. „Aici n-ai unde să te ascunzi", îşi zise el.

Se întoarse şi intră înapoi în casă.

— O să arunc o privire şi-n pivniţă, strigă el. Nu vrei să mă scuteşti de-un efort şi să-mi spui unde e, bătrâne? Sau poate că vrei să te întreb într-un stil mai dur.

— Dă-i drumul. Du-te-n pivniţă. Şi ştii ce? Nu mă sperii deloc. Niciodată nu mi-a fost frică de tine.

„Mai vedem noi asta", îşi spuse Michael O'Connell în sinea lui.

Se îndreptă spre uşa pivniţei şi o deschise. Era un loc întunecos, neaerisit, plin de praf şi pânze de păianjen. Odată, când avea în jur de nouă ani, tatăl său îl obligase să intre aici şi închisese uşa cu cheia. Mama sa era plecată de-acasă, iar el făcuse ceva care îl înfuriase pe bătrân. După ce-l lovise peste cap, îl împinsese pe copil pe scări în jos şi-l lăsase în beznă timp de-o oră. Stând în capul scărilor, Michael O'Connell se gândi că lucrul pe care îl detestase cel mai tare la părinţii săi era acela că, oricât de mult urlau şi se băteau, păreau să fie tot mai

dependenţi unul de celălalt. Ceea ce ar fi trebuit, în mod normal, să-i despartă le suda şi mai tare relaţia.

— Ashley! strigă el. Eşti aici?

Un bec chior arunca o lumină slabă în colţurile încăperii. Iscodi printre umbre, în căutarea ei.

Pivniţa era goală.

Îşi simţi pieptul clocotind de furie, iar din piept fierbinţeala îi coborî de-a lungul braţelor până în pumnii strâns încleştaţi. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse în sufragerie, unde îl aştepta tatăl său.

— A fost aici, nu-i aşa? întrebă Michael O'Connell. Mai devreme. Ca să stea de vorbă cu tine. Dar, cum n-am ajuns la timp, ţi-a zis să mă minţi, nu-i aşa?

Bătrânul ridică din umeri.

— Baţi câmpii, ţi-am mai spus.

— Spune-mi adevărul.

— Îţi spun adevărul. Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Dacă nu-mi spui ce s-a-ntâmplat, ce ţi-a spus când a fost aici şi unde s-a dus, o să-ţi pară rău, bătrâne. Nu glumesc. Sunt în stare să te lovesc şi o s-o fac, crede-mă, o să te fac să suferi ca un câine şi n-o să-mi pese nici cât negru sub unghie, cum nu mi-a păsat nici până acum. Deci, spune-mi, când te-a sunat, ce ţi-a zis?

— Sau eşti mai smintit decât te ţineam minte, sau mai tâmpit. Nu-mi dau seama exact.

Bătrânul duse sticla la gură şi se lăsă pe speteaza fotoliului.

Michael O'Connell făcu un pas în faţă şi, cu o mişcare fulgerătoare, lovi sticla, răsturnând-o din mâna tatălui său. Aceasta se izbi de-un perete, făcându-se ţăndări. Tatăl nu reacţionă, ci se mulţumi să arunce o privire înspre sticla spartă de pe podea, după care se întoarse şi-l privi ţintă pe fiul său.

— Asta e întrebarea care m-a frământat mereu, să ştii. Care din noi doi a ajuns mai rău?

— Blestematule ce eşti! Răspunde-mi la ce te întreb.

— Mai dă-mi o bere, prima dată.

Michael O'Connell se aplecă şi-l înşfacă pe tatăl său de pieptul cămăşii, ridicându-l pe jumătate din fotoliu. Într-o clipită, tatăl îl apucă pe fiu, la rândul lui, de gulerul puloverului, răsucindu-i-l atât de tare,

mai-mai să-l sufoce. Feţele lor erau la doar câţiva centimetri depărtare una de cealaltă, privindu-se ochi în ochi. Apoi O'Connell îşi trânti tatăl înapoi în fotoliu, iar acesta îi dădu drumul la guler.

Michael O'Connell se apropie de televizor. Rămase câteva clipe cu privirea pironită pe ecran.

— Aşa-ţi petreci tu nopţile? Te-mbeţi şi te uiţi la televizor?

Tatăl nu răspunse.

— Prea mult privit la vechitura asta de televizor nu-ţi face bine. Nu ştii lucrul ăsta?

Michael O'Connell aşteptă o secundă, lăsând cuvintele ironice să-şi facă efectul, apoi îşi luă o poziţie de arte marţiale şi izbi cu piciorul în televizor, care căzu pe podea, făcându-se ţăndări.

— Nemernicule! O să plăteşti pentru asta.

— Chiar? Ce altceva trebuie să mai sparg pe-aici ca să te fac să-mi spui ce s-a întâmplat după ce te-a sunat? Cât timp a stat aici? Ce ţi-a promis? Ce i-ai zis că vei face?

Înainte ca bătrânul să apuce să-i răspundă, se duse la bibliotecă şi, dintr-o mişcare, răsturnă de pe rafturi toate fotografiile şi celelalte nimicuri.

— Alea erau nişte prostii rămase de la maică-ta. Nu dădeam doi bani pe ele, oricum.

— Vrei să mai caut, până găsesc ceva de care-ţi pasă? Ce ţi-a spus?

— Uite ce e, puştiule, spuse bătrânul, cu buzele strânse, habar n-am care-i treaba cu gagica asta de care vorbeşti. Habar n-am de ce te interesează atât de mult. Ai dat cumva de bucluc? Ceva legat de bani?

Michael O'Connell se uită la tatăl său.

— Despre ce vorbeşti?

— Cine e pe urmele tale, puştiule? Fiindcă am impresia că respectivii pot să dea de tine oricând au chef şi, când o s-o facă, n-o să fie prea amabili. Dar probabil că ştii asta deja.

— Bun, spuse Michael O'Connell cu voce joasă. Îţi mai dau o singură şansă, după care vin la tine şi mă răzbun pentru toate bătăile pe care le-am încasat de la tine când eram copil. Deci te-a sunat astăzi o fată pe nume Ashley? Ţi-a zis cumva că are nevoie s-o ajuţi să se despartă de mine? Ţi-a zis că vine să stea de vorbă cu tine?

Bătrânul continuă să-şi fixeze fiul, cu ochii mijiţi, plini de ură. Însă, stăpânindu-şi furia ce ameninţa să erupă din clipă-n clipă, reuşi să articuleze, printre dinţi:

— Nu. Nu, fir-ar al naibii! Nici Ashley, nici altă fată. Nu s-a întâmplat nimic din ce-ai spus tu. Asta e adevărul gol-goluț, indiferent dacă vrei sau nu să mă crezi.

— Minţi. Ticălos bătrân, minţi cu nerușinare!

Bătrânul scutură din cap şi râse, ceea ce-l înfurie pe Michael O'Connell şi mai tare. Avea senzaţia că păşeşte pe o muchie îngustă şi se străduieşte să-şi ţină echilibrul. Ce-şi dorea în clipa aceea, mai mult ca orice, era să-i zdrobească faţa bătrânului cu pumnii. Trase însă adânc aer în piept şi-şi spuse că are nevoie totuşi să afle ce se întâmplase, căci simţea că fusese sunat cu un anumit scop. Atât doar că nu-şi putea da seama care este acesta.

— Ea a spus…

— Nu ştiu ce ţi-o fi spus. Dar eu îţi spun în mod sigur că domnişoara nu-ştiu-cum n-a sunat şi n-a venit aici.

Michael O'Connell se dădu un pas în spate.

— Nu pricep…

Mintea lui lucra febril. Nu înţelegea de ce l-ar fi trimis Ashley aici, dacă n-ar fi avut un plan în minte. Nu vedea ce ar fi putut ea să urmărească punându-l pe drumuri.

— Pe cine-ai călcat pe coadă? îl întrebă bătrânul din nou.

— Pe nimeni. Ce vrei să zici? ripostă Michael, furios că îi întrerupsese şirul gândurilor.

— Despre ce e vorba? Despre droguri? Ai pus la cale vreo tâlhărie împreună cu alţi indivizi şi apoi le-ai tras o ţeapă? Ce-ai făcut de te urmăresc tipii ăştia? Ai furat ceva de la ei?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Îl deruta expresia încrezută de pe chipul tatălui său. Îşi dădu seama, în clipa aceea, că bătrânul ar fi trebuit să fie mult mai nervos că îi distrusese televizorul. „Nu e nervos, pentru că ştie că o să-şi cumpere altul", îşi zise Michael O'Connell în sinea sa.

— Cu cine te-ai încurcat, puştiule? Cineva e tare furios pe tine.

— De unde ştii asta?

Bătrânul dădu din umeri.

— Nu-ţi spun. Ştiu, pur şi simplu.

Michael O'Connell îşi aţinti privirea asupra lui. „N-are nici o noimă, îşi zise. Sau poate că are."

— Bătrâne, o să te lovesc, crede-mă. Eşti slab şi ramolit şi pot să-ţi pricinuiesc suferinţe cumplite. Spune-mi imediat despre ce vorbeşti! se răsti el.

Făcu rapid doi paşi înspre tatăl său, care nu se clinti din fotoliu, continuând să rânjească şi întrebându-se dacă îl ţinuse suficient de vorbă pe fiu-său, încât domnul Smith să aibă timp să aranjeze treburile, oricare ar fi fost acestea.

La mai puţin de un kilometru distanţă de casa lui O'Connell, pe una dintre străzile învecinate, Hope zări mai multe automobile şi camionete cam hodorogite, cu portierele acoperite cu stickere cu Harley-Davidson, parcate la întâmplare pe marginea şoselei. Văzu lumini răzbătând dinăuntrul unei case vechi şi dărăpănate, aflate la o oarecare distanţă de şosea, şi auzi zgomot de voci şi de muzică rock. Îşi dădu seama că e vorba de o petrecere. Cu bere şi pizza, probabil, şi metamfetamină pe post de desert. Opri maşina pe care o închiriase în spatele uneia dintre camionetele parcate pe stradă, aşa încât să pară că se numără printre invitaţi.

Cu mişcări rapide, îşi trase pe ea salopeta pe care o cumpărase Sally. Îşi vârî în buzunar o cagulă de culoare bleumarin, apoi îşi luă mănuşile chirurgicale, iar peste ele, o pereche de mănuşi de piele. Îşi înfăşură încheieturile mâinilor şi gleznele cu mai multe straturi de bandă adezivă neagră, încât să nu-i rămână nici o porţiune de piele dezgolită între salopetă şi mănuşi sau pantofi.

Îşi azvârli pe umăr rucsacul în care se afla pistolul şi începu să alerge înspre casa lui O'Connell, îmbrăcămintea sa închisă la culoare făcând-o să se confunde cu bezna nopţii. Având în mână telefonul mobil, formă numărul lui Scott.

— OK. Am ajuns. Sunt cam la două sute de metri distanţă. Cum recunosc casa?

— O'Connell-fiul are o Toyota de culoare roşie, veche de cinci ani, cu număr de Massachusetts, o informă Scott. Tatăl are o furgonetă neagră,

parcată pe jumătate sub un fel de șopron. Singura lumină ce răzbate afară e de la ușa laterală. Pe acolo trebuie să intri.

— Ei sunt încă…

— Da. I-am auzit spărgând ceva înăuntru.

— Mai este cineva cu ei?

— Nu, cel puțin eu n-am văzut pe nimeni.

— De unde-aș putea să…

— Din șopron, dacă stai în partea dreaptă. E plin cu tot felul de scule și părți de motor. De-acolo vei putea să-i vezi, fără să fii văzută.

— În regulă, spuse Hope. Tu stai de pândă. Vorbim după aceea.

Scott închise. Se rezemă cu spatele de peretele hambarului, ce parcă stătea să se prăbușească, și continuă să pândească. Era foarte puțină lumină, observă. Hope putea să se apropie fără probleme, dacă se furișa la adăpostul umbrelor. Avea s-o scoată la capăt.

Se opri brusc, căci expresia „s-o scoată la capăt" n-avea nici o noimă. Nici unul dintre ei n-avea s-o scoată la capăt, era conștient de asta. În afară, poate, de Ashley, care era singurul motiv pentru care făceau tot ce făceau.

Scott era îngrozit de ceea ce avea să se întâmple în continuare și se întrebă: dacă el se simte așa, cum s-o fi simțind Hope, ea, care trebuia să apese efectiv pe trăgaci?

Alergând aplecată de mijloc, mai degrabă ca un animal sălbatic decât ca o sportivă, cum fusese pe vremuri, Hope traversă curticica laterală și se lipi de peretele din spate al șopronului. Apoi se răsuci, se lăsă la pământ și aruncă o privire împrejur, ca să-și fixeze niște repere. Cele mai apropiate case erau la cel puțin treizeci-patruzeci de metri, pe partea cealaltă a străzii.

Își rezemă capul de peretele șopronului și închise ochii.

Hope începu să-și facă un inventar al sentimentelor care o încercau în momentele acelea, sperând să găsească printre ele unul care să-i dea putere pe parcursul următoarelor câteva minute. Și-l imagină pe Cel fără Nume zăcând neînsufleţit în brațele sale și, apoi, o văzu cu ochii minții pe Ashley în locul câinelui.

Asta o întări.

De asemenea, se mai alimentă cu gândul că O'Connell ar putea, la o adică, să se răzbune și pe Catherine. Știa că mama ei s-ar apăra cu

îndârjire, dar bătrâna femeie n-ar avea nici o şansă să iasă învingătoare din confruntare.

Adăugă, în final, ameninţarea pe care o reprezenta O'Connell la adresa lor, a celor trei complici, şi făcu un calcul, încercă să nu ia în acest calcul îndoielile şi nesiguranţa. Planul care le păruse atât de clar, de firesc în timpul discuţiei, când stăteau toţi trei aşezaţi confortabil în sufragerie, acum părea greşit, pervers şi absolut imposibil de realizat. Transpira abundent, iar mâinile îi tremurau.

„Cine sunt?" se întrebă dintr-odată.

Îşi aminti că fusese un moment în viaţa ei, imediat după ce murise tatăl ei, când se simţise teribil de înspăimântată. Nu era atât de mult teama de a fi rămas singură, fără el, cât mai degrabă spaima că n-avea să fie capabilă să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui, ale tatălui. Încercă să-şi spună că el ar fi vrut-o exact în locul unde se afla acum, cu capul rezemat de şopron, învăluită de întunericul nopţii, cu umezeala din aer pătrunzându-i în oase, pe sub salopetă. El ar fi înţeles ce înseamnă să-ţi asumi un risc ca să protejezi pe altcineva. Îşi dorise mereu s-o vadă că are iniţiativă, indiferent că era o acţiune bună sau una mai puţin bună. „Tu eşti căpitanul", îşi auzi propria voce în întuneric.

Hope se gândi că, în clipa aceea, se afla cu adevărat în pragul nebuniei.

„Limpezeşte-ţi mintea", se îndemnă.

Îşi trase cagula pe faţă, acoperindu-şi chipul.

Vârî mâna în rucsac şi scoase de-acolo pistolul, din punga de plastic în care era pus.

Pipăi trăgaciul cu degetul. Era prima oară în viaţa ei când ţinea în mână un pistol. Îşi dori să fi avut ceva mai multă experienţă cu armele, dar în acelaşi timp fu surprinsă să simtă un fior străbătând mânerul de oţel şi pătrunzând apoi în mâna sa, ca un fel de putere stranie, aproape ameţitoare.

Hope merse ghemuită până la marginea şopronului şi ascultă glasurile furioase ce se auzeau dinăuntru, aşteptând momentul potrivit.

— Vreau să aflu ce se-ntâmplă! răcni Michael O'Connell.

Fiecare cuvânt de-al său era încărcat de ură şi de îndârjire, deopotrivă. Ura adunată de-atâţia ani împotriva bărbatului din faţa sa, care se legăna pe fotoliu, cu o expresie arogantă pe chip, şi pasiunea îndârjită faţă de Ashley. Îşi simţi inima bătându-i nebuneşte; era aproape orbit de furie.

— Ce se întâmplă? Tu stai aici, în faţa mea şi urli ceva despre nu ştiu ce fată, când ar trebui să fii mult mai preocupat de cel pe care ai reuşit să ţi-l faci duşman, spuse bătrânul, fluturându-şi mâna prin aer.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am înşelat pe nimeni.

Bătrânul ridică din umeri, cu un gest enervant. Michael O'Connell făcu un pas înspre el, cu pumnii încleştaţi, moment în care tatăl său se ridică, în sfârşit, din fotoliu, îndreptându-şi spatele.

— Crezi că te-ai făcut destul de mare şi de puternic ca să mă poţi doborî?

— Nu cred că vrei să afli răspunsul la întrebarea asta, bătrâne. Pari cam burtos şi cam ieşit din formă. Lovitura aia închipuită de la spate poate chiar începe să te supere. Nu te-ai priceput la nimic, decât să baţi femeile şi copiii, iar asta a fost cu mult timp în urmă. Acum nu mai sunt copil. Aşa că ar trebui să te gândeşti bine la asta.

Răceala din vocea lui îl determină pe bătrân să se oprească, îşi umflă pieptul şi scutură din cap.

— Pe vremea aia n-aveam nici o problemă să te pun la pământ. Oi fi crezând tu că eşti mare şi tare acum, dar tot pot să-ţi ţin piept, mai mult decât îţi închipui. Şi acum te pot zdrobi.

— Ai fost o cârpă pe-atunci, şi la fel eşti şi acum. Până şi mama era în stare să-ţi ţină piept. De fapt, dacă n-ar fi fost beată, nici n-ai fi putut s-o baţi. Aşa s-a întâmplat în noaptea în care a murit, nu-i aşa? Era prea beată ca să mai poată opune rezistenţă, aşa că ai întrevăzut o şansă şi ai profitat de ocazie. Ai omorât-o.

Bătrânul scoase un mârâit ameninţător.

— N-ar fi trebuit să mint pentru tine. Ar fi trebuit să le spun poliţiştilor adevărul de la bun început, spuse cu amărăciune Michael O'Connell.

— Nu-ntrece măsura, răspunse tatăl său cu răceală. Nu spune lucruri despre care n-ai dreptul să pomeneşti.

Pe măsură ce tonul lor scădea în intensitate şi se umplea tot mai mult de ură, cei doi bărbaţi se apropiată unul de celălalt, până când ajunseră la doar câteva zeci de centimetri distanţă, asemenea unor dulăi gata să se sfâşie.

— Crezi că poţi să mă omori şi să scapi basma curată, cum s-a întâmplat cu ea? Nu prea cred, bătrâne.

Tatăl se repezi dintr-odată şi-l plesni pe fiul său peste faţă, cu putere. Lovitura răsună în toată încăperea.

Michael O'Connell rânji sălbatic. Cu mâna dreaptă îl prinse pe tatăl său de gât şi strânse cu putere, având un sentiment de teribilă satisfacţie. Simţi muşchii contractându-se sub strânsoarea degetelor sale şi tendoanele începând să cedeze, ceea ce-i insuflă o plăcere aproape copleşitoare. Panicat, bătrânul îl apucă de încheietură, înfigându-i unghiile în carne în încercarea disperată de a se elibera, în timp ce simţea că rămâne fără aer. Faţa bătrânului începuse să se învinețească de-a binelea, când Michael O'Connell îl împinse brusc, dându-i drumul. Bătrânul se prăbuşi peste măsuţa de cafea, răsturnând tot ce se afla pe aceasta. În cădere, se prinse de braţul fotoliului, răsturnându-l şi pe acesta şi rămase întins pe spate, horcăind, cu ochii holbaţi. Fiul său izbucni în râs şi scuipă în direcţia bătrânului.

— Acolo să rămâi, bătrâne. Pentru totdeauna. Dar nu uita ce-ţi spun: dacă o să primeşti vreodată un telefon de la Ashley sau din partea lui Ashley, şi-i promiţi că o ajuţi în vreun fel, mă întorc şi te omor. Mai întâi te chinui, până când o să mă implori să te omor. Abia după aceea te omor. Pricepi ce-ţi zic? Aş vrea să ucid tot ce ţine de trecut. Asta m-ar face să mă simt mult mai bine. Şi aş începe cu tine.

Bătrânul rămase pe podea, încremenit. Michael O'Connell văzu spaima din ochii lui şi, pentru prima oară în seara aceea, se gândi că meritase să facă atâta drum până aici.

— Ar fi bine să speri că n-o să mă mai vezi niciodată, bătrân nenorocit ce eşti. Pentru că data viitoare vei sfârşi într-o groapă, în pământ, unde ţi-e locul. Unde trebuia să fii de mulţi ani.

Michael O'Connell se răsuci pe călcâie şi, fără să mai arunce o singură privire în urma sa, ieşi pe uşa laterală.

Aerul răcoros al nopţii îl izbi din plin, ca o amintire neplăcută, dar el nu se putea gândi decât la cuvintele lui Ashley. De ce-o fi crezut ea că tatăl lui ar putea s-o ajute? Cineva minţise.

Se urcă la volan, porni motorul şi decise să afle numaidecât răspunsul la aceste întrebări.

Hope auzise toată cearta, apoi zgomotul unei scurte încăierări. Strânse pistolul în mână, ţinându-şi respiraţia când îl văzu pe Michael O'Connell ieşind pe uşă şi îndreptându-se cu paşi mari spre maşina aflată la doar câţiva metri de locul unde era ea ascunsă. Aşteptă până când dădu cu spatele pe alee şi dispăru rapid în noapte.

Pasul următor, ştia prea bine, era decisiv.

Sally îi spusese să nu amâne. Nici măcar o secundă. „De îndată ce el pleacă, intri."

Se ridică.

Auzea vocea lui Sally în ureche.

„Nu ezita. Nu aştepta. Du-te direct înăuntru. Nu spune nici un cuvânt. Doar apasă pe trăgaci. Nu privi în urmă. Pleacă."

Hope trase încă o dată aer în piept şi ieşi din spatele şopronului. Străbătu rapid conul de lumină din faţa uşii laterale.

Privi în jos şi-şi văzu mâna stângă apucând clanţa, iar apoi intră în casă.

Hope se afla în bucătărie, de unde putea vedea, de-a lungul holului, până în sufragerie, exact cum îi spusese Scott. Stătea acolo, ca înlemnită, şi-l privea pe tatăl lui Michael O'Connell căznindu-se să se ridice de pe podea.

Bătrânul se întoarse cu faţa la ea. Nu părea deloc surprins.

— Domnul Jones te-a trimis? întrebă el în timp ce se ridică, scuturându-şi hainele de praf. L-ai ratat pe derbedeu cu mai puţin de un minut. Ce s-a auzit mai înainte era maşina lui, care tocmai pleca de-aici.

Hope ridică pistolul şi-şi luă poziţia de tragere.

Bătrânul O'Connell păru descumpănit.

— Hei, spuse el pe un ton ascuţit. Pe ticălosul ăla îl vrei, nu pe mine.

Toate lucrurile dimprejur i se părură dintr-odată exagerate. Culorile erau mai vii, sunetele mai puternice, mirosul mai înţepător. Hope îşi

auzi propria respirație răsunând zgomotos, ca o cascadă. Încercă să nu se gândească la ceea ce avea să facă în clipa următoare.

Țintind direct pieptul bătrânului, apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Detectivul aduse o cutie voluminoasă, ce înainte fusese sigilată cu o fâșie de bandă roșie, acum ruptă. O trânti pe birou cu o bufnitură surdă, după care se aplecă înspre mine, cu un rânjet și mă întrebă:

— Știți cum sunt copiii în dimineața de Crăciun? Când se zgâiesc la toate cadourile alea împachetate, de sub brad?

— Da, dar ce…

— La fel e și cu recoltarea probelor. Copiii au mereu impresia că cel mai mare cadou e și cel mai grozav, dar adesea nu-i așa. Se întâmplă deseori ca ambalajul cel mai banal, mai puțin atrăgător, să conțină cadoul cel mai valoros. Într-un fel, tot așa ni se întâmplă și nouă. Se poate ca lucrul cel mai mărunt să devină cel mai important, când ajungi în fața instanței. Prin urmare, când ajungi la locul crimei și începi să aduni probele sau când efectuezi o percheziție, trebuie să fii atent la toate amănuntele.

— Și în cazul ăsta?

Detectivul rânji. Scoase un pistol aflat într-o pungă de plastic, sigilată și ea cu bandă roșie. Îmi dădu arma, iar eu am studiat-o prin învelișul transparent al pungii. Am observat pe mâner și pe țeavă urme de praf din acela folosit de criminaliști pentru detectarea amprentelor.

— Aveți grijă, spuse el. Nu cred că e încărcat, dar nu sunt sigur. Zâmbi. Ați fi surprins să aflați câte accidente fatale se petrec la noi, în camera de depozitare a armelor confiscate, considerate ca fiind descărcate.

Am apucat arma cu precauție.

— Nu pare prea mare lucru de capul ei.

Detectivul încuviință din cap.

— O armă de tot rahatul, spuse el clătinând ușor din cap. Cea mai ieftină ce poate fi găsită pe piață. Fabricată de o firmă din Ohio, care stanțează fiecare componentă separat și apoi le asamblează, bagă arma într-o cutie și o expediază la cine știe ce comerciant de proastă

reputație. Un magazin de arme respectabil n-ar accepta niciodată asemenea porcării. Și nici un profesionist n-ar umbla cu așa ceva.

— Cu toate astea, funcționează.

— Oarecum. E un pistol automat de calibrul .25. Calibru mic. N-are nici greutate mare. Asasinii profesioniști - din care nu sunt prea mulți pe-aici, cum poate vă imaginați - preferă armele de calibrul .22 sau .25, pentru că le pot atașa cu ușurință amortizoare artizanale și, în plus, dacă sunt încărcate cu gloanțe magnum, de cauciuc, fac treabă bună și curată. Dar n-ar folosi în nici un caz o mizerie ca asta. Nu te poți baza pe o astfel de armă. Nu-i ușor de mânuit, se întâmplă deseori să se blocheze atât piedica de siguranță, cât și trăgaciul, și, dacă nu tragi de la distanță foarte mică, n-are precizie. Și nu-i nici prea eficientă. N-ar opri un pitbull furios sau un violator, decât dacă reușești să-i nimerești din prima în inimă sau într-alt loc fatal.

Zâmbi văzându-mă că răsucesc arma pe toate părțile.

— Sau dacă tragi de foarte, foarte aproape. Mă refer la doi amanți care stau unul lângă altul.

Zâmbi din nou.

— Și, în general vorbind, nu este prea înțelept să stai atât de aproape de o persoană pe care vrei s-o ucizi.

Am încuviințat din cap, iar detectivul se lăsă să cadă pe scaun, în spatele biroului.

— Vedeți, în fiecare zi învățăm câte ceva.

Am ridicat din nou arma, ținând-o în lumină, de parcă ar fi putut să-mi spună ceva.

— Desigur, spuse detectivul, acum, după ce v-am împuiat capul cu neajunsurile acestei arme, trebuie să recunosc că, după cât se pare, și-a atins scopul. Într-un fel.

44
Din nou decizii

Hope realiză numaidecât că făcuse o greșeală.

Analizând rapid toate posibilitățile, trase cu degetul mare piedica de siguranță, asigurându-se că arma se află în poziția de tragere. Își ridică mâna stângă și bâjbâi febril, căutând să introducă glonțul - ceea ce ar fi trebuit să facă înainte de-a intra în casă. Îi trecu prin minte gândul îngrozitor că nici ea, nici Sally nu se obosiseră să verifice dacă arma era încărcată corespunzător.

În clipa aceea, nu știu dacă să fugă sau să continue.

Tatăl lui O'Connell, care ridicase mâinile în semn de capitulare, scoase dintr-odată un răcnet puternic și se năpusti asupra lui Hope.

Era la doar un pas de ea când ridică din nou arma în poziția de tragere. Apăsă pe trăgaci chiar în clipa în care bătrânul se aruncă peste ea.

Simți pistolul zvâcnind în mâna ei, auzi o pocnitură, urmată de o bufnitură surdă, după care se dădu câțiva pași în spate, izbindu-se de masa din bucătărie și răsturnând-o la podea. Sticlele goale de băutură de pe masă zburară prin toată încăperea, spărgându-se de pereți și de dulăpioarele cu veselă. Hope căzu pe podea, aproape fără respirație. Tatăl lui O'Connell, gemând parcă din adâncul măruntaielor, se prăbuși peste ea. Își înfipse degetele în cagula de pe fața ei, încercând s-o strângă de gât și o lovi sălbatic, cu pumnii.

Nu știa dacă îl nimerise. Se căzni, disperată, să ridice arma și să mai tragă o dată, dar O'Connell o prinse de mână, ca într-o menghină, încercând să-i smulgă pistolul.

Hope căută să scape din strânsoare, lovindu-l cu piciorul drept în vintre. Îl auzi pe bătrân gemând de durere, fără ca forța să-i slăbească

însă. Era mai puternic decât ea, își dăduse seama de asta din prima clipă, iar acum încerca să întoarcă arma înspre pieptul ei. În același timp, continua să-i care la pumni cu mâna cealaltă. Multe dintre lovituri nu-și atingeau ținta, dar cele care o nimereau o făceau să vadă negru în fața ochilor, de durere.

Îl izbi din nou cu piciorul, iar de data asta forța loviturii îi aruncă pe amândoi pe spate, trăgând după ei, în cădere, tot ce se afla în jur. Coșul de gunoi se răsturnă, împrăștiind pe podea zaț de cafea, cu un miros înțepător, și câteva coji de ouă. Auzi ceva spărgându-se.

Tatăl lui O'Connell era un veteran al încăierărilor de prin baruri și știa că majoritatea confruntărilor se câștigă de la primele lovituri. Era rănit și simțea durerea străbătându-i tot corpul, dar n-o băgă în seamă și continuă să lupte. Chiar mai mult decât Hope, simțea, instinctiv, că această confruntare cu adversarul mascat era cea mai importantă din întreaga lui viață. Dacă nu-l biruia, avea să moară. Apucă arma cu și mai multă putere, încercând s-o îndrepte înspre trupul atacatorului său. Nu uitase că pe vremuri, cu mulți ani în urmă, trecuse exact prin aceleași faze, când se luptase cu soția lui, care era beată.

Hope depășise sentimentul de panică. În viața ei nu făcuse un asemenea efort. Adrenalina îi pulsa în tâmple și se căzni să tragă aer în piept, căutându-și cumva resurse să învingă. Opintindu-se din toate puterile, îl azvârli pe bătrân la o parte de pe ea și se rostogoliră amândoi spre blatul de bucătărie. Vesela și tacâmurile se răsturnară, ca o cascadă, în jurul lor. Lucrurile părură să se mai limpezească: tatăl lui O'Connell urla de durere, iar Hope văzu un firicel de sânge prelingându-se pe vopseaua albă a dulăpiorului cu veselă. Glonțul îl nimerise în umăr, iar el luptase cu atâta îndârjire în pofida faptului că avea osul rupt și mușchiul sfâșiat.

Bătrânul dădu să apuce arma cu amândouă mâinile, dar Hope îl lovi dintr-odată cu mâna liberă, izbindu-l cu capul de dulăpior. Îl văzu dezvelindu-și dinții, într-o expresie de furie și de spaimă, deopotrivă. Își ridică din nou genunchiul și-l lovi încă o dată în vintre. Apoi se dădu un pic în spate și-i trase un pumn în gură, cu toată puterea. Bătrânul se clătină, amețit, sub forța loviturii, dar rămase în continuare agățat de trupul ei.

Începu să-l lovească cu pumnul, strângând cu putere pistolul în mâna cealaltă. Fiecare mușchi din trupul său se împotrivea cu înverşunare încercărilor lui O'Connell de a-i smulge arma.

În secunda aceea, simţi dintr-odată că acesta îşi slăbeşte strânsoarea. Se gândi că e pe punctul de-a câştiga confruntarea, pentru ca în clipa următoare să simtă o durere ascuţită străbătându-i trupul. Îşi dădu ochii peste cap şi aproape că-şi pierdu cunoştinţa. Încăperea începu să se învârtă cu ea şi totul i se înnegri în faţa ochilor.

Tatăl lui O'Connell înşfăcase un cuţit de bucătărie din mormanul de tacâmuri ce zăceau vraişte în jurul lor. Ţinându-i mâna cu pistolul la distanţă, cu un singur braţ, o înjunghie într-o parte, apăsându-se pe cuţit cu toată greutatea trupului său. Ar fi vrut s-o nimerească în inimă.

Hope simţi lama cuţitului pătrunzându-i în carne. Singurul său gând în clipa aceea fu: „Asta este. Trăieşti sau mori". Îşi îndreptă mâna stângă, în care ţinea pistolul, spre faţa bătrânului, schimonosită de durere şi furie. I-l vârî sub bărbie, în timp ce cuţitul îi sfârteca trupul, şi apăsă pe trăgaci.

Scott ar fi vrut să arunce o privire la ecranul luminiscent al ceasului de pe mână, dar nu îndrăznea să-şi ia ochii de la şopron şi de la uşa laterală a casei lui O'Connell. Număra în gând secundele scurse din momentul în care văzuse silueta lui Hope dispărând înăuntru.

Dura mult prea mult.

Ieşi vreo doi paşi din ascunzătoarea sa, apoi se întoarse, neştiind ce să facă. Inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. O parte din el îi spunea că lucrurile merseseră prost, că planul lor se năruise, că trebuia să plece de-acolo numaidecât, înainte să fie înghiţit în vârtejul evenimentelor fatale. Teama, asemenea unui torent de nestăvilit, ameninţa să-l doboare.

Îşi simţi gâtul uscat şi buzele crăpate. Noaptea întunecoasă părea să-l sufoce şi îşi duse mâna la gulerul cămăşii, lărgindu-l.

Îşi spuse că trebuie să plece de acolo, să fugă cât mai departe. Se întâmplase ceva rău şi era mai bine să dispară.

Dar n-o făcu. Rămase ţintuit locului. Ochii săi scrutau întunericul. Îşi ciuli urechile, ca să desluşească cel mai mic zgomot. Aruncă o privire împrejur, dar nu văzu pe nimeni.

Sunt momente în viaţă când un om ştie că trebuie neapărat să facă *ceva,* dar fiecare opţiune pare mai periculoasă decât cealaltă şi orice decizie pare să prevestească deznădejdea. Indiferent ce se întâmpla, Scott ştia că, într-un fel, viaţa lui Ashley s-ar putea să depindă de decizia pe care avea s-o ia el în următoarele secunde.

Poate vieţile lor, ale tuturor.

Înspăimântat la gândul că panica începe să pună stăpânire pe întreaga sa fiinţă, Scott trase adânc aer în piept şi, încercând să-şi limpezească gândurile, opţiunile şi şansele, o luă la fugă înspre casă.

Hope vru să ţipe şi-şi căscă gura, dar din gâtlej nu-i ieşi nici un sunet. Nici măcar nu icni, ci scoase doar un gâfâit aspru, răguşit.

Cel de-al doilea glonţ pătrunsese pe sub bărbia bătrânului, făcându-i praf dinţii, spulberându-i limba şi gingiile, după care i se înfipsese direct în creier, omorându-l instantaneu. Împuşcătura îi zdruncinase trupul, aproape desprinzându-l de pe Hope, dar apoi se prăbuşi la loc peste ea, ţintuind-o la pământ şi sufocând-o sub greutatea sa.

Mâna lui era încă încleştată pe mânerul cuţitului, dar forţa cu care i-l implântase în carne dispăruse. Hope aproape că-şi pierdu cunoştinţa din cauza durerii cumplite. Inima şi plămânii îi erau străbătute de săgeţi de foc, iar agonia i se instala încet-încet în creierul înceţoşat. Se simţi dintr-odată epuizată şi o parte din ea o îndemna să închidă ochii, să adoarmă chiar acolo, în momentul acela. Însă cu un ultim strop de voinţă, îşi adună toate puterile rămase ca să dea la o parte cadavrul bătrânului. Încercă o dată, dar nu reuşi. Mai încercă o dată şi îl clinti câţiva centimetri. Împinse pentru a treia oară. Era ca şi cum ar fi încercat să urnească un bolovan îngropat în pământ.

Auzi uşa deschizându-se, dar nu vedea cine e.

Din nou, făcu un efort uriaş să nu-şi piardă cunoştinţa, trăgând aer în piept.

— Doamne Dumnezeule!

Vocea îi era familiară. Scoase un geamăt surd.

Dintr-odată, greutatea trupului care-o ţintuia la pământ, ca un val uriaş, dispăru ca prin farmec şi se simţi eliberată. Leşul celui care fusese până nu demult tatăl lui O'Connell se rostogoli pe linoleumul de pe podeaua bucătăriei.

— Hope! Doamne! îşi auzi ea numele şi se forţă să-şi întoarcă încet capul în direcţia de unde venea vocea.

— Bună, Scott.

Reuşi să schiţeze un zâmbet, deformat de durere.

— Am avut nişte probleme.

— Nu, zău. Trebuie să te scot rapid de aici.

Hope încuviinţă din cap şi se căzni să se ridice în şezut. Mânerul cuţitului se vedea ieşindu-i dintre coaste. Scott vru să pună mâna pe el, dar ea scutură din cap.

— Nu-l atinge, insistă ea.

El clătină din cap.

— Bine.

O ajută să se ridice în picioare, iar Hope încercă să păşească. Mişcarea îi provocă mari dureri, dar îşi învinse senzaţia de ameţeală. Scrâşnind din dinţi şi sprijinindu-se de Scott, păşi peste trupul bătrânului O'Connell.

— Am nevoie de ajutor.

Se agăţă de umărul lui Scott, care o conduse spre uşă.

— Arma, şopti ea. N-o putem lăsa aici.

Scott privi în jur şi zări pistolul pe podea. Îl ridică şi luă rucsacul lui Hope. Vârî arma înapoi în punga de plastic, o închise cu grijă şi apoi îşi azvârli rucsacul pe umărul celălalt.

— Haide să ieşim, spuse el.

Se îndreptară, cu paşi împleticiţi, spre uşă şi apoi intrară în şopron, retrăgându-se în colţul cel mai întunecos al acestuia. Scott o rezemă de perete.

— Trebuie să mă gândesc.

Ea dădu din cap, trăgând în piept aerul rece, care îi limpezea gândurile. Simplul fapt că ieşise de pe tărâmul acela al morţii îi dădea puteri. Se săltă puţin din loc.

— Pot să mă mişc.

Scott era frământat de sentimente învălmăşite, de groază, panică şi determinare, deopotrivă. Era conştient că trebuie să gândească limpede şi eficient. Scoase cagula de pe faţa lui Hope şi în clipa aceea înţelese de ce se îndrăgostise Sally de ea. Durerea fizică pe care o resimţea în acele momente imprimase pe chipul ei o frumuseţe

neasemuită. Scott realiză instantaneu că ceea ce făcuse Hope era nu doar spre binele lui Ashley şi al lui Sally, ci şi pentru binele lui.

— Cred că am sângerat pe podea. Dacă poliția…

Scott dădu din cap. Chibzui câteva clipe, apoi dintr-odată ştiu ce are de făcut.

— Aşteaptă-mă aici. Crezi că poți?

— Sunt în regulă, spuse Hope, deşi se vedea clar că nu era aşa. Sunt doar accidentată, nu invalidă, adăugă ea, apelând la un vechi clişeu din lumea sportului. Dacă eşti accidentat, poți să joci mai departe, dar dacă eşti invalid, nu mai poți.

— Mă întorc rapid.

Scott se furişă pe după colțul şopronului şi apoi se ghemui la pământ, cercetând cu privirea învălmăşeala de componente auto, scule, cutii goale de vopsea şi mormane de țigle de acoperiş. Ştia că undeva pe-acolo se afla lucrul de care avea nevoie, dar nu era sigur că-l poate depista în întunericul din şopron.

„Norocule, vino în ajutor", şopti el ca pentru sine.

Atunci zări ceea ce căuta. Era un recipient roşu, de plastic.

„Te rog, îşi zise. Nu cumva să fii gol."

Ridică recipientul, îl scuturăşi îşi dădu seama că mai era lichid înăuntru, cam o treime din cantitatea inițială. Desfăcu capacul şi simți mirosul inconfundabil de benzină.

Scott se îndoi de mijloc şi se furişă cât putu de repede până la uşa laterală a casei.

Pentru o clipă, crezu că i se face rău şi trebui să-şi reprime senzația bruscă de greață. Mai devreme, când intrase prima oară, fusese concentrat exclusiv asupra lui Hope, având în minte un sigur gând: s-o scoată din casă. Acum însă era singur cu cadavrul bătrânului O'Connell şi pentru prima oară îşi coborî privirea şi văzu fața sfârtecată a bărbatului, găurită în chip monstruos. Trase aer în piept şi-şi impuse să-şi păstreze cumpătul, dar degeaba. Îşi simțea inima bătându-i nebunește şi lucrurile începură parcă să danseze în jurul lui. Dezordinea produsă în urma încăierării şi sângele din bucătărie păreau să capete strălucire, de parcă ar fi fost vopsite în culorile cele mai vii. Îşi zise că, în mod normal, moartea ar trebui să facă lucrurile mai întunecate, nicidecum mai luminoase.

Scott respira anevoios, umblând cu paşi împleticiţi.

Privi înspre locul unde o găsise pe Hope, ţintuită sub trupul lui O'Connell senior şi unde ar fi trebuit să fie o baltă de sânge, însă nu se zăreau decât vreo câteva picături roşii pe linoleum. Turnă nişte benzină peste petele de sânge, după care vărsă restul pe hainele bătrânului. Aruncă o privire în jur şi zări un prosop de şters vasele, pe care îl înmuie în sângele îmbibat cu benzină de pe pieptul bărbatului. Apoi şi-l vârî în buzunar.

Îl cuprinse iarăşi greaţa şi dădu să se sprijine de perete, dar se opri. Fiecare secundă în plus pe care o petrecea la locul crimei sporea şansele de-a lăsa urme. Se ridică, aruncă recipientul jos şi se apropie de aragaz. Pe tejghea, lângă arzătoarele aragazului, se afla o cutie de chibrituri.

Se trase cât mai aproape de uşă, aprinse toată cutia şi apoi o aruncă pe pieptul tatălui lui O'Connell.

Benzina se aprinse numaidecât într-o văpaie uriaşă. O clipă, Scott rămase nemişcat, urmărind flăcările care începeau să se împrăştie, după care se răsuci pe călcâie şi se furişă afară, în întunericul nopţii.

O găsi pe Hope rezemată de peretele şopronului. Îşi ţinea mâna pe mânerul cuţitului, care era tot înfipt în ea.

— Trebuie să te forţezi să mergi, îi spuse el.

— Pot să merg, răspunse ea pe un ton răguşit.

Se furişară amândoi la adăpostul umbrelor, până ajunseră în stradă. Scott îşi petrecuse braţul pe după umerii lui Hope, ca să se poată sprijini de el, şi păşiră încet prin întuneric. Ea-l conduse spre maşina sa. Nici unul nu se uită în urmă, la casa lui O'Connell. Scott se rugă ca focul să nu se extindă foarte rapid, ca să mai treacă vreo câteva minute până să fie observat de vecini.

— Eşti bine? şopti el.

— Mă descurc, răspunse Hope, rezemându-se de el.

Aerul nopţii o ajuta să-şi pună ordine în gânduri şi să-şi controleze durerea, deşi la fiecare pas se simţea sfârtecată de un junghi insuportabil. Oscila între încredere, speranţă, disperare şi neputinţă. Ştia că, indiferent ce plănuise Sally în continuare, lucrurile n-aveau să decurgă conform planului. Sângele care-i şiroia din rană părea să confirme lucrul ăsta.

— Continuă să mergi, o îndemnă Scott.

— Parc-am fi un cuplu ieşit la o plimbare pe timp de noapte, spuse Hope în glumă, încercând să ignore durerea. Când ajungem la colţ, o luăm la stânga, iar maşina ar trebui să fie puţin mai încolo, pe la jumătatea străzii.

Fiecare pas părea mai anevoios decât cel de dinainte. Scott nu ştia ce s-ar face dacă s-ar ivi vreo maşină ori dacă cineva ar ieşi din casă şi ar da cu ochii de ei. În depărtare se auzeau nişte câini lătrând. În timp ce se îndreptau, clătinându-se, către colţul străzii, semănând cu doi cheflii care băuseră prea mult la cină, Scott zări maşina ei. Petrecerea din casa din apropiere devenise şi mai zgomotoasă.

Hope izbuti să se ţină singură pe picioare. Simţi că are nevoie de toată fărâma de putere care-i mai rămăsese, de fiecare muşchi din corpul ei slăbit.

— Pune-mă la volan.

Vorbi pe un ton cât mai categoric, ca să-l împiedice pe Scott să protesteze.

— Nu poţi să conduci. Trebuie să te vadă un doctor, să mergi la spital.

— Da, dar nu aici. Nu în zona asta.

Hope reflectă câteva secunde, încercând să-şi păstreze mintea limpede, cu toate că durerea îi tulbura gândurile.

— Afurisitele de plăcuţe de înmatriculare, spuse ea. Cele pe care le-ai schimbat. Schimbă-le înapoi.

Scott era descumpănit. Nu i se părea că asta ar fi o prioritate, comparativ cu pansarea rănii şi internarea ei de urgenţă.

— Uite ce e…

— Fă-o odată!

O ajută să se aşeze la volan, cum îi ceruse. Luă geanta cu plăcuţele şi, trăgând aer adânc în piept, aruncă o privire încruntată în direcţia casei unde petrecerea era în toi, apoi se aplecă şi schimbă rapid numerele maşinii închiriate, montându-le la loc pe cele originale. Le luă pe celelalte şi le vârî în rucsac, după care îndesă prosopul îmbibat în sânge şi benzină în punga de plastic în care se afla şi pistolul.

Se apropie apoi de Hope. Aceasta vârâse cheile în contact; cu faţa schimonosită de durere, îşi dezlipi banda pe care şi-o înfăşurase în

jurul gleznelor şi-şi scoase cele două perechi de mănuşi de pe mâini. I le dădu pe toate, inclusiv cagula, lui Scott. Acesta o privi neputincios cum îşi extrage cuţitul din rană.

— Dumnezeule! gemu ea.

Îşi lăsă capul pe spate şi aproape că-şi pierdu cunoştinţa, însă durerea era atât de intensă, încât n-o lăsă nici să leşine. Trase cu putere aer în piept.

— Trebuie să te duc la spital.

— Mă duc singură. Tu ai destule de făcut.

Arătă cu mâna înspre cuţit.

— O să-l păstrez.

Îl aruncă pe podeaua maşinii, împingându-l mai la o parte, să nu se vadă.

— Aş putea să-l fac dispărut, spuse Scott.

Lui Hope îi era destul de greu să judece limpede, dar scuturâ din cap.

— Scapă de celelalte lucruri, şi de plăcuţe, în aşa fel încât să nu poată fi asociate cu maşina asta.

Se străduia din răsputeri să-şi aducă aminte ce trebuie făcut şi să acţioneze metodic, dar durerea o împiedica să judece calm şi raţional. Şi-ar fi dorit să fie Sally lângă ea. Sally ar fi sesizat toate dedesubturile şi toate detaliile situaţiei. La asta se pricepea ea cel mai bine, se gândi Hope. Se întoarse către Scott şi încercă să-l privească altfel, ca pe o prelungire a lui Sally, cum de altfel şi fusese cândva, cel puţin aşa îşi imagina.

— În regulă, spuse ea. Ne ţinem în continuare de planul stabilit. Pot să conduc. Tu fă ce ai de făcut. Arătă cu mâna înspre rucsacul în care se găsea pistolul.

— Nu pot să te las singură. Sally nu mi-ar ierta-o niciodată.

— N-o să mai aibă şansa să te ierte dacă nu mă laşi să plec. Suntem cam în urmă cu timpul. Ce ai tu de făcut în continuare este de o importanţă crucială.

— Eşti sigură?

— Da, spuse Hope, deşi ştia că e o minciună. Nu era sigură de nimic. Du-te. Du-te acum.

— Ce să-i spun lui Sally?

Hope căzu pe gânduri câteva clipe. O mulţime de lucruri îi trecură prin cap, dar se mulţumi să spună doar atât:

— Spune-i că voi fi în regulă. O să vorbesc cu ea mai târziu.

— Eşti sigură?

Scott aruncă o privire spre locul în care fusese înjunghiată şi văzu că salopeta neagră îi era pătată cu sânge.

— Nu-i aşa de rău precum pare, minţi Hope din nou. Hai, du-te, să nu cumva să ratezi ocazia.

Gândul că, după tot ce se întâmplase, s-ar putea ca planul lor să dea greş aproape că o scotea din minţi. Îi făcu semn cu mâna lui Scott.

— Du-te.

— Bine, răspunse el, făcând un pas în spate.

— Şi, Scott…

— Da?

— Mulţumesc c-ai venit să mă ajuţi.

Scott clătină din cap.

— Tu ai făcut ce-a fost mai greu.

Închise portiera maşină şi o urmări pe Hope aplecându-se deasupra volanului şi pornind motorul. Se dădu un pas în spate, iar ea demară în viteză. Rămase singur în întuneric privind-o cum se îndepărta, până când stopurile roşii ale maşinii dispărură în bezna care-l împresura. Atunci îşi azvârli rucsacul pe spate şi porni în pas alergător înspre staţia de autobuz.

Întârziase, ştia asta, lucru care se putea să aibă consecinţe dezastruoase, dar cu toate astea era hotărât să respecte planul stabilit de Sally. Nu ştia dacă Hope mai putea să facă ceva în noaptea asta, dar spera ca norocul să fie de partea lor. Aveau mare nevoie de el în orele care urmau.

Sally parcase în faţa mall-ului, chiar la marginea parcării, unde ea şi Scott stabiliseră să se întâlnească. Se uită la ceas, apoi îşi verifică cronometrul, puse mâna pe telefon şi vru să sune pe cineva, dar apoi se răzgândi. Era la o distanţă de aproximativ patruzeci şi cinci de minute de Boston, aproape de autostrada interstatală, într-un loc ales din aceleaşi motive pentru care îl alesese şi pe celălalt, unde se întâlnise cu Hope ca să-i dea arma. Acesta era diferit doar prin faptul că îi permitea

lui Scott un acces facil la autostrada ce ducea înapoi, în vestul Massachusetts-ului.

Își rezemă capul de tetieră și închise ochii. Își impuse să nu se gândească la toate nenorocirile care se puteau întâmpla în noaptea aceea. Erau niște amatori în materie de crimă, se gândi ea. Da, aveau fiecare o oarecare experiență, care îi făcuse să considere că plănuirea, organizarea și conceptualizarea crimei erau un lucru realizabil, dar în ce privește executarea propriu-zisă a planului erau complet neștiutori. Într-un fel, atunci când plănuise desfășurarea evenimentelor din seara aceea, se gândise că lipsa lor de experiență avea să fie principalul lor atu. Niște profesioniști n-ar proceda așa în nici un caz. Planul lor era prea dezordonat, prea haotic și depindea mult prea mult de eficiența fiecăruia dintre participanți. Tocmai asta era punctul său forte, conchise în sinea ei.

Niște intelectuali n-ar face ceea ce făceau ei. Drogații și indivizii predispuși la violență ar ajunge, probabil, să comită crime la un moment dat, în ascensiunea lor vertiginoasă pe scara infracționalității. În cazul lor, era ceva firesc.

Își strânse pleoapele cu putere.

Poate ideea că ei trei s-ar putea adapta statutului de criminali era doar o fantezie, până la urmă. Și-i imagină instantaneu pe Scott și pe Hope cu cătușe la mâini, înconjurați de polițiști. Tatăl lui O'Connell ar depune mărturie împotriva lor, fără îndoială, iar ea ar fi acuzată în clipa în care fie Scott, fie Hope ar ceda la interogatoriu.

Ashley, chiar dacă o avea pe Catherine alături, ar rămâne singură în fața lui Michael O'Connell.

Își deschise ochii și contemplă lumina verzuie din parcare.

Scott nu se zărea nicăieri.

Hope era, probabil, pe drum spre casă.

Michael O'Connell era oprit, probabil, undeva pe marginea drumului, încercând să-și schimbe roata spartă sau așteptând sosirea mașinii de service. Probabil era furios; înjura și se întreba ce s-o fi întâmplat. Cu siguranță nu se aștepta să fie implicat într-o reprezentație în care să-i fie rezervat rolul principal. Sally zâmbi. Se gândi că, în mod ironic, rolul care comportase cele mai mici riscuri, cum ar fi uitarea replicii sau alte greșeli banale, fusese al lui, fără ca el să aibă măcar habar de asta. Era

lucrat pe la spate şi habar n-avea că urma să fie eliminat, înlăturat din viaţa lui Ashley pentru totdeauna.

Îşi încleştă pumnii, spunându-şi în sinea sa: „Te-am prins, nemernicule".

Expiră prelung. „Sper."

Scott trebuia să apară din clipă-n clipă.

Se-apucă să lovească volanul cu palmele, cuprinsă de frustrare şi disperare.

— Unde naiba eşti? şopti agitată, scrutând - pentru a câta oară? - împrejurimile. Haide, Scott, vino odată!

Întinse iarăşi mâna după telefon, dar apoi îl lăsă jos. Aşteptarea era unul dintre lucrurile cele mai grele, se gândi. Cel mai greu dintre toate era însă să depindă de cineva pe care crezuse cândva că-l iubeşte, pe care-l înşelase, îl părăsise şi mai apoi divorţase de el. Adevărul era că singurul motiv pentru care relaţia dintre ea şi fostul ei soţ era cât de cât civilizată îl reprezenta Ashley. Un motiv suficient de puternic încât să-i ajute să treacă cu bine peste noaptea aceasta.

Apoi gândurile sale se concentrară asupra lui Hope. Scutură din cap, iar ochii i se umeziră de lacrimi. Ştia că poate avea încredere deplină în Hope, cu toate că în ultimele luni nu făcuse mai nimic ca să merite lucrul acesta. Avea senzaţia că pluteşte pe un ocean de incertitudini.

— Hai odată! şopti din nou, de parcă putea să influenţeze în vreun fel apariţia lui Scott.

Un tomberon verde uriaş se afla în colţul îndepărtat al parcării în care Scott îşi lăsase camioneta. Spre marea lui uşurare, tomberonul era aproape plin, nu numai cu saci de gunoi, ci şi cu sticle goale, doze şi tot felul de alte rămăşiţe. Puse mâna pe unul dintre saci, care părea umplut doar parţial, îl desfăcu şi aruncă înăuntru plăcuţele furate, fâşiile de bandă adezivă şi mănuşile. Apoi legă sacul la loc, cu grijă ca să nu se desfacă şi îl aşeză înapoi, în mijlocul mormanului de gunoi. Bănuia că tomberonul avea să fie golit în curând, probabil chiar în ziua următoare.

Se întoarse rapid la camionetă şi aşteptă să nu mai fie nici o maşină prin apropiere înainte să pornească motorul.

După ce puse rucsacul jos, în maşină, Scott se schimbă înapoi la costum şi cravată. Ştia că trebuie să se grăbească, dar şi mai important era să nu atragă atenţia asupra sa. Ar fi vrut să apese pedala de acceleraţie, dar se stăpâni şi, ascultător, îşi menţinu viteza sub limita legală. Chiar şi când intră pe autostrada interstatală, îndreptându-se spre locul de întâlnire cu Sally, rămase cuminte pe banda din mijloc.

Nu ştia ce-ar putea să-i zică în clipa când avea s-o vadă.

I se părea că nu există cuvinte potrivite care să descrie ce se petrecuse în seara aceea. Dacă nu-i spunea nimic, avea să-l urască. Dacă-i povestea tot ce se întâmplase, avea să fie îngrozită şi, la fel, avea să-l urască. Va vrea să meargă la Hope numaidecât, renunţând la restul planului.

Totul putea să se năruie într-o clipă.

Conducea prin noapte, conştient de faptul că avea s-o mintă. Nu prea mult, dar suficient. Gândul acesta îl întristă şi-l înfurie deopotrivă, dar mai cu seamă îl făcu să se simtă incompetent şi profund necinstit.

Când intră în parcare, virând de pe autostradă, o zări pe Sally. Acceleră şi, odată ajuns lângă ea, parcă pe locul alăturat.

Scott înşfacă rucsacul în care se găseau pistolul şi prosopul pătat cu sânge şi benzină, apoi se dădu jos din maşină.

Sally rămase în maşină, dar porni motorul.

— Ai întârziat, spuse ea. Nu ştiu dacă mai am destul timp. A mers totul cum plănuisem?

— Nu tocmai, spuse Scott. N-a fost atât de simplu pe cât credeam noi.

— Ce vrei să spui?

Sally adoptase din nou tonul acela dur, avocăţesc.

— A avut loc o mică încăierare. Hope şi-a îndeplinit misiunea, a dus la capăt sarcina pe care şi-a asumat-o.

Scott ezită o clipă.

— Dar a fost puţin rănită în timpul confruntării. Acum e în maşină, se îndreaptă spre casă. Iar eu mi-am făcut griji că ar fi putut să lase vreun indiciu în urma ei, care s-o plaseze la locul crimei, aşa că am dat foc la casă.

— Dumnezeule! exclamă Sally. Dar asta nu era în plan!

— Am fost îngrijorat, pur şi simplu, pentru eventualele urme, înţelegi? Şi m-am gândit că ăsta ar fi cel mai bun mod de a compromite

scenariul pe care vreun polițist mai răsărit s-ar putea să și-l imagineze. Nu asta ne-ai spus și tu?

Sally dădu din cap în semn de încuviințare.

— Da. Da. Bine. Presupun că nu va fi o problemă.

— În rucsac se află un prosop, în care am învelit obiectul. Pe țeavă vor rămâne, așadar, urme de benzină. Să arunci prosopul după aceea.

Sally încuviință din nou.

— Ăsta a fost un gest inteligent. Dar mai zi-mi despre Hope, cum se simte?

Scott se întrebă dacă minciuna i se citea sau nu pe chip.

— Ea e în grafic, ca timp. Acum fă ce ai de făcut și o să vorbești cu ea mai târziu.

— Ce a pățit Hope? Vreau să știu exact, îi ceru Sally pe un ton tăios.

— Trebuie să pleci. Să te întorci în Boston. Timpul este esențial. Nu putem ști ce are de gând să facă O'Connell.

— Ce a pățit Hope? repetă Sally, cu o furie amară în glas.

— Ți-am spus, a avut loc o încăierare. A fost tăiată cu un cuțit. Când m-am despărțit de ea, mi-a zis să-ți spun că e în regulă. Pricepi? Exact astea au fost cuvintele ei: „Spune-i lui Sally că sunt în regulă". Trebuie să isprăvești treaba în noaptea asta. Cu toții dorim lucrul ăsta. Hope și-a îndeplinit partea ei. Eu, pe-a mea, la fel. Acum e rândul tău. E ultimul lucru, după care…

Nu-și mai încheie propoziția.

Sally ezită.

— A fost tăiată cu un cuțit? Cum adică *tăiată cu un cuțit?* Spune-mi adevărul.

— Dar ăsta e adevărul, îi răspunse Scott pe un ton dur. A fost tăiată. Asta este. Acum pleacă.

Lui Sally îi trecură prin minte o sumedenie de răspunsuri pe care i le-ar fi dat fostului său soț în clipa aceea, dar se abținu. Oricât era de supărată, știa că odată, cu mulți ani în urmă, îl mințise, și iată că acum el era cel care o mințea în față, iar ea nu putea să facă nimic în acest sens. Clătină din cap, parcă nemaiavând încredere în propria voce, apoi luă rucsacul și demară în trombă. Din nou, Scott rămase singur, privind la luminile mașinii ce dispărea în întunericul nopții.

— Aşa că, spuse detectivul, arătând cu degetul înspre fotografiile de la locul crimei, focul a distrus totul. Şi, mai mult decât focul, apa aia nenorocită pe care o împroaşcă pompierii peste tot. Desigur, nu le poţi cere să nu facă asta, spuse el chicotind uşor. Am avut noroc că n-a ars toată casa. Flăcările au fost concentrate în zona bucătăriei. Vedeţi peretele ăsta, pârjolit tot? Specialistul în incendieri a zis că autorul focului era un amator care n-a ştiut ce face şi, în loc să direcţioneze flăcările înspre restul camerelor, le-a înteţit până-n tavan. Aşa se face că au fost observate de vecinul de peste drum. În fine, până la urmă am fost norocoşi c-am reuşit să punem lucrurile cap la cap.

— Aţi avut de-a face cu multe cazuri de crimă înainte? am întrebat eu.

— Aici? Nu suntem ca în Boston sau în New York. Suntem un departament destul de modest. Însă laboratorul de criminalistică e excepţional, iar medicul legist e un om competent, aşa că, atunci când se petrece o crimă, în general ne ocupăm de investigarea ei cu profesionalism. Majoritatea crimelor cu care ne confruntăm sunt rezultatul unor dispute domestice ce scapă de sub control, sau, alteori, al unor tranzacţii eşuate cu droguri. De cele mai multe ori dăm de făptaş sau dacă nu, de vreun amic de-al lui, care ne spune ce s-a întâmplat.

— În cazul ăsta n-a fost aşa, nu?

— Nu. Au fost câteva lucruri care ne-au contrariat grozav la început. Şi nu e nimeni care să verse vreo lacrimă pentru că O'Connell a dat ortu' popii. Era un soţ îngrozitor, un tată îngrozitor, un vecin îngrozitor, în fine, un pungaş şi-un escroc, asta-i clar ca lumina zilei. Dacă ar fi avut un câine, cred că l-ar fi înfometat şi l-ar fi bătut de două ori pe zi, doar aşa, din principiu, înţelegeţi ce vreau să zic? În fine, am găsit destule urme prin casă şi la locul crimei ca să avem de unde să-ncepem cercetările.

Am încuviinţat din cap.

— Dar ce anume v-a îndrumat în direcţia corectă?

— De fapt, au fost două lucruri. Imaginaţi-vă, aveam un cadavru parţial carbonizat şi, ca nişte tâmpiţi ce suntem, la început am crezut că bătrânul O'Connell s-o fi îmbătat şi o fi dat singur foc la casă, din greşeală. O fi adormit cu ţigara într-o mână şi cu sticla de whisky în

cealaltă. Desigur, pentru asta ar fi trebuit să-l găsim mai degrabă în sufragerie, pe fotoliu sau în patul lui, în dormitor, nu pe podeaua din bucătărie. Dar când medicul legist a făcut autopsia cadavrului carbonizat, a descoperit rana produsă în urma împuşcăturii şi a găsit un glonţ de calibrul .25 înfipt în creier, iar altul, în umăr. Ei bine, de aici lucrurile au luat o nouă întorsătură. Aşa că ne-am întors la locul faptei, căutând indicii care să ne furnizeze o pistă. Medicul a mai găsit fragmente de piele sub unghiile mortului, din care am putut extrage ADN-ul şi, dintr-odată, ne-am dat seama că la locul crimei avusese loc o încăierare ce s-a încheiat tragic pentru nenorocitul de bătrân. Pe când împrejmuiam locul faptei, unul dintre vecini şi-a adus aminte că văzuse o maşină cu numere de Massachusetts plecând în trombă din faţa casei, nu cu mult timp înainte de izbucnirea focului. Apoi, pe baza rezultatului testului ADN, am obţinut un mandat de percheziţie. Şi ce credeţi c-am găsit?

Zâmbea, aşteptând să zic ceva, după care pufni scurt, cu satisfacţia poliţistului care constată că, din când în când, lucrurile merg aşa cum e normal să evolueze.

Cât despre mine, nu eram atât de sigur că aş fi ajuns la aceeaşi concluzie.

45
O conversație... unilaterală

Hope se îndrepta spre nord, spre granița cu Maine. Avea de gând să ajungă într-un loc, aproape de malul mării, unde fusese cu mulți ani în urmă, într-o vacanță de vară, la scurtă vreme după ce o cunoscuse pe Sally și se îndrăgostiseră. Fusese prima oară când o luaseră pe Ashley cu ele în vacanță. Era un loc sălbatic, cu pâlcuri dese de copaci și tufișuri încâlcite ce coborau până la marginea apei, în timp ce talazurile uriașe ale Atlanticului se năpusteau cu furie asupra țărmului stâncos, împroșcând în jur stropi de apă sărată. Vara aici era un loc magic, cu foci care se jucau pe stânci și o mulțime de specii de păsări de mare ce se tânguiau în aerul mângâiat de briza oceanului. Acum era pustiu, spera ea, tocmai de aceea socotea că aici ar avea liniște, ca să chibzuiască bine ce are de făcut în continuare.

Își ținea brațul lipit de trup, apăsând pe locul rănii, în zona coastelor. Asta împiedica sângerarea, în timp ce rana îi pulsa de-o durere surdă, constantă. Nu o dată avusese senzația că își pierde cunoștința, dar după un timp își recăpătă cât de cât puterile și, cu dinții încleștați de durere, își zise că avea să reușească să ajungă la destinație.

Încercă să înțeleagă ce i se întâmplase. Își imagină organele interne - stomacul, splina, ficatul, intestinele - și, ca într-un joc de copil, încercă să ghicească unde era atinsă de lama cuțitului.

Zona aceea de țară părea chiar mai întunecoasă decât noaptea ce-o învăluia. Pâlcuri uriașe de pini negri străjuiau șoseaua, urmărind-o parcă în tăcere. Ieșind de pe autostradă, fu străpunsă de o durere ascuțită în clipa când învârti de volan și intră pe drumul șerpuitor ce-i aducea aminte de locurile copilăriei, încercă să-și controleze respirația, inspirând câte puțin din aerul curat al nopții. Își imagină că se află pe

drumul spre casa unde copilărise. O vedea pe mama ei, tânără pe-atunci, cu părul prins în vârful creştetului, lucrând în grădină, în timp ce tatăl său se afla pe terenul de fotbal pe care îl construise pentru ea, jucându-se cu mingea. Parcă îl şi auzea strigând-o să vină afară, să se joace împreună. Avea o voce puternică, plină de viaţă, nu ca mai târziu, când zăcea pe patul de spital, bolnav şi neputincios.

„Ajung în curând", îşi zise în sinea ei.

Nişte indicatoare mici, cafenii, plantate la fiecare câţiva kilometri o îndrumau înspre locul cu pricina. Se simţea deja în aer mirosul sărat al oceanului. Îşi aduse aminte că undeva se afla o parcare ferită, care cu siguranţă era pustie acum, în luna noiembrie. O alee îngustă, acoperită cu ace de pin, şerpuia printre pâlcurile de arbori şi tufişuri, apoi trecea pe lângă un teren întins, de picnic, pentru ca mai apoi, după încă un kilometru, să ajungă la ocean. Îşi ridică privirea şi văzu luna perfect rotundă. Avea să-i fie de mare folos lumina ei palidă. „O lună perfectă pentru vânătoare", îşi zise. Avea conturul de un galben strălucitor, semn că zăpada şi îngheţul băteau la uşă. Se îndoia că avea să întâlnească pe cineva; habar n-avea ce explicaţii ar putea să dea, la o adică. Nu mai avea energie să mintă nici dacă ar fi fost vorba de cel mai blajin poliţist sau paznic.

Hope văzu încă un indicator, de data asta de culoare albastră, cu un „H" mare, alb, în centru.

Era o ispită nedreaptă, îşi zise ea. Uitase că la numai câţiva kilometri distanţă se afla un spital.

Pentru o clipă, îşi imagină că o ia în direcţia aceea. Spitalul ar întâmpina-o cu o lumină orbitoare şi cu indicatorul INTRAREA DE URGENŢĂ afişat la vedere, cu litere roşii de-o şchioapă. Pe aleea circulară din faţa spitalului ar fi parcate, probabil, una sau două ambulanţe. Iar înăuntru, la recepţie, ar da de-o asistentă însărcinată cu trierea urgenţelor.

Şi-o imagină pe asistentă: o femeie robustă, între două vârste, pe care sângele sau pericolul n-o tulbură. I-ar fi de-ajuns să arunce o singură privire la rana ei şi în clipele următoare Hope s-ar trezi pe masa de operaţie, înconjurată de medici şi asistente, toţi aplecaţi deasupra ei, încercând să-i salveze viaţa.

„Cine ţi-a făcut asta?" ar întreba-o unul dintre ei. Desigur, ar avea la îndemână un carneţel în care să noteze cuvintele ei.

„Eu singură."

„Hai, serios, cine te-a înjunghiat? Poliţia e pe drum şi va vrea să ştie. Spune-ne nouă."

„Nu pot să vă spun."

„Dar nu pricepem. Avem nevoie de răspunsuri. De ce eşti aici? De ce eşti atât de departe de casă? Ce ai făcut în noaptea asta?"

„Nu pot să vă spun."

„Mai bine zis nu vrei să ne spui. E destul de suspect. Avem nişte bănuieli. Dacă vei supravieţui acestei nopţi, o să avem şi mai multe întrebări."

‚N-am să vă răspund."

„Ba da, o vei face. Mai devreme sau mai târziu, vei răspunde. Şi încă un lucru, de ce eşti pătată cu sângele altcuiva? Cum a ajuns pe salopeta ta?"

Hope scrâşni din dinţi şi conduse mai departe, spre ocean.

Sally parcă vizavi de blocul unde locuia Michael O'Connell, aproape în acelaşi loc în care oprise şi mai devreme în acea seară. Strada era pustie, cu excepţia celor câteva maşini parcate în faţa blocului. Zona era cufundată în întuneric, noaptea furişându-se pe la colţuri, umbrele strângându-se laolaltă, ca la un sfat de taină, urzind planuri ascunse, menite să ţină la distanţă luminile ce se încăpăţânau să răzbată din părţile mai animate ale oraşului.

Îşi privi mai întâi ceasul de la mână, apoi cronometrul, care fusese fixat pentru întreaga zi. Inspiră prelung. Timpul trecea insuportabil de încet.

Sally privea neclintită faţada blocului lui Michael O'Connell. Ferestrele de la apartamentul acestuia erau cufundate în întuneric.

Iscodind cu privirea în susul şi-n josul străzii, se simţi cuprinsă de tulburare. Cât de aproape era? La două minute distanţă? La douăzeci? Venea încoace sau nu?

Scutură din cap. Ar fi trebuit ca o persoană să-l urmărească din clipa când plecase de la tatăl său, astfel încât să fie la curent cu tot ceea ce O'Connell avea de gând să facă în ziua aceea, îşi muşcă buzele. Dar asta

i-ar fi pus pe toţi în pericol, pentru că ar fi însemnat ca unul dintre ei să se afle mult prea aproape de O'Connell. De aceea lăsase descoperit acest interval de timp - dintre plecarea lui din casa părintească şi revenirea sa acasă. Scott îi predase însă arma cu întârziere, iar acum nu ştia cât timp mai avea la dispoziţie până la sosirea lui O'Connell.

Îi dezumflase roata, aşa cum stabiliseră? Rămăsese undeva blocat, pe drum? Incertitudinea o scotea din minţi.

Privind pe scaunul de alături, la rucsacul în care se afla pistolul, simţi imboldul de a-l arunca, pur şi simplu, într-un tomberon din spatele blocului. Şi acolo erau mari şanse să fie descoperit de poliţişti. Însă nu exista garanţia că avea să fie aşa, iar într-un plan cu atâtea necunoscute, măcar partea asta să fie o certitudine.

Într-un impuls de moment, puse mâna pe telefon. Nu şi-o putea scoate din minte pe Hope.

„Oare pe unde eşti? se întrebă ea, în şoaptă. Eşti teafără?"

Mâinile îi tremurau. Nu ştia dacă din pricina gândului că O'Connell ar putea să o prindă asupra faptului şi să distrugă tot ce plănuiseră sau din cauză că se temea pentru Hope. Încercă să-şi imagineze prin ce trecuse, să descifreze înţelesul ascuns al celor rostite de Scott, dar toate aceste gânduri nu făceau decât s-o înspăimânte şi mai tare.

O'Connell era tot mai aproape, cu fiecare minut care trecea; îl simţea parcă.

Era conştientă că trebuie să acţioneze fără întârziere. Totuşi, paralizată de nesiguranţă, şovăia.

Hope se afla undeva singură, în suferinţă; simţea şi asta. Dar nu putea să facă nimic.

Scoase un geamăt surd, din străfundul gâtlejului.

În clipa aceea, cu un efort extraordinar de voinţă, Sally luă rucsacul şi se dădu jos din maşină. Se rugă ca noaptea s-o ascundă sub faldurile sale întunecate, în timp ce traversă strada, cu capul vârât între umeri. Ştia că, dacă cineva ar vedea-o şi ar face legătura între persoana sa şi O'Connell, totul s-ar nărui. Se împotrivi imboldului de-a o lua la fugă şi păşi cât putu de normal. Contactul vizual cu cineva ar fi fost, de asemenea, fatal.

La fel şi conversaţia cu cineva. Şi orice gest care ar atrage atenţia asupra ei în decursul următoarelor secunde.

Ştia că acesta era momentul decisiv pentru ea. Momentul culminant pentru toată înşiruirea de evenimente petrecute în noaptea aceea. Dacă ea dădea greş, s-ar duce de râpă totul, inclusiv Ashley. Arma crimei se afla în posesia ei. În clipa aceea, era complet vulnerabilă.

Îşi şopti în sinea ei: „Mergi mai departe".

În timp ce străbătea holul blocului, auzi zgomot de glasuri în lift, aşa că se furişă pe casa scărilor şi o luă la fugă, urcând câte două trepte deodată.

Se opri puţin lângă uşa solidă de la ieşirea în caz de incendiu, încercând să tragă cu urechea prin ea, apoi, realizând că era imposibil să audă ceva, o deschise uşor şi se îndreptă hotărâtă spre apartamentul lui O'Connell. Avea în mână cheia de la doamna Abramowicz. Pentru o clipă o străfulgeră un gând înspăimântător: că el era înăuntru, întins în pat, pe întuneric. Trebuia să se gândească la un plan. Ce era de făcut dacă el se afla înăuntru? Dar dacă apărea înainte ca ea să-şi termine treaba? Dacă o vedea pe hol? Sau în lift? Sau când avea să iasă din bloc, pe stradă? Ce-ar putea să-i spună? S-ar lupta cu el? Ar încerca să se ascundă? Oare el ar recunoaşte-o?

Mâinile îi tremurau când deschise uşa apartamentului.

Intră rapid, închizând uşa în urma ei.

Îşi ciuli urechile, ca să audă eventualele zgomote de paşi, respiraţie, trasul apei la baie sau ţăcănitul tastelor de la computer - orice sunet care i-ar da de ştire că nu e singură -, dar nu auzi nimic în afară de zgomotul chinuit al propriei respiraţii, care părea să crească în intensitate cu fiecare secundă.

„Fă-o acum! Fă-o acum! Nu mai ai timp!"

Se furişă pe coridor, temându-se să aprindă lumina, ocărându-se când se lovi de un perete. O lumină slabă se strecura din stradă pe ferestrele de la dormitor, ajutând-o să se orienteze. Trecând pe lângă o oglindă, îşi surprinse propria imagine, fapt care aproape îi smulse un ţipăt.

Se repezi la debara şi desfăcu înfrigurată rucsacul, scoţând pistolul. Simţi mirosul înţepător de benzină, după cum o avertizase Scott. Vârî pistolul la loc, în bocanc, şi peste el îndesă şoseta, cât mai adânc, ca să nu iasă mirosul. După ce împinse bocancul la locul lui, se ridică, sperând că aşezase totul aşa cum era înainte.

Sally îşi impuse să acţioneze calm şi eficient, să-şi cântărească grijuliu fiecare pas, dar nu reuşi. Puse mâna pe rucsacul acum gol, aruncă rapid o privire împrejur, conchise că totul arăta ca mai devreme şi se întoarse, să plece.

Din nou, întunericul o făcu să se împleticească şi se împiedică.

Încercă să-şi păstreze cumpătul, impunându-şi să n-o ia la fugă. Nu voia să se izbească de ceva, să dărâme vreun lucru. O'Connell nu trebuia să observe că fusese cineva la el în apartament, şi încă de două ori în aceeaşi zi. Acesta era un lucru de o importanţă crucială, îşi zise, în timp ce încerca să-şi potolească bătăile inimii.

Îşi dorea aproape dureros de tare să iasă cât mai repede din apartament.

Când ajunse, în sfârşit, la uşă, o cuprinse panica. „E aici", îşi zise. I se părea că aude cheia răsucindu-se în broască. Că aude voci şi zgomote de paşi.

Îşi spuse că imaginaţia îi joacă feste, din cauza fricii, şi-şi impuse să se controleze. Ieşi încetişor din apartament. Se uită în stânga şi-n dreapta şi văzu că nu era nimeni. Cu toate astea, mâna îi tremura şi avea impresia că aude zgomote din toate părţile. Se dojeni şi se sili să-şi vină în fire.

Aşa cum făcuse şi mai devreme, încuie uşa şi coborî în holul de la intrarea în bloc. Tot pe scări. Străbătu holul şi apoi ieşi, în întunericul nopţii. Dintr-odată se simţi copleşită de bucuria reuşitei. Traversă strada, cufundându-se într-un anonimat mângâietor.

Pe stradă, în dreptul locului unde-şi parcase maşina, se afla un canal de scurgere. Cheia doamnei Abramowicz îi alunecă printre degete şi căzu, printre gratiile capacului, în noroiul de pe fundul canalului.

Intră în maşină, închise uşa şi abia după aceea, lăsându-şi capul pe spate, îşi dădu frâu liber lacrimilor. În clipa aceea se gândi că izbutiseră. „E-n siguranţă, îşi spuse. Am reuşit, Ashley e în siguranţă."

Apoi îşi aminti de Hope şi din nou fu cuprinsă de teamă. O teamă ce se căsca, nestăvilită, în sufletul ei, ca o gaură neagră, înghiţind-o, scufundând-o implacabil într-o teroare nedefinită. Sally avu senzaţia că-şi pierde răsuflarea. Puse mâna pe telefon şi formă numărul lui Hope.

Scott avu un sentiment de imensă uşurare când intră cu maşina pe aleea din faţa casei sale. Trase camioneta în spatele casei, la locul obişnuit, unde era greu de observat din stradă sau de către vecini. Strânse în grabă toate hainele pe care le purtase în noaptea aceasta şi le vârî în Porsche, după care se urcă la volan şi ieşi în stradă. Tură motorul la maximum, ca să se asigure că zgomotul va fi auzit de vecinii care nu dormeau la ora aceea.

În centru era o pizzerie frecventată îndeosebi de studenţi. La ora aceea - era aproape de miezul nopţii - prezenţa profesorului cu siguranţă n-ar fi trecut neobservată. Nu era un lucru ieşit din comun - profesorii care stau toată ziua cu nasul între hârtii, corectând lucrări, simt şi ei uneori nevoia să-şi consume energia ieşind în oraş. Aşadar, era cât se poate de firesc să fie văzut acolo.

Scott parcă maşina chiar în faţa intrării, iar aceasta atrase atenţia unor tineri care şedeau la tejghea, lângă fereastră. Automobilul sărea în ochi, aşa se întâmpla de fiecare dată.

Îşi comandă o pizza cu pui şi ananas, pe care o plăti, în mod deliberat, cu cardul de credit.

Dacă îl întreba cineva, nu putea să explice ce făcuse mai devreme în decursul acelei seri. „Am stat acasă şi am corectat lucrări", ar fi spus. Şi: „Nu, nu răspund la telefon când lucrez". Cert era că n-ar fi putut să conducă de la locuinţa tatălui lui O'Connell până în Boston şi apoi să se întoarcă în vestul Massachusetts-ului în acel interval de timp. „Omor pe cineva şi apoi îmi cumpăr o pizza? Domnule detectiv, dar e absurd." Nu era cel mai grozav alibi, dar era mai bun decât nimic. Pentru el era vital ca Sally să facă exact ceea ce stabiliseră în privinţa armei. Aceasta trebuia să fie descoperită în apartamentul lui O'Connell. Lucrul ăsta era atât de important, încât Scott simţi că i se taie respiraţia la gândul că s-ar putea să nu se întâmple aşa.

Se aşeză la tejghea, într-un colţ mai îndepărtat, unde nu era nimeni, şi mâncă încet. Încercă să nu se gândească la ziua aceea, la cele întâmplate. Însă imaginea bărbatului ucis i se întipărise în memorie şi nu-l mai părăsea. I se păru că simte mirosul de benzină, precum şi duhoarea dezgustătoare a cărnii arse şi în momentul acela îi veni să vomite. Se gândi că fusese în război, pentru a doua oară. Inspiră prelung şi continuă să mănânce, concentrându-se asupra lucrurilor

care-i mai rămăseseră de făcut. Trebuia să ia toate hainele pe care le purtase acasă la tatăl lui O'Connell şi să le arunce într-un coş de colectare a hainelor pentru săraci, unde aveau să fie preluate numaidecât de către fundaţiile de caritate. Se gândi să nu uite de pantofi. Era posibil ca aceştia să aibă urme de sânge pe tălpi. Îi veniră în minte nişte cuvinte care-l bântuiau în ultima vreme: „Toţi avem sufletele mânjite de sânge".

Îşi coborî privirea la pizza şi observă că mâna îi tremura.

„Ce-am făcut?"

N-avea de gând să răspundă la această întrebare. În schimb, se trezi gândindu-se la Hope. Pe măsură ce se gândea la starea acesteia, la gravitatea rănii sale, devenea tot mai conştient de faptul că avea să mai treacă multă vreme până să poată respira uşurat.

Scott aruncă o privire împrejur, prin restaurant, studiindu-i cu atenţie pe ceilalţi clienţi nocturni, care-şi vedeau de-ale lor, uitându-se pe geam sau zgâindu-se la câte un perete. Preţ de o clipă, avu senzaţia că ştiau cu toţii ce se petrecuse în noaptea aceea, ca şi când vinovăţia i-ar fi fost zugrăvită pe chip în culorile cele mai stridente.

Îşi simţi piciorul zvâcnindu-i spasmodic.

„Totul se duce de râpă, se gândi el. O să mergem toţi la puşcărie."

În afară de Ashley. Încercă să păstreze imaginea ei în minte, ca să alunge disperarea ce ameninţa să-l copleşească.

I se păru dintr-odată că pizza are consistenţa unei bucăţi de cretă. Gâtul i se uscase. Îşi dorea din toată inima să fie singur, dar în acelaşi timp se temea de asta.

Împinse la o parte farfuria cu resturile.

Scott realiză, pentru prima oară, că tot ceea ce făcuseră ei, tot planul lor menit să-i redea lui Ashley siguranţa îi aruncase de fapt într-o prăpastie fără fund, într-un abis al îndoielii.

Ieşi încet din restaurant şi se urcă în maşină, întrebându-se dacă avea să mai poată dormi vreodată liniştit. În clipa aceea ar fi zis că nu.

Hope era tot în maşina ei închiriată, dar cu motorul oprit, cu farurile stinse şi cu fruntea rezemată de volan. Oprise în colţul cel mai îndepărtat al micuţei parcări situate în apropierea plajei, la mare distanţă de drumul principal, în locul cel mai ferit cu putinţă.

Era buimăcită şi epuizată. Se întreba dacă avea să reziste până la capăt. Respiraţia îi era greoaie şi superficială.

Pe scaunul de alături se aflau cuţitul care îi provocase atâta suferinţă, un pix şi o foaie de hârtie. Îşi frământă mintea, încercând să găsească orice alt amănunt care ar putea s-o incrimineze. Zări telefonul mobil şi-şi spuse că trebuie să scape de el, dar în clipa în care întinse mâna după el, începu deodată să ţârâie.

Hope ştiu că e Sally.

Duse telefonul la ureche şi-şi închise ochii.

— Hope? Vocea lui Sally era răguşită, plină de nelinişte. Hope?

Nu-i răspunse.

— Eşti acolo?

Din nou, Hope nu spuse nimic.

— Unde eşti? Eşti teafără?

Lui Hope îi treceau prin minte multe lucruri, dar nu reuşea să articuleze nici un cuvânt. Parcă limba, buzele n-o ascultau. Trase anevoie aer în piept.

— Te rog, Hope, spune-mi unde eşti.

Hope scutură din cap, dar nu spuse nimic.

— Eşti rănită? Grav?

„Da."

— Te rog, Hope, răspunde-mi! o imploră Sally. Trebuie să ştiu că eşti teafără. Te-ndrepţi spre casă? Mergi la spital? Unde eşti? Vin la tine. O să te ajut, doar spune-mi ce să fac.

„Nu poţi face nimic, se gândi Hope. Doar continuă să vorbeşti. E minunat să-ţi aud vocea. Îţi aduci aminte cum ne-am cunoscut? Degetele ni s-au atins când am dat mâna şi am avut senzaţia că o să luăm foc chiar acolo, în galerie, sub ochii tuturor."

— Nu poţi vorbi? Este cineva lângă tine?

„Nu. Sunt singură. De fapt, nu sunt. Acum tu eşti lângă mine. Şi Ashley, la fel. Şi Catherine, şi tata. Îl aud pe Cel fără Nume lătrând, semn că vrea să mergem pe terenul de fotbal. Amintirile mă împresoară."

Sally simţea că-şi pierde minţile de îngrijorare, că spaima o doboară cu forţa unui uragan, dar reuşi să se controleze.

— Hope, știu că mă auzi. Știu asta. Așa că o să continui să-ți vorbesc. Dacă poți spune ceva, orice, te rog s-o faci. Spune-mi unde să vin, și vin neîntârziat. Te rog!

„Sunt într-un loc pe care îl știi. O să râzi și o să plângi când o să afli unde anume."

— Hope, s-a isprăvit. Ne-am încheiat misiunea. Am reușit. Totul a trecut de-acum. Ashley va fi în siguranță, știu asta. Totul va fi ca înainte. Ea își va vedea de viața ei, Scott se va întoarce la cursurile lui, iar noi două vom fi ca înainte, pe vremea când eram atât de fericite. Am greșit, știu că m-am purtat îngrozitor, știu că ți-a fost greu, dar te rog, să mergem împreună mai departe, tu și cu mine. Te rog, nu mă părăsi! Nu acum, când avem o nouă șansă.

„Este singura noastră șansă."

— Te rog, Hope, te implor. Spune ceva!

„Dacă vorbesc cu tine, n-o să mai pot face ceea ce trebuie să fac. Mă vei convinge să n-o fac. Te cunosc, Sally. O să fii convingătoare și fermecătoare, și amuzantă, așa cum erai pe vremuri; asta am iubit la tine din prima clipă. Iar dacă cedez și vorbesc cu tine, n-o să fiu în stare să rezist la toate argumentele cu care vei încerca să mă faci să mă răzgândesc."

Sally rămase tăcută, frământându-și creierii în căutarea cuvintelor potrivite. Nu putea exprima ceea ce simțea; totul era sumbru și amenințător. Știa doar că trebuie să existe o soluție, niște cuvinte magice, capabile să împiedice lucrul de care îi era atât de frică.

— Hope, iubita mea, te rog, lasă-mă să te ajut!

„Dar mă ajuți. Mai vorbește-mi. Asta îmi dă puteri."

— Indiferent ce s-a întâmplat, există o cale de scăpare. Sunt convinsă de asta. Ai încredere în mine. Mă pricep la așa ceva. Asta fac de-o viață. Nu există nici o problemă din care să nu putem ieși, împreună. Nu te-ai convins, după noaptea asta?

Hope întinse mâna și luă pixul și bucata de hârtie de pe scaunul de alături. Își fixă telefonul între umăr și ureche, ca să poată asculta în continuare.

— Hope, o scoatem noi la capăt. O să reușim. Știu asta. Spune-mi că știi și tu.

„Nu, asta nu. Prea multe întrebări. Vom fi cu toții în pericol. Trebuie să fac asta. E singura cale ca să mă conving că suntem în siguranță."

Sally rămase tăcută, iar Hope scrise pe hârtie: *Prea multă tristeţe în viaţa mea.*

Scutură din cap. „Prima minciună dintr-un lung șir, se gândi". Scrise mai departe.

Am fost acuzată pe nedrept la şcoala care a însemnat atât de mult pentru mine.

Sally șopti:

— Hope, te rog, știu că ești acolo. Spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi ce să fac. Te implor!

Iar femeia pe care o iubesc nu mă mai iubeşte.

Hope clătină încetișor din cap în timp ce scria aceste cuvinte. Își mușcă buzele. Trebuia să găsească un mod de a-i da de înțeles că toate astea erau numai minciuni, dar în așa fel încât doar ea, Sally, să știe adevărul, nu și paznicul care avea să găsească biletul cu pricina, nici detectivul care avea să-l citească.

Aşa că am venit în locul acesta, unde cândva ne-am simţit atât de bine împreună, ca să îmi amintesc cum era pe vremea aceea şi să-mi imaginez cum ar fi viitorul nostru, dacă eu aş fi mai puternică.

Sally, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, intuise că se petrecea ceva sinistru, ceva îngrozitor. Avea un sentiment al inevitabilului. „Vrea să ne protejeze."

— Hope, dragostea mea, te rog! rosti ea cu disperare, printre hohote de plâns. Lasă-mă să vin la tine. Noi întotdeauna ne-am bazat una pe cealaltă, încă de la început. Ne-am susținut una pe cealaltă. Lasă-mă s-o fac și acum, te rog!

„Dar, Sally, exact asta faci."

Am încercat să îmi înfig cuţitul în mine, dar asta m-a făcut să sângerez cumplit şi acum regret. Intenţia mea a fost să mi-l înfig în inimă, dar n-am reuşit. Aşa că am ales altă cale.

„Acum e-acum", își zise Hope.

Singura cale care mai există pentru mine. Vă iubesc pe toţi şi sper să vă amintiţi de mine aşa cum eram pe vremuri.

Era la capătul puterilor.

Glasul lui Sally se transformase într-o șoaptă tânguitoare.

— Te rog, Hope, draga mea, oricât de grav eşti rănită, putem spune că eu sunt de vină. Scott mi-a spus că ai fost înjunghiată. Ei bine, o să le spunem poliţiştilor că eu te-am înjunghiat. O să ne creadă, sunt convinsă. Nu trebuie să mă părăseşti. O să ieşim şi din asta, împreună.

Hope zâmbi din nou. „E o ofertă foarte ispititoare, se gândi. Să-i mintă pe poliţişti. Poate că ar funcţiona. Dar nu era sigur. Asta e singura cale prin care putem fi siguri."

Voia să îşi ia rămas-bun, voia să-i spună toate acele lucruri pe care şi le şoptesc îndrăgostiţii pe întuneric, voia să-i mai zică despre mama ei şi despre Ashley şi despre tot ce se întâmplase în noaptea aceea, dar n-o făcu. În loc de asta, apăsă pur şi simplu pe butonul de încheiere a convorbirii, retezând orice şansă de comunicare între ele două.

Aflată la ea în maşină, tot în acelaşi loc, peste drum de blocul unde locuia Michael O'Connell, Sally se lăsă în sfârşit copleşită de sentimentele care-i invadaseră inima şi începu să plângă în hohote, incontrolabil. Simţea că se face mică de tot, că devine măruntă şi fragilă, o umbră jalnică a celei care fusese la începutul zilei. Nu mai era sigură că planul lor merita un asemenea preţ. Se aplecă de mijloc, bătu din picioare şi se lovi cu fruntea de volan, agitându-şi braţele cu furie. Apoi se opri, gemând prelung, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac. Îşi închise ochii şi se legănă înainte şi-napoi, ghemuindu-se pe scaun, pradă agoniei. Nici nu-l observă pe Michael O'Connell, care, înjurând cu voce tare, scos din minţi de furie şi orb la tot ce se petrecea în jurul lui, trecuse la doar câţiva paşi de ea, năpustindu-se pe uşa de la intrarea în bloc.

Epilog
„Așadar, vrei să asculți o poveste?”

— Să-nțeleg că te-ai întâlnit cu detectivul care a fost însărcinat cu investigarea cazului? mă întrebă ea cu prudență.

— Da, am răspuns eu. A fost extrem de concludent.

— Dar te-ai întors totuși la mine pentru că mai ai câteva nelămuriri, am dreptate?

— Da. Cred în continuare că ar fi bine să stau de vorbă cu anumite persoane.

Ea clătină din cap, dar nu-mi răspunse imediat. Vedeam că se gândește la ceva, răscolind printre detalii și amintiri.

— Ți-ar fi totuna cu care din ei ai sta de vorbă, nu-i așa? Cu Sally sau Scott?

— Da.

Scutură din cap.

— Nu cred că ei ar fi de acord să discute cu tine. Dar, oricum, ce te-ai aștepta să-ți spună?

— Vreau să știu cum s-a încheiat povestea.

De data asta râse, dar fără pic de veselie.

— Cum s-a „încheiat povestea”? Ce expresie nepotrivită pentru a descrie prin ce au trecut oamenii aceștia și mai ales impactul asupra vieții lor în zilele care au urmat.

— Ei, doar înțelegi ce vreau să zic. Aș dori o evaluare, un bilanț final.

— Și crezi că ți-ar spune adevărul? După părerea mea, dacă le bați la ușă și spui: „Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre bărbatul pe care l-ați ucis”, te vor privi ca și când n-ai fi în toate mințile și îți vor trânti ușa-n nas. Chiar dacă, să zicem, te-ar invita înăuntru, iar tu i-ai întreba, de pildă: „Cum s-a schimbat viața voastră în urma crimei comise?” ce te

face să crezi că ei ar fi dispuşi să-şi deschidă inima în faţa ta şi să-ţi mărturisească adevărul? Nu crezi că e ridicol?

— Dar tu cunoşti răspunsul la aceste întrebări?

— Bineînţeles, răspunse ea cu prudenţă.

Era seara devreme, mai precis o după-amiază târzie de vară, pe la momentul acela incert dintre zi şi noapte, când lucrurile din jur capătă un aspect palid, şters. În locuinţa ei erau deschise toate ferestrele, lăsând să pătrundă zgomotele răzleţe cu care mă obişnuisem de-acum, după atâtea vizite: glasurile copiilor, huruitul maşinilor. Sfârşitul unei alte zile blajine în suburbii. M-am dus la fereastră şi am tras o gură de aer.

— Nu te vei simţi niciodată acasă aici, nu-i aşa? am întrebat-o.

— Nu, sigur că nu. E un loc mort. Posomorât, tocmai din cauză că e atât de normal.

— Te-ai mutat, nu-i aşa? După toate evenimentele astea.

Ea clătină din cap.

— Ce perspicace eşti.

— De ce ai făcut-o?

— Simţeam că nu mai pot să mă bazez pe solitudinea cu care mă înconjurasem vreme de atâţia ani. Prea multe fantome. Prea multe amintiri. Am crezut că-mi pierd minţile. Zâmbi din nou. Aşadar, ce ţi-a spus detectivul?

— Că ceea ce prevăzuse Sally s-a întâmplat întocmai. De fapt, n-a zis exact aşa, ci am dedus eu. Când poliţiştii au descins în apartamentul lui Michael O'Connell, au descoperit arma crimei ascunsă în bocanc. Urmele de ADN descoperite sub unghiile tatălui său îi aparţineau tot lui. La început, a recunoscut că fusese acolo şi că se încăierase cu bătrânul, dar a negat că l-ar fi omorât. Evident, un om care sparge fără scrupule sticluţa cu medicamente a unui bătrân bolnav de inimă, strivind-o sub talpa pantofului, nu se poate bucura de prea multă credibilitate. Aşa că nu l-au crezut. Nici o secundă. S-au prins că e vinovat chiar şi fără să mărturisească, iar când au pus mâna pe computerul său, pe care îl dusese la reparat, şi au găsit scrisoarea ameninţătoare adresată bătrânului… ei bine, individul le avea pe toate: motive, mijloace, prilej. Sfânta Treime a muncii de poliţist. Nu aşa se exprimase Sally de la bun început, când întocmise planul?

— Da. Exact, spuse ea. Ei bine, asta mă şi aşteptam să-ţi spună. Altceva nu ţi-a mai zis?

— O'Connell a încercat să dea vina pe Ashley, pe Scott, Sally şi Hope, dar…

— Era prea de tot să creadă în existenţa unei conspiraţii care să fi implicat atât de multe elemente improbabile, nu-i aşa? Mai întâi, sustragerea armei crimei, care e dată altcuiva şi trece prin trei perechi de mâini înainte să fie pusă la loc, în apartamentul lui O'Connell, apoi un incendiu… Serios, e cam greu de crezut, nu-i aşa?

— Aşa e. N-avea nici o noimă. Mai ales dacă luăm în calcul şi sinuciderea lui Hope, împreună cu biletul ei de adio. Detectivul spunea că, dacă ar fi să-i dea crezare lui O'Connell, ar însemna că femeia asta, care se hotărâse să-şi ia viaţa, se oprise pe drum ca să-l omoare pe un om pe care nu-l cunoştea, într-un loc în care nu mai fusese niciodată, după care se întorsese din nou în Boston, ca să pună pistolul la loc, în apartamentul lui O'Connell, şi apoi bătuse tot drumul înapoi, până în Maine şi se aruncase în ocean, lăsând un bilet în care omisese să pomenească toate astea. Sau se putea lansa presupunerea că Sally ar fi ucigaşa, însă aceasta se afla în Boston, într-un magazin de lenjerie, la momentul crimei. Cât despre Scott, ei bine, acesta reprezenta o variantă posibilă, doar că nu avusese timpul fizic necesar ca să comită fapta, apoi să meargă în Boston şi ulterior înapoi în vestul Massachusetts-ului, unde să mănânce liniştit o pizza. Nici această variantă nu stătea în picioare.

În timp ce eu vorbeam, am văzut cum ochii i se umeziră de lacrimi. Părea să stea mai ţeapănă ca niciodată în scaunul ei, de parcă fiecare cuvânt i s-ar fi implântat direct în creier, trezindu-i amintiri dureroase.

— Ei, şi în concluzie? întrebă ea, dar de data asta vocea îi suna vlăguit.

— Păi, în concluzie, s-a întâmplat exact aşa cum preconizase Sally. Michael O'Connell a fost declarat vinovat de crimă. Se pare că el ar fi vrut să se ajungă la proces, căci şi-a susţinut nevinovăţia până în ultima clipă. Dar când poliţiştii i-au spus că arma cu care fusese împuşcat tatăl său era aceeaşi cu cea folosită la uciderea detectivului particular, a lui Murphy, şi că o să-l ia în vizor şi cu privire la crima aceea, atunci s-a dat bătut şi a ales calea mai uşoară. Bineînţeles, ăsta

era doar un bluf din partea lor. Gloanțele care îl uciseseră pe Murphy erau prea deformate ca să mai poată fi identificate. Asta mi-a spus-o polițistul. Cert este însă că amenințarea și-a atins scopul. A fost condamnat la închisoare pentru cel puțin douăzeci de ani, fără posibilitate de eliberare condiționată înainte de executarea a optsprezece ani de detenție.

— Da, da, spuse ea. Asta se știe.

— Așadar, au obținut ce urmăriseră.

— Crezi?

— Au scăpat basma curată.

— Chiar?

— Păi, dacă e să-ți dau crezare, chiar au scăpat.

Se ridică în picioare și făcu câțiva pași prin încăpere, apoi merse la bufet și-și turnă un pahar cu băutură.

— Cred că nu-i prea devreme ca să beau ceva, spuse ea.

Am văzut că avea ochii umezi de lacrimi.

Am rămas tăcut, urmărind-o cu privirea.

— „Au scăpat basma curată", zici? Chiar crezi că așa s-a întâmplat?

— Cred că nu vor fi acuzați, am spus.

— Dar nu crezi că acuzația poate fi și una lăuntrică, la nivelul sufletului, unde vinovăția și nevinovăția coexistă într-un soi de echilibru tacit? Ar putea cineva - și-n special niște oameni ca Scott și Sally - să scape basma curată după o asemenea faptă?

N-am răspuns nimic. Simțeam că are dreptate.

— Nu crezi că Sally stă singură noaptea, pe întuneric, plângând amarnic și privind cu jale la cealaltă jumătate de pat, unde înainte dormea Hope? A scăpat basma curată de la ce? Sau pe Scott nu crezi că povara celor întâmplate îl bântuie în fiecare clipă? Oare nu-și amintește de mirosul cărnii arse la cea mai mică adiere de vânt? Cum poate el să-i privească în ochi pe toți acei tineri studenți, când știe ce secret cumplit ascunde în inima sa?

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Mai vrei să continui?

Am scuturat din cap.

Atunci ea adăugă:

— Gândește-te bine la asta. Ei toți vor avea de plătit un preț pentru ceea ce au făcut, și asta pentru tot restul zilelor lor.

— Ar trebui să stau de vorbă cu ei, am repetat.

Ea oftă adânc.

— Nu, serios, am insistat eu. Ar trebui să am o întrevedere cu Sally și cu Scott. Chiar dacă o să mă refuze, trebuie să încerc măcar.

— Nu crezi că ar trebui lăsați în pace după coșmarul prin care au trecut?

— Ar trebui să fie liberi.

— Liberi de O'Connell, poate. Dar altfel?

N-am știut ce să-i răspund.

Sorbi din pahar o înghițitură prelungă.

— Așadar, am ajuns aproape de sfârșit, nu-i așa? Ți-am spus o poveste. Cum am numit-o la început? O poveste polițistă? O poveste cu crime?

— Da. Așa ai numit-o.

Zâmbi printre lacrimi.

— Dar am greșit. De fapt, nu, n-am greșit, ci pur și simplu nu ți-am spus adevărul. Nu, nu ți l-am spus. E o poveste de dragoste.

Probabil că aveam o expresie surprinsă, dar ea se făcu totuși că nu observă. Se îndreptă spre bufet și deschise un sertar.

— Asta a fost. O poveste de dragoste. De la bun început. S-ar mai fi întâmplat oare tot ce s-a întâmplat dacă cineva l-ar fi iubit pe Michael O'Connell în copilărie, astfel încât să învețe să facă diferența între dragostea adevărată și obsesie? Iar Sally și Scott își iubeau fiica atât de mult, încât ar fi făcut orice - absolut orice - ca s-o protejeze, indiferent de prețul pe care trebuiau să-l plătească. Sau uită-te la Hope, care o iubea și ea pe Ashley, chiar mai mult decât și-ar fi putut imagina cineva. Și o iubea și pe Sally, mai profund decât crezuse aceasta, încât le-a oferit tuturor darul libertății, nu-i așa? Dacă te uiți cu atenție la acțiunile lor, la toate aceste evenimente, la tot ceea ce s-a întâmplat din ziua în care Michael O'Connell a intrat în viața lor, nu-ți dai seama că totul a gravitat în jurul dragostei? Prea multă dragoste. Prea puțină dragoste. În esență, e vorba de dragoste.

Am rămas tăcut.

În timp ce vorbea, am văzut-o scoțând din sertar un carnețel și notându-și ceva în el.

— Mai ai câteva lucruri de făcut, spuse ea dintr-odată, dacă vrei să înțelegi cu adevărat ce s-a întâmplat. Am impresia că e nevoie să porți, într-adevăr, o anumită discuție. Să obții câteva informații esențiale, pe care să le… hmmm… *dai mai departe.* Mă bazez pe tine.

— Ce-i cu asta? am întrebat când îmi întinse bucata de hârtie.

— După ce faci ceea ce ai de făcut, du-te în locul ăsta, la ora indicată aici, și o să înțelegi.

Am luat hârtia, am aruncat o scurtă privire asupra ei și am vârât-o în buzunar.

— Am niște fotografii, spuse ea. Le țin în sertar și nu le scot decât foarte rar. Ori de câte ori mă uit la ele, încep să plâng fără să mă mai pot opri, iar asta nu e bine, nu-i așa? Însă acum cred că ar trebui să vezi câteva.

Se întoarse din nou către bufet, deschise un sertar, scotoci puțin prin el și în cele din urmă scoase o fotografie. O privi preț de câteva secunde, zâmbind printre lacrimi.

— Uite, spuse cu o voce tremurătoare. Asta sau alta e totuna. A fost făcută după încheierea campionatului național, cu doar câteva săptămâni înainte ca ea să împlinească optsprezece ani.

În poză se vedeau două persoane. O adolescentă veselă, toată murdară de noroi, care ținea un trofeu aurit înălțat deasupra capului, și un bărbat mătăhălos, mai în vârstă, cu început de chelie, evident tatăl ei. Chipurile amândurora străluceau de bucuria inconfundabilă a victoriei greu obținute. Am privit poza cu atenție. Părea atât de reală, încât pentru o clipă aproape că am auzit uralele și țipetele exuberante ce trebuie să fi însoțit acel moment.

— Eu am făcut poza asta, spuse ea. Dar mi-ar fi plăcut să fiu și eu în ea.

Trase din nou adânc aer în piept.

— Nu i-au găsit trupul, spuse ea. Au trecut mai multe zile până când cineva i-a zărit mașina și a găsit biletul de pe bord. În ziua următoare, a avut loc o furtună puternică, așa cum se întâmplă adesea în zona asta la sfârșitul unei toamne târzii, așa că n-au putut să apeleze la scafandri ca să-i caute trupul. Curenții erau foarte puternici de-a lungul coastei și

probabil că i l-au târât departe, în larg. La început, durerea a fost insuportabilă, dar cu timpul am înţeles că poate e mai bine aşa. Îmi dă libertatea să mi-o amintesc aşa cum era în vremurile bune. M-ai întrebat de ce ţi-am împărtăşit această poveste?

— Da.

— Din două motive. Primul ar fi acela că ea a fost cea mai curajoasă persoană care-a existat vreodată, şi cred că lumea trebuie să afle lucrul ăsta.

Catherine zâmbi printre lacrimi şi arătă cu mâna înspre buzunarul meu, unde vârâsem bucăţica de hârtie.

— Şi al doilea motiv? am întrebat eu.

— Acesta ar trebui să-ţi sară în ochi cât de curând.

Am rămas tăcuţi amândoi, apoi ea schiţă un zâmbet.

— O poveste de dragoste, repetă ea. O poveste de dragoste despre moarte.

Cadrul diferă, în funcţie de vechimea închisorii şi de câţi bani e dispus statul să investească în modernizarea spaţiului de detenţie. Dar dincolo de sistemul de iluminare, de senzorii şi detectorii de mişcare, de mecanismele de blocare a uşilor, de camerele de supraveghere, închisoarea înseamnă peste tot acelaşi lucru: privare de libertate.

Am fost dus într-o încăpere şi supus percheziţiei, mai întâi cu ajutorul unui detector, apoi prin pipăire, în stilul clasic. După aceea mi s-a cerut să semnez o declaraţie prin care mă angajam ca, dacă aveam să fiu luat ostatic în închisoare, să nu pretind ca statul să ia măsuri extraordinare pentru salvarea mea. Mi-au cercetat servieta, deşurubând şi examinând cu atenţie fiecare pix şi stilou pe care le aveam asupra mea. Filele carnetului meu de notiţe au fost răsfoite pagină cu pagină, ca să se asigure că nu vârâsem vreun obiect înăuntru, cu scopul de a-l introduce clandestin în puşcărie. Apoi m-au condus pe un coridor lung, la capătul căruia se afla o poartă de securitate ale cărei gratii de fier s-au închis brusc, de îndată ce am păşit dincolo de ea. Însoţitorul m-a condus într-o încăpere de dimensiuni reduse, situată lângă biblioteca penitenciarului, după cum am aflat. De obicei, încăperea era destinată întrevederilor dintre deţinuţi şi avocaţii

acestora, dar se pare că un scriitor aflat în căutarea unui subiect de roman se încadra în aceeaşi categorie.

Din tavan se revărsa o lumină puternică. Încăperea avea o singură fereastră, prin care se vedea un gard de sârmă ghimpată, profilat pe cerul albastru, nesfârşit. O masă solidă de metal, şi patru scaune pliante, ieftine erau singurele piese de mobilier din încăpere. Însoţitorul îmi făcu semn să iau loc şi apoi arătă cu degetul în direcţia unei uşi laterale.

— O să sosească într-un minut. Nu uitaţi, puteţi să-i daţi un pachet de ţigări, dacă i-aţi adus, dar atât tot, nimic altceva. Ne-am înţeles? Puteţi da mâna cu el, la atât se rezumă tot contactul fizic. Conform regulilor instituite de Curtea Supremă de Justiţie, nu avem voie să vă ascultăm conversaţia, însă camera de acolo, din colţ - făcu un semn cu mâna înspre colţul cel mai îndepărtat al tavanului -, înregistrează toată întrevederea. Inclusiv faptul că v-am dat această informaţie. Aţi înţeles?

— Sigur, am răspuns eu.

— Ar putea fi şi mai rău de-atât. La noi regulile sunt mult mai blânde decât în alte state. N-aş vrea deloc să fiu transferat în Georgia, Texas sau Alabama.

Am dat din cap în semn că pricepusem, iar gardianul adăugă:

— Ştiţi, camera de supraveghere e pentru protecţia dumneavoastră. Avem aici nişte indivizi care ţi-ar tăia gâtul la primul cuvânt greşit. Aşa că suntem foarte atenţi la astfel de întrevederi, cum e aceasta.

— O să încerc să ţin minte.

— Dar nu trebuie să vă faceţi griji. O'Connell este considerat un adevărat gentleman prin partea locului. Nu face decât să le spună tuturor că este nevinovat şi chestii de genul ăsta.

— Asta susţine el?

Gardianul zâmbi şi în clipa aceea uşa se deschise, iar Michael O'Connell, cu cătuşe la mâini, purtând o cămaşă albastră de lucru şi pantaloni închişi la culoare, îşi făcu apariţia în încăpere.

— Asta spun toţi, zise gardianul şi se apropie de O'Connell, pentru a-i desface cătuşele.

Am dat mâna unul cu celălalt, apoi ne-am aşezat amândoi la masă, unul în faţa celuilalt. Îşi lăsase să-i crească o barbă neîngrijită, în timp

ce părul şi-l tunsese scurt de tot, milităreşte. În jurul ochilor avea nişte riduri care îi apăruseră, probabil, doar în ultimii ani. Mi-am scos carnetul de notiţe şi am început să învârt stiloul între degete, în timp ce el îşi aprinse o ţigară.

— Prost obicei, spuse el. N-am scăpat de el nici aici.

— Ştii că poţi muri din cauza lor.

Ridică din umeri, nepăsător.

— Asta e cea mai mică dintre problemele mele aici. Poţi muri dintr-o grămadă de motive. La naiba, e destul să te uiţi chiorâş la careva, că te trezeşti pe lumea cealaltă într-o clipită. Aşadar, spune-mi de ce ai venit.

— Am făcut nişte cercetări legate de crima pentru care ai ajuns aici, am spus cu prudenţă.

Ridică uşor din sprâncene.

— Serios? Cine te-a trimis?

— Nu m-a trimis nimeni. Mă interesează, pur şi simplu.

— De ce te-ar interesa?

Nu ştiam prea bine ce să-i răspund. Prevăzusem că avea să îmi pună această întrebare, dar cu toate astea nu-mi pregătisem un răspuns. M-am rezemat de spătarul scaunului şi am spus:

— Am auzit ceva vorbindu-se la o petrecere, dacă poţi să-ţi imaginezi, şi mi-a stârnit curiozitatea. Am făcut nişte investigaţii şi apoi mi-am spus că n-ar strica să stau de vorbă cu tine.

— N-am făcut-o eu. Sunt nevinovat.

Am clătinat din cap, fără să zic nimic, sperând că avea să continue. El îmi urmări reacţia, trăgând din ţigară, după care suflă puţin fum înspre mine.

— Ei te-au trimis?

— La cine te referi?

— La Scott. Şi la Sally. Dar mai ales la Ashley. Ei te-au trimis, să te asiguri că sunt tot aici, după gratii?

— Nu. Nu m-a trimis nimeni. Am venit singur. N-am vorbit niciodată cu oamenii aceştia, de care ai pomenit.

— Da, sigur. Pufni scurt. Sunt convins. Cu cât te-au plătit?

— Nu m-a plătit nimeni.

— Sigur. O faci gratis. Nemernicii. Nici acum nu mă lasă în pace.

— Poţi să crezi ce doreşti.

Păru să cadă pe gânduri o clipă, apoi se aplecă înspre mine.

— Spune-mi, zise el cu voce joasă, când te-ai întâlnit cu ei, ce-a zis Ashley?

— Nu m-am întâlnit cu nimeni.

Nu era adevărat şi ştiam că el e conştient de asta.

— Descrie-mi-o. Se aplecă din nou, mânat de o curiozitate inconsolabilă, ce se desprindea din fiecare cuvânt al său. Cum era îmbrăcată? Şi-a tuns părul? Vorbeşte-mi despre mâinile ei. Are nişte degete subţiri, delicate. Şi picioarele? Tot lungi şi senzuale? Dar cel mai mult aş vrea să-mi descrii părul ei. Nu şi l-a tuns, sper! Şi nici nu şi l-a vopsit…

Respiraţia i se accelerase şi mi s-a părut că era excitat.

— N-am ce să-ţi spun, am zis. N-am văzut-o niciodată. Nu ştiu cum arată.

Expiră încet, prelung.

— De ce îmi iroseşti timpul cu minciuni? Apoi continuă, fără să aştepte un răspuns: Atunci când o s-o întâlneşti, o să vezi la ce mă refer. O să vezi că e exact aşa cum îţi spun.

— Ce anume?

— O să vezi de ce nu pot să mi-o scot din minte.

— Nici aici? Unde ai de stat atâţia ani?

Zâmbi.

— Nici aici, unde am de stat atâţia ani. Mi-o amintesc cum era în noaptea în care am fost împreună. E mereu lângă mine. Îi simt chiar şi atingerea.

Am clătinat din cap.

— Iar ceilalţi pe care i-ai pomenit?

Zâmbi din nou, dar de data aceasta era un altfel de zâmbet. Era ca de prădător.

— Nici pe ei n-o să-i uit niciodată.

Colţul buzei îi zvâcni, dezvelindu-i dinţii.

— Ei au făcut-o, sunt convins. Nu ştiu cum, dar ei au făcut-o. Ei m-au băgat aici. Pot să jur. Mă gândesc la ei în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut. N-o să uit niciodată ce mi-au făcut.

— Dar tu ţi-ai mărturisit vinovăţia în faţa instanţei. Te-ai ridicat în picioare şi ai jurat, în faţa judecătorului, că tu ai comis crima.

— Am fost obligat de împrejurări. N-am avut de ales. Dacă ajungeam la proces şi mă găseau vinovat, primeam minimum douăzeci şi cinci de ani de detenţie. Dar prin faptul că am mărturisit comiterea faptei am scăpat cu vreo şapte ani mai puţin, plus că am posibilitatea de eliberare condiţionată. O să rezist optsprezece ani. Iar apoi o să ies şi-o să repar lucrurile.

Zâmbi din nou.

— Nu te-aşteptai să auzi una ca asta, hm?

— Nu am nici un fel de aşteptări.

— Noi doi suntem sortiţi să fim împreună, Ashley şi cu mine. Nu s-a schimbat nimic. Doar pentru că sunt închis o bucată de vreme nu înseamnă că lucrurile s-au schimbat cu ceva. Inevitabilul se va produce, orice-ar fi. Spune-i soartă, destin, cum vrei, dar ăsta e adevărul. Eu am răbdare. Apoi o s-o găsesc.

Am clătinat din cap. Îl credeam în stare de aşa ceva. Se lăsă înapoi pe spătarul scaunului şi, ridicându-şi ochii spre camera de supraveghere, îşi stinse ţigara, după care scoase din buzunarul cămăşii un pachet mototolit şi-şi mai aprinse una.

— Sunt dependent, spuse, lăsând fumul să i se scurgă printre buze. Mi-e imposibil să mă las. E mai rău decât cu heroina sau cocaina. Râse. Presupun că sunt la fel ca un consumator de droguri. Se uită ţintă la mine. Ai fost vreodată dependent de ceva? Sau de cineva?

N-am răspuns nimic.

— Vrei să ştii dacă mi-am ucis tatăl? Nu. N-am făcut-o eu, spuse el tăios, cu un zâmbet arogant. Au prins omul nepotrivit.

„Nişte informaţii pe care să le dau mai departe."

La asta se referise ea, eram convins. Nu mi-a trebuit prea mult timp să-mi dau seama ce voise să spună.

Am parcat maşina pe alee şi m-am dat jos. Arşiţa zilei începea să se domolească. M-am gândit că trebuie să fie foarte greu să te deplasezi într-un scaun cu rotile pe o asemenea caniculă.

Am bătut la uşa casei lui Will Goodwin, apoi m-am dat un pas în spate, aşteptând. Grădina cu flori, pe care o văzusem cu câteva

săptămâni în urmă, era acum o explozie de culori alternând de la un strat la altul, asemenea unei parade militare. Am auzit un zgomot de roţi scârţâind pe pardoseala de lemn, apoi uşa se deschise larg.

— Domnul Goodwin? Nu ştiu dacă mă mai ţii minte, am mai fost aici cu câteva săptămâni în urmă.

Tânărul zâmbi.

— Sigur. Scriitorul. Nu credeam c-o să te mai văd. Mai ai întrebări?

Goodwin schiţă un zâmbet strengăresc. Am observat la el nişte schimbări, de data trecută. Părul îi era mai lăţos, iar adâncitura din frunte, unde îl izbise ţeava de fier, părea să se fi vindecat, fiind ascunsă sub smocurile încâlcite de păr. Îşi lăsase barbă, care îi încadra faţa, dându-i un aer ferm, hotărât.

— Cum te simţi? l-am întrebat eu.

Făcu un mic gest înspre scaunul de sub el.

— Dacă chiar vrei să ştii, domnule scriitor, am făcut câteva progrese. Memoria îmi revine încetul cu încetul, mulţumesc de întrebare. Nu în privinţa atacului, bineînţeles. Amintirea aceea e pierdută şi mă îndoiesc că se va întoarce vreodată. În schimb, încep să-mi aduc aminte chestiuni legate de şcoală, exerciţii, cărţi citite, cursuri la care am fost, ştii ce vreau să spun, puţin câte puţin în fiecare zi. Aşa că sunt mai binedispus, dacă îţi vine să crezi. Poate în curând o să îndrăznesc chiar să-mi fac planuri.

— Asta-i bine. Foarte bine.

Zâmbi, apoi se legănă de câteva ori în scaun, după care se aplecă spre mine.

— Dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit, nu-i aşa?

— Ai ghicit.

— Ai aflat ceva nou? În legătură cu atacul comis asupra mea?

Am dat din cap în semn de încuviinţare. Atitudinea sa jovială, prietenoasă se evaporă dintr-odată şi, învârtind de roţi, se apropie de mine plin de interes.

— Ce? Spune-mi! Ce ai aflat?

Am ezitat. Ştiam ce *s-ar putea* să urmeze. Mă întrebam dacă nu tot aşa s-o fi simţind judecătorul atunci când aude verdictul la care au ajuns juraţii. Vinovat. Acum trebuie să pronunţe sentinţa.

— Ştiu cine te-a lovit.

I-am privit chipul cu atenţie, ca să-i văd reacţia. N-a trebuit să aştept prea mult. Privirea i se înnegură şi am avut senzaţia că între noi se aşternuse ca un soi de ceaţă. Ura şi amărăciunea pluteau în aer. Strânse din buze şi am observat că mâinile îi tremurau.

— Ştii cine mi-a făcut asta?

— Da. Problema e că nu am nici o dovadă, nu e genul de informaţie cu care să mergi la poliţie, darămite în instanţă.

— Dar ştii cine a fost? repetă el cu o voce ascuţită. Ştii cu certitudine?

— Da. Sunt absolut sigur. Mai presus de orice îndoială. Dar, repet, nu e genul de informaţie pe care s-o poată folosi un poliţist.

— Spune-mi. Vorbea aproape în şoaptă, însă tonul său era atât de insistent, încât nu admitea un refuz. Cine mi-a făcut asta?

Mi-am întins mâna după servietă, din care am scos o poză de-a lui Michael O'Connell şi i-am înmânat-o. „Două motive", îmi spusese Catherine. Acesta era cel de-al doilea.

— El e?

— Da.

— Unde e?

I-am dat încă o foaie de hârtie.

— E la închisoare. Aici e adresa lui, numărul matricol din penitenciar, câteva amănunte referitoare la condamnarea sa şi data primei audieri pentru eliberare condiţionată. Mai este multă vreme până atunci, dar îţi dau toate aceste informaţii împreună cu numărul de telefon la care poţi suna ca să afli mai multe, dacă vei vrea.

— Deci eşti sigur? mă întrebă încă o dată.

— Da. Sută la sută sigur.

— De ce-mi spui toate astea?

— Cred că ai dreptul să ştii.

— Tu cum ai aflat?

— Te rog să nu mă întrebi asta.

Făcu o pauză, apoi dădu din cap aprobator.

— În regulă. Mi se pare corect.

Will Goodwin se uită mai întâi la poză, apoi la bucata de hârtie.

— Închisoarea asta e un loc primejdios, nu-i aşa?

— Da. E unul dintre cele mai dure penitenciare.

— Ți se poate întâmpla aproape orice acolo.

— Adevărat. Poți fi ucis pentru un pachet de țigări. Mi-a spus-o chiar el.

Tânărul clătină din cap.

— Da, îmi imaginez c-așa o fi.

Mă privi țintă câteva clipe, apoi spuse:

— E bine de știut.

M-am dat un pas în spate, pregătindu-mă de plecare, dar apoi am ezitat. Pentru o clipă, m-a luat ameţeala şi m-am simţit năpădit de un val de căldură. M-am întrebat, îngrozit, dacă nu cumva făcusem o greşeală uriaşă.

L-am văzut pe Will Goodwin stând ţeapăn în scaunul său, cu muşchii braţelor plesnind de încordare.

— Mulţumesc, spuse el încet.

Vorbi pe un ton apăsat, fiecare cuvânt purtând parcă povara suferinţei prin care trecuse. Mulţumesc că ţi-ai adus aminte de mine.

— Mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

— Am să plec acum.

Știam că las în urma mea ceva ce avea să rămână pe vecie în sufletul lui.

— Hei, mai am o întrebare, spuse el pe neașteptate.

— Sigur. Ce anume?

— Știi cumva de ce m-a atacat?

Am tras adânc aer în piept.

— Da.

Chipul i se întunecă din nou, iar buza de jos începu să-i tremure.

— De ce?

De-abia reuși să articuleze aceste cuvinte.

— Pentru că ai sărutat fata nepotrivită.

Rămase tăcut câteva clipe, respirând cu greutate. Îl vedeam cugetând la spusele mele.

— Pentru că am sărutat…

— Da. Doar o dată. Un singur sărut.

Mă privi șovăielnic, de parcă ar fi vrut să mă mai întrebe o grămadă de lucruri. Dar n-o făcu, ci se mulţumi să scuture uşor din cap. Am observat însă că mâna i se încleştase pe roata de la scaun cu atâta

putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Mi-am dat seama că în inima lui clocotea o furie înspăimântătoare.

Bucata de hârtie pe care mi-o dăduse Catherine mă îndrumă până în faţa clădirii impresionante a unui muzeu de artă dintr-un oraş care nu era nici Boston, nici New York. Era cu puţin trecut de ora cinci după-amiază, străzile erau înţesate de maşini, iar trotuarele forfoteau de oameni care se întorceau acasă de la slujbă. Soarele începea să coboare în spatele clădirilor înalte, de birouri, în vreme ce simfonia nocturnă a vieţii urbane începea să se facă auzită prin barurile ce-şi deschideau uşile, unul după altul. Auzeam maşinile claxonând, autobuzele huruind şi, peste toate aceste zgomote, murmurul agitat al glasurilor omeneşti. Am rămas în picioare, la baza treptelor largi, iar şuvoiul de oameni se despică în două, curgând pe lângă mine, de parcă eram un bolovan în mijlocul unui pârâu. Am rămas privind înspre capătul scărilor, la ieşirea din muzeu, deşi nu credeam că aş putea s-o recunosc. Totuşi, în clipa în care am văzut-o, n-am avut nici cea mai mică îndoială că e ea. Nu ştiu de ce. Mai erau tinere care plecau de la muzeu la ora aceea şi toate aveau înfăţişarea aceea lejeră, de sfârşit de zi, cu un rucsac sau o geantă azvârlită neglijent pe umăr. Toate erau atrăgătoare, toate erau frumoase, toate aveau ceva fermecător. Dar nici una nu era ca Ashley. Ea era înconjurată de mai mulţi tineri, cu care discuta aprins, şi râdeau împreună, entuziasmaţi la gândul cine ştie cărei aventuri. Am urmărit-o în timp ce cobora spre mine. Părea că lumina palidă i se agăţase în păr, iar hohotele de râs i se împleteau cu adierea uşoară a vântului şi pluteau tot mai sus, spre cer. Când a trecut pe lângă mine, mi-a venit să-i şoptesc numele şi s-o întreb dacă ceea ce vedea la orizont merita necazul pe care îl lăsase în urmă, dar apoi mi-am dat seama că era o întrebare cât se poate de nepotrivită, deoarece răspunsul se afla undeva în viitor.

Aşa că n-am scos nici un cuvânt, ci m-am mulţumit s-o privesc, pur şi simplu, trecând pe lângă mine. Nici nu cred că m-a observat.

Am încercat să desluşesc în vocea ei, în mersul ei ceva care să-mi spună ceea ce aveam nevoie să aflu. Am crezut că am văzut acel ceva, dar nu puteam fi sigur. În timp ce o urmăream, Ashley a dispărut de

sub ochii mei, înghiţită de marea de oameni, pierzându-se în depărtare, pe calea propriei sale vieţi.

Dacă o fi chemat-o Ashley într-adevăr. Putea s-o cheme Megan, Sue, Katie, Molly sau Sarah. Oricum, asta n-avea nici o importanţă.

versiune eBook: [v1.0] hunyade

CUPRINS

1 Profesorul de istorie şi cele două femei 6

2 Un om neobişnuit de furios 22

3 O tânără care nu bănuieşte nimic 31

4 O conversaţie mai cu tâlc decât orice cuvinte 45

5 Cel fără Nume 52

6 O prefigurare a evenimentelor viitoare 63

7 Lucrurile încep să se limpezească 79

8 Un început de panică 90

9 Două întâlniri diferite 96

10 Un început nu prea reuşit 106

11 Prima reacţie 112

12 Un plan neaşteptat 120

13 Varianta cea mai simplă 124

14 Nesăbuinţă 135

15 Trei acuzaţii 148

16 Un şir de noduri gordiene 158

17 O lume confuză 169

18 Situaţia se înrăutăţeşte 180

19 Schimbare de tactică 191

20 Acțiuni și bune, și rele 202
21 O serie de pași greșiți 212
22 Dispariția 222
23 Furie 234
24 Intimidare 243
25 O chestiune de securitate 259
26 Prima intervenție 265
27 A doua intervenție 278
28 O cursă rapidă 289
29 Cu arma-n mână 294
30 O discuție despre dragoste 312
31 Fuga de ceva nevăzut 322
32 Primul și ultimul plan 333
33 Câteva decizii dure 342
34 Femeia care iubea pisicile 349
35 Un singur bocanc 362
36 Cu cărțile pe față 377
37 O conversație lămuritoare 389
38 O conspirație diabolică 401
39 Începutul unei crime imperfecte 410
40 Fuga printre umbre 417

41 Desfăşurarea acţiunii 433

42 Pistolul din pantof 444

43 O uşă deschisă 459

44 Din nou decizii 479

45 O conversaţie… unilaterală 495

Epilog „Aşadar, vrei să asculţi o poveste?” 507